

# Giới thiệu Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc

**Edit:** Ngung Surong

Một người là con của thanh lâu kĩ tử, một người là nữ tử thanh thuần.

Một người tính tình ghen tị, tàn nhẫn, một người lại chính trực, nhân từ.

Hai người thế mà quen biết nhau. Hẳn lại còn yêu nữ tử ấy.

Vì theo đuổi tình yêu, hần tình nguyện bị mất mất hết lần này tới lần khác.

Thỉnh nhìn xem nam tử u buồn si tình làm thế nào chinh phục được nữ (hán tử) thánh mẫu, hai người có tính cách hoàn toàn trái ngược như thế nào sẽ trộn lẫn cùng nhau.

**Note:** nữ sinh con văn

**Nội dung nhãn hiệu:** xuyên không, ngọt văn, thần tiên ma quái

**Nhân vật chính:** Trương mông, Hứa Lục Trà. **Vai phụ:** Chung Hoắc, Dương Tinh

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1

Trời trong xanh mây trắng, lá vàng, gió hiu quạnh. Bên dưới trường đình..

“Trà Nhi, lần này đi Kinh Thành, ta không biết lúc nào mới có thể trở về, nếu ta trúng cử nhân, ta trở về nhất định cưới chàng. Chàng có bằng lòng chờ ta hay không?”. Nữ tử mặc quần áo màu nâu hai mắt đầm lệ, khuôn mặt không tha xem nam tử lục y trước mặt.

Nam tử da thịt trắng tinh như băng, mặt mày như vẽ, ngũ quan tinh xảo. Đuôi mắt điểm viên nốt ruồi càng làm hần trông quyến rũ động lòng người. Hần cúi đầu, khuôn mặt ưu thương mở miệng: “Lục trà tự nhiên là nguyện ý chờ ngài, chỉ là hôn nhân đại sự, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, họ có bắt ép ta gả người khác, ta cũng không dám chống lại, chỉ mong ngài có thể sớm một chút trở về, chớ để Lục Trà phải gả làm người khác phụ lang”.

Nữ tử vẻ mặt khổ sở: “Nếu thân phận của ta phú quý thì tốt rồi, chúng ta liền môn đăng hộ đối, ai cũng không thể ngăn cản chúng ta cùng một chỗ”.

Nữ tử hàn huyên vài câu, nam tử bi thương đối đáp. Sau đó liền mang hành trang, từ từ rời đi.

Chờ nữ tử đi xa, nam tử vẻ mặt u buồn liền hóa thành khinh miệt.

Hần nâng lên ngón tay trắng nõn, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, sau đó xoay người ngồi ở trên ghế đá, cầm lấy chén trà, nhẹ uống một hớp.

“Nữ nhân khóc sụt sùi như thế thật đúng là đáng ghét.” Hần cười lạnh.

Thư đồng Tử Y đứng bên cạnh có chút buồn bực: “Công tử, vậy người vì sao phải hao hết tâm tư đi nhìn nốt nàng? Nàng vừa không có tiền lại không có nhan sắc, chỉ biết vài câu thi từ, người thế nhưng vì nàng mà cự tuyệt Tiên tiều thư bày tỏ, Tử Y thật sự là không hiểu.”

Lục y nam tử đặt chén trà xuống, môi đỏ mọng khẽ nhếch: “Chỉ là muốn đánh cược một phen mà thôi. Nếu như nàng có thể thi đậu cử nhân, ta liền gả cho nàng. Nếu như nàng thi rớt, ta lại đi đáp ứng Tiên tiều thư bày tỏ.”

Tử Y hơi ngẩn ra, sau đó liền thở dài: “Công tử...”

Trương Mông ngồi xổm ở sau bụi cỏ rậm rạp, chính tai nghe thấy những lời nói này, trong lòng thổn thức không thôi.

Kể từ khi nàng xuyên việt đến thế giới nữ tôn này, vẫn liền sống ở trên núi. Nàng từ trước đến nay cũng không biết, nguyên lai nam nhân ở nơi này không phải tất cả đều như dưỡng phụ của nàng Dương Tinh ôn nhu thiện lương, mà là cũng giống như trong phim truyền hình ác độc đùa giỡn tâm kế nữ phụ.

Tình yêu là do người tình ta nguyện. Nàng không thể nhúng tay, cũng không muốn nhúng tay. Vì vậy, dù nằm ở trên thảm cỏ đã tình rất lâu, nàng cũng không có ra tới quấy rầy kia đôi nam nữ. Chỉ yên lặng nhìn xem.

Đợi đến khi tuần mỷ nam tử Hứa Lục Trà mang theo thư đồng Tử Y đi xa, nàng mới đứng thẳng người đi ra.

Trương Mông vốn là ở tại thành tây trên núi nhỏ, chỗ đó cây cối rậm rạp, hoa tươi nở rộ, cảnh sắc thật phần tốt đẹp.

Mười một năm trước, linh hồn nàng xuyên qua thành một nữ hài bảy tuổi bị lừa đem bán, trong quá trình chạy trốn, nàng bị rớt xuống sườn núi. Một người tuổi còn trẻ què chân nam tử cứu nàng.

Nam tử kia tên là Dương Tinh, vốn là gia đình trong đại trạch gia đình giàu có, bởi vì phạm sai lầm, bị chủ nhân hủy dung, đánh hấp hối, ném đến trên núi, mặc kệ sống chết.

Trương Mông lần đầu tiên nhìn thấy Dương Tinh dung mạo liền bị sợ hết hồn, bởi vì hán ngũ quan đều không thể thấy rõ, huyết nhục mơ hồ.

Mặc dù Dương Tinh khuôn mặt thật khủng bố, nhưng tâm địa lại vô cùng tốt. Mỗi lần tìm được đồ ăn ngon, cũng sẽ cấp Trương Mông ăn. Chính hắn lại tùy tiện ăn trái cây vừa chua vừa chất để lót dạ.

Trương Mông cảm động không thôi, chờ thương thể khá hơn một chút, nàng liền chịu trách nhiệm làm hết việc nhà, ngoài ruộng, có lúc còn đi theo Dương Tinh ra ngoài đi săn.

Thân thể nàng vốn yếu đuối cũng chậm rãi trở nên mạnh mẽ cường tráng. Mặc dù thân thể nàng không thể như nữ vận động viên, bởi vì khung xương tương đối nhỏ, nhưng nàng mặc quần áo vào cũng xem như có da có thịt, không còn là gầy trơ xương. Hơn nữa nàng còn biết một chút công phu quyền cước, đánh chạy vài tên lưu manh là dư dã.

Dương Tinh mặt cũng chậm chậm khôi phục, mặc dù da mặt gồ ghề, vết sẹo trải rộng, nhưng làn da trắng nõn, cộng thêm hán ngũ quan đoan chính, môi hồng răng trắng, con mắt như thu thủy, xác thực được xem như mỹ nam một loại.

Nếu như Dương Tinh mặt vĩnh viễn cũng giống như lúc mới gặp gỡ huyết nhục mơ hồ, có lẽ, mặc dù hắn ôn nhu thiện lương, Trương Mông cũng không nhất định sẽ đổi hắn sinh ra tình yêu nam nữ. Chỉ xem hắn là chính mình thân nhân mà đối đãi.

Nhưng kể từ lúc hắn mặt chậm rãi khôi phục, Trương Mông lại cảm thấy hắn càng ngày càng đẹp hơn, đẹp làm cho người khác không dứt ra ánh mắt, Trương Mông tâm liền không giữ được.

Nàng thích chính mình dưỡng phụ, Dương Tinh.

Khi Trương Mông vừa được mười bảy tuổi, Dương Tinh cấp cho Trương Mông làm mai, Dương Tinh chưa bao giờ xuống núi vậy mà đã cầm lấy tiền để dành cả đời của hắn xuống núi tìm bà mối, muốn tìm cho Trương Mông vị hôn phu tốt.

Trương Mông vừa cảm động lại tức giận, còn có chút chua xót.

Nàng ngăn lại Dương Tinh, chẳng biết tại sao liền nói ra những lời đã giấu ở trong lòng rất lâu: "Ta không muốn kết hôn những người khác, ta chỉ muốn người, ta chỉ thích người, ta chỉ muốn cưới người."

Dương Tinh quá sợ hãi, lần đầu tiên cầm lấy roi ở trên bàn đánh nàng một trận.

Hắn đánh vừa đau vừa ngoan tuyệt, Trương Mông toàn thân máu tươi đầm đìa, chỉ là Trương Mông không khóc, Dương Tinh liền khóc sưng cả hai mắt.

Buổi tối hôm đó, Dương Tinh giúp nàng thoa thuốc, mở miệng nói: "Ngày mai ngươi liền xuống núi, nếu là tìm không đến nam nhân làm cho ngươi yêu, ngươi liền đứng chờ về gặp ta."

Ngày thứ hai, Trương Mông liền bị Dương Tinh đuổi xuống núi.

Trương Mông về sau mặc dù có trở về trên núi, nhưng nàng lại tìm không đến Dương Tinh, Dương Tinh hắn rời đi.

Trương Mông không thể hiểu vì sao Dương Tinh lại bài xích tình cảm của nàng như thế, bài xích đến vì tránh né nàng, ngay cả nhà mình đã ở vài chục năm đều vứt bỏ.

"Trương Mông, ngươi đã trở về, mặc dù hôm nay ngươi nghỉ phép, nhưng ngươi cũng không phải không biết đại nhân của chúng ta đối với ngươi khắc nghiệt như thế nào, hôm nay gặp ngươi không ở đây, đã tức giận, còn nói muốn trừ ngươi lương bổng."

Trương Mông vừa về tới nhà môn, Kim Nguyệt liền gào đứng lên.

"Đại nhân tức giận?" Trương Mông ngăn ra.

"Ngươi còn hỏi? Rõ ràng bình thường nàng hận không thể để ngươi lập tức rời đi nhà phủ, nhưng là một khi ngươi rời đi, nàng lại bắt đầu nổi giận. Thật không biết đại nhân nghĩ gì nữa."

Trương Mông đối với việc này cũng là hết sức bất đắc dĩ.

Một năm trước đây, nàng bị dưỡng phụ đuổi xuống núi, không có chỗ nào để đi, chỉ có thể làm việc ở bên tàu để kiếm sống. May mà nàng từ nhỏ đã quen làm việc nặng, nên cũng thấy không vất vả.

Khi đó, Vân Thành trị an cũng không tốt, đầu đường toàn ác bá, ăn trộm, cường đạo, thường xuyên xuất hiện, làm cho dân chúng lâm than. Có chút ít cường đạo gan lớn, thế nhưng còn dám đến nha môn trộm đồ.

Về sau, Vân Thành huyện lệnh trị đã lâu cũng không trị được những loại này cường đạo, liền từ quan về nhà. Phía trên liền phái xuống một người nữ tử trẻ tuổi tên là Chuông Hoắc xuống tiếp quản Vân Thành.

Cái gọi là quan mới nhậm chức liền biến đổi, tân Huyện lệnh vừa đến Vân Thành, liền ban phát các loại điều lệnh, cải cách rất nhiều quy củ. Còn thường xuyên cải trang vi hành, ra ngoài khảo sát dân sinh.

Vừa mới bắt đầu, những loại kia cường đạo vẫn là hết sức can rở, có một lần thế nhưng ở dưới ban ngày ban mặt, bắt cóc Chung Hoắc.

Trương Mông biết một chút công phu quyền cước, đã đem cường đạo đánh chạy, Chung Hoắc thập phần thưởng thức năng, liền đem nàng giữ ở bên người, cho làm hộ vệ.

Vừa mới bắt đầu, Chung Hoắc đối Trương Mông rất tốt, cho nàng ăn ngon, cho nàng ở tốt, bông lộc cũng phát rất nhiều.

Chỉ là dần dần, chẳng biết tại sao, Chung Hoắc tựa hồ càng ngày càng chán ghét nàng, không lại cùng nàng tâm sự, không lại đối với nàng cười, cả ngày mặt lạnh phân phó Trương Mông làm công việc nặng nhọc lại tổn sức, Trương Mông cảm khái, nhà vệ sinh ở nha môn là nàng quét dọn, nha môn thức ăn là nàng chuẩn bị, liền nha môn cây cỏ đều là nàng trồng.

Trương Mông cho rằng, Chung Hoắc mặc dù người có chút lạ, nhưng là so sánh với quan lại địa phương khác, nàng cũng không có phân biệt giai cấp quan niệm, nàng có thể cùng nha môn bên trong mỗi người nói chuyện, cho dù là người giàu hay là người nghèo. Nàng không có kiểu cách nhà quan.

Dân chúng trong Vân Thành đều nói nàng là một vị quan tốt, Trương Mông cũng thừa nhận.

Kể từ khi Chung Hoắc đến Vân Thành, Vân Thành trị an, kinh tế đều tốt lên rất nhiều.

Chỉ là Trương Mông không hiểu, người có thể cùng tất cả hoà đồng như Chung Hoắc, tại sao lại chán ghét nàng.

"Trương Mông, ngươi nhanh đến trình diện trước mặt đại nhân đi, nàng hôm nay một ngày đều lãnh nghiêm mặt, hết sức khủng bố."

Trương Mông chỉ phải đáp ứng.

Chung Hoắc thư phòng ở phía tây, chỗ đó trồng rất nhiều thủy trúc, Trương Mông ngẫu nhiên sẽ đi chỗ đó đào măng để làm nguyên liệu nấu ăn.

Cửa thư phòng đóng chặt, Trương Mông gõ cửa.

"Ai?" Trong thư phòng truyền tới không kiên nhẫn thanh âm.

Trương Mông ngừng lại một chút: "Ta là Trương Mông."

Rất nhanh, cửa liền từ bên trong mở ra, Chung Hoắc mặc màu trắng thường phục nghiêng đi thân thể, cấp Trương Mông nhường đường.

"Vào đi." Chung Hoắc nói.

Trương Mông nhanh chóng đi vào.

"Hôm nay đã đi đâu?" Chung Hoắc ngồi ở trên ghế gỗ, ngón tay nhẹ gõ tay vịn.

Ở Chung Hoắc trước mặt, Trương Mông cho tới bây giờ đều là thập phần thẳng thắn.

"Ta đi trên núi một chuyến."

Chung Hoắc nhướng mày: "Bởi vì ngươi tự tiện rời vị trí, hôm nay nha môn từ trên xuống dưới một trăm người đều nhìn đối. Ngươi có thể có trách nhiệm một chút không?"

Trương Mông nhanh chóng giải thích: "Hôm nay ta nghỉ phép a. Trương đại nương các nàng không phải đã làm tốt lắm thức ăn sao?"

Chung Hoắc vỗ bàn: "Trương đại nương công việc cũng không phải là làm nữ đầu bếp. Ngươi không cần phải để cho người khác thay ngươi làm việc."

Trương Mông vừa muốn phản bác trương đại nương vốn chính là nữ đầu bếp, Chung Hoắc liền muốn đuổi nhân.

"Ngươi đi ra ngoài đi, về sau còn như vậy, đừng trách ta trừ ngươi lương bổng."

Trương Mông có chút ít ủy khuất, đắc tội cấp trên, nên nàng lúc nào cũng bị làm khó dễ.

Trương Mông trước khi đi, vẫn là chưa từ bỏ ý định hỏi một câu: "Đại nhân, vậy sau này ta đến cùng còn có thể hay không nghỉ phép?"

Chung Hoặc trừng nàng: "Làm một phần tử của nhà môn, không có một chút dâm hiến tinh thần, nguoi xấu hổ hay không xấu hổ?"

Trương Mông mặt suy sụp, vô tình đi ra ngoài, hơn nữa đóng cửa lại.

Đêm khuya, trăng tròn, gió mát.

Trương Mông ngồi chồm hổm trên mặt đất rửa bát, Kim Nguyệt đứng ở bên người nàng mức nước cho nàng.

Trên thế giới này, trừ Dương Tinh, Kim Nguyệt liền là nàng người có quan hệ tốt nhất. Có thể nói, Kim Nguyệt là nàng khuê mật.

Chỉ là, Kim Nguyệt rất sớm cùng nàng nói, không lâu nữa, Kim Nguyệt sẽ từ chức bộ khoái, trở về nhà cưới phu sinh con.

Này nhường Trương Mông thập phần luyến tiếc.

Kim Nguyệt ngồi xổm bên cạnh nàng, giúp Trương Mông đem bát đĩa rửa sạch.

"Hôm nay đại nhân nhìn thấy nguoi, còn nói nguoi cái gì?"

Trương Mông thở dài một hơi: "Nàng nói ta không có tinh thần cống hiến."

Kim Nguyệt nói: "Nếu không nguoi đừng làm bộ khoái nữa, nguoi đi theo ta làm việc buôn bán như thế nào?"

Trương Mông cự tuyệt, nàng không muốn rời đi Vân Thành.

Nàng muốn lưu ở Vân Thành chờ Dương Tinh trở về.

Cách đây không, nàng đã nhờ tất cả tỷ muội bộ khoái Vân Thành hỗ trợ tìm Dương Tinh, nhưng thông báo tìm người dán gần một năm, đều không thể tìm được hân. Có lẽ Dương Tinh đã rời đi Vân Thành.

Nhưng nàng tin tưởng, Dương Tinh hội trở về.

"Hân nếu đã đối với nguoi vô tình, nguoi liền quên hân đi." Kim Nguyệt nói.

Trương Mông lắc đầu, nàng đã nghĩ là sẽ quên, nhưng như thế nào có thể quên? Bọn họ sống cùng nhau bảy năm, cho dù không có tình yêu, thì tình thân vẫn còn ở đây.

Nàng cũng đã nghiêm túc suy nghĩ, nếu như Dương Tinh thật không có thể tiếp nhận nàng, nàng cũng sẽ không ép buộc hân. Dù sao tình cảm là không thể miễn cưỡng. Nàng bây giờ chỉ muốn tìm được Dương Tinh, muốn một cái đáp án, bất kể là trở thành người yêu, hay là phụ nữ, nàng cũng sẽ đối hân thật tốt, đem hết thầy đồ tốt đều cấp hân.

Trên thế giới này, hân là nàng thân nhân duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2

Trương Mông làm bộ khoái gần một năm, bởi vì thường xuyên ra ngoài tuần phủ, nên nàng nhận biết rất nhiều dân chúng, bình thường cùng bọn họ quan hệ cũng tương đối khá. Có đôi khi tuần hết phủ sau đi mua đồ ăn, bọn họ cũng sẽ bán rẻ một chút cho nàng.

Sau khi mua xong đồ ăn, nghĩ đến gần nhất đại nhân đối với nàng có chút bất mãn, Trương Mông liền đi đường vòng, ghé vào Ánh Nguyệt Trà Lâu, dùng tiền riêng của chính mình mua một hộp điểm tâm cho đại nhân.

Đại nhân mỗi lần ăn điểm tâm ở Ánh Nguyệt Trà Lâu, tâm tình đều sẽ tốt đẹp lên.

Mặc dù Chung Hoặc thích bóc lột Trương Mông sức lao động, nhưng Trương Mông vẫn không ghét nổi Chung Hoặc, ai bảo Chung Hoặc là người tài giỏi, nàng từ trước đến nay đối với người tài giỏi luôn có cảm tình.

Hơn nữa, là do Chung Hoặc mà nàng mới nhận biết các tỷ muội tốt bên trong nha môn, nàng nên cảm thấy hết sức may mắn mới phải.

Trương Mông vừa đi vào Ánh Nguyệt Trà Lâu, một chiếc khăn lụa màu xanh nhạt từ trên trời rơi xuống đắp lên mặt nàng.

Trương Mông đem khăn lụa từ trên mặt lấy xuống, ngẩng đầu nhìn hướng lầu hai, chứng kiến một cái dung mạo tinh xảo, băng cơ ngọc cốt lục y nam tử đứng ở cạnh lan can, đôi mắt đẹp dịu dàng xem nàng, sau đó tựa hồ có chút ít quần bách đồ hồng mặt, nghiêng mặt qua không dám nhìn nàng, bước nhanh lui về phía sau, xoay người rời đi.

"Công tử, ngươi vì sao muốn đưa tay khăn ném xuống?"

Thư đồng Tử Y không hiểu hỏi.

Hứa Lục Trà bàn tay trắng nõn chuyên chén trà, ngân nga mở miệng: "Nghe nói nàng là người tâm phúc bên cạnh Chung Hoắc, Chung Hoắc bên cạnh luôn có nàng làm bạn, ta vì sao không sáng tạo cơ hội cùng nàng quen biết?"

Tử Y sững sờ: "Công tử, ngươi không phải là muốn đợi Trần Trùng đậu Cử nhân sao?"

Hứa Lục Trà câu môi nói: "Ta phải cấp chính mình tìm con đường lui cuối cùng. Tiền tiểu thư mặc dù của cải giàu có, lại hảo sắc ngu ngốc, ếch ngồi đáy giếng, nàng há xứng đôi ta Hứa Lục Trà? Mà Chung Hoắc là vị quan tốt được dân chúng khen ngợi, không chỉ tài hoa xuất chúng, dung mạo xinh đẹp, lại là không gần nam sắc, đến nay vẫn chưa lập gia đình. Chung Hoắc so với kia cái Trần Trùng tốt hơn rất nhiều."

Trương Mông cầm lấy khăn lụa, nhất thời có chút không biết làm gì, nhưng rất nhanh, nàng nhìn thấy tiểu nhị đang bụng cái mâm liền gấp rút đem khăn lụa giao cho điểm tiểu nhị, làm cho nàng hỗ trợ đi trả lại cho người đánh rơi.

Sau đó, Trương Mông liền mua điểm tâm, mang điểm tâm nóng hổi rời đi Ánh Nguyệt Trà Lâu.

"Công tử, nàng rời đi, nàng không có đi lên tìm ngươi."

Hứa Lục Trà nắm chặt chén trà, đặt mạnh lên bàn. Khóe mắt nốt ruồi nhỏ quặn rũ động lòng người.

"Đến nay vẫn chưa có người nào có thể ở dưới ta mị lực tránh được, nàng cũng không ngoại lệ."

Hứa Lục Trà vuốt vuốt trước ngực mái tóc, nhẹ giọng nói: "Tử Y, ngươi hãy chờ xem."

Trương Mông đẩy một xe đồ ăn trở về nha môn, đem đồ ăn đều đặt trong phòng bếp sau, nàng liền mang theo hộp điểm tâm đi đến đại nhân thư phòng.

Gần nhất, Văn Thành tương đối bình yên, mọi người cuộc sống so với dĩ vãng an ổn, không có có vụ án gì muốn thẩm tra. Đại nhân ngoại trừ có đôi khi ra ngoài cùng dân chúng nhân dân tâm sự, giúp dân chúng nhân dân làm việc nhà nông, còn lại thời gian, đều là trốn trong thư phòng xem sách, vẽ tranh.

Làm Trương Mông đi vào thư phòng thời điểm, đại nhân đang về thúi trúc ngoài cửa sổ.

Chung Hoắc quay đầu lại, nhíu lại lông mày xem nàng: "Có chuyện gì không?"

Trương Mông đặt điểm tâm ở trên bàn, mỉm cười nói: "Đại nhân, ta vừa mới đi qua Ánh Nguyệt Trà Lâu, liền giúp ngươi mua điểm tâm trở về."

Suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nói như vậy còn không thể biểu đạt nàng thành ý, nàng lại đổi giọng: "Không, phải như vậy, ta là cố ý đi Ánh Nguyệt Trà Lâu, tiêu hết của ta nửa tháng tiền công cấp đại nhân mua điểm tâm ngài thích ăn nhất."

Chung Hoắc dừng tay, đặt xuống bút. Nàng vội ho một tiếng, giọng nói không còn cứng nhắc như ban đầu.

"Ngươi đang nịnh nọt ta?"

Trương Mông thành thật gật đầu: "Bởi vì ta gần nhất không hiểu chuyện, chọc giận đại nhân, ta chỉ hy vọng đại nhân có đại lượng, không nên cùng ta so đo."

Thành thật mà nói, Trương Mông cũng không biết nàng sai ở chỗ nào.

Mấy tháng trước, đại nhân luôn đối xử với nàng như tỷ muội đột nhiên liền đối với nàng hờ hững còn bắt đầu bóc lột nàng sức lao động.

Chung Hoắc sau khi nghe xong lời nàng nói, chẳng biết tại sao, vẻ mặt có chút ít phức tạp.

Nàng nhíu mày, nhìn nhìn Trương Mông, mỉm môi, cuối cùng vẫn còn mở miệng: "Mà thôi, ta không cần ngươi nịnh nọt, ngươi đem điểm tâm đi đi."

"Đại nhân..." Trương Mông gấp rút mở miệng, "Là ta đã làm sai điều gì..."

Chung Hoắc xoay người không nhìn nàng: "Trương Mông, ngươi có biết ngươi rất đáng ghét không, mỗi lần nhìn đến ngươi, ta đều không vui."

Trương Mông ủy khuất.

"Ngươi đi xuống đi." Chung Hoắc nói.

"Dạ." Trương Mông liền xoay người rồi đi thư phòng, thuận tiện đóng chặt cửa.

"Như thế nào? Đại nhân lại nói người cái gì à?"

Kim Nguyệt cầm lấy một khối thịt kho tàu bên trong nồi, thổi vài cái, bỏ vào trong miệng.

Trương Mông cầm lấy cái muỗng, lật qua lại thịt kho tàu, trả lời: "Đại nhân nói nhìn đến ta, nàng không vui."

Kim Nguyệt nhai thịt kho tàu, mơ hồ không rõ nói ra: "Cũng không biết đại nhân bị gì, trước kia nàng cùng người quan hệ không phải là tốt nhất sao? Cái gì tốt đều dành cho người ăn, chúng ta đều ghen tị người chết được. Nhưng là hiện thời, ta lại cảm thấy người quá đáng thương."

Trương Mông thờ dài một hơi.

Kim Nguyệt đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt hiện lên sợ hãi: "Nên không phải là đại nhân nàng ghen tị người ngực lớn đi?"

"Khụ khụ..." Trương Mông bị dọa đến sắc nước miếng, "Người...người...người nói hươu nói vượn cái gì vậy?"

"Đây cũng không phải là nói bậy đâu, ba tháng trước, nàng không phải là bắt gặp người tắm rửa sao? Sau đó, nàng còn trốn tránh người mấy ngày. Hình như cũng bắt đầu từ đoạn thời gian đó, nàng lại không đối với người ôn hoà nữa."

Trương Mông mặc dù không tin đại nhân đức cao vọng trọng của nàng hội ghen tị nàng bộ ngực, nhưng vì an toàn, nàng về sau vẫn là khóa ngực đi.

Dù sao nàng ngực xác thực rất lớn, nàng mỗi lần ra ngoài tuần phố, luôn sẽ có vài nam tử đứng cảm vụng trộm nhìn chằm chằm nàng ngực xem.

Trời tờ mờ sáng, Trương Mông đã làm tốt lắm điểm tâm, cho tới nay, đều là nàng đi gọi đại nhân ăn điểm tâm, cho dù về sau đại nhân chán ghét nàng, nàng cũng không có cho người khác thay thế việc này.

Chỉ là, hiện tại, đại nhân đã nói rõ ràng, nhìn thấy Trương Mông, nàng sẽ không vui, cho nên, Trương Mông liền nhường Kim Nguyệt đi gọi nàng.

Trương Mông không có cùng đoàn người cùng nhau ăn cơm, chỉ lấy vài cái bánh bao, liền ra cửa tuần phố.

Thời gian còn sớm, trên đường cũng không phải rất náo nhiệt. Trương Mông tuần mấy con phố, không có gì khác thường.

Rất nhanh, trời sáng rõ, nhóm thứ hai bộ khoái tuần phố liền đi ra, Trương Mông đến lúc tan ca, nhưng nàng cũng không phải vội vã về nha môn, mà là đến thành tây một chuyến.

Nàng cách mấy ngày cũng sẽ lên núi một chuyến, nàng hy vọng có thể gặp phải Dương Tinh.

Trên núi phòng trúc vẫn như cũ, trống rỗng không người, Trương Mông có chút ít thất vọng, nàng quét dọn vệ sinh một chút liền xuống núi.

Trương Mông ở trường đình dưới chân núi nghỉ ngơi, chợt phát hiện dưới ghế đá, có một khối xanh biếc ngọc bội.

Nàng nhặt lên vừa nhìn, ngọc bội phía sau khắc một chữ nho nhỏ "Trà".

Trương Mông nhớ tới tình cảnh ngày hôm đó nam tử gọi Hứa Lục Trà cùng một nữ tử lưu luyến chia tay, liền rõ ràng ngọc bội này là của vị Hứa công tử kia.

Hứa phủ.

Lưu thủy róc rách, vườn hoa hồng, trên bàn đu dây do dây leo quấn quanh, ngồi một người thon dài nam tử. Xanh nhạt quần áo theo gió bay lên, sợi tóc đen vạch ra tươi đẹp dấu vết.

Hứa Lục Trà ngón tay thon dài nhẹ nhàng quấn quanh lấy mềm mại tóc đen rủ xuống ở trước ngực, nồng đậm lông mi khẽ run.

"Từ Y, cái kia họ Tiền còn ở trong phủ không?"

Từ Y dặt một cái rỏ nhỏ, chính hái cánh hoa, nghe vậy, liền trả lời: "Tiền tiểu thư vẫn chưa chịu rời đi. Còn dây dưa lão gia, muốn cầu hôn."

Hứa Lục Trà cười lạnh: "Thật đúng là cóc muốn ăn thịt thiên nga."

Hắn tuyết trắng hai chân, từ trên bàn đu dây đứng lên.

"Từ Y, đi cấp Tàn tiểu thư lộ ra tin tức, liền nói ta bị họ Tiền nữ nhân quấn quýt không buông, nói nghiêm trọng chút ít."

"Từ Y gật đầu: "Dạ vâng, công tử."

Trương Mông đi đến Hứa phủ, đang muốn tiến lên kêu cửa, liền gặp một cái mặc Từ Y thanh tú nam tử từ bên trong đi ra.

Trương Mông nhận ra cái này nam tử là Hứa công tử thư đồng, liền gấp rút gọi hắn lại.

"Người mạnh khỏe, người là gọi Tử Y đi, cái này chắc là ngọc bội của công tử nhà người, người giúp ta chuyển giao cho hắn nhé."

Trương Mông mỉm cười nói, cầm trong tay ngọc bội đưa cho hắn.

Trương Mông vốn là lớn lên không tệ, cười rộ lên sáng lạn lại ấm áp. Thanh tú thư đồng mặt liền đỏ, cúi đầu nói cảm ơn: "Đa tạ cô nương, Tử Y hội chuyển giao cấp công tử."

Mặt trời mặc dù đã ngã về tây, nhưng thời tiết vẫn còn rất nóng. Trương Mông rời đi Hứa phủ, đến chợ mua một chút đồ ăn, sau đó liền đẩy xe đồ ăn về nhà môn.

Kim Nguyệt đã sớm chờ ở cửa nhà môn, vừa thấy nàng trở về, liền giúp đỡ đem xe đẩy về phòng bếp.

"Hôm nay tại sao về muộn như thế? Lại đi thành tây à?"

Trương Mông gật đầu: "Đội tí nữa, người giúp ta rửa rau, ta trở về hơi trễ, ta sợ làm không kịp cơm tối."

Trương Mông chính đang nấu cơm, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận huyên náo, Kim Nguyệt bị kích động xông vào.

"Trương Mông, ta liền nói với người, có người đánh trống kêu oan đến! Có trò hay để nhìn rồi!"

Trương Mông tay đang cầm lấy môi cơm dừng lại, quay đầu: "Kêu oan chuyện gì?"

"Tiền gia cùng Tần gia đánh nhau đứng lên! Tiền tiểu thư cùng Tần tiểu thư đánh nhau, thương còn thật nặng, các nàng mẫu thân đều tìm đến đại nhân đòi công đạo."

Trương Mông sau khi nghe xong, hận không thể ném xuống trong tay môi cơm, chạy đi xem náo nhiệt.

Nàng sợ dĩ bị Chung Hoắc như thế bóc lột cũng không chịu từ chức nguyên nhân vì nàng đặc biệt trầm mê ở tra án, thẩm án.

"Đội chút!" Kim Nguyệt gấp rút ngăn cản Trương Mông rục rịch bước chân, "Người an phận ở bên trong này nấu cơm đi, đừng làm cho đại nhân bắt được sai lầm rồi lại la mắng người. Để Ta đi thu thập tin tức được rồi."

Kim Nguyệt nói xong, liền chạy ra ngoài.

Trương Mông chỉ phải đành hoàng nấu cơm.

Hai canh giờ sau, Trương Mông cùng trương đại nương và vài cái nữ đầu bếp làm xong tất cả thức ăn, dọn xong bàn ghế bát đĩa, đem tất cả món ăn đều bày đến trên bàn.

Xác định chính mình đem tất cả chuyện đều làm xong, Trương Mông một giây cũng không dừng chạy tới công đường.

Chỉ tiếc nuôi là, thẩm án sớm kết thúc.

Trên công đường chỉ có Chung Hoắc ngồi ở trên bàn, thập phần đau đầu xoa huyệt Thái dương.

Trương Mông nhìn thấy đại nhân, mặt không tự giác cứng lại, nhanh chóng lui về phía sau, chuẩn bị chạy trốn.

Chỉ là, nàng động tác không đủ nhẹ nhàng linh hoạt, Chung Hoắc liếc mắt liền thấy được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3

Chung Hoắc ngẩn ra, bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, sau đó ánh mắt không tự giác chuyển tới nàng bộ ngực.

Chứng kiến Trương Mông bằng phẳng bộ ngực, nàng nhú mày: "Về sau không cần mặc những thứ đó, đối thân thể không tốt."

Trương Mông liên tục chú ý Chung Hoắc, thấy nàng ánh mắt dừng lại ở trên ngực nàng, lại nghĩ tới Kim Nguyệt lời nói, Trương Mông hận không thể chui vào kẻ đất bên trong.

"Vâng, ta về sau không mặc nữa." Trương Mông tùy tiện gật đầu

Chung Hoắc hài lòng nói: "Như thế liền hảo." Nói xong, nàng đứng người lên, xoay người rời đi.

Trương Mông hai tay đánh ờ trên mặt, vuốt vuốt.

Mặc dù mọi người đều là nữ nhân, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy lúng túng như vậy?

Hứa phủ.

Gió đêm phơ phất, đèn lồng màu da cam bị gió thổi khẽ đong đưa.

Bên dưới đình nghỉ mát, Hứa Lục Trà tóc đen lục y, da thịt trắng tuyết, mắt ngọc mây ngài, hần tay cầm sáo ngọc đặt bên môi, tay thon nhẹ động, du dương tiếng sáo vang lên.

Người người đều nói Hứa phủ Tam công tử xinh đẹp như hoa, xuất thân lại tốt, có biết bao nhiêu người hâm mộ. Nhưng là mọi người lại không biết rõ, Hứa Lục Trà chỉ là người bị xem như một điểm dơ bẩn tồn tại.

Hần phụ thân vốn là thanh lâu tiểu quan, tên là Cung Mê, Hứa phủ gia chủ Hứa Hồng trong một lần say rượu, cùng Cung Mê phát sinh quan hệ, sau đó mang thai. Hứa Hồng rất yêu nàng phu quân, nàng phu quân bởi vì chuyện này, lại cũng không chịu tha thứ nàng. Hứa Hồng hối hận gần chết, ở sinh hạ Hứa Lục Trà sau, liền đem Hứa Lục Trà ném cho Cung Mê, tuyên bố để bọn họ cút ra khỏi Vân Thành.

Nhưng Cung Mê là người dã tâm lớn, cũng không rời đi Vân Thành, còn lúc nào cũng mang Hứa Lục Trà đi Hứa phủ đòi hỏi tiền tài, nếu như không cho, hần liền muốn đem Hứa Hồng cùng thanh lâu tiểu quan chuyện truyền đi, nhường Hứa Hồng danh tiếng bại hoại.

Tính huống như thế liên tục duy trì liên tục đến Hứa Lục Trà chín tuổi, Hứa Hồng cuối cùng không thể chịu được cung mê mãi dây dưa, thiết kế để cho người khác độc chết hần.

Mà Hứa Lục Trà thủy chung là đứa con mà Hứa Hồng mười tháng hoài thai sinh ra, nàng không đành lòng nhìn Hứa Lục Trà không người chiếu cố, liền đón hần hồi Hứa phủ.

Chỉ là Hứa Hồng không nghĩ tới, Hứa Lục Trà bề ngoài ăn mặc đẹp đẽ nhưng trên người lại đầy vết roi thương, còn thương, phỏng.

Cho dù Hứa Hồng vứt bỏ thành kiến, tận tâm nuôi dưỡng hần, chiếu cố hần, Hứa Lục Trà tính tình âm trầm đã không cách nào thay đổi, hần tính tình cùng phụ thân hần giống nhau, ích kỷ, có dã tâm, không từ thủ đoạn, lại giỏi ở nguy trang.

Từ Y đứng ở một bên, cúi đầu sửa sang lại bàn cờ.

Một khúc đã kết thúc, Từ Y ngẩng đầu lên.

"Công tử là đang suy nghĩ gì? Đã rất lâu rồi không có nghe công tử thổi tiêu."

Hứa Lục Trà thu hồi sáo ngọc, câu môi nói: "Phụ thân qua đời đã bảy năm, hần trừ lưu lại một khối ngọc bội cho ta, liền không lưu lại gì cả."

Hứa Lục Trà mở ra bàn tay trắng nõn như ngọc, một khối ngọc bội xanh biếc lẳng lẳng nằm ở phía trên.

"Này thật sự là chiêm chọc, loại người như hần, thế nhưng sẽ đích thân khắc cho ta ngọc bội."

"Công tử..." Từ Y vốn là hầu hạ chủ phu gã sai vặt, nhưng từ lúc Hứa Lục Trà bị đón về Hứa phủ, hần liền bị Hứa Hồng phái đi hầu hạ Hứa Lục Trà, hần cũng biết rõ Hứa Lục Trà thân thế.

Hứa Lục Trà đôi mắt một mảnh tối tăm, hần thấp giọng nói: "Ta từ nhỏ liền là cái dơ bẩn tồn tại đi, chỉ là hần lợi dụng công cụ." Hần nắm chặt ngọc bội, "Mỗi lần chứng kiến nó, đều nhường ta cảm thấy chán ghét."

"Công tử, người vì sao còn đem nó mang theo trên người?"

Hứa Lục Trà cười lạnh: "Chỉ có đem nó mang theo trên người, mới có thể thời khắc nhắc nhở ta, nếu muốn không bị người phi nhổ, cũng chỉ có thể không từ thủ đoạn nào liều mạng bò lên trên." Tựa như tám năm trước, hần không có thoa thuốc trị thương cho vết thương trên người, lưu lại một thân vết thương, hần mới như nguyện được đến Hứa Hồng thương tiếc.

Từ Y đem áo choàng mỏng khoác lên người Hứa Lục Trà, nhẹ giọng nói: "Mặc kệ công tử muốn làm cái gì, Từ Y sẽ luôn luôn ủng hộ công tử."

Hứa Lục Trà thu hồi ngọc bội, thu lại u ám trong mắt, hỏi: "Hai cái ngu xuẩn kia như thế nào?"

Từ Y trả lời: "Chung đại nhân bị các nàng làm âm ỉ vài canh giờ, cuối cùng xua đuổi các nàng trở về, còn phạt Tàn, Tiền tiểu thư chép một ngàn lần hình phạt sách."

"Nguyên nhân các nàng đánh nhau là ở tranh nam nhân."



Ngươi biết Hứa phủ Tam công tử Hứa Lục Trà đi, hần xinh đẹp có tiếng, một cái nhẵn mày một cái nụ cười đều là phong tình, cho nên đem kia hai cái nhà giàu tiểu thư mê thần hồn điên đảo."

Kim Nguyệt vừa gặm dưa hấu, vừa nói.

Trương Mông ngồi chồm hổm trên mặt đất, một bên rửa sạch bát đũa, một bên nghe bát quái.

"Hứa Lục Trà quả thật là lam nhan họa thủy." Trương Mông đánh giá.

Nàng nghĩ, về sau ai cưới Hứa Lục Trà, khẳng định là không dễ chịu.

"Đại nhân!" Kim Nguyệt đột nhiên kêu một tiếng.

Trương Mông ngẩng đầu lên, chứng kiến Chung Hoắc liền đứng ở chỗ không xa, cau mày xem nàng.

Trương Mông gấp rút đứng người lên, khẽ gật đầu với nàng: "Đại nhân."

"Ngươi còn không có bỏ ra sao?" Chung Hoắc xem nàng, không hài lòng nói.

Kim Nguyệt không rõ chuyện gì xảy ra liền nhìn về phía Trương Mông, Trương Mông biết rõ Chung Hoắc ý tứ, gấp rút trả lời: "Đội tí nữa tắm rửa lại coi bỏ."

Chung Hoắc gật đầu. Nàng trầm mặc, đứng ở nơi đó trong chốc lát, sau đó lên tiếng lần nữa: "Các ngươi quan hệ rất tốt?"

Kim Nguyệt trả lời: "Rất tốt, kỳ thật, đại nhân ngươi đừng xem Trương Mông có lúc đàn độn, nàng đặc biệt cư xử khéo léo, vừa rộng lượng, lại thiện lương."

Ý thức được Kim Nguyệt nói tốt cho chính mình, Trương Mông cảm kích nhìn Kim Nguyệt.

Không biết có phải hay không do sắc trời đã tối, Chung Hoắc sắc mặt thập phần âm u.

Chung Hoắc khẽ gật đầu: "Không tệ."

Nàng nói xong, xoaay người, liền rời đi.

Kim Nguyệt nhún vai: "Ta đã tận lực giúp ngươi, bất quá hiệu quả giống như không được tốt."

Trương Mông thập phần nhận mệnh gật gật đầu: "Ta đã không hy vọng xa vời cùng đại nhân trở lại như trước, chỉ cần ta đừng trở ngại đến nàng mất là được."

Trời tờ mờ sáng, Trương Mông liền chuẩn bị tốt điểm tâm. Chỉ là đến ngày nàng tuần phổ buổi chiều. Cho nên buổi sáng, nàng có thật nhiều thời gian rảnh rỗi, nàng liền đem nha môn hoa cỏ cây cối đề sửa chữa một chút.

Trong lúc đó, nàng nhìn thấy Chung Hoắc hai lần, nàng đều yên lặng né tránh, mà Chung Hoắc xác thực cũng không có phát hiện nàng.

Đến buổi chiều, Trương Mông mang chính mình bội đao ra cửa.

Trên đường hối hả, ngựa xe như nước áo quần như nêm.

Dọc theo đường đi, Trương Mông ngẫu nhiên giúp lão thái gia đẩy xe, ngẫu nhiên cấp tiểu hài tử xấu xa nhóm mua kẹo hồ lô. Rất nhanh, nàng liền tuần xong rồi phố.

Trời vẫn còn sớm, nàng ngồi ở bên ngoài quán trà, ông chủ quán trà cho nàng uống trà miễn phí.

Một người mặc Tử Y thanh tú nam tử đi đến trước mặt nàng.

"Cô nương, hôm qua nhờ có ngươi trả lại ngọc bội, đó là công tử phụ thân di vật, công tử thập phần trân ái nó, cho nên công tử nhà ta đã chuẩn bị một chút quà, muốn cảm tạ ngươi, không biết cô nương có thể hay không nể mặt?"

Trương Mông gấp rút nuốt xuống trong miệng nước trà, liên tục khoát tay: "Chút chuyện nhỏ này, không cần để ý. Đây vốn là ta nên làm."

Tử Y vẫn ở kiên trì: "Nếu cô nương không muốn tiếp nhận công tử cảm tạ, công tử nhất định tâm không yên."

"Nếu là tiếp nhận công tử ngươi lễ vật, ta tâm mới sẽ bất an."

Tử Y còn muốn nói chuyện, Trương Mông liền cắt đứt hần: "Các ngươi tâm ý ta lĩnh, chỉ là ta đem ngọc bội trả cho công tử nhà ngươi, cũng không phải là muốn hần báo đáp, đổi lại những người khác, ta cũng sẽ làm như vậy."

Từ Y khó xử đứng ở tại chỗ một chút, sau đó quỳ gối dập đầu Trương Mông hành lễ, xoay người liền rời đi.

"Công tử, nàng không muốn lại đây."

Hứa Lục Trà chấp bàn tay thon dài cầm chén trà dừng lại, hần từ từ đặt chén trà xuống.

"Từ Y, nàng không muốn lại đây, vậy ta liền đi gặp nàng."

Hứa Lục Trà nhẹ phẩy ống tay áo, đứng dậy.

Trương Mông uống hết một bình trà sau, cảm thấy cổ họng mát rất nhiều. Nàng cảm ơn ông chủ quán trà, tay nắm lấy bội đao rời đi.

Nàng đầu tiên đi chợ mua thức ăn, xe đẩy đã chuẩn bị tốt lẳng lẳng nằm ở chỗ đó, vài đứa con nít bò đến trên chơi đùa.

Trương Mông đem bọn họ đuổi xuống sau liền đẩy xe đẩy đi mua đồ ăn.

"Công tử, bên trong này có mùi kỳ lạ, chúng ta muốn đi vào sao?" Từ Y bịt mũi nói.

Hứa Lục Trà chỉ là cau đôi mi thanh tú, liền không chút do dự đi vào chợ. Từ Y vội đuổi theo.

hai người bọn họ quần áo đẹp đẽ rất nhanh dẫn tới mọi người chú ý. Đặc biệt là Hứa Lục Trà xinh đẹp dung mạo, xuất trần khí chất, nhường rất nhiều nữ tử lưu lại không đi, như si như say.

Chẳng được bao lâu, Hứa Lục Trà bọn họ liền bị bọn nữ tử vây quanh, lại cũng đi tới không được.

"Vị công tử này, xin hỏi người có hôn phối chưa?"

"Công tử, người cần mua những thứ gì? Ta có thể cho người miễn phí."

"Công tử, người nhìn thật lạ mặt, nhưng là mới chuyển đến Vân Thành?"

Bọn nữ tử tra hỏi không ngừng, Từ Y chau mày, tiến lên ngăn ở Hứa Lục Trà trước mặt, ngăn trở bọn nữ tử làm cản ánh mắt.

"Chúng ta công tử có việc gấp, các người có thể hay không tránh ra?" Từ Y hô.

Hứa Lục Trà cúi đầu, rũ xuống con mắt, dấu xuống trong đôi mắt thật sâu chán ghét, lại nâng mắt lên, trong tròng hai tròng mắt đã chuẩn bị rơi xuống trong suốt nước mắt, hần từ từ nhìn vòng quanh bốn phía nữ tử, sau đó cúi đầu xuống, một giọt trong suốt nước mắt lấp xuống khuôn mặt.

Bọn nữ tử đỏ hột một hơi, cảm thấy áy náy lại đau lòng, vì không cho nữ nhân thương tâm, gấp rút cùng nhau thối lui, nhường đường cho Hứa Lục Trà bọn họ.

Hứa Lục Trà cúi đầu, đi ra vòng vây, nhưng là ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, hần tìm không đến thân ảnh thon gầy.

Hần đôi mắt một mảnh tối tăm.

"A, cô nương, người ở nơi này à!" Bên cạnh Từ Y đột nhiên kêu ra tiếng đến.

Hứa Lục Trà hơi ngẩn ra, nghiêng mặt qua, quả nhiên phát hiện Trương Mông liền ở cách bọn họ không xa địa phương.

Trương Mông lau trán: "Ta còn tưởng rằng này bên trong đã xảy ra chuyện gì, đặc biệt tới xem một chút, không nghĩ tới là Hứa công tử các người."

Quả nhiên lớn lên nữ quá phiền toái, mỗi phút đều làm cho giao thông bế tắc. Trương Mông nghĩ.

Hứa Lục Trà xem Trương Mông, khẽ lộ ra một cái ngượng ngùng tươi cười, như mây đen tan đi, luồng thứ nhất chiếu xuống ánh mặt trời, kinh diễm mà xinh đẹp.

Hần quỳ gối dập đầu Trương Mông hành lễ, nhẹ giọng nói: "Lục Trà cố ý đến tìm cô nương, là vì cảm tạ chuyện hôm qua"

Trương Mông khoát tay: "Không có việc gì, lại không phải là cái gì đại sự, không cần phải cảm tạ."

"Đối cô nương đến nói không phải là cái gì đại sự, nhưng đối với Lục Trà đến nói, này thật là đại sự. Kia khối ngọc bội là gia phụ lưu lại cho Lục Trà di vật, Lục Trà liền tục xem nó như chính mình sinh mạng. Nếu là nó bị mất, liền giống như lấy đi Lục Trà tính mạng. Cô nương thiện tâm, đem nó trả lại cấp Lục Trà, không phải là tương đương với cứu Lục Trà một mạng sao?"

Trương Mông kinh ngạc: "như vậy nghiêm trọng sao?"

Hứa Lục Trà cúi đầu: "Lục Trà thành tâm cảm tạ cô nương ân huệ, đã ở Ánh Nguyệt Trà Lâu chuẩn bị một chút rượu và thức ăn, hy vọng cô nương..."

Trương Mông còn muốn cự tuyệt, nhưng là Hứa Lục Trà hốc mắt chậm rãi đỏ lên hơi nước mờ mờ, tựa hồ một cái nháy mắt, nước mắt liền sẽ rớt xuống.

"Lục Trà chỉ là nghĩ biểu đạt mình một chút lòng thành, cô nương sẽ không chịu cấp Lục Trà cơ hội sao?"

Dân chúng chung quanh cũng xem không đành lòng.

"Trương bộ khoái, người ta có thành ý như vậy, người liền đi đi."

"Mỹ nhân mời người cũng không đi? Người có phải ngốc không?"

Trương Mông gấp rút giải thích: "Không phải vậy, ta còn muốn trở về nấu cơm, nha môn một trăm người đang chờ ta ăn cơm!"

"Trương bộ khoái, người trước đi Ánh Nguyệt Trà Lâu, chúng ta tìm người đi theo đại nhân nói, để người khác làm thay người, đại nhân nhất định sẽ đáp ứng."

Phủ nha môn.

Xanh biếc lá trúc theo gió run rẩy, phát ra sột soạt tiếng vang.

Chung Hoắc một thân màu trắng thường phục, tay cầm cái cốc, đào mặng.

Kim Nguyệt giẫm lên đường đá đi đến bên người nàng, có chút ít gian nan mở miệng.

"Đại nhân, Trương Mông hôm nay có thể sẽ trở về trễ một chút."

Chung Hoắc tay dừng một chút: "Vì sao?"

Nghĩ tới tuyệt đối không thể lại nhường Trương Mông cấp Chung Hoắc lưu lại ấn tượng xấu, Kim Nguyệt hết sức cấp Trương Mông nói lời hữu ích.

"Hôm qua, Trương Mông nhặt đến một khối ngọc bội, vì tinh thần không nhất của roi, nàng đặc biệt đem trả cho người mất của, kia người mất của liền là Hứa gia công tử, Hứa Lục Trà. Hứa Lục Trà thập phần cảm kích nàng, nhất định muốn mời nàng đi Ánh Nguyệt Trà Lâu dùng bữa. Trương Mông là kiên quyết không chấp nhận, nhưng là dân chúng nhân dân đều muốn thỉnh cầu nàng đi. Nàng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận."

"Đùng" một tiếng, Chung Hoắc một gốc mặng chặt đứt.

Nàng thanh âm ẩn chứa tức giận: "Đội nàng trở về, người nói với nàng, nàng nửa tháng bổng lộc không có."

"A?" Kim Nguyệt ngẩn ra.

Chung Hoắc cầm trong tay cái cốc ném xuống: "Bình vì dân làm việc, vốn là đạo lý hiển nhiên, nàng thế nhưng còn dám tiếp nhận dân mời mọc, thật sự là làm mất mặt nha môn."

"Không không không, Trương Mông cũng là cự tuyệt rất lâu... Đại nhân..." Kim Nguyệt gấp rút giải thích, nhưng Chung Hoắc đã phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 4

Trương Mông ngại ngồi ở trước bàn, trên bàn bày đầy món ngon quý hiếm, mùi thơm xông vào mũi. Nàng từ khi xuyên đến nơi này cũng chưa từng thấy qua nhiều món ăn như thế.

Hứa Lục Trà ngồi ở đối diện nàng, thẹn thùng nói: "Lục Trà chiêu đãi không chu toàn, mong Trương bộ khoái thứ lỗi, đây là một chút thành ý của Lục Trà..."

Trương Mông nhanh chóng khoát tay: "Không không không, người quá lời. Ta rất ngại."

Cho dù ở hiện đại, nàng cũng không để nam tử trả tiền cho mình, huống chi đây là nữ tôn thế giới, để Hứa Lục Trà nam tử này mời nàng, nàng rất xấu hổ.

Trương Mông thời gian qua không thích chiêm người khác tiện nghi, nàng xem cả bàn đầy món ăn, ít nhất cũng phải một trăm lượng, nàng để dành một năm cũng không được một trăm lượng, có lẽ nàng phải hướng đại nhân tạm ứng tiền lương.

Cho dù vậy nhìn cả bàn đầy món ăn, lòng nàng liền rí máu.

Trương Mông cầm đũa bắt đầu ăn, nàng vừa ăn vừa đau lòng, vừa âm thầm thề, về sau sẽ không cùng phú gia công tử đi trà lâu.

Hứa Lục Trà gặp Trương Mông chỉ lo ăn, không có nhìn hấn một cái, mặt liền chìm xuống. Bất quá, hấn rất nhanh đổi thành thẹn thùng.

"Trương bộ khoái, để cảm tạ ngài, Lục Trà đặc biệt tự mình khắc một khối ngọc bội, xin vui lòng nhận lấy."

Hấn xuất ra một cái hộp tinh xảo, mở ra, trên tấm khăn màu đỏ có một khối ngọc trắng sáng bóng lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

Hàng trúc nhỏ, phòng nhỏ, cầu nhỏ, nước sông xanh, hết thảy đều được thể hiện trên đây khối tiểu ngọc, trông rất sống động.

Trương Mông đang bới com, nghe Hứa Lục Trà nói, liền ngẩng đầu lên, khi mắt nhìn thấy khối ngọc, nàng kinh ngạc mở to mắt: "Ngươi chính mình khắc?"

"Ân." Hứa Lục Trà ngượng ngùng cười cười.

Trương Mông cuối cùng để đũa xuống, cầm lấy cái hộp kia, nhìn kỹ, một bên xem, một bên cảm thán kỳ tài.

Hứa Lục Trà ngượng ngùng cúi đầu, nhưng mà đôi mắt đang được che khuất không thể che dấu ánh mắt khinh miệt.

Quả thật là không từng trải việc đời, một khối ngọc liền làm nàng ngạc nhiên đến vậy.

"Xin lỗi, ta không thể tiếp nhận."

Trương Mông đem cái hộp trả lại cho hấn.

Hứa Lục Trà ngẩn ra, nâng mắt nhìn về phía nàng.

Trương Mông mỉm cười nói: "Ngươi tâm ý ta lĩnh, nhưng ta chỉ là một bộ khoái, tay chân vụng về, cần thứ tinh xảo như vậy để làm gì? Sợ không cần thận đánh rơi, liền uống công tử ý tốt."

Nói xong, liền cúi đầu, tiếp tục ăn com.

Hứa Lục Trà con ngươi lóe qua tia âm trầm. Nhưng chỉ trong chớp mắt, hấn lại mỉm cười.

"Thực xin lỗi, là Lục Trà suy nghĩ không chu đáo."

"Không sao đâu."

"Trương bộ khoái, kỳ thật không đối gạt ngài, Lục Trà đã luôn sùng kính ngài. Ngài vừa nhiệt tâm lại thiện lương, Lục Trà vẫn muốn cùng ngài quen biết."

Trương Mông không ngẩng đầu chỉ hàm hồ gật gật đầu: "Chúng ta hôm nay cũng coi như quen biết đi."

Hứa Lục Trà nói: "Ý của Lục Trà là, chúng ta về sau có thể hay không lại như hôm nay cùng nhau ăn com, cùng nhau tâm sự, tựa như bằng hữu chân chính vậy."

"Khụ khụ..." Trương Mông bị sặc, nàng nhanh chóng uống một ngụm nước, cảm giác khá hơn một chút, nàng mới mở miệng cự tuyệt: "Hứa công tử, ta công việc khá bề bộn... Cho nên..."

Nàng tuyệt đối sẽ không cùng phú gia công tử đi trà lâu nữa.

Nàng lại cúi đầu bới vài miếng com, cảm giác bụng đã no bụng. Liền đứng dậy cáo từ.

Nàng xuống lầu tìm chương quý, yêu cầu trước ký sổ, hôm nào sẽ đến thanh toán.

Nghĩ đến phải hướng đại nhân tạm ứng tiền lương, nhất định phải nịnh nọt nàng, vì vậy phải chảy thêm tí máu nữa. Trương Mông liền rơi lệ.

"Ông chủ, vẫn là cho ta đóng gói một hộp điểm tâm đi."

"Công tử..."

Từ Y có chút ít thấp thỏm nhìn Hứa Lục Trà, hấn còn chưa từng gặp qua công tử sắc mặt như thế khó coi.

"Từ Y, ngài nói nàng có phải mù hay không, có mỹ nhân không nhìn, liền chỉ lo ăn, giống quý đối đầu thai vậy."

Từ Y cũng không biết nói cái gì cho phải, công tử nhà hắc thời gian qua gặp nữ nhân mọi việc đều thuận lợi, lại không nghĩ rằng ở Trương bộ khoái này tựa như đụng phải thiết bản, công tử tâm tình không tốt là bình thường.

Hứa Lục Trà phát tay áo đứng dậy, đôi mắt đẹp ẩn hàm tức giận cùng không cam lòng.

"Từ Y, nếu như không phải vì Chung Hoắc, loại người như nàng, ta là mắt cũng không liếc một cái."

Từ Y do dự một chút, không nói gì thêm. Hắc móc ra hà bao, đôi cách đó không xa ông chủ mở miệng.

"Ông chủ, tính tiền."

Ánh Nguyệt Trà Lâu ông chủ là một trung niên nữ tử thật thà phúc hậu, vừa nghe đến Từ Y lời nói, liền mỉm cười: "Trương bộ khoái đã thanh toán, Tiểu công tử."

Từ Y ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà khinh thường dõng đi ánh mắt.

"Trương Mông, ta nói với ngươi một sự kiện, ngươi đừng kích động."

Trương Mông trở về nha môn, Kim Nguyệt liền tiến đến trước mặt nàng.

"Cái gì?"

"Đại nhân từ ngươi nửa tháng tiền lương."

"Cái gì!!!!!!!"

Trương Mông cảm giác trước mặt bỗng tối sầm, toàn bộ thế giới u ám.

"Ngươi đi cùng nàng cầu tình đi, không chừng có thể vãn hồi." Kim Nguyệt đề nghị.

Trương Mông nhấc theo một hộp điểm tâm đi đến Chung Hoắc thư phòng, sức gỗ cửa cũng không có.

"Là ai?" Chung Hoắc thanh âm truyền ra.

"Ta là Trương Mông."

Đợi đến Chung Hoắc tiếng bước chân tiến đến, Trương Mông nhanh chóng ngắt chính mình bấp đui, làm cho nước mắt dâng đầy trong mắt.

Cửa mở, Chung Hoắc gương mặt lạnh lùng: "Còn biết đường về nha môn? Ta còn tưởng ngươi được giai nhân ước hẹn, đêm nay không trở lại."

Trương Mông hai mắt đỏ bừng, nước mắt lưng tròng: "Đại nhân, thân ta mang nợ lớn, tâm hồn yếu ớt, hận không thể bò lên trên nóc nha môn nhảy xuống chết đi cho rồi."

Chung Hoắc ngẩn ra, nàng giơ tay lên vỗ vỗ Trương Mông đầu, thanh âm cũng có chút nóng nảy: "Xảy ra chuyện gì?"

Ở Trương Mông cùng Chung Hoắc quan hệ tốt lúc, Chung Hoắc rất thích vỗ Trương Mông đầu, nhưng mà vài tháng gần đây, Chung Hoắc đơn phương tiến hành chiến tranh lạnh, liền không còn đối Trương Mông làm này động tác.

Giờ phút này, quen thuộc độ mạnh yếu vỗ vào Trương Mông trên đầu, Trương Mông phản ứng không kịp.

Chung Hoắc cũng biết được chính mình động tác, gấp rút đem tay thu trở về.

Trương Mông tiếp tục nói: "Hôm nay, Hứa công tử mời ta đi Ánh Nguyệt Trà Lâu ăn cơm, hắn gọi rất nhiều món ăn, mà ta không thể nào để hắn một người nam tử mời ta ăn cơm, cho nên ta đã ôm thanh toán hôm nay, nhưng mà hơn một trăm hai mươi bạc trắng, toàn gia tộc nhà ta cũng không có nhiều như vậy."

Chung Hoắc hừ lạnh: "Ngươi không phải là tự làm tự chịu sao?"

"Đại nhân, ta cũng biết ta sai rồi, về sau tuyệt đối sẽ không tùy tiện cùng nam nhân đi trà lâu, quá kinh khủng."

Chung Hoắc nâng mắt nhìn nàng một cái, lạnh như băng sắc mặt hơi nguội: "Thật không? Đừng nhìn đến mỹ nhân liền đầu óc choáng váng đi."

"Đại nhân minh giám, tiểu nhân cho tới bây giờ không quan trọng bề ngoài, chỉ coi trọng tâm hồn."

Trương Mông giơ tay lên hộp điểm tâm: "Mặc dù thân ta mang nhiều nợ nần, nhưng ta biết rõ đại nhân anh minh thần võ, nhất định có thể vì ta chỉ điểm sai lầm, nên ta đặc biệt tiêu nửa tháng tiền công, mua cho đại nhân thích nhất điểm tâm trở về."

Chung Hoặc sắc mặt cuối cùng hòa hoãn rất nhiều.

Chung Hoặc tuy mặt vẫn nghiêm trọng, nhưng là có nhiệt độ.

Tựa như lúc ở hiện đại, mẹ của Trương Mông lúc nào cũng là mặt vừa nghiêm trọng vừa quét dọn nàg gian phòng, vừa mắng nàg vớt đồ bừa bãi.

Chung Hoặc chính là mặt lạnh tim nóng, cho dù chán ghét nàg, thấy nàg có khó khăn, nhất định sẽ giúp đỡ.

"Đại nhân, tiểu nhân vận mệnh liền nắm giữ ở trên tay người." Trương Mông đem điểm tâm đặt ở Chung Hoặc trên tay, "Xin cho ta tạm ứng hai năm tiền lương, kính nhờ."

Trương Mông đi ra Chung Hoặc thư phòng, tâm tình miễn cưỡng tốt lên một chút.

Chung Hoặc đáp ứng cho nàg vay tiền, còn đáp ứng không trừ nàg tiền lương.

Mặt trời nóng chảy chiếu xuống mặt đất, Vân Thành phố xá hời hả.

Trong ngõ sâu, vang lên một người nữ tử dáng vẻ lưu manh tiếng nói.

"Hứa công tử xin yên tâm, đùa giỡn nam tử là trò ta thành thạo nhất, ta nhất định sẽ không để cho Trương Mông nhìn ra sơ hở đến."

Hứa Lục Trà chán ghét nhũ mảy: "Người có chắc là sẽ diễn tốt không, nếu như người thực dụng phải ta một cọng tóc, coi chừng ta đem người tay chặt."

"Đương nhiên là chắc rồi, ta thề tuyệt sẽ không dụng phải công tử, ta sẽ diễn rất tốt." Nữ tử đưa ra ba ngón tay bảo đảm, sau đó lại lộ ra nụ cười bí ối, "Chỉ là này tiền công..."

Hứa Lục Trà nhắm lại mắt, nhìn xuống chán ghét, nghiêng mặt qua, ra hiệu Tử Y.

Tử Y móc ra hà bao, ném cho nàg một thỏi bạc: "Đây là tiền đặt cọc, chờ người diễn tốt lắm, nhất định có thưởng thêm."

Trương Mông tay nắm lấy bội đao, nhàm chán đi sau Chung Hoặc.

Hôm nay, nàg sớm một chút lấy điểm tâm, vì muốn đi ra ngoài tuần phố, nhưng lại bị Chung Hoặc gọi lại nói nàg nhiệm vụ đổi thành buổi chiều. Bởi vì buổi chiều Chung Hoặc muốn ra cửa thị sát dân tình, mà nàg muốn Chung Hoặc hộ vệ.

Trương Mông không hiểu, Chung Hoặc không phải là nhìn thấy nàg sẽ không vui sao? Vì sao còn chính mình nói muốn nàg đi bảo hộ nàg?

Chung Hoặc dọc theo đường đi liền giống như người tinh thần phân liệt, vừa thấy dân chúng nhân dân liền vẻ mặt tươi cười, vừa quay đầu lại nhìn nàg, liền trời quang chuyển đen.

Cho dù Chung Hoặc không khó chịu, nàg cũng khó chịu a.

Đúng lúc này, Trương Mông phát hiện phía vây quanh rất nhiều người, sau khi nghe ngóng, mới biết được có ác bá đùa giỡn dân nam.

Trương Mông nghĩ thầm, thời gian biểu hiện đã đến, nàg nhất định đem ác bá đánh cho hoa rơi nước chảy, thuận tiện bắt về quy án, nhường Chung Hoặc nhìn một chút, nàg là xứng chức bộ khoái.

Trương Mông bước nhanh về phía trước, hai tay tách ra quần chúng vây xem, một cước đem miệng kia nữ lưu manh miệng nói từ ngữ ô uế, còn muốn hướng vô tội dân nam trên người bỏ nhào.

Nữ lưu manh nằm trên mặt đất, hung thần ác sát: "Mẹ kiếp, ai dám xen vào lão nương chuyện."

Trương Mông không nói hai lời, xông lên xách nàg cổ áo, đem nàg hai tay về phía sau xoay ngược, dùng sợi dây thừng trói chặt.

"Giữa ban ngày ban mặt, lại dám đùa giỡn dân nam, cùng ta về phủ nha môn đi một chuyến."

"Người dám!" Lưu manh liều mạng giãy giụa, "Đại tỷ ta là người của Thanh Hồ bang, người dám bắt ta, ta sẽ nói nàg chém chết người!"

Trương Mông mới vừa muốn nói chuyện, Chung Hoặc thanh âm liền vang lên: "Kia Bồn quan thật muốn nhìn một chút, Thanh Hồ bang như thế nào chém Bồn quan bộ khoái."

Trương Mông nhìn áo trắng Chung Hoặc đứng ở chỗ không xa, liền khẽ gật đầu với nàg: "Đại nhân."

Chung Hoặc khẽ vuốt cằm: "Bắt nàg trở về."

Cuối cùng có thể thoát đi Chung Hoặc, Trương Mông khoan khoái áp giải phạm nhân, mới vừa phải rồi đi, Chung Hoặc liền gọi lại nàg.

"Không phải là bảo ngươì, ngươì lưu lại." Chung Hoặç nghiêng đầu phâñ phó đứng ở bên cặnh nặg Kim Nguyệт, "Kim Nguyệт, ngươì giặ nặg trở về."

Nhìn Kim Nguyệт áp giặ phặ nhậ đi xa, Trương Mông tâm đầu vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chử Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 5

"Trương bộ khoái."

Từ Y ngồi ở đối diện Trương Mông, có chút bất an mở miệng: "Gọi nhiều món như vậy, chúng ta ăn hết sao?"

Trương Mông đem ngón trỏ đặt bên miệng, "Xuyt" một tiếng, nói nhỏ: "Không có việc gì, nhiều đây khẳng định là đại nhân thanh toán, chúng ta chỉ để ăn no liền hảo."

Từ khi Kim Nguyệт áp trứ phặ nhậ đi, Hứa Lục Trà liệ nước mắt mông lung đi đến trước mặt Chung Hoặç, quỳ gổì hành lễ, cảm tạ Chung Hoặç ân cứu mạng.

Rõ ràng người cứu hắñ là Trương Mông, Hứa Lục Trà lựa chọn xem nhẹ nặg liệñ thôi, nhưng là Chung Hoặç cũng không chút do dự mà đem công lao ôm ở trên người.

Còn nói cái gì làm quan vì dân làm chủ là đạo lý hiển nhiên, nặg chỉ là làm chuyện nên làm.

Trương Mông cũng không có phậñ bác, thủ trưởng giành công lao, ở hiện đại, nặg trải qua nhiều, chỉ cần đại nhân vui về là được rồi.

Chung Hoặç cùng Hứa Lục Trà tựa hồ mới quen đã thân, nói chuyện liệñ dừng lại không được, còn ước hẹn đến Ánh Nguyệт Trà Lâu đi uống trà ngắm hoa.

Mà Trương Mông cùng Từ Y hai người hầu đương nhiên đi theo sát.

Trương Mông chịu quá nhiều Chung Hoặç oan uổng, biết rõ Chung Hoặç thời gian qua sĩ diện, vì vậy khi hẹn giặ nhậ uống trà ngắm hoa, nhất định là Chung Hoặç thanh toán.

Trương Mông lần này phải ăn đủ vốn.

Hứa Lục Trà cùng Chung Hoặç ở trong phòng gặp mặt nói chuyện, Trương Mông cùng Từ Y hai người ngồi ở bên ngoài, cầm thực đơn gọi mười mấy món ăn.

Một canh giờ sau, Hứa Lục Trà cùng Chung Hoặç còn ở bên trong nói chuyện, Trương Mông cùng Từ Y đã no bụng không đứng nổi.

Vốn là Từ Y hết sức thận trọng, chỉ ăn một chút liệñ ngừng đũa, nhưng là không biết làm thế nào Trương Mông ăn quá thom, hắñ liệñ nhậ không được cùng nặg cùng nhau bắt đầu ăn.

Ăn uống no đủ, bên trong kia hai cái còn chưa có đi ra, Trương Mông rất nhậñ chán, liệñ từ trong ống tay áo móc ra hai dây cột tóc màu sắc khác nhau.

"Từ Y, cho ngươì xem ảo thuật nhìn một chút."

Từ Y nghi hoặc: "Ảo thuật?"

Trương Mông mỉm cười, nặg đem hai đầu dây cột tóc màu sắc khác nhau buộc chặt, tay trái cầm dây cột tóc màu đỏ xếp thành vòng tròn, tay phải cầm một dây cột tóc màu lam xếp thành vòng tròn. Hai tay bày ở Từ Y trước mặt, lên tiếng nói:

"Xem a."

Nặg đưa hai tay lại gần, dây cột tóc đỏ cùng dây cột tóc xanh trong lúc đó chạm nhau hai cái, đột nhiên "Bùm" một tiếng, hai sợi dây cột tóc gắñ liệñ cùng một chỗ.

Từ Y kinh hô một tiếng, tiếp nhận Trương Mông trong tay dây cột tóc, nhìn kỹ một chút,: "Rõ ràng hai sợi dây cột tóc hai đầu đều trói chặt, như thế nào có thể sẽ gắñ cùng một chỗ?"

"Rất đơn giản a, ta dạy cho ngươì."

Trương Mông chính đang hăng say dạy Tử Y, bên trong tán gẫu hơn một canh giờ hai người cuối cùng đi ra.

Tử Y gấp rút đứng lên, yên lặng đi đến sau lưng Hứa Lục Trà.

Chung Hoắc nhíu lại lông mày, trừng Trương Mông một cái.

Lúc trở về, Chung Hoắc liên tục nghiêm mặt.

Trương Mông nghĩ, là vì nàng tiêu Chung Hoắc quá nhiều tiền, Chung Hoắc mới mất hứng.

Trương Mông mặc dù vẫn cho rằng mình đã chiếm ông chủ tiện nghi. Nhưng chứng kiến đại nhân mặt đen thành dạng này, nàng hơi có chút áy náy.

"Đại nhân, nếu không..." Ta cùng Tử Y bữa cơm tiền, người trừ ta trong tiền lương đi.

Chỉ là nàng lời còn chưa dứt, liền bị Chung Hoắc thanh âm lạnh lùng cắt đứt.

"Một khi rảnh rồi người liền nhin không được thông đồng nam tử? Quá không ra thể thống gì! Nếu để người khác trông thấy, sẽ nghĩ như thế nào chúng ta người trong nha môn?"

Trương Mông bị lời nói khó hiểu của đại nhân làm sợ hết hồn: "Không không không, đại nhân, người hiểu lầm. Ta cũng không có thông đồng nam tử."

Chung Hoắc dừng lại bước chân, lườm nàng một cái: "Hai người các người đầu đầu dựa vào cùng một chỗ, cho rằng Bôn quan mù sao?"

Liền "Bôn quan" cũng xưng rồi, xem đến đại nhân xác thực tức giận. Chỉ là nàng cũng không phải cùng Hứa Lục Trà trốn ở trong phòng kín tán gẫu rất lâu sao?

Coi như là có tổn hại nha môn hình ảnh, cũng là đại nhân trước dẫn đầu được không?

Trương Mông cúi đầu, nhin nhin, vẫn là nhin không được, nói: "Đại nhân, rõ ràng người trước cùng Hứa công tử ở bên trong nói chuyện, ta chỉ là nhầm chán, cùng Tử Y tán gẫu vài câu mà thôi."

Chung Hoắc hơi chậm lại: "Ta cùng Hứa công tử cũng không có cái gì."

"Ta cùng Tử Y cũng không có cái gì a."

Hứa phủ hậu uyển.

"Tử Y, người cảm thấy kia Chung Hoắc như thế nào?"

Lục y nam tử chân trần tuyết trắng, đứng cạnh bờ ao, ngón tay thon dài vờ trụi từng mảnh cánh hoa giạt xuống, ném vào nước ao trong vắt.

Cánh hoa màu đỏ tươi lơ lửng ở trên nước ao, theo nước chảy lớn vồn, dính vào tinh tế bọt nước, lại lộ vẻ mềm mại.

Tử Y hai tay cầm dây cột tóc, cúi đầu nghiên cứu. Nghe vậy, trả lời: "Tính tình chính trực, cần chính yêu dân, tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người."

Hứa Lục Trà tay cầm nhánh hoa khẽ buộc chặt, nói: "Ta lại cảm thấy nàng rất không thú vị."

"A?" Tử Y ngẩng đầu.

"Cùng ta nói chuyện thời điểm còn không chú tâm." Hứa Lục Trà ngón tay dùng sức, "Pằng" một tiếng, nhánh hoa bị bẻ gãy.

"Công, công tử."

Hứa Lục Trà cầm trong tay đoạn nhánh hoa ném vào trong nước hồ, nhân nhạ nói ra, "Quả nhiên là thượng bất chính, hạ tất loạn. Phỏng đoán Trương Mông cái kia quý đối đầu thái hành động chính là từ nàng học được."

Tử Y biết điều ngậm miệng. Cúi đầu tiếp tục nghiên cứu kia hai sợi dây cột tóc.

"Tử Y, xem ra người cùng cái kia quý đối tán gẫu rất hòa hợp?"

Tử Y mặt cứng đờ: "Không có, công tử."

"Đem dây cột tóc ném"

"Vâng."

"Trương Mông, người hôm nay lại chọc đại người tức giận?"



Kim Nguyệt ngồi xổm ở một bên găm dưa hấu hời.

Trương Mông một bên rửa bát, một bên thờ dài: "Ta ngày nào không có chọc giận nàng?"

Kim Nguyệt nói: "Ta đại khái còn có bốn năm ngày liền nghỉ, về nhà lấy phụ, đến thời điểm người cùng đại nhân xin nghỉ, cùng ta cùng nhau trở về, không chỉ tham dự ta thành thân buổi lễ, còn có thể trốn đại nhân vài ngày giải sầu, tốt không?"

Trương Mông sau khi nghe xong, khen: "Thật là vô cùng tốt."

Đêm đó, Trương Mông liền viết giấy xin nghỉ phép, ngày thứ hai, nàng liền giao cho đại nhân.

"Không chuẩn."

Chung Hoắc đem giấy xin nghỉ phép ném về cho Trương Mông.

"Vì sao?"

"Ta nhớ được mấy ngày trước người mới nghỉ phép."

Vừa nhắc việc này, Trương Mông chỉ thấy ừm khụt: "Đại nhân, ngày đó, ta thật tính là nghỉ phép sao? Ngày đó cơm tối là ta nấu, cô là ta nhỏ, hoa là ta tưới."

Chung Hoắc trừng nàng: "Thân là một phần tử của nha môn, so đo nhiều như thế, người biết xấu hổ hay không?"

"Đại nhân, ta mặc dù cũng muốn đem chính mình hết thảy dâng hiến cho nha môn, chỉ là ta dường như muốn ta tìm nam nhân mình yêu, hẳn mới bằng lòng gặp ta. Ta nghỉ phép vài ngày, cũng không có đi chơi a, đó là đi làm nhân sinh đại sự đâu."

Chung Hoắc mặt tối sầm: "Nữ nhân sự nghiệp còn chưa lập, nói gì thành gia."

"Không phải là trước thành gia, lại lập nghiệp sao?" Trương Mông thấp giọng phản bác.

Không chiếm được Chung Hoắc phê chuẩn, Trương Mông không tâm trạng đi tuần phố, bình thường dùng một cái tay giúp lão thái gia đẩy xe cũng dư dả, hiện thời đã dùng hai cánh tay đều thiếu chút nữa đẩy không nổi.

Hơn nữa, suốt cả một ngày, nàng bày biện nhất gương mặt khổ qua.

"Trương bộ khoái, hôm nay tâm tình giống như có chút ít sa sút!" đại thúc bán thịt cười nói.

Trương Mông trả lời: "Bình thường a."

Đại thúc ôm hai cây cải xanh phóng lên nàng xe đẩy: "Nếu đã hôm nay Trương bộ khoái tâm tình như thế sa sút, vậy ta liền không thêm đề ý lại để cho người sa sút nhất điểm, hôm nay món ăn sẽ không chiết khấu."

"Đại thúc người hào phóng như thế làm sao có thể làm ra như thế kiệt việc? Hoàn toàn không phù hợp người khí chất cao quý đâu."

Trương Mông đẩy xe đồ ăn đi ra chợ bán, trời vẫn còn sáng, mặt trời vẫn nóng cháy.

Trương Mông không vội mà về nha môn, liền ngồi ở quán trà, uống trà miễn phí, giải khát.

"Trương bộ khoái."

Một cái trong sáng dễ nghe nam tiếng vang lên.

Trương Mông ực một hớp nước trà, hướng về người trước mặt vẫy vẫy tay: "Hết sức khéo a, Hứa công tử. Từ Y "

Hứa Lục Trà ngượng ngùng cười cười, một đôi mắt đẹp ướt át sáng ngời, phảng phất xuân thủy nhộn nhạo.

Từ Y đứng ở Hứa Lục Trà sau lưng, gặp Trương Mông hướng hẳn phất phất tay, mặt ửng đỏ rù xuồng con mắt.

"Trương bộ khoái, hôm nay sao không gặp đại nhân đi ra thị sát?" Hứa Lục Trà tựa như là có chút ít thẹn thùng hỏi.

"Nàng có chuyện bận đâu." Vội vàng cắt xén công nhân viên phúc lợi.

Hứa Lục Trà điểm gậy đầu: "Đại nhân công sự bận rộn, tự nhiên cũng không thể ngày ngày đi ra thị sát."

Trương Mông đạo: "Nàng có rảnh liền ra tới."

Thương cảm là có thể lấy bệnh, gặp Trương Mông về mặt sa sút, Hứa Lục Trà nội tâm thầm nói: Bày người chết mặt cho ai xem, dựa theo nàng kia quỷ

đôi đầu thai bộ đáng, chỉ sợ là hôm nay chưa ăn cơm.

Hứa Lục Trà trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt không hiện, chỉ dịu dàng cong cong môi, hẩn siết chặt trên tay khăn lụa, tiến đến Trương Mông trên mặt, giúp nàng xoa xoa mồ hôi.

"Trương bộ khoái tuần tra phố một ngày, cũng vất vả, nhìn người đầu đầy mồ hôi." Giọng nói ôn nhu còn ngậm điểm hờn dỗi.

Trương Mông bị کیا mùi thơm ngát lạnh buốt khăn tay làm sợ hết hồn, nàng đem đầu ngửa ra sau, né qua khăn tay, sau đó dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trán: "Chính ta tự lau liền hảo."

Hứa Lục Trà mỹ mâu trầm xuống, nhưng đáng tươi cười không thay đổi, thập phần tự nhiên đưa tay khăn thu lấy trở về.

"Hôm qua bởi vì đại nhân đang ở, Lục Trà quá khẩn trương, cũng không dám cùng Trương bộ khoái trò chuyện, Lục Trà cảm giác sâu sắc tiếc nuối."

Trương Mông xuất ra hai cái cốc không, rót đầy trà, chia về phía nàng đối diện hai chỗ trống, đối bọn họ nói: "Mời ngồi, uống trà."

Hứa Lục Trà ngồi xuống, cũng không có uống trà, tiếp tục nói: "Hôm nay, Lục Trà có thể cùng Trương bộ khoái cùng nhau nói chuyện phiếm uống trà, Lục Trà cảm thấy thập phần vui vẻ."

"Hứa công tử quá đề cao ta." Trương Mông nói, gặp Từ Y đứng ở Hứa Lục Trà đằng sau, chẳng hề hạ có ý muốn ngồi, nàng liền chào hỏi hẩn: "Từ Y, người cũng ngồi."

Từ Y do dự nhìn nhìn Hứa Lục Trà, gặp Hứa Lục Trà cũng mỉm cười nhường hẩn ngồi xuống, hẩn mới câu nệ ở Hứa Lục Trà bên cạnh ngồi xuống.

"Trương bộ khoái, người giúp Lục Trà nhặt lại ngọc bội, Lục Trà vốn định thật tốt cảm tạ người, lại biến lộn lành thành lộn què, đưa quà cũng không thích hợp Trương bộ khoái, Lục Trà cảm giác hết sức hổ thẹn. Lục Trà gặp Trương bộ khoái tương đối yêu mỹ thực, liền chính mình xuống bếp cấp Trương bộ khoái làm một chút điểm tâm."

Từ Y đem hộp cơm vẫn luôn cầm ở trong tay đặt lên bàn, mở ra hộp cơm, một cỗ mùi thơm xông vào mũi.

Trương Mông tay cầm chén trà dừng lại, kinh ngạc mở miệng: "Hứa công tử, đều là người làm?"

Trong hộp cơm điểm tâm mặc dù không đa dạng, nhưng cái nào cũng tinh xảo, giống như tác phẩm nghệ thuật.

Hứa Lục Trà khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng gạt gạt đầu: "Hy vọng Trương bộ khoái không cần ghét bỏ."

Trương Mông cầm lấy nhất khối bánh ngọt, cắn một cái. Nàng ánh mắt sáng lên: "Quá mỹ vị!" Có mỹ thực ăn, nàng tâm tình cuối cùng tốt lên một chút.

Hứa Lục Trà ngưng ngưng cúi đầu xuống: "Trương bộ khoái thích liền hảo." Thật là không có từng trải việc đời, một cđiểmmút tâm liền mua chuộc được nàng.

"Trương bộ khoái, Lục Trà có một chuyện muốn nhờ." Hứa Lục Trà xuất ra một cái túi thơm tinh xảo, "Trương bộ khoái có thể hay không giúp Lục Trà đem túi thơm giao cho đại nhân?"

Trương Mông tiếp nhận túi thơm: "Hảo, ta giúp người giao cho nàng."

Nàng đem túi thơm bỏ vào chính mình ống tay áo, lại dùng tay cầm một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng: "Thật sự là ăn quá ngon."

Hứa Lục Trà trong lòng khinh bỉ càng sâu, trên mặt lại tươi cười: "Nếu là Trương bộ khoái thích, Lục Trà có thể ngày ngày làm cho người ăn."

"Không không không!" Trương Mông vội vàng lắc đầu, "Này ta mua không nổi."

Hứa Lục Trà ngắt ra: "Cái, cái gì?"

Trương Mông cười nói: "Chúng ta nha môn có quy tắc, bình không thể tùy tiện thu dân này nọ, nếu như bị đại nhân biết rõ, ta sẽ bị trừ bổng lộc. Cho nên ta trả cho người tiền đi. Điểm tâm tiền."

"Trương bộ khoái, không cần trả tiền, này là Lục Trà cố ý..."

"Nhất định phải trả." Trương Mông từ ống tay áo móc ra hai thỏi bạc, đẩy tới Hứa Lục Trà trước mặt, "Ta cũng không biết này chút ít điểm tâm giá cả, nhưng vẫn là dựa theo Ánh Nguyệt Trà Lâu giá cả trả tiền cấp người đi. Mặc dù người làm hương vị so ra kém Ánh Nguyệt Trà Lâu, nhưng đã tương đối khá, cảm ơn người a."

Hứa Lục Trà mặt cứng đờ, hai tay chậm rãi nắm chặt.

"Đúng rồi, Từ Y, ta ngày đó dạy cho người ảo thuật, người học như thế nào?" Trương Mông nhìn về phía Từ Y.

Từ Y cúi đầu, có chút ít gian nan trả lời: "Còn, còn hảo."

"Lần sau có cơ hội, dạy người càng tốt chơi."

Trương Mông đứng lên, đem điểm tâm đóng gói hảo, mỉm cười hướng bọn họ cáo từ: "Ta còn có việc, đi trước, lần sau lại tán gẫu."

Nói xong, xoay người liền đi.

Hứa Lục Trà nắm chặt hai tay chậm rãi buông lỏng, Trương Mông liên tiếp khinh thường hắn bày tỏ, nhưng hắn tức giận lại không cam lòng.

Trong ngày thường, chỉ cần hắn thả nhuyển thái độ, bọn nữ tử liền sẽ tự động vây quanh đối hắn mọi cách nịnh nọt, hắn khi nào bị người đối đãi như thế lãnh đạm?

Hứa Lục Trà khẽ rũ xuống con mắt, lại nâng lên, đôi mắt đã chuẩn bị ra mờ mịt ẩm ướt.

"Trương bộ khoái là chán ghét Lục Trà sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6

"Trương bộ khoái là chán ghét Lục Trà sao?"

Hứa Lục Trà cắn môi dưới, vè mặt yếu ớt, hắn cúi đầu, lã chã chực khóc.

Nhưng là, hắn đợi thật lâu đều không có được đáp lại, ngẩng đầu nhìn lên, người kia đã đi xa.

Hứa Lục Trà xấu hổ đập đập chân bàn, vẫn chưa hết hận, hắn đem trên bàn hộp cơm quét xuống đất.

Từ Y bị dọa liền đứng lên: "Công tử, chú ý hình tượng."

Hứa Lục Trà nhìn nhìn người chung quanh đã bắt đầu chú ý động tĩnh bên này, hắn miễn cưỡng tức giận, thay đổi thành bộ mặt ủy khuất vạn phần.

Hắn dùng khăn tay lau lau nước mắt, nước mắt lưng tròng nhìn xung quanh bốn phía người đi đường, sau đó đứng lên, che mặt khóc.

Trương Mông trở lại nha môn, liền một khắc cũng không dừng chạy đến phòng bếp nấu cơm.

Kim Nguyệt như bình thường tiến đến bên người nàng, giúp nàng múc nước rửa món ăn.

"Trương Mông, ngày hôm nay đại nhân tâm tình tựa hồ không tốt."

"A." Trương Mông tay cắt thịt, tùy ý đáp một tiếng.

"Ta nghe nói là bởi vì đại tỷ của đại nhân muốn tới Vân Thành bức đại nhân thành thân, người biết đi, đại nhân ở kinh thành đã có vị hôn phu."

"Thành thân là chuyện tốt, đại nhân làm cái gì không vui."

Chẳng lẽ đại nhân không thích vị hôn phu của nàng?" Trương Mông đem thịt ném tới bên trong nồi, tay ở vung nồi.

Kim Nguyệt lắc đầu: "Này ta cũng không biết."

Làm xong thức ăn, Trương Mông liền gõ vang ăn cơm chuông, phủ nha môn người người ào ào chạy đến phòng bếp.

"Trương Mông, đại tỷ nữa đại nhân tới, người chú ý một chút, đừng có lại chọc giận nàng, nàng hôm nay giống như thuốc nổ vậy, một chút liền phát hỏa." Kim Nguyệt vừa bưng cơm, vừa nói.

Trương Mông sau khi nghe xong, cũng có chút bất an: "Nếu không ta bưng đồ ăn trở về phòng ăn, đại nhân thời gian qua nhìn ta không vừa mắt, ta cho dù chú ý như thế nào, đều không được nàng tâm."

"Đừng nha, người nếu là bưng trở về phòng ăn, đại nhân nhất định sẽ nói người hành phản nghịch, không hòa đồng với nha môn. Người đến thời điểm, nói cái gì đều không nói, yên lặng ăn cơm liền tốt lắm."

Trương Mông rất tán thành, vì vậy, lúc ăn cơm, nàng cùng với Kim Nguyệt ngồi ở bàn ăn góc khuất, một câu nói cũng không nói.

Trong lúc đó, đại nhân ánh mắt vô tình hay cố ý quét qua Trương Mông bên này, Trương Mông mắt xem mũi mũi nhìn tâm, tùy ý nàng xem, cũng không để ý nàng.

Chờ ăn cơm xong sau, Trương Mông đang muốn múc nước rửa chén, Chung Hoắc gọi lại nàng.

"Trương Mông, đi theo ta một chuyến."

Cái gì nên đến dù tránh né như thế nào cũng chạy không thoát.

Kim Nguyệt mặt tràn đầy đồng tình xem Trương Mông, Trương Mông hướng nàng ra bảy vẻ mặt đau khổ, sau đó ngoan ngoãn theo sát Chung Hoắc rồi đi phòng bếp.

"Đại nhân, người tìm ta có chuyện gì không?"

Trương Mông đi theo Chung Hoắc đi đến hậu viện, gặp Chung Hoắc liên tục cúi đầu không nói lời nào, Trương Mông nhìn không được hỏi.

Chung Hoắc nắm chặt lại quyền, có chút khản trương mở miệng: "Trương Mông, người đổi ta thành thân chuyện, có ý kiến gì không?"

"Chuyện tốt a, đến thời điểm đó nhất định phải mời chúng ta uống rượu mừng."

Chung Hoắc mặt tối sầm, cắn răng nói: "Bồn quan mời ai cũng sẽ không mời người Trương Mông!"

Trương Mông: "Đại nhân..."

Chung Hoắc xoay người, không muốn xem nàng: "Trương Mông, ta quả nhiên là chán ghét người. Thôi, người đi xuống đi."

Trương Mông đối Chung Hoắc tâm tình thay đổi thất thường cơ bản là đã miễn dịch, nhưng vẫn bị "Chán ghét" hai chữ làm thương tâm, nàng ừy khua tay gạt đầu, trả lời: "Vậy ta đi trước."

Chung Hoắc không có phản ứng, Trương Mông xoay người liền rời đi.

Đi ra hào một khoảng cách, nàng chợt nhớ tới trong tay áo túi thơm, liền xoay người: "Đối đại nhân! Hứa công tử..."

Chung Hoắc vội vàng cuống quýt dời đi ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng: "Làm cái gì!" Nàng thanh âm mang xấu hổ.

Trương Mông gấp rút móc ra trong tay áo túi thơm, bước nhanh đi đến trước mặt nàng, đem túi thơm đưa cho nàng: "Cái này là Hứa công tử nhường ta giao cho người."

"Bồn quan không cần!" Chung Hoắc đem túi thơm đánh rơi trên mặt đất.

Trương Mông ngưng một cái, nàng ngồi xổm người xuống, đem túi thơm nhặt lên: "Đại nhân nếu là không cần, vậy ta trả lại cho Hứa công tử đi."

Nàng đem túi thơm thu hồi trong tay áo: "Vậy ta đi trước."

Chung Hoắc bình tĩnh đứng trong chốc lát, cuối cùng vẫn là không nén được chính mình tâm tình: "Đi thì đi a, không cần phải cố ý giải thích rõ, người cho rằng người là ai? Bồn quan sẽ để ý?"

"Đại, đại nhân..." Trương Mông bị dọa.

Chung Hoắc quay đầu: "Muốn đi thì đi, Bồn quan không thêm để ý!"

"A." Trương Mông vừa định đi, Chung Hoắc giữ nàng lại cánh tay.

"Đại nhân?"

Nàng quả thật là một chút cũng không để ý nàng sao. Chung Hoắc mặt băng bó nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng chán nản buông ra tay.

"Ta muốn thành thân, là nữ hoàng ban hôn."

Trương Mông nói: "Chúc mừng a! Đại nhân nhất định sẽ hạnh phúc."

Chung Hoắc gờ tay lên vỗ vỗ Trương Mông đầu, nghĩ tức giận lại tức giận không được: "Người vì sao lúc nào cũng là như thế ngốc."

"A?"

"Ta để cho người nấu cơm, người liền nấu, ta để cho người quét nhà cầu, người liền quét... Cho dù ta không cho người nghỉ phép, người cũng yên lặng tiếp nhận... Người chẳng lẽ sẽ không cự tuyệt sao."

"Đại nhân..." Ta có cự tuyệt qua...

"Từ trước chính là như vậy, ta để cho người làm cái gì người liền làm cái đó, căn bản là sẽ không suy nghĩ. Vì ta ngăn cản đao, vì ta thử độc, vì ta tuyên truyền tân chính sách, mấy ngày mấy đêm không chợp mắt."

"Nha môn nghèo thời điểm, người còn ngày ngày ra ngoài chuyển hàng kiếm tiền, cái gì đồ tốt đều cho ta..."

"Đại nhân, ta đây là..."

"Nếu như người có thể hơi chút hội vì chính mình mưu tính một chút, Bồn quan còn không đến mức..."

"Đại nhân!" Chung Hoắc liên tục nói không ngừng, Trương Mông nghĩ chen miệng vào cũng không phải được, chỉ phải lên giọng, gặp Chung Hoắc cuối cùng dừng lại nói chuyện, nàng mới mở miệng nói: "Ta vì đại nhân làm việc là có lỗi sao? Vì đại nhân làm việc không phải là đương nhiên sao? Đại nhân là một quan tốt, ta cảm giác những chuyện mình làm đều là đáng giá. Không chỉ ta, nha môn bên trong tất cả mọi người nguyện ý vì đại nhân máu chảy đầu rơi."

Chung Hoắc xem Trương Mông, môi đóng đóng mở mở, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ là thở dài một hơi.

Nàng cảm giác mình tựa như đũa ngọc, vẫn một mình hát kịch, còn người kia thì không hề có như vậy tâm ý.

"Trương Mông, ta quả nhiên là chán ghét người." Chung Hoắc thấp giọng nói.

"Trương Mông, đại nhân lại cùng người nói cái gì?"

Gặp Trương Mông vô tình trở lại phòng bếp, Kim Nguyệt gấp rút đứng lên trước hỏi.

"Chỉ là lại một lần nữa cường điệu, nàng chán ghét ta."

Kim Nguyệt đồng tình vỗ vỗ nàng vai.

Hai ngày sau, Chung Hoắc đại tỷ Chung Linh đến phủ nha môn, nàng còn dẫn theo một người tướng mạo xinh đẹp, ưu nhã dịu dàng nam tử, Trương Mông liên tục ở phòng bếp bận việc nghe Kim Nguyệt nói giỡn, này nam tử đứng là Chung Hoắc vị hôn phu, tên là Quý Minh.

"Đại nhân thực có điểm phúc, Quý công tử lớn lên thập phần xinh đẹp, ta xem hán so với Hứa Lục Trà còn tốt hơn xem." Kim Nguyệt ngồi xổm bên cạnh Trương Mông nói.

Trương Mông đang ở rửa rau, nghe vậy liền trả lời: "Vậy đại nhân nhìn thấy nàng vị hôn phu, khẳng định thật cao hứng."

"Cũng không có." Kim Nguyệt lắc đầu, "Đại nhân sắc mặt khó coi vô cùng, phỏng phát Quý công tử là cái gì ôn dịch giống nhau."

"Đại nhân lúc nào cũng là cổ cổ quái quái, chắc nàng là thẹn thùng." Trương Mông suy đoán.

"Ai biết được." Kim Nguyệt nhún vai, "Sau này, Quý công tử sẽ ở đây, nghe nói Quý công tử thân kiều nhục quý, đối thức ăn có chút kén chọn, người nấu cơm thời điểm, vẫn là làm riêng cho hắn đi."

"Làm riêng?"

"Đó là tự nhiên, dựa theo đại nhân tính tình, nhất định sẽ bạc đãi Quý công tử, chúng ta làm thuộc hạ, nhất định phải vì đại nhân giải nạn. Được rồi, đừng như vậy nhìn ta, là Chung Linh tiểu thư phân phó ta để cho người làm."

Kỳ thật Trương Mông tài nấu nướng cũng không tệ lắm, ở hiện đại thời điểm, nàng chính mình ở riêng, thường xuyên xuống bếp. Mà đến nơi này, cùng Dương Tinh cùng nhau ở thời điểm, cũng là Trương Mông xuống bếp.

Bởi vì này, cho dù Quý Minh có chút ít kén chọn, nhưng Trương Mông vẫn có lòng tin làm tốt thức ăn.

Hôm nay buổi sáng nàng đi tuần hết phố, đi một chuyến thành tây, mặc dù nàng vẫn không có nhìn thấy Dương Tinh, nhưng nàng ở trên núi hái một chút mới mẻ nấm, mà nàng nấu nấm rất tốt, nàng nghĩ, Quý công tử thức ăn nhất liền là cây nấm đi.

Đợi đến làm tốt thức ăn sau, Kim Nguyệt hỗ trợ gỡ van chuông, mọi người ào ào hướng phòng bếp đi tới.

Trương Mông cố ý đem Quý Minh công tử thức ăn thịnh hảo, giao cho Kim Nguyệt: "Người cấp quý công tử đưa đi đi. Đợi lát nữa ta còn muốn ra ngoài tuần phố."

Trương Mông cầm vài cái bánh bao, liền mang bộ đao ra cửa.

"Công tử, này hai ngày vì sao không đi tìm Trương bộ khoái?"

Từ Y ngồi trên băng ghế, nhàm chán đem trên bàn cờ bạch tử bày tường rào.

Hứa Lục Trà mặc một bộ lục y lỏng lẻo leo leo lên người, xương quai xanh phía xinh đẹp cùng trước ngực đậu đỏ như ản như hiện. Hắn ngồi ở trên giường mềm, dựa lưng vào giường, chân thon dài duỗi thẳng, một tay cầm chén trà, một tay khoác lên trên đầu gối. Tư thế phong tình không kiềm chế được.

"Tìm nàng làm chi?" Hứa Lục Trà khinh thường hỏi, đuôi mắt nốt ruồi nhỏ nghịch ngợm xinh đẹp.

Từ Y đem trên tay bạch tử tường rào đẩy ngã: "Công tử không phải là nói muốn lợi dụng nàng đến gần Chung đại nhân sao? Hơn nữa, Chung đại nhân kia bên cạnh không có một chút tin tức, cũng không biết nàng có hay không có đem túi thơm giao cho Chung đại nhân."

Hứa Lục Trà ném ly trà xuống: "Từ Y, ta lại không vội, ngươi gấp cái gì."

"Công tử... Từ Y chỉ là lo lắng cho ngươi."

Hứa Lục Trà ngón tay thon dài nghịch mái tóc: "Đợi thêm hai ngày nữa hãy đi. Ta Hứa Lục Trà há có thể gấp gáp nịnh nọt người khác?"

Nhưng nghĩ đến cái kia Trương Mông lần nữa khinh thường hắn bày tỏ, Hứa Lục Trà khẽ buộc chặt ngón tay.

Chờ hắn thu phục Chung Hoắc, hắn cần phải làm cho nàng đẹp mắt.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một trận tiếng nói chuyện, Hứa Lục Trà ý bảo Từ Y ra ngoài nhìn một chút.

Rất nhanh, Từ Y bước nhanh đi về tới.

"Công tử, là lão gia bọn họ chạy tới, ngươi nhanh lên mặc quần áo tử tế, nếu không lão gia lại muốn nói."

Hứa Lục Trà không kiên nhẫn ngồi thẳng người, khép lại tà áo.

Từ Y nhanh chóng giúp Hứa Lục Trà sửa sang lại đầu tóc, y phục. Chờ Hứa Lục Trà ngồi vào chỗ của mình, Hứa lão gia đã đến cửa.

Hứa lão gia, tên là Trần Việt, là Hứa Hồng chính phủ. Từ tám năm trước khi Hứa Hồng cùng tiểu quan làm ra chuyện hoang đường sinh hạ Hứa Lục Trà sau, Hứa Lục Trà cùng hắn phụ thân Cung Mê liền là trong lòng hắn gai.

Mặc dù ở Hứa Hồng cảnh cáo xuống, hắn không dám thật sự đối Hứa Lục Trà làm cái gì, nhưng ở trong bóng tối, hắn cấp Hứa Lục Trà hạ rất nhiều ngáng chân.

Hơn nữa nam tử hôn nhân đại sự giống nhau từ trong nhà phụ thân đến quyết định, Hứa Lục Trà không thể nào không biết rõ Trần Việt sẽ đem hắn hứa cấp như thế nào nữ nhân.

Hứa Lục Trà như thế tích cực cấp chính mình tìm chỗ dựa vững chắc, phần lớn nguyên nhân cũng là bởi vì này một cái.

Trần Việt mặt không thay đổi đi vào: "Quả nhiên vừa vào đến

nơi đây đã cảm thấy chán ghét, ngươi trên người kia cổ mùi khai như không biết xấu hổ phụ thân ngươi."

Hứa Lục Trà cười lạnh: "Nhưng là nữ nhân liền thích này loại mùi khai, như ngươi loại này không khí trầm lặng vừa già vừa xấu nam nhân, liền tính vứt xuống bên đường, liền tên ăn mày cũng sẽ không liếc mắt nhìn."

Trần Việt nắm chặt quả đấm: "Ngươi chỉ biết dùng ngươi kia dơ bẩn thân thể đi câu dẫn nữ nhân mà thôi. Đừng cho là ta không biết rõ ngươi gần nhất đang làm cái gì. Chỉ là Chung Hoắc đại nhân là vạn không được có thể vừa ý ngươi cái này tiện chủng."

"Kia có thể không nhất định, đến thời điểm, ta còn sợ ngươi quỳ gối trước mặt ta cái này tiện chủng mọi cách nịnh nọt đâu, a, vừa nghĩ tới bị như ngươi vậy người quỳ, ta đã cảm thấy chán ghét."

Trần Việt cười lạnh: "Đừng ngươi si nói mộng, Chung Hoắc đại nhân đã có vị hôn phu, nàng vị hôn phu là đương kim thừa tướng nghĩa tử, thân phận cao quý, dung mạo thanh tú, ngươi này tiện chủng sao có thể so sánh?"

Hứa Lục Trà bỗng dưng nắm chặt quả đấm, chỉ là trên mặt không có bất kỳ gợn sóng.

Mà Từ Y kinh ngạc tròn to mắt, Chung đại nhân dĩ nhiên là có vị hôn phu.

Trần Việt không thấy được Hứa Lục Trà thất thố vẻ mặt, trong lòng tức giận: "Qua mười ngày, ngươi cũng đến mười tám tuổi sinh nhật, ta thân là Hứa gia chủ phụ, lý nên cấp ngươi tìm hảo thê chủ, ngươi yên tâm, ta nhất định cấp ngươi hảo hảo tìm."

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nói xong, Trần Việt phẩy tay áo bỏ đi.

"Công tử..." Từ Y luống cuống xem khuôn mặt lạnh như băng Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà giờ tay lên, cấp chính mình rót một chén trà: "Đặc biệt cho ta nói Chung Hoắc chuyện là đến nhìn ta mắt mặt đi, này thật đúng là kia lão bất tử tác phong."

"Công tử, ngươi chẳng lẽ không gấp sao? Hiện tại Chung đại nhân không đáng tin cậy, tiếp qua mười ngày, lão gia liền đem ngươi xứng nhân."

Hứa Lục Trà lạnh nhạt nói: "Từ Y, có cái gì có thể aáp, không phải là còn có mười ngày sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 7

"Trương Mông, ngươi mau trở về đi! Ngươi gây họa rồi! Quý công tử sau khi ăn thức ăn của ngươi liền chóng mặt, buồn nôn nghiêm trọng, Chung Linh tiểu thư đang rất tức giận, muốn trừng phạt ngươi!"

Trương Mông tâm cả kinh: "Như thế nào lại xảy ra như vậy?"

Kim Nguyệt nói: "Sự tình đã phát sinh, Chung Linh tiểu thư cùng mọi người đang ở trong hậu viện, ngươi mau đi xem một chút."

Trương Mông nhanh chóng bỏ xuống bội đao, đi theo Kim Nguyệt đi hậu viện.

Trời đã rất tối, trong hậu viện đốt đèn lồng, mờ nhạt ánh lửa chiếu sáng sân nhỏ, ban đêm gió thổi tới, ánh lửa lung la lung lay, phảng phất muốn dập tắt.

Trương Mông cảm giác tâm của mình cũng lay động không dừng lại theo ánh lửa mà trở nên bất ổn.

Chung Hoắc khuôn mặt nghiêm túc đứng ở một bên, bên cạnh nàng là một người tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần trung niên nữ tử.

Một cái dung mạo thanh tú nam tử ngồi ở bên cạnh bàn đá, đôi mi thanh tú nhũn chặt, tay che miệng, ói không ngừng.

Kim Nguyệt chọc chọc Trương Mông, nói khẽ với Trương Mông: "Đứng ở đại nhân bên cạnh là Chung Linh tiểu thư, ngồi ở bàn đá bên cạnh là Quý công tử. Ngươi nhanh đi nhận sai trước."

Trương Mông nhanh chóng đi tới, Chung Hoắc nhìn thấy nàng, liền kéo nàng đến bên cạnh mình.

"Trương Mông, ngươi như thế nào như vậy, ngươi cho Quý công tử ăn nắm gì?"

Trương Mông thấp giọng trả lời: "Là bình thường ăn những thứ kia a, ta làm cho ngươi cùng mọi người ăn qua đều không có việc."

Chung Linh từ lúc Trương Mông xuất hiện, lông mày liền không có giãn ra, giọng nói của nàng không tốt: "Nàng khẳng định là không cẩn thận đem nắm độc trộn vào đi? A Hoắc, như thế sơ ý là người, ngươi lại dám yên tâm để cho nàng nấu cơm?"

Trương Mông áy náy cúi đầu: "Thực xin lỗi, Quý công tử không có sao chứ? Xem qua đại phu chưa?"

Quý Minh suy yếu ngẩng đầu, sắc môi tái nhợt, trắng nõn như ngọc mặt phủ kín mồ hôi. Hắn hướng về Trương Mông khoát khoát tay: "Trương bộ khoái không cần phải lo lắng, Quý Minh không có việc gì."

Chung Hoắc đối Trương Mông nói: "Đã nhường người đi tìm đại phu, phỏng đoán đợt tí nữa đại phu liền có thể đến."

Đại phu đến giúp Quý Minh khám bệnh sau, xác nhận Quý Minh là ăn nhầm nắm độc, mới có thể bị chóng mặt và buồn nôn. May mắn nắm độc tính không phải là rất mạnh, mà Quý Minh ăn không nhiều, Quý Minh mới không có gì đáng ngại.

Đại phu cấp Quý Minh khai thuốc, Trương Mông cầm lấy đơn thuốc chuẩn bị đi bốc, Chung Linh quát bảo ngưng lại.

"Lại để cho ngươi bốc thuốc, Quý công tử liền muốn đi tây thiên." Nàng lạnh mặt, chỉ đứng ở một bên Kim Nguyệt, "Ngươi đi lấy thuốc."

Kim Nguyệt cầm lấy Trương Mông trong tay đơn thuốc, liền rời đi.

Trương Mông áy náy nhìn Quý Minh một cái, quay đầu hướng Chung Hoắc mở miệng: "Là thuốc hạ hại Quý công tử trúng độc, thuốc hạ áy náy bất an, thỉnh đại nhân trách phạt."

Chung Hoắc: "Người cũng không phải là cô ý..."

"A Hoắc." Chung Linh ngắt lời nàng, "Như thế sợ ý là người, tự nhiên muốn trách phạt, hôm nay nàng có thể đem nắm độc trộn vào trong thức ăn, ngày mai nàng là có thể đem toàn bộ nha môn người độc chết."

Trương Mông: "... Thịnh đại nhân xử phạt thuộc hạ đi."

Cuối cùng, Chung Hoắc cắt Trương Mông nửa năm tiền công, hơn nữa phạt nàng không được bước vào phòng bếp một bước.

Chung Linh không hài lòng, nhưng Chung Hoắc là người của nha môn quân, nàng cũng không thể nói cái gì nữa.

Tiền bạc cũng không quan trọng, Trương Mông đã sớm nghĩ thấu, cho nên phạt nàng nửa năm tiền công, nàng không có gì bất mãn. Nàng thậm chí bởi vì Chung Hoắc phạt nàng không được phép bước vào phòng bếp mà mừng thầm. Dù sao nàng về sau lại không cần đi sớm về tối làm việc bếp núc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Mông mặc dù không có nấu cơm, nhưng nàng vẫn là sớm rời giường, đem nha môn hoa cỏ tu chỉnh một lần.

Nàng nghĩ đến, hôm qua nàng hại Quý Minh chịu khổ nhiều như vậy, trong lòng áy náy, liền chính mình cắt vài bó hoa tươi đẹp để, dùng bình hoa trang hảo.

Đi tới Quý Minh sân nhỏ, nàng vừa hay nhìn thấy Quý Minh gian phòng cửa sổ từ bên trong mở ra.

Quý Minh mặc xanh nhạt quần áo, như búi tóc dài còn chưa sơ lên, như ngọc da thịt lộ ra mái tóc đen nhánh, phảng phất tranh thủy mặc bên trong đi ra người.

"Quý công tử."

Quý Minh nhìn Trương Mông, khẽ gật đầu với nàng.

Trương Mông đang cầm hoa bình, đi đến Quý Minh dưới cửa.

"Hôm qua thật sự là xin lỗi người, hôm nay ta đặc biệt hái vài bó hoa, xem như nhận lỗi, hy vọng người có thể nhận."

Quý Minh sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần so với hôm qua tốt lên rất nhiều, hắn vươn tay tiếp nhận bình hoa: "Trương bộ khoái có tâm."

Quý Minh ngón tay thon dài nhẹ nhàng phất qua cánh hoa: "Hoa rất đẹp mắt, đa tạ."

Trương Mông: "Quý công tử thích liền hảo."

Trương Mông mang bội đao chuẩn bị ra cửa tuần phủ thời điểm, nàng xem trong viện Chung Hoắc cùng Chung Linh tựa hồ ở tranh chấp cái gì. Loáng thoáng còn có thể nghe được "Thành thân" "Kéo dài" hai chữ.

Trương Mông không có Kim Nguyệt như vậy bát quái, cho nên nàng không để ý đến các nàng, chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua các nàng, liền chuẩn bị ra cửa.

"Trương Mông."

Trương Mông mới vừa bước ra cửa chính nha môn, đằng sau Chung Hoắc gọi lại nàng.

"Đại nhân?" Trương Mông dừng bước.

Chung Hoắc bước nhanh về phía nàng: "Theo ta ra ngoài thị sát dân tình."

Chung Hoắc sắc mặt không tốt, giống như trời phủ đầy mây đen, thời khắc có sấm chớp từng từng nguy hiểm.

Trương Mông: "Vâng."

Đằng sau truyền đến Chung Linh chịu đựng lửa giận thanh âm: "A Hoắc, người trở về! Đừng muốn trốn tránh..."

Chung Hoắc trực tiếp dắt lấy Trương Mông cánh tay bước nhanh đi ra nha môn.

Chờ rời đi nha môn một đoạn, Chung Hoắc mới buông ra Trương Mông tay.

"Đại nhân, người đem Chung Linh tiểu thư bỏ lại, trực tiếp rời đi, có ít không tốt đi." Trương Mông nói.

Chung Hoắc trừng nàng: "Người mặc kệ."

"A."



Trời nóng nực, Chung Hoặc nhất bộ áo trắng, đi ở phía trước, Trương Mông xem, cảm thấy có chút ít chói mắt.

Xung quanh dân chúng thỉnh thoảng cùng Chung Hoặc chào hỏi, Chung Hoặc như là hoàn toàn không có trước tức giận, liên tục mỉm cười đáp lại dân chúng ân cần thăm hỏi.

Cũng không lâu lắm, Trương Mông chứng kiến một bộ lục y Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà băng cơ ngọc cốt, mỹ mạo sóng quang minh mông, đáng tuổi cười thanh lệ thoát tục, đuôi mắt nốt ruồi nhỏ cấp hấn tăng thêm vài phần nghịch ngợm đáng yêu.

Hắn đi đến Chung Hoặc trước mặt, quỳ gối hành lễ: "Đại nhân."

Chung Hoặc mỉm cười gật gật đầu.

Hứa Lục Trà cùng Chung Hoặc bắt đầu hàn huyên, Trương Mông nghe bọn họ nghiền ngẫm từng chữ một nói, chỉ cảm thấy nhàm chán.

Từ Y quy củ đứng ở Hứa Lục Trà sau lưng, Trương Mông mỉm cười hướng hấn vẫy vẫy tay.

Từ Y mặt đỏ lên, cúi đầu.

Đội đến Hứa Lục Trà mời Chung Hoặc đi Ánh Nguyệt Trà Lâu uống trà ngắm hoa lúc, Trương Mông đã ở trong đầu chuẩn bị tốt muốn gọi thực đơn.

Sĩ diện Chung Hoặc lại muốn mời khách, nàng liền vui tay vui mắt.

Chung Hoặc đáp ứng Hứa Lục Trà mời mọc, hai người liền hướng về Ánh Nguyệt Trà Lâu đi đến.

Trương Mông cùng Từ Y theo ở phía sau.

"Lần này, chúng ta gọi cái khác món ăn, Ánh Nguyệt Trà Lâu ra món ăn mới, nghe nói rất mỹ vị, đội tí nữa nhĩ chúng ta nếm thử." Trương Mông tiến đến Từ Y bên cạnh, thấp giọng nói ra.

Từ Y trả lời: "Từ Y cùng công tử nếm qua, cảm thấy cũng không đặc biệt, Từ Y cảm thấy vẫn là món ăn cũ tương đối khá."

Trương Mông đang muốn đáp lời, đi ở phía trước Chung Hoặc đột nhiên quay đầu lại, Trương Mông gấp rút quy củ đứng vững.

Chung Hoặc nhìn thoáng qua Từ Y, mỉm cười nói: "Ta nghe nói Từ Y công tử có nhất tay hảo kỳ nghệ, ta rất muốn lĩnh giáo một lần."

Ánh Nguyệt Trà Lâu.

Trương Mông cùng Hứa Lục Trà mắt to trừng mắt nhỏ.

Từ Y bị Chung Hoặc mời đi đánh cờ, một lần đầu lần đầu không sai biệt lắm nửa canh giờ.

Hứa Lục Trà vốn là ngồi ở bên cạnh bọn họ, xem bọn họ đánh cờ, còn liên tục tìm cơ hội hấp dẫn Chung Hoặc chú ý.

Nhưng là Chung Hoặc tâm tư hoàn toàn không ở hấn trên mặt, bị hấn quấy rầy mấy lần sau, Chung Hoặc thấp phần áy náy xem Hứa Lục Trà: "Hứa công tử, ta đánh cờ thời điểm, cũng không thích người khác ở bên cạnh, người có thể..."

Hứa Lục Trà trong lòng tức giận không thôi, nhưng ngoài mặt bày ra một bộ áy náy vẻ mặt: "Thực xin lỗi, đại nhân, đều là Lục Trà không hiểu chuyện."

Vì vậy, Hứa Lục Trà chỉ phải đi ra phòng bên cạnh, đến cạnh Trương Mông.

Trương Mông hướng hấn vẫy vẫy tay: "Hứa công tử."

Hứa Lục Trà ngượng ngùng cười cười, cách cái bàn, ngồi ở nàng đối diện.

"Không nghĩ tới, đại nhân hết sức thích đánh cờ đâu." Hứa Lục Trà nói.

"Ta cũng vậy không nghĩ tới, nàng tại trong phủ nha rất ít đánh cờ." Trương Mông trả lời.

Trương Mông từ trong tay áo móc ra nhất cái túi hương, đưa cho hấn: "Thực xin lỗi a, Hứa công tử. Đại nhân nàng không cần. Ta vốn nghĩ sớm đi trả lại cho người, nhưng này hai ngày không nhìn thấy người, cho nên..."

Hứa Lục Trà hai tay nắm chặt một cái, bắt quá rất nhanh buông lỏng, hấn tiếp nhận túi thơm, trên mặt treo lên phiến muộn vẻ mặt.

"Giống đại nhân như vậy thần tiên người, há lại sẽ vừa ý Lục Trà, chỉ là Lục Trà một bên tình nguyện mà thôi."

Nói xong, hấn vành mắt ửng hồng, nước mắt trong suốt liền tích tích chảy xuống.

Trương Mông sợ hết hồn, nàng luống cuống mở miệng: "Hứa công tử, người sao nói khóc liền khóc rồi sao. Đừng khóc."

Hứa Lục Trà nắm khăn lụa, lau chùi lấy nước mắt: "Nhưng là Lục Trà đối đại nhân một mảnh tâm ý muốn như thế nào cho phải?"

Chỉ cần hắn khóc, liền không có nữ nhân nào có thể ngăn cản được. Trước mắt người này nhất định sẽ giúp hắn, chỉ cần nàng là nữ nhân.

Hứa Lục Trà rung rung xem Trương Mông, kia thon dài đen đặc lông mi dính vào chút ít nước mắt, trắng đen rõ ràng con mắt tràn đầy kỳ vọng: "Trương bộ khoái, người có bằng lòng hay không giúp Lục Trà?"

Chỉ cần nàng giúp hắn cùng Chung Hoắc sáng tạo một chỗ cơ hội, hắn tuyệt đối có thể giành lấy Chung Hoắc tâm. Chỉ cần Chung Hoắc yêu hắn, nữ hoàng tử hôn tính cái gì?

"Thực xin lỗi a, Hứa công tử, ta không thể giúp." Trương Mông khó xử trả lời.

Hứa Lục Trà thân hình cứng đờ, hai tay chậm rãi nắm chặt. Hắn khóc thút thút nói: "Cũng là Lục Trà khó xử Trương bộ khoái."

Nước mắt trong suốt tích tích rơi.

Trương Mông: "Nếu như là những chuyện khác, ta nhất định sẽ hết sức giúp người, nhưng ta thời gian qua không nhúng tay vào chuyện tình yêu nam nữ, thứ cho ta bất lực."

Hứa Lục Trà còn muốn nói điều gì, Trương Mông đem thực đơn để tới trước mặt hắn: "Người muốn ăn cái gì sao?"

Hứa Lục Trà mặt cứng đờ, một lát sau, hắn mới khô cần đáp lại: "Không cần."

"Không cần khách khí a. Thích gì liền gọi."

Hứa Lục Trà: "Không cần."

Hứa Lục Trà lau nước mắt, chính muốn nói chuyện, Trương Mông đem thực đơn cầm trở về: "Vậy ta trước gọi. Chờ người nghĩ đến muốn ăn cái gì, lại nói cho ta biết."

Hứa Lục Trà nắm chặt khăn tay, hắn đứng người lên: "Lục Trà xin lỗi trước không tiếp được."

Trương Mông gật đầu, Hứa Lục Trà liền rời đi.

Trương Mông gọi rất nhiều điểm tâm, còn có một chút tiểu thực, này chút ít ăn không hết, còn có thể đóng gói trở về.

Tiểu nhị rất nhanh đưa đồ ăn đi lên, tràn đầy bàn món ăn, Trương Mông ăn hết sức tận hứng, liền Hứa Lục Trà trở về, nàng cũng không có như thế nào lưu ý.

Cũng không lâu lắm, Chung Hoắc cùng Từ Y từ trong phòng kế đi ra.

Từ Y yên lặng đi đến Hứa Lục Trà đằng sau, Chung Hoắc nhìn thoáng qua đang ở ăn ngấu ăn nghiêng Trương Mông, vừa liếc nhìn bị vắng vẻ ở một bên Hứa Lục Trà, vẻ mặt thoáng vui mừng.

"Công tử, người không sao chứ." Từ Y thấp thỏm hỏi.

Hứa Lục Trà mặt âm trầm: "Có thể có chuyện gì. Từ Y, ta đã nói với người, nếu như không phải vì Chung Hoắc, nàng loại người như vậy, ta một mắt cũng không hội xem nàng! Một mắt cũng không hội!"

Nàng thế nhưng một lần đều không có nhìn hắn! Chỉ lo ăn, chỉ biết chú ý ăn! Sớm muộn có một ngày ghen chết nàng!

Từ Y: "..."

Hứa Lục Trà vỗ mạnh bàn, mỹ mâu lộ vẻ xấu hổ phần nộ:

"Nàng loại người như vậy, thật đúng là! Vô liêm sỉ tới cực điểm! Đáng đời nàng cả đời không lấy được phu lang! Từ Y, ta đã nói với người, nàng loại người như vậy, tuyệt đối tuyệt đối không lấy được phu lang!"

Từ Y: "... Công tử, người có tốt không?."

Hứa Lục Trà hung hăng đập góc bàn: "Có thể có cái gì không tốt? Ta rất tốt!"

Từ Y: "... Vâng, công tử."

Hứa Lục Trà hít sâu một hơi, đè nén xuống lửa giận: "Người cùng đại nhân đánh cờ như thế nào? Còn tận hứng?"

Từ Y: "Đại nhân tâm tư chẳng hề tại trên bàn cờ, nàng ngược lại thỉnh thoảng xem bên ngoài, còn vô tình hay cố ý đối ta nhắc tới Trương bộ khoái, Từ Y không hiểu nàng tâm tư."

Hứa Lục Trà nâng chung trà lên, cười lạnh nói: "Từ Y, xem đến chúng ta hai cái đều bị nàng trở thành quân cờ."

Hắn thật muốn biết, Trương Mông người nọ có bản lĩnh gì, nhường Chung Hoắc làm ra như thế hành động.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8

"Trương Mông, ta ngày mai phải về nhà rồi, muội thực sự không thể xin nghỉ phép được sao?"

Kim Nguyệt vừa thu thập hành lý, vừa hỏi.

"Đại nhân nàng không cho phép, ta cũng không có biện pháp nào a." Trương Mông đem điểm tâm hôm nay đã mua ở Ánh Nguyệt Trà Lâu mang về gói kỹ, bỏ vào Kim Nguyệt bên trong bọc quần áo.

"Muội lại đi hỏi lần nữa xem. Nói không chừng đại người tâm tình tốt đáp ứng thì sao." Kim Nguyệt nói, nàng cúi đầu nhìn về phía gầm giường, lại đuổi vượn đi vào sờ sờ, "Ồ? Trương Mông, bình hoa của muội đâu?"

"Bình hoa? Ta lấy đi tặng cho người khác rồi. Sao vậy?"

Kim Nguyệt cả kinh, thất thanh kêu lên: "Muội như thế nào cầm đi tặng người khác? Ta sáng nay đã bắt hai con rắn nhỏ bỏ vào, muội đã bắt đi ra hay chưa?"

Trương Mông tâm lộ bộp một cái: "Cái, cái gì rắn nhỏ?"

"Ta bắt hai con rắn nhỏ nuôi ở chỗ đó a, trên mặt còn phủ kín lưới, muội không biết sao?!"

Trương Mông trắng mặt: "Quý công tử..." Nàng vội hỏi, "Rắn có độc hay không? Ta nhìn thấy cái kia lưới, trực tiếp đem nó để qua một bên, không có nghĩ nhiều, tỷ đem rắn bỏ vào, tại sao không nói cho ta!"

Kim Nguyệt đang muốn trả lời, cửa đột nhiên bị gõ mạnh.

"Trương Mông, người mau ra đây! Quý công tử bị rắn dọa ngất! Chung Linh tiểu thư nổi giận, đang tìm người khắp nơi!"

Hậu viện.

Mặt trời chiều ngã về tây, sắc trời đã tối, cây cối theo gió chấp chờn.

"A Hoắc, muội nói đi, lần này phải như thế nào trách phạt nàng, Chung Linh ta sống lâu như thế, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua người sợ ý như nàng." Chung Linh chỉ Trương Mông tức giận nói.

Trương Mông cúi đầu, áy náy nói: "Thuộc hạ thực xin lỗi Quý công tử, đại nhân trách phạt thuộc hạ đi."

Chung Hoắc ngồi ở bàn đá bên cạnh, khuôn mặt nghiêm túc. Nàng xem thấy Trương Mông, mở miệng nói: "Người lần này xác thực sợ ý chút, may mắn rắn này là rắn nhỏ nanh, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Nhưng Bồn quan biết rõ người xác thực không phải là cố ý..."

"A Hoắc, mặc kệ nàng cố tình hay là vô tình, người như nàng, nhất định phải trách phạt." Chung Linh ngắt lời nàng.

Quý Minh xoa huyệt Thái dương, chậm rãi từ trong phòng đi ra. Tóc đen bạch y, dung mạo thanh tú, chỉ là sắc mặt có chút ít trắng bệch làm hắn trông vài phần bệnh hoạn.

Gặp Quý Minh đi ra, Chung Linh dừng lại đối Trương Mông khiển trách, gấp rút đứng lên: "Quý công tử nếu là thấy không thoải mái, đi về trước nghỉ ngơi đi."

Quý Minh lắc đầu: "Quý Minh không có việc gì, Chung Linh tiểu thư xin không cần trách cứ Trương bộ khoái."

Trương Mông cảm kích nhìn Quý Minh một cái: "Quý công tử, lần này thật sự là xin lỗi người, ta nguyện ý tiếp nhận trừng phạt."

Cuối cùng, Chung Hoặc phạt Trương Mông nửa năm tiền công. Chung Linh bắt mất hết sức, nhưng Quý Minh vì Trương Mông nói chuyện, nàng cũng đành phải thôi.

Trương Mông ngồi xổm người xuống, đem mảnh vụn trên đất từng khối nhặt lên, thả tó trên khay.

Chung Hoặc đứng ở sau lưng nàng: "Người hai ngày này xảy ra chuyện gì? Trước kia người không phải là như thế sơ ý?"

Trương Mông nâng lên khay, đứng lên.

"Đại nhân, ta cũng không rõ ràng chuyện gì xảy ra, khả năng ta chính là Quý công tử khác tính."

Nàng xoay người, xem Chung Hoặc, có chút khó khăn nói: "Đại nhân, mấy ngày này, ngài có thể hay không cho phép ta nghỉ vài ngày."

Chung Hoặc mặt trầm xuống: "Cho người nghỉ làm cái gì?"

"Kim Nguyệt sắp thành thân, ta muốn đi thanh gia nàng nghỉ lễ thành thân."

Ở nữ tôn quốc, nam nữ trẻ tuổi thành thân chẳng hề long trọng, tham dự nghỉ lễ thành thân người phần lớn đều là chú rể hoặc tân nương bằng hữu thân thiết, hơn nữa còn là chưa lập gia đình hoặc không có người yêu. Đây cũng giống như lễ xem mắt, nam nữ trẻ tuổi chứng kiến một đôi hạnh phúc kết hôn sau, bọn họ cũng sẽ tìm được chính mình bạn đời.

Trương Mông cũng không có trông cậy vào có thể thông qua Kim Nguyệt thành thân nghỉ thức tìm đến đến chính mình một nửa kia, nhưng nàng cũng muốn tham gia náo nhiệt.

Hơn nữa, liên tiếp hai lần nhường Quý Minh xúi quẩy, vài ngày này nàng cũng rất ngại gặp hắn.

Chung Hoặc nhíu lại mi xem nàng: "Người cứ như vậy muốn cưới phu lang?"

Trương Mông lắc đầu: "Cũng không phải vậy, chính là muốn tham gia náo nhiệt."

Chung Hoặc nắm chặt lại quyền: "Nếu là có nam tử thích người đâu?"

"Sao có thể?" Trương Mông khoát tay áo, cười nói, "Ai sẽ coi trọng ta người như vậy? Ta cảm thấy được, trừ phi ta dùng tiền tìm bà mối cho ta làm mai, ta mới có thể lấy được phu. Nhưng ta không muốn làm như vậy, ta muốn chính mình tìm, tìm người ta thật lòng thích."

Chung Hoặc đen nhánh hai mắt yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, trong đó tựa hồ có cái gì bắt đầu khởi động, nàng nhàn nhạt nói ra: "Nếu đã không có người sẽ coi trọng người, cần gì phải lãng phí thời gian đi tham gia thành thân nghỉ thức."

"Đại nhân, ta..."

"Trương bộ khoái, gần nhất phủ nha môn thiếu người."

"..."

Sáng sớm hôm sau, Kim Nguyệt liền đeo bao đồ, chuẩn bị đi. Phủ nha môn bên trong tỷ muội đều ra để đưa tiễn, Chung Hoặc cũng ở trong đó.

"Kim Nguyệt, sau này không trở về phủ nha môn nữa sao?" Chung Hoặc hỏi.

Kim Nguyệt gật đầu: "Không trở về, nương ta muốn ta làm việc buôn bán, trong nhà sản nghiệp còn muốn ta thừa kế."

Trương Mông mặt không nở: "Về sau rồi rảnh, ta đi tìm tỷ ôn chuyện."

Kim Nguyệt đẩy nàng bả vai: "Được, chờ muội có thể nghỉ phép lại nói."

Trương Mông quay đầu lại nhìn thoáng qua Chung Hoặc, Chung Hoặc sắc mặt không thay đổi.

Kim Nguyệt đi, Chung Hoặc đem Kim Nguyệt công tác đều an bài cấp Trương Mông.

"Công tử, lễ vật này là Tiên tiểu thư gửi cho ngài."

Từ Y hai tay nâng tinh xảo cái hộp, đưa cho Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà nhíu nhíu mày, cũng không có nhận nó: "Nàng còn chưa hết hi vọng đâu, cũng không nhìn một chút nàng cái gì tính tình, Từ Y, đem nó trả về."

Từ Y: "Vâng." Hắn xoay người liền muốn đi.

Hứa Lục Trà gọi lại hắn: "Đợi chút, thu lại đi."

"Công tử?" Từ Y nghi hoặc.

Hứa Lục Trà nhẹ giọng nói: "Ta mặc dù chứng mất phước vật kia, nhưng trong nhà lão bắt từ lại hết sức coi trọng nàng, nàng đưa ta lễ vật, lão bắt từ kia sẽ tức chết?" Hắn câu dẫn ra môi.

"... Vâng, công tử."

Hứa Lục Trà vuốt vuốt rù xuống ở trước ngực mái tóc, tùy ý hỏi: "Từ Y, người đã điều tra rõ Trương Mông gia cảnh chưa?"

Từ Y trả lời: "Từ Y tra được, Trương Mông không cha không mẹ, từ nhỏ cùng dưỡng phụ sinh hoạt tại trên núi. Một năm trước chẳng biết tại sao, nàng dưỡng phụ rời nhà trốn đi, nàng chỉ phải xuống núi đến bến tàu chuyển hàng. Về sau Chung đại nhân thấy nàng công phu tốt, liền đem nàng thu ở bên người, làm bộ khoái."

"Nhìn lên đến cũng không quá mức đặc biệt." Hứa Lục Trà khẽ nhủ mồm, "Ta xem nàng cũng là có tâm cơ. Nhưng vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không để nàng trở ngại đến ta cùng Chung Hoắc."

"... Kia công tử nghĩ muốn như thế nào?"

Hứa Lục Trà đạo: "Từ Y, ta xem kia Trương Mông tựa hồ đối với người có cảm tình, người đi thăm dò xem thân thể nàng đi."

Dừng một chút, hắn lại nói: "Về sau nàng cùng Chung Hoắc cùng nhau đi ra thị sát thời điểm, người liền dẫn nàng đi, có rất xa liền đi rất xa, không làm cho Chung Hoắc thấy nàng."

Không có Trương Mông ở Chung Hoắc bên cạnh, liền vô pháp ảnh hưởng đến Chung Hoắc.

Đợi đến Từ Y than cận được Trương Mông, hắn có rất nhiều biện pháp đối phó nàng.

Trương Mông thập phần buồn bực đi theo Chung Hoắc đằng sau.

Buổi sáng đưa Kim Nguyệt đi sau, Chung Linh cùng Chung Hoắc lại cãi vã.

Chủ yếu bởi vì Kim Nguyệt là từ chức về nhà lấy phu, mà Chung Hoắc có vị hôn phu, còn chậm chạp không chịu thành thân. Chung Linh xem không được, liền mặt lạnh, lời nói mang đao kiếm.

Chung Hoắc nói không lại nàng, liền lại kéo Trương Mông ra ngoài thị sát.

Chung Hoắc dọc theo đường đi đều đen mặt, lại không cấp Trương Mông sắc mặt tốt xem, đơn giản là vì Trương Mông nói câu: "Đại nhân, nếu không người liền nghe Chung Linh tiểu thư lời nói, thành thân trước đi. Quý công tử người thật tốt."

Sau đó, Chung Hoắc đi ở phía trước, không quay đầu nhìn qua Trương Mông một cái.

Trương Mông tại đây lại cương lĩnh bầu không khí, cảm giác thập phần không được tự nhiên. May mắn, ở trên đường, nàng lại chứng kiến Hứa Lục Trà bọn họ.

Bình thường đều là bọn họ chủ động lại đây cùng nàng chào hỏi, lần này nàng nhìn đến bọn họ, liền nhanh chóng hướng bọn họ vẫy vẫy tay.

Nhưng Chung Hoắc – người rất ít từ chối dân chúng, lần này đối mặt Hứa Lục Trà mời mọc, nàng cự tuyệt.

Chung Hoắc thu hồi đôi mắt Trương Mông lúc phát tán oán khí cùng tức giận, thập phần ảm áp nói với Hứa Lục Trà: "Hứa công tử, ta hôm nay hơi bận, lần sau đi."

Nói xong, mặc kệ Hứa Lục Trà thất vọng, nhấc chân đi.

Trương Mông chính muốn đi theo nàng, vẫn đứng ở Hứa Lục Trà đằng sau Từ Y mở miệng.

"Trương bộ khoái, xin chờ một chút."

Từ Y đi đến trước mặt nàng, có chút ít không được tự nhiên cầm trong tay túi thơm đưa cho Trương Mông.

"Trương bộ khoái, này là ta tự mình vì người sưu, hy vọng người có thể nhận lấy."

Ở nữ tôn quốc, nam tử đưa nữ tử túi thơm, liền đại biểu nam tử đối nữ tử có cảm tình.

Cho nên, Trương Mông nhận được túi thơm lúc, là thập phần khiếp sợ cùng thụ sủng nhược kinh.

Nàng cầm lấy túi thơm, đi theo Chung Hoắc đằng sau, đầu óc hỗn loạn.

Nàng bỗng chốc nghĩ đến Dương Tinh, bỗng chốc lại nghĩ tới Tử Y, bỗng chốc lại nghĩ tới hiện đại nàng thầm mến qua bạn người cùng bàn.

Cho đến khi trở lại phủ nha môn, Chung Hoắc "Bùm" một tiếng đóng lại cửa thư phòng, Trương Mông mới kéo lại hồn phách.

Nàng nhìn cửa thư phòng khép chặt, có chút ít không còn gì để nói vổ vổ chính mình mặt.

Không phải là được tặng cái túi hương sao! Như thế căng thẳng làm cái gì?

Buổi chiều, mặt trời chính lên cao, Trương Mông cùng vài gã bộ khoái tỷ muội mang túi tiền cùng giấy tờ ra cửa.

Trương Mông tiếp nhận Kim Nguyệt công tác, muốn đến mỗi nhà thu hộ thuế.

Bởi vì này, nàng bước vào rất nhiều đại gia đình cửa nhà, tỷ như Tần phủ, Tiền phủ.

Chứng kiến những gia phú trách, đình đài lầu các, hòn non bộ lưu thủy, liễn trên sân nhà đều trải thảm da long mềm mại, treo màn đều là chuỗi trân châu phi thủy. Trương Mông thật sâu cảm giác được, phủ nha môn đã nghèo thành xóm nghèo.

Đến Hứa phủ, mặc dù bên trong bố trí không có Tần, Tiền phủ như vậy khoa trương, nhưng là thập phần tốt xem, bởi vì nơi này tùy tiện mang lên nước trà cũng là nàng một tháng tiền công đều không mua được.

Hứa gia chủ Hứa Hồng phi thường nhiệt tình mời các nàng ngồi xuống.

Hứa Hồng nhường quản gia lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Trương Mông, Trương Mông liền ở trên sổ sách ghi lại, một người tên là Trịnh Thư bộ khoái từ Trương Mông trên tay cầm qua ngân phiếu, bỏ vào túi tiền.

"Kia Hứa phu nhân, chúng ta trước cáo từ." Trương Mông cười nói.

Trương Mông cùng Trịnh Thư đứng dậy rời đi.

Đi qua sân nhỏ thời điểm, Trương Mông nghe được nho nhỏ tiếng rên rì.

Nàng quay đầu nhìn lại, chứng kiến cách đó không xa, một bộ lục y Hứa Lục Trà đang ở đánh một gã sai vặt nam tử bạt tai.

Nam tử gương mặt sưng đỏ, quỳ trên mặt đất, không dám động, cũng không dám khóc.

Đứng ở Hứa Lục Trà bên cạnh Tử Y tựa hồ phát giác được nàng ánh mắt, hẩn quay đầu nhìn lại, thấy là Trương Mông, giật mình tròn to hai mắt.

Trương Mông có chút ít không được tự nhiên gạt đầu về phía hẩn, liếc dờ đi ánh mắt, cùng Trịnh Thư đi ra Hứa phủ.

Hứa Lục Trà nắm ngón tay, quan sát hẩn kia trắng nõn như ngọc tay, đối quỳ trên mặt đất gã sai vặt nhẹ giọng nói: "Còn dám trộm ta này nợ không?"

Gã sai vặt chịu đựng nước mắt, vội vàng lắc đầu: "Không dám, Tam công tử, không dám."

Hứa Lục Trà lãnh lạnh nhìn hẩn một cái: "Người trở về nói cho lão bát tử kia, Tiền tiểu thư này nợ không phải là ai cũng có thể chạm vào."

Gã sai vặt gạt đầu liên tục, bò dậy, nghiêng ngả chao đảo chạy.

Hứa Lục Trà quay đầu lại, gặp Tử Y thẳng tắp nhìn chăm chăm cửa chính, tùy ý hỏi: "Như thế nào? Tử Y."

Tử Y gấp rút thu hồi ánh mắt: "Vừa mới Trương bộ khoái chứng kiến công tử đánh người."

Hứa Lục Trà: "..."

Trương Mông cùng Trịnh Thư trở lại phủ nha môn, vẫn chưa đến giờ ăn cơm, nàng chỉ có thể ôm bụng trở về phòng nghỉ ngơi.

Kể từ nàng không ở phòng bếp làm việc nữa, trong phòng bếp trưng đại nương các nàng thường xuyên không ai giúp, lúc nào cũng là rất khuya rất khuya mới có thể làm xong được cơm, hơn nữa thức ăn còn chẳng có gì đặc sắc.

Bộ khoái bộ tỷ muội đều oán không được, thường cầu Chung Hoắc đề Trương Mông trở về phòng bếp.

May mắn Chung Hoắc nhất ngôn cửu đỉnh, nói không cho nàng vào gần phòng bếp, cũng sẽ không làm cho nàng dựa vào gần phòng bếp.

Cho nên Trương Mông mỗi lần làm xong trở về, nàng mới có thể nghỉ ngơi. Còn như thức ăn khó ăn cái gì, nàng không có ý kiến. Dù sao nàng cũng ăn vài năm Dương Tinh làm thức ăn, đây mới thực sự là hắc ám thức ăn.

"Trương Mông, người trở về?" Trong sân đang ở quét dọn đại thúc nói.

"Đúng vậy, đại thúc." Trương Mông cười nói.

Đại thúc thần thần bí bí dựa vào gần Trương Mông: "Buổi trưa hôm nay ngươi cùng đại nhân sau khi trở lại, đại nhân liền tự giam mình ở trong thư phòng, hiện tại cũng còn không có ra cửa đâu."

Trương Mông sững sờ: "Không thể nào."

"Đúng vậy, ta còn len lén đi nghe một chút động tĩnh, ta nghe được đại nhân đang ở nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng "Kẻ ngu dốt", ngươi cũng đã biết đại nhân đã xảy ra chuyện gì sao?"

Trương Mông vội vàng lắc đầu: "Không biết rõ a."

Nàng sáng hôm nay liên tục ở bên cạnh đại nhân, xác thực không có phát hiện đại nhân cùng ai phát sinh chuyện gì không vui.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9

"Trương bộ khoái."

Từ Y đi đến trước mặt nàng, có chút mất tự nhiên mở miệng.

Trương Mông đang ngồi ở bên ngoài tửu lâu uống trà, nhìn thấy Từ Y đi về phía nàng liền thiếu chút nữa bị sặc. Nàng gấp rút nuốt nước trà, hướng về Từ Y gật đầu.

Từ Y ngồi ở nàng đối diện, có chút ít khó mở miệng: "Hôm qua, ta... Trương bộ khoái... Ngươi nghĩ như thế nào..."

Từ Y nói không rõ, nhưng Trương Mông nghĩ mình hiểu rõ hần ý tứ, gấp rút mở miệng: "Túi thơm rất đẹp, ta hết sức thích, chỉ là..."

Từ Y mặt bỗng chốc hồng, hần vội vàng lắc đầu, ngắt lời nàng: "Từ Y không phải là muốn hỏi chuyện này, Từ Y là muốn hỏi, hôm qua, Trương bộ khoái nhìn thấy hành động của Công tử nhà ta, có nghĩ gì không?"

Trương Mông sững sờ, hần hôm qua đối với nàng tỏ lộ, hôm nay không phải là hỏi nàng câu trả lời thuyết phục sao? Sao lại hỏi nàng đối với Hứa Lục Trà cái nhìn?

Hôm qua Hứa Lục Trà xác thực là đánh gã sai vặt, bất quá chuyện phức tạp bên trong các đại gia đình rất nhiều, chỉ cần không xảy ra án mạng, cũng không tới phiên các nàng quan phủ quản.

Trương Mông trả lời: "Cũng không có nghĩ gì, nếu đã chọc Hứa công tử tức giận, kia gã sai vặt nhất định là đã làm sai điều gì."

Từ Y tựa như là thở phào nhẹ nhõm, hần nói ra: "Hần trộm của công tử vật rất quan trọng, công tử mới nổi giận."

"A."

Từ Y lại hỏi: "Trương bộ khoái cùng đại nhân quan hệ rất tốt, giữa hai người đại khái là không có gì giấu nhau đi?"

Nghe đến đó, Trương Mông hiểu hần ý tứ, đại khái là Hứa Lục Trà sợ nàng đem hần hôm qua đánh người hành động nói cho Chung Hoắc, đặc biệt nhưng Từ Y đến thăm dò hàm ý.

Trương Mông lắc đầu cười: "Từ Y, ngươi nói công tử nhà ngươi yên tâm, ta cũng không phải là người nhiều chuyện. Tự nhiên không sẽ nói cho đại nhân chuyện hôm qua."

Từ Y cũng ngưng ngưng: "Từ Y thất lễ."

Kỳ thật Trương Mông đối Từ Y xác thực là có chút hảo cảm, nhưng không phải là tình yêu phương diện. Nàng cảm thấy, Từ Y ở phương diện khác cùng nàng dường như có chút ít giống nhau.

Giống nhau là gã sai vặt xuất thân, đồng dạng ôn hòa dịu dàng.

Cho dù Từ Y vẫn luôn bên cạnh Hứa Lục Trà, nhưng hần vẫn không có giống Hứa Lục Trà kiêu ngạo khinh người tật xấu, này cũng đáng để Trương Mông bội phục.

Trương Mông nghĩ ngợi đủ, liền đứng người lên, chuẩn bị đi tuần phố.

Từ Y cũng nhanh đứng lên: "Từ Y cũng muốn cùng Trương bộ khoái đi bộ, có thể chứ?"

Trương Mông gật đầu: "Đương nhiên có thể, chỉ là này mặt trời chói chang, hơn nữa ta còn muốn tuần tra rất lâu, ta sợ Từ Y sẽ có chút ít chịu khổ."

Từ Y: "Không có việc gì, Từ Y chỉ là muốn cùng Trương bộ khoái đi một chút."

Trương Mông cùng Từ Y sóng vai đi, hần liên tục tìm đề tài cùng nàng nói chuyện phiếm, chỉ là đề tài đều có liên quan nàng cùng Chung Hoắc quan hệ.

Trương Mông nghe nhin không được cắt đứt hần: "Ngươi hôm nay có chút kỳ quái, tại sao phải liên tục hỏi ta cùng đại nhân chuyện?"

Từ Y giật mình, vội vàng lắc đầu: "Từ Y chỉ là hiếu kỳ."

Sau đó, Từ Y không có hỏi lại Chung Hoắc chuyện, nhưng Trương Mông cảm thấy hần càng kỳ quái hơn.

Từ Y thập phần căng thẳng, Trương Mông cảm giác mình đối với hần mà nói phảng phất là cái bất cứ lúc nào muốn nổ tung bom. Nhưng là cho dù Từ Y toàn thân cứng ngắc, đi đường không thuận, còn liên tục kiên trì cùng nàng cùng nhau tuần phổ, này nhưng Trương Mông đau lòng thay hần.

Kỳ thật Trương Mông tự cho là mình cùng hần xem như là bằng hữu, bình thường cùng hần nói chuyện, nàng đều thập phần tự nhiên hào phóng. Nhưng hiện thời Từ Y chẳng biết tại sao như thế căng thẳng, làm cho Trương Mông cũng khẩn trương lên.

Tuần phổ đại khái nửa canh giờ, Trương Mông liền có chút ít chịu không được, nàng chỉ được từ trong tay áo móc ra hai cái đồng tiền.

"Từ Y, ta ảo thuật cho ngươi xem đi."

"Này không phải là Hứa gia Tam công tử sao, hôm nay sao không cùng Tiền tiểu thư du hồ ngắm hoa?"

Âm thanh trong trẻo vang lên, Hứa Lục Trà ngược mắt vừa nhìn, thấy là Trương phủ Nhị công tử Trương Hồng Nguyệt, khẽ mỉm cười: "Nguyên lai là Trương công tử, Tiền tiểu thư quý nhân bận rộn, tự nhiên không thể lúc nào cũng bồi Lục Trà. Ngược lại Trương công tử hôm nay vì sao như thế rảnh rỗi?"

Trương Hồng Nguyệt dùng khăn tay xoa xoa thái dương mờ mờ: "Hồng Nguyệt sao sánh bằng Lục Trà công tử rảnh rỗi, đợi lát nữa Hồng Nguyệt còn muốn đi trong tiệm kiểm toán."

Hứa Lục Trà mỉm cười: "Trương công tử thật đúng là thông minh lanh lợi."

Đãi trương hồng nguyệt đi rồi, Hứa Lục Trà thu hồi dáng tươi cười.

Bất quá là ông chủ một quán trà nhỏ, còn cả ngày khoe khoang hần tài cán, thật sự là buồn cười.

Hứa Lục Trà cầm lên ấm trà, cấp chính mình rót một chén trà, chậm chước uống.

Chẳng được bao lâu, một cái mặc Từ Y thanh tú nam tử do dự đi về hướng hần.

Hứa Lục Trà khẽ nâng lên mày, hỏi: "Từ Y, ta cho ngươi tiếp cận Trương Mông, tình huống như thế nào rồi?"

Từ Y sắc mặt trở nên hồng, hồ thẹn trả lời: "Công tử, Từ Y không có kinh nghiệm tiếp cận nữ tử, cho nên..."

"Ân?"

Từ Y cầm trên tay mang theo một bao đồ lớn thả tới Hứa Lục Trà trước mặt, mở ra.

Bên trong có các loại các dạng món ăn bình dân, mứt quả, kẹo mạch nha, đường điều, nướng khoai lang, còn có thật nhiều tiểu điểm tâm.

"Trương bộ khoái cấp Từ Y mua, nàng cho rằng Từ Y hôm nay chưa ăn cơm."

Trương Mông trên tay cầm túi thơm, phóng ngay trước mắt, tinh tế quan sát.

Này túi thơm chế tác thập phần tinh mỹ, đường may lại mảnh lại đẹp, trên mặt dùng trắng đen tuyến thêu núi non sông ngòi, ngư ông chèo thuyền, trông rất sống động.

Nam nhân thêu đồ vật, thật sự là nghĩ như thế nào lại đẹp như vậy.

Mặc dù đã tại nữ tôn thế giới sống mười một năm, nhưng trước đây nàng vẫn sinh hoạt ở trên núi, trừ nàng nghĩa phụ Dương Tinh, nàng cơ hồ chưa thấy qua nam nhân khác. Thế giới nữ tôn nam ti quan niệm, nàng mặc dù cảm thấy mới lạ, nhưng mà hoàn toàn không có có ảnh hưởng đến nàng ở hiện đại tam quan.

Bởi vì ở hiện đại, nàng rất ít nhìn thấy nam tử biết thêu thùa, hiện thời nàng đến thế giới này, bọn nam tử cũng sẽ thêu thùa, này làm cho nàng cảm thấy là



một chuyện hết sức mới lạ.

"Chuẩn bị cười hân hạnh hay không?" Một cái thanh âm lạnh lùng ở sau lưng vang lên.

Trương Mông gấp rút đem túi thơm nhét vào trong tay áo, đứng người lên: "Đại nhân."

Chung Hoắc mặt âm trầm: "Cuối cùng có nam tử thích ngươi, Trương bộ khoái, chúc mừng ngươi a."

Chung Hoắc bộ dáng kỳ quái, nhưng Trương Mông có chút ít nghi hoặc cùng căng thẳng.

Nhưng nàng vẫn là chi tiết nói cho Chung Hoắc nàng ý tưởng: "Ta cảm thấy Từ Y không nhất định là thích ta đâu."

Chung Hoắc hừ lạnh: "Ngươi mặc dù vừa đáng ghét lại ngu xuẩn, nhưng nói không chừng hân hạnh đâu."

"..." Đại nhân ngày thường đức cao vọng trọng, trầm ổn tinh táo, ôn tồn tao nhã hình tượng đâu rồi?

Trương Mông ủy khuất, vốn là này hai ngày, đại nhân tựa hồ đối với nàng không có như vậy ý kiến, không nghĩ tới chỉ là nàng ảo giác mà thôi.

"Đại nhân, ta xem Từ Y tựa hồ thực đối ta không có cảm giác gì."

Hôm nay Trương Mông cùng hân hạnh tuần phổ thời điểm, hân hạnh căng thẳng cực kỳ kinh khủng, phảng phất Trương Mông là dã thú ăn thịt người.

Về sau, Trương Mông cấp hân hạnh biểu diễn vài cái ma thuật, hân hạnh hơi chút thả lỏng một lát. Bất quá hân hạnh vẫn không dám nhìn Trương Mông, ngược lại vẫn nhìn chăm chăm vào bên cạnh quán ăn vặt. Trương Mông mặc dù đã nghèo, nhưng thấy Từ Y như thế khát vọng nhìn chăm chăm, nàng chỉ phải bỏ tiền mua ăn cấp hân hạnh.

Vì vậy, nàng nửa tháng tiền lương lại không còn.

Trương Mông nói: "Đại nhân liền không cần trêu chọc ta."

Chung Hoắc mặt lạnh, ô hắc mâu tử sóng lớn mãnh liệt, rất lâu, nàng mới mở miệng đạo: "Trương Mông, ngày mai theo ta ra ngoài thị sát."

Túi thơm? Có gì đặc biệt hơn người? Nàng cũng là thu qua.

Ở kinh thành, nàng cũng không biết nhận được bao nhiêu công tử thế gia túi thơm, hơn nữa cái nào túi thơm đều so với Từ Y thêm đẹp mắt.

Người kia đặc ý cái gì?

Túi thơm mà thôi, nàng cũng biết thêm!

Nàng thêm cũng tuyệt đối so với Từ Y thêm đẹp mắt!

Chung Hoắc dùng sức đem bút lông chụp ở trên bàn. Trên giấy Tuyên Thành ở trên bàn là hình vẽ một nữ tử một bội đao, ngoài đầu nhìn lại cười một tiếng, sáng lạn ôn nhu. Chung Hoắc lại nhíu mày, đem giấy Tuyên Thành vò thành một cục, ném xuống đất.

Cái kia không có ranh giới cuối cùng kẻ ngu dốt!

Nhìn thấy sắc đẹp liền đầu óc choáng váng kẻ ngu dốt!

Chỉ cần là nam tử túi thơm, nàng đều thu sao?

Nàng cùng kinh thành những thứ kia chuyên môn đùa bỡn nam tử con nhà giàu có cái gì khác nhau?

Chung Hoắc đứng người lên, bực bội đi tới đi lui.

Chỉ là túi thơm mà thôi!

Ai không hội thêm?!

Chung Hoắc mở ra hộp thêm, xuất ra kim thêm cùng mảnh lụa trắng.

Chỉ là túi thơm mà thôi!

"Đại nhân, ăn cơm tối!" Cửa đột nhiên bị gõ vang.

Chung Hoắc động tác ngừng lại, cuống quýt đem may vá mảnh lụa trắng ném đến trên giường, dùng chân mền phủ lên.

Nàng sửa sang lại quần áo một chút, đi đến mở cửa.

Chúng kiến đứng ở ngoài cửa Trương Mông, Chung Hoắc mặt lạnh, lườm nàng một cái.

"Sớm nói cho người, gỗ cửa muốn nhẹ gỗ. Lần sau còn như vậy, đừng trách ta trừ người tiền công."

Trương Mông: "... A."

Trương Mông cùng Chung Hoắc cùng đi hậu viện ăn cơm tối, trên đường gặp được Quý Minh.

Trương Mông nhanh chóng biết điều đi ở phía trước, chuẩn bị lưu cho hai người bọn họ một cái không gian riêng.

Kỳ thật, Trương Mông thực cảm thấy Quý Minh là nam nhân tốt. Lớn lên xinh đẹp lại tri thư đạt lễ, còn ôn nhu.

Vốn là như Quý Minh như vậy thế gia công tử, từ nhỏ trải qua ăn sung mặc sướng, mọi người vây quanh cuộc sống, ít nhiều gì cũng sẽ có chút đại thiếu gia tính tình.

Nhưng Quý Minh không phải như vậy, nàng hai lần hại hắn xúi quẩy, hắn đều thay nàng nói chuyện, dạng này độ lượng không phải là mỗi cái đại thiếu gia cũng sẽ có.

Trước đây không lâu, nàng bởi vì cảm giác mình lúc nào cũng là hại Quý Minh xúi quẩy, trong lòng bần khoản, liền lúc nào cũng trốn tránh hắn.

Bị hắn phát hiện sau, biết được Trương Mông suy nghĩ, hắn hết sức bất đắc dĩ cười.

Hắn nói: "Trương bộ khoái xin không cần để ý. Người lại không phải cố ý. Hơn nữa, mặc dù hai lần đó trải qua đối Quý Minh đều không tính vui vẻ, nhưng Quý Minh cũng không ghét, sinh hoạt liên tục ở khuê phòng ngẫu nhiên có mấy lần rung động lòng người chuyện, cũng là rất thú vị."

Trương Mông khi đó đối hắn hảo cảm liền xoát đầy, sau nàng lẩm miệng khuyên Chung Hoắc nghe Chung Linh lời nói, nhưng Chung Hoắc cùng Quý Minh thành thân, cũng là bởi vì chuyện này.

Nàng cảm thấy, Chung Hoắc tuy là người tốt, cũng xác thực đủ xuất sắc, nhưng như nàng như vậy quái tính tình, cũng chỉ có Quý Minh có thể bao dung nàng.

Trương Mông quay đầu lại nhìn Chung Hoắc cùng Quý Minh.

Mỹ nữ tuấn nam, một cái mặt âm trầm, một cái tươi tắn ôn hòa.

Mặc dù có chút quý đi, nhưng mà thần kỳ xứng đôi.

"Trương Mông, người tới đây cho ta! Đi như vậy mau là làm cái gì! Vội vàng đến đoạt thức ăn?! Làm phủ nha môn một phần tử, như thế tham ăn, người xấu hổ hay không xấu hổ?!"

"..."

Đại nhân thật không đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 10

Từ Y từ trong hàm rượu chuyển ra một vò rượu, mở nắp, sau đó đem rượu ngã vào trong bầu rượu.

Hắn nóng sắc mặt trở nên hồng, trong suốt mồ hôi từ hắn trắng noãn như ngọc cái trán chảy xuống.

Hứa Lục Trà nắm quạt xếp, quạt phong, hắn chứng kiến Từ Y đầu đầy mồ hôi bận rộn, có chút ít không thể nhìn được nữa: "Từ Y, người đến cùng đang làm cái gì? Nay canh giờ, Trương Mông đều muốn tuần hết phố, phải về phủ nha môn, người còn lè mề cái gì?"

Từ Y mặt đỏ lên, hắn do dự nói: "Công tử, nghe nói uống rượu có thể thêm can đảm..."

Hứa Lục Trà: "..."

Từ Y dùng khăn tay xoa xoa mồ hôi trên trán, nhắc theo bầu rượu, uống vài ngụm, sau đó lại uống tiếp vài ngụm.

Hắn đem bầu rượu bỏ xuống, khẽ quơ quơ thân thể, nói ra: "Công tử, Từ Y chuẩn bị tốt."

Hứa Lục Trà: "Kia đi thôi."

Từ Y nhanh chóng đi ở phía sau hắn.

Chẳng được bao lâu, Hứa Lục Trà nghe đến phía sau Từ Y ở thao thao bất tuyệt nói thắm cái gì, hắn cẩn thận vừa nghe.

"Hôm nay thời tiết thật tốt đâu... Trương bộ khoái, kỳ thật Từ Y vẫn thập phần tôn kính người... Nếu như chúng ta trở thành bằng hữu liền tốt lắm, về sau chúng ta có thể thường xuyên đi ra nói chuyện tâm tình sao?..."

Hứa Lục Trà khẽ đóng hai tròng mắt, xoay người lại trừng mắt Từ Y: "Người lại đang làm cái gì?"

Từ Y gấp rút dừng lại nói thắm, trả lời: "Công tử, Từ Y ở đọc thuộc lòng. Từ Y đem từ trước công tử đối nữ tử nói lời nói sửa sang lại một cái, cảm thấy thập phần hữu dụng..."

Hứa Lục Trà hận không thể ném chiếc quạt xệp vào mặt hắn.

"Công tử yên tâm, lần này Từ Y nhất định sẽ cố gắng kéo dài xuống Trương bộ khoái, cấp công tử cùng đại nhân sáng tạo một chỗ thời gian."

Hứa Lục Trà: "... Đừng cho ta mất mặt."

Trong đình nghỉ mát.

Trương Mông nghỉ ngơi xem Từ Y.

Hắn cúi đầu, gương mặt tuấn tú ửng đỏ, hắn tóc dài cao cao buộc lên, lộ ra tuyết trắng cổ. Trong suốt mồ hôi từ hắn cái trán, gò má chảy xuống.

Trương Mông lại ngẩng đầu nhìn xem mảnh liệt mặt trời, nắng sắp chọc mù nàng mắt. Cho nên...

"Từ Y, người thực chuẩn bị đứng tắm rửa ánh mặt trời, mà không phải vào che nắng sao?"

Nàng vừa mới cùng Chung Hoắc ra đường thị sát xong, vừa mới chuẩn bị hồi phủ nha môn, liền gặp được Hứa Lục Trà cùng hắn.

Hắn nói hắn có vô cùng trọng yếu chuyện muốn cùng nàng nói, vì vậy liền mang nàng tới ngoài thành đình nghỉ mát.

Chỉ là hắn đứng ở ngoài đình đã rất lâu, đều không vào đình che nắng, cũng không có cùng nàng nói chuyện gì trọng yếu.

"Từ Y, nếu không có chuyện gì, ta muốn hồi phủ nha môn." Nàng còn phải đi về sửa sang lại thu thuế giấy tờ cùng với sửa sang lại phủ nha môn hoa cỏ.

Từ Y vội ngẩng đầu, có chút nóng nảy mở miệng: "Trương bộ khoái, Từ Y muốn nói với người "Hôm nay thời tiết rất tốt"." Nói xong, hắn mặt, lỗ tai đều hồng.

Trương Mông: "... A, là rất tốt."

"Còn có... Từ Y liên tục hết sức tôn kính Trương bộ khoái..."

Trương Mông: "... A "

"Từ Y nghĩ thường xuyên cùng Trương bộ khoái cùng nhau đi ra tâm sự..."

Trương Mông dừng một chút, cười nói: "Có thể a."

Từ Y nhìn nàng một cái, có chút ít luống cuống, gấp rút nghiêng đi thân, tránh đi nàng ánh mắt.

Một lát sau, hắn mở miệng: "Trương bộ khoái sẽ không cảm thấy Từ Y rất kỳ quái."

Trương Mông thấy hắn vẫn đứng ở dưới ánh mặt trời, cũng đã nóng ra một thân mồ hôi, rất đáng thương, liền đem hắn kéo vào trong đình.

Từ Y toàn thân cứng ngắc, không để lại dấu vết gãy Trương Mông tay.

Trương Mông rất tự nhiên buông tay ra, nàng nói: "Người này hai ngày xác thực là có chút kỳ quái. Người đối mặt ta thời điểm không cần như vậy căng thẳng, ta cũng sẽ không ăn người."

Từ Y cúi đầu: "Từ Y không có căng thẳng"

Trương Mông từ trong tay áo móc ra một cái túi hương đưa cho hắn: "Trả lại cho người."

Từ Y ngẩn ra, cũng không có nhận.

Trương Mông bắt lấy tay hắn, đem túi thơm thả tới trên tay: "Hãy tặng nó cho người ngươi thật sự thích đi." Nàng cười nói, "Từ Y, ngươi cũng không có thích ta, đúng không?"

Từ Y môi động một cái, nhưng không nói gì.

Trương Mông nói: "Lúc đối mặt với người mình thích, cho dù hội thẹn thùng, căng thẳng, nhưng tuyệt đối sẽ không đem người mình thích trở thành con mẫn thú, e sợ tránh né không kịp."

Từ Y: "Từ Y không có tránh né Trương bộ khoái."

Trương Mông gật đầu: "Vậy ngươi cách ta như vậy xa làm cái gì?"

Từ Y nhìn thoáng qua chính mình cùng nàng khoảng cách, nguyên lai hắn không ý thức lại lui ra ngoài đình.

Trương Mông: "Từ Y, ta cảm thấy được chúng ta vẫn là làm bằng hữu đi, giống như trước đây. Cùng nhau ăn cái gì đó, cùng nhau chơi đùa ảo thuật, rất thú vị không phải sao?"

Từ Y kinh ngạc xem nàng, thật lâu, gật đầu.

"Trịnh Thư, ta trở về."

Trịnh Thư nhàn nhạt nhìn Trương Mông một cái, chỉ chỉ kho hàng nơi hẻo lánh: "Kia bên cạnh lương thực còn không có kiểm kê hết, ngươi đi xem một chút đi." Nói xong, liền đem giấy tờ đưa cho Trương Mông.

Trương Mông gật đầu cười. Tiếp nhận giấy tờ, đi đến nơi hẻo lánh đó.

Trịnh Thư quá lạnh nhạt! Kim Nguyệt là người nói nhiều như thế, sao có thể hợp tác được với nàng? Sẽ không ghen ghét sao?

Trương Mông cùng Trịnh Thư làm việc với nhau vài ngày, Trịnh Thư trừ chuyện làm ăn sẽ cùng nàng trò chuyện, còn lại thời gian, Trịnh Thư phảng phất đem Trương Mông trở thành cái trống.

Trương Mông có lúc cảm thấy Trịnh Thư phảng phất như U Linh. Đi đường không tiếng động, ăn cơm không tiếng động, trong vòng một ngày có hơn phân nửa thời gian đều sẽ không nói chuyện. Trừ chuyện làm ăn, người khác cùng nàng nói chuyện, nàng đều hồ hững.

Trương Mông đang ở kiểm kê lương thực, cửa kho hàng bỗng chốc bị mở ra.

Nghịch quang, Trương Mông chứng kiến Chung Hoắc âm trầm khuôn mặt.

"Trương Mông! Ngươi tiền công tháng này không có!"

Trương Mông nắm ngọn bút tay run lên: "Đại nhân... Vì cái gì?"

"Ta để ngươi làm ta hộ vệ, ngươi lại cùng nam tử nói chuyện yêu đương, nếu là ta gặp chuyện lại làm như thế nào?! Ngươi có hay không có trách nhiệm?!"

Chung Hoắc nói xong, phẫn nộ phát tay áo rồi đi!

Trương Mông: "..."

Rõ ràng nàng đều nhanh đem Chung Hoắc đưa về phủ cửa nhà môn, mới cùng Từ Y ra ngoài!

Đại nhân người không thể dạng này không giảng đạo lý a.

Trịnh Thư mặt không thay đổi nhìn Trương Mông một cái, quay đầu trở lại tiếp tục sao chép sổ sách.

"Tam công tử, van cầu ngươi tha cho ta đi! Ta cũng không dám nữa!" Thanh tú gã sai vặt mặt mũi tràn đầy sợ hãi, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

Hứa Lục Trà bàn tay nhẹ nhàng nâng lên gã sai vặt cầm: "Tiểu Trù, ta như thế nào có thể tha cho ngươi, ngươi chính là muốn đoạt ta nữ nhân a."

Gã sai vặt cả người run rẩy: "Không, không phải như thế, là Tiền tiểu thư nàng nói thích ta..."

Hứa Lục Trà tát mạnh hắn một bạt tay, gã sai vặt thanh tú trắng nõn mặt lập tức hồng một mảnh, khóe miệng còn rỉ ra máu tươi.

"Thích ngươi?" Hứa Lục Trà nở nụ cười, "Tiểu Trù, ngươi nói là ngươi mỹ, hay là ta mỹ?"

Hứa Lục Trà bàn tay dùng sức, "Pằng" một thanh âm vang lên, gã sai vật bị tát ngã xuống đất.

"Tam công tử..." Gã sai vật run rẩy, nước mắt chảy đầy mặt.

Hứa Lục Trà dùng chân đạp hấn mặt: "Tiểu Trù, xem đến người này khuôn mặt vẫn là phá hủy đi. Dạng này cũng không cần lại chọc nộ hoa đào."

"Tam công tử... Không cần..."

Từ Y nghiêng đầu, không đành lòng nhìn tình cảnh tàn nhẫn này.

Gã sai vật tiếng kêu thảm thiết vang lên, qua một hồi lâu, tiếng kêu thảm thiết ngừng lại, Hứa Lục Trà một cước đá văng ra gã sai vật đã hôn mê bất tỉnh, dùng khăn tay xoa xoa trên tay vết máu.

"Từ Y, người thật giống như không thích ta làm như vậy?"

Từ Y vội vàng lắc đầu: "Không có, công tử."

Hứa Lục Trà hừ cười: "Người ở cùng ta chín năm, ta còn là hiểu rõ người. Bất quá, Từ Y, người phải hiểu được, nếu muốn không bị người khi dễ, người liền phải không từ thủ đoạn nào. Nhân từ chỉ biết hại người."

Từ Y: "Chỉ là Tiểu Trù hấn... Cũng không có làm gì sai."

"Hấn là không có làm gì sai, chỉ trách cái kia họ Tiền thích hấn. Hiện thời, ta còn muốn dựa vào cái kia họ Tiền dọa lão bắt từ kia, ta tuyệt đối không thể để cho Tiểu Trù làm hư việc của ta."

Từ Y cúi đầu: "Công tử..."

Hứa Lục Trà xoay người ngồi ở trên ghế đá, cầm lên ấm trà, cấp chính mình rót một chén trà.

"Như thế nào, cùng Trương Mông tiến triển được như thế nào?"

Từ Y nói: "Còn hảo."

Hứa Lục Trà ngược mắt nhìn hấn một cái: "Không tệ, so với trong tưởng tượng của ta muốn hảo."

Từ Y hỏi: "Kia công tử cùng đại nhân..."

Hứa Lục Trà mặt trầm xuống, hấn từ từ đặt chén trà xuống: "Ta xem nàng là có người ngưỡng mộ."

Chung Hoạch cùng Trương Mông bất đồng, đối diện long ngưỡng mộ của hấn, Chung Hoạch là lừa dối cho qua, Trương Mông là căn bản ý thức không đến.

Trương Mông là tình cảm tri độn, mà Chung Hoạch nhất định là có người ngưỡng mộ.

"Kia công tử muốn như thế nào cho phải!" Từ Y vội la lên.

Hứa Lục Trà nâng lên ấm trà, đem nước trà chậm rãi đổ vào chén trà.

"Từ Y, người tận lực cùng Trương Mông chung đụng hảo, mà ta không thể lại tại Chung Hoạch trên người lãng phí thời gian."

Hấn nhấp nhẹ nước trà, mỹ mâu một mảnh tối tăm sắc.

Trần Việt lão bắt từ ka muốn đem hấn lần qua lần lại chết, hấn sẽ không để cho hấn ta như ý.

Hấn thê chủ, chỉ có thể từ hấn tới chọn lựa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 11

"Trà Nhi, huynh mấy ngày nay đều không để ý đến ta."

Tiền Mộ mặt tràn đầy ủy khuất, vươn tay muốn ôm Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà không để lại dấu vết tránh đi, hần bóp khăn, ưu sầu nói ra: "Lục Trà chỉ là muốn biết một chút tâm ý của tiểu thư, không nghĩ tới tiểu thư nhanh như thế liền thích nam nhân khác."

Tiền Mộ gấp rút mở miệng: "Tâm ý của ta đối với huynh trời đất chứng giám, đều do Tiểu Trù kia, hần câu dẫn ta. Bất quá ta đối hần một chút cảm giác cũng không có."

Hứa Lục Trà trong lòng cười lạnh, trên mặt lại mang ngưng ngững: "Chỉ trông mong tiểu thư không cần phụ Lục Trà."

Chán ghét.

Loại nữ nhân háo sắc này thật ngu ngốc, quả thực chính là phế nhân, còn tự cho mình tác phong nhanh nhẹn.

Hứa Lục Trà chán ghét nhìn lại mây, bồi nàng nửa ngày, hần cảm thấy cơn đêm qua đều muốn phun ra.

Nếu như không phải là lão bất tử kia coi trọng nàng, kiêng kỵ nàng, hần chỉ hận không thể cùng nàng cả đời không qua lại với nhau.

Trên đường người bán hàng rong gân giọng rao hàng in ỏi.

Hứa Lục Trà một cước đem vòng đeo tay ở dưới chân giẫm hư.

"Người làm cái gì!" Chủ quán kêu la.

Hứa Lục Trà gặp chủ quán vải thô ma y, da đen, khuôn mặt xấu xí, trong lòng chán ghét không thôi.

Chủ quán giận trừng hai mắt: "Người giẫm hư ta vật, bồi thường tiền đi!"

Hứa Lục Trà từ trong túi tiền móc ra một thỏi bạc ném tới chủ quán trước mặt.

Chủ quán tiếp nhận bạc, lửa giận tiêu mất hơn phân nửa, hần tuy là tính tình nóng nảy, nhưng cũng là người thành thật, hần từ trong tay áo móc ra mấy đồng tiền: "trả tiền thừa cho người, về sau đi đường nhớ nhìn đường..."

Hứa Lục Trà không có liếc hần một cái, xoay người liền rời đi.

Chủ quán chỉ phải thu hồi đồng tiền, hần không nghĩ tới là, hai ngày sau, hần tay nổi vô số rậm rạp chẳng chịt vết đỏ, ngứa vô cùng.

"Trương bộ khoái."

Lâm Hạo mở cửa thời điểm, chứng kiến bên hông mang bội đao người, nhanh chóng không để lại dấu vết đem nổi đầy vết đỏ tay dấu ở phía sau.

Trương Mông mỉm cười đối hần gật đầu: "Mấy ngày này sao không gặp người đi bày quán?"

Lâm Hạo mặt đen hơi chút đỏ hồng, hần thấp giọng nói: "Hơi có chút không thoải mái."

Trương Mông: "Người cũng muốn chú ý thân thể, một nhân cũng muốn học chiếu cố chính mình."

Trương Mông nhân duyên rất tốt, ngay cả trong thành tình tình tảo bạo có tiếng Lâm Hạo, gặp nàng cũng là thành thật ôn hòa.

Kỳ thật nàng lần này tìm đến Lâm Hạo, chủ yếu là muốn mua đồ trang sức đeo tay. Kim Nguyệt rất nhanh liền hỏi phủ nha môn xem nàng, mà Trương Mông bởi vì không có tham gia nàng thành thân nghi thức mà cảm giác được thập phần đau lòng, Trương Mông muốn mua một bộ trang sức đưa cho Kim Nguyệt cùng nàng phu quân, coi như là đối với các nàng chúc phúc. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy vẫn là Lâm Hạo đồ trang sức đeo tay càng tình xảo lại già trẻ không lừa gạt.

Trương Mông nói với Lâm Hạo rõ ràng mục đích đến, Lâm Hạo lúc này đi bên trong phòng đem đồ trang sức đeo tay cái rương đều chuyển ra.

Trương Mông lơ đãng nhìn đến hần tay, sợ hết hồn, toàn thân nổi da gà bốc lên.

"Lâm Hạo, người tay..."

Lâm Hạo ngẩn ra, vội vàng đem tay dấu ra phía sau.

...

Hứa phủ.

"Hứa công tử, hai ngày trước, người nhưng là bồi thường bạc cho người bán đồ trang sức đeo tay Lâm Hạo?" Trương Mông triển khai bọc giấy, một thỏi bạc lẳng lặng nằm ở phía trên.

Hứa Lục Trà xem trên giấy nhất thời bạc, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Trương Mông vốn cho là hắn sẽ phủ nhận, nên nhân chứng nàng cũng đã tìm tốt lắm, thấy hắn như vậy dứt khoát thừa nhận, nàng chỉ dừng một chút, tiếp tục nói: "Vậy người có thể biết Lâm Hạo chạm vào người bạc sau trúng độc?"

Hứa Lục Trà trên mặt mang chút ít vô tội cùng kinh ngạc: "Trúng độc?"

Trương Mông nói: "Ta để đại phu kiểm tra một chút thời bạc, trên mặt có bôi độc được."

Hứa Lục Trà xin lỗi nói: "Ta lấy sai bạc, này chút ít dính độc bạc là đối phó cường đạo... Ta nguyện ý hướng tới Lâm công tử xin lỗi, hơn nữa đem giải được dâng lên."

Trương Mông: "Vậy là tốt rồi."

Trương Mông cầm giải được đi rồi, Hứa Lục Trà khinh miệt hừ cười.

Chán ghét nam nhân xấu xí, sẽ chờ nát luôn song đồng dạng chán ghét tay đi.

Từ Y ở sau lưng hắn, bất an mở miệng nói: "Công tử, kia độc không có giải được, mấy ngày nữa liền sẽ khỏi, người vì sao phải cấp Trương bộ khoái cái gọi là "Giải được"?"

Hứa Lục Trà: "Chọc giận ta, cũng đừng muốn rút người ra trở ra."

...

Trương Mông nhìn nhìn trong tay giải được, không yên tâm nhủ nhủ mày, cuối cùng đem giải được đưa cho đại phu kiểm tra một phen. Cho dù đại phu nói không thành vấn đề, Trương Mông vẫn là tâm bất an.

Nàng mặc dù đối Hứa Lục Trà không có cái gì thành kiến, bởi vì mỗi người đều có mỗi người cách sống, cho dù hắn nâng phú bất nạt nghèo, cơ quan tính toán tường tận, chỉ cần hắn không làm thương hại đến người khác, nàng cũng sẽ không đối hắn như thế nào.

Nhưng là, nàng lại không thể không phòng bị hắn.

Nàng đem giải được cấp Lâm Hạo thời điểm, dặn dò: "Trước đem giải được bôi đến một khu vực nhỏ, quan sát vài ngày, nếu là ở đó xác thực thay đổi tốt lắm, người lại thoa hết toàn bộ tay."

Lâm Hạo gật đầu.

Qua hai ngày, Kim Nguyệt hồi phủ nha môn, còn dẫn theo rất nhiều quà cáp.

Kim Nguyệt ngồi ở Trương Mông trên giường, vẻ mặt hạnh phúc.

"Trương Mông, ta đã nói với muội, nam nhân thật sự là rất tuyệt vời, vừa ôn nhu vừa đáng yêu. Ta thực hận không thể ngày ngày triền ở bên cạnh hắn, một khắc cũng không muốn rời đi."

Trương Mông một bên mở quà, một bên đáp lại nàng: "Tỷ chính là may mắn gặp được nam nhân tốt, tỷ còn nhớ được vụ án nửa năm trước không? Người nam nhân kia không chỉ có nhiều tình nhân, còn vì tài sản, mưu sát thể chủ."

Kim Nguyệt ý cười đầy mặt lập tức hóa thành mặt không chút thay đổi: "Người đừng nói này chút ít xúi quẩy."

Trương Mông mới vừa tường xin lỗi, Kim Nguyệt sắc mặt lại thay đổi vừa hạnh phúc vừa e thẹn.

"Trương Mông, ta đã nói với người, nhà chúng ta A Triệt thật sự là dễ chọc người thương."

Trương Mông: "..."

Kim Nguyệt tiếp tục nói: "Hắn liền như thế nào động phòng cũng không biết đâu! Nếu như không phải là ta xem qua mấy quyển xuân cung, chúng ta cũng khó có khả năng gì kia... Hắc hắc." Kim Nguyệt ngượng ngừng cười.

Đã kết hôn phụ nữ đại khái muốn nói chuyện đó. Trương Mông nghĩ. Ở hiện đại, trong công ty trừ nàng, nữ nhân khác đều kết hôn, cả ngày nói chuyện đó liên tục, nàng cũng nghe quen.

"Trương Mông, ta nghe A Triệt nói, bọn họ nam tử từ nhỏ không được phép xem xuân cung, cũng không thể hỏi thăm chuyện nam nữ, nếu là bị người phát hiện, chính là bị danh tiếng xấu."

Kim Nguyệt co lên hai chân, hai tay đắp ở trên đầu gối: "Cho nên bọn họ không biết rõ cái chỗ kia trừ bài tiết, còn có cái khác tác dụng. Người biết không, A Triệt đồ chơi cứng rắn lên thời điểm, cũng mau dọ hắn chết..."

Trương Mông tiến tay trái ra tay phải, đem Kim Nguyệt mang đến món ăn bình dân từ từ nếm một lần.

"Trương Mông, người nhanh lên cũng tìm nam nhân đi, chuyện nam nữ rất vui về a..."

Trương Mông ực một hớp nước trà, lại từ trong bọc quần áo lấy ra một túi điểm tâm, nàng ăn một miếng, bình luận: "Vẫn cảm thấy Ánh Nguyệt Trà Lâu ăn ngon chút ít."

Kim Nguyệt đoạt lấy Trương Mông trong tay điểm tâm, vẻ mặt hưng phấn nói: "Nếu không, ta đem A Triệt đệ đệ giới thiệu cho người đi."

Trương Mông quyết đoán lắc đầu.

Kim Nguyệt ở phủ nha môn qua một đêm, liền trở về. Trương Mông đem đóng gói hảo đồ trang sức đeo tay đưa cho nàng. Kim Nguyệt cảm động: "Người cũng không nhìn một chút người nghèo thành bộ dáng gì? Trả lại cho ta mua đồ."

Trương Mông đám đám nàng vai, cười nói: "Lần sau ta thành thân, người lại đưa ta lễ vật."

Kim Nguyệt gật đầu: "Sẽ, bất quá, nói đến chuyện thành thân, Trương Mông, ta đã nói với người, A Triệt đệ đệ thật lòng không tệ, mặc dù mới mười hai mười ba tuổi, nhưng lớn lên xinh đẹp, lại hiểu chuyện..."

Trương Mông giúp nàng xách bịch đồ đến trên xe, quay đầu lại nói với nàng: "Người đều nhắc tới người phu quân cả đêm, còn không quay về nhìn hán?"

Kim Nguyệt lên xe ngựa, ngồi hảo, lại mở miệng nói ra: "Đệ đệ hán gọi A Ước, hết sức ưu tú..."

"Luu đại tỷ, có thể đi, cẩn thận một chút." Trương Mông đối trung niên nữ nhân đánh xe nói ra.

Mặc quần áo màu nâu nữ nhân mỉm cười gật đầu, giương cao roi ngựa: "Kéo!"

Xe ngựa vững vàng rời đi, Kim Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định về phía sau nghiêng đầu đối với nàng hô: "Người nghiêm túc suy tính một chút!"

Trương Mông mỉm cười hướng về nàng khoát tay áo.

Buổi trưa mặt trời vẫn như cũ nóng bỏng, Trương Mông nắm bội đao tuần phố.

Lâm Hạo vẫn là không có đi ra bày quán, Trương Mông lúc đi ngang qua nhà hán, thuận tiện đi xem hán một chút.

Cửa bị từ bên trong mở ra, Lâm Hạo thấy là nàng, liền nghiêng nghiêng người, để cho nàng đi vào.

Trương Mông vội vàng lắc đầu: "Ta không đi vào, ta còn muốn tuần phố. Ta chỉ là muốn nhìn người một chút tay như thế nào."

Lâm Hạo do dự một chút, đem hai bàn tay ra cho nàng xem.

Trương Mông mặc dù có sợ hãi chứng, nhưng vẫn là cố nén một thân da gà, cẩn thận quan sát một cái.

Hán tay không có như trước sưng đỏ, nước ngâm cũng tiêu mất không ít.

Nàng hỏi: "Người có bôi qua giải độc sao?"

Lâm Hạo lắc đầu: "Thoa một lần, bất quá thoa lên sau, cảm giác như bị kim châm, ta liền đem nó rửa đi."

Trương Mông: "Ta xem người tay tốt hơn nhiều, trước không bôi giải độc, xem nó có thể hay không tự khỏi hán."

...

"Công tử, hôm nay không đi tìm Tiền tiểu thư sao?" Từ Y nhặt quân cờ màu trắng. Quân cờ "Pằng" một tiếng phóng ở trên bàn cờ, chán đến chết mở miệng.

Hứa Lục Trà lắc lắc quạt xếp, mỹ mâu lộ vẻ chán ghét: "Tìm nàng? Nhiều liếc nhìn nàng một cái, ta cũng sẽ nôn mửa."

Từ Y đem quân cờ đánh tan: "Nhưng là công tử nói, muốn lợi dụng nàng dọa lão gia mà."

Hứa Lục Trà hừ lạnh: "Có một lần tiếp đón, là đủ làm cho nàng đối ta khăng khăng một mực." Hán dùng một chút, nhìn về phía Từ Y, "Ta để cho người đến gần Trương Mông, người vì sao không đi tìm nàng?"

Từ Y mặt đỏ lên: "Từ Y không dám đối mặt nàng."

Hứa Lục Trà mặt không thay đổi xem hán, trong suốt đôi mắt hán quang thấu xương.



Từ Y gấp rút đứng người lên, hần thấp thỏm nói ra: "Từ Y biết sai, Từ Y ta sẽ đi tìm nàng ngay bây giờ."

Hứa Lục Trà lắc lắc quạt xệp: "Từ Y, ngươi cũng không nên đối Trương Mông có không nên khởi tâm tư. Bởi vì nàng có giá trị lợi dụng, ta mới để cho ngươi đến gần nàng, không phải là muốn đem ngươi gả cho nàng."

Từ Y vội vàng lắc đầu: "Từ Y chưa từng có đối với nàng có qua ái mộ tình cảm."

Hứa Lục Trà: "Trương Mông cùng Chung Hoắc giao hảo, chỉ cần ngươi lấy được nàng tâm, chung Hoắc liền sẽ đứng ở bên chúng ta."

Nghĩ đến Trần Việt, Hứa Lục Trà sắc mặt lạnh dần.

"Trà Nhi! Trà Nhi có đó hay không?"

Tiền Mộ xô đẩy bọn người hầu đang cản ở ngoài viện từ: "Nhường bốn tiểu thư đi vào! Nếu không có các người đẹp mắt!"

Nhìn thấy thân xuyên Từ Y thanh tú gả sai vật từ lý viện đi ra, Tiền Mộ mắt sáng rực lên: "Từ Y, nhường công tử nhà ngươi đi ra, ta nghĩ thấy hần."

Từ Y nhàn nhạt mở miệng: "Công tử thân thể khó chịu, không được ra gió được, Tiền tiểu thư vẫn là đi về trước đi."

Tiền Mộ trừng ánh mắt lên: "Ngươi nói dối, Trà Nhi mấy ngày trước còn hảo hảo."

Từ Y lắc lắc: "Công tử xác thực là khó chịu, thỉnh Tiền tiểu thư thông cảm."

Tiền Mộ tức giận: "Bốn tiểu thư hôm nay nhất định phải gặp được Lục Trà!"

Nàng một cước đem ngăn đón nàng gả sai vật đá ngã, xuất ra dao nhỏ, hung ác quơ quơ: "Này nhưng là chém sắt như chém bùn dao găm, ai dám ngăn cản bốn tiểu thư, bốn tiểu thư làm thịt hần!"

Bọn sai vật há miệng run rẩy tản ra, Từ Y sắc mặt biến hóa, hần lạnh lùng nói: "Ngươi nếu như tổn thương người Hứa phủ, Từ Y liền báo quan, nhường Chung đại nhân trừng trị ngươi!"

Hứa Lục Trà từ trong viện đi ra, sắc mặt tái nhợt, khễ thờ hồn hèn, hần nói: "Từ Y, đừng dọa đến Tiền tiểu thư. Tiền tiểu thư muốn gặp ta, nhưng là ta phúc khí."

Tiền Mộ vừa nhìn thấy Hứa Lục Trà, nhanh chóng thu liễm trên mặt lệ khí, ủy khuất mở miệng: "Trà Nhi, huynh mấy ngày nay lại không để ý tới ta."

Hứa Lục Trà rũ mắt xuống, nước mắt rất nhanh tràn ngập hốc mắt, hần nức nở nói: "Lục Trà cũng rất nhớ Tiền tiểu thư, chỉ là Lục Trà mấy ngày nay thân thể khó chịu, không thể ra cửa, không thể gặp gió..." Hần trắng nõn như ngọc ngón tay khễ cong, mu bàn tay nhẹ chống đỡ môi, ho khan không dừng lại.

Tiền Mộ nhanh chóng bật mũi, hướng lui về phía sau mấy bước.

"Tựa hồ Trà Nhi thực bệnh có chút nghiêm trọng, đã thỉnh đại phu chưa?"

Hứa Lục Trà ho khan không ngừng, không thể nói chuyện, đứng ở một bên Từ Y mở miệng nói: "Hôm qua nhìn đại phu, đại phu nói là phong hàn."

Tiền Mộ nhú mày, trong lòng thập phần không cam lòng, nhưng cũng đành phải đè xuống tâm tình: "Kia Trà Nhi phải thật tốt nghỉ ngơi."

...

"Tiền tiểu thư, tại sao tâm tình không tốt? Lại đến một lần?"

Xích lửa nam nhân nằm ở Tiền Mộ bên cạnh, tay trái ngón tay câu Tiền Mộ tóc đen, phải tay chậm chậm vuốt ve Tiền Mộ lỏa phần lưng.

Tiền Mộ vuốt vuốt nam nhân phân thân, dâm đẳng nói: "Các người nam nhân một khi ăn mặn, thật đúng là bỉ ổi đều nói được."

Nam nhân câu dẫn ra môi: "Tiền tiểu thư không thích?"

Tiền Mộ dùng sức nắm chặt, dẫn nam nhân một trận thờ gấp.

"Tự nhiên rất thích." Nàng nói ra.

Chỉ cần đem nam nhân trình tiết đoạt đi, nam nhân liền sẽ đối với nàng khẳng khẳng một mực.

Nàng lè lưỡi liếm liếm môi dưới.

Nàng còn không có ném qua Hứa Lục Trà đâu.

Nghĩ đến Hứa Lục Trà sẽ đối với nàng khẳng khẳng một mực, muốn ngừng mà không được, nàng liền không nhịn được hưng phấn.

## Chương 12

"Long tỷ, tỷ biết Lục Trà thời gian qua xem tỷ như đại tỷ ruột thịt đôi đũa. Lần này, Lục Trà có khó khăn, còn thỉnh Long tỷ giúp Lục Trà một tay." Hứa Lục Trà bóp khăn tay, lau nước mắt, một đôi ngập nước mỹ mầu trong suốt sáng ngời, thật dài trên lông mi còn treo chút ít trong suốt lệ.

Thanh hồ Đại tỷ mặt mũi tràn đầy dữ tợn, một đôi híp mắt lộ rõ hung quang, nàng cọ xát nàng đại đao, chói tai ma sát thanh âm vang không dứt. Nàng nhìn thoáng qua Hứa Lục Trà, hừ lạnh nói: "Hứa Lục Trà, bình thường không gặp người tìm ta ôn chuyện, một khi có khó, liền nhớ tới ta."

Hứa Lục Trà lau nước mắt: "Lục Trà tất nhiên là thập phần muốn thăm hỏi Long tỷ, lại sợ Long tỷ quý nhân bận rộn, Lục Trà sợ quấy rầy đến Long tỷ."

Long tỷ câu dẫn ra một bên khỏe môi, nàng giờ lên bị ma sát sáng như tuyết lưỡi đao, vừa quan sát, vừa nói với Hứa Lục Trà: "Hứa Lục Trà, người với ai giả trang cũng có thể, không cần cùng ta giả trang."

Nàng cùng Hứa Lục Trà biết nhau qua một đoạn thời gian, bị Hứa Lục Trà dụ dỗ làm rất nhiều chuyện thất đức, thế cho nên về sau, nàng cũng thực thói quen làm ác bá.

Mặc dù nàng cũng không ghét dạng này cuộc sống, nhưng nàng là đối với Hứa Lục Trà kính trọng tránh xa.

Hứa Lục Trà người quá máu lạnh quá ích kỷ.

Gặp Long tỷ không mắc mưu, Hứa Lục Trà cũng lưỡi giả trang, hẩn lau đi nước mắt, chậm chạp ngồi ở trên ghế đá: "Này vài năm, người đồ tiến bộ không ít."

Long tỷ híp mắt mắt miến cường nhìn hẩn một cái: "Bị người ta lừa nhiều, tự nhiên sẽ tiến bộ."

Hứa Lục Trà: "Ta cần người giúp ta một việc."

...

Khoảng cách sinh nhật của hẩn càng ngày càng gần, hẩn không thể không khắp nơi chuẩn bị hảo quan hệ.

Hứa Lục Trà nắm chặt quả đấm, Trần Việt lão bất tử ka sẽ đem hẩn gả cho nghèo kiệt xác lưu manh, hẩn tự nhiên muốn có cự hôn quyền lợi.

Bất kể là nhà giàu Tiền gia, Tần gia, vẫn là thanh hồ giúp, vẫn là quan phủ bên kia, hẩn đều phải nắm chặt.

Hẩn Hứa Lục Trà vận mệnh không phải là kia lão bất tử có thể gì đó.

"Người đứng lại!" Thanh âm tức giận ở phía trước hẩn vang lên, một cái thân ảnh cao lớn ngăn cản ở trước mặt của hẩn.

Hứa Lục Trà ngược mắt, chứng kiến kia trương đen, đường cong anh lãng mạn, trong lòng nổi lên một trận chán ghét.

Nam nhân xấu xí này còn không có rút được kinh nghiệm đâu.

Lâm Hạo mặt đen, mày rậm nhíu chặt lại: "Người có thể nói là ác độc, thế nhưng ở bên trong bạc hạ độc!"

Hứa Lục Trà trong lòng cười lạnh, hẩn khề rù xuống con mắt, ừm khuất nói: "Ta chẳng hề cố tình làm bị thương người, chỉ là ngày đó người quá hung dữ, ta sợ hãi, liền cầm sai đối phó tên côn đồ bạc cấp người."

Lâm Hạo cả giận nói: "Cho dù ngày đó người cầm sai bạc, về sau vì sao lại muốn cho sai giải được, người rõ ràng là cố ý!"

Hứa Lục Trà: "Giải được này là được sự chế tạo độc cho ta, ta cũng không biết nó là đúng hay là sai."

Hứa Lục Trà không để lại dấu vết từ trong quạt xếp cạo ra một ít bột phấn.

Nam nhân xấu xí không có ánh mắt không biết sống chết, người đã như vậy khẳng khẳng muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho người.

Hứa Lục Trà ngược mắt, mặc dù thần sắc nhu hòa, nhưng đôi mắt lạnh như băng thấu xương, hẩn nói: "Ta nguyện ý nhận lỗi với người, hy vọng người tha thứ ta sai lầm."

Lâm Hạo lửa giận giảm xuống, hấn mắt thẳng bằng mở miệng: "Ngươi về sau phải chú ý điểm! Gặp gỡ ngươi coi như ta xui xẻo!"

Hứa Lục Trà gật đầu, đi lên trước, hấn dính bột phấn tuyết trắng tay đang muốn chụp Lâm Hạo vai, một đôi đẹp mắt tay nắm trụ hấn cổ tay (thù đoạn).

Hứa Lục Trà ngẩn ra, hấn nghiêng đầu, chứng kiến tay cầm bội đao Trương Mông.

Trương Mông then thùng cười cười với hấn: "Hứa công tử, Lâm Hạo hấn cũng không thích người khác chạm vào hấn."

Hứa Lục Trà mỹ mâu hàn quang rạng rỡ, rất nhanh, hấn khẽ mân mím môi, lộ ra một cái tốt đẹp đáng tươi cười: "Lục Trà thất lễ."

Hấn đem tay thu lấy trở về, lưng đến phía sau.

Cái này người một lần lại một lần làm hư hấn chuyện tốt, nếu như không phải là nàng còn hữu dụng chỗ, hấn sẽ hành chết nàng.

...

Hứa Lục Trà đi rồi, Trương Mông quay đầu hướng Lâm Hạo cười cười.

"Ngươi hôm nay đi ra bày quán sao? Tay tốt hơn nhiều đi."

Lâm Hạo gật đầu: "Rất nhiều." Suy nghĩ một chút, hấn lại không được tự nhiên thêm một câu: "Đa tạ Trương bộ khoái."

Trương Mông lắc đầu: "Không có gì, chỉ là về sau, ngươi tận lực cách Hứa công tử xa một chút đi."

Nói xong, nàng liền nắm bội đao rời đi.

Lúc nàng nói chuyện với Lâm Hạo, Trịnh Thu sớm đã đi xa, Trương Mông chỉ nhanh hơn bước bắt kịp nàng.

"Trịnh Thu, đợi lát nữa chúng ta đi nơi nào thu thuế?"

Trịnh Thu mở ra sổ sách, nhàn nhạt trả lời: "Tứ lâu."

...

"Trà Nhi!"

Đang ở tứ lâu lâu hai cùng nam nhân tán tỉnh Tiền Mộ xem đến dưới lầu Hứa Lục Trà, gấp rút đem nam nhân đẩy qua một bên, hướng phía dưới hô.

Gặp Hứa Lục Trà ngẩng đầu nhìn nàng, nàng vội lộ xuất ra tự cho là ưu nhã tươi cười.

Tiền Mộ hướng phía dưới hô: "Huynh ở chỗ đó chờ, ta xuống đón huynh."

Nói xong, nàng gấp rút xoay người muốn xuống lầu, nam nhân ôm lấy nàng eo, ủy khuất nói: "Tiền tiểu thư, như thế nào vừa thấy được mỹ nhân, liền quên ta?"

Tiền Mộ trở tay vuốt ve nam nhân móng: "Ta tự nhiên sẽ không quên ngươi, buổi tối ta trở về tìm ngươi, ngươi trước rời đi đi. Ngoan ngoãn."

Nam nhân bất mãn buông tay ra, Tiền Mộ quay đầu lại cắn hấn môi: "Buổi tối mới hảo hảo thu thập ngươi."

Nói xong, Tiền Mộ bước nhanh xuống lầu.

"Trà Nhi, huynh phong hàn tốt lắm?"

Nhìn thấy Hứa Lục Trà băng cơ ngọc cốt, cao lớn vững chãi, một đôi mắt như sóng nước, Tiền Mộ cảm thấy cổ họng có chút ít phát khô.

Hứa Lục Trà khẽ hướng về nàng gật đầu, quỳ gối hành lễ: "Đa tạ Tiền tiểu thư quan tâm, Lục Trà cảm giác khá hơn một chút."

Tiền Mộ giang hai tay, đang muốn ôm lấy Hứa Lục Trà, Hứa Lục Trà không để lại dấu vết né qua, hấn nói ra: "Tiền tiểu thư, Lục Trà còn có việc, nghĩ đi trước một bước."

Tiền Mộ mặt trong nháy mắt đen: "Lục Trà, huynh chớ không phải là lại muốn tránh ta?"

Hứa Lục Trà rũ xuống con mắt: "Tiền tiểu thư hiểu lầm Lục Trà, Lục Trà quả thật có chuyện. Hôm nào Lục Trà lại tìm Tiền tiểu thư gặp nhau tốt không?"

Tiền Mộ trừng ánh mắt lên: "Không được! Để cho huynh trở về, ta khi nào thì mới có thể nhìn thấy huynh!" Nàng vươn tay muốn kéo Hứa Lục Trà tay.

Hứa Lục Trà triển khai quạt xếp lác lác, không để lại dấu vết né qua nàng tay, hấn ánh mắt như nước, đăm đăm đưa tình xem Tiền Mộ.

Mà Tiền Mộ không lại giống như ngày thường giống nhau, ở hẳn ôn nhu nhưng lại ản hàm ỷ khuất trong ánh mắt bại hạ trợn đến. Nàng đoạt lấy Hứa Lục Trà cây quạt, thô bạo mà đem nó xé nát, ném ở dưới đất.

Nàng cười lạnh: "Hứa Lục Trà, đừng thừa dịp ta đối với huynh có tình nghĩa, liền làm giá như vậy. Như huynh tư sắc nam nhân, ở nguyệt lâu còn nhiều mà, ta xem trướng huynh là huynh phúc khí."

Đối xử với nàng như vậy, coi nàng như cần thì chào không cần thì đuổi, nàng khi nào chịu qua dạng này đối xử? Chính là một cái nam nhân mà thôi, nàng Tiền Mộ cho tới bây giờ không thiếu nam nhân, nhiều nam nhân quý thỉnh cầu nàng sùng hạnh, nàng vừa ý hẳn, nhưng là cho hẳn mặt mũi.

Hứa Lục Trà hơi ngần ra, vành mắt nhanh chóng thay đổi hồng, nước mắt trong suốt liền từ hốc mắt chảy xuống, hẳn nghiêng mặt qua, ỷ khuất nói: "Không nghĩ tới Tiền tiểu thư là dạng này xem Lục Trà. Liền làm Lục Trà đối với tiểu thư một phen chân tình ỷ chớ..."

Hắn nhanh chóng xoay người, liền muốn rời khỏi, Tiền Mộ nhanh chóng kéo hẳn lại.

Tiền Mộ trong mắt con tức hơi giảm xuống, nàng mềm giọng nói: "Người nếu đã đối ta có tình nghĩa, liền theo giúp ta trong chốc lát."

...

Hứa Lục Trà ngồi ở trước cửa sổ, không muốn quay đầu lại xem đứng sau lưng hẳn Tiền Mộ.

Da trắng nõn nà, tóc dài như thác, một đôi mắt đẹp vừa vô tình lại có tình, môi hồng răng trắng, lệ quang điểm, đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại.

Tiền Mộ xem ngây dại, nuốt một ngụm nước bọt, đối Hứa Lục Trà nói: "Trà Nhi, huynh trước chờ một lát, ta đi nhường người chuẩn bị món ăn."

Hứa Lục Trà khẽ gạt đầu một cái.

Tiền Mộ vội lui ra nhả gian, nàng ở trong hành lang bắt được một cái tiểu nhị, gấp hỏi: "Rượu và thức ăn chuẩn bị xong chưa?"

Tiểu nhị nhanh chóng nịnh nọt cười: "Đã sớm chuẩn bị tốt, Tiền tiểu thư."

Tiền Mộ lại hỏi: "Bỏ thuốc không có?"

"Đã bỏ, dựa theo Tiền tiểu thư phân phó, bất kể là thức ăn, nước trà, rượu, điểm tâm, tất cả thức ăn, đều hạ độc."

Tiền Mộ hải lòng gạt đầu, đá tiểu nhị một cước: "Mau mang thức ăn lên, còn chờ cái gì?"

Tiền Mộ trở lại nhả gian, gặp Hứa Lục Trà bằng cơ ngọc cốt, tuấn tú xuất trần, toàn thân không tự giác nóng lên.

Nghĩ đến chuyện sắp phát sinh, nàng tâm kích động nhảy dựng lên.

Mặc kệ cỡ nào trình liệt nam tử, dính vào loại thuốc kia, đều sẽ biến thành không biết thỏa mãn đăng phu.

Nàng nhin như vậy lâu, cũng nên được ném thử hẳn.

Bọn tiểu nhị bụng thức ăn ào ào đi vào nhả gian, chẳng được bao lâu, bàn gỗ tròn bày đầy thức ăn, điểm tâm, trên bàn còn bày đặt trà cụ, bầu rượu chén rượu.

Tiền Mộ nhanh chóng đuổi bọn tiểu nhị ra ngoài: "Các người ra ngoài! Không có bọn tiểu thư phân phó, không được phép vào!"

Hứa Lục Trà gặp Tiền Mộ táo bạo, gấp gấp, cùng trong ngày thường nịnh nọt hẳn bộ dáng hoàn toàn khác nhau, liền có chút bất an.

Hắn đứng người lên, châm chúc mở miệng: "Tiền tiểu thư, Lục Trà cũng nên trở về, gia mẫu không đồng ý Lục Trà một mình ở bên ngoài lưu lại quá lâu."

Tiền Mộ mặt chìm xuống đến: "Huynh là cùng ta cùng nhau, lại không phải là cùng những người khác. Mấy ngày nữa, ta liền hướng huynh mẫu thân cầu hôn."

Hứa Lục Trà nắm chặt quả đấm, một đôi mắt đẹp lạnh như băng thấu xương. Hắn yên lặng nhìn Tiền Mộ trong chốc lát, rừ mắt xuống che giấu trong đó chán ghét, hẳn nhẹ giọng nói: "Tiền tiểu thư, điều này tựa hồ có chút nhanh. Chuyện này nên bàn bạc kỹ hơn."

Tiền Mộ: "Trà Nhi không phải là tâm vấn vương ta sao? Chẳng lẽ huynh đang ở gạt ta?"

Hứa Lục Trà nhẹ nhàng lắc đầu: "Lục Trà tự nhiên sẽ không gạt Tiền tiểu thư, chỉ là..."

Tiền Mộ ngắt lời hẳn: "Vậy thì không được đi về, tại đây bên trong theo giúp ta trong chốc lát." Nàng giơ lên ấm trà, hương trong chén trà châm trà nước. Nàng nâng chung trà lên, đưa cho Hứa Lục Trà: "Trà Nhi, này là huynh yêu nhất uống Lục Trà..."

Chứng kiến Hứa Lục Trà uống xong chén kia trà, Tiền Mộ câu dẫn ra môi.

...

Nóng quá, rất nóng...

Hứa Lục Trà một ly tiếp theo một ly uống xong nước trà, lại không thể giải trừ thân thể khô nóng, ngược lại càng thêm cảm thấy đưa thân vào trong lửa lớn.

Mồ hôi trên người chậm rãi thấm ướt áo, giữa hai chân địa phương đã lặng lẽ ngẩng đầu lên, hai chân nhẹ nhàng vừa động, kia quần áo nhẹ nhàng ma sát, liền nhường hắn cảm nhận được một loại sâu tận xương tủy khoái ý, cùng với khát vọng mãnh liệt.

Từ nhỏ ở thanh lâu lớn lên, hắn không thể nào không biết rõ hắn đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, nàng như thế hèn hạ.

Hứa Lục Trà đè nén dục vọng, cố gắng trấn định, sống lưng thẳng tắp.

Chỉ là, cho dù hắn tận lực che dấu tình trạng thân thể, nhưng hắn phiếm hồng hai gò má cùng run lên nhẹ thân thể đã bán đứng hắn.

Tiền Mộ thấy hắn con mắt như xuân thủy, sắc mặt ngăm xuân, sớm đã không kháng cự được, vươn tay cầm Hứa Lục Trà đặt ở trên bàn tay.

"Xoát!" Hứa Lục Trà mãnh rút tay về, hắn đứng người lên, lui cách nhiều bước: "Tiền tiểu thư, Lục Trà xác thực phải đi về."

Tiền Mộ câu dẫn ra môi: "Trà Nhi, đừng trở về, cùng ta làm kia chuyện khoái hoạt..."

Nói xong, liền hướng Hứa Lục Trà đánh tới.

Hứa Lục Trà toàn thân nóng rang, tứ chi mềm mại vô lực, căn bản tránh né không được Tiền Mộ công kích, rất nhanh liền bị Tiền Mộ bổ nhào ngã xuống đất.

Tiền Mộ gấp dùng hai tay vuốt ve Hứa Lục Trà eo thon, chu miệng lên sẽ hôn hướng Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà giờ tay lên, dụng hết toàn lực, tát Tiền Mộ mặt.

Tiền Mộ thân thể cứng đờ, hôn mê đi qua.

Hứa Lục Trà dùng sức đẩy ra nàng, chán ghét ói.

Nếu như không phải vì trùng trị nam nhân xấu xí kia mà đem độc bột giấu ở trong móng tay, hắn liền muốn bị này chán ghét phế vật khinh bạc.

Hứa Lục Trà thờ hờn hờn, toàn thân nóng rang, phảng phất trong cơ thể máu đều bị nấu chín, mà giữa hai chân vật kia lại trường lại đau nhức.

Hứa Lục Trà cắn răng đạp đất, hắn từ từ bò dậy, giầy giụa đi ra nhà gian.

...

"Trong bộ khoái, lão bản của chúng ta bây giờ không có ở đây, chúng ta cũng không dám làm chủ." Tiểu nhị khó xử xem Trương Mông.

Trương Mông cũng làm khó: "Các người từ lâu này khát nợ thuế ngân đã thời gian rất lâu, lại thu không được thuế, chúng ta cũng không cách nào cùng đại nhân giao phó."

Trịnh Thư cùng Trương Mông đã đến từ lâu một hồi lâu, nhưng là ông chủ chậm chạp không xuất hiện, Trịnh Thư tựa hồ có chút ít không kiên nhẫn.

Nàng nói với Trương Mông: "Người trước tại đây bên trong chờ, ta đi địa phương khác thu thuế."

Trương Mông gật đầu đáp ứng.

Trịnh Thư đi rồi, Trương Mông liền ngồi ở từ lâu nơi hẻo lánh chờ Lâu lão bản trở về. Chỉ là đã uống ba ấm trà, cũng không gặp Lâu lão bản trở về, nàng ngược lại đã đi hai lần nhà xí.

Trương Mông từ ngoài nhà xí đi ra, đang muốn trở lại từ lâu, chợt nghe đến cách đó không xa phòng trống truyền đến một thanh âm bàn ghế rơi xuống đất.

Phòng ở này ban đầu là của một đôi lão phu phụ, về sau bị cường đạo vào nhà cướp bóc tàn nhẫn giết chết, từ nay về sau, này phòng ở liền đồn đãi có chuyện ma quái, bởi vì có người từng nói qua vào lúc nửa đêm, tổng có thể nghe được tiếng khóc. Mọi người cũng không dám tới gần phòng ở này.

Hiện thời, Trương Mông nghe trong phòng có thanh âm bàn rơi xuống đất, trong lòng nghi hoặc, liền nắm chặt bội đao, đi đến phá cửa sổ bên cạnh, nhìn vào bên trong xem.

Này vừa nhìn, Trương Mông sợ hết hồn, bên trong có người!

Kìa người nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, phăng phất chết đi giống nhau!

Trương Mông nhanh chóng chạy về cửa trước, một cước đá văng cửa kia, bước nhanh đi vào.

Đi vào, nàng nhìn thấy người nằm trên đất một thân lục y, tóc đen như thác, ngũ quan tinh xảo, sắc mặt đỏ bừng. Đúng là Hứa Lục Trà!

"Hứa công tử?!"

Trương Mông nhanh chóng đi lên trước, ngồi xổm ở bên cạnh hắn: "Người như thế nào? Có khỏe không?"

Hứa Lục Trà thờ hờn hờn, cả người run rẩy, phăng phất cố nén cái gì, nhìn đến cực hạn.

"Cút ngay!"

Hắn cắn răng, thấp giọng quát.

Trương Mông kinh ngạc, nàng trên dưới quan sát Hứa Lục Trà, thấy hắn sắc mặt đỏ bừng, con mắt như ngập nước, quần áo rộng mở, lộ ra trắng nõn lồng ngực, trong suốt mồ hôi ở hắn như ngọc trên da thịt lưu lạc.

Nàng ở đem ánh mắt chuyển tới hắn hạ thân, quả nhiên thấy chỗ đó chống lên cao lều..

Trương Mông mặt đỏ lên, dòi tầm mắt.

Nàng đứng người lên, nhanh chóng nói ra: "Hứa công tử, người trước chịu đựng, ta đi tìm thuốc giải cho người."

Nói xong, xoay người liền muốn đi.

"Không có giải được!" Hứa Lục Trà đè nén thanh âm vang lên, Trương Mông có thể nghe được hắn hàm răng khảnh khách rung động.

Trương Mông dừng lại bước chân, nàng cũng có chút nóng nảy: "Kia phải làm như thế nào cho phải?"

Hứa Lục Trà kêu rên, lớn như hạt đậu mồ hôi từ hắn thái dương lăn xuống, môi đỏ mọng bị hắn cắn ra máu tươi, từ hắn khóe miệng chảy xuống.

Trương Mông nhủ lại lòng mày suy nghĩ một chút, nhanh chóng đi tới cửa đóng khóa lại, lại đi đến cửa sổ kia bên cạnh, cởi bỏ quần áo, đem quần áo ngăn cản ở trước cửa sổ, che kín phá động cửa sổ.

Bảo đảm người ở phía ngoài vô pháp nhìn đến đây tình huống, Trương Mông lại từ trong góc kéo ra bình phong, đem nó triển khai, ngăn trở Hứa Lục Trà.

Nàng đưa lưng về phía bình phong, tận lực làm cho mình thanh âm ôn hòa, nói ra: "Hứa công tử, hiện tại sẽ không ai biết người làm cái gì. Người có thể làm chuyện người muốn làm."

Nghĩ đến Kim Nguyệt từng nói với nàng, nữ tôn quốc nam tử trước khi xuất giá, không thể hiểu rõ chuyện tình yêu, mà ở trước khi nàng đến, Hứa Lục Trà xác thực là liên tục chịu đựng, chẳng hề động thủ.

Mặc dù hết sức thẹn thùng, nhưng nàng vẫn là cả gan mở miệng nói: "Hứa công tử, nếu như người tin ta, liền dựa theo ta dạy cho người làm."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 13

"Hứa công tử... Người cảm nó... xoa nắm... Có thể lên xuống... Thoải mái liền tốt... Chờ thứ đó xuất ra liền sẽ tốt lắm..."

Trương Mông cảm giác cuộc đời nàng sống cho tới bây giờ không có khi nào tiết tháo mất sạch như vậy, nàng nghe phía sau Hứa Lục Trà thờ gấp, rên rĩ, còn có cao triều lúc vô ý thức nức nở nghẹn ngào, nàng hận không thể chạy vào che Hứa Lục Trà miệng.

Nàng bị lấy lỗ tai, thanh âm tận lực phóng ôn hòa: "Hứa công tử, nhỏ giọng một chút, bên ngoài nếu như có người nghe được liền phiền toái."

Nhưng là Hứa Lục Trà tựa hồ hoàn toàn đắm chìm ở chính mình thế giới bên trong, hoàn toàn không nghe lọt nàng đề nghị.

Như thế qua khoảng một canh giờ, cũng không biết Hứa Lục Trà làm bao nhiêu lần, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

Sau đó, nàng nghe đi ra bên ngoài có người nói chuyện: "Bên trong có thanh âm... Giống như ai đang khóc..."

"Có quý... Hai vợ chồng kia thế nhưng ban ngày cũng trở về sao..."

"Cho tới bây giờ chưa thấy qua quý, dù sao ban ngày dương khí nặng, chúng ta đi vào nhìn một chút..."

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Trương Mông tâm đều nhảy vọt lên cổ họng.

Muốn là bị người phát hiện nàng cùng Hứa Lục Trà tại đây bên trong, dựa theo nữ tôn quốc phong tục, nàng không có ảnh hưởng gì, nhiều nhất bị người trêu chọc phong lưu, nhưng là Hứa Lục Trà sẽ bị người mắng là đàng phu không biết xấu hổ, nghiêm trọng sẽ bị người bắt đi dìm lông heo.

Nghĩ vậy, Trương Mông cũng bất chấp rất nhiều, nàng nhanh chóng đi đến bên cạnh bình phong, nắm lên Hứa Lục Trà cánh tay, đỡ hắn liền hướng hậu viện chạy.

Hứa Lục Trà quần áo còn nửa cởi, hắn hai tay vô lực giãy giụa muốn thoát đi nàng, Trương Mông không có cách nào khác, chỉ phải nhanh chóng xoay người đưa lưng về phía hắn, nâng lên hắn hai chân vòng tại bên hông nàng, cõng hắn hướng hậu viện chạy.

Hứa Lục Trà không biết đã ăn bao nhiêu xuân dược, mặc dù đã làm nhiều lần, chỗ kia vẫn là cứng rắn, cấn Trương Mông có chút ít không thoải mái.

Chạy nhanh thời điểm, nàng quần áo ma sát chỗ kia, Hứa Lục Trà rên rỉ liên tục ở Trương Mông bên tai, tăng tăng hơi thở phun tại Trương Mông trên cổ, Trương Mông toàn thân đều nổi da gà.

Đợi khi tìm được địa phương tương đối bí ẩn, Trương Mông thả hắn xuống, che lại hắn miệng.

Bên ngoài vài người đi qua, không có ai phát hiện cái gì, liền tiếc nuốt ra ngoài.

Chờ bọn họ đi xa, Trương Mông nhanh chóng buông miệng của hắn ra, xoay người đưa lưng về phía hắn.

"Xin lỗi, Hứa công tử. Ta thất lễ."

Hứa Lục Trà thở hổn hển, một đôi mắt đẹp nén lệ, hắn trừng mắt nhìn nàng, cơ hồ muốn cắn nát răng ngọc.

Hắn đem quần áo khép lại tốt, cất giấu độc bột trong móng tay hung hăng ném về Trương Mông sau gáy.

Trương Mông phảng phất đằng sau có mắt, nhanh chóng tránh đi, xoay người bắt lấy hắn tay.

Nàng bắt lấy hắn hai tay, nghiêng đầu đối Hứa Lục Trà trấn an nói: "Chuyện hôm nay, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, xem ra ngươi thân thể đã khá hơn một chút, hiện tại ta đưa ngươi hồi Hứa phủ đi."

Nói xong, nàng cõng hắn từ hậu viện cửa nhỏ rời đi.

Hứa Lục Trà nóng hổi nước mắt rơi xuống ở Trương Mông trên cổ, hắn hé miệng hung hăng cắn Trương Mông cổ, không chút nào lưu tình.

Rất nhanh, hắn khoang miệng đầy vị máu.

Hắn thấp giọng hận nói: "Đề ngươi thấy được ta tối chặt vật bộ đáng, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. Cho dù ngươi giúp ta, ta cũng vậy sẽ không cảm kích ngươi..."

Trương Mông bước chân có chút dừng lại, nàng thở dài nói: "Hứa công tử, ta giúp ngươi cũng không phải là muốn ngươi cảm kích..."

...

Đem Hứa Lục Trà đưa về Hứa phủ, Trương Mông liền về từ lâu.

Nàng cái cổ bị Hứa Lục Trà cắn chảy không ít máu, nàng chỉ là xé một chút áo, tùy tiện băng bó.

Nàng trở lại từ lâu, Trịnh Thư đã ở chỗ đó chờ nàng.

Trịnh Thư mặt không thay đổi xem nàng, tựa hồ ở oán giận nàng tự tiện rồi công tác.

Trương Mông gấp rút giải thích: "Ta đi nhà vệ sinh, xin lỗi."

Từ lâu ông chủ cuối cùng trở về, nàng phi thường áy náy mà đem thuê ngân lấy ra: "Nhuòng Trương bộ khoái, Trịnh bộ khoái đợi lâu như vậy, thật xin lỗi. Vì chuộc tội, ta mời các ngươi uống rượu như thế nào?"

Trịnh Thư tiếp nhận ngân phiếu, cái gì cũng không nói, xoay người liền rời đi.

Trương Mông mỉm cười cự tuyệt Lưu lão bản hảo ý: "Không cần, chúng ta phải về phủ nha môn."

Trương Mông nói xong, nhanh chóng cầm bội đao, chạy bộ đuổi theo Trịnh Thư.

...

"Công tử, người như thế nào?"

Từ Y xem cửa phòng đóng chặt, có chút bất an mở miệng hỏi, hấn gõ cửa: "Công tử?"

Công tử từ lúc bị Trương bộ khoái mang về sau, liền không nói câu nào, tự giam mình ở trong phòng, hấn quả thật có chút lo lắng.

Hấn lại gõ cửa, đang muốn mở miệng, bên trong truyền đến Hứa Lục Trà đề nén thanh âm tức giận: "Cút!"

Từ Y ngẩn ra, vội cúi đầu đáp: "Vâng."

Qua rất lâu, Hứa Lục Trà mới từ trong phòng đi ra, Từ Y phát hiện ánh mắt hấn rung rung, sắc mặt đỏ bừng. Mà Từ Y cho tới bây giờ cũng chưa thấy hấn đỏ mặt, cũng ủ khuất như thế.

"Công tử..."

Hứa Lục Trà ngồi ở bên cạnh bàn đá, mặc lục y, thần sắc lạnh như băng. Hấn từ trong ống tay áo xuất ra cái túi gấm, ném cho Từ Y: "Đem cái này túi gấm giao cho Tần tiểu thư..."

Dám ám toán hấn, vậy phải xác nhận chịu được thật lớn trả thù đi.

Hấn lại từ trong tay áo móc ra một cái khác túi gấm: "Đem cái này túi gấm giao cho Chung Hoắc, bên trong tất cả đều là Tiền Mộ đưa bốn ngàn hoàng nam tử chứng cứ."

Hấn nhất định muốn nàng sống không bằng chết.

Từ Y tiếp nhận túi gấm, không hiểu xem Hứa Lục Trà: "Công tử... Tiền tiểu thư nàng..."

Hứa Lục Trà mãnh nắm chặt quả đấm, mỷ mầu lạnh như băng thấu xương.

"Nhanh đi!"

Từ Y vội vàng gật đầu, xoay người liền rời đi.

Hứa Lục Trà tay vung lên, đem trên bàn đá trà cụ toàn bộ quét xuống đất. Hấn cắn răng, tức giận toàn thân phát run.

Kể từ người nam nhân kia mất, hấn liền không có chịu qua dạng này khi dễ, dạng này vũ nhục. Hấn sớm đã thề, sẽ làm để cho những người đó sống không bằng chết.

Còn có nàng cũng vậy!

Nghĩ đến nàng ở trong phòng cũ nát nói với hấn những lời như vậy, đối hấn làm như vậy chuyện, cho dù nàng là giúp hấn, hấn cũng tuyệt đối sẽ không buông tha nàng!

Hứa Lục Trà gương mặt tuấn tú đỏ bừng, vừa thẹn vừa căm.

...

Trương Mông trở lại phủ nha môn, sửa sang xong sổ sách, liền đến sửa sang lại phủ nha môn hoa cỏ.

Nàng đến hậu viện, chứng kiến Quý Minh chính cảm lấy cái cuộc đào cỏ.

Quý Minh một bộ xanh nhạt quần áo, sạch sẽ xuất trần. Hấn đem đen nhánh tóc dài thả lỏng trôi ở sau gáy, lộ ra tuyết trắng cổ, nhỏ vụn mái tóc rủ xuống, bị mồ hôi thấm ướt, dính vào tuyết trắng trên da. Trong ngày thường có chút ít tái nhợt, sau khi vận động, hiện ra khỏe mạnh đỏ ửng.

"Quý công tử? Người tại sao lại đến hỗ trợ làm cỏ?"

Trương Mông nhanh chóng đi đến bên cạnh hấn, có chút ít thẹn thùng mở miệng: "Đây là việc của ta, người lại giúp ta làm, ta cảm giác rất ngại."

Quý Minh lắc đầu: "không có gì, dù sao Quý Minh cũng là nhân rồi, có thể vì phủ nha môn làm chút chuyện, Quý Minh rất vui vẻ."



Trương Mông: "Đại nhân có vị hôn phu hiền lành như Quý công tử, thật là có phúc khí."

Nàng ngược lại có chút ít hâm mộ Chung Hoắc. Quý Minh thật sự là nam nhân tốt, kể từ khi hắn đến phủ nha môn, hắn liền chủ động làm một ít việc, như là giặt cỏ, rửa chén, rửa rau. Trương Mông công việc cũng bởi vì hắn giúp đỡ mà giảm bớt rất nhiều.

Quý Minh là một công tử ăn sung mặc sướng từ nhỏ, có thể vì phủ nha môn làm như thế nhiều chuyện, cũng thật sự là khó được.

Quý Minh hơi mỉm cười nói: "Trương bộ khoái chớ khen Quý Minh. Kỳ thật Quý Minh hết sức thích ở phủ nha môn, ngày trôi qua hết sức phong phú, vui vẻ. Quý Minh trước kia cả ngày đứng ở khuê phòng thêu thùa, thật đúng là khó chịu muốn chết."

Trương Mông đối hắn cười cười: "Gần nhất cùng đại nhân quan hệ như thế nào?"

Quý Minh trả lời: "Không có gì tiến triển. Nàng đại khái là chán ghét Quý Minh đi." Hắn nói, giọng nói bình thản, không có chút thất lạc.

Trương Mông thấy hắn không quan tâm bộ dáng, thờ dài trong lòng.

Rõ ràng bọn họ là rất xứng đôi, hết lần này tới lần khác đối phương đều không có loại đó tâm tư. Xem đến, gần nhất Chung Linh tiểu thư gấp đến độ nói nhiều cũng là có lý do a.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 14

Tiền gia xúi quẩy.

Tiền gia gia chủ duy nhất nữ nhi bởi vì đùa bỡn đảng hoàng nam tử, bị quan phủ bắt giam, Tiền gia gia chủ mang vàng bạc tài bảo đến phủ nha môn cầu tình, lại bị bộ khoái đuổi ra ngoài.

Không chỉ như thế, Tiền gia làm ăn cũng bị ảnh hưởng, khách hàng không biết từ nơi nào được đến tin tức, nói Tiền gia hàng hóa thật giả lẫn lộn, bọn họ kiểm lại hàng, cũng xác thực phát hiện rất nhiều giả mạo hàng hóa. Không ít khách hàng thân thiết tâm lạnh, ào ào cùng Tiền gia giải trừ khế ước, ngược lại cùng đối thủ một mất một còn của Tiền gia, Tần gia hợp tác.

Lâm Từ Y hướng Hứa Lục Trà hỏi báo lúc, Hứa Lục Trà chỉ là cười lạnh một tiếng, nói đáng đời.

Từ Y nghi hoặc: "Công tử, người buông tha cho Tiền tiểu thư, lão gia bên kia muốn làm sao bây giờ?"

Hứa Lục Trà cầm lên chén trà, nhấp một ngụm, chậm chậm nói: "Không có Tiền gia, còn có Tần gia. Lần này ta giúp Tần gia như thế, làm cho nàng có thể thành công hãm hại Tiền gia, thắng được không ít khách hàng, nàng tự nhiên sẽ cảm kích ta."

Hắn đặt chén trà xuống, con mắt nhìn về phía Từ Y: "Đội lạt nữa, người đi tìm Tần Lung, làm cho nàng đem sự tình an bài thỏa đáng, đến thời điểm sự tình bại lộ, nàng kết cục cũng không so với Tiền gia tốt."

Từ Y gật đầu xác nhận, một lát sau, hắn có chút ít thẹn thùng mở miệng: "Công tử, này hai ngày Trương bộ khoái lúc nào cũng là cùng Trịnh bộ khoái cùng nhau thu thuế, Từ Y không dám đi quấy rầy nàng. Nghe nói, hôm qua nàng đã thu xong thuế, hôm nay có thể sẽ rảnh, Từ Y buổi chiều có muốn hay không đi tìm nàng?"

Hứa Lục Trà vốn là còn tính nhu hòa mặt bỗng chốc lạnh xuống. Hắn bùm một tiếng đem chén trà ngã ở trên bàn, Từ Y bị sợ hết hồn.

"Công tử..."

Hứa Lục Trà lạnh lùng nói: "Người đi tìm Long tỷ thu thập nàng một chút."

"A!?"

"Không cần đánh chết, đánh nàng phết đi."

"Công tử!" Từ Y kinh hãi kêu ra tiếng, "Vì cái gì?"

Hứa Lục Trà mặt lạnh, cũng không trả lời, đứng người lên liền trở về phòng.

...

Hứa Lục Trà nằm ở trên giường, tay đặt ở trên trán, mặt không thay đổi nhìn màn trướng xanh nhạt.

Hắn nhớ tới ngày đó tiêu hồn thực cốt khoái cảm, còn có người kia ôn hòa trấn an thanh âm...

Hứa Lục Trà hung hăng đập giường. Càng là không muốn nhớ lại, ngày đó tình cảnh lại càng rõ ràng ở trong đầu hiện lên.

Đáng giận! Hắn trình tiết là để dành cho hắn tương lai thể chủ, hắn hết thấy dễ thương bộ dáng đều là để dành cho hắn tương lai thể chủ xem.

Chỉ là một tiểu bộ khoái mà thôi, có tư cách gì nhìn đến hắn mê người thân thể? Có tư cách gì nghe được hắn dễ thương ngâm nga?

Cho dù nàng giúp hắn thì như thế nào?

Hắn thân thể đều để nàng nhìn thấy!

Quả nhiên không đem nàng hành chết đều không cam lòng!

Hứa Lục Trà nhú lại lông mày, mạnh ngồi dậy.

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên nghĩ đến Trương Mông trầm trầm tiếng thở dài.

"Hứa công tử, ta giúp ngươi cũng không phải là muốn ngươi cảm kích..."

Hắn lại nghĩ tới Trương Mông công hắn chạy đường xa, đưa hắn về Hứa phủ, chỉ vì để hắn không bị người phát hiện.

Còn có, hắn đem nàng cổ cắn huyết nhục mơ hồ, nàng cũng không kêu một tiếng, trở lại Hứa phủ sau, còn nhường Từ Y cấp hắn chuẩn bị nước nóng.

Hứa Lục Trà vô lực nằm lại trên giường.

Cái loại đó ngu xuẩn cho dù nghĩ hận cũng không hận nổi.

Hứa Lục Trà hung hăng đầm đẫm giường. Cho dù trong ánh mắt xấu hổ, thể nhưng sát ý đã giảm chút ít.

Mà thôi, lần này tha cho nàng không chết, lần sau nếu là nàng lại chọc hắn không thích, mặc kệ nàng là hảo tâm vẫn là ác ý, hắn tuyệt không buông tha nàng.

...

Từ Y ở phủ cửa nha môn quanh quẩn, Trương Mông vừa ra khỏi cửa liền nhìn đến hắn, có chút ít kinh ngạc, bởi vì trừ có người báo quan, dân chúng rất ít sẽ ở phủ nha môn phụ cận quanh quẩn.

"Từ Y?"

Từ Y ngẩng đầu lên, vội vàng đi về phía nàng: "Trương bộ khoái, mấy ngày nay ngươi đừng ra cửa được không?"

"Vì cái gì?" Trương Mông kinh ngạc.

Từ Y ngược lại áp úng đứng lên, hắn do dự trong chốc lát, vẫn là nói ra: "Ngươi nếu tin Từ Y, liền không cần ra cửa."

Trương Mông trầm tư một chút, hỏi: "Công tử nhà ngươi chẳng lẽ muốn tìm người thu thập ta?"

Từ Y ngần ra, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Trương Mông cười: "Từ Y, tuần phổ là ta công việc, ta sẽ không bởi vì sợ mà núp ở trong phủ nha môn không làm việc, cảm ơn ngươi nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận một chút."

Từ Y vội hỏi: "Ngươi mấy ngày nay không cần đơn độc xuất hành, tốt nhất cùng bộ khoái khác cùng nhau tuần phổ, được không?"

Trương Mông gật đầu: "Được, ta sẽ. Cảm ơn ngươi a." Nàng từ trong ống tay áo móc ra một quyển sổ tay, đưa cho Từ Y.

Nàng cười nói: "Vốn là sớm muốn cho ngươi, chỉ là mấy ngày nay không thấy được ngươi, ngươi thích ảo thuật đều ở bên trong, ngươi có thể luyện tập thật tốt, lần sau chúng ta lại luận bàn."

Từ Y tiếp nhận sổ tay, gật đầu.

Hắn mở ra quyển sổ, phát hiện trình tự bên trong ảo thuật thập phần cẩn kẽ, còn vẽ hình. Hắn tay khẽ buộc chặt, thập phần quý trọng khép lại quyển sổ.

"Đa tạ Trương bộ khoái."

Hắn ôm quyền sở, chần chờ một chút, tựa hồ nghĩ nói với Trương Mông cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là không nói, quỳ gối hướng về Trương Mông hành lễ, xoay người rời đi.

Hắn cũng không có hỏi Hứa Lục phủ, mà là đi thanh hồ địa bàn, hắn đem Hứa Lục Trà muốn giáo huấn Trương Mông phân phó nói cho Long tỷ.

Hắn chưa từng có ngộ nghịch qua Hứa Lục Trà lời nói, hắn từng thề qua muốn cả đời thuần phục hắn. Bởi vì nếu như không có Hứa Lục Trà, từ lúc chín năm trước, hắn sẽ chết.

Mà hắn cũng xác thực là Hứa Lục Trà người tín nhiệm nhất.

Chỉ là lần này, hắn xác thật không đành lòng nhìn Trương Mông bị thương tổn.

Cho dù bởi vì ngộ nghịch Hứa Lục Trà mệnh lệnh mà áy náy, cho dù trở về bị Hứa Lục Trà trách phạt, đánh vào đít, hắn cũng muốn bảo vệ nàng.

...

Trương Mông vốn là chuẩn bị chính mình ra ngoài tuần phổ, nàng thời gian qua thích chính mình một người. Nhưng lần này nghe Từ Y lời nói, nàng vẫn là quay đầu lại tìm Trịnh Thư bởi nàng.

Trịnh Thư vốn là quản thu thuế, nghe được nàng thỉnh cầu, cũng không muốn bởi nàng ra ngoài, về sau cũng chẳng biết tại sao, nàng bỗng nhiên lại đáp ứng.

Mặc dù dọc theo đường đi, Trịnh Thư không có cùng nàng nói một câu, hoàn toàn coi nàng như rau cải trắng. Nhưng Trương Mông bởi vì đi theo Chung Hoắc lâu, thói quen lãnh đạm, đồ không biết là lúng túng.

Đường phố thập phần yên tĩnh, mặt trời nóng cháy. Người đi đường đều là mặc quần áo mỏng nhẹ, vẫn nóng toàn thân ướt đẫm, bọn họ đi đường vội vã, tựa như là muốn vội vàng tránh vào chỗ thoáng mát.

Mà dưới đại thụ, chỗ quán trà làm ăn phi thường tốt.

Mặc dù thời tiết như thế nóng, nhưng lại có một người mặc áo bào đen, trên đầu mang mũ che nắng, mũ ven rủ xuống màn vải bao phủ toàn thân. Hắn ăn mặc quái dị đưa tới rất nhiều người đi đường nhìn chăm chú.

Trương Mông mặc dù cũng cảm thấy quái dị, nhưng cũng không có quá lưu ý. Nhưng là bên đường hải tử lòng hiếu kỳ cường, mấy người hải tử trò đùa dai nhào tới cướp đi kia người mũ.

Người kia dung mạo lộ đi ra, dọa khóc kia mấy người hải tử.

"Quý a!"

Bọn nhỏ khóc la hét chạy đi, người kia nằm trên mặt đất, hai tay bịt mắt, muốn che kín chính mình dung mạo, nhưng vẫn là bị đi ngang qua người đi đường bao vây lại.

Trương Mông tâm nhát lộp bộp, nhanh chóng bước đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15

Không phải là Dương Tĩnh...

Trương Mông thất lạc buông ra nam tử áo đen tay.

Nam tử khuôn mặt huyết nhục mơ hồ, ngũ quan không rõ, chỉ là một đôi sáng ngời trong suốt mắt lấp lánh lệ. Làm Trương Mông buông hắn ra tay, hắn lại dùng tay che mặt, cúi đầu không dám nhìn người.

Trương Mông quét một vòng vây xem người đi đường, lên tiếng nói: "Các người đừng xem, nên làm gì thì làm đi."

Gặp người đi đường có chút ít không chịu rời đi, Trương Mông còn nghĩ khuyên bọn họ, mà Trịnh Thư trực tiếp rút đao, lạnh lùng nói: "Muốn nhìn liền cùng ta hỏi phủ nha môn xem đi."

Người đi đường sợ hãi tản ra, Trương Mông đem nam tử áo đen mũ nhặt lên, đưa cho hắn.

Nam tử áo đen vội tiếp qua mũi đeo lên, đứng người liền muốn rời khỏi, Trương Mông gấp gấp gọi hắn lại.

"Công tử, trên mặt người là vết đao đi? Ta lại là có được trị trên mặt người thương."

Dương Tinh tuy là gã sai vặt, nhưng tinh thông dược lý, lúc trước hắn trên mặt thương cũng cùng trước mặt này vị công tử không sai biệt lắm, về sau đi qua trị liệu, rất nhanh liền rất tốt.

Trương Mông cùng hắn mười năm, mặc dù hắn từ trước đến nay không chịu dạy nàng học y, nhưng mưa dầm thấm đất, nàng ngược lại rõ ràng còn nhớ Dương Tinh phương thuốc trị vết.

Nàng nghĩ, nếu đã Dương Tinh không muốn làm cho nàng tiếp xúc dược lý, tất có hắn đạo lý, có lẽ hắn y thuật là cho tới bây giờ không truyền cho người ngoài. Nàng mặc dù biết phương thuốc trị vết đao, nhưng nàng cũng không có ý định đem phương thuốc cấp trước mặt cái này nam tử, nàng nói: "Công tử nếu như tin qua ta lời nói, ngày mai buổi trưa liền tới nơi này, ta đem thuốc mỡ tặng cho người."

Nam tử yên lặng đứng ở tại chỗ rất lâu, cuối cùng không có trả lời Trương Mông, bước nhanh rời đi.

Trịnh Thư mặt không thay đổi xem Trương Mông, phảng phất ở giữa cột nàng xen vào việc của người khác, người ta căn bản không cảm kích.

Trương Mông yên lặng xem nam tử áo đen đi xa, thờ dài một hơi.

Hiện thời có nhân bước theo gót Dương Tinh, có lẽ nam tử kia cũng là chộc chủ nhân tức giận đi.

Chuyện xưa của người ta quá mức phức tạp, cho dù Chung Hoắc là quan, cho dù nàng ra rất nhiều chính xác bảo vệ nô lệ, nhưng là vẫn là vô pháp thay đổi nữ tôn quốc từ xưa đến nay nhân sinh tình huống không thể làm chủ của nô lệ.

Đã hơn một năm chưa thấy qua Dương Tinh, tâm tình muốn gặp hắn cũng từ mới bắt đầu chậm rãi chuyển thành bình thản cùng phiến muộn. Nàng cho rằng nàng đã có thể bình tĩnh đối đãi Dương Tinh, không nghĩ tới hôm nay chứng kiến cái kia cùng hắn tương tự nam tử, nàng tâm ở trong tích tắc tựa hồ dừng lại giống nhau.

Nàng quả nhiên vẫn là quên không Dương Tinh a.

...

"A Mông, con cũng đã mười hai đi..." Quần áo màu nâu nam tử áp a áp úng mở miệng.

Trương Mông ngồi chồm hổm trên mặt đất lau chùi đao, quay đầu lại cười một tiếng: "Đúng vậy, phụ thân."

Nam tử tràn đầy vết sẹo trên mặt đỏ lên, tựa như là khó có thể mở miệng nói: "Con thân thể liệu có xuất hiện cái gì kỳ quái không?"

Trương Mông suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không có."

Nam tử thêu hảo nốt cái túi vải, cúi đầu cẩn thận đầu sợi chỉ, hắn đem túi vải thả tới trong một cái rương, bên trong rương đã thật chỉnh tề bày mấy cái tinh xảo túi vải. Hắn nói với Trương Mông: "Nếu như Con thân thể có cái gì kỳ quái, ngàn vạn không cần sợ hãi, nói cho ta biết, rõ sao?"

"A Mông, Con mười ba đi, thân thể liệu có cái gì kỳ quái tình huống không?"

"Không có."

Nam tử đem thêu hảo túi vải thả lại bên trong rương, cho dù khó có thể mở miệng, hắn cũng vẫn là mở miệng: "Nếu như Con thân thể có cái gì không ổn, ngàn vạn muốn nói cho ta."

"Con mười bốn đi? Thân thể..."

"Phụ thân, người biết y thuật, chẳng lẽ Con có bệnh nan y? Vì sao phải liên tục hỏi thân thể Con ổn hay là không ổn?" Trương Mông sợ hãi nói.

Nam tử mặt cứng đờ, trắng nõn mặt nhanh chóng hồng, hắn vội ho một tiếng: "... Trương Mông, ta muốn biết, Con nguyệt sự vì sao còn chưa tới."

Trương Mông miệng rút gân.

Nam tử tiếp tục nói: "Nguyệt sự là mỗi nữ tử mỗi tháng..."

"Khụ, phụ thân, Con..."

Nam tử từ trong rương xuất ra dài hình túi vải, phổ cập khoa học đạo: "Đây là nguyệt sự dây đeo, dùng để mang khi chỗ đó đổ máu..."

"Phụ thân! Không cần phải nói! Con..."

Nam tử ngắt lời nàng, nghiêm túc nói: "A Mông, đối với mỗi người nữ tử chuyện này đều là bình thường. Con không cần sợ hãi. Ta đến dạy Con mang nguyệt sự đây đeo..."

...

Trương Mông từ trong mộng tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng. Nàng dụi dụi con mắt, ngồi dậy, đầu óc còn đang hồi tưởng tình cảnh trong mơ.

Nàng đã rất lâu không có mơ thấy Dương Tình, lần này lại mơ thấy như thế lúng túng chuyện.

Thật ra, ở nàng bắt đầu trở mã, Dương Tình tựa hồ mỗi ngày đều rất khản trương, cả ngày suu tằm được liệu nấu canh cho nàng bổ thân thể.

Đội nàng đến mười bốn mười lăm tuổi, bộ ngực vẫn là vùng đất bằng phẳng, hần sần ngày ngày lật sách thuốc, cho nàng tìm phương thuốc bổ ngực.

Mà hiện thời, Trương Mông cúi đầu nhìn nhìn chính mình bộ ngực. Dường sóng lớn mãnh liệt hình dung cũng không quá đáng.

Quả nhiên lúc trước liền phải đem thuốc kia vụng trộm đồ.

Trương Mông rời giường, mặc quần áo, rửa mặt, chẳng được bao lâu, phòng bếp chuông liền vang lên, nàng sửa sang xong chính mình y phục, mang lên bội đao, liền đi tới nhà bếp.

...

Buổi trưa, mặt trời thập phần nóng bỏng. Trịnh Thư bởi vì tạm thời có chuyện, không thể bởi Trương Mông đi ra tuần phủ, mà cái khác bộ khoái tỷ muội cũng có chính mình bận chuyện.

Trương Mông cuối cùng quyết định chính mình một người ra ngoài tuần phủ. Dù sao ở phủ nha môn, nàng thân thủ là tốt nhất, cho dù nàng gặp được chuyện phiền toái gì, cái khác bộ khoái tỷ muội cũng giúp không được nàng cái gì, nhiều nhất trở về kiểm viện binh.

Mà nàng cá nhân trong lòng vẫn là tin tưởng Hứa Lục Trà sẽ không thật sự đối với nàng làm cái gì. Cho dù hần chán ghét nàng, cho dù hần không tính người tốt, nhưng nàng tin tưởng cho dù cỡ nào máu lạnh, cũng sẽ có nội tâm mềm mại một chỗ.

...

"Công tử!"

Nhìn thấy cái kia mang mũ nam tử áo đen, Trương Mông gấp gấp lên tiếng gọi hần.

Nam tử thân thể cứng đờ, do dự trong chốc lát, vẫn là đi về phía nàng.

Trương Mông từ trong ống tay áo móc ra một chai thuốc mỡ, nàng cười nói: "Cái là ta mấy ngày trước đây làm, đối vết đao trị liệu hiệu quả rất tốt, người mỗi ngày bôi một lần, không nên đụng nước."

Nam tử tiếp nhận, gật đầu thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Trương Mông phát hiện, hần thanh âm rất dễ nghe, trong sáng có từ tính, còn mang một điểm giọng mũi.

Trương Mông khoát tay áo: "Không cần cảm ơn, thuốc mỡ dùng xong, có thể đến phủ nha môn tìm ta, ta gọi Trương Mông."

Nam tử ngưng một cái, trả lời: "Ta gọi Ứng Tiểu Trù."

"Ân, hảo." Trương Mông cười nói, "Vậy ta gọi người Tiểu Trù tốt không?"

Nam tử: "Ân."

Nam tử nói xong, xoay người liền rời đi.

Trương Mông cũng bắt đầu tuần phủ

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 16

Trương Mông ngồi nghỉ ngơi ở bên ngoài quán trà, ông chủ tự tay pha một bình trà đi ra, ngồi ở Trương Mông đối diện.

Nàng rót trà cho Trương Mông, đem chén trà chuyển qua Trương Mông trước mặt: "Trương bộ khoái, mời uống."

Trương Mông nói: "Lâm lão bản, ngài không cần tiếp ta, ngài làm việc của ngài đi, ta tại đây nghỉ một lát liền hảo."

Lâm lão bản lại không rời đi, nàng thần bí để sát vào Trương Mông, hỏi: "Trương bộ khoái, người tuổi cũng không nhỏ, có muốn lấy phu lang không?"

Trương Mông gấp gấp nuốt xuống trong miệng nước trà, trả lời: "Chuyện lấy phu lang, ta không vội."

"Trương bộ khoái cũng không cần thẹn thùng, nữ hôn nam giả là đạo lý hiển nhiên, chúng ta đều hiểu. Mấy ngày hôm trước, ta xem cháu ta thỉnh thoảng nhìn lên người, đoán chừng là đối với người có ý, người nghĩ như thế nào?"

Trương Mông trừng to mắt: "Người là nói Lâm Hạo sao?"

Lâm lão bản gật đầu: "Hắn mặc dù dung mạo xấu, nhưng tâm địa vô cùng tốt, lại chăm chỉ có thể làm việc, là một hảo nam tử, Trương bộ khoái, ta xem người cũng không phải là người coi trọng bề ngoài ..... ta đem cháu của ta gả cho người được không?"

Trương Mông bị dọa đến, sợ run một hồi lâu, mới cự tuyệt nói: "Lâm lão bản, ta biết rõ Lâm Hạo là hảo nam tử, nhưng là ta đã có người mình thích ....."

Lâm lão bản mặt lộ vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc." Nàng ánh mắt quét về phía quán trà một chỗ.

Trương Mông thuận Lâm lão bản ánh mắt nhìn lại thấy Lâm Hạo.

Lâm Hạo một thân quần áo màu nâu, thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, cho dù hắc màu da rất đen, lại có thể nhìn đến hắc mắt đỏ bừng, một đôi thâm thúy mắt to ẩn hiện lệ quang.

Lâm Hạo trầm thấp thô mộc thanh âm vang lên: "Sao Bác tự tiện làm chủ đem ta hứa cấp Trương bộ khoái? Ta khi nào thì đối Trương bộ khoái có ý tứ?" Thanh âm mang phẫn nộ, nhưng nhiều hơn là ủy khuất nước mắt.

Lâm lão bản cứng họng, Trương Mông lúng túng gật đầu về phía hắn.

Lâm Hạo vành mắt hồng hồng, nhìn cũng không nhìn Trương Mông một cái, xoay người liền rời đi. Lâm lão bản gấp rút đứng người lên, đuổi theo vài bước, gọi hắn: "Hạo nhi ....."

Lâm Hạo dừng lại thân thể, quay đầu lại hung dữ mở miệng: "Ta tuyệt đối sẽ không gả cho Trương bộ khoái! Chết cũng không gả!"

Trương Mông: "....."

Lâm lão bản quay đầu lại nhìn Trương Mông, thần sắc lúng túng: "Trương bộ khoái ....."

Trương Mông đối Lâm lão bản cười cười: "Lâm Hạo là hảo nam tử, sẽ tìm được thê chủ xuất sắc, ta xác thực không quá thích hợp Lâm Hạo."

.....

Nàng thực không có số đào hoa, Lâm lão bản chỉ là nói Lâm Hạo cùng nàng hôn sự, Lâm Hạo liền quyết tuyệt phản đối. Nàng quả nhiên không được nam nhân ở nữ tôn quốc thích a.

Cho dù nàng thực không có ý cùng Lâm Hạo kết nhân duyên, nhưng bị hắn như thế kháng cự, nàng ít nhiều vẫn có chút buồn bực.

Trương Mông tuần phố, chợt thấy một nam tử áo đen ngồi xổm góc đường, đem trong tay mình bánh bao, từng chút từng chút xé cho lang thang mèo ăn.

Nam tử vươn tay sờ sờ đầu con mèo. Con mèo nhỏ ăn xong bánh bao, dùng đầu cọ xát nam tử bắp chân, vắn vẹo thân thể, liền bước đi.

Chỉ là con mèo nhỏ đi trong chỗ lát, liền bị trên đường nghịch ngợm hài tử dùng cung đánh kêu thảm thiết không thôi, khắp nơi tán loạn.

Nam tử áo đen nhanh chóng đứng người lên, ngăn ở trước mặt mèo, không cho bọn nhỏ đánh nó.

Bọn nhỏ hung hăng đẩy nam tử, như ong vỡ tổ xông lên trước, muốn bắt được con mèo kia.

Trương Mông chứng kiến cảnh này, vừa tức giận vừa nóng lòng, nàng bước nhanh đuổi tới bọn nhỏ trước mặt, lên tiếng mở miệng: "Các người không được động nó."

Bọn nhỏ thấy Trương Mông mặc trang phục bộ khoái, lại mặt lạnh, đều sợ hãi lui về phía sau một bước, xoay người chạy đi.

Con mèo nhỏ núp ở phía dưới giò trúc run lấy bối, Trương Mông muốn dựa vào gần nó, nhưng là con mèo nhỏ nhanh chân chạy như điên rời đi.

Trương Mông quay đầu lại tìm cái kia nam tử áo đen, gặp nam tử áo đen quỳ gối trước mặt lục y nam tử, run lấy bầy.

Lục y nam tử nghĩ nâng hắn đứng lên, nam tử áo đen liền mạng lắc đầu, rụt lại thân thể, không cho hắn chạm vào.

"Tiểu Trù, như thế nào?"

Trương Mông đi về hướng nam tử áo đen, nàng nhìn thấy đứng ở hắc y nam tử trước mặt đúng là Hứa Lục Trà. Hứa Lục Trà nhìn vậy xem người đi đường, tuấn tú mặt hiện ra ỳ khuất. Từ Y đi theo Hứa Lục Trà sau lưng, gặp Trương Mông xuất hiện, gấp rút mở miệng giải thích: "Trương bộ khoái, vị công tử này không cần thận dụng vào công tử nhà ta, công tử nhà ta không so đo, hắn lại quỳ trên mặt đất không chịu đứng lên."

Trương Mông đỡ dậy Tiểu Trù, Tiểu Trù vốn là run rẩy thân thể chậm rãi bình tĩnh lại.

Hứa Lục Trà từ lúc Trương Mông xuất hiện, thân thể liền cứng ngắc, tay chậm rãi nắm chặt, một đôi mắt đẹp lộ vẻ lãnh ý. Hắn khẽ hướng về Trương Mông quỳ gối, mỉm môi mỉm cười: "Trương bộ khoái."

Trương Mông cười đối hắn gật đầu: "Hứa công tử." Ánh mắt chuyển hướng nam tử sau lưng Hứa Lục Trà Từ Y, gật đầu nói: "Từ Y."

Từ Y cúi đầu xuống, sắc mặt trở nên hồng.

Trương Mông quay đầu, tinh tế an ủi Tiểu Trù một phen: "Tiểu Trù không cần sợ hãi, Hứa công tử cũng không so đo người lỗi. Hơn nữa người cũng không phải cố ý, Hứa công tử tự nhiên hiểu được."

Tiểu Trù vẫn là không lên tiếng, Trương Mông lại mở miệng: "Người sẽ không bị Hứa công tử phạt, kinh thành dân chúng đều biết rõ Hứa công tử thiện lương ôn nhu, hắn sẽ không làm loại chuyện đó. Kinh thành dân chúng có thể bảo đảm, người những ngày tiếp theo tuyệt đối sẽ không gặp được chuyện gì." Trương Mông mỉm cười nhìn về phía Hứa Lục Trà, nói ra, "Hứa công tử, đứng không?"

Hứa Lục Trà mỉm cười gật đầu: "Trương bộ khoái quá mức khen ngợi Lục Trà. Nhưng vị công tử này như thế sợ hãi, Lục Trà thực thập phần áy náy." Hắn khẽ liếm con mắt, nói ra: "Hắn là Lục Trà hướng vị công tử này xin lỗi mới đứng."

.....

Ánh Nguyệt Trà Lâu.

"Công tử ..... "

Từ Y đứng ở Hứa Lục Trà bên cạnh, thấp thỏm xem hắn.

Hứa Lục Trà đem chén trà đập mạnh ở trên bàn, nước trà văng tung tóe.

"Từ Y, ta để cho người tìm Long tỷ thu thập người kia, người có làm thỏa đáng hay không?"

Từ Y trả lời: "Từ Y xác thực tìm Long tỷ, nàng nói có thời gian sẽ thu thập Trương bộ khoái, chậm nhất trong hai ngày."

Hứa Lục Trà khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt lộ vẻ tức giận: "Đợi lát nữa người đi tìm Long tỷ, nói cho nàng biết, đem cái kia Trương Mông đánh phết đánh chết, tùy theo ý nàng."

"..... công tử, không phải là nói chỉ đem Trương bộ khoái đánh phết sao?" Từ Y ngẩng đầu.

Hứa Lục Trà hừ lạnh: "Nàng loại người như vậy chết đáng đời."

Rõ ràng là Tiểu Trù tiện nhân kia không có mắt dụng phải hắn, nàng thế nhưng giúp đỡ tiện nhân kia!

Làm bộ khoái mà không phân tốt xấu, hắn cũng là lần đầu thấy được đến.

Hứa Lục Trà cầm trà chén mới, nhấp ầm trà chậm rãi đem nó rót đầy. Hắn lạnh lùng nói: "Tiểu Trù tiện nhân đó, cho dù biến thành người quái dị, vẫn không quên câu dẫn nữ nhân. Cái kia Trương Mông cũng là người mù, liền Tiểu Trù cái loại đó mặt hàng cũng muốn."

Từ Y khẽ nhăn lông mày, nhưng vẫn là trầm mặc.

Hứa Lục Trà không biết nghĩ tới điều gì, trong mắt lửa giận càng sâu, hắn đem chén trà đập ở trên bàn: "Từ Y, người đi ngay bây giờ tìm Long tỷ đi!"

Nàng đã nhìn hắn tốt đẹp thân thể chưa được vài ngày, đã cùng với nam nhân khác đùa giỡn, hơn nữa còn là nam nhân xấu vô cùng!

Nàng đem hắn đặt nơi nào?!

Hắn Hứa Lục Trà hết lần này tới lần khác nuốt không trôi này khẩu khí.

Quả nhiên loại người như vậy chết tốt nhất!

.....

"Tiểu Trù, đệ đi đâu vậy?" Trê tuổi nữ tử vội vàng đi đến nam tử áo đen trước mặt, thanh âm mang lo lắng cùng sầu não, "Đệ ra ngoài sao không nói cho ta? Ta lo lắng muốn chết."

Tiểu Trù cúi đầu xuống: "Tỷ không cần phải lo lắng, ta là đi gặp Trương bộ khoái."

Nữ tử lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Kia Trương Mông cùng Hứa Lục Trà quan hệ rất tốt, đệ không sợ Trương Mông giúp Hứa Lục Trà hại đệ không?"

Tiểu Trù lắc đầu: "Tỷ, Trương bộ khoái không phải loại người như vậy." Hắn nói xong, yên lặng trở về phòng.

Nữ tử xem Tiểu Trù trầm mặc u buồn, đau lòng không thôi.

Đã từng cỡ nào sáng sủa hoạt bát Tiểu Trù, hiện thời lại bị Hứa Lục Trà độc phu kia hại thành dạng này, nàng hận không thể hiện tại chạy đi Hứa phủ giết Hứa Lục Trà.

Nàng đáp ứng cha mẹ đã mất, muốn hảo hảo chiếu cố Tiểu Trù, hiện thời Tiểu Trù chịu như thế ủy khuất, nàng có mặt mũi nào đối mặt cha mẹ trên trời?

Nữ tử nắm chặt tay.

Nàng sớm muộn có một ngày muốn tự tay giết Hứa Lục Trà kia độc phu.

.....

Trời tờ mờ sáng, Trương Mông ném qua điểm tâm, nắm bội đao sẽ phải ra cửa.

Chung Hoắc gọi lại nàng: "Trương Mông, ngươi chờ một chút ..... "

Trương Mông quay đầu lại: "Đại nhân?"

Chung Hoắc tựa hồ có chút ít rối rắm, nàng do dự một hồi lâu, mới đưa sau lưng vật cho Trương Mông.

Trương Mông vội tiếp được, định thần nhìn lại, là một cái tinh xảo túi thơm. Bất kể là túi thơm chất vải hay là đường thêu cùng đồ án, không gì không giỏi, không chỗ nào không khéo.

Trương Mông kinh ngạc: "Đại nhân! Túi hương này thật xinh đẹp!"

Chung Hoắc căng thẳng về mặt hòa hoãn một chút, nàng khẽ hừ một tiếng: "Việc thêu túi thơm ..... "

"Đại nhân, là Quý công tử thêu cho ngài đi? Hắn thật là khéo tay!" Trương Mông cười nói.

Chung Hoắc mặt bỗng chốc đen: "Đây là Bồn quan thêu!"

Trương Mông khuôn mặt tươi cười cứng đờ, bất quá rất nhanh khôi phục, nàng mỉm cười nói: "Không thể tưởng được đại nhân cũng có tay nghề thêu giỏi, thuộc hạ bội phục."

Nàng còn nghĩ vì cái gì Chung Hoắc gần nhất lúc nào cũng ngây ngốc trong thư phòng, không ra khỏi cửa thị sát, nguyên lai là thêu túi thơm. Đoán chừng là thêu cấp Quý Minh.

Nàng đem túi thơm đưa trả cho Chung Hoắc, khích lệ nói: "Đại nhân thêu như thế hảo, Quý công tử nhất định sẽ thích, đại nhân không cần phải lo lắng."

Chung Hoắc xem nàng, một bộ hận không thể đập nàng về mặt. Cuối cùng, nàng cũng xác thực đập Trương Mông một cước. Nàng trừng mắt Trương Mông: "Thôi, ngươi tuần phổ đi. Quả nhiên nhìn thấy ngươi liền bực mình."

Chung Hoắc thu hồi túi thơm, xoay người lại.

Trương Mông vuốt ve chằng hề đau bắp chân, có chút không rõ Chung Hoắc vì cái gì đột nhiên tức giận.

.....

"Long tỷ, ngươi ra tay lưu loát chút, đừng cho ta xem thường ngươi."

Hứa Lục Trà ôm hai tay, liếc nhìn Long tỷ. Long tỷ mặt mũi tràn đầy dữ tợn, mắt lộ hung quang, nàng nhếch miệng cười một tiếng: "Hứa Lục Trà, ngươi không tin ta sao?"

Hứa Lục Trà hừ lạnh một tiếng: "Sự tình làm xong rồi nói, ta sẽ trả thù lao cho ngươi, ngươi cần phải hết sức a."



Long tử gọi nàng thủ hạ lại đây, chia về phía nàng cường tráng tử muội, đối Hứa Lục Trà nói: "Có các nàng, ngại không cần phải lo lắng sự tình làm không được."

Hứa Lục Trà nhìn đám nữ nhân kia, người người đều cao lớn thô kệch, lỗ võ mạnh mẽ, hấn hải lòng gât đầu. Đột nhiên hấn ánh mắt thẳng tấp nhìn về phía hõn ở kia đám nữ nhân trung gian một cô gái trẻ tuổi, hấn nhú nhú mày, chỉ cái kia nữ nhân trẻ tuổi: "Ngươi tên gì?"

Nữ nhân trả lời: "Ứng Tiểu Nguyệt."

Hứa Lục Trà nhú lại lông mày, cẩn thận quan sát cô gái kia, thấy nàng cúi đầu, về mặt cùng cử chỉ đều hết sức thành thật khéo léo, nhưng hấn tổng cảm thấy trong lòng có chút ít không thoải mái.

Nhưng hấn cuối cùng không nói gì, quay đầu lại nhìn về phía Long tử: "Giao cho ngươi."

.....

Trương Mông hỏi hấn không có tìm Trịnh Thư bồi nàng.

Nàng thật gặp chuyện, mấy chục nữ nhân cao lớn thô kệch tay cầm gậy gộc vọt tới đánh nàng, cho dù nàng thân thủ tốt, vẫn là bị gậy đập vài cái. Nàng đao vẫn mang ở bên hông, vừa mới bắt đầu không dám rút đao, sợ thương hại tới người vô tội, nhưng cuối cùng, nàng vẫn là không thể nhịn được nữa rút đao, đem các nàng gậy gộc đều chém gãy.

Các nữ nhân sợ hãi vây quanh nàng, không dám tiến lên. Có vài nữ nhân còn thỉnh thoảng nhìn về phía góc đường.

Trương Mông nhanh chóng nhìn về phía góc đường, cho dù người kia ản núp nhanh, nàng vẫn là nhìn thấy một bộ xanh nhạt quần áo.

Nàng khẽ thở dài một hơi. Các nữ nhân bồi vì không có vũ khí, cho dù xông lên trước, cũng bị Trương Mông đao bức lui.

Đột nhiên, nàng nghe được góc đường truyền đến một trận tiếng kinh hô, sau đó, nàng nhìn thấy Từ Y vội vàng cuống quýt từ góc đường chạy ra.

"Cứu mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17

Trương Mông ngăn ra, vội vàng dùng chuôi đao giải quyết các nữ nhân đang xông lên trước đánh nàng, sau đó nhanh chóng xoay người, hướng về góc đường chạy tới.

Từ Y thấy nàng, vành mắt hồng hồng, sốt ruột nói: "Trương bộ khoái, công tử liền ở nơi đó."

Trương Mông chạy vào đi, phát hiện có mấy nữ nhân cầm đao đuổi theo một lục y nam tử chém, lục y nam tử thân thủ ngược lại linh hoạt, mỗi lần cũng có thể thập phần mạo hiểm tránh thoát lưỡi đao. Bất quá, hấn cho dù lại linh hoạt, cũng tránh không khỏi các nữ nhân cùng nhau liên tiếp công kích. Rất nhanh hấn liền bị các nữ nhân bao vây đứng lên, dồn vào góc chết.

Cầm đầu nữ nhân cười lạnh nói: "Hứa Lục Trà, làm nhiều chuyện thất đức tổng cũng tìm được báo ứng, giết ngươi, coi như là vì dân trừ hại."

Hứa Lục Trà sắc mặt tái nhợt, một đôi mắt đẹp lạnh như băng thấu xương: "Ngay cả như vậy, ta chưa bao giờ hối hận ta làm qua chuyện." Hấn cười lạnh nói: "Ngươi là Tiểu Trù đại tỷ đi? Quả nhiên cùng Tiểu Trù giống nhau làm người ta chán ghét."

Nữ nhân bỗng dung nắm chặt chuôi đao, hung hăng hướng về Hứa Lục Trà chém tới: "Đi chết đi! Ngươi cái này độc phu!"

Hứa Lục Trà nhìn không chớp mắt hướng hấn bỏ tới sắc bén lưỡi đao, cho dù bên môi mĩa mai như cũ duy trì, nhưng trong mắt kia đột nhiên co rút lại đồng tử cho thấy hấn trước khi chết sợ hãi.

Chỉ là lông lánh đao kia không có chém vào hấn trên người, một đôi tay đẹp mắt chặn lại sắc bén lưỡi đao, ảm áp máu tươi nhỏ xuống ở Hứa Lục Trà trên mặt.

Hứa Lục Trà ngo ngắ.

Trương Mông nhú lại lông mày, nhắc chân đá bay Ứng Tiểu Nguyệt đao trong tay, ngăn cản ở Hứa Lục Trà trước mặt, nghiêm nghị hô: "Vân Thành không được phép tự mình ầu đả, không được phép hại người giết người."

Ứng Tiểu Nguyệt bị Trương Mông đá lui về phía sau vài bước, che tê đại cổ tay nhìn thoáng qua ngã ở một bên đao, vừa nhìn về phía Trương Mông, lạnh giọng mở miệng: "Trương Mông! Chuyện này không có quan hệ gì với ngươi, ngươi không cần tham dự, ngươi nếu dám ngăn đón ta, ta liền ngươi cũng giết!"

Trương Mông lòng bàn tay phải máu tươi đầm đìa, nàng dùng tay trái đem bên hông đao rút ra: "Ngươi cùng Hứa Lục Trà có cái gì ân oán cá nhân, đều có thể trên công đường giải quyết, ta tin tưởng Chung đại nhân nhất định sẽ cấp ngươi công đạo. Đừng vì nhất thời trút giận mà giết người, cuối cùng hại người hại mình. Ngươi còn trẻ, ta cũng không hy vọng ngươi đi đến đường cùng."

Ứng Tiểu Nguyệt rống giận: "Ngươi ít nói chút đường hoàng lời nói, ta xem ngươi cùng Hứa Lục Trà kia độc phu chính là một nhóm." Nàng quay đầu hướng nàng sau lưng bọn tỷ muội hô: "Giết bọn họ!"

Các nữ nhân khí thế hung hăng xông lên trước, Trương Mông nhanh chóng tránh né, ngăn cản, xuất kích, còn muốn thỉnh thoảng chiếu khán phía sau nàng Hứa Lục Trà, chẳng được bao lâu, nàng liền có chút ít lực bất tòng tâm.

Một phen lóe hàn quang đao hướng Hứa Lục Trà chém tới, Trương Mông tâm lộ bộp, đầu óc còn không có kịp phản ứng, thân thể đã ngăn cản ở Hứa Lục Trà trước mặt.

Sau lưng kịch liệt đau nhức, Trương Mông bởi vì đau đón toàn thân cứng lại, nàng cắn răng, mồ hôi theo nàng nhu hòa gò má chảy xuống.

Hứa Lục Trà kinh ngạc xem nàng, trắng nõn tay xoa lên Trương Mông sau lưng, trên tay trong nháy mắt dính đầy máu tươi.

Trương Mông không có chút nào dừng lại, nàng quay đầu, tay trái phát lực, dùng sống dao đánh rơi tập kích nàng trên tay nữ nhân đao, lại đứng người lên, đánh lui vài cái khí thế hung hăng nữ nhân, quay đầu lại dõn dặt nói với Hứa Lục Trà: "Hứa công tử, ngươi mau chạy đi, đi phủ nha môn tìm người lại đây!"

Hứa Lục Trà tựa như là hiện tại mới phản ứng lại, hấn ánh mắt phức tạp nhìn Trương Mông một cái, đứng thẳng thân, nhanh chóng chạy đi.

Thấy kia lục y rời đi ngõ nhỏ, Trương Mông thở phào nhẹ nhõm. Nàng giữ vững tinh thần, chuyên chú đối phó trước mắt nàng đám nhân.

Ứng Tiểu Nguyệt từ lúc Hứa Lục Trà rời đi, tức muốn đi đuổi theo, lại bị Trương Mông ngăn cản xuống, vài hiệp trôi qua, Ứng Tiểu Nguyệt ngừng tay, rống giận: "Ngươi cái này không có đầu óc người, Hứa Lục Trà chính là muốn mướn người giết ngươi, ngươi lại vì cứu hắn mà không để ý tính mạng!"

Trương Mông lấy đao chống đỡ, ổn định thân thể, mất máu quá nhiều đã làm cho nàng hai mắt biến thành màu đen, nhưng nàng vẫn là giữ vững tinh thần, xem phần nô Ứng Tiểu Nguyệt, nàng miễn cưỡng cười một tiếng: "Bảo vệ dân chúng là ta bộ khoái trách nhiệm, bất kể là đối với người nào, ta đều có thể như vậy làm."

Ứng Tiểu Nguyệt lại là phần nô: "Hắn loại người như vậy căn bản không đáng ngươi bảo vệ!"

Rống xong, liền xông lên trước, muốn giết Trương Mông.

Trương Mông tầm nhìn đã trở nên mơ hồ, nàng nghĩ nâng lên bội đao ngăn trở Ứng Tiểu Nguyệt tập kích, lại thể lực chống đỡ hết nổi, thân thể quơ quơ, cuối cùng duy trì không được, ngã trên mặt đất.

Nàng nghĩ, lần này bởi vì nhiệm vụ hi sinh vì cuối cùng không phụ lòng chính mình bộ khoái chức vị, cũng không uổng công chính mình sùng bái cảnh sát như thế nhiều năm, cuối cùng vinh quang vô tư một hồi.

.....

"Nàng như thế nào?"

Gặp Từ Y bước vào sân nhỏ, Hứa Lục Trà gấp rút từ bàn đá bên cạnh đứng lên.

Từ Y vành mắt hồng hồng, sắc mặt có chút tái nhợt, hấn trả lời: "Trương bộ khoái còn ở hôn mê."

Hứa Lục Trà mặt mày hơi mở, vẻ mặt ngăn ra, hấn từ từ ngồi trở lại đi, thấp giọng nói: "Nàng thật đúng là ngu xuẩn, thế nhưng sẽ vì cứu ta người như vậy ..... "

Từ Y gạt lệ nói: "Công tử, ngươi thỏa mãn chưa? Trương bộ khoái quả thật sắp chết."

Hứa Lục Trà nắm chặt trong tay khăn: "Đáng đời nàng. Ta lại không có thỉnh cầu nàng cứu ta."

Từ Y sau khi nghe xong, có chút ít phần nô nhìn chăm chăm Hứa Lục Trà: "Công tử, mặc dù ta cho tới bây giờ không có phân bác qua ngươi, nhưng này một lần ngươi thực sai! Nếu như không phải là Trương bộ khoái, ngươi còn có thể sống được sao! Trương bộ khoái biết rõ ngươi muốn mướn người giết nàng, nàng vẫn là liều mình cứu ngươi, phần ân tình này, ngươi không nên trả sao?"

Hứa Lục Trà mảnh ngẩng đầu, áp ứng nói: "Nàng biết rõ ta muốn đối phó nàng sao ..... "

"Tự nhiên biết rõ, Trương bộ khoái cái gì đều hiểu, chỉ là nàng không muốn vạch trần ngươi mà thôi."

Hứa Lục Trà rũ xuống tay chậm chậm nắm chặt vật áo, thần sắc không rõ cúi đầu, rất lâu, hần ngẩng đầu lên, khuôn mặt khôi phục ngày thường lạnh lùng, hần đứng người lên, từ từ mở miệng: "Ta không có thỉnh cầu nàng cứu ta."

Chỉ là nàng ngốc mà thôi. Nàng ngốc đến chết, long dạ ác độc như hần đều muốn cứu. Cho dù chết, cũng không phải đáng đời sao?

.....

Một ngày đi qua, Hứa Lục Trà liên tục ngây ngốc ở trong phòng không có ra cửa. Mà Từ Y lúc cũng không để ý tới Hứa Lục Trà, liên tục chờ ở phủ cửa nha môn, chờ đợi Trương Mông tin tức, cho đến khi nghe được Trương Mông không còn nguy hiểm tính mạng, hần mới như trút được gánh nặng.

Hứa Lục Trà vẫn không có hỏi qua Trương Mông tin tức, mà Từ Y trong lòng có chút giận Hứa Lục Trà, nên không chủ động cùng Hứa Lục Trà nhắc tin tức của Trương Mông. Hần chỉ là yên lặng cùng sau lưng Hứa Lục Trà, hết sức hầu hạ Hứa Lục Trà, làm tròn bổn phận.

.....

Màu xanh nhạt mạng che mặt màn trướng theo gió nhẹ nhẹ nhàng phập phồng.

Hứa Lục Trà ngồi trên mép giường, hần nâng lên trắng nõn như ngọc bàn tay, tựa hồ còn có thể cảm giác được người kia ấm áp máu tươi, hần còn nhớ rõ ràng người kia sáng ngời âm áp đôi mắt gọi hần chạy đi.

Trên đời không có nữa so với nàng lại ngu xuẩn người.

Từ Y không có nhắc tới nàng, có lẽ nàng vẫn sống sót đi.

Hứa Lục Trà bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt lại, tự giễu cười một tiếng.

Cho dù trong lòng vẫn an ủi chính mình, nàng trọng thương là nàng gieo gió gặt bão, là nàng ngu dốt không thấy rõ lòng người, nhưng hần vẫn nhịn không được một lần lại một lần nhớ lại ngày đó nàng nhào vào trên người hần vì hần ngăn cản đao tình cảnh.

Hần một tay chống đỡ, đứng dậy. Vỗ vỗ chính mình cái trán, sau đó lắc lắc đầu.

Nghĩ những thứ vô tích sự này làm cái gì, nàng sống hay chết không có quan hệ gì với hần.

.....

"Công tử, nước trà tràn ra."

Hứa Lục Trà phục hồi tinh thần lại, hần nhìn chén sứ từ từ tràn ra màu xanh nhạt nước trà, gấp rút bỏ xuống ấm trà. Từ Y nhanh chóng dùng khăn tay lau khô trên bàn nước.

Hứa Lục Trà đứng người lên, hần nhìn nhìn Từ Y, có chút ít muốn nói lại thôi, bất quá cuối cùng vẫn không nói gì.

Từ Y ngược lại chủ động cùng hần nói chuyện: "Công tử, Long ty hôm nay đã tới tìm ngươi, nói là hai ngày sau, ngươi sinh nhật ngày, nàng sẽ không tới Hứa phủ."

Hứa Lục Trà sững sờ, mạnh nghiêng đầu nhìn về phía Từ Y: "Nàng không tới?"

Từ Y có chút ít lo âu gật đầu: "Bởi vì Trương bộ khoái chuyện, Chung đại nhân giận dữ, muốn điều tra kỹ ngày đó tất cả người cùng Trương bộ khoái tiếp xúc, Long ty vì tránh hiềm nghi, không muốn lại cùng ngươi liên lạc."

Hứa Lục Trà đôi mắt lạnh dần: "Nàng ngược lại đem sự tình chối được sạch sẽ, chỉ là không phải do nàng muốn." Hần phất tay áo xoay người, "Từ Y, chúng ta đi tìm nàng."

Từ Y do dự nói: "Nàng rời đi Vân Thành, bảo là muốn tránh đầu sóng ngọn gió."

Hứa Lục Trà dừng lại bước chân, quả đắm dần dần nắm chặt.

Từ Y: "Công tử, Chung đại nhân sớm muộn hội tra ra Trương bộ khoái chuyện có liên quan tới ngươi, đến lúc muốn như thế nào cho phải? Hơn hai ngày nữa, kiêu hoa liền muốn tới đón công tử, không có Long ty cùng Chung đại nhân hỗ trợ, ngươi tuyệt đối cự tuyệt không được cửa hôn này."

Nữ tôn quốc nam tử hôn sự từ xưa đến nay đều là từ phụ thân làm chủ, nếu là nam tử không hài lòng, trừ tìm có danh vọng người có năng lực đến hỗ trợ ngăn cản hôn sự, liền không có phương pháp khác. Nếu là tìm không đến những người có địa vị đến hỗ trợ, trừ lấy chết uy hiếp, đào hôn, cũng chỉ có thể ngây ngô gả cho chính mình không thích người. Đương nhiên Hứa Lục Trà tìm Tiên gia, Tàn gia, Thanh hồ giúp, vẫn không quên nương Từ Y cùng quan phủ bên kia liên hệ, chỉ có biến cố, hiện thời cũng chỉ có Tàn gia đáng tin.

Từ Y thờ dãi nói: "Công tử ngươi thời gian qua tính kỹ, lần này lại bởi vì Trương bộ khoái mà xúc động. Từ Y không hiểu ngươi ngày thường lúc nào

cũng tỉnh táo kiểm chế, vì sao luôn bởi vì Trương bộ khoái mà mất đi lý trí."

Hứa Lục Trà quay đầu lại lạnh lùng nói: "Còn chưa từng có người để cho ta mất đi lý trí, Trương Mông chuyện, cho dù ta sai, ta cũng không hối hận việc ta làm." Hân nộ ngưng lại, "Cho dù chỉ có Tần gia giúp ta, hoặc là chỉ có một mình ta, ta cũng vậy tuyệt đối sẽ không theo ý lão bất tử kia. Hứa Lục Trà thế chủ chỉ có thể từ ta tới chọn, ai cũng không thể chọn."

.....

"Đại nhân, không cần trông chừng ta, về đi ngủ đi."

Trương Mông nằm lý ở trên giường, hướng về Chung Hoắc cười cười. Nàng nửa thân thể trần truồng, sau lưng quấn vải xô, màu trắng vải xô mờ hồ thấm ra máu tươi. Nàng mỗi mặc dù tái nhợt dọa người, nhưng tinh thần còn không tệ: "Đại nhân, ngài đều canh ta hai ngày, không mệt sao?"

Chung Hoắc ngồi ở bên giường, dùng thìa khuấy cháo trắng. Sắc mặt nàng thập phần không tốt, nhưng không có cùng Trương Mông phát giận, cứng rắn mở miệng: "Không cần người quan tâm ta, người yên tĩnh dưỡng thương đi." Nàng múc một ít thìa cháo trắng, đưa tới bên môi Trương Mông.

Trương Mông có chút mất tự nhiên nghiêng đầu tránh đi. Nhưng chứng kiến Chung Hoắc sắc mặt càng thêm âm trầm, nàng nhanh dừng lại chính mình cử động, hé miệng ăn hết một ngụm cháo.

Trương Mông nuốt xuống cháo, mở miệng nói: "Đại nhân, ngài đừng dứt ta, như vậy làm ta cảm giác ta là một người tàn tật. Còn có, cháo này rất ngon rất ngon, lần sau ngài có thể nói cho trương đại nương đừng thả nhiều muối ăn như vậy được không, sẽ bị đau dạ dày đó."

Chung Hoắc mặt cứng đờ: "Vậy người đừng ăn!" Nói xong, liền muốn bụng cháo rồi đi. Nhưng đi hai bước, nàng lại ngừng, quay đầu nhìn Trương Mông một cái, tựa như là có chút ít ủy khuất, nàng do dự một hồi lâu, mới mở miệng: "Cháo là ta nấu, lần đầu tiên nấu."

Trương Mông gạt mình mở to mắt, Chung Hoắc có chút lúng túng quay đầu: "Nếu ngon cũng đừng ăn, ta đi đó."

Trương Mông nhanh chóng gọi lại nàng: "Không cần đó, đó rất đáng tiếc, ngài cho chút nước sôi vào, đem vị mặn hòa tan chút ít, vậy là thật tốt ăn."

Chung Hoắc nghe, sắc mặt nhu hòa chút, giấu cợt một tiếng: "Người vốn là như vậy."

Lúc nào cũng là vì người khác suy tính, nhưng là dạng này thực thiệt thòi a.

Chung Hoắc từ trong ống tay áo móc ra một cái tinh xảo túi thơm, ném cho Trương Mông.

Trương Mông tiếp thu: "Đại nhân?"

Chung Hoắc vội ho một tiếng: "Cho người." Gặp Trương Mông có chút thụ sủng nhược kinh mở to mắt, nàng gấp rút lại nói rõ: "Không có ý gì, chính là gặp người không có nam tử ái mộ, rất đáng thương."

Trương Mông: "..... a."

Chung Hoắc lại vô tình hay cố ý bồi thêm một câu: "Chỉ là nhân rồi nhảm chán thôi, trước kia ta cũng đưa qua rất nhiều túi thơm cho băng hữu, thôi cấp người chỉ là thuận tiện."

Trương Mông cười: "Mặc kệ như thế nào, đa tạ Đại nhân! Ta rất vui về."

Chung Hoắc xem nàng tươi cười, mắt đen chậm rãi nhu hòa.

Dạng này liền đã đủ chưa, không uổng công nàng thức vài đêm, vẽ mấy trăm tấm bản vẽ, chọc phá mười ngón tay, còn không dám băng bó sợ bị người phát hiện.

"Đại nhân, gặp chuyện không may rồi, Trương Tử chết rồi!"

Cửa đột nhiên bị gõ vang lên, bên ngoài truyền tới lo lắng thanh âm.

Chung Hoắc thần sắc ngưng tụ, bước nhanh đi mở cửa. Mặc bộ khoái trang phục nữ tử đứng ở cửa, lo lắng mở miệng: "Hôm nay ta đi nhà tù đưa cơm, thấy nàng thất cô, đặt nàng xuống sau đã không có hơi thở."

Chung Hoắc trầm giọng mở miệng: "Mang ta đi xem một chút."

Chung Hoắc đi theo bộ khoái đi hai bước, nàng quay đầu lại nhìn Trương Mông, mở miệng nói: "Nằm, đừng có chạy lung tung."

Trương Mông gật đầu, hướng về nàng khoát tay áo. Chung Hoắc khẽ vuốt cằm, bước nhanh rồi đi.

.....

Trương Tử, Trương Mông ..... kia tên tội phạm tên cùng chính mình có chút giống nhau đâu.

Trương Mông nhàm chán vuốt vuốt túi thơm.

Nàng còn nhớ Trương Tử tên tội phạm này, cả ngày không làm việc, chơi bồi lêu lổng, vì nghiện cờ bạc, lúc nào cũng đòi trượng phu này tiền, vừa mới bắt đầu trượng phu nàng còn sẽ cho nàng một chút tiền, về sau nàng ngày một lún sâu, đem nhà mình thứ đáng giá đều bán đi, hai phu thê bởi vì chuyện này cãi nhau, Trương Tử lỡ tay giết nàng trượng phu.

Nàng đem trượng phu chôn ở chính mình hậu viện, sau đó chạy trốn tới vùng khác. Nàng trượng phu thi thể bị hàng xóm phát hiện, liền đến phủ nha môn báo án, Chung Hoắc phái người đi truy đuổi. Chỉ là Trương Tử bị bắt hồi phủ nha môn một vài ngày, hôm nay lại truyền đến tin người chết.

Vụ án còn không có định, phạm nhân lại chết, Chung Hoắc đại khái mấy ngày nay lại muốn bận rộn.

.....

"Tần tiểu thư, hai ngày sau, liền theo kế hoạch làm việc, trông cậy vào người hết." Hứa Lục Trà vì Tần Lung rót đầy nước trà, chuyển qua Tần Lung trước mặt, mỉm cười nói.

Tần Lung cười nói: "Lục Trà, người hãy yên tâm. Ta nhất định sẽ không để cho người lên kiệu hoa. Lần này ta giúp người, về sau trên chuyện làm ăn, người cũng muốn chỉ điểm nhiều hơn."

Hứa Lục Trà: "Chỉ điểm thật chưa dám nói tới, chỉ là Lục Trà sẽ làm hết sức."

Hứa Lục Trà từ Tần phủ đi ra, hắn đối Tử Y nói: "Người trước hồi phủ, ta nghĩ chính mình đi một chút."

Từ Y đi rồi, Hứa Lục Trà một thân một mình đi ở trên đường cái, trên đường hỏi hỏi, hắn nhìn thấy sạp bán đồ trang sức đeo tay. Chủ quán thân hình cao lớn, ngũ quan anh lãng, mày rậm mắt to, môi hồng răng trắng, chỉ là màu da tương đối đen, giữa lông mày lại có một cổ táo bạo không kiên nhẫn hơi thờ.

Hứa Lục Trà khẽ nhíu mày, lại là này cái nam nhân xấu xí.

Hắn chán ghét hắn, mỗi lần nhìn đến hắn, đều hận không thể hành hạ hắn một lần.

Còn nhớ lúc nhận biết Trương Mông không bao lâu, hắn vì Chung Hoắc, hết sức nịnh nọt Trương Mông. Cho tới nay, hắn xinh đẹp dung mạo lúc nào cũng là chộc cho nữ tử thân hôn điên đảo, lại không nghĩ rằng, ở Trương Mông trong mắt, hắn xuất chúng bề ngoài còn không bằng Ánh Nguyệt Trà Lâu điểm tâm hấp dẫn. Hắn khi đó cho rằng Trương Mông chỉ là không gần nam sắc, nhưng sau đó không lâu, hắn ngẫu nhiên nghe được Trương Mông ca ngợi cái kia nam nhân xấu xí.

"Ta cảm thấy được Lâm Hạo là nam tử rất tốt, lớn lên một chút cũng không xấu, ngược lại, hắn rất có mị lực."

Bộ khoái đứng ở Trương Mông bên cạnh giật mình hỏi: "Trương Mông, người thế nhưng cảm thấy Lâm Hạo không xấu? Vậy người cảm thấy Hứa Lục Trà đẹp hay là Lâm Hạo đẹp?"

Trương Mông cười nói: "Đẹp, nhưng ta vẫn cảm thấy cùng Lâm Hạo ở chung rất tự tại, Lâm Hạo mặc dù mặt ngoài nhìn lên đến tính tình không tốt, nhưng kỳ thật là người rất dễ chung sống với nhau."

Trương Mông đem hắn cùng nam nhân xấu xí kia so sánh cùng nhau, muốn hắn như thế nào không chán ghét nam nhân xấu xí kia?

Hứa Lục Trà xem nam nhân đang ở loay hoay bên sạp đồ trang sức, ngón tay thon dài nhìn không được cạo nhẹ cán quạt, tính tế độc bột giầu ở bên trong móng tay, hắn đang muốn hướng người nam nhân kia đi đến, một thanh âm lo lắng vang lên.

"Lâm Hạo, Trương Tử chết!"

Hứa Lục Trà trong lòng lộp bộp nhảy dựng, vội vàng nhìn về phía thiếu niên đang thở hồng hộc.

Trương Mông ..... chết rồi sao?

Lâm Hạo mãnh ngẩng lên đầu, mày rậm thật sâu nhăn lại, thô lỗ âm thanh mang không cam lòng: "Nàng thế nhưng chết? Nàng còn thiếu ta tiền!"

Thiếu niên chạy tới gần Lâm Hạo: "Người trước đi phủ nha môn xem một chút, xem còn có thể hay không đòi lại tiền, ta giúp người xem sạp."

Lâm Hạo gật đầu, gấp hướng phủ nha môn chạy tới.

Hứa Lục Trà sắc mặt có chút tái nhợt, hắn yên lặng đứng ở tại chỗ, rất lâu, hắn mới cúi đầu xuống.

Nàng sống chết không có quan hệ gì với hắn.

Hắn không cần để ý.

Hắn cũng không có để ý.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18

"Thật sự là, sớm không chết muộn không chết, hết lần này tới lần khác ở chúng ta đang ăn cơm chết, ta đều còn chưa có ăn no đâu!"

Thao thao bất tuyệt thanh âm không kiên nhẫn vang lên, hai gã bộ khoái mang cang từ phủ nha môn bên trong đi ra, trên cang nằm một người, mặt trên phủ vải trắng.

Một người khác bộ khoái nói: "Người cũng đừng oán hận, chúng ta vội vàng đem nàng đưa đến nghĩa trang đi, trở về giao phó đại nhân cho tốt."

Mở đầu nói chuyện bộ khoái hừ một tiếng: "Trương Tử người này thật sự là rất phiền phức"

Hai gã bộ khoái mang cang đi càng lúc càng xa, đứng ở phụ cận phủ nha môn Hứa Lục Trà kính ngạo xem xa như vậy người trên cang

Xác thực... chết.

Rõ ràng không có quan hệ gì với hắn, vì sao hắn... Cảm thấy trong lòng có chút ít không thoải mái?

Kia hai gã bộ khoái đem cang đặt ở nghĩa trang hơi đồ nát, liền bịt mũi rời đi.

Trong nghĩa trang đặt hơn mười cỗ thi thể, trong phòng âm lãnh, còn tràn ngập gay mũi mùi hôi thối.

Hứa Lục Trà dùng khăn tay bịt mũi, đi đến bên cạnh thi thể vừa mới đặt xuống.

Hắn nâng lên trắng thẩn tay, nhẹ nhàng nhấc lên vải trắng một góc, ngón tay cung lại.

Hắn nhớ tới nàng vì ăn điểm tâm mà hai gò má phồng phồng, nhớ nàng bộ dáng hiên ngang oai hùng lúc bắt lấy phạm nhân, nhớ nàng lúc nào cũng sáng lạn ấm áp tươi cười, còn có đôi mắt sáng ngời đầy hứa hẹn khi ngăn cản đao cho hắn.

Hứa Lục Trà buông tay ra.

Hắn đột nhiên không dám nhìn đến nàng dung nhan khi chết.

Thật buồn cười? Hắn chưa từng có sợ hãi qua bất cứ chuyện gì, thế nhưng hội sợ hãi thấy nàng dung mạo.

Hứa Lục Trà cúi đầu. Hắn xoay người rời đi.

Đường phố hối hả, mọi người chuyện trò vui vẻ, rao hàng không ngừng. Như thế náo nhiệt. Thế nhân sẽ không vì người nào rời đi mà yên tĩnh mặc niệm, cho dù nàng vì bọn họ trả giá rất nhiều.

Cho nên nói, nàng là cái ngu xuẩn người không phải sao?

Hứa Lục Trà đi Ánh Nguyệt Trà Lâu, mua điểm tâm. Trở lại nghĩa trang, hắn nhấc theo hộp điểm tâm, thả tới cạnh bên cạnh thi thể kia.

Hắn lặng lẽ đứng trong chốc lát, âm lãnh gió phát khởi hắn tóc đen. Hắn đôi mắt khẽ cau, xoay người rời đi.

Hy vọng người chuyển thế sau, không nên như thế ngu xuẩn, chỉ vì chính mình mà sống không phải là rất tốt sao?

Chỉ mong người chuyển thế sau, không cần lại gặp được ta dạng này tâm địa ác độc lòng dạ độc ác độc phu...

...

"Công tử! không may rồi! Kiệu hoa sớm đến!"

Hứa Lục Trà mới vừa hỏi Hứa phủ, Từ Y mặt mày thất sắc tiến lên chào đón.

Hứa Lục Trà thần sắc biến đổi: "Chuyện gì xảy ra?"

Từ Y sắc mặt tái nhợt: "Lão gia nói sinh nhật ở bên kia ăn mừng là được, để cho người sớm đi chỗ đó quen thuộc hoàn cảnh. Kiệu hoa đã tại gian phòng của người chờ người trở về."

Hứa Lục Trà xoay người liền đi, nhanh chóng nói ra: "Ta đi trước tìm Tần Lung, người trước kéo dài bọn họ."

Hứa Lục Trà còn chưa đi ra cửa, vài trung niên nam tử to cao ngăn cản lại hần đường đi.

Trần Việt từ hành lang bên cạnh đi ra, nhìn thấy Hứa Lục Trà, liền phân phó mấy nam nhân kia nói: "Mang Tam công tử đi trang điểm, kiệu hoa đội đã lâu."

Bọn nam tử đến gần Hứa Lục Trà, Hứa Lục Trà lui về phía sau một bước, mỹ mâu giận trừng: "Ai dám chạm vào ta!"

Trung niên bọn nam tử bước chân dừng lại, hai mặt nhìn nhau. Trần Việt cười lạnh: "Ai nếu là mang Tam công tử đi trang điểm tốt, ta có thưởng."

Bọn nam tử ánh mắt sáng lên, ào ào hướng Hứa Lục Trà đánh tới. Hứa Lục Trà đưa ra quạt xếp chỉ hướng bọn họ, trắng thuần ngón tay đặt nhẹ cán quạt, vài đạo lóe hần quang mũi nhọn xuất ra.

"Cút!" Hứa Lục Trà dùng sức quơ quơ quạt xếp, mỹ mâu hàm băng.

Một người nam nhân không biết từ nơi nào xuất ra một côn đập về phía Hứa Lục Trà nắm quạt xếp cổ tay, pằng một tiếng, quạt xếp rơi xuống đất. Hứa Lục Trà nắm bị thương cổ tay (thủ đoạn), đau hần sắc mặt tái nhợt, môi dưới bị cắn ra máu.

Các nam nhân như ong vỡ tổ xông tới, trói tay chân Hứa Lục Trà, hần không thể động đậy.

Từ Y ở một bên gấp đến độ không được, Trần Việt một đôi kẹp dài hai mắt nhìn về phía Từ Y, hừ nhẹ một tiếng, phân phó người nam nhân bên cạnh hần: "Đem Từ Y cũng bắt lại, đỡ phải hần tìm phiền toái."

.....

"Trịnh Thu, Trịnh Thu, đại nhân bây giờ không có ở trong phủ nha môn đúng không?"

Gặp Trịnh Thu mang chồng giấy tờ đi ngang qua cửa phòng, Trương Mông đang nằm lý ở trên giường nhanh chóng gọi lại nàng.

Trịnh Thu nhàn nhạt liếc nàng một cái, khẽ gật đầu. Trương Mông sau khi nghe xong, liền thở phào nhẹ nhõm, giẫy giụa muốn từ trên giường đứng lên.

Trịnh Thu mặt mày vừa động, khẽ nhíu nhíu mày, nhưng vẫn là không nói gì, nhàn nhạt xem Trương Mông bởi chạm đến miệng vết thương mà đau nhẹ răng nhếch miệng, cũng không có tiến lên hỗ trợ.

Trương Mông gian nan bò dậy, nàng trên người cái yếm che mềm mại cao ngất bộ ngực, theo đứng dậy động tác, còn hơi chút run run, Trịnh Thu nhìn hai mắt, lạnh nhạt dời đi ánh mắt.

Trương Mông khoác hảo áo ngoài, vừa sửa sang lại y phục, vừa khản thiết thỉnh cầu Trịnh Thu: "Đội lát nữa, ta ra đi dạo, người ngàn vạn không muốn nói cho đại nhân."

Kể từ sau khi nàng bị thương, Chung Hoắc liền hóa thân thành lão mù tử, cả ngày trông giữ nàng, không cho nàng làm này, không cho nàng làm kia. Nàng nếu là hơi chút nghịch Chung Hoắc, Chung Hoắc sắc mặt liền khó coi giống như cái gì.

Mặc dù nàng biết rõ Chung Hoắc là vì nàng hảo, nhưng nàng là trời sinh không thích ở yên một chỗ, nằm lý ở trên giường toàn bộ ba ngày, nàng cảm thấy trên người muốn mọc meo.

Chỉ là ra ngoài đi trong chốc lát, Chung Hoắc sẽ không phát hiện.

Trương Mông từ cửa sau lên đi ra ngoài, nghe đến trên đường cái thanh âm huyền ảo, nàng cảm giác mình cuối cùng trở lại nhân gian.

Nàng không có mặc trang phục bộ khoái, đầu tóc lại là tùy ý ghim lên. Thiếu ngày thường anh khí, nhiều vài phần ôn nhu. Trong ngày thường cùng nàng quan hệ tương đối khá đại thẩm đại thúc trên chọc nàng này bộ dáng giống nam tử làm cho người ta trù ố.

Trương Mông cùng bọn họ tán gẫu trong chốc lát, lại cảm thấy sắc trời còn sớm, Chung Hoắc lúc này sẽ không hỏi phủ nha môn, liền hướng về tây thành đi đến. Nàng đã rất lâu không có lên núi, nàng muốn đi xem.

.....

Đau đầu, vô lực .....

Hứa Lục Trà nhíu lại lông mày, chậm rãi mở mắt ra. Máu đỏ ánh vào hần mi mắt, hần bị thay hồng y. Tay chân bị trói, vô pháp nhúc nhích.

Xe ngựa chấn động, rèm xe thỉnh thoảng bị gió nhấc lên một góc, xuyên thấu qua rất nhỏ khe hở, hần nhìn cây cối um tùm nhanh chóng lùi lại.

Hần tâm thần loạn nhịp, bất quá rất nhanh tỉnh táo lại. Càng sợ liền càng không làm được chuyện gì, hần từ nhỏ đã biết này đạo lý. Hiện tại điều quan trọng nhất là đem sợi dây trên người cởi bỏ, sau lại tra xét tình huống bên ngoài.

Xe ngựa ở giữa đặt một cái bàn tròn nhỏ, trên mặt bày biện nước trà, điểm tâm. Hứa Lục Trà từ từ nhích người, hai tay bị trói chậm rãi dựa vào gần bàn, đợi hần hai tay với tới tình xáo bộ trà, hần thon dài ngón tay cầm một chén trà nhỏ, lại đem còn lại chén trà dọn xong, bỏ kia khe hở. Sau đó chậm rãi đem thân thể dời về tại chỗ. Hần dùng lực mà đem chén sứ hương cứng rắn tẩm ván gỗ đập tới, "Pằng" một tiếng giòn vang lên, chén sứ nghiền nát.

"Thanh âm gì vậy?!" Một người đàn ông trung niên phát khai rèm, nhìn vào.

Gặp Hứa Lục Trà yên tĩnh ngủ say ở trong góc, hần hồ nghi nhíu mày, nhìn về phía bàn tròn trà cụ, gấp chén trà bày thật chỉnh tề, nhất thời cũng mơ hồ. Nhưng hần vẫn là không dám xem thường, đi lên phía trước lục soát Hứa Lục Trà thân thể.

Trên người hần không có sắc bén mảnh vụn chén trà, trên tay cũng không có. Nam nhân lại nhìn một chút trong xe ngựa xó xỉnh, vẫn như cũ không có tìm được khả nghi vật.

Hứa Lục Trà nhíu mày, mở mắt ra, chứng kiến nam nhân lục soát hần thân thể, đôi mắt chợt lóe qua một tia mê mang, sau đó sợ hãi trốn to: "Người muốn làm gì?" Hần giãy giụa sợi dây thừng, "Tại sao phải trói ta?"

Nam nhân buông ra Hứa Lục Trà, tuy là mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, nhưng vẫn là thần nhiên nói: "Tam công tử, lão gia đặc biệt đã phân phó muốn giám sát người tốt, tiểu nhân cũng là không có cách nào."

Hứa Lục Trà rũ xuống con mắt, vẻ mặt ưu thương: "Ta đã nghĩ thông suốt, hôn nhân đại sự vốn là từ phụ thân làm chủ, ta như thế ngộ nghịch thật là bất hiếu. Ta đáp ứng gả cho người kia, ta sẽ không trốn, người thả ta ra được không?"

Nam nhân tất nhiên là không muốn: "Tam công tử liền không nên làm khó ta." Nói xong, hần xoay người phát khai rèm, đi ra ngoài.

Hứa Lục Trà ưu sầu mặt trong nháy mắt lạnh xuống, hần nhanh chóng đem nhét ở xe ngựa khe hở một phần nhỏ mảnh vụn rút ra, dùng sức cắt thô sợi dây, rất nhanh hần non mịn ngón tay bị sắc bén mảnh vụn cắt chảy máu tươi đầm đìa, sợi dây dính không ít máu tươi. Hứa Lục Trà cắn răng, kiên trì đến cắt đứt sợi dây thừng.

Hần giãy giụa sợi dây thừng, sợi dây thừng lỏng lẻo chảy xuống, hần lại cúi người xuống, nhanh chóng cởi bỏ hai chân trói buộc.

Hần khẽ vén lên xe ngựa màn, xem bên ngoài có mấy nữ nhân to cao cười ngựa đi theo xe ngựa, trên người còn mang bội đao, mà phía trước có một người đánh xe cùng một người trung niên nam tử.

Cho dù đem mã phu kia cùng trung niên nam tử đá xuống xe, chính mình đoạt xe chạy trốn, vẫn chạy không khỏi những nữ nhân kia. Đoạt xe ngựa chạy trốn cũng không phải là lựa chọn sáng suốt.

Hần lại vén rèm lên một đường nhỏ, cẩn thận quan sát bên ngoài hoàn cảnh. Bọn họ bây giờ đi con đường tựa hồ là sơn đạo, con đường có chút ít hẹp, bốn phía bụi cỏ rậm rạp, con đường bên phải không xa là một cái dốc đứng, chỗ đó che kín hoặc lớn hoặc nhỏ tảng đá, dốc đứng phía dưới tựa hồ là vách núi.

Hứa Lục Trà âm thầm hạ quyết tâm, lấy sét đánh không kịp bưng tai đem phía trước ngồi ở bên phải nam nhân đẩy ra, nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa. Bởi vì xe ngựa đang ở nhanh chóng chạy, Hứa Lục Trà té ngã trên đất. Bất quá hần chỉ là dùng một chút liền nhanh chóng bò dậy, hướng tới dốc đứng phía dưới chạy tới.

Đằng sau truyền đến hỗn hân thanh âm: "Không được để cho hần trốn! Đem hần bắt trở về!"

Bọn họ nhanh chóng gìm chặt ngựa, chờ ngựa dừng lại, bọn họ nhanh chóng xuống, hướng Hứa Lục Trà chạy trốn phương hướng đuổi theo đi.

Hứa Lục Trà sắc mặt tái nhợt, chân phải truyền đến kịch liệt đau nhức, mà hần cánh tay cũng bị bén nhọn đá phá vỡ, ồ ồ chảy máu tươi, hần thờ hớn hớn, một tay phát khai rậm rạp bụi cỏ, khắp khiêng đi về phía trước.

Đi không bao lâu, hần lại đổi phương hướng chạy trốn, vòng quanh chạy về. Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, hần muốn đuổi ở bị bọn họ đuổi tới trước, tranh trước một bước trở lại tại chỗ, cười ngựa chạy trốn.

Chỉ là, trên núi bụi cỏ rậm rạp, hoang tàn vắng vẻ, màu xanh biếc trải rộng khắp đỉnh núi, nhường người phân không rõ đông nam tây bắc, cho dù hần có muốn quay lại, hần vẫn là lạc đường.

Hần đã đem những người kia bỏ lại, chỉ là hần bây giờ cũng tìm không được đường để rời khỏi.

Cho dù mặt trời chói chang, Hứa Lục Trà mặt vẫn tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa. Hần ôm cánh tay đang không ngừng đổ máu, trước mắt từng đợt biến thành màu đen. Mà hần chân phải kịch liệt đau nhức khiến hần vô pháp hành tẩu.

Hần từ từ ngồi xuống, lại phát hiện có một con rắn mình hoa đang nâng cao đầu, gắt gao nhìn chăm chăm hần.

Hứa Lục Trà hít một hơi lạnh, cũng bất chấp cái gì, nhanh chóng đứng người lên, xoay người muốn trốn. Hoa xà mảnh nhảy lên, há miệng cắn xuống bắp chân của hần. Hứa Lục Trà quay đầu, nắm lên một cây gậy hướng về hoa xà bầy tác chỗ nện xuống.

.....



Hắn là sắp chết phải không?

Quả nhiên hết sức không cam lòng a, hắn tính kể vài chục năm, cuối cùng lại phải chết ở thâm sơn không người biết được. Hắn được này kết cục, người vui vẻ nhất không gì bằng là Trần Việt đi, không nghĩ tới cùng hắn đấu như thế nhiều năm, vẫn là không có đấu qua hắn.

Hứa Lục Trà sắc môi tím bầm, cho dù đem độc răn nặn ra, nhưng hắn trắng nõn bắp chân như cũ không có cảm giác chút nào. Hắn ánh mắt đã chậm rãi mơ hồ, trước mắt từng đột biến thành màu đen.

Xuất hiện ảo giác sao, hắn thế nhưng nhìn thấy Trương Mông. Đúng vậy, Trương Mông cũng đã chết, nàng đại khái là đến tiếp hắn.

Nàng làm quỷ hồn sau vẫn là như vậy ngu xuẩn a, vì cái gì còn muốn đến gần loại người như hắn? Hắn là sẽ không cảm kích nàng.

Loại người như hắn đại khái là muốn xuống địa ngục, nếu đã muốn đến gần hắn, liền phải làm hão theo hắn rơi vào địa ngục chuẩn bị. Hắn nhất quyết sẽ không thả nàng đi.

Người kia bước nhanh đến gần, ấm áp tay vỗ nhẹ hắn mặt, hắn có thể thấy nàng khép mở môi, còn có nhu hòa dễ nghe thanh âm, chỉ là hắn không muốn nghe nàng nói cái gì. Hắn dụng hết toàn lực bắt lấy người kia tay.

Đến gần hắn, cũng đừng nghĩ trốn, theo hắn cùng nhau xuống địa ngục đi.

Hứa Lục Trà dụng hết toàn lực ôm lấy người kia, kéo người kia nhảy xuống vách núi.

.....

Thanh tuyến rách rách, chim nhỏ liu lo riu rít.

Trương Mông quỳ ở trên nham thạch, cấp hôn mê Hứa Lục Trà xử lý trên cánh tay miệng vết thương.

Nàng vốn là lên núi xem một chút nhà gỗ của Dương Tình, thuận tiện quét dọn vệ sinh một chút, nhưng là làm nàng làm xong chuẩn bị trở về phủ nha môn thời điểm, nàng ngẫu nhiên nhìn thấy trong rậm rạp lùm cây mơ hồ lộ ra một bộ hồng y.

Nàng đi đến nhìn nhìn, phát hiện toàn thân là vết thương Hứa Lục Trà, lập tức sợ hết hồn. Hứa Lục Trà khi đó tựa hồ ý thức đã có chút ít tan rã, gương mặt tuần tú đã tím đen.

Trương Mông lập tức ý thức được hắn trúng độc, nàng đến gần hắn, muốn mang hắn trở về phòng trúc chữa thương, lại không nghĩ rằng Hứa Lục Trà ôm chặt nàng, kéo nàng cùng nhau nhảy vực.

May mắn có cây cối cản trở, giảm lực rơi xuống, nếu không, bọn họ hai cái cũng sẽ mất mạng.

Trương Mông đem Hứa Lục Trà cánh tay gác ở chính mình trên bờ vai, đỡ hắn đi xuống chân núi. Việc này không nên chậm trễ, nàng nhanh chóng đem Hứa Lục Trà trên bắp chân độc hút đi ra, lại đi tìm thảo dược đập nát cấp hắn đắp lên.

Vết thương sau lưng nàng vốn còn không có hảo, bị hành hạ như thế một phen, miệng vết thương phía sau lưng đã sớm nứt ra, máu tươi chảy không ngừng, nàng đầu từng đột chóng mặt, nhưng vẫn là chịu đựng khó chịu, giúp Hứa Lục Trà xử lý miệng vết thương.

Nàng ở trên núi sống mười mấy năm, đối đã ngoại sinh tồn kỹ năng hết sức quen thuộc. Cho nên cho dù nàng đang bị trọng thương, nàng như cũ có thể mang một người khác trọng thương người sống thật tốt.

Nàng là cây to mức một chút nước suối uống, bổ sung nước. Trên tảng đá còn bày biện không ít nàng quả dại, nàng vội vã ăn vài quả trái cây, cảm giác mình dễ chịu hơn chút ít, lại đi sắp xếp một chút củi khô.

Hiện tại nàng hao tổn quá nhiều khí lực, không thể nào mang hôn mê Hứa Lục Trà đi ra ngoài, chỉ có thể dự định tại đây dưới chân núi nghỉ ngơi một đêm, bồi dưỡng đủ thể lực, ngày mai lại tìm đường ra.

.....

Hứa Lục Trà là vào buổi tối tỉnh lại. Trương Mông đang ngồi bên cạnh đốt lửa buồn ngủ, nhưng khi đầu vừa gục xuống, nàng lại lập tức bừng tỉnh, tiếp tục dùng côn gỗ chóp chóp đốt lửa, đem lửa đốt được vượng chút ít, thỉnh thoảng còn hướng đốt lửa thêm chút ít củi.

Nhìn thấy Hứa Lục Trà mở to mắt yên lặng xem nàng, Trương Mông cười cười: "Hứa công tử, người tỉnh?"

Nàng từ trên tảng đá cầm mấy quả trái cây màu hồng đưa cho hắn: "Đói thì ăn một chút trái cây cho đỡ đói bụng đi, ngày mai ta dẫn ngươi ra ngoài."

Hứa Lục Trà chẳng hề tiếp nhận trái cây, một đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt sóng lớn ngập tràn, rất lâu mới chậm rãi bình tĩnh, hắn cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Ngươi không chết."

Trương Mông bị Hứa Lục Trà nhìn không chớp mắt, vốn là cảm thấy rất lúng túng, nghe Hứa Lục Trà lời nói, nàng hơi mỉm cười nói: "Ta tự nhiên không

có chết. Ta mạng rất cứng rắn đi."

Hứa Lục Trà cúi thấp đầu, tóc dài đen nhánh che kín hán mặt, Trương Mông thấy không rõ hán thần sắc, cũng mờ không rõ hán nghĩ cái gì.

Nhưng Trương Mông vẫn là đem trái cây nhét vào hán trên tay: "Ăn một chút gì đi, bổ sung thể lực."

Nàng đem trái cây cấp Hứa Lục Trà, cầm lấy bên cạnh lá cây to, đứng người lên hướng dòng suối đi đến.

Hứa Lục Trà ôm trái cây, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, gấp phía sau lưng nàng màu nhạt quần áo dính đỏ sẫm vết máu, thần sắc ngẩn ra, ngày đó nàng vì hán ngăn cản đao tình cảnh lại một lần ở trong đầu hiện lên.

Trương Mông múc nước trở về, gặp Hứa Lục Trà xem nàng, thần sắc không có phân biệt, cũng không ăn trái cây, nàng hỏi: "Hứa công tử, ngươi không thích ăn trái cây sao? Kia bên cạnh còn có cái khác, ta lấy cho ngươi đi. Nếu là khát, bên trong có nước."

Dưới ánh lửa, Trương Mông mặt nhu hòa xinh đẹp tuyệt trần. Tóc dài đen nhánh chỉ là tùy tiện ghim lên, lộn xộn tóc rủ xuống, cho nàng thêm vài phần lười biếng.

Chẳng biết tại sao, Hứa Lục Trà tâm "Đông" nhảy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19

Trời u ám, mây đen theo cuồng phong gào thét, bên vách núi, một người tóc trắng mắt đỏ nam tử chậm rãi xé rách

văn khế màu đỏ, giơ tay lên, giấy vỡ theo gió bay múa tung bay.

Hán mắt đỏ roi huyết lệ, từ hắc sắc môi khẽ mở, nhẹ giọng lầm bầm: "Ngươi phụ ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi …… "

Hán quay đầu lại nhìn thoáng qua nhường hán đau lòng gần chết người, môi mỏng câu dẫn ra một độ cong quý dị: "Ta nguyện rửa ngươi vĩnh viễn, yêu mà không được."

……

Trương Mông nhú mày, mở mắt ra.

Thật sự là giấc mơ kỳ quái, trong mơ song tuyệt đối mắt đỏ còn ở nàng trong đầu hiện lên, làm cho nàng cảm giác có chút ít không thoải mái. Nàng từ lúc xuyên việt đến giờ liền không có mơ thấy khủng bố giấc mơ, hiện thời mơ thấy này mộng, nàng cảm giác thập phần quái dị. Trong mơ rất chân thật, nàng thậm chí rõ ràng nhớ người nam nhân kia trường bào màu đen trên ống tay áo dùng tơ vàng thêu thành đường viền hoa văn.

Trời đã tờ mờ sáng, hoa tươi dính vào tinh tế giọt sương, cách đó không xa thanh tuyến chậm rãi chảy xuôi.

Trương Mông ngồi dậy, sau lưng thương còn đang kịch liệt co rút đau đớn, đem nàng vẫn đắm chìm ở trong mộng cảnh thần trí kéo trở lại. Nàng cương thân thể, chậm rãi đứng người lên.

Hứa Lục Trà còn đang ngủ say, tóc dài đen nhánh rủ xuống ở hán như ngọc trên gương mặt, trắng đen tôn nhau lên, như tranh thủy mặc mê người. Mà hán một bộ hồng y lại cấp hán thêm vài phần dễ thương.

Trương Mông không đành lòng đánh thức hán, liền một thân một mình đi hái sơn quả. Trương Mông đi rồi không bao lâu, Hứa Lục Trà liền tỉnh.

Hán mở mắt ra nhìn về phía Trương Mông nghỉ ngơi địa phương, thấy kia bên trong rỗng tuếch, hán đầu óc ong một tiếng, sắc mặt bỗng chốc trở nên tái nhợt.

Nàng bỏ lại hán.

Hán sắc mặt tái nhợt, đỡ sơn động vách tường gian nan đi về phía trước, cho dù ngã xuống, hán cũng gãy gập ra sơn động.

Bên ngoài sơn động, màu vàng kim ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua đám sương lắng đọng nghiêng chiếu xuống đến, mát lạnh gió sớm mang mùi thơm ngát của hoa cỏ đập vào mặt. Hứa Lục Trà dựa vào cửa sơn động, mỹ mâu đảo qua địa phương có thể nhìn thấy, lại không có thể nhìn thấy thân ảnh của người kia.

Nàng thực sự đã bỏ lại hán!!

Nàng tại sao có thể bỏ lại hân!

Hứa Lục Trà giãy giụa muốn đứng người lên, nhanh chóng đi ra ngoài. Chưa bao giờ cảm giác qua kinh hoàng, cho dù bị những người kia truy đuổi, cho dù bị rắn cắn, trúng độc sau sinh mệnh đe dọa, hân cũng không có như thế sợ qua.

Nàng là ý thức được cứu hân không có bất kỳ ý nghĩa gì, liền dứt bỏ hân rồi đi sao. Ngu xuẩn nàng cuối cùng thay đổi thông minh sao. Làm cho người ta hy vọng sau đó lại tự tay đem hy vọng hủy diệt. Nàng nhưng là có thể đẩy người vào tuyệt vọng a. Buồn cười là, hân thực tin tưởng nàng.

Hứa Lục Trà cắn chặt môi dưới, một đôi mắt đẹp sáng lớn mãnh liệt. Trêu chọc hân, lại không chịu trách nhiệm. Cho dù hân chết biến thành quỷ hồn, hân cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Hứa công tử? Ngươi như thế nào đứng lên?"

Nhu hòa dễ nghe thanh âm đột nhiên ở chỗ không xa vang lên, đúng như cùng ánh mặt trời xua tan Hứa Lục Trà trong nội tâm âm u. Hứa Lục Trà sợ run một hồi lâu, mới quay đầu lại nhìn về phía người kia.

Người kia tùy ý ghim lên mềm mại tóc đen, lười biếng mê người. Nhu hòa xinh đẹp tuyệt trần mặt treo ấm áp tươi cười, nàng nhấc trong tay vài quả trái cây: "Ngươi đã đứng lên, liền ăn chút ít trái cây, đợi tí nữa ta dẫn ngươi tìm đường ra."

Hứa Lục Trà tâm tựa hồ bị nóng một cái, hân nghiêng mặt qua tránh đi nàng sáng ngời ánh mắt.

Nàng không có rời đi.

"Hứa công tử?" Gặp Hứa Lục Trà không có trả lời nàng, Trương Mông lại gọi hân một tiếng.

.....

Trương Mông cảm thấy Hứa Lục Trà trở nên có chút kỳ quái, bình thường hân am hiểu nhất là giao tiếp, hân giỏi về nguy trang, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, chỉ cần hân nguyện ý, hân cơ hồ có thể cùng tất cả người nói chuyện, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tê ngắt hiện tượng. Trương Mông gặp qua hân cùng phú quý như Tiên Mộ, nghèo khó như Trần Trường, có tài học như Chung Hoắc cũng có thể tán gẫu được khí thế ngất trời, mà hiện thời, đối mặt nàng, hân đã trầm mặc một ngày.

Kể từ lúc tỉnh lại, hân đối với nàng cũng chỉ là nói một câu: "Ngươi không chết." Sau, hân liền lúc nào cũng là ngăn người, trầm mặc, này dường như Trương Mông cảm thấy hết sức không thể tưởng tượng nổi.

Trương Mông dường như thương mấy ngày nay, cũng có nghe phủ nha môn bên trong người bát quái qua, nói là Hứa Lục Trà bị Hứa gia họ Chủ Phu hứa cấp cách vách trấn một cái hơn năm mươi tuổi để tang chồng nữ nhân, nghe nói nữ nhân kia là Trần Việt phương xa thân thích, Hứa Hồng tuy là không hài lòng lắm, nhưng cũng không có phản đối. Theo Hứa Lục Trà tính tình, Trương Mông đoán được Hứa Lục Trà tuyệt đối sẽ không nhẫn nhục chịu đựng, hôm qua hân một thân hồng y toàn thân là thương nằm ở trên núi, nàng đoán chừng là hân đào hôn.

Nghĩ tới đây, Trương Mông nghĩ đại khái là đào hôn quá trình để lại cho hân bóng ma, hân mới sẽ như thế trầm mặc.

Hứa Lục Trà dựa vào ngồi ở cửa sơn động, yên tĩnh ăn son quả, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Trương Mông một cái. Gặp Trương Mông còn ở đây, liền mặt không thay đổi cúi đầu xuống tiếp tục gặm cắn.

Trương Mông chưa từng thấy qua Hứa Lục Trà lộ ra dạng này ý lại cử động, tựa hồ coi nàng như cây cỏ cứu mạng giống nhau. Nhưng nàng cũng có thể lý giải Hứa Lục Trà ý tưởng. Đào hôn sau hân phải chịu không ít khổ, bị rắn độc cắn, ở trong núi hoang không có người tới cứu hân, chỉ có thể cô độc chờ chết. Nàng cứu hân, lại hết sức chiều cố hân, cho dù cỡ nào lãnh khốc cứng rắn tâm địa người, ít nhiều gì cũng sẽ đối với nàng sinh ra một chút không muốn xa rời đi.

Loại cảm giác không muốn xa rời này không phải là tình yêu, mà là đối người đã giúp hân sinh ra một loại cảm kích hảo cảm còn có một loại sợ bị vứt bỏ bất an. Tựa như mười năm trước, Trương Mông vì thoát đi bọn buôn người, lọt vào vách núi, toàn thân là thương, khi đó Dương Tinh xuất hiện cứu nàng, nàng mấy ngày kế tiếp hận không thể ngày ngày dính sau lưng Dương Tinh, nàng sợ Dương Tinh một khi vứt bỏ nàng, gần bảy tuổi còn toàn thân ốm đau nàng không có bất kỳ sức lao động, lại không hiểu đệ thế các loại quy tắc, sẽ chết tại đây đệ thế mất.

Cho nên ở Hứa Lục Trà ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng thời điểm, Trương Mông đối hân cười cười: "Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ lại ngươi. Ăn no, ta dẫn ngươi đi tìm ra đường."

Hứa Lục Trà hơi ngần ra, nhanh chóng cúi đầu tránh đi nàng ánh mắt. Hân trắng nõn ngón tay khẽ nắm chặt đã cắn một nửa son quả, qua một hồi lâu, hân mới có hơi gian nan mở miệng: "Ngươi không hận ta sao?"

"Ân?" Trương Mông nghi ngờ xem hân, "Hận ngươi cái gì? Ý ngươi là chuyện Long tỷ các nàng đánh ta một sao?"

Hứa Lục Trà tay cứng đờ, nhưng vẫn gật đầu, lại bổ sung: "Còn có hại ngươi bị thương, kéo ngươi nhảy núi ....."

Trương Mông cười nói: "Chuyện bị Long tỷ các nàng đánh, ta quả thật có một chút trách ngươi, ta liên tục không hiểu ta nơi nào chọc ngươi. Bất quá hai chuyện kia, ta là tự nguyện giúp ngươi, cũng không tồn tại có hận hay không."

Hứa Lục Trà yên lặng nhìn Trương Mông trong chốc lát, mảy râu lúc sáng lúc tối, cuối cùng gần như bình thản. Hắn không nói gì thêm, cúi đầu xuống ăn son quả. Liền ở Trương Mông cho là hắn sẽ không nói cái gì nữa thời điểm, hắn trầm giọng không nhanh không chậm vang lên: "Trương Mông, người vẫn luôn ở trên chọc ta."

Vẫn luôn là.

Cho tới bây giờ không đem hắn mị lực để vào mắt, đối hắn lời nói tốt ngoảnh mặt làm ngơ, lần lượt đem hắn kiều ngạo giấu ở dưới chân. Hắn làm sao có thể không trách nằng?

Còn có khi hắn trúng xuân dược thời điểm, nằng tuy là giúp hắn, nhưng cũng ngoài ý muốn nhìn thấy hắn thân thể, hắn thời gian qua đem trình tiết rất xem trọng, mà hắn đối với nằng oán hận chất chứa đã sâu, như thế nào có thể bình tĩnh lại tâm tình cảm tạ nằng? Hắn chỉ cho nằng ở giờ trò lưu manh, tự nhiên sẽ muốn dạy dỗ nằng.

Hắn cho tới bây giờ không phải là người tốt, người làm hắn không vui, hắn nhất định sẽ trả thù, mặc kệ trả giá cái gì. Hắn cho tới bây giờ sẽ không vì chính mình hành vi mà hối hận.

Nhưng là khi hắn cho rằng người trước mắt đã chết thời điểm, hắn lại phát hiện mình cũng mất hứng.

Hắn không có nghĩ tới chính mình sẽ vì một người rời đi mà cảm thấy khó chịu, cho dù người nam nhân kia bị độc chết, hắn cũng chỉ là ngơ ngác một chút mà thôi, liền một giọt nước mắt cũng không có rơi.

Trương Mông xem cúi đầu gặm son quả Hứa Lục Trà, nghi ngờ hỏi: "Ta đã chọc giận người? Thực sự?"

Hứa Lục Trà lại không trả lời. Mãi cho đến ăn xong một cái son quả, hắn ngẩng đầu lên, lại nhìn Trương Mông một cái, lại không nói gì.

Trương Mông dùng lá cây kết thành cái phễu múc một chút nước suối, sau đó đưa cho Hứa Lục Trà: "Uống nước, đợi lát nữa còn phải đi đường rất dài."

Hứa Lục Trà tiếp nhận lá cây, không cẩn thận đụng phải Trương Mông ngón tay, hắn tay cứng đờ, thiếu chút nữa đem nước quăng ngã. Trương Mông không nghĩ tới hắn phản ứng như thế lớn, nhanh chóng vịn lấy cái phễu, đem cái phễu giữ thẳng bằng, nằng cười nói: "Cẩn thận một chút, đừng làm ướt miệng vết thương trên tay người."

Hứa Lục Trà hai ngón tay có rậm rạp chẳng chịt vết cắt, Trương Mông dung mảnh vải xé từ quần áo của chính mình băng bó cho hắn lúc nhìn thấy miệng vết thương kia, nằng liền nổi da gà. Tay đứt ruột xót, hắn tay bị thương thành dạng này, hắn là rất đau, nhưng hắn không có bởi vì đau đớn mà kêu một tiếng, điểm này làm cho nằng có chút ít mở mắt.

Nữ tôn quốc nam tử phần lớn yếu ớt, liền thói quen sống bạo tính tình trương hạo có lúc cắt đến tay, cũng sẽ nước mắt lưng tròng. Nuông chiều từ bé Hứa Lục Trà mặc dù thường xuyên giả trang thành nhu nhược bộ dáng, nhưng có lẽ hắn cũng không phải là người nhu nhược.

Hứa Lục Trà bưng ỏn lá cây, chuyển qua tái nhợt bên môi, nhẹ nhẹ nhấp một miếng.

.....

Xét thấy Hứa Lục Trà chân không có phương tiện, mà Trương Mông lưng bị thương. Cho nên Trương Mông vẫn là đem Hứa Lục Trà tay giá trên bờ vai, đỡ hắn đi. Hai người thân thể dán chặt lấy, Hứa Lục Trà so với Trương Mông cao nửa cái đầu, cho dù hắn có chút ít gầy, nhưng vẫn là rất nặng. Vừa mới bắt đầu đỡ hắn đi xác thực không có cảm giác gì, nhưng đi càng lâu, Trương Mông cũng cảm giác càng mệt mỏi, thậm chí bởi vì phần lưng phát đau nhức mà hoa mắt chóng mặt đứng lên.

Hai người đi nửa canh giờ liền nghỉ ngơi một chút. Làm Trương Mông đem Hứa Lục Trà bỏ xuống thời điểm, nhất thời đứng không vững, thiếu chút nữa ngã xuống đi, sau đó, nằng ý thức được, trên lưng nằng miệng vết thương lại nứt ra.

Trương Mông chịu đựng đau đớn, cầm lấy lá cây đi bên dòng suối múc nước. Rất nhanh, nằng nâng đầy nước cái phễu trở về đưa cho Hứa Lục Trà.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 20

"Hứa công tử, người trước nghỉ ngơi một chút, ta đi tìm thức ăn." Trương Mông đem tràn đầy nước cái phễu đưa cho Hứa Lục Trà, xoay người liền muốn rời khỏi, Hứa Lục Trà vội vàng nắm nằng tay áo.

Trương Mông kinh ngạc cúi đầu nhìn hắn tay, Hứa Lục Trà thon dài ngón tay nhanh chóng buông ra, hắn thấp giọng mở miệng: "Ta không đói bụng."

Hiện giờ đã là buổi trưa, mặt trời nóng cháy. Bọn họ lên đường đã hơn hai canh giờ, trong hoàn cảnh không có thức ăn mang theo, cho dù hấn không đói bụng, Trương Mông cũng đói. Dù sao trong quá trình đi, hấn không xuất lực, Trương Mông nhưng là có trách nhiệm đỡ hấn đi.

Trương Mông nói: "Người yên tâm, ta sẽ không đi xa, rất mau trở về."

Hứa Lục Trà còn muốn nói gì nữa, nhưng là Trương Mông đã xoay người đi. Hứa Lục Trà mý mầu ngưng tụ, nhanh chóng đứng người lên, khập khiễng ở sau lưng nàng.

Tuyệt đối không cho phép nàng rời đi chính mình một bước. Cho dù nàng hứa qua sẽ không bỏ lại hấn, hấn cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng nàng. Lòng người nhưng là rất dễ thay đổi.

Nghe phía sau có tiếng vang, Trương Mông quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Hứa Lục Trà trầm mặc ở sau lưng nàng. Mặc dù lúc hấn đi đường đã tận lực không dùng lực ở chân bị thương, nhưng mỗi lần chạm đất, hấn đều đau nhói mấy cái.

Rất đáng thương.

Trương Mông thở dài một hơi, xoay người lại đem hấn cánh tay gác ở chính mình trên vai, đỡ hấn hướng bên dòng suối nhỏ đi đến.

"Hứa công tử, người cứ ngồi tại đây trên tảng đá chờ ta, ta đi bắt cá."

Trương Mông buông hấn xuống, chỉ dòng suối nhỏ: "Ta là ở chỗ đó bắt cá, đợi lát nữa trở về nướng cấp người ăn."

Hứa Lục Trà buông nàng ra ồng tay áo, khẽ gật đầu.

Trương Mông xoay người bỏ đi tất, vắn cao ống quần liền xuống nước.

Nàng bập chân thon dài cân xứng, làn da mảnh khảnh trắng hồng. Hứa Lục Trà hơi ngẩn ra, rất nhanh dời đi ánh mắt. Chẳng được bao lâu, hấn lại đem ánh mắt dừng ở nàng trên người.

Nàng dáng người cao to, eo thon bộ ngực lớn chân dài. Một đầu đen bóng tóc dài ở phía sau buộc lỏng lẻo, theo nàng vận động mà phát lên phát xuống. Nàng cổ dài nhỏ trắng nõn, khuôn mặt nhu hòa xinh đẹp tuyệt trần, ngẫu nhiên mím môi mỉm cười, sáng lạn âm áp.

Tâm đột nhiên đập nhanh mấy nhịp. Hấn đột nhiên cảm giác được người kia có chút ít mê người.

Cũng không lâu lắm, Trương Mông cầm cây xiên đầy cá to bằng bàn tay đi tới. Nàng đi theo Dương Tinh săn bắt mười năm, cũng bắt cá mười năm, cho nên việc này cũng không tốn nàng bao nhiêu sức lực.

Trương Mông đem kia hai con cá mổ bụng, rửa ráy sạch sẽ. Lại dùng nhánh cây dọn xong cá nướng, lại đi kiếm một chút củi trở về.

Hứa Lục Trà ánh mắt vẫn luông không có rời đi nàng, bất kể là ở nàng bắt cá thời điểm, giết cá thời điểm, vẫn là kiếm củi châm lửa nướng cá thời điểm. Trương Mông mặc dù nghĩ xem như không thấy, nhưng hấn ánh mắt thực quá mạnh mẽ, nàng chỉ phải ngẩng đầu nghi ngờ hỏi hấn: "Hứa công tử, người vì sao phải vẫn nhìn ta? Ta rất ngại."

Chống lại Trương Mông ánh mắt sáng ngời, Hứa Lục Trà nhanh chóng dời đi ánh mắt, hấn xoay người đưa lưng về phía nàng, thanh âm mang xấu hổ: "Người không nên tự mình đa tình. Ta chú ý mắt người."

Trương Mông có chút ít vô tội: "Ta chỉ là muốn hỏi Hứa công tử, ta trên mặt có thứ gì đó kỳ quái sao? Ta cũng không nghĩ tới phương diện kia."

Hứa Lục Trà nắm chặt tay, cũng chẳng biết tại sao, đột nhiên rất muốn cời giày ném vào mặt nàng. Hấn đưa lưng về phía nàng, không muốn để ý nàng.

Trương Mông thấy hấn tựa hồ tức giận, cũng không nói chuyện chọc hấn, dứt khoát lặng yên nướng cá. Nàng cá nướng kỹ xảo không tệ, đem cá nướng vàng óng ánh vàng óng ánh, bên trong thịt cá trắng nõn trơn bóng, mùi thơm xông vào mũi.

Nàng đứng người lên đi đến Hứa Lục Trà trước mặt, đem cá đã nướng tốt đưa cho hấn: "Hứa công tử, ăn đi."

Hứa Lục Trà tiếp nhận cá nướng, Trương Mông liền đi trở lại đi tiếp tục nướng cá còn chưa chín.

Hứa Lục Trà quay đầu lại nhìn Trương Mông một cái, mý mầu khẽ gợn sóng.

Hấn đối với nàng, chỉ là sơ giao, nàng cần gì phải vì hấn làm đến nông nổi như thế này? Rõ ràng nàng vết thương so với hấn nặng, lại vì hấn tìm ăn tìm uống, hơn nữa vô luận tìm được cái gì, lúc nào cũng là trước cấp hấn, chính mình lúc nào cũng là chờ hấn ăn xong mới ăn.

Hấn mấy ngày hôm trước còn nghĩ hành hạ chết nàng, nàng vì sao nàng còn có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước đối hấn tốt? Nàng đối hấn tốt đến cùng là thật tâm hay là đối hấn có mưu đồ?

Trương Mông gặp Hứa Lục Trà chưa ăn cá nướng, lại nhìn chăm chăm nàng nhìn, nhanh chóng mở miệng thúc giục hấn: "Nhân lúc cá còn nóng ăn đi, nếu không đợi lát nữa nguội lạnh, liền ăn không ngon."

Ánh mắt như thế trong suốt sáng ngời, không chứa bất luận cái gì tạp chất. Hứa Lục Trà cúi đầu tránh đi nàng ánh mắt, khẽ cắn cá nướng.

Người như nàng thật đúng là vô tư, hoặc nói là ngu xuẩn. Cho dù biết rõ hắn là người như vậy, nàng cũng có thể đối xử với hắn như thế, nàng sẽ không sợ hắn sau khi rời khỏi đây, trở mặt, lại tìm người đối phó nàng sao? Dù sao nàng biết nhìn hắn chặt vật, dựa theo hắn tính tình, hắn là sẽ không cảm kích nàng a.

Trương Mông đem trên giá gỗ cá nướng lấy xuống, thổi vài cái, nhẹ nhẹ cắn một cái. Không có hương vị cá nướng, còn thật sự có chút ít khó ăn, nàng ăn vài miếng, cảm thấy vẫn là sơn ngon miệng, vì vậy nàng liền đứng người lên, muốn đi hái sơn quả, vừa mới khi bắt cá, nàng chứng kiến cách đó không xa có đỏ sơn quả đỏ như lửa.

"Người lại đi nơi nào."

Nhân nhật thanh âm từ phía sau truyền đến, Trương Mông dừng một chút thân thể, cuối cùng vẫn còn bất đắc dĩ quay đầu hướng Hứa Lục Trà mở miệng: "Đi cấp người mức nước uống."

Cá nướng khó ăn điểm liền khó ăn điểm đi, nhìn một chút liền đi qua. Nàng sợ nàng nói muốn đi hái sơn quả, Hứa Lục Trà lại muốn đi theo đi, không chỉ hắn mệt, nàng cũng mệt, còn không bằng tiết kiệm một chút khí lực, đợi lát nữa còn muốn gấp rút lên đường.

"Hứa công tử, nước tại đây bên trong, khát liền uống đi." Trương Mông đem mới hái lá cây mức nước suối, thả tới Hứa Lục Trà bên cạnh.

Hứa Lục Trà khẽ gạt đầu một cái. Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Mông bóng lưng, màu nhạt quần áo dính chói mắt vết máu làm trong lòng hắn có chút ít không thoải mái, hắn thậm chí nhìn thấy vết máu mới rỉ ra. Nhưng hắn vẫn là không nói gì.

.....

"Hứa công tử? Trên mặt ta thực không có gì sao? Hay là tóc ta có lá cây?"

Trương Mông đỡ Hứa Lục Trà nhanh chóng lên đường, nàng tổng cảm giác có một cổ ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, nàng có chút ít không thể nhìn được nữa ngẩng đầu, quả nhiên thấy Hứa Lục Trà cúi đầu nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng cùng Hứa Lục Trà đối mặt trong chốc lát, Hứa Lục Trà nhanh chóng dời đi ánh mắt, nhưng Trương Mông cũng không tính buông tha hắn, nàng có chút bất an hỏi: "Chẳng lẽ là trên mặt ta bị dính than? Sẽ không thành mặt đen đi?"

Nói xong, nàng nhanh chóng bỏ xuống Hứa Lục Trà, chuẩn bị chạy tới dòng suối nhỏ chỗ đó chiếu chiếu lên.

Hứa Lục Trà nhanh chóng giữ lại nàng ống tay áo, hắn không có xem nàng, có chút tức giận mở miệng: "Người mặt không có chuyện gì. Đầu tóc cũng không có việc gì."

Trương Mông nghi ngờ xem hắn: "Thực ư? Vậy người cứ nhìn ta là sao?"

"Ai thích nhìn người, người lại không phải là bạc." Hứa Lục Trà ném ra nàng tay áo.

Trương Mông chỉ cảm thấy không giải thích được, Hứa Lục Trà phiền muộn không vô có, nàng cũng không biết như thế nào an ủi hắn.

Có lẽ là nàng ảo giác, Hứa Lục Trà cũng không có nhìn chăm chăm nàng xem, bọn họ khoảng cách rất gần. Hắn vóc dáng cao, chỉ là cúi đầu xem đường, thuận tiện không cần thận ánh mắt đi qua mặt nàng mà thôi.

Trương Mông một lần nữa đem Hứa Lục Trà đỡ dậy đến, tiếp tục đỡ hắn nhanh chóng lên đường. Cổ cường ánh mắt không có, Trương Mông ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, thấy hắn nghiêng mặt qua, con mắt nhìn ra phía ngoài, tuyệt không nguyện ý nhìn nàng.

Trương Mông vội ho một tiếng: "Hứa công tử, vừa mới là ta sai, hiểu lầm người. Người vẫn là không cần nhìn bên ngoài, cúi đầu xem đường đi, cẩn thận không cần ngã xuống."

Trương Mông mới vừa nói xong, Hứa Lục Trà tựa hồ dẫm lên hố, cả người về phía trước đổ. Trương Mông vội vàng kéo hắn, lại đụng đến chính mình sau lưng miệng vết thương, kịch liệt đau nhức đánh lại làm nàng tay cũng vô lực, trực tiếp theo Hứa Lục Trà ngã xuống đi.

Tuy là có Hứa Lục Trà làm đệm thịt, nhưng vẫn đau. Nàng bò dậy, ngồi qua một bên, có chút ít lo lắng hỏi: "Hứa công tử, người khỏe không? Có hay không có đụng nơi nào?"

Hứa Lục Trà lật người, ngửa mặt nằm trên mặt đất, sắc mặt ửng đỏ, hắn một tay chống đỡ, ngồi dậy, một đôi như nước mỹ mâu trừng Trương Mông một cái.

Gặp Hứa Lục Trà tựa hồ không có việc gì bộ dáng, Trương Mông nâng dậy hắn: "Hứa công tử không có việc gì liền hảo, đi đường hay là muốn xem đường a."

.....

Trương Mông mặc dù ở trên núi sống mười năm, nhưng cùng Dương Tinh ở cùng chỗ thời điểm, nàng không có xuống núi, bởi vì này, đối đường xuống núi, nàng cũng không phải là rất quen thuộc. Nàng vốn tưởng rằng theo dòng suối nhỏ đi một ngày, liền có thể đi ra sơn cốc, nhưng mà, đến lúc mặt trời xuống núi, nàng vẫn không có thấy đường ra.

Trương Mông ngồi xổm bên dòng suối, rửa sạch vừa mới mổ sạch sẽ cá. Hứa Lục Trà ngồi ở trên nhám thạch, tay cầm côn gỗ, nhẹ nhàng gác chút đồng lửa.

Trương Mông lấy cây gỗ đã tước nhọn đem cá xiên hảo, đi đến Hứa Lục Trà đối diện, đem cá gác nướng ở trên kệ.

"Hứa công tử, đêm nay, chúng ta trước tiên ở bên trong này nghỉ ngơi, ngày mai sẽ lên đường."

Hứa Lục Trà có chút ít không yên lòng gật đầu, hẩn gác đồng lửa trong chốc lát, nhin không được nhìn thoáng qua ngồi ở đối diện Trương Mông.

Ở dưới ánh lửa, nàng mặt lại lộ vẻ tinh xảo nhu hòa, môi khẽ mở ra. Đôi mắt sáng ngời, phảng phất như bầu trời đầy sao.

Tầm mắt hẩn dòm xuống, ngừng ở cao ngất trên bộ ngực. Hẩn nhớ đến lúc ban ngày, nàng bộ ngực đề ở trên lưng hẩn, mềm mại không thể tưởng tượng nổi.

Hẩn từ trước chỉ cảm thấy bộ ngực của nữ nhân rất kinh tởm, lại không nghĩ rằng kỳ thật cũng không có trong tưởng tượng của hẩn như vậy chán ghét nó.

Hẩn lại ngược mắt nhìn đối diện người kia. Đúng lúc người kia ngẩng đầu lên nhìn về phía hẩn, bốn mắt nhìn nhau, hẩn lại có thể thấy rõ người kia xinh đẹp tuyệt trần dung mạo, còn có kia song đẹp đôi mắt. Cặp mắt kia đen nhánh sáng ngời, phảng phất có một loại ma lực giống nhau, sít sao hút lấy ánh mắt hẩn không rời.

"Khụ, Hứa công tử, như thế nào?" Trương Mông quay đầu lại xem xem bản thân sau lưng, hỏi: "Vẫn là phía sau ta có cái gì sao?"

Hứa Lục Trà dòm đi ánh mắt: "Không có có cái gì."

Trương Mông nghi ngờ xem hẩn, thấy hẩn có chút ít mắt tự nhiên, cũng không làm khó hẩn, nàng đem cá nướng lấy ra, thuận miệng tán gẫu nói: "Ta cảm thấy Hứa công tử trở nên là lạ, giống như thay đổi thành một người khác vậy, trở nên trầm mặc."

Hứa Lục Trà ngẩng đầu nhìn nàng một cái, mở miệng: "Ta vốn không phải là người nói nhiều, người nếu đã biết rõ ta bản tính, ta cũng vậy sẽ không ở trước mặt người giả trang."

Trương Mông ngẩn ra, cười, con mắt cong cong: "Vậy Hứa công tử tính tình chân thật là có chút ít đáng yêu đâu."

Mặc dù lúc nào cũng là trầm mặc, hoặc là đối với nàng vô cớ nổi giận, nhưng vẫn cảm thấy so sánh với trước kia nhu nhược u buồn hẩn, cùng hẩn hiện tại chung đụng lại tự tại. Bởi vì trước kia, nàng cảm thấy nàng không rõ hẩn khi nào thì cao hứng, khi nào thì tức giận, nàng cảm thấy hẩn phảng phất lúc nào cũng là mang một bộ mặt nạ giống nhau.

Hứa Lục Trà mỹ mâu yên lặng nhìn Trương Mông trong chốc lát, không tự giác hỏi: "Đáng yêu sao?"

Trương Mông gật đầu: "Ta thật thích Hứa công tử như vậy."

.....

Đêm khuya.

Hứa Lục Trà nghiêng thân thể, đầu gối trên cánh tay, yên lặng nhìn cách đó không xa ngủ say người.

Chưa từng có một nữ tử tận tâm tận lực đối đãi qua hẩn như vậy.

Cho dù là người luôn miệng nói yêu hẩn vô pháp tự kiềm chế Trần Trùng, trừ miệng lưỡi nói vài câu lại chưa lại buồn nôn lời tâm tình, cái gì hành động cũng không có, còn thường xuyên tiếp nhận hẩn tiếp tế. Mà Tiền mục, Tần Lung đám người, không phải là ham hẩn thân thể, liền là ham hẩn mưu kế, cho dù đối hẩn tốt, cũng là cái loại đó cao cao tại thượng ban thưởng sắc mặt. Còn có chút danh vọng nữ tử khác cho dù nói ái mộ hẩn, nhưng lại đến chỉ hiểu được cấp hẩn mua lễ vật. Các nàng có lẽ đối hẩn xác thực là thật lòng, nhưng lại làm hẩn cảm thấy khinh thường cùng chán ghét.

Mà người kia đối hẩn tốt, hẩn lại không thấy chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 21

"Ta nếu chết rồi liệu nàng có thương tâm hay không ..... "

Nam tử tóc trắng mắt đỏ suy yếu nằm trên mặt đất, trên người chậm rãi bốc lên màu đen sương khói, mắt đỏ trào phúng nhìn người kia: "Chắc nàng sẽ vui vẻ đi, dù sao nàng có thể cùng hắn cùng một chỗ."

Hắn rũ xuống con mắt: "Ta chỉ mong kiếp sau, sẽ không phải gặp lại nàng cũng không muốn yêu nàng. Nếu là ta lại yêu nàng, ta nhất định sẽ tự tay giết nàng."

.....

Trương Mông mạnh mẽ mở mắt ra, trời đã tờ mờ sáng.

Lại là cái này quỷ dị mộng, kể từ khi rơi xuống vách núi, nàng hai ngày nay đều mơ tới nam tử khủng bố kia.

Trương Mông ho khan trong chốc lát, đầu có chút đau nhức. Nàng sờ sờ chính mình cái trán, có chút nóng lên, hẳn là nàng thương chưa hảo lại quá độ một nhọc tạo thành.

Nàng ngồi dậy, vuốt vuốt huyết Thái dương, cảm giác nhức đầu tốt hơn chút, liền đứng người lên, chuẩn bị đến cạnh dòng suối nhỏ đi rửa mặt.

Nàng vừa đi hai bước, đằng sau liền truyền tới âm thanh trong trẻo: "Ngươi đi đâu vậy."

Trương Mông quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Lục Trà đã sớm tỉnh, đang ngồi ở trên nhام thạch, cầm trong tay một cành cây tìm cách nhóm lửa, ngọn lửa thiêu bùng vang dội.

"Hứa công tử, ngươi tỉnh à. Ta đi rửa mặt."

Hứa Lục Trà gật gật đầu.

Trương Mông ngồi xổm bên dòng suối nhỏ, tay mới vừa đưa vào trong nước, lại bị lạnh rút tay trở về. Nàng chịu đựng nước lạnh, nhanh chóng rửa mặt, chỉ là sau khi tắm, nàng không có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái mà cảm thấy đầu lại đau nhức.

Nàng có chút choáng váng trở lại tại chỗ, Hứa Lục Trà thấy nàng sắc mặt tái nhợt bỏ, muốn nói lại thôi, bất quá cuối cùng vẫn không nói gì.

Trương Mông nói với hắn: "Ta đi tìm chút ít trái cây trở về, ngươi ở chỗ này chờ tốt không?"

Hứa Lục Trà giữ chặt nàng tay áo, nói ra: "Ta không đói bụng."

Trương Mông nghe được hắn nói câu này, có chút ít bất đắc dĩ: "Ta sẽ mau trở lại." Dừng một chút, nàng vẫn là nói ra, "Thôi, chúng ta cùng đi tìm đi."

Nàng đỡ dậy Hứa Lục Trà, đỡ hắn đi về phía trước. Mà Hứa Lục Trà từ lúc nàng chạm đến hắn thân thể sau, liền ngơ ngẩn.

Nàng thân thể hết sức nóng.

Trương Mông không có phát hiện Hứa Lục Trà khác thường, nàng nhìn thấy cách đó có một đám sơn quả đỏ như lửa, nhanh chóng nắm chặt Hứa Lục Trà tay, làm hắn tăng nhanh bước chân.

"Chỗ đó có trái cây." Trương Mông chỉ kia nói.

Nàng đem Hứa Lục Trà bỏ xuống, kiễng chân đem nặng trĩu sơn quả hái xuống, ném cho Hứa Lục Trà. Hứa Lục Trà tiếp đến liền đem sơn quả để qua một bên, sau đó lại đón lấy một cái.

Rất nhanh, Hứa Lục Trà bên cạnh chất đống sơn quả. Trương Mông dùng vạt áo ôm lấy sơn quả đi đến bên dòng suối, rửa sạch sẽ.

"Hứa công tử, cho ngươi."

Hứa Lục Trà tiếp nhận trái cây, cắn một miếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Mông một cái, ý bảo nàng cũng ngồi xuống.

Trương Mông tại bên cạnh hắn ngồi xuống, ăn sơn quả: "Hứa công tử, ngươi sau khi rời khỏi đây thì cùng ta về phủ nha môn một chuyến đi. Mặc dù ta có thể tha thứ ngươi tìm người đối phó ta. Nhưng Vân Thành có Vân Thành quy định, không được tự tập đánh nhau, không được ảnh hưởng trị an, ngươi xác thực làm không đúng chuyện, nếu vậy thì thôi thà để Chung đại nhân hạ lệnh bắt ngươi, không bằng ngươi chủ động đi với ta đến trước mặt Chung đại nhân nhận tội. Như vậy, Chung đại nhân sẽ phạt ngươi nhẹ hơn."

Hứa Lục Trà dừng lại, nghiêng đầu xem nàng, một đôi mắt đẹp lạnh như băng, nhưng thấy Trương Mông ánh mắt chân thành, còn có nàng bởi vì nóng rần lên mà tái nhợt môi, trong mắt của hắn lãnh ý chậm rãi tiêu tán: "Ta sẽ nhận tội, nhưng không phải là hiện tại. Ta bây giờ còn không thể để cho Hứa gia người biết rõ ta ở nơi nào."



Trương Mông hiểu rõ: "Người yên tâm, nếu như người không muốn, chúng ta tuyệt đối sẽ không lộ ra người tin tức."

Hứa Lục Trà nắm chặt son quả, trong lòng có chút bức bối. Vốn là hắn còn cảm thấy nàng hết sức mê người, hiện thời hắn lại cảm thấy nàng thập phần đáng ghét. Hắn xoay người không nhìn nàng.

Hắn cũng không biết sao lại như vậy, chắc là bị quỷ mê tâm hồn mới có suy nghĩ muốn cùng nàng hảo hảo ở chung. Bọn họ vốn cũng không phải là người chung một đường.

Hơn nữa mặc kệ nàng như thế nào đối hắn tốt, nàng chỉ là coi hắn như một dân chúng bình thường hoặc là muốn bắt tội phạm đi. Nàng bất kể là đối với người nào, cũng sẽ như đối đãi hắn tốt rồi.

Hứa Lục Trà chẳng biết tại sao liền cảm thấy ủy khuất, hắn nghĩ đến Trương Mông sẽ cho Từ Y làm ảo thuật, sẽ giúp nam nhân xấu xí Trương Hạo hướng hắn nói chuyện, còn sẽ cho Tiểu Trù làm chỗ dựa.

Thật sự là nữ nhân đa tình, đàn ông như thế nào đều muốn, quả thực cùng Tiền Mộ phế vật kia đồng dạng phong lưu.

Trương Mông gặp Hứa Lục Trà tựa hồ vừa giận, nàng lại nói: "Hứa công tử, này là người vô pháp trốn tránh, người nhất định phải vì người hành vi chịu trách nhiệm. Càng sớm nhận tội càng tốt, đừng kéo dài."

Hứa Lục Trà lại không trả lời nàng, cũng không muốn để ý nàng. Trương Mông lại khuyên hắn vài câu, không chiếm được đáp lại, nàng chỉ có thể thôi.

Nàng cúi đầu ăn son quả, lại cảm thấy miệng đầy vị chua, đầu cũng thập phần đau nhức. Nàng vuốt vuốt huyệt Thái dương, lại không có tốt lên, nên khó chịu vẫn là khó chịu. Nàng cuối cùng ăn vài ngụm son quả sẽ không ăn nữa, gặp Hứa Lục Trà tựa hồ ăn không sai biệt lắm, nàng liền đứng người lên, đỡ Hứa Lục Trà dậy: "Hứa công tử, chúng ta đi thôi."

.....

Trương Mông đỡ Hứa Lục Trà đi không đến nửa canh giờ, liền cảm giác mình có chút ít nhện không được. Nàng cảm thấy đầu đau muốn nứt, ánh mắt cũng chậm chậm trở nên mơ hồ, tứ chi cũng bắt đầu trở nên mềm mại vô lực.

"Hứa công tử, người ....." Trương Mông ngẩng đầu nhìn Hứa Lục Trà một cái, gặp Hứa Lục Trà vội vàng dời tầm mắt, nàng yên lặng thở dài một hơi.

Nàng không biết mình mất đối Hứa Lục Trà là có bao nhiêu lực hấp dẫn, hắn đều nhìn nàng một buổi sáng. Nàng cũng muốn thuyết phục chính mình này là ảo giác, nhưng nàng mỗi lần ngẩng đầu nhìn hắn, hắn vội vàng dời đi ánh mắt là như thế nào? Bộ dáng kia của hắn, cho dù nàng muốn cho hắn kiểm có, cũng khó tìm a.

Trương Mông bỏ xuống Hứa Lục Trà, chỉ dòng suối nhỏ: "Đi lâu như vậy, người cũng khát nước rồi, ta cấp người mức chút ít nước lại đây."

Trương Mông đi rồi, Hứa Lục Trà lại nhện không được ngẩng đầu, hắn nhìn thấy người kia sau lưng dính một vết máu rất chói mắt.

Nàng phát sốt. Nàng nhiệt độ cơ thể nóng rực khiến cho hắn thập phần khó chịu. Nàng sắc mặt nguyên bản tái nhợt giờ biến thành xanh trắng. Nàng sắp đến giới hạn đi.

Nàng vì sao còn muốn cạy mạnh chiếu cổ hắn đâu. Rõ ràng nàng mới là người phải bị chiếu cổ.

Cho dù lúc trước phiên muộn nàng khuyên hắn nhận tội, phiên muộn nàng đa tình, bây giờ nhìn thấy nàng bộ dáng này, hắn lại cảm thấy phiên muộn không nổi nữa.

Trương Mông đi về tới, đem nước trong lá cây đưa cho Hứa Lục Trà. Gặp Hứa Lục Trà tiếp nhận, nàng liền ngồi đối diện với hắn: "Chúng ta trước tiên ở bên trong này nghỉ ngơi một chút đi."

Hứa Lục Trà thấp giọng đáp một tiếng "Ân", Trương Mông khẽ cười: "Trong bao quần áo còn có trái cây, người đói thì ăn."

Gặp Hứa Lục Trà lại đáp một tiếng, Trương Mông đầu liền tựa vào trên đầu gối, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát.

Chỉ là lúc này nhắm mắt liền đã hôn mê, mãi cho đến buổi tối, nàng mới tỉnh lại.

Hứa Lục Trà ngồi ở bên cạnh nàng, nhìn không chớp mắt nàng, thấy nàng mở mắt, mới thở phào nhẹ nhõm dời đi ánh mắt.

.....

Gió đêm nhẹ nhàng phát qua, ngọn lửa ấm áp lan tỏa. Hứa Lục Trà ngồi ở trên nhám thạch, ngón tay thon dài cầm côn gỗ, nhẹ nhàng khêu đồng lửa. Một bộ hồng y, tóc đen như thác, băng cơ ngọc cốt, đuôi mắt nốt ruồi nhỏ làm hắn thêm phần dễ thương xinh đẹp. Chỉ là hắn trang như ngọc gương mặt tuấn tú lại khẽ kéo căng.

Trương Mông ngồi đối diện với hắn, khuôn mặt trắng như giấy, nàng che miệng ho khan vài tiếng, đợi giọng hảo chút ít, nàng ngược mắt xem Hứa Lục Trà, áy náy nói: "Đêm nay không thể đi tìm ăn trở về, thật ngại quá. Người có đói bụng không? Ta hiện tại cấp người đi hái trái cây đi."

Hứa Lục Trà ngón tay khẽ buộc chặt, một đôi mắt đẹp có chút ít tức giận lờm lờm nhìn một cái: "Ta không đói bụng."

Phát sốt còn như thế hành hạ mình, bệnh chết nàng cũng vừa.

Hắn từ phía sau túm ra nặng trĩu bao đồ ném cho Trương Mông, Trương Mông tiếp nhận, phát hiện bên trong chứa đầy trái cây: "Hứa công tử? Đây là nguoi hái?"

Hứa Lục Trà hồng y mặc dù bởi vì đào hôn mà bị rách nát rất nhiều địa phương, nhưng Hứa Lục Trà thích sạch sẽ, lúc nào cũng đem hắc y phục giặt sạch sẽ, mặc cũng thập phần chỉnh tề, mặc dù y phục có chút ít rách nát, lại không lộ vẻ chật vật, ngược lại có một loại kỳ dị mỹ. Nhưng mà hiện thời, Hứa Lục Trà mặc dù cũng cẩn thận xử lý qua hắc y phục, nhưng vẫn là bị Trương Mông nhìn đến hắc dưới vạt áo cho dù rửa sạch còn có nhàn nhạt vết bùn đất.

Hắn đi đứng không có phương tiện, cơ hồ không đi đường được, Trương Mông không biết hắn như thế nào hái trên cây trái cây, cũng không biết hắn như thế nào đi kiếm củi đốt về nhúm lửa. Đại khái cũng là rất không dễ dàng.

Trương Mông xem Hứa Lục Trà, mỉm cười nói: "Cảm ơn nguoi, Hứa công tử."

Con mắt cong cong, trong đó đều là chân thành vui vẻ. Hứa Lục Trà tâm tựa hồ bị lông vũ nhẹ nhàng phát một cái, hắn có chút ít căng thẳng mặt phát ra nhu hòa chút ít.

Không hiểu chính mình vì cái gì thấy nàng hôn mê bất tỉnh sẽ sợ hãi, không hiểu chính mình vì cái gì sẽ chiều cố hôn mê nàng cả ngày, lại không hiểu chính mình vì cái gì sẽ nhìn không được nhìn lên nàng.

Có lẽ nàng tươi cười có chút ít mê người đi.

Thấy nàng cúi đầu ăn sơn quả bộ dáng, mặc dù còn là một bộ quý đôi đầu thai, vẫn không có ngẩng đầu lên liếc hắn một cái, nhưng hắn vẫn không giống như trước đây cảm giác được xấu hổ...

Không, vẫn là ghen ghét nàng đi! Thế nhưng thực không có ngẩng đầu lên liếc hắn một cái! Hắn như hoa như ngọc liền ngồi ở đối diện nàng như vậy, nàng thế nhưng đối hắn không có cái gì tà niệm, thật sự là không bằng cảm thú! Đáng đời nàng cả đời không lấy được phu! (OoO!!!! Đây là ca muốn tỷ là làm gì ca sao..=))))

.....

Sáng ngày thứ hai đứng lên, Trương Mông cảm thấy nhức đầu giảm rất nhiều, tinh thần cũng khá hơn một chút. Mặc dù nàng lại mơ tới tóc trắng mắt đỏ khủng bố nam tử tuyệt vọng la hét sẽ không lại yêu nàng nếu là yêu nàng liền sẽ đích thân giết nàng, nhưng rất nhanh bị Trương Mông quên mất.

Hứa Lục Trà sớm một chút liền tỉnh, đang ở khắp khiêng luyện tập đi đường, gặp Trương Mông tỉnh, hắn đem sớm chuẩn bị tốt trái cây, nước đều thả tới Trương Mông trước mặt. Trương Mông cảm kích đối hắn cười cười.

Trương Mông ăn no bụng, nghỉ ngơi trong chốc lát, liền đỡ Hứa Lục Trà tiếp tục nhanh chóng lên đường. Đi không tới nửa canh giờ, nàng nhìn thấy quen thuộc hoàn cảnh, quen thuộc con đường.

Nàng có chút ít ngạc nhiên mừng rỡ nhìn nhiều lần, xác định chính mình thật không có bị hoa mắt, liền hưng phấn mà ngẩng đầu nhìn Hứa Lục Trà: "Hứa công tử, theo này con đường đi, không đến nửa canh giờ có thể về đến thành."

Nhưng là ra ngoài dự đoán, Hứa Lục Trà tựa hồ cũng không cao hứng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 22

"Trương Mông! mấy ngày nay nguoi đi đâu vậy? Chung đại nhân vì tìm nguoi, vài ngày đều không có ngủ, chúng ta đều đem toàn bộ Vân Thành lật ngược!"

Trương Mông mới vừa bước vào phủ nha môn, một đồng bộ khoái tỷ muội đang chuẩn bị ra ngoài tuần phổ thấy nàng, nhào tới trước đem nàng bao bọc vây quanh, nói không ngừng, đột nhiên không biết rõ ai phát hiện nàng sau lưng vết máu, kinh hãi thét lên: "Trương Mông! Phía sau nguoi thật là nhiều máu, nguoi muốn chết có phải hay không."

Đoàn người bắt đầu nhốn nháo, mặc kệ Trương Mông nói cái gì, vài người hợp tay hợp chân đem Trương Mông nâng lên, vội vã đem nàng hướng hậu viện nâng đi. Đằng sau đi theo mấy người cũng không dừng lại, lớn giọng hô: "Ai nhanh đi tìm đại phu! Nhanh lên!"

Lúc Trương Mông bị đặt ở trên giường, Chung Hoặc vội vàng hai tay tách ra bộ khoái tử muội đang vây quanh, sắc mặt tái nhợt đứng ở bên giường.

Nàng xem thấy Trương Mông sau lưng tất cả đều là vết máu đã khô, đen nhánh hai tròng mắt khẽ phiếm hồng, nàng nắm chặt hai đấm, ngực không ngừng phập phồng, rất lâu, nàng mới bình phục xuống chính mình tâm tình, đề nén nói: "Ngươi nói đi, mấy ngày ngươi đi đâu vậy. Ta khuyên bảo qua ngươi không nên chạy loạn, ngươi đến cùng có nghe hay không."

Trương Mông nằm lỳ ở trên giường, chứng kiến như thế nhiều người lo lắng cho, nàng cảm động hết sức, nhưng chứng kiến Chung Hoặc phảng phất muốn núi lửa bộc phát, nàng chợt dạ tránh đi Chung Hoặc ánh mắt: "Đại nhân, thực xin lỗi a. Ta chỉ là muốn đi ra ngoài đi tản bộ hít thở không khí, lại không nghĩ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy."

Nàng đem chuyện trên núi, còn có cứu Hứa Lục Trà và ở sơn cốc cùng Hứa Lục Trà nhanh chóng lên đường đều lần lượt nói ra đến. Vì không để cho mọi người lắng, nàng đặc biệt đem sự tình nói rất đơn giản, mạo hiểm địa phương đều hồ lung qua. Nhưng là khi nàng nói hết sự tình, mọi người vẫn là vẻ mặt kinh hãi cùng với đau lòng.

Mà Chung Hoặc sắc mặt âm trầm khủng bố, một đôi phiếm hồng con ngươi đen gấu gao nhìn chằm chằm nàng.

Trương Mông không dám nhìn Chung Hoặc, đại phu rất nhanh đến, không khí ngột ngạt bị đánh vỡ. Chung Hoặc lui lại, nhường đại phu cấp Trương Mông bắt mạch.

May mắn đại phu nói miệng vết thương chỉ là có một chút bị nhiễm trùng, không có gì đáng ngại. Nghi ngơi thật tốt vài ngày liền tốt, sau cùng, đại phu còn tán thưởng Trương Mông thân thể tốt, nếu là đối lại những người khác, trải qua hành hạ như vậy, sớm đã đi đời nhà ma.

Nghe được đại phu nói như thế, Chung Hoặc sắc mặt cuối cùng hảo chút ít.

Đại phu đi rồi, Chung Hoặc đem trong phòng chen lấn tràn đầy người đuổi ra ngoài, mình ngồi ở bên bàn tròn, trộn thuốc mỡ, một tiếng không nói. Trương Mông nghiêng đầu nhìn thoáng qua Chung Hoặc: "Đại nhân, nghe nói ngươi vì tìm ta, vài ngày không chợp mắt, thực xin lỗi a, ta bây giờ trở về rồi, ngươi mau đi nghỉ ngơi đi. Bôi thuốc ta nhường Trịnh Thư giúp ta là được."

Chung Hoặc quay đầu lại lờm nàng một cái: "Câm miệng." Nàng bụng đã trộn tốt thuốc mỡ đi đến Trương Mông bên giường, Trương Mông nhanh chóng phối hợp cõ y phục xuống.

Trương Mông sau lưng chảy rất nhiều máu, mà vết máu đã khô cứng nên miệng vết thương cùng y phục dính chung một chỗ, nàng hơi chút dùng sức xé ra liền đau không chịu được. Chung Hoặc thấy thế, nhanh chóng đề lại tay nàng đang làm loạn, cầm lấy kéo ở bên bàn, nhẹ nhàng đem nàng y phục cắt bỏ.

"Đại nhân! Ta chỉ có này một bộ thường phục……"

Chung Hoặc vỗ vỗ nàng đầu: "Ta bồi thường cho ngươi. Nghèo kiết hủ lậu thành dạng này cũng không xấu hổ."

Nàng cẩn thận đem Trương Mông y phục lột bỏ, lại dùng sạch sẽ ướt khăn tay đem miệng vết thương máu đen rửa sạch sẽ.

Trương Mông nằm lỳ ở trên giường, phía sau lưng được bôi thuốc mỡ mát lạnh, hết sức thoải mái. Hơn nữa Chung Hoặc động tác cũng rất nhẹ nhàng. Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nàng cho rằng Chung Hoặc là chán ghét nàng, lại không nghĩ rằng, sau khi nàng bị thương, Chung Hoặc cả ngày lẫn đêm bồi nàng, vì nàng bôi thuốc, vì nàng nấu cháo, còn đưa nàng hà bao.

Trương Mông chính đang cảm thán, đằng sau Chung Hoặc cho nàng bôi thuốc đột nhiên hỏi: "Ngươi không phải là cùng Hứa Lục Trà cùng nhau đi ra sao? Hứa Lục Trà đâu?"

"Hắn không chịu về Vân Thành, ta liền đem hắn an trí ở trong nhà nghĩa phụ của ta." Trương Mông trả lời.

Chung Hoặc kỳ quái nói: "Không nghĩ tới các ngươi ở chung ba ngày lại thân mật như vậy, mấy ngày nữa không phải là muốn thành thân luôn?"

Trương Mông nhanh chóng quay đầu lại xem Chung Hoặc làm sáng tỏ nói: "Đại nhân, ngươi chớ giễu cợt ta. Ngươi và ta đều biết rõ Hứa công tử tính cách, hắn có thể nào xem thượng ta sao? Hơn nữa ta đối Hứa công tử thật không có suy nghĩ kia."

……

Chung Hoặc giúp Trương Mông thoa hết được sau, liền ra ngoài. Trương Mông nằm ở trên giường, vuốt vuốt Chung Hoặc đưa cho nàng tinh xảo hà bao.

Nàng cùng Hứa Lục Trà đi ra khỏi núi cốc, nàng vốn định mang hắn hồi phủ nha môn, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không chủ động hướng Chung Hoặc nhận tội, hắn một thân thương, vốn nên muốn tìm đại phu thật tốt trị liệu. Nhưng Hứa Lục Trà không muốn, như thế nào cũng không muốn, hắn còn nói hắn sẽ chủ động hướng Chung Hoặc nhận tội, nhưng không phải là hiện tại.

May mắn nàng thường xuyên lên núi quét dọn nàng cùng Dương Tình chỗ ở, phòng ở còn sạch sẽ. Nàng cũng thỉnh thoảng mua chút ít gạo, còn có các loại gia vị, thường dùng thuốc mỡ cũng có chuẩn bị, đề ngừa bất cứ tình huống nào, hiện tại cuối cùng cũng có công dụng.

Trương Mông nhường hẳn ở trong phòng trên núi, nàng dạy hẳn sử dụng bẫy rập xung quanh phòng, nàng còn dạy hẳn nếu có chuyện xảy ra thì tránh né như thế nào. Nàng thậm chí đem trong phòng bếp dạy cho Hứa Lục Trà. Cho dù như vậy, nàng vẫn còn có chút lo lắng Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà không hề giống nàng cùng Dương Tinh có võ lực phòng thân, hẳn không chỉ tay trái gà không chặt, còn bị treo chân, đi đường đều khó khăn. Hẳn như vậy, Trương Mông thật phần lo lắng hẳn an toàn.

Chỉ là vài ngày này, Chung Hoắc nhất định sẽ không để cho nàng ra cửa, nàng được tìm người thay mặt nàng lên núi chiêu cố Hứa Lục Trà. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy phủ nha môn bên trong vẫn là Trịnh Thư rồi rảnh nhất.

Lúc tối, nhìn thấy Trịnh Thư ôm một đồng giấy tờ đi ngang qua, Trương Mông nhanh chóng gọi lại nàng.

"Trịnh Thư! Trịnh Thư! Lại đây! Ta muốn nhờ ngươi một sự kiện!"

Trịnh Thư thờ ơ nhìn nàng một cái, sau đó ôm giấy tờ đi vào nàng gian phòng, đem giấy tờ đặt lên bàn, sau đó đi đến Trương Mông bên giường, trên cao nhìn xuống xem Trương Mông: "Trà tiền."

Trương Mông vừa định cùng nàng nói Hứa Lục Trà chuyện, Trịnh Thư mở miệng một câu "Trà tiền" đem Trương Mông cả kinh sửng sốt: "Trà tiền gì?"

Trịnh Thư không biết từ nơi nào móc ra một cây bút cùng quyển sách, một bên ở trên quyển sách viết chữ, một bên nhàn nhạt nói với nàng: "Ngươi sau khi rời đi, ta bởi vì giúp ngươi, bị đại nhân trừ một tháng tiền công. Đại nhân mấy ngày nay vì tìm ngươi, xuất động tất cả bộ khoái đi tìm ngươi, phủ nha môn bên trong chỉ có ta một gã bộ khoái, vừa muốn dọn hoa cỏ, lại muốn rửa chén nấu cơm, còn muốn chỉnh lý giấy tờ, một mình ta làm tám người công tác, ngươi nhất định phải trả cho ta tương ứng tiền công." Nói xong, đem viết xong giấy tờ thả tới Trương Mông trước mặt.

Năm mươi lượng!

Trương Mông thiếu chút nữa bị con số to lớn này hù dọa nhảy dựng lên, nàng một năm tiền lương mới năm mươi lượng!

Trịnh Thư đem quyển sách để gần sát mắt Trương Mông, lại lập nói: "Trà tiền."

Trương Mông khóc không ra nước mắt: "Có thể chiết khấu sao? Nếu không ngươi thử thả vài ngày, ta viết đơn hướng đại nhân ứng trước một năm tiền lương."

Trịnh Thư thu hồi quyển sách, đi đến trước bàn tròn nâng lên giấy tờ, xoay người liền muốn ly khai, Trương Mông nhanh chóng gọi lại nàng: "Trịnh Thư, giúp ta một việc được không?"

Trịnh Thư quay đầu lại yên lặng nhìn nàng trong chốc lát, trả lời: "Không giúp." Nói xong, vô luận Trương Mông như thế nào nói, nàng vẫn rời đi.

.....

Hứa Lục Trà ngồi dựa vào ở bên giường, đầu khể rũ xuống, tóc dài đen nhánh rũ xuống che kín hẳn mặt.

Hắn đem bao đồ cởi bỏ, bên trong là son quả đã rửa sạch sẽ. Hắn trắng thuần ngón tay nhẹ nhàng phất qua son quả vỏ ngoài, đầu óc lại nghĩ đến bộ dáng người kia kiễng chân hái son quả, tóc dài như thác, dáng người yếu điệu.

Hắn ngón tay mạnh buộc chặt, nắm lên son quả sẽ muốn ném văng ra.

Kia người ngu! Chỉ muốn hắn đi nhận tội chán ghét quý! Nếu là nữ nhân bình thường, không phải là đau lòng bao che hắn sao? Nàng quả thực đầu gỗ, hoàn toàn không hiểu được thương hương tiếc ngọc.

Son quả giờ lên giữa không trung lại không tự giác dừng tay lại.

Mặc dù nói như vậy, nhưng so với nàng, hẳn chẳng phải ngu hơn sao. Hẳn Hứa Lục Trà khi nào đối một nữ nhân như thế để ý qua? Hắn đến cùng là trúng cái gì tà.

Nàng không có quyền thế, lại không có phú quý, không hiểu phong tình, vẫn là quỷ đói đầu thai, hẳn thế nhưng cảm thấy nàng mê người.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23

Trịnh Thư không muốn hỗ trợ đi chiêu khán Hứa Lục Trà, Trương Mông chỉ phải chọn người khác.

Kể từ khi Trương Mông bị Chung Hoắc cầm tiến vào phòng bếp cho tới nay đều là trương đại nương các nàng đi mua đồ ăn, vì vậy Trương Mông tìm trương đại nương, nói với nàng Hứa Lục Trà chuyện, cũng thỉnh cầu nàng lúc đi mua đồ ăn thuận tiện đến trên núi nhìn một chút tình huống của Hứa Lục Trà.

Trương đại nương đáp ứng Trương Mông thỉnh cầu, nhưng là ngày thứ hai, trương đại nương mua xong đồ ăn trở lại nói, Hứa Lục Trà không có ở trên núi, trương đại nương tìm lần căn phòng cũng không có thấy Hứa Lục Trà.

Trương Mông sau khi nghe xong, có chút bất an. Hứa Lục Trà vết thương ở chân còn không có lành, đi đường đều gian nan, theo tính cách của hắn, cho dù muốn làm cái gì, đầu tiên là trước dưỡng tốt thương. Mà hiện thời hắn lại rời đi kia căn phòng, nàng thật không thể không hướng chỗ xấu nghĩ. Mặc dù Văn Thành trị an còn không tệ, cơ hồ không có thổ phỉ, nhưng nàng vẫn là sợ Hứa Lục Trà vận khí không tốt gặp được cái gì bất trắc, cho dù hắn không có gặp được người xấu, nàng cũng sợ hắn gặp được dã thú không thể đối phó.

Cùng Hứa Lục Trà chung đụng ba ngày, nàng đối hắn coi như là có tình cảm, cũng coi hắn là bằng hữu đến xem. Nàng cũng không hy vọng Hứa Lục Trà xảy ra chuyện gì.

Mặc kệ như thế nào, nàng cũng nghĩ đến trên núi đi nhìn một chút, nhìn hắn có thực sự rời đi chỗ đó hay không, hoặc là hắn sợ trương đại nương là người xấu, núp ở thông đạo trong phòng bếp mà thôi.

Trương Mông nghe Chung Hoắc đang ở công đường thẩm án. nam nhân ở góa bởi vì bị thê chủ đại tỷ đoạt đi gia sản, đem đại tỷ cáo lên nha môn, Chung Hoắc nghe bọn họ vì gia sản chuyện mà khắc khẩu, sợ là còn muốn tốn thời gian dài, mới có thể kết thúc thẩm án, đến phòng nàng giúp nàng bôi được. Vì vậy Trương Mông thừa dịp không có người lưu ý, len lén từ phủ nha môn cửa sau đi ra ngoài.

Nhưng là rất nhanh, nàng bị tuần phủ bộ khoái tỷ muội bắt được, tóm hồi phủ nha môn.

"Trương Mông, không phải chúng ta không cho ngươi ra ngoài, chúng ta sợ ngươi sau khi rời khỏi đây liền không trở lại, đến lúc đại nhân sẽ không bỏ qua cho chúng ta, ngươi vẫn là đường tốt thương rồi hãy đi ra ngoài." Trong đó bộ khoái ít tuổi nhất nói.

Trương Mông không thể đi ra ngoài, trong lòng có chút buồn bực, nàng chỉ phải cầu xin các nàng: "Vậy các ngươi có thể hay không thay ta đi lên núi một chuyến, giúp ta tìm xem Hứa Lục Trà, nhìn hắn có hay không ở chỗ này."

Nói xong, nàng đặc biệt đem căn phòng miêu tả thập phần tường tận, còn nói cho các nàng biết đến chỗ đó như thế nào tránh né bấy rập xung quanh phòng.

"Các ngươi đến chỗ đó, nếu là tìm không đến Hứa Lục Trà, liền báo ta tên, nói là ta nhờ các ngươi đi tìm hắn."

Các nàng đáp ứng Trương Mông thỉnh cầu, rất nhanh liền rời đi, trước khi đi vẫn chưa yên tâm dặn dò nàng tuyệt đối không thể vụng trộm chạy ra phủ nha môn.

.....

"Lục Trà, mấy ngày nay ta tìm ngươi thật là khổ, ngươi đi đâu?"

Trong rừng cây, một hoa phục nữ tử thân sắc lo lắng đẩy ra che trước mặt nàng đầy tớ, đi đến nam tử mặc áo hồng trước mặt, đối bằng cơ ngọc cốt nam tử mặc áo hồng trước mặt nói ra: "Ta phái người ở trên núi này lục soát ba ngày, cũng không gặp ngươi bóng dáng, ta còn tưởng rằng ngươi gặp bất trắc."

Nam tử mặc áo hồng dựa lưng vào đại thụ, một đôi dịu dàng mỹ mạo nhìn Tần Lung một cái, thu lại đầy mắt chỗ sâu không kiên nhẫn, lộ ra tốt đẹp tươi cười: "Tần tiểu thư như thế lo lắng Lục Trà, Lục Trà hết sức cảm động. Mấy ngày nay Lục Trà ở dưới sơn cốc tìm không ra đường ra, không thể kịp thời cùng Tần tiểu thư liên lạc."

Tần Lung: "Ta vài ngày này đều đi theo Hứa Hồng thương lượng, làm cho nàng hủy bỏ hôn sự của ngươi cùng lão bà kia, bất quá Hứa Hồng tựa hồ không muốn, liên tục lấy lệ ta."

Hứa Lục Trà mỹ mạo hàn quang rạng rỡ, thay đổi ưu thương về mặt: "Mặc dù nàng là Lục Trà mẫu thân, cũng không để ý Lục Trà ý nguyện, nghe lời của người kia tùy ý đem Lục Trà gả người, Lục Trà quả thực thất vọng đau khổ."

Tần Lung gặp Hứa Lục Trà sắc mặt u buồn, trên mặt cũng treo lên vẻ mặt lo lắng: "Lục Trà xin yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho Hứa Hồng lui hôn sự. Ta cũng hy vọng ngươi có thể mau chút khôi phục tự do thân."

Hứa Lục Trà trong lòng cười lạnh, nàng nguyện ý giúp hắn, còn không phải là vì nương hắn giúp nàng chế trụ Tiền gia. Tiền gia trước đó vài ngày mặc dù gặp được chút ít cản trở, nhưng Tiền gia gia chủ có thể đem gia nghiệp phát dương quang đại, nhất định là có chút ít thủ đoạn, hiện tại Tiền gia gia nghiệp đại khái cũng khôi phục được ít nguyên khí, mà Tần Lung không thể chờ đợi được nghĩ nịnh nọt hắn, phỏng đoán muốn từ hắn bên trong lấy chút ít biện pháp đối phó Tiền gia

Quả nhiên, Tần Lung rất nhanh nhắc tới Tiền gia tình huống: "Tiền gia đã tra ra ta phái người hãm hại nàng, chỉ là không có chứng cứ, không có chộc thùng ta. Nhưng cùng Tiền gia hợp tác làm ăn đồng bọn có vài cái muốn cùng ta giải trừ khế ước, các nàng vẫn là nghĩ tin tưởng Tiền gia."

Hứa Lục Trà trả lời: "Các nàng muốn giải trừ khế ước, ngươi không cần ngăn trở các nàng, nếu không sẽ càng làm các nàng thêm nghi ngờ, ngươi chỉ cần

vô tình hay cố ý để lộ ra có thật nhiều người muốn mua hàng của ngươi, không thiếu các nàng vài người, sau đó còn có thể mang nàng đi xem các ngươi hàng, các ngươi hàng cùng Tiền gia hàng, ai tốt, các nàng sẽ tự nhìn ra." Hắn dừng một chút, hỏi, "Ta để ngươi làm hàng tốt, các ngươi có nghiêm túc làm không?"

Tần Lung vội vàng gật đầu: "Lần này hàng xác thực là phi thường tốt."

.....

Tần Lung cùng nàng đẩy tứ sau khi rời đi, Hứa Lục Trà vẫn duy trì mỉm cười lạnh xuống.

Nữ tử đều là như thế chán ghét, vì dục vọng, hoặc khúm núm, hoặc không từ thủ đoạn nào. Nếu là có thể, hắn thà rằng cả đời không cùng các nàng liên hệ. Chờ hắn có thể làm chủ chính mình vận mệnh, không cần lại xem sắc mặt của người khác, hắn nhất định muốn đem tất cả nhường hắn không thoái mái nữ tử giẫm dưới chân.

Hứa Lục Trà đứng thẳng người, dọc theo đường cũ trở về. Hắn buổi sáng ra cửa đã kiểm tra Trương Mông từng nói với hắn bấy rập, hắn cần bảo đảm chính mình có thể thuận thực dùng những bấy rập kia. Hắn cần tận lực đem hết thầy nắm giữ trong tay mình, có lúc bởi vì một chút sơ sẩy, thường thường có thể đem người đưa vào chỗ chết.

Tựa như hắn nhất thời tính khí, sơ sẩy Chung Hoắc đối Trương Mông coi trọng, nhường Long tỷ đối phó Trương Mông, hắn vì vậy mất đi phủ nha môn chỗ dựa. Nếu là có phủ nha môn hỗ trợ, Trần Việt nhất định không dám đối với hắn làm như vậy, hắn sẽ không luân lạc đến nông nỗi như thế này.

Hắn ở địa phương cách căn phòng kia không xa gặp được Tần Lung đẩy tứ, bọn đẩy tứ nhận ra hắn, muốn dẫn hắn xuống núi, hắn cự tuyệt, Tần Lung mới chính mình lên núi tìm hắn, mới có như thế một màn vừa rồi.

Tần Lung trước khi đi, vẫn muốn nhường hắn xuống núi, nàng sẽ cho hắn chỗ ở tốt nhất. Hứa Lục Trà hận không thể cùng nàng có gì liên quan ngoài chuyện hợp tác nên tự nhiên sẽ không đáp ứng.

Tần Lung không phải là phu quân, hắn sẽ không lại tại người không liên quan trên người phóng túng phí tâm tư, nịnh nọt Tiền Mộ kia làm người ta nôn mửa trải qua, hắn lại cũng không nghĩ thể nghiệm.

Hứa Lục Trà trở lại căn phòng kia, vừa định đẩy cửa ra, nhìn thấy bụi bặm rơi vãi ở trên ngưỡng cửa buổi sáng vị trí không đúng, ánh mắt rung mình.

Có người đến qua.

Hứa Lục Trà nghiêng đi thân thể, xuyên thấu qua khe cửa xem vào bên trong, đầu óc nhanh chóng hồi tưởng bấy rập cách dùng, nếu là người không có hảo ý xông tới, hắn sẽ cho bọn họ đẹp mắt.

"Hứa công tử, ngươi ở sao? Trương bộ khoái cho chúng ta đi đến xem ngươi, ngươi không cần sợ hãi."

"Trương bộ khoái hết sức lo lắng ngươi an toàn, rất muốn đến xem ngươi, chỉ là nàng không tiện ra cửa, ngươi nếu là ở đây, liền đi ra được không? Cũng tốt để cho chúng ta trở về nói cho Trương bộ khoái ngươi vẫn bình an."

Xuyên thấu qua khe cửa, Hứa Lục Trà nhìn thấy vài nữ bộ khoái ở trong sân hướng về trong phòng gào thét. Hắn gấp qua các nàng, xác thực là cùng Trương Mông giao tình tương đối khá bộ khoái.

Hứa Lục Trà tâm chẳng biết tại sao nhanh chóng nhảy dựng lên. Hắn nghĩ đến Trương Mông âm áp tươi cười, cùng cười rộ lên hội cong cong con mắt.

Nàng lo lắng hắn?

Hứa Lục Trà lạnh như băng hai mắt như bị lửa hòa tan, chậm rãi tan thành một vũng nước.

Hừ, nàng còn biết lo lắng hắn, còn tưởng rằng nàng sau khi trở về cùng nam nhân xấu xí hỗn cùng một chỗ, quên hắn rồi.

Chẳng lẽ cùng hắn chung đụng ba ngày, bị hắn thân thể mê người cùng dung mạo khuynh thành hun đúc lâu, không cách nào nữa nhìn thẳng nam nhân xấu xí kia, đặc biệt nhường người trở về tìm hắn thăm dò hắn tâm ý?

Hứa Lục Trà gương mặt tuấn tú ửng đỏ, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong sân bộ khoái quay đầu lại nhìn hắn, thờ phào nhẹ nhõm: "Hứa công tử, ngươi quả thật còn ở đây."

Hứa Lục Trà mỉm môi mỉm cười, hướng về các nàng quý gối hành lễ: "Xin hỏi các vị bộ khoái đại nhân tìm Lục Trà có chuyện gì?"

Nam tử một bộ hồng y, da thịt tuyết trắng, con mắt như thu thủy, một nhẵn mày một nụ cười đều là phong tình, chúng bộ khoái ngẩn ra.

Đồn đồn Hứa Lục Trà là mỹ nam tử số một số hai của Vân Thành, hiện thời xem ra sự thật đúng vậy, ít nhất trừ Quý công tử ở phủ nha môn, các nàng chưa từng gặp qua so với hắn còn mỹ nam tử.

"Hứa công tử, Trương bộ khoái lo lắng ngươi ở trên núi sẽ gặp phải khó khăn, đặc biệt nhờ chúng ta đi đến xem ngươi tình huống một chút."

Hứa Lục Trà khẽ rừ xuống con mắt: "Lục Trà qua rất tốt. Trương bộ khoái vẫn nhớ Lục Trà, Lục Trà hết sức cảm động."

Mọi người hỏi thăm Hứa Lục Trà một chút về cuộc sống ở trong núi sẽ gặp phải vấn đề khó khăn, tỷ như phương diện thức ăn như thế nào giải quyết, còn có đối phó dã thú đột kích như thế nào.

Hứa Lục Trà lần lượt hồi đáp: "Những việc này Trương bộ khoái đều có đã dạy Lục Trà, mọi người không cần phải lo lắng."

Bộ khoái mấy người xác định Hứa Lục Trà thật sự có năng lực một thân một mình ở trên núi ở yên lòng, chuẩn bị cáo từ rồi đi.

Hứa Lục Trà liên tục mỉm cười khẽ cứng lại, nhanh chóng gọi lại các nàng: "Trương bộ khoái không có lời gì muốn nói với Lục Trà sao?"

"Không có."

"..."

Đội bọn bộ khoái sau khi rời đi, Hứa Lục Trà có chút tức giận đóng cửa lại.

Cái kia kẻ ngu dốt không hiểu phong tình!

Thế nhưng không có gì lời để nói với hần!

Thích hần cứ việc nói thẳng, sợ hãi rụt rè không có bộ dáng nữ nhân, đáng đời nàng không lấy được phu.

Ý thức được chính mình thế nhưng vì người kia vắng vẻ mà tức giận, Hứa Lục Trà lại là bực mình.

Hần thật sự là bị quỷ mê tâm hồn. Tại sao vì nàng mà tức giận?

Rất lâu, Hứa Lục Trà chậm rãi tỉnh táo lại, bây giờ không phải là lúc nhớ đến người ngu kia, hần phải nghĩ biện pháp từ Tần Lung trên tay đoạt được càng nhiều lợi ích.

Vì có thể làm chủ chính mình vận mệnh, vì có thể đem những người làm hần không vui giẫm dưới chân, hần nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Trần Việt cái kia lão bất tử, hần sớm muộn có một ngày hành chết hần.

...

"Đại nhân?"

Trương Mông nằm ở trên giường, quay đầu lại nhìn về phía Chung Hoắc đang ở điều thuốc mờ

Nàng dưới ánh mắt là lớp xanh đen sắc mặt tái nhợt, sắc môi tái nhợt, xem ra so với Trương Mông người bị trọng thương còn muốn tiều tụy.

Nàng đã rất lâu không có ngủ tốt đi.

Trương Mông sau khi trở lại, vẫn muốn nàng đi nghỉ ngơi, nhưng nàng lại không muốn. Bởi vì mấy ngày trước đây vì tìm Trương Mông, nàng đã trể nãi rất nhiều công vụ. Chung Hoắc vì có thể ở gần chiếu cổ Trương Mông, đã đem tất cả công văn đều dời đến Trương Mông gian phòng, Trương Mông mỗi đêm cũng có thể nhìn thấy Chung Hoắc phê duyệt công văn đến đêm khuya, mà gần nhất vụ án lại nhiều, nàng mỗi ngày lại muốn sớm rời giường đi ra bên ngoài tra án. Hai ngày này nàng vì công sự, vẫn không thể nào ngủ ngon. Làm Trương Mông có chút thương tiếc.

Chung Hoắc ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, nhân nhạ nói ra: "Làm cái gì?"

"Đại nhân, người nếu mệt, đi về trước nghỉ ngơi đi."

Chung Hoắc dùng khăn tay lau sạch Trương Mông sau lưng, đem thuốc mờ lạnh buốt thoa lên trên vết thương đã khẽ đóng vảy.

"Ta không mệt." Chung Hoắc nói như thế.

Nhưng vì Trương Mông thỏa xong được sau, lúc nàng phê công văn bất giác đã nằm ở trên bàn ngủ. Nàng quan phục còn không có thay đổi, đen nhánh đầu tóc rừ xuống ở nàng trắng nõn trên mặt, thật dài lông mi hơi xoắn, ở nàng trên mí mắt lưu lại nhân nhạ bóng ma.

Trương Mông vừa đem thăm choàng tại trên người nàng, nàng lông mi run lên, mở ra đen nhánh con mắt, nàng nhìn thấy Trương Mông, khẽ mê mang ánh mắt chậm rãi nhu hòa: "Nương từ ..... "

"A?" Trương Mông sững sờ, "Đại nhân, người nói cái gì?"

Chung Hoắc tựa hồ mới tỉnh lại giống nhau, mạnh đem thân thể ngửa ra sau: "Người cách ta gần như thế làm cái gì?"

Trương Mông ngẩn ra: "Ta sợ đại nhân lạnh, đặc biệt cho đại nhân choàng áo, chỉ là ..... đại nhân vừa mới gọi ta cái gì?"

Chung Hoạch vội ho một tiếng: "Không có gì."

Nàng khuôn mặt trắng nõn chậm rãi phiếm hồng, gặp Trương Mông còn đang nhìn, không khỏi xấu hổ vỗ cái bàn: "Trương Mông, cách ta xa một chút."

"A." Trương Mông lui về phía sau mấy bước, tò mò hỏi, "Đại nhân, người là mơ thấy Quý công tử đến sao?"

Chung Hoạch mặt tối sầm, lờn nàng một cái: "Cả ngày đầu óc bên trong liên nghĩ chuyện hạ lưu, người xấu hổ hay không xấu hổ."

"....."

Cửa đột nhiên bị gõ vang lên, bên ngoài truyền đến thanh âm hung phấn: "Trương Mông, Kim Nguyệt về thăm người, người mau ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24

"Trương Mông, mấy ngày không gặp, muội sao lại ra nông nổi như vậy?"

Trương Mông mới vừa đi ra cửa phòng, liền bị Kim Nguyệt nhào tới ôm chặt lấy thân thể. Chung Hoạch mặt tối sầm, một tay đẩy ra Kim Nguyệt mặt: "Nàng thương còn không có hảo, người đừng đụng nàng."

Kim Nguyệt nhanh chóng buông ra Trương Mông, đối Trương Mông hỏi han ân cần một phen, lại nghiêng đầu cùng Chung Hoạch hàn huyên vài câu, sau đó quay đầu hướng cùng ở sau lưng nàng hai người nam tử nói ra: "A Triệt, A Ước, lại đây."

Kim Nguyệt chỉ một cái khuôn mặt thanh tú nam tử trẻ tuổi đối Trương Mông cùng Chung Hoạch nói: "Đây là trượng phu của ta, A Triệt."

Lại chỉ một cái mặt ngọc mây ngài niên khoảng mười hai mười ba tuổi: "Đây là A Ước, A Triệt đệ đệ."

Trương Mông cùng Chung Hoạch mỉm cười đối bọn họ gật đầu. Kim Nguyệt lại hướng bọn họ phân biệt giới thiệu Chung Hoạch cùng Trương Mông.

Nghe được nổi danh Chung đại nhân liền là trước mặt xinh đẹp tuyệt trần nữ tử, A Triệt có chút khản trương, nhanh chóng quỳ gối hành lễ. A Ước thần sắc như thường, ngược lại nghe được Trương Mông tên sau, hắn đặc biệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Mông.

Kim Nguyệt tiến đến Trương Mông bên tai, nói nhỏ: "Nha, này chính là A Ước, cũng không tệ lắm phải không?"

Trương Mông nhớ tới trước kia Kim Nguyệt có ý tác hợp nàng cùng A Ước, lập tức sắc mặt cũng không tốt, lấy cùi chỏ thọt Kim Nguyệt eo, thấp giọng nói: "Hắn mới mười ba tuổi, tỷ cầm thú này."

Chung Hoạch bởi vì có chuyện, rất nhanh rời đi.

Tại hậu viện.

Kim Nguyệt cùng Trương Mông tán gẫu trong chốc lát, liền nhìn không được cùng nàng trượng phu A Triệt như keo như sơn ân ái ái thì thầm. A Ước ngồi ở Trương Mông đối diện, liên tục quan sát Trương Mông, không hề giống nam tử nữ tôn quốc e lệ.

Trương Mông vội ho một tiếng, dùng dụ dỗ tiểu bằng hữu nói với hắn: "A Ước, đệ có đói bụng không, ăn chút điểm tâm đi." Nói xong, đem trên bàn đá điểm tâm chuyển qua A Ước trước mặt.

A Ước có một đôi xinh đẹp mắt đào hoa, đôi mắt sáng ngời ướt át, hắn nhìn không chớp mắt Trương Mông, nộn môi khẽ câu dẫn ra: "Tỷ cũng không tệ."

"Ân?" Trương Mông nghi hoặc.

A Ước tuyết trắng ngón tay nhặt lên một khối bánh ngọt, bỏ vào trong miệng: "Ta đáp ứng gả cho người."

"Hắc?!" Trương Mông tròn mắt há hốc mồm.

A Ước đứng thẳng người, duỗi tay bắt lấy Trương Mông tà áo, lôi nàng đến gần hắn, sau đó nhẹ nhàng ở Trương Mông khoe miệng hôn một cái.

Hắn như không có việc gì buông ra cứng ngắc toàn thân Trương Mông, lần nữa ngồi xuống, lại cầm một khối bánh ngọt bỏ vào trong miệng: "Vậy ba



năm sau, tỷ nhất định phải tới cưới ta. Thê chủ đại nhân?"

Trương Mông mạnh xoay người tránh ra, đem cách đó không xa chính cùng trương phu chàng chàng thiệp thiếp Kim Nguyệt tóm qua một bên.

"Kim Nguyệt! Tỷ đến cùng nói cái gì với A Ước?"

Kim Nguyệt vốn đang có chút bất mãn Trương Mông kéo nàng đi, nghe được Trương Mông lời nói, trên mặt nàng bất mãn chuyển hóa thành hiếu kỳ: "A Ước như thế nào?"

"Hắn nhường ta cưới hắn."

Kim Nguyệt che miệng phớt cười ra tiếng: "Trương Mông, đây là chuyện tốt a! A Ước là hài tử rất có năng lực, trong nhà làm ăn đều là đệ ấy quản lý! Đệ ấy ánh mắt rất cao, ta còn sợ đệ ấy chướng mắt muội, không nghĩ tới muội mị lực còn không tệ."

Trương Mông đáp Kim Nguyệt một cước: "Hắn vẫn là đứa bé! Này tính cái gì chuyện tốt?"

"Thê chủ đại nhân ~" cách đó không xa A Ước chính hướng về Trương Mông vẫy tay, Kim Nguyệt cười xấu xa đẩy Trương Mông.

"Gọi muội đó, Trương Mông."

Trương Mông có chút tức giận trở lại A Ước bên cạnh, nàng ngồi ở A Ước đối diện, hòa ái dễ gần nói ra: "A Ước, đệ tuổi còn nhỏ, chuyện hôn ước còn muốn thận trọng suy tính, không thể đùa giỡn..."

A Ước đem một khối bánh ngọt nhét vào Trương Mông trong miệng, hơi mỉm cười nói: "Ta quyết định muốn gả cho tỷ không ai có thể thay đổi, thê chủ đại nhân."

...

Kim Nguyệt bọn họ là lúc chạng vạng rời đi, A Ước đi lên xe ngựa trước, từ trong ống tay áo móc ra một ít bản họa, đưa cho Trương Mông.

"Này là ta tự tay vẽ, bên trong đều là ta thích tư thế, thê chủ đại nhân hãy nghiên cứu thật tốt, ta mong đợi thê chủ đại nhân biểu hiện."

Nói xong, hắn giang hai cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy Trương Mông, lập tức buông ra, xoay người lên xe ngựa.

Trương Mông tùy ý nở ra họa bản, thỉnh thoảng phát hiện bên trong họa đúng là xuân cung đồ, hơn nữa họa cực kỳ tỉ mỉ, trông rất sống động.

Mạnh khép lại họa bản, nàng mặt đỏ.

Bọn họ xe ngựa đã chạy, A Ước vén lên rèm xe, quay đầu lại xem nàng, một đôi mắt đào hoa hướng về nàng chớp chớp.

...

Kim Nguyệt không phải đã nói nữ tôn quốc nam tử trước khi xuất giá là vô pháp biết được nam nữ chuyện sao, vì sao A Ước hội biết như thế nhiều, nếu bị người khác biết, hắn danh tiếng liền phá hủy.

Trương Mông nhận được kia họa bản, sợ bị người nhìn đến, gấp rút đem nó nhét vào trong tay áo. Nàng dự định lần sau đi thăm Kim Nguyệt thời điểm, đem này bản họa bản trả lại cho hắn.

Về phần hắn muốn cùng nàng kết thân chuyện, nàng là tuyệt đối không thể đáp ứng.

Nhưng là cho dù hắn cách làm như thế nào khác người, nhưng ở nữ tôn quốc, hắn vẫn là yếu thế, nữ tôn nam tử mặt lúc nào cũng là mỏng, nàng không có ở trước mặt cự tuyệt hắn, mà là đợi Kim Nguyệt bọn họ lúc gần đi, đem Kim Nguyệt kéo qua một bên, nói cho Kim Nguyệt nàng ý tưởng, nhưng Kim Nguyệt đối A Ước nói rõ.

Trương Mông lại cường điệu: "Tỷ nhất định muốn nói cho hắn biết ta có người ngưỡng mộ, cho dù hắn là hảo nam hài, nhưng ta cùng hắn tuyệt đối không thể nào."

Kim Nguyệt khi đó còn tiếc nuối xem nàng: "Thật không muốn cùng A Ước?"

Trương Mông kiên định lắc đầu: "Tỷ đừng có lại tác hợp ta cùng A Ước, ta cùng nghĩa phụ nhân duyên vẫn có hy vọng, tỷ đừng làm loạn."

Kim Nguyệt bất đắc dĩ đăm đăm nàng vai: "Vậy ta chuẩn bị cấp muội lễ vật thành thân cả đời đều đưa không ra..."

...

Trương Mông lại ở phủ nha môn nuôi hai ngày dưỡng thương, miệng vết thương khép lại không sai biệt lắm, Chung Hoắc mới bằng long thả nàng ra ngoài tuần phủ. Buổi sáng thời điểm, nàng mang lên bội đao sớm một chút ra cửa.

Trên đường còn không tính huyền ảo, người đi đường còn tương đối ít, cùng Trương Mông quen thuộc đại thúc đại thẩm vừa thấy được nàng, ào ào vây quanh hỏi nàng gần nhất có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không. Chung đại nhân vì tìm nàng, cơ hồ đem toàn bộ Vân Thành lật tung lên.

Trương Mông vì không bại lộ chuyện của Hứa Lục Trà, cũng không có đối bọn họ nói rõ chi tiết, chỉ là qua loa nói nàng không cẩn thận rơi xuống sơn cốc, sau lạc đường, không có thể kịp thời hồi phủ nha môn. Dân chúng nhân dân ào ào bày tỏ đồng tình.

Khi mặt trời lên cao, Trương Mông tuần phổ công tác cũng đã xong. Nàng ở bên ngoài quán trà uống mấy chén trà giải khát, liền chuẩn bị đến trên núi xem một chút Hứa Lục Trà.

Nàng ở trên đường mua một chút giải nhiệt trái cây còn có một chút điểm tâm, liền lên núi đi.

.....

Trương Mông ở trên núi không có tìm được Hứa Lục Trà, nàng đem phòng ở bên trong bên ngoài tìm khắp, lại không tìm được hấn. Phòng ở gọn gàng sạch sẽ, không có kẻ xấu xâm lấn dấu vết, trong sân nước trà còn bốc hơi nóng, xem ra Hứa Lục Trà là ra ngoài.

Nàng đem trái cây điểm tâm thả đến trên bàn đá, nàng vốn định chờ Hứa Lục Trà trở về, nhưng gần nhất Chung Hoặc nhìn chăm chăm, nếu là nàng trở về trễ, Chung Hoặc sẽ tức giận.

Vì vậy, nàng liền cấp Hứa Lục Trà lưu lại tờ giấy, nói cho hấn biết, nàng đến qua, cũng lấy bằng hữu giọng điệu dặn dò hấn hảo hảo chiếu cố chính mình, thuận tiện lại nói đến chuyện muốn mang gặp Chung Hoặc nhận tội.

Nàng đem tờ giấy để ở dưới chén trà, liền rời đi.

Trên đường xuống núi, nàng lại ngẫu nhiên gặp được Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà không phải là một thân một mình, mà là cùng Tần Lung cùng nhau. Trương Mông nhận biết Tần Lung, trước đây không lâu, Tần Lung còn cùng Tiền Mộ vì Hứa Lục Trà mà vung tay, bị Chung Hoặc phạt sao một ngàn lần thư. Trương Mông cũng đi qua nàng nhà thu thuế, Tần phủ to lớn xa hoa, làm người ta rung động. Chỉ là gần nhất Tần gia gia chủ bệnh, thần chí không rõ, trong nhà làm ăn đều giao cho Tần Lung xử lý.

Trương Mông tự nhận là còn hiểu rõ Hứa Lục Trà tính tình, hiện thời hấn cùng Tần Lung đến gần, nhất định muốn lợi dụng Tần Lung, có lẽ hấn muốn làm Tần gia chủ phụ cũng không nhất định.

Trương Mông thời gian qua không thích quần nam nữ phong lưu chuyện, nàng cũng không có ý định quấy rầy Hứa Lục Trà thông đồng Tần Lung, liền yên lặng đường vòng, chuẩn bị rời đi.

Nhưng là Tần Lung mất sắc, bỗng chốc liền nhìn thấy nàng, còn cùng nàng chào hỏi: "Trương bộ khoái, người tại sao lại ở chỗ này?"

Tần Lung người mặc dù không có tài năng, dễ dàng xúc động, nhưng tính tình còn nhiệt tình, có ánh mắt, hội cảm ơn. Kể từ một lần ngẫu nhiên, Trương Mông vì nàng dạy dỗ lưu manh đoạt nàng túi tiền, nàng mỗi lần nhìn thấy Trương Mông, đều sẽ chủ động cùng Trương Mông vãn an, có lúc còn hội thỉnh Trương Mông uống rượu, bất quá Trương Mông không có tiếp nhận.

Gặp Tần Lung đã phát hiện chính mình, Trương Mông cũng không né tránh, thoải mái cười với nàng nói: "Ta có việc đến trên núi một chuyến, bất quá sự tình cũng làm xong, ta cũng vậy nên trở về đi."

Tần Lung gật đầu, mỉm cười: "Trương bộ khoái, hôm nào lại mời người uống rượu."

Hứa Lục Trà kể từ lúc nhìn thấy Trương Mông xuất hiện, cả người liền ngẩn ra, gặp Trương Mông cáo từ chuẩn bị rời đi, hấn tựa hồ mới giật mình tỉnh giống nhau, cũng bất chấp vừa mới cùng hấn thương lượng chuyện làm ăn thượng Tần Lung, gấp hướng Trương Mông đi vài bước.

"Trương Mông, người là ....." tới tìm ta sao?

Trái tim chẳng biết tại sao nhanh chóng đập nhanh, mấy ngày nay trong đầu xóa không đi người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, nhường hấn có chút ít trở tay không kịp.

Nàng quả nhiên không bỏ được hấn đi.

Nàng quả nhiên là đối hấn có ý tứ đi.

Nếu không, vì sao nhiều lần quan tâm hấn.

Trương Mông nghe được Hứa Lục Trà lo lắng thanh âm, quay đầu hướng hấn cười cười: "Hứa công tử, có chuyện gì không?"

Hứa Lục Trà lại giống như là cổ họng bị bóp chặt, cái gì cũng nói không nên lời. Cho tới bây giờ ở trước mặt người khác đều là tràn đầy tự tin, lúc này ở trước mặt nàng, hấn tựa như mất đi ngôn ngữ nói chuyện.

Trương Mông thấy hấn không nói lời nào, liền nhìn chăm chăm nàng, hấn đôi mắt liền như vậy yên lặng xem nàng, trong đó mãnh liệt không thôi, tựa hồ có nhiều chuyện muốn nói với nàng, lại không thể nào nói lên cảm giác. Trương Mông cảm thấy có chút quái dị, lại cũng không muốn miệt mài theo đuổi,

đối với hắn cười cười: "Nếu không có, ta đi trước."

Nói xong, liền xoay người rời đi. Hứa Lục Trà nhanh chóng lại hướng nàng đi vài bước, bị vắng vẻ Tần Lung có chút bất mãn: "Lục Trà, ngươi có lời gì muốn nói với Trương bộ khoái sao?"

Hứa Lục Trà dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn Tần Lung một cái. Mỹ mâu chợt lóe qua chán ghét.

Trương Mông đặc biệt tìm đến hắn, lại không cùng hắn nói chuyện, không để ý hắn, liền dạng này đi, khẳng định là vì chứng kiến hắn cùng Tần Lung hai người, khổ sở trong lòng.

Hắn càng xem Tần Lung lại càng thấy được nàng đáng ghét. Đồng dạng là nữ nhân, Trương Mông cấp hắn cảm giác là càng xem càng mê người, càng xem càng vô pháp tự kiềm chế, mà Tần Lung này người quái dị thế nhưng làm Trương Mông tức bỏ đi.

Hứa Lục Trà liên tục ở Tần Lung trước mặt giả vờ yếu ớt dụ dỗ lần đầu tiên đối Tần Lung lãnh mặt: "Tần tiểu thư, về sau nếu là có chuyện gì, liền nhường người hầu đến nói cho ta biết, ngươi không cần phải tới tìm ta nữa."

"Lục Trà?" Tần Lung chứng kiến thời gian qua dụ dỗ Hứa Lục Trà đối với nàng lãnh mặt, vừa sợ vừa nghi hoặc.

Hứa Lục Trà lại không để ý tới nữa nàng, bước nhanh hướng về Trương Mông đuổi theo đi.

Chân bị treo vẫn chưa hoàn toàn hảo, hắn bình thường đi đường cũng không dám dùng sức, hiện thời chứng kiến Trương Mông cách hắn càng ngày càng xa, hắn chân phăng phất không có cảm giác đau, bước nhanh đuổi theo Trương Mông, trong lòng lại là lo lắng lại là ủy khuất.

Trương Mông cũng là ngốc, cứ như vậy đơn giản tin tưởng hắn cùng Tần Lung có quan hệ sao? Nàng chẳng lẽ sẽ không suy nghĩ sao? Tần Lung loại người như vậy, hắn như thế nào có thể sẽ thích!

Nhu nhược không giống nữ tử, nếu đã thích hắn, liền cường thế một chút, chiếm hữu hắn a. ( O.O anh hy vọng bị tỷ ấy chiếm đoạt sao ôô...)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25

"Trương Mông, nàng đứng lại đó cho ta."

Đằng sau truyền đến Hứa Lục Trà vừa nóng vừa giận thanh âm, Trương Mông có chút ít kinh ngạc quay đầu lại.

Hứa Lục Trà đã thay hồng y, mặc vải thô xiêm y của Dương Tinh. Nhưng cho dù là vải thô, hắn mặc lên người cũng không lộ vẻ chật vật mà có một loại hoa sen mới nở khí chất. Hắn so với Dương Tinh cao hơn, Dương Tinh y phục hắn mặc cũng không vừa, ống tay áo có chút ít ngắn, lộ ra hắn tuyết trắng cổ tay. Trên cổ tay mang màu bạc vòng tay lóe nhu hòa hảo quang dưới ánh mặt trời.

Hứa Lục Trà chạy đến trước mặt nàng, thở hồng hộc mở miệng: "Nàng không cần nghĩ lung tung, ta cùng Tần Lung không có một chút quan hệ nào cả!"

Trương Mông có chút ít kinh ngạc, hắn hoàn toàn không cần thiết giải thích với nàng a, bất quá nàng vẫn là mỉm cười trả lời hắn: "Ta không có nghĩ lung tung. Ta biết rõ huynh cùng Tần Lung thanh bạch."

Hứa Lục Trà hơi chậm lại, nàng phản ứng cùng hắn dự đoán không giống nhau, nhưng đã ở trong đầu nghĩ kỹ đối với nàng giải thích, hắn vẫn là nói ra: "Ta cùng Tần Lung chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, cho dù nàng xác thực tâm có vấn vương ta, nhưng ta đối với nàng hoàn toàn không có tâm tư khác"

"Àn, ta biết rõ." Trương Mông mỉm cười nói.

Mặc dù Trương Mông tin tưởng hắn, nhưng Hứa Lục Trà chẳng biết tại sao càng cảm thấy tức giận, hận không thể một cước đạp nàng.

Cái này chán ghét kẻ ngu dốt, hắn cùng nàng giải thích như thế nhiều lần cái gì!

Nàng lại không tiền không quyền, hắn tuyệt đối sẽ không vừa ý nàng. Hắn hoàn toàn không cần vì nàng suy nghĩ mà bất an.

Hắn thật sự là mê muội.

Hứa Lục Trà tức giận xoay người liền đi, lại không cẩn thận treo chân, cả người ngã về sau.

Trương Mông thấy thế, vội lên trước vươn tay tiếp hắn.

"Hứa công tử, cẩn thận một chút."

Nàng một tay kéo lấy hần cánh tay, một tay vịn chặt hần phần lưng. Hứa Lục Trà tóc dài đen nhánh ở giữa không trung xẹt qua tươi đẹp dấu vết, như ngọc khuôn mặt hiện ra kinh ngạc, hần mảnh ngẩng đầu nhìn về phía Trương Mông, gặp chính mình ngã vào Trương Mông trong lòng, tuấn tú mặt đỏ lên, gấp rút đứng thẳng người, đẩy ra Trương Mông.

Trương Mông nhật lên màu xanh biếc ngọc bội Hứa Lục Trà làm rơi xuống, đưa cho Hứa Lục Trà.

"Hứa công tử, ngọc bội của huynh."

Hứa Lục Trà tiếp nhận ngọc bội, vừa mới tức giận cũng kỳ dị không có, xem Trương Mông mặc một thân bộ khoáy y phục đầu tóc cột cao, lộ ra trắng nõn nhu hòa còn khê hiện ra vận động sau đó ửng mặt.

Lại nghĩ tới vừa mới cùng nàng da thịt kề nhau cảm giác, mềm mại ấm áp, xúc cảm vô cùng tốt.

Hần mặt đỏ, chẳng biết tại sao, hần đột nhiên hối hận vì cái gì mau tránh ra nàng ôm ấp như vậy.

Trương Mông thấy hần có chút ít rồi rầm nhủ lại lòng mảy, cho rằng hần vì chính mình vừa mới chạm vào hần mà tức giận, thông cảm lui về phía sau vài bước, kéo ra cùng hần khoảng cách.

Trước ở dưới sơn cốc bởi vì hần đi đường bất tiện, nàng mới ngày ngày đỡ hần nhanh chóng lên đường. Hiện thời bọn họ đều đi ra khỏi núi cốc, hần vết thương ở chân cũng tốt lên rất nhiều, cần bản không cần nàng trợ giúp, vì tránh hiềm nghi, nàng tự nhiên không nên lại như thế cùng hần thân cận.

Trương Mông ngẩng đầu nhìn sắc trời, gặp đã không còn sớm, liền nói với Hứa Lục Trà: "Hứa công tử, ta phải về phủ nha môn. Huynh một thân một mình ở trên núi phải hảo hảo chiếu cố chính mình. Có thời gian ta sẽ trở lại thăm huynh."

Hứa Lục Trà ngược mắt xem nàng, vội la lên: "Nàng đi bây giờ sao?"

"Àn." Trương Mông gật đầu, "Ta còn có việc bận rộn, không thể trở về quá muộn."

Hứa Lục Trà không tự giác nắm chặt tay.

Thế nhưng cứ như vậy đi? Nàng liền không có lời gì muốn nói với hần sao?

Kể từ đi ra khỏi núi cốc, cùng Trương Mông tách ra, hần mỗi ngày mỗi đêm nghĩ tới nàng. Hần cũng cảm thấy nàng nhất định cũng như hần, đối hần trung tư tận xương.

Bọn họ ở dưới sơn cốc cùng nhau vượt qua ba ngày, cùng ăn cùng ở, như phu thê. Lấy hần mị lực, hần không tin nàng đối hần không có cảm giác nào.

Hần so với Lâm Hạo, Tiểu Trù, Từ Y đám người mỹ nhiều, hần bề ngoài ở Vân Thành tuyệt đối là số một số hai. Trương Mông không thể nào buông tha cho hần mà tuyển những người khác.

Mà cùng nàng đi ra khỏi sơn cốc sau, nàng dẫn hần về quan trọng nhà, tỉ mỉ dạy bảo hần như thế nào sử dụng bấy rập, cho dù nàng xuống núi sau cũng không quên nhường bộ khoáy khác đến xác định hần an toàn, hiện thời, nàng còn chính mình sang đây xem hần.

Nàng rõ ràng là đối hần có ý!

Nếu đã đối hần có ý, liền nói ra đến a! Nếu đã yêu hần, liền không cần lại làm bộ như điềm nhiên như không có việc gì. Hần tối chán ghét do dự thiếu quyết đoán nữ nhân!

Trương Mông gặp Hứa Lục Trà nhủ lại lòng mảy, không nhìn nàng. Cho rằng Hứa Lục Trà phiền chán nàng, thúc giục nàng đi. Liền về mặt bắt đắ đi cười cười với hần, xoay người liền rời đi.

Vô luận như thế nào nam tử đều là chú trọng khuê dự. Nàng về sau tuyệt đối không thể thân cận Hứa Lục Trà quá. Dù sao Hứa Lục Trà vẫn luôn kỳ vọng có thể tìm tốt thê chủ.

...

"Trương Mông!"

Gặp Trương Mông thực xoay người rời đi, Hứa Lục Trà vừa tức vừa ủy khuất.

Đi thì đi! Trương lai nàng nếu là yêu hần yêu chết đi sống lại, quỳ trước mặt hần thỉnh cầu hần yêu nàng, hần cũng sẽ không liếc nhìn nàng một cái!

Tuyệt đối sẽ không liếc nhìn nàng một cái!

Đằng sau Hứa Lục Trà nghiêng răng nghiêng lợi kêu nàng tên, Trương Mông có chút ít không hiểu giật mình.

Nàng quay đầu lại nghi ngờ hỏi: "Hứa công tử, còn có chuyện gì sao?"

"Không có!" Hứa Lục Trà tức giận trả lời.

Hắn xoay người rời đi, không muốn lại nhìn người ngu ngốc như vậy một cái. Vừa ý như vậy một tảng đá, hắn thật sự là mắt bị mù.

"Đúng rồi, Hứa công tử, ta mua cho huynh trái cây cùng điểm tâm. Huynh lúc về nhớ ăn."

Đột nhiên đằng sau truyền đến Trương Mông dễ nghe thanh âm, Hứa Lục Trà bước chân dừng lại.

"Thuốc mỡ chữa trị vết thương ở chân ta để ở trên bàn đá, huynh nhớ lấy ra bôi."

Hứa Lục Trà mỹ mầu mềm mại, trái tim tựa như bị nước nóng ngâm. Người này thật sự là quá phiền. Đối hắn lúc lạnh lúc nóng, lúc gần lúc xa, hắn lúc nào cũng bị nàng tác động tâm tình. Trước vẫn luôn là hắn nhường nữ nhân nóng ruột nóng gan, hắn khi nào đối với nữ nhân như thế nóng ruột nóng gan qua.

"Hứa công tử, vậy ta đi trước."

Hứa Lục Trà lông mi khẽ run, hắn xoay người lại nhìn Trương Mông một cái, mềm hạ giọng nói: "Nàng ngày mai có đến không?"

Cho dù nàng là cục đá, cho dù nàng không hiểu phong tình, cho dù nàng trong mắt chỉ có ăn, cho dù nàng không tài không có quyền, hắn cũng nguyện ý thua bởi trên người nàng.

Có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn liền đối với nàng có cảm giác khác biệt. Cho nên nàng lúc nào cũng là có thể đơn giản tác động hắn tâm tình. Nhường hắn vì nàng mà giận, vì nàng mà bị thương, vì nàng mà xấu hổ, vì nàng mà vui vẻ.

"Nàng ngày mai có đến không?" Hứa Lục Trà lại hỏi.

Trương Mông suy nghĩ một chút ngày mai hành trình, tựa hồ vẫn còn rảnh, bởi vì nàng bị thương, Chung Hoắc không cho nàng làm quá nhiều việc. Nàng không để ý đến gặp hắn, nhưng nhiều lần cùng hắn gặp nhau như vậy, đối Hứa Lục Trà danh dự không tốt .....

"Ta ngày mai ở nhà chờ nàng. Nàng nhớ tới."

"Ân?" Trương Mông ngăn ra.

Hứa Lục Trà gương mặt tuấn tú ửng đỏ, quay mặt sang không nhìn nàng.

Trương Mông kịp phản ứng, trả lời: "Cũng được, vậy huynh muốn cái gì, ta ngày mai cho huynh mang đến."

Nàng vừa mới ở trong phòng bếp cẩn thận nhìn một chút, trừ một chút cần thiết gạo, còn có một chút gia vị phẩm, cơ hồ cũng không có gì món ăn, nàng ngày mai có thể đưa một chút cải xanh hoặc là thịt lại đây. Nếu đã nàng mời mọc Hứa Lục Trà ở trong nhà, cũng nên thật tốt chiêu đãi hắn.

Hứa Lục Trà trả lời: "Nàng muốn mang cái gì đến cũng có thể."

Trương Mông hiểu rõ, nàng đối Hứa Lục Trà cười cười: "Tốt lắm, ngày mai ta cũng là buổi trưa rảnh, buổi trưa ta liền tới tìm huynh đi."

.....

Trương Mông cùng Hứa Lục Trà xác định ngày mai thời gian gặp mặt, liền xuống núi.

Trở lại phủ nha môn, Chung Hoắc còn đang bận công sự, trên án còn để đồ ăn, nàng một chút cũng không chạm qua. Gặp Trương Mông tiến gian phòng, nàng ngẩng đầu lên nhìn.

"Hôm nay sao trở về như thế muộn?" Chung Hoắc nhíu mày.

"Ta đi một chuyến trên núi." Trương Mông thành thật trả lời.

Chung Hoắc tay dừng lại, bỏ xuống ngọn bút: "Người đi tìm Hứa Lục Trà?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Ngưng Suong



Ban đêm, trăng trong như nước, chiếu vào cửa sổ.

Trên giường, Trương Mông mày nhíu chặt, lông mi trên cặp mắt khẽ run.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, bông tuyết bay phát phơ trên bầu trời, gió lạnh thấu xương xuyên thấu cửa sổ tràn vào, đông lạnh Trương Mông cả người run rẩy.

Nàng rút lại cổ, hai tay lạnh cứng cầm đá đánh lửa, tia lửa chọt lóe, không khí nổi lên lửa.

Nàng nhanh chóng đem cây khô cẩn thận thêm vào lửa.

"Không có việc gì, có lửa liền sẽ ấm áp rất nhiều."

Mặc dù cả khuôn mặt nàng đều đông lạnh cứng ngắt, nhưng vẫn cố gắng nặn ra nụ cười. Ánh mắt đen nhánh sáng ngời cong cong, nhìn đối diện nam hài tóc trắng.

Nàng không giống người trong thôn sẽ vì màu tóc mà bỏ rơi hấn, nói hấn là yêu ma chuyển thế.

Nam hài quần áo mỏng manh rách nát, môi bị đông lạnh đến tím tái, lại không nói tiếng nào. Hấn co lại trong góc phòng, đôi mắt không có tiêu cự nhìn sàn nhà, đôi lời nói của Trương Mông làm ngơ.

Trương Mông đánh tốt lửa, liền đào khoai lang từ trong đồng đất, thả tới hỏa bên cạnh nường.

"Ngươi có đói bụng không, ta nướng mấy củ khoai lang cho ngươi nhé, ngươi trước tiên tại đây bên trong ăn. Không cần đem khoai lang mang đi ra ngoài."

Trương Mông cầm lấy nhánh cây đào khoai lang: "Mặc dù khoai lang không tính là đồ ăn, nhưng bọn họ đã quen cướp mọi thứ của ngươi rồi."

Mặc kệ nam hài trên tay có cái gì, các hài tử trong thôn cũng sẽ đem chúng cướp đi.

Cho dù nam hài mấy ngày mấy đêm chưa ăn cơm, thật vất vả mới có thức ăn trong tay cũng sẽ bị bọn họ cướp cho chó ăn.

Nam hài liên tục cúi đầu, tóc dài trắng bù xù rũ xuống trên mặt đất. Tia lửa từ trong đồng lửa ngẫu nhiên văng ra đến trên tóc hấn, văng trúng cánh tay chong chóng vết thương, hấn cũng không có chút phản ứng nào.

Trương Mông thả nhánh cây đang cầm xuống, đem nam hài ôm đến bên cạnh chính mình, đem hấn tóc dài cột gọn gàng, lại sửa sang y phục của hấn một chút.

Rất nhanh, khoai lang nướng tốt lắm, Trương Mông đem vỏ khoai lang lột, lộ ra bên trong vàng óng thịt khoai, nóng hổi, mùi thơm xông vào mũi.

"Ăn đi."

Trương Mông đem khoai lang đã bóc vỏ đưa cho hấn.

Nam hài vẫn luôn im lặng như tượng gỗ cuối cùng cũng có chút động tĩnh, hần chậm rãi đưa bàn tay nhỏ bé đã khô nứt ra tiếp nhận khoai lang.

Nam hài từng chút từng chút ăn khoai lang.

Trương Mông mỉm cười sờ sờ đầu hần: "Một chút nữa ta sẽ rời khỏi đây, mấy ngày nữa ta trở về tìm người."

Nam hài dừng một chút, không nói gì.

Lúc Trương Mông định xoay người rời đi, nam hài dùng tay nhỏ bé trần đầy vết thương bắt lấy nằng ông tay áo.

"Sao vậy?" Nàng hỏi.

Nam hài nắm chặt tay áo nàng, ngón tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch, qua rất lâu, hần từ từ buông ra Trương Mông.

"Nhớ trở về."

Nam hài thanh âm lãnh đạm khàn khàn, lại mơ hồ toát ra một tia không muốn xa rời.

"Àn." Trương Mông cười, "Ta sẽ trở về. Chờ ta."

...

Trương Mông mở mắt, suy nghĩ còn dừng lại ở trong giấc mộng kia, trong một căn phòng rách nát lại lạnh như băng.

Bộ dạng nhận hết thấy bi thảm của nam hài còn lặp đi lặp lại trong đầu nàng, làm cho lòng nàng có một chút đau nhức.

Mộng như thế chân thật, phảng phất nàng đã từng trải qua giống nhau.

Thật là quái dị, kể từ khi cùng Hứa Lục Trà ở chung dưới sơn cốc, nàng mỗi đêm đều sẽ mơ thấy nam tử tóc trắng.

Mà hiện thời, nàng lại mơ tới nam tử lúc còn nhỏ.

Trương Mông lắc đầu, dẹp đi suy nghĩ dư thừa. Chỉ là một giấc mộng mà thôi, cũng không cần quá mức nghiêm túc như vậy.

Trời đã tờ mờ sáng, Trương Mông mặc quần áo từ tề, xuống giường.

Hôm qua Chung Hoắc biết được nàng đi tìm Hứa Lục Trà, có chút ít mất hứng, nhưng cũng không nói gì. Chỉ là khuyên bảo nàng: "Mặc dù hần ở đó, người chiêu đãi hần là chuyện tốt, nhưng người vẫn không nên cùng hần thân cận quá, kéo làm hư thanh danh của người ta."

Trương Mông rất tán thành, nàng quyết định hôm nay đi đưa đồ cho hần, sẽ không ở chỗ đó quá lâu, đưa đến liền trở về.

...

"Lâm lão bản, người cũng biết cháu người dung mạo xấu, tính tình lại đanh đá, tìm khắp Vân Thành, trừ ta ra, ai nguyện ý cưới hần. Người không muốn đem hần gả cho ta, chẳng lẽ người muốn hần cả đời không có ai thèm lấy?" Trung niên nữ tử từ ngực áo màu nâu kích động nói.

Nàng da đen, mắt xéch, khoe miệng kéo xuống, giữa lông mày có một cổ bạo ngược khí.

Lâm lão bản sắc mặt không tốt, nhưng cũng nhẫn xuống tính tình trả lời nàng: "Lương tiểu thư, Lâm Hạo có nguyện ý gả cho người hay không, là do hần làm chủ, ta là trưởng bối không thể ép hần. Người nếu là thật thích Lâm Hạo, liền cùng hần nói, chỉ cần hần nguyện ý, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản các người."

Lương tiểu thư cả giận nói: "Hần một con mắt cũng không muốn nhìn ta, ta như thế nào nói với hần! Hần không hiểu chuyện, các người là trưởng bối cũng sẽ không hiểu sao? Hần dung mạo như vậy, ai mà dám muốn hần!"

Lâm lão bản không chịu đựng được nữa, đập mạnh chén trà xuống bàn, thanh âm lạnh xuống: "Lương tiểu thư, chúng ta làm trưởng bối, chỉ hy vọng bọn nhỏ có thể vui vẻ, tuyệt đối sẽ không cưỡng bách hần làm chuyện hần không muốn, cho dù

Lâm Hạo cả đời không ai thèm lấy, ta cũng sẽ nuôi hần cả đời, không cần người lo lắng. Người nếu là thật sự thích Lâm Hạo, liền theo đuổi hần, không cần cả ngày đến chỗ của ta làm âm ỉ."

"Người!" Lương tiểu thư tức giận toàn thân phát run, vỗ bàn cái rầm, chén trà trên bàn chấn động, nước trà văng tung tóe ra ngoài.

"Lâm lão bản, người sẽ hối hận!"

Lương tiểu thư đập ngã băng ghế, phát tay áo rời đi.

Lâm lão bản chán ghét nhìn nàng rời đi, chậm chạp đem ghế dựng lên, lại lấy khăn tay ra lau vết nước trên bàn.

Một gã lưu manh ham mê cờ bạc, cả ngày lại đây ằm ỉ muốn chính mình đem Lâm Hạo gả cho nàng, còn không phải là vì tài sản đại tỷ trước khi mất cho Lâm Hạo sao.

Lâm Hạo cho dù lại không tốt, cũng không tới phiên nàng đến lãng phí.

"Trương bộ khoái!"

Đột nhiên nhìn thấy cao to yếu đuối thân ảnh, Lâm lão bản sắc mặt nhu hòa chút ít.

Trương Mông đang ở tuần phủ, nghe được có người gọi nàng, quay đầu lại thấy Lâm lão bản, người liên tục mời nàng uống trà miễn phí, liền nhanh chóng cười nói: "Lâm lão bản."

...

Lâm lão bản là một người hào phóng lại nhiệt tình, bộ khoái bọn tỷ muội tuần phủ bị nóng khát, nàng cũng sẽ nhiệt tình mời các nàng vào quán uống trà. Trương Mông đối với nàng rất có cảm tình.

Lâm lão bản vì Trương Mông rót trà đầy chén, đem chén chuyển đến trước mặt Trương Mông: "Trương bộ khoái, mời uống."

Trương Mông nâng chung trà lên, mân mân nước trà, cười nói: "Lâm lão bản, tìm ta có chuyện gì không?"

Lâm lão bản thở dài một hơi, tuy có chút khó có thể mở miệng, nhưng nàng vẫn là đem lời nói ra: "Trương bộ khoái, có thể hay không làm phiền người một việc."

"Ân, chuyện gì?"

Lâm lão bản dừng một chút, hạ thấp giọng nói với Trương Mông: "Mấy ngày nay người có thể hay không giúp ta nhìn Lâm Hạo? Ta sợ hắn sẽ có việc."

Trương Mông tay dừng lại, nhíu mày: "Lâm Hạo như thế nào?"

Lâm lão bản đem chuyện lương tiêu thụ nói hết cho Trương Mông nghe.

"Nàng đem tất cả đồ đáng giá đi cầm để đánh bài, gần đây nàng hết tiền, liền đánh chủ ý lên người Lâm Hạo, ngày ngày đến quán trà ằm ỉ, muốn ta đem Lâm Hạo gả cho nàng, ta từ trước đến giờ chưa thấy người nào mặt dày như vậy."

"Nàng làm người hung ác không nói lí lẽ, ta lại là không sợ nàng đối ta làm cái gì, ta chỉ sợ nàng đối Lâm Hạo làm cái gì."

Trương Mông nghe, có chút tức giận đem chén trà thả lại trên bàn: "Lâm lão bản, người hãy yên tâm. Ta sẽ nhìn Lâm Hạo, ta cũng nhờ những bộ khoái khác nhiều lưu ý nàng, nếu là nàng dám làm chuyện xấu, chúng ta nhất định sẽ bắt nàng nhốt trong ngục."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 27

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.\**

Editor: Ngưng Sương





Vì chuyện của Lâm Hạo, Trương Mông đặc biệt nhờ vả bọn tí muội bộ khoái chịu trách nhiệm ở kế bên, làm cho các nàng hỗ trợ xem Lâm Hạo.

Trương Mông cũng nói với Lâm Hạo, để hắn cẩn thận chút, một khi có chuyện xảy ra, liền tìm bộ khoái ở kế bên là được.

Lâm Hạo sửa sang lại đồ trang sức, vừa nghe Trương Mông nói đến lương tiểu thư, mày rậm nhăn lại, phần nộ trang sức ném lại sập: "Cái kia tạp chủng dám đối với ta làm cái gì, ta..." Lâm Hạo giật mình, nhớ ra người trước mặt là Trương Mông, không phải là những người khác, mặt hắn đỏ lên, có chút ít lúng túng nhìn Trương Mông một cái, "Ý của ta là ta mới không sợ nàng"

"Người cẩn thận chút vẫn tốt hơn." Trương Mông khuyên hắn.

Sau khi tuần phổ xong, Trương Mông cũng không cùng Lâm Hạo nhiều nói chuyện liền hướng Lâm Hạo cáo từ, chuẩn bị đi chợ mua thức ăn.

Nàng mua một ít cải xanh cùng thịt, suy nghĩ một chút, lại mua một ít trứng gà, thịt khô, nàng sẽ không thường xuyên mang đồ lên núi cho hắn, nên sẽ mua một chút thức ăn có thể để được trong thời gian dài.

Trương Mông mang theo món ăn cùng thịt, liền lên núi.

Đi qua rừng cây xanh mướt, nàng nhìn thấy nhà gỗ quen thuộc. Hứa Lục Trà đang đứng ở cửa gỗ, màu nâu trung y, da thịt tuyết trắng, tóc đen như mực, một đôi mắt đẹp thành thạo ngắm nhìn phurong xa.

Nhìn thấy Trương Mông, hắn khẽ mân mím môi, gương mặt tuấn tú ửng đỏ nhìn nơi khác.

"Hứa công tử." Trương Mông mỉm cười hướng Hứa Lục Trà vẫy vẫy tay.

Hứa Lục Trà ngưng một cái, nghiêng đón.

Trương Mông tay trái mang theo đồ ăn, tay phải lau mồ hôi. Hứa Lục Trà thấy nàng khuôn mặt trắng nõn lộ ra nhàn nhạt đỏ ửng, trên trán lấm tấm mồ hôi, trong lòng vừa động, nắm chặt khăn tay, giờ tay lên muốn cho nàng lau mồ hôi.

Trương Mông nhanh chóng ngửa đầu ra sau, né qua hắn khăn tay, cười nói: "Ta chính mình lau." Nói xong, lại lấy tay lau trán.

Hứa Lục Trà có chút ít tức giận lườm nàng một cái.

Không hiểu phong tình!

"Trương Mông, ngươi mua cái gì vậy?"

Hứa Lục Trà quyết định không chấp nhặt với nàng, liền nói sang chuyện khác.

Hai người sống vai đi tới, Trương Mông nghiêng đầu đối hắn cười cười, cầm trên tay đồ ăn giờ cấp hắn xem: "Ta mua cho ngươi ăn, ngươi ở trên núi cũng không có gì để ăn, chút ít đồ ăn này có thể cho ngươi ăn mấy ngày."

Như thế sẵn sốc đối với người yêu, nàng vẫn còn tính là cái hiền thê đi. Hứa Lục Trà khẽ câu môi, hắn có chút ít ngượng ngừng hướng về Trương Mông vươn tay.

Nàng đối hắn tốt, hắn liền làm cho nàng ..... nắm một cái tay đi.

Trương Mông chứng kiến Hứa Lục Trà hướng về nàng đưa tay ra, hơi ngần ra, bất quá rất nhanh phản ứng lại, cầm trong tay đồ ăn đưa cho Hứa Lục Trà: "Làm phiền Hứa công tử."

Hứa Lục Trà: "..... "

Trương Mông đem đồ ăn giao cho Hứa Lục Trà sau, nhẹ nhàng thoải mái lắc tay. Mặc dù đồ ăn chẳng hề nặng, nhưng nàng cầm nó rất lâu, tay cũng có chút mỏi. Nữ tôn quốc nam tử xưa nay yếu ớt, không nghĩ tới Hứa Lục Trà ngược lại có chút ít phong độ thân sĩ, Trương Mông tán thưởng nhìn hắn một cái: "Hứa công tử, chúng ta vào đi thôi."

Nói xong, dẫn đầu đi vào sân nhỏ.

Hứa Lục Trà nhắc theo món ăn theo ở phía sau, vừa thẹn vừa phiền muộn lại ủy khuất.

Cái đầu gối này!

Trương Mông đi vào sân nhỏ, nhìn thấy trên bàn đá bày biện hai chén mì sợi còn bốc khói, mặc dù chỉ là bình thường mì với rau dại, nhưng mà trang trí rất đẹp mắt, rau dại tươi xanh, chính tề trải trên vắt mì, mùi thơm mê người xông vào mũi.

"Hứa công tử, đây này là người làm sao?" Nàng chạy vội tới bàn đá trước mặt, kinh ngạc quay đầu lại xem Hứa Lục Trà: "Thơm quá a."

Hứa Lục Trà nguyên vốn có chút mất hứng mặt rất nhanh nhu hòa đứng lên, ở Trương Mông nhìn soi mói, hắn ngượng ngùng gật gật đầu.

Biết ngay nàng sẽ thích mà. Nàng bộ dáng như một con mèo nhỏ tham ăn, thật đáng yêu.

Hứa Lục Trà cầm trong tay đồ ăn để qua một bên, đi đến bên cạnh bàn đá, ngồi ở Trương Mông đối diện. Hắn chuyển đĩa cấp Trương Mông, nhẹ giọng nói: "Ném thử xem đi?"

"Có thể không?" Trương Mông thủ súng nhược kinh \* (được yêu thích mà lo sợ), nàng tiếp nhận chiếc đĩa: "Cảm ơn người a, Hứa công tử."

Sợi mì vừa vào miệng, Trương Mông ánh mắt sáng lên, sợi mì vừa tươi vừa dày, nước lèo cũng phi thường ngon miệng, không biết Hứa Lục Trà ném ném gia vị như thế nào, có thể đem một tô mì bình thường với rau dại làm ngon miệng như thế.

Trương Mông vừa ăn vừa khen không dứt miệng, Hứa Lục Trà mặt đẹp nhu hòa, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Trương Mông.

Tựa hồ mỗi một lần nhìn thấy nàng, hắn lại càng phát giác được nàng xinh đẹp đáng yêu. Hắn xem như thua bởi trên người nàng. Chỉ trông mong nàng sẽ không phụ hắn. Nàng không có tiền không có quyền, này không cần gấp gáp, hắn sẽ đi tranh thủ, hắn Hứa Lục Trà cho dù không có nữ nhân trợ giúp như cũ có thể bò lên trên.

Trải qua đào hôn, trải qua sinh tử, hắn rõ ràng ý thức được, làm cái gì đều chỉ có thể theo dựa vào chính mình, nếu ý lại vào người khác, đến cuối cùng cũng không được gì.

"Hứa công tử, người tại sao không ăn?" Trương Mông ngẩng đầu lên, gặp Hứa Lục Trà nhìn nàng không chớp mắt, lập tức có chút ít không được tự nhiên.

Hứa Lục Trà dời đi ánh mắt, thấp giọng ừ một tiếng. Hắn bung lên chén sứ, nhìn thấy Trương Mông trên bát mì sắp hết, liền dùng chiếc đĩa đem mì trong chén của mình gấp cho Trương Mông.

"A, không cần, Hứa công tử ....." nhìn thấy Hứa Lục Trà động tác, Trương Mông nhanh chóng ngăn cản.

Hứa Lục Trà lờm nàng một cái, cường ngạnh đem nàng chén cầm đến trước mặt mình, đem mì phân cho Trương Mông một nửa.

"Cảm ơn, cảm ơn người a."

Trương Mông cầm chén cầm về, Hứa Lục Trà đột nhiên đối với nàng tốt như vậy, nàng có chút ít không được tự nhiên.

Nhưng nàng xác thực đã cứu Hứa Lục Trà, hắn hành động như vậy đoán chừng là coi nàng như ân nhân cứu mạng mà báo đáp. Không nghĩ tới, hắn cũng là người có ân tất báo.

Trương Mông đem mì trong bát ăn sạch sẽ, bụng đã no đến nấc cục. Nếu là bình thường, nàng sẽ trả cho Hứa Lục Trà tiền com, nhưng nghĩ đến Hứa Lục Trà ở nàng phòng, ăn nàng com, nàng vẫn là đẹp đi ý nghĩa trả hắn tiền com.

Hứa Lục Trà thu thập xong bát đĩa, liền đi trở lại phòng bếp. Trương Mông đem đặt ở dưới bàn đá thịt mang tới phòng bếp. Hứa Lục Trà vén lên ống tay áo, lộ ra tuyết trắng cánh tay, trắng nõn ngón tay thon dài rửa bát đĩa. Trương Mông ở một bên đem món ăn phân loại, sau đó đem chúng nó từng cái cất kỹ.

"Hứa công tử, ta đem trứng gà cùng thịt khô để ở phòng kế bên, người nếu muốn ăn, liền qua phòng bên cạnh lấy nhé."

Hứa Lục Trà nghiêng đầu nhìn nàng một cái, tóc dài đen nhánh theo hắn đầu dong đưa nhẹ nhàng lay động, một sợi tóc rủ xuống ở hắn bên môi đỏ

mộng. Hấn khẽ mở môi đỏ mộng, sợi tóc thuận thể dính vào hấn trong miệng.

Tuần nhan như ngọc, mắt đẹp như nước, môi đỏ mộng như lửa, sợi tóc dính ở hấn trên môi, mũi hoặc động lòng người.

Trương Mông nhìn hấn hai mắt, chỉ hấn môi: "tóc, tóc …… "

Hứa Lục Trà nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chờ nàng đem tóc hấn từ trong miệng lấy ra. Đợi đã lâu, gặp người bên cạnh không có động tĩnh, mở mắt ra, lại phát hiện người kia đã đi ướp thịt....

Đem đĩa quả xuống chậu rửa, Hứa Lục Trà về mặt xấu hổ.

Đầu đất kia!

……

Trương Mông vốn là sẽ không ở trên núi quá lâu, nhưng Hứa Lục Trà cho nàng làm mì sợi, nàng liền ăn, còn đem Hứa Lục Trà chén ăn luôn một nữa, trong lòng nàng bồn khoăn, liền đến phòng bếp giúp hấn ướp thịt, chờ thịt ướp tốt lắm, thời gian cũng có chút muộn.

Chờ một chút về phủ nha môn, chắc lại bị bị Chung Hoắc nói. Trương Mông trong lòng âm thầm hối hận, quyết định lần sau đến, nàng sẽ không lại ăn gì của Hứa Lục Trà.

Trương Mông rửa tay sạch sẽ, lau khô, nói với Hứa Lục Trà: "Thời gian không còn sớm, ta phải đi về."

Hứa Lục Trà đang ở hái cải xanh, sau khi nghe xong sững sờ, nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía Trương Mông: "Lại phải đi về?"

Như thế nào nhanh như vậy liền trở về?

Bọn họ còn không nói với nhau câu nàng, nàng liền phải trở về đi?

"Phủ nha môn còn có việc, ta không thể lưu lại quá lâu."

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú mắt húng căng thẳng lên, hấn ném rau vào trong giỏ, đứng người lên đi đến trước mặt Trương Mông: "Phủ nha môn lại không phải chỉ có người một cái."

Trở về giúp nữ nhân xấu xí kia có cái gì tốt? Hấn háo hức một cái như hoa như ngọc mỹ nhân đứng ở trước mặt nàng, nàng cũng sẽ bỏ được hấn sao?

Cũng sẽ không muốn chiếm hữu hấn sao? (vãi cả chiếm hữu =)))))

Đối mặt Hứa Lục Trà oán giận không hiểu, Trương Mông tuy là có chút ít kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều cái gì, ngược lại nhẫn nại trả lời hấn: "Ta còn làm việc, ta không thể thất trách."

Hứa Lục Trà tuy là không vui, nhưng cũng không có khó xử nàng, cứng rắn muốn nàng lưu lại. Nữ nhân có sự nghiệp là phải, hấn không thể tùy hứng. Chỉ là nghĩ đến nàng lại phải rời khỏi, hấn hận không thể đem nàng nhìn đủ.

Hấn không chớp mắt nhìn chăm chú Trương Mông trong chớp lát, sau đó mềm thanh âm, mở miệng nói: "Ngày mai lại đây sớm đi."

Trương Mông mặc dù ngày mai vẫn rất nhàn, nhưng vì Hứa Lục Trà danh tiếng, nàng cũng không tính sang đây xem hấn, dù sao lần này mang đến đồ ăn cũng đủ Hứa Lục Trà ăn vài ngày. Vì vậy nàng từ chối nhã nhặn: "Hứa công tử, ta ngày mai có việc bận, khả năng không có thời gian …… "

Hứa Lục Trà cắn môi dưới: "Vậy ngày mốt đi …… "

"Khụ, Hứa công tử, ta mấy ngày này khả năng đều không rảnh."

Hứa Lục Trà nắm chặt quả đào, nghĩ đến mấy ngày nữa không thể nhìn thấy nàng, lòng hấn trống trải, vắng vẻ, bức bối khó chịu.

Mà nhìn Trương Mông không quan tâm bộ dáng, hấn càng cảm thấy được bức bối, trong lòng khó chịu.

Nàng đến cùng có yêu hấn hay không!

Hay là bên ngoài nàng đã có nam nhân khác?

Lâm Hạo? Tiểu Trù? Hay là Từ Y?

"Hứa công tử, vậy ta đi trước?"

Hứa Lục Trà giống như bị châm thuốc nổ giống nhau, phần nộ xoay người, tức giận nói: "Đi thì đi! Về sau liền đừng tới nữa!"

Đáng giận nữ nhân! Thay đổi thất thường, đùa bỡn nam nhân tình cảm!

Làm Trương Mông xoay người lúc rời đi, hắn lại nhìn không được bắt lấy nàng ống tay áo.

Nữ nhân này thật đáng giận! quả nhiên đối hắn không một chút lưu luyến sao?

Trương Mông quay đầu lại nhìn hắn, thành thật mà nói, nàng cảm thấy hôm nay Hứa Lục Trà rất quái lạ, tựa hồ phá lệ không muốn rời xa nàng. Nhưng là ngẫm lại, nàng đều có thể hiểu, một người ở tại trên núi thật sự rất cô đơn, Hứa Lục Trà đại khái là nhàm chán, muốn nàng lại đây bồi hắn.

Nàng bắt đầu đi đối Hứa Lục Trà nói: "Hứa công tử, nếu không ngươi vẫn là xuống núi đi. Mặc dù ngươi đào hôn, người Hứa gia vẫn đang tìm ngươi, nhưng ở phủ nha môn, không ai dám lại đây bắt ngươi. Ngươi có thể ở lại nha môn, như vậy sẽ có người làm bạn ngươi, đợi sóng gió qua đi, liền rời khỏi cũng được. Về việc nhận tội, ngươi nghĩ như thế nào? Ngươi chỉ là tham gia đánh nhau, ảnh hưởng trị an, hơn nữa làm bị thương ta không phải ngươi cũng không phải người của ngươi, Chung đại nhân nhiều nhất phạt ngươi chép một ngàn lần luật, cũng không có gì đáng ngại."

Hứa Lục Trà ngón tay cứng đờ, buông ra nàng ống tay áo.

Cái đầu gỗ này lại muốn khuyên hắn nhận tội, nhưng hắn ghét nhất là nhận tội. Những chuyện hắn đã làm qua hắn chưa bao giờ hối hận, làm sao có thể nhận tội được.

Mặc dù không thích nàng lúc nào cũng nhắc đến việc này, nhưng hắn lửa giận vẫn là tiêu bớt.

Nữ nhân khẩu thị tâm phi này, kỳ thật nàng không bỏ được hắn đi. Có ý để hắn đi nhận tội, còn không phải là muốn cùng hắn ở cùng một chỗ, ngày ngày tương đối?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Ngưng Suong



Hứa Lục Trà chân chờ một chút, vẫn là cự tuyệt đề nghị của Trương Mông: "Hiện tại ta vẫn không thể đi nhận tội, thời cơ đến, ta tự nhiên sẽ đi."

Hắn sẽ không nhận tội, cũng sẽ không đi nha môn ở. Người của Tần Lung thỉnh thoảng sẽ đến tìm hắn, ở trong nha môn, bọn họ không có phương tiện nói chuyện. Hiện tại Tần Lung là hắn duy nhất con bài, hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

Chỉ là nghĩ đến Trương Mông cũng có tâm trạng như hắn, trong lòng liền ngọt ngào.

Hắn sắc mặt chậm rãi nhu hòa, một đôi mắt đẹp như xuân thủy khẽ nhấc lên gọn sóng, lập tức bình thần xuống, ôn nhu nhìn chăm chú Trương Mông một lát, hắn nhẹ giọng nói: "Người phải nhớ đến xem ta, ta chờ người."

Trương Mông trả lời: "Hào. Ta rảnh sẽ tới thăm ngươi."

.....

Mặt trời ngã về phía tây, ánh nắng chiều sáng lặn, gió mát thổi lật phát

Chung Hoắc mặc quan phục, tóc buộc cao, hai sợi tóc phủ trên trán cho nàng tăng vài phần nhu hòa cùng lười biếng. Đôi mắt hẹp dài đen nhánh, đuôi mắt xếch lên, lông mi thon dài cuốn vênh lên, sắc môi nhàn nhạt, màu da như ngọc.

Thời điểm nàng đi vào đại sảnh, vài cái nam tử nhìn không được vụng trộm liếc nàng một cái. Văn Thành dân chúng đều biết rõ Chung đại nhân tuổi trẻ, tướng mạo đẹp, bình dị gần gũi, không ít nam tử cũng là vụng trộm ước mơ lấy nàng.

Tuần tra hết hiện trường bộ khoái tiến lên bẩm báo Chung Hoắc: "Đại nhân, trong phòng tất cả thứ đáng giá đều ở đây, hiện trường cũng không có dấu vết đánh nhau."

Chung Hoắc gật đầu: "Người bị hại trên người dấu vết gãy gãy?"

"Không có."

Chung Hoắc khẽ nhíu mày, nhìn về phía đứng ở một bên bọn nam tử: "Các ngươi đều là người bị hại hàng xóm, chuyện phát sinh đêm đó, các ngươi có nghe được tiếng vang gì kì quái không?"

Bọn nam tử ào ào lắc đầu, bày tỏ không có.

...

Chung Hoặc đau đầu vuốt huyết Thái dương, gần nhất sự tình quá nhiều, chuyện không hài lòng đều cùng nhau đến.

Bất kể là Trương Mông gặp chuyện, hay là án mạng liên tục xảy ra, đều làm cho nàng đầu đau không ngừng.

Cửa thư phòng bị gõ vang.

"Vào đi."

Cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, một thân ảnh cao to yếu đuối đi đến.

"Đại nhân, cơm tối có thể ăn rồi."

Chung Hoặc nhìn thoáng qua Trương Mông, nhíu chặt lông mày khẽ buông lỏng, đứng người lên đi về phía nàng: "Người hôm nay trở về muộn."

Trương Mông có chút ít chột dạ: "Bởi vì Hứa công tử làm mì ăn quá ngon, ta ở chỗ đó ăn."

Chung Hoặc trầm mặt nhìn Trương Mông trong chốc lát, mở miệng nói: "Tham ăn như thế, người có mất mặt hay không. Hừ nam tử người ta danh tiếng là việc người có thể gánh được sao?"

Trương Mông vội vàng nhận sai.

Chung Hoặc hừ một tiếng, đá cửa đi ra ngoài trước.

Trương Mông đi theo phía sau nàng, đột nhiên nàng nhìn thấy trên giá sách một quyển sách, là một cuốn sách giải thích về giấc mơ.

Trong lòng nàng vừa động, bên trong đầu liền xuất hiện một nam tử tóc trắng mắt đỏ.

Mặc dù nàng không tin quỷ thần, cũng tự cho là mình không quá để ý giấc mộng kia. Nhưng trong lòng vẫn là muốn biết một chút.

"Đại nhân, ta có thể mượn quyển sách này nhìn một chút không?"

..

Trên sách vở không có ghi lại chuyện quen biết được nam tử tóc trắng, Trương Mông nhanh chóng đem sách xem xong, sắc trời đã rất trễ.

Nàng lại có chút không dám nhắm mắt ngủ. Nàng mỗi lần mơ tới tóc trắng nam tử kia, đều cảm thấy trong lòng có loại cảm giác rất thất vọng.

Giấc mơ gần nhất về nam tử tóc trắng mới đây, nàng từ người đứng ngoài quan sát biến thành nhân vật chính.

Mỗi lần nàng đi vào giấc mộng lúc, đều sẽ phát hiện mình đang đứng trong một căn phòng rách nát cũ kỹ đó.

Nàng tận mắt thấy nam tử tóc trắng bị người trong thôn bắt nạt, cũng nhìn thấy hắn bị đối đến hấp hối.

Hải tử này thật sự rất đáng thương. Nàng mỗi lần nhìn thấy hắn cũng sẽ cho hắn ăn, chỉ là sau khi tỉnh mộng, nàng sẽ ở trong mộng thế giới biến mất một đoạn thời gian.

Làm nàng lần nữa tiến vào trong mộng lúc đã lại là vài ngày sau.

...

Bão tuyết bay tán loạn, gió rét thấu xương.

Một nam tử tóc trắng mặc quần áo rách nát co lại ngồi ở trong góc phòng, toàn thân phát run.

Trong phòng lửa sớm đã dập tắt, lưu lại một đống tro bụi.

Lúc cửa từ bên ngoài mở ra, nam tử vẫn luôn cúi đầu chậm rãi nâng lên.

Gió rét cùng bông tuyết thổi vào, Trương Mông tóc dài theo gió bay tán loạn. Nàng rút lại cái cổ, nhanh chóng đóng cửa lại.

Như thường ngày giống nhau, nàng ôm một đống củi khô trở về, để qua một bên, sau đó bắt đầu nhóm lửa, động tác thuần thục.

Nam tử lặng lẽ ngồi nơi hẻo lánh, cúi đầu xem sàn nhà, thật dài tóc trắng rủ xuống trên đất, chỉ là nhìn thấy Trương Mông đến, hắn vẫn luôn nắm chặt tay nhỏ bé, buông lỏng ra.

Trương Mông ôm hắn đến bên cạnh đống lửa, nhường hắn sưởi ấm. Sau đó lại từ dưới đất đào ra ở bên trong khoai lang thả tới trong lửa nướng.

Nam hài tiếp nhận Trương Mông đưa khoai lang đã nướng chín, mở miệng nói:

"Ngươi không sợ ta sao?"

Nam hài thanh âm khàn khàn lạnh như băng.

"Tại sao phải sợ?" Trương Mông cười nói.

Nam hài nâng một đôi mắt ngập nước yên lặng nhìn Trương Mông trong chốc lát, hai mắt khẽ nhấc lên gọn sóng. Hắn rũ xuống con mắt, một chút một chút gặm khoai lang, không lại nói nữa.

Trương Mông sờ sờ hần đầu: "Ta tính một lát nữa sẽ ra ngoài nhặt thêm nhiều củi trở về. Mấy ngày ta không ở đây, ngươi có thể tự nhóm lửa sưởi ấm. Nếu là khoai lang, này bên trong còn có..."

Nam hài trầm mặc, đối với nàng lời nói không có bất kỳ phản ứng. Phảng phất như một cái tượng gỗ.

...

Trương Mông khi tỉnh lại, nhìn thấy trong phòng có cái bóng đen.

Kinh hô một tiếng, nàng nhanh chóng đứng dậy, đem cái bóng đen kia chế phục.

Nàng đem bóng đen hai tay về phía sau xoay ngược lại, thấp giọng quát nói: "Ngươi là ai? Tối nơi này làm gì?"

"Trương Mông, thả ta ra."

Trịnh Thư bình thân thanh âm vang lên, Trương Mông ngẩn người, nhanh chóng buông nàng ra.

Mở hộp quạt đánh lửa, dưới ánh lửa bập bùng, nàng quả nhiên thấy được Trịnh Thư khuôn mặt

"Trịnh Thư? Ngươi đến trong phòng ta có chuyện gì?" Trương Mông có chút ít kinh ngạc.

Trịnh Thư do dự một chút, vẫn là trả lời: "Ngược lại không có gì, chỉ là ngươi có thể hay không để cho ta nhìn một chút ngươi ngực..."

Trương Mông: "... " dùng hai tay mạnh che bộ ngực, "Tại sao phải nhìn?"

Không nghĩ tới Trịnh Thư ngày thường mặt than căm dục, vẫn còn có loại này sở thích.

Trịnh Thư mặc dù mặt không chút thay đổi như cũ, nhưng đỏ bừng lỗ tai biểu hiện nàng mất tự nhiên.

Nàng thanh âm như cũ bình thản: "Ta muốn biết dưới ngực trái của ngươi có một nốt ruồi son hay không?"

Trương Mông tự nhiên sẽ không để cho nàng xem, mặc dù mọi người đều là nữ, nhưng nàng vẫn là sẽ ngượng ngùng.

Nàng cũng không biết mình chỗ đó có nốt ruồi son hay không, nàng chưa từng để ý, nàng cùng Trịnh Thư nói, để nàng nhìn rồi sẽ nói lại cho Trịnh Thư.

Nhưng là Trịnh Thư như sợ nàng làm bộ, muốn đích thân xem, nhưng Trương Mông hỏi Trịnh Thư nguyên nhân muốn biết là gì, Trịnh Thư ngược lại không nói gì.

Trịnh Thư trầm mặc một lát liền thở dài: "Mà thôi, ta không nhìn."

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Trương Mông vờ mặt mờ mịt.

Trịnh Thư đi rồi, Trương Mông tựa như thường ngày giống nhau mặc quần áo mang giày, ra cửa

Trời còn tờ mờ sáng, Trương Mông mang quyển sách giải toán giấc mơ đến thư phòng.

Thư đèn trong phòng vẫn sáng, Trương Mông gõ cửa, bên trong truyền đến Chung Hoắc nhàn nhạt thanh âm.

"Vào đi."

Trương Mông đem sách trả cho Chung Hoắc, phát hiện Chung Hoắc đang ở vẽ một pho tượng.

Người trong tranh tóc trắng mắt đỏ, dĩ nhiên là nam tử đã xuất hiện trong giấc mơ của nàng!

Trương Mông thoáng như sét đánh, gấp rút bỏ nhào vào trước mặt Chung Hoắc, chỉ vào nam tử trong tranh hỏi: "Đại nhân! Đây là ai?"

Trương Mông cách Chung Hoắc quá gần, nàng mặt cơ hồ muốn đụng phải Chung Hoắc mặt, ầm ập hô hấp phun tại Chung Hoắc trên mặt, Chung Hoắc mặt đỏ lên, nhanh chóng ngửa đầu ra sau.

"Trương Mông, không nên lỗ mãng, ta nói cho ngươi bao nhiêu lần rồi?"

Trương Mông lại không để ý đến Chung Hoắc trách cứ, tiếp tục hỏi: "Đại nhân, này nam tử là ai?"

"Ma Môn, dùng để trừ tà." Chung Hoắc liếc xéo nàng, "Ngươi cũng không biết sao?"

Ma Môn?

Trương Mông ngẩn ra.

"Hắn vốn là thượng cổ ác ma chuyển thế, có được huyết thống tà ma, nhưng lại không làm chuyện ác, về sau bị điểm hóa, thành thần, bởi vì hắn vốn là ma, tất cả tà vật đều kiêng kỵ hắn, vì vậy mọi người liền đem hắn gọi là Môn Ma, dùng để trừ tà." Chung Hoắc nhíu nhíu mày, "Chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi. Đại tỷ lại cứng rắn muốn ta họa đến trừ tà, thật đúng là..."

Gần nhất mặc dù có nhiều chuyện không hài lòng, nhưng nếu thực sự đem bức họa này dán ở trên cửa, nàng còn mặt mũi gì nữa.

Chung Hoắc cầm lấy giấy vẽ, chuẩn bị đem nó vẽ thành một cục, Trương Mông gấp rút ngăn cản nàng.

"Đại nhân, này bức họa tặng cho ta được không?"

...

Hứa Lục Trà cúi đầu xuống khẽ nhắm mắt lại.

Ngươi đã quý trọng tình cảm của chúng ta như vậy, ta liền để cho ngươi... Hôn một chút đi.

Trái tim đang kịch liệt nhảy lên, hắn thon dài lông mi rung động, tiết lộ ra hắn căng thẳng cùng e lệ.

Ta nụ hôn chỉ cho thể chủ tương lai của ta, hy vọng ngươi không cần phụ ta.

Nụ hôn trong mong đợi rất lâu cũng không có hạ xuống, Hứa Lục Trà mở mắt ra, lại phát hiện người kia đã đi xa.

Hứa Lục Trà: "..."

Thật không có thuốc nào cứu được kẻ ngu dốt!

Hứa Lục Trà mãnh mẽ mở mắt ra, mژه mâu chợt lóe một tia mê mang. Chỉ là mộng ư.

Hắn tuyết trắng ngón tay nhẹ nhàng phát qua môi đỏ mژه, hắn gương mặt tuần tú ửng đỏ, một tay chống lên thân.

Trời đã sáng choang, hắn từ từ mặc quần áo tử tế, mang giày, liền đi ra cửa phòng.

Mặt trời nóng hừng hực chiếu xuống, trong sân bề bề sáng ngời phản xạ hào quang. Bốn phía yên tĩnh chỉ có thể nghe được chim nhỏ liu lo riu rít thanh.

Hắn đứng ở bề bề trước mặt, mặt nước ảnh ngược hắn xinh đẹp dung mạo.

Da trắng nõn nà, con mắt như thu thủy, môi như bôi son.

Hắn như thể mỹ, thật sự là tiện nghi nàng.

Hứa Lục Trà thần sắc nhu hòa.

Tần Lung người hầu cũng không lâu lắm liền tìm tới hắn, Hứa Lục Trà nhu hòa vẻ mặt toàn bộ thu hồi, thay u buồn nhu nhược vẻ mặt.

"Hứa công tử, tiểu thư nhà ta đã nói phục ngươi mẫu thân, ngươi mẫu thân đã lùi ngươi hôn sự, ngươi có thể xuống núi."

Hứa Lục Trà khẽ mỉm cười: "Thỉnh thay mặt Lục Trà tạ tiểu thư nhà ngươi."

Nàng cuối cùng làm được một việc có giá trị.

Xem như báo đáp, hắn đem tối hôm qua thức đêm vẽ tốt đưa cho tướng mạo hàm hậu trung niên nam tử.

"Ngươi nói cho tiểu thư nhà ngươi, nàng muốn bí quyết đang ở bên trong."



## Chương 29

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Ngung Suong



Hứa Lục Trà chưa trở về Hứa phủ.

Hiện tại chuyện hấn đào hôn lớn đến toàn bộ Vân Thành người người đều biết, hấn nếu trở về, Hứa Hồng sẽ vì mặt mũi của nàng mà cảm tức hấn.

Hấn nếu bị giam lỏng ở Hứa phủ, liền sẽ cùng Tần Lung mất liên lạc, vậy mục tiêu trở nên mạnh mẽ không phụ thuộc vào người khác của hấn sẽ gặp trở ngại

Huống chi, hấn nếu là bị giam lỏng, hấn sẽ không gặp được người kia.

Hấn thà rằng ở trên núi đợi nàng, đợi nàng đến gặp hấn.

Hứa Lục Trà đem phòng ở quét dọn sạch sẽ, lại đem chăn lấy ra giặt.

Từ nhỏ hấn đã sống ở thanh lâu, Cung Mê chưa từng quản hấn, việc nhà gì hấn cũng biết làm.

Vì nịnh nọt người khác, kiếm một miếng cơm ăn, hấn thay các công tử thuê thừa, thay nữ đầu bếp xuống bếp làm cơm, giúp thợ mộc mài gỗ...

Cho dù ở Hứa phủ sống vài năm ăn sung mặc sướng, hấn như cũ khó có thể quên năm đó si nhục.

Hấn từng tự nói qua với mình, cuộc đời này lại sẽ không vì người khác mà đem cả bàn tay làm việc ngâm nước.

Chỉ là hiện tại có nàng, hấn muốn làm một hiền phu hiếu chuyện.

Hấn sẽ vì nàng rửa tay làm cơm canh, sẽ vì nàng xử lý trong nhà tất cả việc.

Trương Mông gian phòng hết sức sạch sẽ, trong tủ quần áo, hấn có thể nhìn thấy nàng quần áo giản dị.

Nàng y phục cũng không nhiều, từ nhỏ đến lớn quần áo cộng lại không đến mười mấy bộ.

Hứa Lục Trà đem những y phục kia từ số nhỏ đến lớn bày ở trên giường, hấn phảng phất chứng kiến từ nhỏ đến lớn Trương Mông, từ lúc còn là thiếu nữ cho đến bộ dạng hấp dẫn hấn Trương Mông

Hứa Lục Trà ôn nhu cầm quần áo gấp hảo, bỏ lại tủ quần áo.

Hắn đem phòng ở quét dọn sạch sẽ, chờ lúc nàng thức dậy, nàng nhất định hết sức thích.

Gặp được người vừa đẹp vừa hiền lành như hắn, nàng đòi trước khẳng định là tích lũy phúc đức. Hứa Lục Trà nghĩ.

Từ trong phòng đi ra, hắn đang muốn đi phòng bếp làm đồ ăn, một đồng người xông vào sân nhỏ.

"Công tử, mời theo chúng ta trở về Hứa phủ đi."

Đám người nhanh chóng đem Hứa Lục Trà vây lại.

Hứa Lục Trà mỹ mâu lạnh lẽo, hắn nhìn quét một vòng đầy tớ Hứa phủ, khẽ lui về phía sau một bước, chân khẽ đặt ở trên mặt cơ quan.

"Cút!" Hứa Lục Trà lạnh lùng nói.

Là Trần lão bất tử kia! Nếu bọn họ dám làm loạn, hắn nhất định nhường bọn họ đẹp mắt.

"Công tử, đắc tội!" Cầm đầu trung niên nam nhân quay đầu lại ý bảo mọi người động thủ.

Hứa Lục Trà chân tầng tầng đạp xuống, cách Hứa Lục Trà gần bọn người hầu dưới chân đột nhiên rơi xuống đi.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu rên không dừng lại.

Còn dư lại người hầu thấy thế tuy có chút ít kiêng kỵ, nhưng vẫn là xông lên, muốn đem Hứa Lục Trà bắt lại.

Hứa Lục Trà linh hoạt tránh đi bọn họ, lần lượt mở ra cơ quan, chẳng được bao lâu, xông vào sân nhỏ mấy chục người hầu chỉ còn hai ba cái, còn lại đều ở dưới hồ kêu rên không thôi.

Cầm đầu nam nhân tức giận nói: "Nếu công tử đã không muốn theo chúng ta trở về, cam nguyện lưu lại đây bên trong, vậy chúng ta sẽ đem bên trong đốt."

Nói xong, cũng không biết bọn họ từ nơi nào lấy ra cây đuốc, bỗng chốc đốt củi ở cạnh hàng rào.

Hứa Lục Trà đồng tử co rút lại, tức giận toàn thân phát run.

Bọn họ đã có chuẩn bị mà đến.

Lại dám đốt phòng của hắn và Trương Mông!

Hứa Lục Trà cầm lên cọc gỗ ném người phóng hỏa, người kia hét thảm một tiếng, cây đuốc rơi xuống trên mặt đất.

Nhưng là hàng rào đã cháy, ở dưới ánh nắng nóng, lửa nhanh chóng lan tràn.

Đám người hầu nhìn thấy Hứa Lục Trà dáng vẻ kinh hoàng, biết rõ phòng ở là nhược điểm của hắn, liền hợp lực đem củi sắp xếp quanh nhà, sau đó phóng lửa đốt.

"Dừng tay!"

Hứa Lục Trà mất đẹp lửa giận ngập trời, tay nắm chặt, muốn đè xuống cơ quan, nhường mấy người kia chết không tử tế.

Chỉ là hỏa thể đã hung mãnh, nếu là giết chết mấy người bọn họ, liền không có người giúp hắn dập lửa.

Ngôi nhà trọng yếu như vậy...

"Ta cùng các ngươi trở về!"

Cuối cùng, Hứa Lục Trà nghiêng răng nghiêng lợi quát.

"Đem lửa dập tắt cho ta!"

...

"Trương bộ khoái, ngươi như thế nào?"

Lâm Hạo thanh âm trầm thấp truyền đến.

"A, không có việc gì." Trương Mông đang ngăn người kịp phản ứng, đối Lâm Hạo cười cười.

Nàng vì Lâm Hạo an toàn, hôm nay tuần phổ thời điểm, nàng thỉnh thoảng đến Lâm Hạo sạ nhìn một chút.

Chỉ là nàng tâm tư liên tục bị tóc trắng nam hài trong mộng quấy nhiễu, nguyên một buổi sáng, nàng rất hốt hoảng.

Chỉ là trùng hợp mà thôi, Trương Mông an ủi chính mình.

Lâm Hạo gặp Trương Mông hồn bay phách lạc, hần tâm tình cũng không tốt, từ sáng đến giờ sắc mặt đều là đen, cứng ngắc đứng ở bên cạnh quầy trang sức, khách đến, hần cũng không bán, ngẫu nhiên có khách hỏi giá cả, hần nâng đôi mắt mang theo lệ khí quét qua, là có thể đem nhân hủ dọa tề ra quần. Vì vậy, cho dù hần trời còn chưa sáng liền mở quán, vẫn không lời bao nhiêu tiền.

Thời gian tuần phổ gần hết, Trương Mông thu hồi bội đao, muốn trở về phủ nha môn, Lâm Hạo gọi lại nàng.

"Trương bộ khoái, người có chuyện gì phiền lòng có thể cùng ta nói sao, mặc dù ta không được người cái gì, nhưng nói ra có thể làm tâm trạng người tốt lên một ít thì sao"

Lâm Hạo ánh mắt thành khẩn, khuôn mặt đen mơn hờ lộ ra đồ ừng.

"Ân, cảm ơn người. Bất quá ta thực không có gì." Trương Mông cười cười với hần, "Chỉ là ta nằm mơ thấy một giấc mơ kì quái thôi."

Lâm Hạo gật đầu, xem nàng dáng tươi cười, hần khẽ rủ xuống con mắt, gò má nóng lên. Che lấp tâm tình, ở thấy nàng tươi cười lúc, cùng vui vẻ lên chút.

.....

Trương Mông đi qua góc đường thời điểm, nhìn thấy Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà thay nhẹ nhàng phiêu dật lục y, da thịt tuyết trắng, tóc dài như bực, khí chất xuất trần, cử chỉ trong lúc đó quý khí ẩn hiện.

Phía sau hần đi theo mấy chục nam nhân, nghe răng nhếch miệng nhẹ giọng hút không khí, ánh mắt lại không nháy mắt nhìn chăm chăm phía trước Hứa Lục Trà, tựa hồ sợ hần chạy giống nhau.

"Hứa công tử?"

Trương Mông kêu ra tiếng.

Hứa lục Trà gương mặt lạnh như băng, đôi mắt hờ hững, nghe tiếng kêu liền ngăn ra, nhanh chóng nghiêng đầu nhìn về phía Trương Mông. Nhìn thấy Trương Mông, hần trông mặt lạnh như băng phảng phất bị lửa hòa tan, nhuộm thành một vùng nước.

"Trương Mông ....." hần nhẹ giọng gọi nàng.

Trước khi bị giam lỏng có thể nhìn thấy nàng, cũng đủ rồi.

Nam nhân đằng sau thúc giục hần đi tiếp, Hứa Lục Trà lại không để ý đến hần, tự ý hướng về Trương Mông đi đến.

Càng đến gần người kia, hần tâm lại càng là ngọt càng đau. Nếu như có thể, hần thật muốn nắm tay nàng, cùng nàng bỏ trốn đi.

Chỉ là bây giờ còn chưa được, hần còn không có trở nên mạnh mẽ, còn không thể nắm giữ vận mệnh của chính mình, hần nhất định phải bảm bụng bảm dạ xem người khác sắc mặt, hần nhất định phải ở trước mặt người khác bảo trì tốt hình tượng.

"Trương Mông, phòng ở trên núi bị cháy một chút, người nếu có thời gian rảnh, trở về sửa chữa một chút đi."

ương Mông sững sờ: "Bị lửa thiêu?"

Hứa Lục Trà vừa áy náy lại đau lòng, hần mới đem phòng ở quét sạch sẽ, trang trí đẹp đẽ, liền bị đám tạp chủng đằng sau làm cho rối loạn, sớm muộn có một ngày, hần sẽ giết chết bọn họ. Hần cúi đầu xuống tránh đi Trương Mông mắt, áy náy thấp giọng mở miệng: "Lần này là ta sai, lần sau sẽ không có chuyện như vậy."

Trương Mông nghe được phòng ở bị đốt, vừa sốt ruột vừa đau lòng. Nhưng nàng cũng không có trách cứ Hứa Lục Trà, bỏ lại một câu "Ta lên núi xem một chút", liền xoay người rồi đi.

Nàng quả nhiên tức giận.

Hứa Lục Trà nắm chặt tay, trong lòng khó chịu, mỹ mâu chậm rãi dâng lên hơi nước. Hần không có bảo vệ tốt căn nhà kia, nàng tức giận là phải.

"Công tử, chúng ta nên trở về đi." Không kiên nhẫn thanh âm vang lên.

Trong mắt hơi nước biến mất, hần quay đầu lại nhìn thoáng qua kia bọn nam nhân, đôi mắt lạnh như băng. Đây đoàn tạp chủng, ý vào có Trần Việt chỗ dựa, thường xuyên cấp hần sai sử, bất quá là dè tiện người hầu mà thôi.

Trở lại Hứa phủ, Hứa Lục Trà liền bị nhốt trong sân của hắn.

Từ Y vội vàng chạy tới: "Công tử, người không có việc gì đi?"

"Ta không sao." Hứa Lục Trà ngồi ở trước bàn đá, bàn tay trắng nõn cầm lên chén trà, cấp chính mình rót một chén trà, nhấp nhẹ nước trà, mỹ mầu nhìn Từ Y một cái, "Từ Y, ta không tại đây hơn mười ngày, bên trong phủ xảy ra chuyện gì, người từ từ cùng ta nói rõ ràng."

Trần Việt lão bắt từ kia, hắn sẽ không lại đổi hắn nương tay.

.....

Trương Mông chạy đến trên núi, trong tưởng tượng phòng ở thiêu thành tro tàn không bố tình cảnh cũng không có xuất hiện, phòng ở còn hạo hạo, chỉ là sân nhỏ hàng rào bị cháy đen, mặt trên còn lưu lại nước đọng, chắc là vừa mới bị cháy thì được dập tắt. Ngược lại trong sân bây giờ đều bị khởi động, hiện thời trong sân bày ra rất nhiều hố lớn hố nhỏ.

Trương Mông suy nghĩ trong chốc lát, liền hiểu có thể là hứa phủ đến bắt Hứa Lục Trà trở về, mà Hứa Lục Trà không muốn, liền đem sân nhỏ cơ quan đều khởi động

Trương Mông tự nhiên là hy vọng Hứa Lục Trà tốt, nhưng việc này là việc nhà của hắn, nàng sẽ không quản, cũng không tới phiên nàng quản, nàng không chỉ đại biểu chính nàng, cũng đại biểu cho quan phủ, quan phủ người trừ bảo vệ trị an của Vân Thành, đuổi bắt phạm nhân, chuyện nhà của dân chúng, các nàng cũng không thể tùy ý nhúng tay.

Chỉ là sân nhỏ bị làm thành dạng này, muốn thu thập rất lâu.

Trương Mông nhận mệnh đem cơ quan từng cái từng cái sắp xếp lại, đem tám ván gỗ đã bán mang về chỗ cũ, đắp lên trên hố đất, đem tám ván gỗ sửa chữa lại, đắp lên những hố đất trống

.....

Mặt trời nóng cháy, một nam tử mặc trung y màu nâu đầu đội mũ vành đen đứng ở chỗ không xa, lẳng lặng xem nữ tử đang bận việc.

"A Mông ....." nam tử than nhẹ.

Trương Mông ngẫu nhiên ngẩng đầu, ánh mắt quét qua nam tử, nam tử nhanh chóng trốn vào sau thân cây, thân ảnh lập tức biến mất.

Đem hố trong sân lấp một nửa, sắc trời đã hơi tối. Trương Mông liền dừng tay, dự định ngày mai lại đến sửa sang lại. Nàng đem sân nhỏ hàng rào đóng cửa hạo, liền xuống núi.

Nam tử từ sau thân cây đi ra, hắn mở cửa hàng rào, đi vào.

Trong sân vẫn có rất nhiều hố to hố nhỏ, hắn đem tám ván gỗ chuyển về hố, làm tiếp tục việc Trương Mông làm dở.

Gió nóng phát qua, thổi lên hắn mũ vành, một gương mặt thanh tú lộ ra đến. Làn da tuyết trắng, con mắt như thu thủy, nhìn kỹ, có thể nhìn đến hắn trên mặt dày đặc vết sẹo.

.....

Trương Mông trở lại phủ nha môn, nhìn thấy Trịnh Thư, lập tức có chút ít thẹn thùng. Nàng chưa từng quên chuyện lúc sáng, Trịnh Thư lén lén lút lút đi vào nàng phòng, còn muốn xem nàng ngực.

Trịnh Thư ngược lại thần sắc như thường, đi vào Trương Mông thời điểm, nàng nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện sáng nay, người hãy quên đi."

Trương Mông lại không nghĩ buông tha nàng: "Ta đặc biệt đi nhìn nhìn, ta dưới ngực trái quả thật có nhất viên hồng nốt ruồi, người nói cho ta biết đi, vì sao người biết việc này?"

Trịnh Thư tùy ý trả lời: "Ta nghe Chung đại nhân nói." Nói xong, liền ôm sổ sách rời đi.

Trương Mông kinh ngạc mở to mắt, mặt đỏ.

Bị khiếp sợ đến Trương Mông cũng không có lưu ý đến Trịnh Thư lúc rời đi khẽ nhếch lên môi.

Trương Mông ngốc.

Nếu hắn đã muốn bảo vệ người, vậy ta cũng sẽ không lại hỏi người thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Ngưng Suong



"Thieu chết hần! Hần là yêu ma, đừng làm cho hần hại chúng ta!"

Các thôn dân thần sắc dữ tợn, ném đá về phía tóc trắng nam hài đang bị trói trên cột gỗ.

Cây đuốc đã chuẩn bị, bốn năm thôn dân tay nâng cây đuốc hướng về chồng củi đi đến, ngọn lửa trong gió rét bập bùng, kéo dài.

Nam hài sắc mặt đỏ dần, con ngươi đen như nước không hề gợn sóng, cúi đầu, không nhúc nhích.

Ở chồng củi bị đốt lúc, hần ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua ngọn lửa nhìn về phía cha mẹ của hần.

Bọn họ mắt lạnh nhìn hần, trên mặt lộ vẻ thoải mái vì có thể thoát khỏi ác ma là hần.

Mắt khép hờ, nam hài tự giễu giật giụa khoe miệng.

Chồng củi bị tưới dầu, ngọn lửa nhanh chóng vọt lên lan tràn, nam hài trên người rất nhanh bắt lửa. Các thôn dân trên mặt mang tàn nhẫn ngu muội đáng tươi cười, nhiệt liệt hô: "Thieu chết hần! Yêu ma liền nên bị thieu chết."

Nam hài gất gao cắn môi dưới, máu tươi từ khoe môi chảy xuống, toàn thân huyết nhục chậm rãi bị ngọn lửa quán quanh. Vô thần hai tròng mắt gất gao nhìn chăm chăm cách đó không xa căn phòng rách nát, hần vẫn đang đợi nàng. Nữ nhân kia đã nói sẽ trở lại nhìn hần, nhưng hần đợi mãi nàng vẫn chưa trở về.

Hần bị nàng vứt bỏ.

Cho dù thân thể đau nhức đến mức tận cùng, hần cũng không rên một tiếng, không có người để ý hần, phát ra tiếng kêu sẽ chỉ làm bọn họ càng thêm hưng phấn.

Hần bị mọi người vứt bỏ.

Hần sẽ phải chết.

Lửa cháy thieu đốt làm hần đau đớn, đó là một loại cảm giác thoải mái vì có thể thoát khỏi thể xác.

Nam hài trên người chậm rãi toát ra hắc khí, thân thể lấy mắt thường thấy rõ tốc độ nhanh chóng tăng trưởng biến dị.

Một cỗ nồng đậm hắc khí từ trong đồng lửa bốc ra, nhanh chóng hướng bốn phía lan tràn. Hắc khí đến đâu, sinh vật chỗ đó đều bị nhiễm dịch bệnh. Các thôn dân nhìn trên người mình làn da biến mục nát thối rửa, khủng hoảng thét chói tai.

Ngọn lửa dập tắt, khói dày đặc tản đi, chồng cúi phía trên thỉnh thoảng xuất hiện một con khổng lồ mảnh thú. Đò bùng thú mất, màu đen da lông, trên lưng dài hai cánh chim khổng lồ.

"Yêu ma!" Các thôn dân kinh hoảng chạy thực mạng.

Mảnh thú nhảy xuống chồng cúi, đò mất quét thôn dân đang chạy tứ tán, cúi đầu phun phun hơi thở, cánh chim nhẹ nhàng vỗ, bị hắc khí nhuộm đen bông tuyết điên cuồng nhảy múa.

"Cút ngay! Yêu ma!" Vài lá gan lớn thôn dân tay cầm cái cuốc, hung hăng hướng về mảnh thú đập tới. Chỉ là cái cuốc còn không có đụng phải mảnh thú, liền bị quán quanh ở trên người nó mãnh liệt hắc khí ăn mòn hòa tan.

Mảnh thú mất lạnh nhìn bọn họ, đuôi nó đảo qua, liền đem bọn họ xương cốt vỡ vụn, huyết nhục văng tung tóe.

...

Trương Mông mới vừa tiến vào trong mơ, liền chứng kiến cảnh tượng như này.

Trời đất u ám, thi thể ngang dọc, đầy đất máu tươi. Ở trong đồng thi thể, một con khổng lồ dã thú đang lấy chân đè nát một người đầu.

Trương Mông kinh hô một tiếng, con thú hoang kia mạnh nâng lên hông con mắt nhìn chòng chọc nàng, sau đó từng bước từng bước đi về phía nàng.

Dã thú toàn thân nồng đậm hắc khí, càng đến gần Trương Mông, Trương Mông càng phát ra không thở nổi.

Trương Mông đề phòng nhìn chăm chăm nó.

Đây là một giấc mơ, nàng sẽ không bị nó giết chết trong mơ. Nàng không sợ nó.

Nàng tiến vào trong mộng là tìm tóc trắng nam hài, nhưng là các thôn dân đều bị giết chết, phỏng đoán tóc trắng nam hài cũng khó trốn một kiếp.

Không, nam hài là môn ma, hắn sẽ không dễ dàng như vậy sẽ chết.

Nàng xoay người liền chạy, hướng cách đó không xa phá phòng chạy tới, lớn tiếng la lên nam hài tên: "Huỳnh!"

Môn ma nhưng là bất tử, là mọi người trong nhà thần giữ cửa

Hắn sẽ không chết, hắn sẽ còn sống thật tốt. Nàng muốn đi xác nhận hắn an toàn.

Nếu là nam hài cũng không phải là môn ma thì sao? Như hắn chỉ là một bình thường nam hài thì sao?

Trương Mông hướng phá phòng chạy đi bước chân đột nhiên dừng lại.

Nếu như hắn chỉ là một nam hài bình thường, nàng mạo hiểm đi tìm hắn như vậy, bị quái vật phát hiện, nam hài cho dù trước may mắn thoát chết được, cũng sẽ bị nàng hại chết.

Quái vật liền ở sau lưng nàng, cách nàng càng ngày càng gần, cho dù nàng đem hết toàn lực chạy, cơ hồ trong khoảnh khắc, quái vật đã gần sát nàng sau lưng. Nàng thậm chí có thể cảm nhận được quái vật phun tại trên cần cổ nàng hơi thở.

Trương Mông toàn thân lạnh như băng.

Nhưng là lúc con thú hoang đụng ngã Trương Mông, ra ngoài dự đoán, nó bắt đầu ôn nhu cạo sát Trương Mông cổ.

Chỉ là một cái chớp mắt, mảnh thú trên người nồng đậm hắc khí tan thành mây khói, màu đen da lông, màu đen cánh chim đều chậm rãi rút đi màu sắc, biến thành thánh khiết màu trắng.

"Người cuối cùng không có vứt bỏ ta..." Mảnh thú thờ dài.

Nó miệng rộng ngậm khời Trương Mông đai lưng, đem Trương Mông thả tới hắn sau lưng, cánh chim vỗ, bay lên không.

Nó ở không trung bay hai vòng, nhu hòa bạch sắc quang mang bao phủ nằm ở dưới đất vô số thi thể.

Chết đi các thôn dân chậm rãi khôi phục sinh mệnh, bọn họ ngẩng đầu nhìn bay xa kỳ thú, tâm hồn giống bị thanh tẩy rửa, thể xác và tinh thần chưa từng có thoải mái như vậy, đều là không hẹn mà cùng ào ào hướng tới kỳ thú rồi đi phương hướng quỷ xuống đất dập đầu.

Trương Mông ngồi ở mảnh thú trên lưng, bảo trì mộng bức khuôn mặt. Nàng có chút không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Gió rét kệp lấy bông tuyết đánh về phía Trương Mông, nàng đông lạnh cả người run rẩy, cúi người ôm chặt thú cổ.

Nàng có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết rõ, ở hán sắp sửa sa ngã thành ác ma thời điểm, là nàng thức tỉnh hán trong lòng thiện lương, nhường hán ý thức được cái này thế giới vẫn có người bận tâm hán, cái này thế giới vẫn là tốt đẹp.

Thú ở trên một đỉnh núi hạ xuống, Trương Mông còn không kịp phản ứng, thú cũng bởi vì suy yếu quá độ, biến thành một con thú con.

Trương Mông đề ở trên người nó, thiếu chút nữa đem nó đè chết. Nàng nhanh chóng bò dậy, ngồi quỳ chân ở trên nham thạch, đem yếu ớt tiểu tiểu động vật phóng ở trên đồi.

Thú toàn thân tuyết trắng, lông xù, lớn lên có điểm giống mèo, chỉ là kia một đôi tròn trịa con mắt là màu đỏ. Trên lưng còn dài hai đôi cánh nho nhỏ.

"Người là tóc trắng nam hài?" Trương Mông cẩn thận hỏi.

"Người gọi là huynh?"

"Vừa mới rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ rõ ràng đã chết, như thế nào sẽ sống lại?" Trương Mông đẩy nó đầu, dòm dáp hỏi.

Thú không để ý đến nàng, nằm ở nàng trên đầu gối, đem thân thể co rút thành một cục, hai mắt nhắm nghiền.

...

Trương Mông mở mắt ra lúc, giờ ăn điểm tâm ở nhà môn đã đến.

Nàng ngồi dậy, vuốt vuốt có chút ít trướng đau huyết Thái dương.

Nàng giấc mộng càng ngày càng không bình thường, nhưng kỳ quái là, nàng trong lòng thế nhưng lại tin có môn ma tồn tại.

Nàng vỗ vỗ gò má, cường bách chính mình không cần nghĩ lung tung. Như bình thường đồng dạng mặc quần áo rửa mặt.

Lúc xế chiều đi tuần phố, Trương Mông nhìn thấy lương tiểu thư dẫn theo một đám lưu manh đi đập Lâm Hạo sạp.

Khí thế hung hăng, uy hiếp Lâm Hạo: "Người không gả cho ta, ta liền ngày ngày lại đây đập quán. Cho dù người tìm quan phủ đến, ta cũng không sợ người."

Mấy ngày trước đây, Trương Mông tuần phố thời điểm, cơ hồ vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Hạo tình huống, nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ là hiện tại nàng đều thua sạch tiền, còn thiếu sòng bạc một khoản nợ. Vân Thành tất cả sòng bạc đều không cho nàng vào. Đây mới bức nàng nóng nảy, thừa dịp Trương Mông không ở thời điểm, mang người tới quấy rối.

"Lâm Hạo! Ta xem trúng người là phúc khí của người, người cũng nhìn một chút bộ dáng của người, toàn bộ Vân Thành trừ ta muốn người, ai còn dám muốn người?"

Lâm Hạo tính tình cũng là nóng nảy, cũng không phải quả hồng mềm cho người ta nắn bóp, lập tức cầm lên côn gỗ đặt ở bên cạnh, hung hăng hướng về những tên lưu manh đập tới.

Một mình hán đem năm sáu nữ lưu manh đánh cho hoa rơi nước chảy, kêu cha gọi mẹ.

"Cút! Các người này tạp chủng, còn dám đến gây chuyện, ta thấy các người một lần, liền đánh các người một lần!"

Nữ lưu manh che miệng vết thương, chật vật chạy đi, lương tiểu thư trước khi đi hung dữ mở miệng: "Nam nhân xấu xí. Ta sẽ khiến cho người phải quỳ xuống đất cầu xin ta lấy người"

Trương Mông vô tình chứng kiến Lâm Hạo đánh nữ lưu manh một màn, liền khiếp sợ. Ở nữ tôn quốc, nam tử phần lớn đều là ôn nhu, cũng có chút nhẫn nhục chịu đựng, nhất gan sợ phiền phức. Nàng mặc dù đã được nghe nói Lâm Hạo mắng người, đánh người, nhưng Lâm Hạo ở trước mặt nàng vẫn luôn rất ôn hòa, cho nên nàng cho rằng Lâm Hạo bề ngoài thô lỗ chút ít, nhưng tâm vẫn là mỏng manh, hiện thời chứng kiến Lâm Hạo dũng mãnh như thế, quả thật có chút kinh hãi đến nàng.

Lúc bọn lưu manh muốn chạy trốn, Trương Mông kịp phản ứng, nhanh chóng chạy lên, đem vài tên lưu manh bắt được.

Lương tiểu thư chạy mau, Trương Mông không có bắt được nàng, bắt quá rất nhanh, cũng bị bộ khoái cách vách bắt trở về.

Bọn bộ khoái đem những nữ lưu manh kia áp tải về phủ nha môn, Trương Mông ở lại thu thập tàn cuộc.

Lâm Hạo sạp bị phá hết sức thảm thiết, không ít đồ trang sức xinh đẹp bị phá hư. Trương Mông ngồi xổm người xuống cùng Lâm Hạo thu thập đồ trang sức đeo tay.

Lâm Hạo ngồi xổm bên người nàng, mặt đen phiếm hồng, lúng túng không dám liếc nhìn nàng một cái, rất lâu, hán mới mở miệng nói: "Người thấy được ta đánh người phải không?"

Trương Mông trả lời: "Đúng vậy, bắt quá người không cần phải lo lắng, là các nàng gây sự trước, người chỉ là tự vệ, ta sẽ không bắt người về phủ nha

môn."

Lâm Hạo: "Ta... Muốn hỏi ngươi là... Ngươi cũng cảm thấy ta hết sức đánh đá làm người chán ghét sao?"

Lâm Hạo mặt đen phiếm hồng, mày rậm cau chặt, môi bất an nhếch lên, ánh mắt lại không dám liếc nhìn nàng một cái.

"... Ta bình thường rất ít đánh người... Chỉ là các nàng quá phận..." Lâm Hạo thanh âm có chút ít yếu ớt, thâm thúy mắt to có chút ít phiếm hồng.

Trương Mông đem phân loại tốt đồ trang sức đeo tay đặt tại trên giá gỗ, cúi đầu đối hắc cười cười: "Ta không biết Lâm Hạo có làm cho người khác chán ghét hay không, ta chỉ cảm thấy được, ngươi có thể tự bảo vệ mình, dạng này rất tốt."

Trương Mông đã làm bộ khoái hơn một năm, cũng đã gặp rất nhiều nam tử bởi vì quá nhu nhược sợ phiền phức, bị lưu manh khinh bạc cũng không dám báo quan, thế chủ gia bạo cũng là bầm bụng bầm dạ. Trương Mông mặc dù đồng tình bọn họ, chuyện phát sinh sau, cũng tận lực vì bọn họ tranh thủ quyền lợi, nhưng trong lòng càng hy vọng bọn họ có thể học bảo vệ mình.

Lâm Hạo xem Trương Mông đáng tươi cười, bất an tản đi, trong lòng có chút ít ấm áp cùng e lệ.

Hắn lớn lên xấu xí, cho tới bây giờ liền không có người coi hắn làm nhu nhược nam tử xem, liền mẫu thân quá cố của hắn cũng đem hắn làm nữ nhi đến nuôi.

Bởi vì lớn lên xấu, hắn chịu không ít lời nói châm chọc cùng khinh thường, từ nhỏ đến lớn đã làm tính tình hắn trở nên đánh đá, ai dám mắng hắn, ai dám khi dễ hắn, hắn đều nhất nhất trả lại.

Sau khi phụ mẫu qua đời, để lại cho hắn một khoản tài sản, thân thích của hắn nhiều lần qua tìm hắn gây chuyện, hắn cầm lấy cây gậy đuổi bọn họ ra cửa, từ đây, tính tình hắn đánh đá liền đồn khắp Vân Thành

Cơ hồ tất cả mọi người cho là hắn người làm bằng sắt, đối đãi hắn đều mạnh tay.

Mà kể từ khi gặp phải Trương Mông, hắn mới thật sự ý thức được, cho dù hắn đánh đá, hắn đến cùng vẫn là một cái nam tử, hắn cũng hy vọng có người có thể hơi chút quan tâm hắn. Trương Mông đối hắn chưa từng có thành kiến, coi hắn như một cái nam tử, đối hắn ôn nhu lại tri kỷ.

Thích nàng là tất nhiên, mặc dù biết chính mình xấu, mặc dù biết chính mình không xứng với nàng, nhưng hắn vẫn là nòu thăm thăm mở quán trà hỏi dò ý tứ của nàng.

Hắn nghĩ, chỉ cần nàng nguyện ý cưới hắn, hắn liền đem hắn tất cả tài sản cho nàng, hắn sẽ mang tất cả ôn nhu đối đãi nàng.

Chỉ là nàng lại có người yêu.

Lâm Hạo cúi đầu rũ xuống con mắt, khổ sở cắn môi dưới.

Cho dù nàng có người yêu, hắn vẫn là nhìn không được dựa vào gần nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Ngưng Sương





"Dương Tinh, ngươi thực sự không muốn gặp nàng sao?"

Trịnh Thư cúi đầu lật giấy tờ, tùy ý hỏi.

Đứng ở trước mặt nàng là một nam tử mặc trung y màu nâu đội mũ mảnh, nghe nàng hỏi, nam tử chỉ hơi hơi thở dài: "Bây giờ còn không phải lúc." Dừng nói, hắn ngược mắt nhìn về phía Trịnh Thư, "Ngươi đi xác nhận thân phận của nàng sao?"

Trịnh Thư mặt than sẽ thay đổi, nàng nhàn nhạt phù nhận nói: "Ta không có."

Dương Tinh: "Ta chỉ hy vọng nàng có thể bình an sống đến cuối đời, không nên bị liên lụy vào những chuyện kia, ta hy vọng ngươi có thể lý giải. Ngươi nếu là dám gây bất lợi cho nàng, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Trịnh Thư khép lại giấy tờ, đứng thẳng người: "Chuyện của ta còn chưa tới phiên ngươi quản."

.....

Trương Mông đẩy ra hàng rào cửa, sừng sốt.

Hôm qua còn hố lớn hố nhỏ cần lấp, hôm nay đầy sân đã được lấp hết.

Nàng giúp Lâm Hạo thu thập sập xong, liền lên núi chuẩn bị thu thập hôm còn lại hố, hiện thời lại nhìn thấy các hố đó đều bị lấp đầy, nàng nghĩ đến đầu tiên là Dương Tinh.

Một ít bấy rập này đều là nàng cùng Dương Tinh cùng nhau đào, trừ nàng cùng Dương Tinh ra, không có người có thể đem tám ván gỗ đặt lại đúng vị trí.

Trương Mông trái tim kích động nhảy thình thịch, nhanh chóng chạy vào sân nhỏ, tìm kiếm Dương Tinh. Chỉ là nàng tìm khắp phòng mỗi một cái góc nhỏ, đều không có tìm được Dương Tinh.

Phảng phất bị một chậu nước lạnh xối từ đầu đến chân, đầy ngập hưng phấn hóa thành nồng đậm thất vọng.

Trương Mông ở trong phòng hồn bay phách lạc ngồi trong chốc lát, liền hỏi phủ nha môn.

Trên đường đi về nàng gặp phải Từ Y, Từ Y vừa thấy được nàng, liền đem một cây quạt giao cho nàng.

"Trương bộ khoái, đây là công tử đưa ngươi."

Này là một thanh khéo léo tinh xảo quạt xếp, mặt quạt vẽ tranh sơn thủy có cây cối, trên cây có trái cây, dưới tàng cây có một bóng lưng nam tử thon dài, nam tử tóc đen như mực, hơi hơi nghiêng mặt, lộ ra tinh xảo gò má.

Mặt quạt chỗ trống chỗ còn đề mấy chữ: "Ta tâm tựa như quân tâm"

Trương Mông có chút ít kinh ngạc: "Cho ta sao?" Nàng nhanh chóng khoát tay, "Không, ta không thể nhận cái này."

Từ Y kiên trì nói: "Công tử như ông Từ Y nhất định giao cho người, hẳn nói người sẽ hiểu ý nghĩa trên quạt."

Trương Mông tiếp nhận quạt xếp, nàng cẩn thận xem, cũng không thể nhìn ra quạt xếp hàm nghĩa bên trong ở đâu. Nàng cảm lấy cây quạt phẩy phẩy, gió mát mang mùi thơm nhàn nhạt đập vào mặt, làm cho nàng sáng khoái tinh thần. Trương Mông suy nghĩ một chút, hiện thời thời tiết nóng bức, chẳng lẽ hẳn đưa quạt cho nàng quạt gió? Có lẽ này là hẳn trả lễ cho nàng đi.

"Công tử nhà người thật sự là quá khách khí." Trương Mông mỉm cười nói.

Nàng nhận lấy, này quạt xếp mặc dù không phải là vật quý trọng, nhưng cái khó được là Hứa Lục Trà có tâm. Hiện thời bọn họ cũng coi như bằng hữu, nàng cũng muốn trả lễ lại, đúng lúc nàng vừa mới mua chút ít điểm tâm, vì vậy nàng đem túi nhỏ điểm tâm đưa cho Từ Y.

"Giúp ta giao cho công tử nhà người, thỉnh người chuyển cáo hẳn, hẳn lễ vật ta hết sức thích."

Từ Y tiếp nhận cái túi nhỏ, xem Trương Mông, có chút ít muốn nói lại thôi. Nhưng là, cuối cùng hẳn không nói gì thêm, hướng về Trương Mông hành lễ, xoay người rời đi.

...

"Từ Y, người đã đem quạt giao cho nàng sao?"

Từ Y vừa bước vào sân, Hứa Lục Trà khép hai chân, từ trên bàn đu dây đứng lên, vội vàng hướng Từ Y đi đến.

Từ Y: "Đã giao cho nàng, này là nàng đáp lễ." Đem một cái túi nhỏ điểm tâm đưa cho Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà nhanh chóng mở túi ra, gấp bên trong chứa điểm tâm, có chút ít sững sờ. Hắn hỏi Từ Y: "Nàng có nói gì hay không?"

"Trương bộ khoái nói nàng hết sức thích người lễ vật."

Hứa Lục Trà khẽ cắn môi dưới, nàng phản ứng cùng trong tưởng tượng của hắn không giống nhau. Hắn đã hướng nàng biểu đạt tâm ý, nàng chẳng phải cũng nên biểu lộ tâm ý của nàng sao? Quả thật là khối đầu gỗ.

Hứa Lục Trà rầu rĩ ngồi ở trên ghế đá, đem điểm tâm mở ra, hai tay nâng cầm lên, nhìn chằm chằm điểm tâm ngăn người.

Hắn rất nhớ nàng, cho dù một ngày không gặp, hắn cũng cảm thấy thời gian phẳng phất qua rất lâu, lâu như ông hẳn khó chịu, khó chịu tâm phẳng phất bị đào đi một khối giống nhau, vắng vẻ, mơ hồ làm đau.

Hắn đối nữ nhân bày tỏ qua thích, cơ hồ là mọi việc đều thuận lợi, hắn chưa từng vì chuyện này mà lo lắng qua, hơn nữa mỗi một lần hướng các nàng bày tỏ, hẳn mặt ngoài tuy là làm bộ như thẹn thùng bộ dáng, trong nội tâm lại vô cùng chán ghét các nàng.

Này một lần đối Trương Mông bày tỏ, là hẳn tình cảm chân thành mang đi bày tỏ. Mặc dù hẳn biết rõ Trương Mông nhất định sẽ tiếp nhận hẳn tâm ý, nhưng Từ Y sau khi rời khỏi đây, hẳn tâm vẫn luôn lo sợ, hẳn sợ Trương Mông thay lòng, sợ hẳn hiểu sai nàng, kỳ thật nàng cũng không có thích hẳn. Rất nhiều tâm tình lộn xộn cùng một chỗ, khiến cho hẳn từ sáng sớm đã bất an, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong.

Hiện thời Từ Y mang về nàng đáp án, hẳn lại có chút ít không hiểu nàng thái độ.

Nàng nói thích hẳn lễ vật, nàng trả lại cho hẳn điểm tâm.

Nàng ý tứ là - - chuyện hẳn thích nàng, nàng cũng hết sức thích hẳn sao?

Nàng thời gian qua xem mỹ thực như sinh mạng, nàng cố ý đem điểm tâm cho hẳn, có phải hay không đang muốn bày tỏ, nàng nguyện ý đem chính mình tất cả đồ tốt đều cho hẳn?

Hứa Lục Trà gương mặt tuấn tú ửng đỏ, nghĩ thông suốt này một tầng, sáng sớm tâm trạng bất an biến mất, theo sau là trùng trùng hạnh phúc.

Nàng quả nhiên là yêu hẳn.

Hắn quý trọng đem điểm tâm ôm vào trong ngực, tưởng tượng thấy nàng nhu hòa tươi cười, hẳn hẳn không thể hiện tại chạy đến nha môn ôm nàng.

Từ Y cho tới bây giờ chưa thấy qua Hứa Lục Trà lộ ra vẻ mặt nhu hòa như thế, trong lòng kinh ngạc.

Công tử cùng Trương bộ khoái quan hệ tựa hồ có chút ít không tầm thường.

Khoảng thời gian công tử đào hôn, công tử cùng Trương bộ khoái bọn họ có lẽ đã trải qua cái gì đi.

Từ Y khẽ rũ mắt, một lát sau, hần tựa như là nhớ ra cái gì đó, từ trong ống tay áo móc ra một ít tờ giấy: "Công tử, này là Tàn tiểu thư nhường ta giao cho ngươi."

Nói xong, đem tờ giấy đưa cho Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà nhu hòa về mặt rất nhanh biến mất, gương mặt tuấn tú là bình thường lạnh lùng cùng xa cách. Hần tiếp nhận tờ giấy, mở ra nhìn thoáng qua, sau đó đem tờ giấy xé nát.

"Từ Y, ngươi đi nói với nàng, ta đã biết được tình huống, ngươi làm cho nàng hết thấy theo kế hoạch làm việc."

"Vâng" Từ Y gật đầu, rời đi.

Hứa Lục Trà ôm chặt trong lòng điểm tâm, trắng thuần ngón tay nhặt lên một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng. Điểm tâm mềm mại ngọt ngào ở trong miệng tan ra, tựa hồ có thể ngọt đến hần trong lòng.

Trương Mông, vờ kịch hay muốn bắt đầu.

Ngươi cái gì đều không cần làm, chỉ phụ trách cưới ta yêu ta là được.

Tiền tài, ta sẽ kiếm

Quyền thế, ta sẽ kiếm

Ta sẽ mang theo đồ cưới xa hoa nhất thuận lợi vui vẻ gả cho ngươi.

.....

Trần Việt sửa sang lại quần áo, đối trung niên nam nhân đang hầu hạ sau lưng hần nói: "Con tiện nhân kia gần nhất như thế nào?"

Nam nhân trả lời: "Hần gần nhất luôn để Từ Y ra ngoài, nhưng là Từ Y đi nơi nào, chúng ta cũng không biết, Từ Y vẫn luôn cắt đuôi người của chúng ta."

Trần Việt cười lạnh: "Ta sợ hần là nhường Từ Y đi tìm Tàn Lung đi. Này tiện nhân một ngày không câu dẫn nữ nhân liền không được tự nhiên." Hần đem rú xuống ở trước ngực tóc dài đẩy đến đằng sau, đứng dậy, "Tàn Lung sợ là đã thích hần, hần không thể lúc nào cũng vây quanh con tiện nhân kia. Chỉ là Tàn Lung sau lưng thế lực không thể khinh thường, chúng ta lại không thể để cho nàng cùng con tiện nhân kia có liên lạc, chúng ta phải nghĩ biện pháp không cho Từ Y ra cửa."

Nam nhân có chút khó khăn: "Lão gia, Từ Y nhưng là phu nhân con nuôi, không giống với gã sai vặt khác, chúng ta cũng không thể tùy ý chạm vào hần. Nếu để cho phu nhân biết rõ, phu nhân sẽ tức giận."

Trần Việt mặt lạnh: "Hứa Hồng phụ ta, lại không muốn hòa ly, ta mới là người phải tức giận. Ta không muốn cả ngày nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của con tiện nhân Hứa Lục Trà."

Hần suy nghĩ một chút, nói ra: "Hiện tại tạm thời không nên động Từ Y, chúng ta cần phái một người ở Tàn phủ theo dõi, xem Từ Y đến cùng tìm Tàn Lung làm cái gì, xem bọn họ có âm mưu gì."

"Vâng."

.....

"Huỳnh?"

Trương Mông vừa vào đến trong mơ, liền bắt đầu đi tìm tiểu thú. lần trước gặp phải nó, nó nguyên khí tổn thương nặng nề, mang nàng tới trên đỉnh núi, liền suy yếu không được, nằm ở nàng trên đầu gối ngủ rất lâu, Trương Mông xem chừng sắp ở thực tế thế giới tỉnh lại, liền đem nó giấu đến nhất trong sơn động.

Nàng mỗi lần ở trong hiện thực tỉnh lại, ở trong mộng cảnh sẽ biến mất. Huỳnh nếu là tỉnh lại phát hiện nàng biến mất, cũng không biết có đi tìm nàng hay không, dù sao nàng chưa cùng nó nói tạm biệt.

Trương Mông đi đến sơn động, hướng bên trong vừa nhìn, phát hiện bên trong tiểu thú không gặp, nàng đi vào cẩn thận tìm tìm, như cũ không có phát hiện nó.

"Huỳnh?"

Trương Mông đi ra son động, lên tiếng hô tên nó, rất nhanh, một cỗ gió lạnh thổi qua, không biết từ nơi nào xuất hiện một đoàn bạch nhung nhưng này nó bỏ nhào vào nàng trong lòng, thiếu chút đem nàng đựng ngã xuống đất.

"Huỳnh." Trương Mông theo huỳnh lực nào lui lại vài bước, giơ tay lên vuốt vuốt hấn nhưng mềm lổ tai.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 32

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Ngưng Sương



Huỳnh nâng mặt thú lông xù lên, cặp mắt đỏ rực nhìn Trương Mông một cái, sau đó lắc lắc thân thể từ Trương Mông trong ngực nhảy xuống.

Nó mềm mại lổ tai cọ xát Trương Mông ống quần, sau đó đi vào trong son động, từ bên trong kéo một cái rương đi ra. Trương Mông lúc mới tiến vào son động, cũng phát hiện bên trong có cái rương, nhưng nàng khi đó chỉ nghĩ đi tìm được huỳnh, cũng không có để ý cái rương này.

Huỳnh nâng lên tay vỗ vỗ lên khóa, nhu hòa bạch quang sáng lên, cái rương từ từ mở ra, bên trong bay ra mấy tờ tờ màu vàng kim hoa văn giấy.

Tờ giấy rơi ở Trương Mông trên tay, Trương Mông phát hiện trên mặt gh đầy cổ quái văn tự, nắm ở trên tay, nàng có thể cảm thấy tờ giấy ấm áp, tựa hồ có sinh mạng giống nhau.

"Huỳnh, đây là cái gì?"

"Khế ước." Thanh âm khàn khàn từ trong miệng tiểu thú phát ra

Trương Mông kinh ngạc: "Khế ước? khế ước gì?"

Huỳnh không trả lời nàng, nó đi một vòng quanh Trương Mông, địa phương đi qua lưu lại chói mắt kim quang, hào quang đem Trương Mông vây quanh, làm cho nàng thấy không rõ này nó, trước mắt chỉ có một mảnh bạch kim sắc ánh sáng.

Sau khi hào quang tán đi, nàng phát hiện giấy trên tay biến mất, lòng bàn tay lại xuất hiện một đạo cổ quái hoa văn. Huỳnh ngược đầu xem nàng, nàng phát hiện huỳnh trên trán đồng dạng xuất hiện hoa văn.

"Từ nay về sau, ta là thân của một mình ngươi, ngươi nguyện vọng sẽ do ta thực hiện." Thanh âm khàn khàn bình thản lại tĩnh táo.

Trương Mông sau khi nghe xong, khiếp sợ không thôi, nàng nhanh chóng khoát tay: "Huỳnh, người không phải là thần của ta, người là thần giữ nhà của tất cả mọi người. Hơn nữa ta cũng không có nguyện vọng gì, người không cần hy sinh như thế."

Nàng mượn một quyển sách về quỷ thần trong thư phòng của Chung Hoắc, cũng đại khái biết rõ khế ước của thần. Thần một khi cùng người lập khế ước, liền không có tự do, chỉ có thể bị người kia ép buộc, phục tùng người kia mệnh lệnh, vĩnh viễn không thể phản bội người kia, cho đến khi người kia chết đi, khế ước mới có thể giải trừ.

Khế ước bán thân như vậy, ngoài việc có thể cảm ứng được vị trí của chủ nhân cũng có thể chuẩn xác cảm nhận được chủ nhân tâm tình, loại khế ước này không có bất kỳ lợi ích gì, cơ hồ không có vị thần nào muốn lập khế ước này. Huỳnh cùng nàng lập loại khế ước này, nàng hết sức kinh ngạc. Nàng không làm gì cho nó, nàng chỉ cho nó thức ăn vài lần, giúp nó đánh đuổi vài hài tử bắt nạt nó, như thế mà thôi, nàng cũng không đáng cho nó vì nàng làm như thế hy sinh.

Huỳnh lại không để ý tới Trương Mông nữa, nhảy lên Trương Mông đầu vai, nhắm mắt nghỉ ngơi.

.....

Trương Mông tỉnh lại, giờ bàn tay lên, nhìn thấy đạo hoa văn cô xưa tỏa ánh hào quang, nàng bị dọa đến thiếu chút nữa hét lên tiếng.

Mặc dù nàng tin trên đời này có quỷ thần, nhưng nàng vẫn cho rằng chính mình tiến vào trong mơ chỉ là việc hư ảo, là nàng ảo tưởng ra thế giới mà thôi. Lúc thấy hoa văn trên lòng bàn tay, nàng cảm giác mình tam quan đều muốn sụp đổ.

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, điểm ngọn đèn, mở ra giấy vẽ giấu dưới bàn. Trên bức họa một nam tử áo đen tóc trắng, mắt đỏ xé rách lên, ngũ quan tuần mỹ, môi màu tím đen mím thật chặt.

Cổ quái phiến muộn tâm tình từ sâu trong đáy lòng chậm rãi lan tràn, Trương Mông khép lại giấy vẽ.

Chẳng biết tại sao, nàng có chút không dám nhìn đến hấn.

.....

Hứa phủ hậu viện.

Xanh nhạt màn lụa theo gió bay lên, trên giường lớn gỗ lim chạm trổ, Hứa Lục Trà nhắm chặt hai tròng mắt, hô hấp rối loạn.

"Ta không yêu người, thỉnh người về sau không cần lại quần quít lấy ta." Trong mộng nữ tử không kiên nhẫn nhún mày.

"Ta không cần người thực hiện nguyện vọng cho ta, ta nguyện vọng là cùng hấn cùng một chỗ, người chỉ cần cách ta xa một chút liền tốt, ta không hy vọng hấn khổ sở."

Hứa Lục Trà mạnh mẽ mở mắt ra, ngực còn bối vì ở lời nói của nữ tử trong mộng mà mơ hồ phát đau nhức.

Chỉ là một giấc mộng mà thôi .....

Nàng không thể đối hấn như vậy, nàng là yêu hấn đâu.

Cho dù trong lòng không ngừng an ủi chính mình, hấn vẫn lảo đảo thất thố, sợ hết hồn hết vía.

Hứa Lục Trà nhanh chóng đứng người lên, xuống giường sau, liền giấy cũng không mang, liền dạng này chân trần chạy đến trước bàn đọc sách. Hấn mở ra giấy Tuyên Thành, bàn tay trắng nõn cầm lên bút lông, dính mực nước, lại do dự chậm chạp không hạ bút.

Hấn cần nàng bảo đảm. Hấn cần nàng cho hấn hứa hẹn.

Ngòi bút khẽ run, rất lâu mới hạ xuống, ở trên giấy Tuyên Thành xẹt qua.

Lúc Từ Y bụng nước trong đi đến, Hứa Lục Trà đưa một lá thư cho Từ Y: "Người mau đem phong thư này giao cho Trương Mông, đừng để cho người khác phát hiện."

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú tái nhợt, mắt đẹp hoảng loạn.

Từ Y kinh ngạc, hôm qua công tử tâm tình còn rất tốt, hôm nay hấn lại như thế hoảng loạn bất an, Từ Y đích thực sự không hiểu: "Công tử, người không có sao chứ."

Hứa Lục Trà lắc đầu: "Ta không sao, người mau giao là thư cho Trương Mông đi."

Từ Y đi rồi, Hứa Lục Trà trong phòng đứng ngồi không yên. Trong mộng tình cảnh quá chân thật, chân thật phảng phất hấn trải qua giống nhau, cảm giác trái tim bị xé nát làm hai đau đớn hấn không muốn trải qua lần nữa.

Cũng không biết bắt đầu từ bao giờ, hấn đối Trương Mông tình cảm đã sâu như vậy.

Hắn cho rằng hắn sẽ không yêu bất kỳ một nữ nhân nào. Từ nhỏ ở thanh lâu lớn lên, hắn đối với nữ nhân hành động cơ hồ rõ như lòng bàn tay, hắn rất chán ghét các nàng.

Nhưng mà Trương Mông lại tốt như thế, nhưng hắn nhìn không được lần lượt dựa vào gần, mỗi một lần dựa vào gần, hắn đối với nàng tình cảm càng thêm nhiệt tình, phảng phất kiếp trước hắn yêu sâu đậm nàng, cho dù uống canh Mạnh Bà, cảm tình bị phong ấn ở sâu bên trong, hiện thời cùng nàng tiếp xúc càng lâu, phong ấn bị phá vỡ, tình cảm ào ào ập tới nhấn chìm hắn

Cứ như vậy đơn giản, hắn lại yêu nàng!

Hứa Lục Trà nằm ngả xuống giường, mắt đẹp yên lặng nhìn màn trướng trong chốc lát, hắn cong người, đôi mắt có chút ít nóng lên.

Nàng không có tài hoa lại không có quyền thế, thích ăn còn ngu ngốc, lúc nào cũng ngốc nghếch vì người khác suy nghĩ. Hắn nguyên lai là chán ghét loại người như nàng, vì cái gì hắn lại đối với nàng vô pháp tự kiềm chế.

Hắn vốn là một người vì lợi ích cá nhân mà không từ thủ đoạn, không hiểu sao lại yêu thương loại người như nàng, rõ ràng bọn họ vốn là không phải là người chung một đường.

Từ Y nhanh chóng trở lại, nghe trong viện có tiếng vang, Hứa Lục Trà tâm run lên một cái, gấp gấp đứng người dậy, từ trên giường đứng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Từ Y, đem thư giao cho nàng rồi sao?"

Từ Y thần sắc có chút quái dị, nhưng hắn vẫn gật đầu.

Hứa Lục Trà không có chú ý tới Từ Y thần sắc kỳ quái, chỉ là thúc giục hắn: "Nàng có nói gì hay không? Nàng có trả lời thư không?"

"Công tử, Trương bộ khoái không có nhận phong thư này." Từ Y đem thư trả lại cho hắn.

Hứa Lục Trà ngẩn ra, không có nhận thư sao: "Có ý gì?"

"Trương bộ khoái nói, nàng không thể tiếp nhận người tâm ý, nàng đã có ý trung nhân."

Hứa Lục Trà như bị sét đánh, gương mặt trắng tuấn trắng bệch. Từ Y còn đang nói: "Trương bộ khoái nói, người là một nam tử tốt, người sẽ tìm được người tốt hơn, nàng không thích hợp người."

Hứa Lục Trà đầu óc trống rỗng, gấp Từ Y miệng đóng đóng mở mở, lại nghe không được hắn nói cái gì.

Trương Mông không thể tiếp nhận hắn tâm ý? Trương Mông đã có ý trung nhân?

Buồn cười!

Hắn mắt đẹp đỏ lên, hung hăng tát Từ Y một cái.

"Tiện nhân, người gạt ta đi, đừng cho là ta không biết rõ người ái mộ Trương Mông."

Hứa Lục Trà bàn tay không dấu hiệu tát xuống, vừa ngoan vừa nhanh, Từ Y còn không có kịp phản ứng, gò má đã sưng đỏ, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Hứa Lục Trà hung hăng đẩy ra hắn, hướng sân nhỏ bên ngoài chạy tới.

Người hầu ào ào ngăn cản lại hắn, Hứa Lục Trà đưa ra quạt xếp đối bọn họ, đuôi quạt lộ ra hàn quang lóe sáng.

"Ai dám ngăn cản ta!"

Hứa Lục Trà nghiêm nghị rống to, thanh âm vừa ngoan vừa lạnh như băng, mỹ mâu phiếm hồng ngoan tuyệt.

.....

"Trương bộ khoái? Người làm sao vậy?"

Lâm Hạo ân cần thanh âm ở bên cạnh vang lên, Trương Mông kịp phản ứng, nhanh chóng mỉm cười trả lời: "Ta không sao."

Nàng buổi sáng rời giường, nhìn thấy trên bàn tay có hoa văn, thế giới quan chịu đến nghiêm trọng đã kích. Ở nàng ăn xong điểm tâm chuẩn bị ra cửa tuần phổ thời điểm, Từ Y lại đây cho nàng đưa thư, nàng nhìn thấy trong thư nội dung, thế giới quan đã tràn ngập nguy cơ.

Từ sáng đến giờ nàng đều trong thái mơ mơ hồ hồ.

Trên tay xuất hiện hoa văn chuyện, bởi vì trong lòng sớm tin tưởng thần ma tồn tại, cho nên nàng mặc dù hết sức khiếp sợ, bất quá nàng rất nhanh có thể

tiếp nhận. Nhưng là Hứa Lục Trà thư, nàng tuyệt đối không thể tiếp nhận.

"Người khi nào đến cưới ta?" Vài chữ đơn giản như vậy nhưng thiếu chút nữa dọa chết nàng.

Nàng vẫn luôn xem Hứa Lục Trà như một người bạn bình thường, chưa từng có ý tưởng gì. Nàng cũng cho rằng Hứa Lục Trà coi nàng như bằng hữu, mới có thể làm mì sợi cho nàng, quét dọn phòng cho nàng, còn tặng nàng quạt xếp. Chỉ là nàng tuyệt đối không nghĩ tới Hứa Lục Trà có ý tứ khác.

Nàng không hiểu Hứa Lục Trà thích nàng nơi nào. Nàng vừa nghèo vừa không có quyền, chỉ là một tiểu bộ khoái. Vân Thành nam tử đều không thích ngành nghề này, lập gia đình cũng không muốn gả bộ khoái. Bởi vì bộ khoái không chỉ phúc lợi không tốt, còn thường xuyên gặp nguy hiểm tính mạng. Không có người nam tử nào nguyện ý gả cho một thê chủ vừa nghèo lại bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng. Trong phủ nha môn một đồng gái ế, liền Kim Nguyệt cũng là mẫu thân nàng ép nàng bỏ nghề, mới để cho nàng cưới phu.

Hứa Lục Trà một cái phú gia công tử, hơn nữa tầm mắt còn khá cao, thích quyền thế người, như thế nào có thể sẽ xem thường nàng? Như thế nào hội nguyện ý đi theo nàng qua ngày khổ cực?

Chỉ là trong thư mấy chữ đều viết rõ ràng, cho dù nàng muốn trốn cũng trốn không được.

Nàng cảm giác mình thế giới quan muốn sụp đổ.

Lúc này, Trương Mông chợt nghe một trận ồn ào, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy không xa đang đi tới Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà mặc quần áo màu xanh nhạt, sắc mặt tái nhợt, mắt đẹp đỏ hồng. Hắn tay nắm lấy quạt xếp, đuôi quạt lóe lưỡi đao phiếm ánh sáng lạnh, hắn bước nhanh đi về phía nàng.

Trương Mông tâm "Đông" một cái, có chút ít dè phòng nhìn Hứa Lục Trà.

Nàng biết rõ Hứa Lục Trà tính tình có thù tất báo, chẳng lẽ nàng cự tuyệt hắn, hắn liền chạy qua đến cùng nàng đồng quy vu tận sao?

Lúc Hứa Lục Trà đến gần nàng, hắn quỳ gối cho nàng hành lễ, mỉm cười nói: "Trương bộ khoái, Lục Trà có chuyện cùng người thương lượng, người thời gian không?"

Trương Mông ngăn ra, nàng cẩn thận nhìn hắn một cái, vừa rồi khắp người lệ khí hắn hiện thời lại nhu nhược dịu dàng, phảng phất vừa mới muốn cùng nàng đồng quy vu tận bộ dáng chỉ là nàng ảo giác. Nàng cúi đầu nhìn hắn cây quạt, cây quạt tinh xảo khéo léo, đuôi quạt cũng không còn lưỡi đao

"Được, Hứa công tử." Trương Mông mỉm cười trả lời.

.....

Ánh Nguyệt Trà Lâu.

Trương Mông ngồi ở bên cạnh bàn tròn tinh xảo, có chút ít thấp thỏm bất an. Trước kia cùng Hứa Lục Trà tới nơi này hao phí hơn một trăm hai tiền phăng phát giống một con ác mộng, hiện thời nghĩ tới cũng là kinh hồn táng đảm.

Mặc dù hạ quyết tâm, về sau tuyệt đối sẽ không bồi phủ gia công tử đi trà lâu nữa, nhưng bây giờ bởi vì đối Hứa Lục Trà có chút ít áy náy, nàng liền không có phản đối Hứa Lục Trà mang nàng đến Ánh Nguyệt Trà Lâu quyết định.

Hiện thời xem Hứa Lục Trà ngồi ở đối diện nàng, tư thế ưu nhã pha trà, nàng cảm giác tâm đều muốn nhảy ra.

Hứa Lục Trà sắc mặt tái nhợt, mắt đẹp hồng hồng, không biết có phải do hơi trà bốc lên mù mịt, nàng nhìn thấy Hứa Lục Trà trong mắt có lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://vWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 33

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Ngung Sương





"Hứa công tử, ngươi muốn cùng ta nói chuyện gì?"

Hứa Lục Trà liên tục trầm mặc, hắn dời đi ấm trà đang bốc khói, Trương Mông nhìn thấy trên bàn phía hắn có một vũng nước đọng, nước mắt của hắn không ngừng rơi xuống. Chỉ là hắn vẫn luôn mím môi, im hơi lặng tiếng cho nàng rửa chén trà, châm trà.

Trương Mông trong lòng cũng có chút khó chịu: "Hứa công tử, ngươi khỏe không?"

Hứa Lục Trà đem chén trà đã châm chuyển qua trước mặt Trương Mông, đôi mắt ngấn lệ, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, giọng khàn khàn nói: "Ta liền hỏi ngươi một câu, từ trước đến giờ ngươi có yêu ta không?"

Trương Mông dừng lại, khó xử mở miệng: "Hứa công tử, ta vẫn xem ngươi như bằng hữu …… "

Hứa Lục Trà tay cầm chặt chén trà, nóng hổi nước trà tràn ra đến nhỏ ở trên tay hắn, tuyết trắng tay hiện lên vết đỏ hồng, nhưng là hắn lại không hề cảm giác đau, liên tục thở gấp mấy hơi thở sau, hắn đề nén thanh âm nói: "Ngươi gạt ta."

"Hứa công tử, ngươi không nên như vậy …… "

"Bá" một tiếng, Hứa Lục Trà nắm quạt xếp chia thẳng vào Trương Mông cổ họng, lưỡi dao lóe hàn quang: "Ngươi gạt ta!" Tái nhọt môi dưới đã bị hắn cắn rỉ máu.

Trương Mông đầu hơi ngửa về phía sau, né qua lưỡi dao, tay nhanh chóng bắt lấy Hứa Lục Trà cổ tay: "Hứa công tử! Ngươi bình tĩnh một chút!"

Hứa Lục Trà mãnh thoát ra nàng tay, thấp giọng quát: "Hắn là ai? Ta giết hắn!"

"Trương bộ khoái, phát sinh chuyện gì?" Lâm Hạo thanh âm từ bên ngoài phòng truyền đến, rất nhanh thân ảnh Lâm Hạo đã xuất hiện trong phòng.

Hứa Lục Trà một đôi mắt âm trầm hung hăng quét về phía Lâm Hạo, giọng căm hận mở miệng nói: "Là nam nhân xấu xí này sao?"

Ngón tay tuyết trắng nắm chặt cán quạt, hắn bước nhanh đi về hướng Lâm Hạo, lưỡi dao hung hăng chém về phía Lâm Hạo, mũi nhọn ở giữa không trung lóe qua một đạo hàn quang. Trương Mông nhanh chóng giơ bội đao ngăn cản Hứa Lục Trà công kích. Hứa Lục Trà đẩy nàng ra, lưỡi dao tiếp tục hướng về Lâm Hạo đâm tới, tốc độ vừa nhanh vừa mạnh. Trương Mông ngăn cản vài lần, thật sự không nhịn được nữa, đoạt quạt xếp trong tay hắn, đem quạt xếp ném tới nơi hẻo lánh: "Hứa Lục Trà!, ngươi chó làm loạn! Ngươi lại quậy phá, ta liền bắt ngươi về phủ nha môn!"

Hứa Lục Trà nức nở nghẹn ngào một tiếng, mở ra hai tay siết sao ôm Trương Mông, hung hăng gặm cắn Trương Mông môi, hắn nóng hổi nước mắt rơi vào Trương Mông trên môi, Trương Mông nếm đến khô sở nước mắt cùng mặn tanh máu tươi.



Trương Mông dùng sức đẩy ra hắn, Hứa Lục Trà lao đảo lui về phía sau vài bước.

Hắn một đôi hồng hồng mỹ mầu gắt gao nhìn chăm chăm nàng, trong mắt sóng lớn mãnh liệt, rất lâu mới bình tĩnh trở lại, lộ ra lạnh như băng tuyệt vọng cùng hận ý, hắn lạnh lùng nói: "Ta thật sự là mắt bị mù."

Cả ngày vì nàng nóng ruột nóng gan, chỉ cần một câu nói của nàng có thể để cho hắn ngọt ngào quên hết tất cả, cũng có thể nhượng hắn tuyệt vọng phảng phất rơi vào địa ngục. Hắn đã vì bọn họ tương lai mà lên hết kế hoạch, lại không nghĩ rằng nàng đã yêu người khác. Hắn từ trước đến giờ vì nàng mà vui vẻ, vì nàng mà bị thương trong mắt nàng đều là chuyện cười.

Hắn nhặt lên quạt xếp bị ném trong góc, đi ra ngoài. Hai đám bôi vì nắm chặt mà rỉ ra máu tươi, hắn dừng lại bước chân: "Trương Mông, ngươi cho rằng ngươi là ai, bất quá là cái tiểu bộ khoái mà thôi, ta có tài có mạo lại có tiền, Văn Thành nữ nhân thỉnh cầu muốn cưới ta rất nhiều, ta cũng không phải là không có người thì không được."

Lạnh giọng nói xong, hắn nhấc chân đi ra khỏi phòng.

.....

"Công tử, ngươi vẫn là ăn một chút đi, ngươi đã vài ngày chưa ăn gì rồi."

Từ Y bụng thức ăn đi tới, lo lắng xem nằm ở trên giường Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà mặt hướng bên trong nằm nghiêng, tuyết trắng mỏng manh áo lót tùy ý rộng mở, lộ ra tuyết trắng đầu vai cùng xinh đẹp xương quai xanh, tóc dài đen nhánh tán lác tại trên giường. Hắn sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, mỹ mầu khép hờ, thật dài lông mi ở hắn trên mí mắt lưu lại nhân nhạt bóng mờ.

"Công tử?" Từ Y đi về hướng giường lớn chạm trở gổ lim, đang muốn đẩy Hứa Lục Trà bả vai.

Hứa Lục Trà mỹ mầu mãnh mở ra, lạnh giọng mở miệng: "Cút!"

"Công tử, ngươi như vậy hành hạ chính mình để làm gì? Trương bộ khoái chưa chắc sẽ đau lòng ngươi."

Hứa Lục Trà đem gối sứ hướng về Từ Y đập tới: "Ta kêu ngươi cút!"

Từ Y nghiêng thân thể, né tránh, sứ gối păng tan nát dưới đất, mảnh vụn nện vào Từ Y bắp chân. Từ Y ngồi xổm người xuống, đem mảnh vụn từng mảnh nhặt lên.

Hứa Lục Trà thở hổn hển, vô lực chống lên thân, trần trụi hai chân dẫm trên đất, bèn nhón mảnh vụn đâm rách hắn lòng bàn chân, máu tươi nhanh chóng chảy ra, hắn lại không cảm giác được đau đớn.

"Đừng nhắc đến người kia ở trước mặt ta!" Hắn tức giận nói.

Hứa Lục Trà chân trần đi đến bàn đọc sách, tùy tiện đảo bày đặt chỉnh tề thư tịch cùng tờ giấy, đột nhiên, hắn dừng tay lại, từ dưới sách rút ra một phong thư.

"Ngươi khi nào đến cưới ta?"

Trên mặt xinh đẹp chữ viết như kim đâm vào mắt hắn, hắn hung hăng đem giấy viết thư xé nát.

Cho dù muốn cố gắng quên nàng, muốn tự nói với mình, chính mình cũng không phải là không thể không có nàng. Nhưng là hắn lúc nào cũng nhớ nàng, mỗi giờ mỗi phút đều nhớ nàng, mỗi lần nghĩ đến nàng, trái tim cũng sẽ phát đau, phảng phất có một thanh đao cùn hung hăng đâm vào nơi mềm mại nhất trong tim hắn.

Hứa Lục Trà che trái tim, thở gấp. Lòng bàn chân còn đang chảy máu, máu tươi thấm ướt dưới đất thâm lóng.

"Công tử, chân ngươi ..... "

.....

Đêm khuya yên tĩnh.

Màu xanh nhạt màn lụa khẽ phấp phồng, trong màn lụa, Hứa Lục Trà đóng chặt hai tròng mắt, thon dài lông mi rung động.

"Ngươi nhốt thân thể của ta, nhưng không thể nhốt được ta tâm, ta yêu hắn, xin ngươi thả ta trở về." Nữ tử khuôn mặt lạnh như băng.

"Huỳnh, ta liên tục xem ngươi như đệ đệ đối đãi, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể nào."

"Thả ta ra!"

.....

"Trương Mông!" Hứa Lục Trà mạnh mẽ mở mắt ra.

Trước mắt đen như mực, nữ tử tuyệt tình con mắt còn ở trong đầu hiện lên. Hắn ôm ngực, nóng hổi nước mắt theo hấn gò má chảy xuống.

Hắn cong lên ngón tay, há mồm hung hăng cắn, phảng phất trên tay đau đớn có thể để cho hắn xem nhẹ đau nhức nơi ngực, cho đến khi khoang miệng nếm đến vị tanh của máu, hắn mới buông lỏng miệng.

Hắn cong người, lăm bắm tên người kia.

Ở trong mộng, hắn là thần, chỉ vì nàng mà sống, hắn nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì, lại không sánh bằng người phạm nàng luôn nhắc đến. Mặc kệ đang ở trong mộng, vẫn là ở thực tế, hắn cũng khó có khả năng cùng nàng ở một chỗ sao?

Vì cái gì nàng muốn yêu người khác, vì cái gì nàng không yêu hắn.

Hắn Hứa Lục Trà có cái gì không tốt? Hắn xinh đẹp, có tài hoa, là Vân Thành nhiều thiếu nữ tha thiết ước mơ tình nhân trong mộng, nhiều thiếu nữ khóc hô muốn đi cưới hắn. Nàng vì cái gì hết lần này tới lần khác liền nhìn không thấy hắn tốt?

Hứa Lục Trà cắn chặt môi dưới, môi dưới rách ra chảy xuống đỏ tươi máu.

Ban ngày nghĩ tới nàng, buổi tối nằm mơ cũng muốn mơ tới nàng. Cái kia đáng giận nữ nhân, nếu là không yêu hắn, vì sao phải đối tốt với hắn như vậy, vì sao lúc nào cũng trêu chọc hắn tâm. Chờ hắn yêu nàng, nàng lại vô tội nói cho hắn biết, nàng chỉ coi hắn là bằng hữu.

Đáng giận! Thật đáng hận!

Lúc trời gần sáng, Hứa Lục Trà chân trần đi xuống giường, hắn điểm ngọn đèn, mở ra trên bàn giấy Tuyên Thành, cầm lấy bút lông, dính mực nước, tay run run, nhanh chóng viết chữ.

Rất lâu, hắn để bút xuống, làm trên giấy Tuyên Thành mực nước khô, hắn đem xếp giấy hảo, bỏ vào phong thư.

Chẳng được bao lâu, Từ Y bụng nước trong đi đến.

Hứa Lục Trà đem phong thư đưa cho Từ Y: "Giao nó cho Trương Mông." Hắn thanh âm khàn khàn.

Từ Y ngược mắt nhìn Hứa Lục Trà, thấy hắn sắc mặt tái nhợt, mũi mũi sưng đỏ, hai má gầy gò, hoàn toàn không còn bộ dáng xuất trần thanh lệ, trong lòng cũng có chút khổ sở.

Trong ấn tượng hắn công tử vẫn luôn tràn đầy tự tin, bình tĩnh tinh táo, chói sáng. Cho dù bị lão gia bán đi, cho dù phụ nhân tin vào lão gia lời nói, đối hắn trách phạt, thậm chí là, cho dù công tử lúc bé nhận hết hành hạ mới được mang về Hứa phủ, Từ Y cũng chưa từng thấy qua công tử tiêu tụy như thế.

"Vâng." Từ Y tiếp nhận phong thư, thấp giọng đáp.

Trương Mông nhường công tử khổ sở như vậy, Từ Y là có chút oán nàng. Hắn không hề giống công tử nói, đối Trương Mông có cái gì không phải suy nghĩ. Hắn vẫn cảm thấy Trương Mông là người tốt, hắn nguyện ý cùng nàng kết giao mà thôi. Chỉ là mặc dù Trương Mông là hắn người bạn đầu tiên, hắn mặc dù hết sức quý trọng nàng, nhưng là nàng tổn thương công tử, hắn cũng sẽ không lại cùng nàng kết giao.

.....

Từ Y đi rồi, Hứa Lục Trà ngồi ở trên giường, kinh ngạc xem trên tay túi giấy. Đây là Trương Mông đưa cho hắn lễ vật đầu tiên, bên trong điểm tâm mặc dù đã ăn xong, nhưng túi hắn vẫn luôn cất giữ.

Hắn ở trong thư viết rất nhiều lời muốn nói với Trương Mông, hắn chưa bao giờ như thế ăn nói khép nép dùng đến giọng điệu cầu xin đến viết thư cho người khác. Hắn đã bỏ đi tôn nghiêm, hắn hy vọng nàng có thể tiếp nhận hắn.

Nhưng là, Từ Y sau khi trở lại, lại mang đến Trương Mông "Không thể tiếp nhận hắn tâm ý" tin tức.

Hứa Lục Trà trắng thẫn ngón tay nắm chặt túi giấy, lòng bàn tay máu tươi thấm ướt túi giấy. Rất lâu, hắn chậm rãi buông ra túi giấy.

Trước mắt phảng phất hiện lên Trương Mông mỉm cười mặt, hắn vươn tay, nhẹ nhàng sờ nàng mặt. Khóe miệng tràn ra khổ sở vui vẻ.

"Trương Mông a Trương Mông."

Người thật đúng là đủ tuyệt tình.

Hứa Lục Trà thân thể ngã xuống.

Từ Y kinh hô một tiếng, vội lên trước đỡ lấy Hứa Lục Trà. Hứa Lục Trà thân thể nóng hổi, hiển nhiên là phát sốt, Từ Y gấp đến độ không được, đem Hứa Lục Trà đỡ lên giường, đem hần an trí hảo, liền vội vàng vàng ra ngoài tìm đại phu.

.....

Mặt trời nóng cháy, Trương Mông ngồi ở bên ngoài quán trà uống trà. Chỉ là nàng không yên lòng, Lâm lão bản kêu nàng rất lâu, nàng cũng không nghe thấy.

"Trương bộ khoái!" Lâm lão bản bắt đầu dĩ vãng nàng vai, "Người gần nhất làm sao vậy? Lúc nào cũng là thất thần."

Trương Mông phục hồi tinh thần lại, có chút ít thẹn thùng cười với nàng: "Ta không sao, chỉ là nghĩ đến một việc, có chút bất an."

Sáng sớm nàng chuẩn bị ra cửa tuần phố thời điểm, Từ Y lại đây đưa thư cho nàng.

Hứa Lục Trà thư viết đến mấy tờ, câu chữ lẫn lộn, có thể thấy được lúc hắn viết phong thư này, tâm trạng cũng không bình tĩnh. Hắn ở trong thư viết hần đối với nàng cảm tình, viết hần đối với nàng khát vọng. Còn dùng cẩn thận ngôn ngữ thỉnh cầu nàng hồi tâm chuyển ý, hần sẽ vì nàng thay đổi.

Trương Mông chưa bao giờ bị nam tử theo đuổi qua, nàng cũng không biết như thế nào cự tuyệt nam tử mới sẽ không làm bị thương nam tử tâm. Nàng biết rõ nàng cùng Hứa Lục Trà không thể nào, trong lòng nàng là bạn tâm Dương Tinh, nàng sẽ không tiếp nhận Hứa Lục Trà, nếu không đối Hứa Lục Trà không công bằng.

Cùng hần ái muội không rõ ràng, không bằng trực tiếp nói cho hần biết, bọn họ không thể nào. Đau dài không bằng đau ngắn, nhanh chóng cắt đứt hần tâm tư, bất kể là đối với nàng, hay là đối với hần, đều hảo.

Nàng đem Hứa Lục Trà làm bằng hữu, nàng tự nhiên hy vọng Hứa Lục Trà hảo. Nàng hy vọng Hứa Lục Trà có thể nhanh chóng quên nàng, sớm ngày tìm được thể chủ của mình.

Mặc dù nàng là nghĩ như vậy, nhưng là kể từ khi cự tuyệt Hứa Lục Trà, trong lòng nàng luôn có cảm giác phiền muộn. Thế cho nên mấy ngày nay nàng không thể nào tập trung tinh thần làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 34

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



Lúc Trương Mông trở về nhà môn, thấy một chiếc xe ngựa dừng lại ở trước cửa.

Nàng không để ý nhìn chiếc xe ngựa kia một cái, liền đi vào. Nàng vừa bước vào sân nhỏ, liền nhìn thấy một thiếu niên mặc áo màu xanh từ ghế đá đứng lên, mỉm cười tiến lên chào nàng.

"Thê chủ đại nhân, người đã trở về, ta chờ người rất lâu nga."

Thiếu niên hơi cao, dáng người mảnh mai, môi hồng răng trắng, một đôi xinh đẹp hoa đào mắt phượng phát sẽ câu dẫn người.

Trương Mông bị một tiếng "Thê chủ đại nhân" cả kinh nổi lên một thân da gà, vội vàng lắc đầu khoát tay: "A Ước, người đừng gọi ta như vậy, việc này đối thanh danh của người không tốt." Nàng nhìn xung quanh bốn phía, không có phát hiện Kim Nguyệt, liền hỏi: "Kim Nguyệt tỷ đâu?"

"Ta bởi vì nhớ Thê chủ đại nhân nên chính mình tự đến đây."

"A Ước! Đừng gọi ta thê chủ đại nhân!"

Thiếu niên đi lên trước, vươn tay ôm Trương Mông eo, không đợi Trương Mông đẩy ra hấn, hấn rất nhanh liền buông tay. Hấn mỉm cười: "Mông tỷ tỷ eo mảnh mai lại mạnh mẽ, ta hết sức thích."

Cho dù Trương Mông tỉnh tỉnh thoải mái, nhưng nghe thấy thiếu niên mở miệng đùa giỡn nàng, nàng vẫn là đen mặt.

Chung Hoắc không biết xuất hiện ở trong sân khi nào, mặt đen lại xem Trương Mông. Mặc dù Chung Hoắc sắc mặt không tốt, nhưng Trương Mông thà rằng đi qua cùng Chung Hoắc cùng nhau, cũng không muốn cùng thiếu niên đứng cảm này ở chung.

"Trương Mông, lại đây!" Chung Hoắc trầm giọng kêu lên.

Đợi khi Trương Mông đi qua, Chung Hoắc kỳ quái nói: "Các người khi nào thì tự định chung thân?"

A Ước đang muốn trả lời, Trương Mông nhanh chóng mở miệng: "A Ước chỉ là hài tử đùa giỡn tính tình mà thôi, chúng ta không có tự định chung thân đâu."

A Ước nghe Trương Mông nói như thế, cũng không phản đối, chỉ mỉm cười nhìn nàng. Hấn đem ánh mắt chuyển hướng Chung Hoắc, âm giọng nói: "Mông tỷ tỷ nói đúng, chúng ta không có tự định chung thân. Ta chỉ là đùa giỡn mà thôi, bị đại nhân chê cười."

Chung Hoắc sắc mặt tốt hơn chút ít, nàng cùng A Ước hàn huyên vài câu, bởi vì công sự bận rộn nên rất nhanh liền rời đi. Trong sân nhỏ chỉ còn Trương Mông cùng A Ước, Trương Mông có chút ít không được tự nhiên, A Ước ngược lại thập phần tự tại ngồi ở trước bàn đá uống trà.

Trương Mông có chút ít lúng túng ngồi trong chốc lát, chợt nhớ tới trong phòng còn giữ A Ước đưa nàng bản xuân cung đồ, liền nhanh chóng đứng người lên nói: "A Ước, người trước ở đây chờ, ta đi lấy thứ này trả cho người."

"Không cần." A Ước đem chén trà thả lại bàn đá, mỉm cười mở miệng: "Mông tỷ tỷ, ta tặng cho ngươi."

A Ước đổi giọng không gọi nàng "Thê chủ đại nhân", Trương Mông có chút ít kinh ngạc, bất quá hơn nữa là thờ phào nhẹ nhõm, nàng sắc mặt cũng nhu hòa chút ít, nàng vẫn luôn thích tiểu hài tử, nếu như A Ước không lại đùa giỡn nàng, nàng sẽ coi hắn như đệ đệ của mình mà thương, dù sao hắn cũng là Kim Nguyệt trưởng phu thân đệ đệ. Bất quá xuân cung đồ loại vật này hay là muốn trả, không để ý A Ước ngăn cản, nàng liền bước nhanh đi trở về phòng, đem đồ vật kia lấy ra, dùng một cái hộp đựng tốt, liền ra cửa phòng, hướng sân nhỏ đi đến.

A Ước ngồi ở trước bàn đá, một tay nhàn chán chống cằm, mắt đảo hoa nhìn phía xa tung bay theo gió cành liễu, nghe được tiếng bước chân của Trương Mông, hắn cũng không quay đầu lại: "Mông tỷ tỷ, ta nghe Kim Nguyệt tỷ nói, ngươi thích người nam nhân kia đã nhiều năm, nhưng là hắn cũng không thương ngươi à, ngươi vì sao còn vì hắn không cưới đâu?"

Trương Mông ngồi đối diện với hắn, đem cái rượu đưa cho hắn: "Thật không có biện pháp nào, ta không quên được hắn."

A Ước quay đầu nhìn nàng, mắt đảo hoa ướt át sáng ngời: "Mông tỷ tỷ, ngươi thật là khờ, nếu là thích hắn, trước đem hắn chiếm hữu, hắn sẽ oán ngươi nhất thời, lại sẽ đối với ngươi khăng khăng một mực cả đời."

"Phốc!" Trương Mông phun nước, nàng mới vừa nhấp một ngụm trà, còn không có nuốt xuống, liền bị lời nói kinh thế hãi tục của thiếu niên này hù dọa bị sặc, ho không ngừng.

A Ước lại cười rộ lên: "Mông tỷ tỷ, ta chỉ là nói đùa thôi."

Hắn phấn điều ngọc trác mặt còn dính Trương Mông mới phun ra nước trà, làn da hắn như hoa sen mới nở giống nhau tỏa sáng ướt át, hắn bình thân ung dung cầm lấy khăn tay màu xanh nhạt lau sạch trên mặt nước trà.

"Khụ khụ ..... khụ, đừng đem chuyện này ra đùa, chuyện này rất nghiêm trọng, sẽ bị bỏ tù à!" Trương Mông hận không thể níu lấy lỗ tai hắn mắng tỉnh hắn.

A Ước hai tay chống ở trên bàn, nâng má nhìn chăm chú vào Trương Mông, đôi mắt giảo hoạt xen lẫn một tia nhìn không ra ôn nhu, rất lâu.

Hắn mỉm cười nói: "Ta lại là nguyên ý bị Mông tỷ tỷ chiếm hữu, nguyên ý đối Mông tỷ tỷ khăng khăng một mực cả đời."

Trương Mông nghe được hắn lời nói, mặt mặt liền đen. Vừa mới còn tưởng rằng hắn thay đổi tốt lắm, chỉ là trong chớp lát, hắn lại bắt đầu trêu chọc nàng. Rõ ràng hắn ca ca A Triệt là một nam tử rất dịu dàng e lệ, vì sao hắn lại to gan lớn mật, kinh thế hãi tục như thế, hoàn toàn không có nữ tôn quốc nam tử nên có e lệ.

"A Ước, ta nghĩ Kim Nguyệt đã đã nói với ngươi, chúng ta là không thể nào đâu." Trương Mông nghiêm mặt nói.

Không thể lại nhượng hắn tiếp tục như vậy. Bọn họ chuyện là không thể nào, nàng phải nói rõ ràng với hắn, cắt đứt hắn tâm tư. Thời gian qua về phương diện tình cảm, nàng không thích ướt át bản thủ, thích là thích, không thích là không thích. Nếu là không thích người khác lại còn cùng người ái muội không rõ ràng, chính là hại người khác.

Trương Mông cũng buồn bực, nàng ở hiện đại độc thân hơn hai mươi năm, không có một cái nam nhân vừa ý nàng, đến nữ tôn thế giới, hoa đào lại bắt đầu nhiều. Hứa Lục Trà cùng A Ước đều là người nhà giàu công tử, vì sao hết lần này tới lần khác liền vừa ý nàng người không có tiền lại không có quyền?

A Ước nụ cười cứng ngắc: "Dù sao ngươi cũng là người mà ta xem trúng ..... "

Trương Mông đang muốn nói chuyện, quét dọn đại thúc ở chỗ không xa gọi nàng: "Trương Mông, có cái công tử trẻ tuổi tìm đến ngươi, mặc y phục màu tím đỏ."

Từ Y sao?

Trương Mông tâm đề một cái, nàng có chút ít sợ nhìn đến Từ Y, vừa nhìn thấy Từ Y, nàng liền nhớ tới Hứa Lục Trà, bất quá, nàng vẫn là ra ngoài gặp hắn, trước khi đi ra, nàng quay đầu lại dặn dò A Ước: "Ngươi nhanh chóng về nhà đi, trời tối không an toàn."

.....

Từ Y đứng bên ngoài phủ nha chờ nàng, lông mày bất an nhăn lại. Trương Mông đi ra, nhìn thấy hắn nhũn nhũn chặt lông mày không có buông lỏng, ngược lại nhăn càng thêm rõ ràng.

"Từ Y, ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Từ Y do dự nói: "Công tử sốt cao, hôn mê bất tỉnh, liên tục gọi tên ngươi, ngươi có thể hay không đi xem hắn một chút?"

Hứa Lục Trà ngã bệnh? Trương Mông có chút ít sợ hãi. Rõ ràng mấy ngày trước gặp hắn, hắn vẫn là sinh long hoạt hổ, còn dám cầm cây quạt công kích Lâm Hạo.

"Ngươi nếu là không muốn, Từ Y sẽ không miễn cưỡng ngươi." Từ Y thấy nàng có chút ít sợ hãi về mặt, lại mở miệng nói.

Trương Mông do dự một chút, cuối cùng quyết định: "Ta đi nhìn hấn, làm bằng hữu, ta phải đi xem hấn một chút."

Vì tránh tai mắt người khác, Từ Y mang Trương Mông đi xuyên qua mấy cái ngõ nhỏ, cuối cùng từ một cái cửa bình thường đi vào Hứa phủ hậu viện.

Hứa Lục Trà sân nhỏ hết sức heo lánh trong trẻo nhưng lạnh lùng, rõ ràng là ngày mùa hè, đi tới lại cảm thấy gió lạnh từng trận, hấn gian phòng đối diện chính là một ao nước, màu đỏ cánh hoa trên cây rơi xuống, chậm chạp tan mất trong nước hồ.

Đi vào Hứa Lục Trà gian phòng, nàng phát hiện Hứa Lục Trà gian phòng lại là trống trải, trừ một tủ sách, một trương gỗ lim giường lớn, còn lại không có gì nữa. Xanh nhạt màn lụa theo gió nhẹ tung bay, Từ Y đem màn lụa vãn tốt, đem Trương Mông dẫn tới Hứa Lục Trà trước giường.

Hứa Lục Trà sắc mặt ửng hồng, trên trán mồ hôi lấm tấm, mắt đẹp nhắm chặt, tái nhợt môi khép khép mở mở, lăm lăm cái gì. Trương Mông cẩn thận lắng nghe, ngằm trộm nghe đến Hứa Lục Trà lời nói.

"Trương Mông... Sẽ không yêu người ..... nhất định sẽ giết người ....."

Trương Mông lúng túng. Từ Y cũng nghe đến Hứa Lục Trà lăm lăm, nhưng hấn không có phản ứng gì, cầm lấy khăn lông thấm ướt cấp Hứa Lục Trà lau mồ hôi.

Hứa Lục Trà không biết mơ tới cái gì, đột nhiên nhú mảy, gắt gao cắn môi dưới, máu tươi từ hấn khoe môi rơi xuống. Trương Mông kinh hô một tiếng, nhanh chóng gọi Từ Y: "Từ Y, mau lên đừng để hấn cắn môi."

Từ Y nhanh chóng bóp Hứa Lục Trà mặt, đem hấn môi dưới giải cứu ra.

"Trương Mông!" Hứa Lục Trà nhất tiếng gằn nhẹ, tay chân quơ loạn, phảng phất mê muội giống nhau.

"Không cho phép đi!" Hứa Lục Trà đóng chặt hai mắt rơi lệ. Đem bàn tay đến giữa không trung, tựa hồ muốn bắt được cái gì, lại cái gì đều chưa bắt được.

Trương Mông thấy thế, vội vươn tay ra cầm hấn tay: "Hứa công tử, ta tại đây."

Hứa Lục Trà gắt gao bắt lấy nàng tay, rất lâu, tâm tình mới chậm rãi ổn định lại.

Từ Y liên tục ở một bên xem, nhìn thấy Hứa Lục Trà tâm tình ổn định lại, hấn mới thở phào một cái.

Sau khi Hứa Lục Trà hôn mê, hấn phảng phất như bị mộng du, liên tục gọi tên Trương Mông, liên tục nói những lời nói kỳ quái, thậm chí tâm tình mất khống chế. Nếu như không phải thật không có biện pháp, hấn cũng sẽ không đi tìm Trương Mông.

Gặp Hứa Lục Trà an tĩnh lại, hấn liền nhường Trương Mông hỗ trợ xem Hứa Lục Trà, chính hấn đi phòng bếp nấu thuốc.

Mặc dù Hứa Lục Trà là Hứa phủ Tam công tử, nhưng không có địa vị gì, Hứa Hồng trừ cấp hấn cần thiết sinh hoạt phí dùng, đối hấn cơ hồ chẳng quan tâm. Hứa Lục Trà hiện thời phát sốt, nàng cũng không có tới nhìn hấn một cái.

Từ Y đi rồi, Trương Mông liền ngồi ở bên giường bồi Hứa Lục Trà, thỉnh thoảng lau mồ hôi cho Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà gắt gao bắt lấy nàng cổ tay, lực đạo mạnh đến nỗi làm cho nàng đau, chẳng qua nếu như có thể để cho hấn an tâm xuống, Trương Mông liền sẽ không lấy ra.

Từ từ, Hứa Lục Trà bình tĩnh chìm vào giấc ngủ, tay nắm Trương Mông cổ tay cũng chậm chậm buông lỏng.

Trương Mông thừa dịp hấn buông lỏng tay ra, nhanh chóng đưa tay rút trở về, xoa đỏ lên phát đau cổ tay.

Hứa Lục Trà ngã bệnh, mặc dù không biết rõ cùng nàng có quan hệ hay không, nhưng nàng đều cảm thấy khó chịu. Nàng hy vọng Hứa Lục Trà có thể mau mau tốt.

Ngủ say Hứa Lục Trà an lặng yên tĩnh, tinh xảo yếu ớt, phảng phất như một cái người sứ dễ vỡ.

Trương Mông nghĩ đến, trong mộng Huỳnh cũng là vậy, ngủ, không có bất kỳ lực công kích, bộ dáng tinh xảo dễ vỡ.

Trương Mông xem Hứa Lục Trà, bất giác đem hấn cùng trong mộng Huỳnh làm thành một người.

Trong lòng cái loại đó cổ quái phiền muộn lại tới. Trương Mông khó chịu che ngực, muốn bức đi cảm giác phiền muộn khó chịu nơi tim.

"Trương bộ khoái." Từ Y nhẹ nhàng đi đến, thấp giọng hỏi thăm: "Công tử ngủ rồi sao?"

"Àn." Trương Mông khẽ gật đầu.

Từ Y vắt khô khăn lông, gấp vài cái, nhẹ để nhẹ trên trán Hứa Lục Trà, hấn quay đầu lại hướng về Trương Mông gật đầu: "Đa tạ Trương bộ khoái. Nếu

không phải là Trương bộ khoái, công tử còn không thể nhanh như vậy bình tĩnh trở lại."

"Không có việc gì, Hứa công tử là bằng hữu của ta, ta cũng hy vọng hấn có thể mau khỏe lên,"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



"Công tử, người tỉnh sao?"

Nhìn thấy Hứa Lục Trà mở mắt ra, Từ Y nhanh chóng thả ra trong tay khay, bước nhanh hướng hấn đi đến.

Hứa Lục Trà chống đỡ người đứng dậy, động tác quá nhanh làm hấn choáng váng, tay mềm rũ, sẽ phải ngã xuống. Từ Y vội lên trước vịn lấy hấn.

"Công tử, người bệnh còn chưa hết, người đừng ngồi dậy, nằm nghỉ đi."

Hứa Lục Trà đẩy ra hấn, giọng nói khàn khàn: "Trương Mông đâu rồi?"

Hấn biết rõ nàng đến qua, ở hấn bóng đèn thời điểm, là nàng cầm hấn tay, nhường hấn an tâm bình tĩnh trở lại.

"Trương bộ khoái trở về phủ nha môn." Từ Y trả lời.

Hứa Lục Trà động tác ngừng lại, đẩy ra che trước mặt hấn Từ Y, muốn xuống giường.

"Công tử, người muốn làm gì đi?" Từ Y nhanh chóng vịn lấy hấn.

"Ta muốn đi tìm nàng."

Hứa Lục Trà mặt trắng bệch như tờ giấy, đi đường lung lay sắp đổ. Từ Y không đành lòng: "Công tử, người trước đường tốt thân thể, Từ Y ngày mai lại mời Trương bộ khoái tới thăm người được không?"

Hứa Lục Trà đẩy ra tay hấn, lung la lung lay hướng phía cửa đi tới: "Không được, ta hiện tại muốn gặp nàng."

Nhưng thân thể hấn không cho phép hấn tùy hứng, rất nhanh hấn liền ngã vào cửa, che miệng kịch liệt ho khan.

Từ Y nhanh chóng chạy tới nâng hấn đứng lên, vuốt hấn sau lưng, khuyên nhủ: "Công tử, ngày mai Từ Y nhất định khiến Trương bộ khoái tới gặp người. Người trước thật tốt nghỉ ngơi, ngày mai mới có tinh thần gặp Trương bộ khoái. Hơn nữa bộ dáng người hiện tại tiêu tụy như vậy chỉ làm cho nàng càng

thêm lo lắng mà thôi"

Hứa Lục Trà thờ gấp, hất gơ tay lên vuốt chính mình gò má: "Tiều tỵ?"

Hắn chống đỡ đứng người dậy đứng thẳng thân, đẩy Từ Y: "Cầm gương cho ta."

Từ Y đi trở về phòng lấy gương tròn cho hắn. Hứa Lục Trà tiếp nhận gương, nhìn thấy gương mặt trong gương, cả người ngơ ngác một chút.

Gương từ trong tay rơi xuống, cảnh cách vỡ thành hai nửa.

Hắn hai tay bụm mặt, hận không thể chui vào kẽ đất: "Thế nhưng nường nhìn thấy ta xấu như thế.."

Tâm tình phập phồng quá lớn, làm hắn cơ hồ muốn ngất đi.

Hắn bắt lấy Từ Y vai, lo lắng nói: "Nàng nhìn thấy ta thời điểm, có hay không ghét bỏ ta dung mạo. Nàng khẳng định là ghét bỏ đi, nếu không cũng không thể nhanh như vậy trở về."

"Công tử, Trương bộ khoái không có ghét bỏ ....." Từ Y an ủi hắn.

Nhưng là Hứa Lục Trà vẫn giữ chính mình ý tưởng, cho rằng Trương Mông sẽ không thích hắn, bộ dạng của hắn bây giờ như quý thể này, Trương Mông khẳng định ghét bỏ hắn, chán ghét hắn. Hiện thời hắn căn bản không dám lại đi tìm Trương Mông, chỉ sợ Trương Mông cho rằng hắn người đã xấu còn làm nhiều chuyện quái dị.

Gương mặt tuần tú vốn là trắng bệch giờ chậm rãi biến thành xám trắng, đầu óc mơ mơ hồ hồ, hắn liền như thế nào trở lại gian phòng cũng không biết. Hắn nằm ở trên giường, cong người lại, không nói thêm một câu.

Từ Y xem Hứa Lục Trà hậm hực bộ dáng, khẽ thở dài một hơi, công tử chưa từng dạng này thương tâm sa sút qua, công tử trở nên không giống công tử.

Cấp hắn dịch hảo chăn mền, Từ Y liền đi ra cửa phòng, đến phòng bếp đi cấp hắn bưng được.

Lúc đến tiền viện, chợt nghe cửa lớn bên ngoài một trận ồn ào, Từ Y dừng bước, cẩn thận lắng nghe, nghe được một cái vội vàng thanh âm.

"Cho ta vào đi, ta muốn tìm ta Trà Nhi. Ta đến cưới hắn!"

Từ Y ngẩn ra, cảm thấy này thanh âm thật là quen thuộc, hắn cố gắng suy nghĩ một chút, một nữ nhân bộ dáng khóc thút thít ánh vào đầu óc. Giống như là bị kinh hãi đến giống nhau, Từ Y mảy mào mờ to, vội vàng đi tới cổng.....

.....

"Ha ha, huỳnh."

Lúc Trương Mông đi vào sơn động, một thân tuyết trắng tiểu thú nhào mạnh vào nàng trong lòng, lực đạo quá nặng, đem Trương Mông bổ nhào ngã xuống đất. Mặc dù sau lưng bị cứng rắn cục đá cắn đau, nhưng tiểu thú đầu lông mềm như nhung tăng tăng cõ nàng cái cổ, ngựa nàng cười ha ha, vội vàng dùng lực đẩy tiểu thú đầu.

Tiểu thú cõ trong chốc lát, ngẩng đầu lên: "Mỗi lần gặp mặt, ngươi lúc nào cũng là rời đi vài ngày, ngươi đến cùng đi nơi nào, ta không cảm giác được ngươi tồn tại."

Tiểu thú thanh âm khàn khàn lại bình thản, tựa hồ cũng không thêm để ý nàng hướng đi, chỉ là lễ tiết tính hỏi thăm, nhưng Trương Mông biết rõ huỳnh hết sức dính nàng, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều muốn dính tại bên người nàng.

Huỳnh là cái rất trầm mặc ít nói hài tử, phần lớn thời gian ở bên người nàng, hắn đều là trầm mặc. Có đôi khi, Trương Mông tiến vào trong mơ đi tìm hắn, hắn trừ liên tục ở sau lưng nàng, liền một câu nói đều không nói. Cùng hắn quen biết như thế lâu, Trương Mông cơ hồ rất ít nghe hắn nói qua câu nào dài như thế, cho nên huỳnh mở miệng thời điểm, Trương Mông là có chút ít kinh ngạc, bất quá nàng rất nhanh phản ứng, mỉm cười nói: "Ta về nhà, nhà của ta không phải là ở cái thế giới này, ngươi tự nhiên không cảm giác được ta."

"Không phải là cái này thế giới ....." tiểu thú rừ xuống con mắt, thu lại con mắt trung đột nhiên lóe ra dòng nước xoáy, thấp giọng lâm lâm nói.

"Àn, ta ở một cái thế giới khác sinh hoạt, chỉ có buổi tối tiến vào trong mơ thời điểm mới có thể đi tới nơi này, chỉ cần tỉnh mộng, ta cũng sẽ rời đi." Trương Mông cũng không tính gạt hắn, hơn nữa cũng không có gạt hắn cần thiết.

Tiểu thú từ nàng trên thân thể nhảy xuống, sau đó ngồi xổm ngồi ở một bên, chờ Trương Mông đứng dậy.

Trương Mông ngồi dậy, vuốt vuốt hắn đầu: "Mấy ngày không gặp, huỳnh lại lớn lên chút ít."

Mấy ngày trước đây, huỳnh còn nhỏ như một con mèo, lúc này đã lớn cùng Samoyed\* giống nhau (\* một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia), cho nên hắn có thể dễ dàng đụng ngã nàng. Huỳnh một đôi mắt hồng vô thần giống một đầm nước, không hề gọn sòng, liền yên lặng nhìn nàng, nhưng



Trương Mông có chút ít không được tự nhiên.

Nhưng huỳnh rất nhanh dời đi ánh mắt, tuyết trắng thân thể chậm rãi nổi lên nhu hòa bạch quang, thân thể chậm rãi biến hình.

Bạch quang biến mất, hần thân hình từ một con Samoyed biến thành một thiếu niên tóc trắng không mặc quần áo. Hần mềm mại tóc trắng giống ánh trắng trong suốt sáng người, như nước trơn bóng. Một thân da thịt tuyết trắng như sứ trơn mịn. Ngũ quan mặc dù còn mang hài nhi mũm mĩm, nhưng vẫn tuyệt mỹ kinh diễm, mang ánh sáng nhu hòa, làm người ta chỉ liếc mắt nhìn một cái, nhưng không cách nào dời mắt đi.

Từ sau khi Huỳnh trải qua trận thiêu cháy kia liền biến thành nguyên lai hình dạng thú. Nhưng là theo thân thể dần khôi phục, thời gian hần biến thành người liền dài hơn.

Huỳnh đã từng ở Trương Mông trước mặt biến thành thân người, đó là chuyện của mười ngày trước, khi đó hần biến thành thân người là một tiểu nam hai sáu bảy tuổi, Trương Mông không biết ngưng ngữ là gì, đem áo ngoài của mình đưa hần mặc. Hần hôm nay biến thân liền giống nam tử mười lăm mười sáu tuổi, Trương Mông đột nhiên nhìn thấy hần lỏa thể, thiếu chút nữa kinh hãi kêu ra tiếng.

Trương Mông nhanh chóng đem thân thể xoay qua chỗ khác, đưa lưng về phía hần, đem trên người áo khoác cởi xuống, ném cho hần đang ngồi xổm ở sau lưng nàng: "Huỳnh, mau mặc quần áo vào."

Sau lưng truyền đến một trận tất tất tác tác mặc quần áo thanh âm, rất nhanh thanh âm dừng lại, huỳnh hai tay từ sau ôm lấy Trương Mông cổ, khàn khàn bình thân thanh âm ở Trương Mông bên tai vang lên: "Ta sẽ đem ngươi giữ ở bên người."

Trương Mông đột nhiên bị huỳnh ôm lấy cổ, phản xạ muốn kéo ra hần tay, đẩy hần ra.

"Huỳnh, hiện thời ngươi đã trưởng thành, chúng ta không thể thân cận như thế nữa." Trương Mông nghiêm mặt nói.

Huỳnh bị nàng đẩy ngồi xuống đất, hần một tay chống đất, tóc trắng rủ xuống, che kín hần tuyệt mỹ khuôn mặt. Trương Mông thấy không rõ hần vẻ mặt, chỉ thấy vòng ở trên người hần ánh sáng nhu hòa âm đậm một chút.

Hần ngẩng đầu lên thời điểm, vẫn là thường ngày mặt không chút thay đổi, một đôi không hề bận tâm mắt hồng yên lặng nhìn nàng.

Trương Mông ho một tiếng, vừa muốn nói chuyện, bên ngoài sơn động truyền đến thanh âm hô to.

"Này bên trong có sơn động, chúng ta đi vào nghỉ ngơi một chút đi."

Một giọng nói trong sáng giọng ôn hòa vang lên: "Ta xem bên ngoài sơn động có được sửa sang lại sạch sẽ, bên trong có lẽ có người."

Trương Mông đứng người lên, lên tiếng nói: "Quả thật có người, các người vào đi."

Nàng không có chú ý tới, lúc nàng mời mọc hai người kia vào, ngồi ở sau lưng nàng Huỳnh nắm chặt tay lại, đôi mắt trước giờ vẫn bình tĩnh nổi lên gợn sóng.

Người phạm là nhìn không thấy tới Huỳnh, cho nên Trương Mông sẽ không lo lắng người khác nhìn thấy dung mạo của Huỳnh không giống người sẽ bị dọa đến, cho nên nàng mới mời mọc hai người kia vào.

Đi vào là hai nam nhân cao lớn, quần áo giản dị ma y, bên hông vây quanh da thú, tựa hồ là thợ săn ở phụ cận. Bọn họ lớn lên mày rậm mắt to, màu da màu đồng, tướng mạo đường đường.

Trương Mông xem bọn họ lớn lên cùng Lâm Hạo có chút giống, đối bọn họ nhiều vài phân hảo cảm, nàng mỉm cười nói: "Các người là thợ săn ở quanh đây có đúng không, xin hãy tùy tiện ngồi xuống nghỉ ngơi đi." Nói xong, nàng xoay người cầm bày ở trên nhám thạch trái cây đưa cho bọn họ, "Trái cây này có thể giải khát, các người ném một cái."

Các nam nhân nhanh chóng cảm tạ: "Đa tạ cô nương"

Trương Mông làm người không nói nhiều, cùng bọn họ nói vài câu, nàng liền nhường bọn họ tùy ý, sau đó đi tới một bên cùng Huỳnh cùng nhau ngồi.

Nàng ngồi xuống, Huỳnh liền gắt gao nắm lấy nàng cánh tay, làm cho nàng không thể động đậy, nàng kinh ngạc xem hần, hần lại không nói gì, hồng con mắt yên lặng nhìn chăm chăm nàng.

Nam nhân ở bên trong nghỉ ngơi nửa canh giờ, liền rời đi. Mà liên tục nắm chặt Trương Mông cánh tay Huỳnh cũng buông ra nàng.

Trương Mông đứng dậy thu dọn đồ đạc thời điểm, phát hiện huỳnh không gặp. Nàng ra ngoài tìm hần rất lâu, lại không có tìm được.

Liên tục đợi đến nàng rời đi trong mơ, Huỳnh cũng không có xuất hiện.

.....

Buổi sáng com nước xong, lúc Trương Mông ra ngoài tuần phố, nghe thấy đại thúc đại thẩm nàng quen biết bát quái nói: "Hôm qua có một nữ nhân xông vào Hứa phủ, bảo là muốn lấy Hứa Lục Trà."

"Nàng còn nói, Hứa Lục Trà cùng nàng đã tư định chung thân, nàng đi thi trở về, thi đến cử nhân, muốn tới cưới Hứa Lục Trà."

"Người kia không biết đầu óc có vấn đề không, nếu nàng thực khảo đến cử nhân, chúng ta như thế nào lại không biết? Sẽ không phải là thi không đậu, thi rớt, không chịu nhận, liền điên khùng đi."

Trương Mông vừa nghe đến lời bọn họ nói, liền nhớ tới lần đầu tiên gặp Hứa Lục Trà, tựa hồ khi đó, Hứa Lục Trà cùng với một nữ nhân ở dưới trường đình lưu luyến chia tay, còn ước hẹn chờ người kia khảo đến cử nhân, sẽ trở lại lấy Hứa Lục Trà.

Kia nữ nhân gọi Trần Trùng, mặc dù có chút đa sầu đa cảm, có chút ít bám người, nhưng nhân phẩm còn không tệ.

Nghe được nàng trở về, Trương Mông hơi ngần ra.

Mặc dù lớn thức đại thẩm nói Trần Trùng khảo không đến cử nhân, nói nàng điên khùng, nhưng Trương Mông lại tin tưởng Trần Trùng lần này trở về xác thực là khảo đến cử nhân.

Mấy ngày trước đây, nàng đi Chung Hoạch thư phòng gọi Chung Hoạch ăn cơm, khi đó, Chung Hoạch nhận được mặt trên gửi đến một phong thư, nói là Văn Thành có một người cử nhân, còn nhường Chung Hoạch thật tốt chiêu đãi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 36

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGUNG SƯƠNG



Mấy ngày sau, Trên bảng vàng thí sinh đi thi đã trúng cử được dán lên, trong đó quả nhiên có tên Trần Trùng.

Trước đây bọn người hầu ngăn đón Trần Trùng, không cho Trần Trùng đi vào Hứa phủ đều nom nớp lo sợ, chỉ sợ Trần Trùng sẽ trả thù bọn họ. Cũng may Trần Trùng cũng không thêm đề ý, chỉ là nói muốn gặp Hứa Lục Trà.

Bọn người hầu nhanh chóng đem Trần Trùng đón vào Hứa phủ, ngay cả Hứa Hồng cũng vội vội vàng vàng đi ra gặp nàng.

Trần Trùng cho dù trong lòng rất muốn gặp Hứa Lục Trà, cũng đành phải nhịn xuống tính tình cùng Hứa Hồng hàn huyên.

Trần Trùng cùng Hứa Hồng hàn huyên rất lâu, cuối cùng giải thích rõ chính mình mục đích đến: "Ta lần này đến chủ yếu là cầu hôn, thuận tiện xem một chút Trà Nhi."

"Hứa phu nhân, ta cùng lệnh công tử tình đầu ý hợp, hy vọng ngài có thể thành toàn chúng ta."

Trần Trùng không có tiền tài, cầm không ra sính lễ, liền xuất ra một khối ngọc bội đưa cho Hứa Hồng.

"Vật này là mẫu thân trước khi lâm chung cho ta, mặc dù không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng là tài sản duy nhất của ta. Ta mặc dù không đủ giàu có, nhưng ta sẽ thật tốt đối với Trà Nhi, cố gắng hết mình mang lại hạnh phúc đến cho hân..."

Mặc dù Trần Trùng rất nghèo, nhưng nàng khảo đến cử nhân, tiền đồ vô lượng, cho dù là Hứa Hồng, cũng không dám xem nhẹ nàng. Hoặc là nói, nếu là Hứa Lục Trà gả cho nàng, coi như là trèo cao. Hứa Hồng tự nhiên sẽ không cự tuyệt Trần Trùng cầu hôn.

Hứa Hồng hết sức vui vẻ nhận lấy ngọc bội, cũng nhường đẩy tới mang Trần Trùng đi Hứa Lục Trà sân nhỏ.

...

"Công tử, Trần tiểu thư đến tìm người!"

Hứa Lục Trà đang ngồi ở trước bàn trang điểm thoa phấn son, gặp Từ Y vội vã xông vào, hân trùng mắt liếc hân một cái.

"Ta không gặp nàng, người liền nói với nàng ta không ở nhà, hoặc là nói ta không thoải mái."

"Công tử, lần này không giống nhau, nàng trúng cử nhân, đặc biệt đến Hưởng công tử người cầu hôn, phu nhân đã đồng ý, phu nhân cho nàng đi đến gặp người..."

Hứa Lục Trà đem phấn son quăng mạnh lên trên bàn, tức giận nói: "Ta không gặp nàng! Trúng cử nhân thì như thế nào, nàng tính tình yếu đuối, nhìn nhiều liên phiền lòng."

Lúc trước hân muốn lợi dụng nàng, nên có thể chịu được nàng tính tình. Hiện thời hân đã quyết định không ý lại vào nữ nhân, vừa nghĩ tới Trần Trùng, hân liền chán ghét.

"Công tử, Trần tiểu thư đã đi gần đến đây." Từ Y hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua, nhanh chóng khép cửa lại.

Hứa Lục Trà nhíu lại lông mày không nói lời nào.

"Công tử, người nếu là không muốn thấy nàng, vậy người mau đến nằm trên giường giả bộ bệnh. Ta ra đi đối phó nàng."

Từ Y nói xong, sẽ phải ra cửa.

"Mà thôi, ta đi gặp nàng."

Hứa Lục Trà không biết nghĩ tới điều gì, cuối cùng thay đổi chủ ý.

Hân xem trong gương chính mình, da trắng nõn nà, đôi mắt như thu thủy, môi như điểm son, thanh lệ xuất trần, nếu là đi ra phố lớn, nhất định sẽ hấp dẫn vô số người ánh mắt.

Hân đặc biệt sửa soạn một phen vốn định muốn đi tìm Trương Mông, lại không nghĩ rằng hân xinh đẹp cũng bị Trần Trùng nhìn thấy, thật sự là không cam lòng.

Mấy ngày này hân khí sắc không tốt, Trương Mông đến thăm hân hai lần, nhưng hân cũng không dám nhìn nàng.

Hân nhớ Trương Mông, nhớ suốt mấy ngày, quả thực sống một ngày bằng một năm, thật vất vả đợi đến hôm nay chính mình khí sắc tốt lắm chút ít, chuẩn bị đi tìm Trương Mông, lại bị người đáng ghét kia cắt đứt kế hoạch, hân tự nhiên tâm tình không tốt.

Nhưng hân vẫn là như trước kia giống nhau, che dấu chính mình tâm tình, nhìn thấy Trần Trùng thời điểm, hân ôn hòa cười với nàng.

"Trần tiểu thư."

Trần Trùng từ lúc được người hầu dẫn đi sân viện của Hứa Lục Trà, nàng vẫn luôn nhìn Trà cửa phòng, làm Hứa Lục Trà từ trong phòng đi ra, nàng mắt mở to.

Cho đến khi Hứa Lục Trà đối với nàng cười cười, nàng mới phản ứng tới, đôi mắt đầm lệ mông lung hướng về Hứa Lục Trà chạy đi.

"Trà Nhi!"

Nàng ở cách Hứa Lục Trà một bước khoảng cách dừng bước, nâng lên tay áo lau nước mắt, thâm tình xem Hứa Lục Trà: "Ta trở về cưới người."

Hứa Lục Trà rũ xuống con mắt thu lại sâu trong đáy mắt chán ghét, khẽ nhíu mày, khó xử nói: "Thực xin lỗi, Trần tiểu thư, Lục Trà đã có ý trung nhân."

Trần Trùng mạnh mẽ lên đầu: "Cái... cái gì?"

Hứa Lục Trà tuy là chán ghét nàng tính tình, lại vẫn là cùng nàng nói sự thật.

Đầu tiên Trần Trùng như thế nào cũng là cử nhân, hắn không thể đắc tội nàng, hơn nữa hắn cũng biết rằng mình quả thật là phụ bạc nàng. Trần Trùng trúng cử nhân trở về chuyện thứ nhất không phải là nịnh bợ Chung Hoặc, không phải là khắp nơi khoe khoang, mà là tìm đến hắn thực hiện nàng lời hứa. Hắn cuối cùng không có nhìn lầm nàng tính tình.

"Trần tiểu thư, sau khi ngươi đi rồi, Lục Trà xác thực là chờ ngươi. Chỉ là phụ thân đem Lục Trà gả cho người khác, lúc Lục Trà đào hôn, suýt nữa mất mạng, là một nữ tử cứu Lục Trà, Lục Trà đối với nàng sinh ra tình ý." Hứa Lục Trà hướng

về nàng quý gồi hành lễ, "Là Lục Trà phụ ngươi, Lục Trà hết sức áy náy."

Trần Trùng như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt: "Trà Nhi, ngươi đang nói dối ta có phải không? Ngươi, ngươi không thể nào thay lòng..."

"Thực xin lỗi, Trần tiểu thư."

"Không thể nào! Trà Nhi, ta không tin ngươi ..... ngươi nhưng là oán ta trở về trễ có phải không? Đều là ta không tốt, ngươi tha thứ ta một lần ....." Trần Trùng vươn tay muốn ôm trụ Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà nhanh chóng không để lại dấu vết tránh đi, nhưng là cho dù nàng tay chỉ là đụng phải hắn tay áo, hắn vẫn là nhịn không được nhủu mày: "Trần tiểu thư, về sau ngươi vẫn là đừng tới tìm Lục Trà, Lục Trà cũng không muốn làm cho ý trung nhân hiểu lầm ....." "

Trần Trùng chụp huyệt, lại nghe Hứa Lục Trà lời nói, thương tâm nước mắt chảy ròng.

"Trà Nhi, ngươi ..... "

Nàng nước mắt lưng tròng xem Hứa Lục Trà, gặp Hứa Lục Trà không có nửa đối nàng mặt mày nhu hòa, mặc dù hắn vẫn ôn hòa như cũ, lại giống như là đối đãi người xa lạ giống nhau đối đãi nàng, cho dù nàng lại không muốn thừa nhận, nàng vẫn là biết rõ Hứa Lục Trà đã thật sự thay lòng.

"Trà Nhi, ngươi khẳng định là chê ta cầu hôn quá mức đột ngột đi? Vậy ta cấp ngươi thời gian để cho ngươi tiếp nhận ta, ta sẽ không bức ngươi. Chỉ cần ngươi nguyện ý tha thứ ta."

...

Trần Trùng hồn bay phách lạc rời đi Hứa phủ, Từ Y đi đến Hứa Lục Trà bên cạnh, do dự mở miệng: "Công tử, thực sự không chấp nhận Trần tiểu thư sao? Từ Y xem người nàng rất tốt."

Hứa Lục Trà cầm lấy quạt xếp gỗ đầu hắn một cái, khinh thường nói: "Có cái gì tốt? Suốt ngày khóc sụt mướt, phiền chết đi được."

Hắn thật không biết Trần Trùng lớn lên như thế nào, làm một nữ tử, yếu ớt giống như một người nam tử, gặp được chuyện gì đều chỉ biết khóc. Cũng không nhìn một chút người ta Trương Mông, bị đao chém trọng thương cũng không kêu một tiếng, đây mới thực sự là nữ tử.

Nghĩ đến Trương Mông, Hứa Lục Trà tuấn mặt đỏ lên. Mặc dù nàng phủ nhận nàng thích hắn, nhưng hắn ngã bệnh sau, nàng còn đến nhìn hắn, chiếu cố hắn, rõ ràng là quan tâm hắn.

Mặc dù bị nàng cự tuyệt, khổ sở muốn chết, nhưng nếu đã nàng lo lắng cho hắn, chứng minh nàng trong lòng vẫn là có hắn. Lấy hắn Hứa Lục Trà mị lực, bắt được một nữ nhân tâm là một chuyện rất dễ dàng.

Hứa Lục Trà đẩy Từ Y: "Ta hôm nay nhìn như thế nào? Có đẹp hay không?"

Hắn mở ra hai tay, xoay hai vòng, xanh nhạt vạt áo nhẹ nhàng đong đưa, như mực tóc dài ở giữa không trung xẹt qua tươi đẹp dấu vết. Da thịt trắng muốt như ngọc, đôi mắt tự mang mị ý, một cái nhãn mày một cái nụ cười đều là phong tình, môi mông khê thoa phấn son, lại không khoa trương, chỉ tỏ ra mềm mại như hoa.

Hắn trời sinh quyến rũ, cho tới bây giờ đều không cần vẽ lông mày thoa phấn son. Nhưng là hắn vừa ngã bệnh, khí sắc thay đổi kém, nếu không phải muốn đi gặp Trương Mông, hắn sẽ không bôi son phấn.

Hứa Lục Trà thanh lệ xuất trần, khí chất thoát tục, cho dù là làm nam tử như Từ Y, nhìn thấy Hứa Lục Trà, vẫn là nhịn không được sinh lòng thương thức. Hắn hơi mỉm cười nói: "Công tử vẫn luôn hết sức xinh đẹp."

Hứa Lục Trà tựa hồ sớm biết Từ Y đáp án, đối với Từ Y thật lòng ca ngợi, hắn chỉ hơi hơi ngoéo một cái môi.

"Từ Y, ta hiện tại muốn đi ra ngoài gặp Trương Mông, ngươi giúp ta thu phục kia bọn theo đuôi đi."

"Vâng" Từ Y đáp.

Hứa Lục Trà từ cửa nhỏ ở hậu viện đi ra ngoài. Cái kia cửa nhỏ là hắn cùng Từ Y vụng trộm đào, phi thường bí ẩn, ở Hứa phủ, trừ hắn cùng Từ Y, liên không có ai biết.

Trương Mông mấy lần trước tới thăm Hứa Lục Trà, cũng là từ này cửa nhỏ tiến vào Hứa phủ.

Vân Thành đường phố hối hả, tiếng rao hàng bên tai không dứt.

Hứa Lục Trà là ở một con hẻm nhỏ nhìn thấy Trương Mông.

Trương Mông đang đem một nữ lưu manh hai tay gập ở sau lưng áp chế ở trên tường, nhanh chóng dùng sợi dây thừng đem nữ lưu manh hai tay cột lên. Đứng ở một bên nam tử chưa tỉnh hồn, ôm túi tiền tường đã mất đi, cảm động liên tục hướng về Trương Mông khom lưng gập đầu: "Đa tạ Trương bộ khoái, tiền này là cho ta mua được, nếu như không có Trương bộ khoái, này lưu manh sẽ hại chết cha ta."

"Không cần cảm ơn, việc này không có gì." Trương Mông mỉm cười hướng về nam tử điểm gập đầu, "Người nhanh đi cấp cha người bốc thuốc đi."

Nam tử gập đầu liên tục, xoay người liền rời đi, lúc đi qua Hứa Lục Trà bên cạnh, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn đến Hứa Lục Trà dung mạo, khẽ kinh ngạc, sau đó hẳn hướng về Hứa Lục Trà ngưỡng ngừng cười cười, liền rời khỏi.

Hứa Lục Trà nhìn thoáng qua đi xa nam tử, khẽ nhún mày.

Thế nhưng có thể được Trương Mông trợ giúp cùng nụ cười của nàng, bất quá là cái nam nhân xấu xí mà thôi.

Hắn lại có chút ít oán Trương Mông quá mức chiêu ghẹo ong bướm, đối với người nào cũng tốt, nhìn thấy nam tử nào cũng có thể tươi cười, một chút giới hạn cũng không có.

"Ồ, Hứa công tử, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được người, thật là đúng dịp a."

Trương Mông dễ nghe thanh âm vang lên, Hứa Lục Trà ngược mắt nhìn về phía Trương Mông. Gặp Trương Mông mỉm cười nhìn hắn, mặt mày cong cong, đáng tươi cười ấm áp, phảng phất mặt trời giống nhau, Hứa Lục Trà tâm "Đông" nhảy một cái.

Quán quanh ở Hứa Lục Trà trong lòng ghen tị cùng âm u phảng phất bị mặt trời xua tan mây đen, rất nhanh biến mất không còn một mảnh.

Này, như thế đẹp mắt đáng tươi cười, chỉ có thật lòng toát ra vui vẻ mới sẽ lộ ra dạng này tươi cười đi. So với vừa rồi đối cái kia nam nhân xấu xí lộ ra đáng tươi cười ấm áp nhiều. Trương Mông quả nhiên đối hắn đặc biệt, mặc dù nàng cũng không thừa nhận.

Cho nên nói, nàng căn bản chính là khẩu thị tâm phi, nói năng chua ngoa đầu phụ tâm.

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú hơi nóng, đối Trương Mông gập đầu.

"Trương Mông, ta có lời muốn nói với người." Hắn mở miệng nói.

"Hào." Trương Mông mỉm cười.

Trương Mông áp giải cái nữ nhân đang cố gắng phản kháng đi ra ngõ hẻm, đúng lúc cách đó không xa đi tới một gã bộ khoái, Trương Mông liền gọi nàng, làm cho nàng hỗ trợ đem nữ nhân này áp tải về phủ nha môn.

Hứa Lục Trà đem bọn họ nói chuyện địa điểm định ở Ánh Nguyệt Trà Lâu, Trương Mông vừa nghe đến Ánh Nguyệt Trà Lâu liền nhớ tới thiếu Chung Hoặc kia hơn một trăm lượng bạc, trong lòng mọi cách không muốn, nhưng miệng vẫn là uyển chuyển nói: "Hứa công tử, chúng ta liền ở quán trà bên ngoài nói đi, ta một lát nữa còn muốn tuần phố."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 37

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



"Hứa công tử, ngươi muốn cùng ta nói chuyện gì?"

Ngồi ở trong quán trà, Trương Mông rót cho Hứa Lục Trà một chén trà, chuyển qua hắn trước mặt.

Trong quán trà, tiếng người ồn ào, mọi người đi tới đi lui, Hứa Lục Trà khó chịu nhíu mày, nghe được Trương Mông hỏi, hắn thu liễm đáy mắt ghét bỏ.

Mà thôi, mặc dù hoàn cảnh tệ hại, nhưng chỉ cần Trương Mông ở bên cạnh hắn liền hảo.

Hắn ngón tay thon dài cầm chén sứ trắng Trương Mông vừa đưa, nhìn về phía Trương Mông mỹ mạo nhu hòa như nước, mở miệng nói: "Ta là tới cùng ngươi nói lời cảm ơn, mấy ngày trước đây ta ngã bệnh, ngươi tới nhìn ta, ta hết sức cảm động …… "

Thời tiết nóng bức, Trương Mông liên tục khát nước, đã uống liền mấy chén trà, nuốt xuống nước trà sau, nàng vô tình nói ra: "Không cần nói lời cảm tạ a, chúng ta là bằng hữu, đi thăm ngươi là phải." Trương Mông đặt chén trà xuống, mỉm cười nói.

Mát lạnh nước trà thấm ướt nàng môi, nàng tùy ý lấy mu bàn tay lau, trên môi còn lưu lại ánh nước, nhìn lên thật hấp dẫn người. Hứa Lục Trà xem nàng môi, hơi chút giật mình.

"Hứa công tử, ngươi khí sắc tốt lên rất nhiều, ta thực vì ngươi cao hứng." Trương Mông thấy Hứa Lục Trà nhìn không chớp mắt, liền đối hắn cười cười.

Hứa Lục Trà kịp phản ứng, gương mặt tuần tú có chút ít nóng lên, hắn cúi đầu xuống, mím môi trả lời: "Thật vì ta cao hứng sao?"

Hay chỉ là lời khách sáo?

"Tự nhiên vì ngươi cao hứng, chúng ta là bằng hữu mà."

Trương Mông lại cường điệu hai chữ "Bằng hữu" lần nữa, Hứa Lục Trà có chút ít không thích, hắn ở Trương Mông trước mặt sẽ không che dấu tâm tình, gương mặt tuần tú cứ như vậy chìm xuống đến.

"Trương Mông, ngươi biết ta là…… "

"Hứa công tử, nghe nói Vân Thành cử nhân Trần Trùng hướng ngươi cầu hôn, con người nàng còn không tệ, ta chúc phúc các ngươi." Trương Mông tựa như là biết rõ hắn sẽ nói gì, nhanh chóng ngắt lời hắn.

Hứa Lục Trà mạnh mẽ lên đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Trương Mông: "Ngươi, ngươi chúc phúc chúng ta?"

"Àn, Hứa công tử không phải là liên tục chờ Trần Trùng đậu Cử nhân sau trở về cưới ngươi sao? Nhưng là cuối cùng đạt được ước muốn, Hứa công tử nhất định sẽ hạnh phúc." Trương Mông chân thành nói.

Cho dù Hứa Lục Trà lúc đầu thực sự có chút thích nàng, nhưng nàng tin tưởng Hứa Lục Trà là người đủ tỉnh táo. Trần Trùng cùng nàng, hai người có thể xem như khác biệt một trời một vực, nàng kém Trần Trùng có thể nói là cách xa vạn dặm, người bình thường cũng sẽ lựa chọn Trần Trùng, mà không phải nàng, huống chi là cơ quan tính toán tường tận Hứa Lục Trà.

Nếu như Hứa Lục Trà có thể có được hạnh phúc, nàng xác thực sẽ vì hắn cao hứng.

Hứa Lục Trà khuôn mặt mơ hồ lộ ra tái nhợt, gắt gao nắm chặt tay, rất lâu hắn mới nhịn xuống ý muốn hắt nước trà vào mặt nàng, hắn lạnh lùng nói: "Ta cùng nàng không có bất cứ quan hệ nào, ta tuyệt đối sẽ không tiếp nhận nàng cầu hôn."

Nhìn thấy Hứa Lục Trà sắc mặt thay đổi, Trương Mông hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh vì lời nói của mình mà ảo não. Nàng vội vã muốn Hứa Lục Trà đối nàng hết hy vọng nên đã nói những lời làm tổn thương Hứa Lục Trà. Nàng rõ ràng biết, cho dù Hứa Lục Trà không chọn nàng, hắn cũng không hy vọng nghe được nàng nói như vậy.

"Xin lỗi, Hứa công tử, là ta nhiều chuyện." Trương Mông áy náy nói ra.

Hứa Lục Trà hít sâu một hơi, chậm rãi buông ra chính mình nắm chặt hai tay: "Trương Mông, ngươi cũng không cần nói những lời làm ta hết hy vọng. Thích ngươi là chuyện của ta, không cần ngươi tới quản."

Nghe được Hứa Lục Trà thừa nhận hẳn thích chính mình, Trương Mông có chút ít lúng túng: "Hứa công tử, ta không có …… "

Hứa Lục Trà trầm mặt, nghiêng đầu không nhìn nàng, nhưng Trương Mông vẫn là nhìn thấy hai mắt hẳn phiếm hồng. Trương Mông không muốn nhìn thấy nhất là người ta khóc, nàng căn bản không biết như thế nào an ủi người khác mới tốt. Nàng không biết làm gì, cuối cùng vẫn là viện cớ, chuẩn bị rời đi.

"Hứa công tử, ta còn muốn đi tuần phố, ta trước cáo từ."

Nàng đứng người lên, cảm lấy trên bàn bội đao, liền muốn rời khỏi, chỉ là nàng vừa đi hai bước, liền bị người phía sau giữ chặt ống tay áo.

Thon dài trắng nõn ngón tay gắt gao nắm chặt nàng ống tay áo, đốt ngón tay bởi vì quá độ dùng sức mà trắng bệch. Trương Mông cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay đang nắm chặt ống tay áo nàng, lại ngược mắt nhìn thoáng qua Hứa Lục Trà, không hiểu hỏi: "Hứa công tử?"

Hứa Lục Trà cúi đầu, tóc dài đen nhánh mềm mại rủ xuống, che kín hẳn dung mạo, Trương Mông nhìn không rõ hẳn vẻ mặt, chỉ nghe được hẳn có chút ít đè nén thanh âm: "Người không thể dễ dàng ta một chút sao?"

Lúc nào cũng là như thế tuyệt tình muốn đẩy hẳn ra, không để cho hẳn một chút hi vọng.

Người nam nhân kia đến cùng là ai, sẽ làm nàng như thế bận tâm. Vì cái gì trừ người nam nhân đó, những người nam nhân đều bị nàng coi là mãnh thú và nước lũ, hẳn không thể cùng bọn họ đều phải sạch quan hệ.

Hẳn Hứa Lục Trà như thế mỹ, như thế hảo, như thế …… yêu nàng, hẳn đến cùng điểm nào so ra kém người nam nhân kia?

Trương Mông nghe được Hứa Lục Trà câu hỏi, có chút ít lúng túng mím môi: "Hứa công tử, chúng ta thực sự không thích hợp, Trần Trùng so với ta tốt nghìn lần vạn lần, nàng mới là người thể chủ …… "

Hứa Lục Trà buông lỏng ra nàng ống tay áo, không lại nói nữa. Trương Mông xoay người muốn rời khỏi, liền nghe sau lưng truyền đến thanh âm chén trà vỡ, nàng ngẩn ra, nhanh chóng quay đầu lại. Hứa Lục Trà hai tay đem trên bàn ấm trà chén trà đều quét xuống đất, "Răng rắc" tan nát dưới đất.

"Hứa công tử!" Trương Mông kinh hô một tiếng, vội lên trước chế trụ hẳn tay, "Người đang làm cái gì?!"

Hứa Lục Trà giẫy giụa hất ra tay nàng: "Không cần người quản ta! Người cũng không phải là người nào của ta!"

Một đôi phiếm hồng mỹ mầu thấm đầy nước mắt, nước mắt trong suốt theo hẳn như ngọc gò má từng giọt từng giọt rơi xuống. Hẳn cười lạnh nói: "Đúng rồi, người là bộ khoái, ta hủy hoại đồ của người khác, người chính là muốn bắt ta hồi phủ nha môn sao?"

Trương Mông mặt không thay đổi xem hẳn, tâm tình mấy phen biến đổi, cuối cùng hóa thành bất đắc dĩ. Nàng buông lỏng ra Hứa Lục Trà tay, thấp giọng nói: "Ta không bắt người. Ta thay người bồi thường ông chủ tổn thất."

Hứa Lục Trà động tác sớm đã đưa tới người trong quán nhìn chăm chú, thậm chí có một nhóm người vây quanh Hứa Lục Trà chỉ chỉ trỏ trỏ bọn họ, thấp giọng thảo luận.

"Cái kia xinh đẹp công tử không phải là Hứa phủ Tam công tử sao, vẫn cho là hẳn ôn nhu động lòng người, không nghĩ tới hẳn như thế dữ dội!"

"Trần tiểu thư không phải là đã hướng hẳn cầu hôn sao? Hẳn tìm đến Trương bộ khoái làm cái gì? Làm một cái nam tử có thể nào như thế tùy tiện …… "

Nghe mọi người nghị luận khó nghe, Trương Mông sắc mặt có chút ít không tốt.

Hứa Lục Trà thời gian qua chú trọng nhất hình tượng của chính mình, hiện thời nghe được người khác đối hẳn nghị luận, hẳn lại không có phản ứng gì, cũng chỉ là mặt lạnh nhìn Trương Mông.

Quán trà ông chủ vội vã chạy đến, xem đầy đất bừa bộn, giật mình mở miệng: "Trương bộ khoái, đây là có chuyện gì?"

Trương Mông áy náy hướng về Lâm lão bản gật gật đầu: "Lâm lão bản, này đều là ta sai, ta sẽ bồi thường."

Lâm lão bản nghe Trương Mông lời nói, vội vàng lắc đầu: "Không cần Trương bộ khoái bồi thường, này vài tách trà cũng không đáng giá bao nhiêu tiền."

Mặc dù Lâm lão bản không cần Trương Mông bồi thường, nhưng Trương Mông vẫn là ấn chén trà giá thị trường bồi thường Lâm lão bản mấy lượng bạc.

Mọi người còn ở vậy xem, Trương Mông nghiêm mặt lên tiếng nói: "Các người đừng xem, nên làm gì thì làm đi."

Quán trà người đều biết Trương Mông, bọn họ rất ít gặp Trương Mông vẻ mặt cứng rắn, nhất thời có chút ít kinh ngạc, bất quá vẫn là nghe lời nói tản đi.

"Hôm nay chuyện, các người ai cũng không được truyền đi." Trương Mông lại bồi thêm một câu.

"Biết rõ, Trương bộ khoái, chúng ta sẽ không truyền đi." Mọi người trong quán trà trả lời.

Hứa Lục Trà vẫn đang ngó chừng Trương Mông, gặp Trương Mông xử lý xong sự tình sau, quay đầu lại nhìn về phía hắn, hắn hừ lạnh một tiếng, dời đi ánh mắt.

Hắn sắc mặt không có vừa rồi như vậy khó coi, chỉ là mỹ mâu vẫn phiếm hồng.

Nàng vốn là như vậy, sau khi đối hắn tuyệt tình, liền sẽ cho hắn một viên đường, nhường hắn ngọt quên hết tất cả, cho rằng nàng đối hắn là không giống vậy. Bất kể là ở hung hăng cự tuyệt hắn sau, ở hắn sốt cao thời điểm đi thăm hắn, chiếu cố hắn, vẫn là hiện tại nàng chúc phúc hắn cùng Trần Trùng sau, ở hắn tâm tình mất khống chế phát tiết đập này nọ thời điểm, nàng vẫn vì hắn xử lý vấn đề khó khăn.

Nàng vốn là như vậy.

"Trương Mông, ta cùng Trần Trùng không có bất cứ quan hệ nào, ta tuyệt đối sẽ không tiếp nhận nàng cầu hôn." Hứa Lục Trà thấp giọng nói.

"Ta cùng nàng không có bất cứ quan hệ nào." Hắn thanh âm run lên nhẹ nhàng điệu, mang nghiêng rằng nghiêng lợi hương vị, tựa hồ muốn cái kia chán ghét người phui sạch quan hệ.

Hắn không thể nhìn nhất là, Trương Mông sẽ chúc phúc hắn cùng Trần Trùng. Chỉ cần nghĩ đến điểm này, hắn liền tức giận đến tim gan đều phát đau, nồng đậm ừy khuất cùng chua sót ập đến.

Trương Mông nhìn hắn nước mắt vẫn là rơi, không biết làm gì đồng thời, trong lòng cũng có chút khó chịu, cuối cùng nàng chỉ phải trả lời: "Ta biết rõ, ta biết rõ người cùng nàng không có vấn đề gì."

Trương Mông cảm thấy cùng Hứa Lục Trà cùng một chỗ thời điểm, không chỉ là Hứa Lục Trà khó chịu, chính mình cũng lúng túng không thôi. Nàng âm thầm quyết định, về sau có thể trốn tránh Hứa Lục Trà, liền tận lực trốn tránh Hứa Lục Trà.

Nàng không yêu Hứa Lục Trà, lại không thể mềm lòng cấp Hứa Lục Trà bất cứ hy vọng nào, này đối Hứa Lục Trà không công bằng, hơn nữa việc này sẽ hại Hứa Lục Trà.

"Hứa công tử, ta thực muốn tuần phở đi, ta đã trễ giờ quá lâu." Trương Mông nói ra.

Hứa Lục Trà nâng mắt, vươn tay liền muốn bắt lấy Trương Mông ống tay áo, chỉ là ngón tay ở cách Trương Mông ống tay áo một tấc địa phương ngừng lại, hắn từ từ thu tay về, thấp giọng đáp: "Người đi đi."

Trương Mông đi rồi, Hứa Lục Trà ngồi ở trong trà lâu rất lâu, chén trà mới bị mang lên trên bàn, hắn lại không còn tâm tư uống trà, chỉ là cúi đầu, hai tay gắt gao siết chặt một cái tinh xảo túi thơm.

Hắn đưa qua không ít túi thơm cấp nữ tử khác, chỉ là những thứ kia túi thơm đều là từ trong kho hàng tùy ý tìm ra.

Mà trên tay hắn cái túi thơm này là trong lúc hắn ngã bệnh khâu, là hắn lần đầu tiên vì nữ tử khâu túi thơm, mỗi một châm mỗi một sợi chỉ đều là đối Trương Mông tưởng niệm. Hôm nay vốn định cho Trương Mông, chỉ là hắn nói cho nàng, nàng cũng sẽ không tiếp nhận đi.

Hắn như thế nào liền yêu nàng như vậy đâu? Rõ ràng lấy nàng điều kiện, là hắn lúc trước, hắn tuyệt đối sẽ không liếc nhìn nàng một cái.

Cả ngày vì nàng mà khổ sở, vì nàng mà tâm tình mất khống chế. Quả thực giống như là mất phương hướng giống nhau.

Như hắn trong quá khứ nhìn thấy hắn bây giờ bất lực bộ dáng, đại khái sẽ cười nhạo hắn đi.

Hứa Lục Trà đứng người lên, đi ra quán trà.

Rõ ràng mặt trời nắng gắt, chói mắt nhường người mở mắt không ra, hắn lại cảm thấy đáy lòng từng trận rét run.

Hắn không có về Hứa phủ, mà là đi một chuyến lên núi.

Quen thuộc nhà gỗ, quen thuộc sân nhỏ. Hắn đẩy ra hàng rào cửa, đi vào sân nhỏ. Sân nhỏ trên bàn đá dính không ít bụi, hắn lấy khăn tay ra tinh tế lau chùi.

Ở chỗ này, hắn nấu mì cho Trương Mông, nàng còn giống như mèo con tham ăn, luôn khen hắn nấu ăn tốt. Nhớ lại lúc nàng cười đôi mắt cong cong, hắn môi cũng không tự giác khẽ nhếch lên, nhưng là rất nhanh, hắn ánh mắt ảm đạm xuống.

Muốn cùng nàng bên nhau trọn đời cuối cùng là hắn một sương tình nguyện sao.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



## Chương 38

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Ngưng Suong



Mặt trời gat gắt, bên ngoài nhà gỗ, một người nam tử mặc quần áo màu nâu trầm mặc xem trong sân tuần mỹ lục y nam tử.

Gió nóng nhẹ nhàng thổi đến, khẽ thổi lên Dương Tinh màu đen mũ mỏng, lộ ra hắc tuyết trắng cổ, đen nhánh đôi mắt khẽ nhắm lên âm đạm.

Nam tử này đối A Mông yêu thâm thiết, hắc tuy có chút tâm cơ, nhưng đối với A Mông dạng này tâm tư đơn thuần người, vừa lúc bù cho nhau. Có lẽ hắc thích hợp làm Trương Mông phu quân, cũng có thể bảo vệ Trương Mông cả đời.

Rõ ràng nên là một chuyện tốt, Dương Tinh lại cảm thấy âm đạm, có lẽ là hắc nuôi mười năm khuê nữ sẽ phải chấp tay nhường người ta, hắc mới phát giác được mất hứng đi.

"Trương Mông?" Hứa Lục Trà tựa hồ phát giác bên ngoài có người, nhanh chóng ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng về Dương Tinh ẩn thân chỗ quét tỏi.

Chỗ đó không có một bóng người. Cây cối bị gió thổi xào xạc

Không phải là nàng. Chỉ là tiếng gió vang mà thôi.

Hứa Lục Trà thất vọng rừ xuống con mắt.

Hắn đi vào phòng bếp, kéo ống tay áo, từ tủ đựng thức ăn lấy ra một bịch bột mì. Đem bột trong túi hòa vào nước trong chậu gỗ, bắt đầu xoa nắn bột mì. Đem mì vát kéo thành sợi dài mỏng, sẽ bỏ nó vào trong nước lèo.

Hắn lại ngồi xồm người xuống, từ trong tủ lấy ra hai cái chén sứ, ngừng một chút, hắn đem một cái chén cất trở về.

Hứa Lục Trà đóng kín tủ. Khi hắn đem nóng hổi mì đi ra, phảng phất có thể nhìn thấy Trương Mông đang ngồi ở trước bàn đá, mỉm cười vẫy tay về phía hắn.

Tìm đập dồn dập, hắn về phía trước đi nhanh hai bước, nhưng là lúc nhìn lại bên trong, trước bàn đá không có một bóng người, vừa mới chẳng qua là hắc ảo tưởng mà thôi.

Hắn ngồi ở trước bàn đá, xem trước mặt chén mì sắc hương đều đủ, lại khẩu vị hoàn toàn không có. Rõ ràng biết nàng sẽ không tới, lại vì nàng mà xuống bếp, hắc thật sự là buồn cười.

Hứa Lục Trà thu thập xong bát đĩa sau, liền đóng cửa lại, xuống núi.

Trở về Hứa phủ, Từ Y vội vàng vàng đi đến trước mặt hắn: "Công tử, này là Tần tiểu thư cấp người thư, tựa hồ là bên kia làm ăn xảy ra chút chuyện."

Hứa Lục Trà mỹ mâu rùng mình, tiếp nhận thư. Đợi xem hết thư sau, hắc mặt đều chìm xuống.

"Cái lão bất tử kia ……." Hứa Lục Trà cắn răng, hắc đem thư đập ở trên bàn đá, trên bàn đá trà cụ khẽ rung động.

Hắn trầm tư một chút, nhường Từ Y đến gần hắn, sau đó đối Từ Y rí tai vài câu. Từ Y mặt sắc mặt ngưng trọng, thỉnh thoảng gật đầu một cái.

"Công tử, Từ Y hiểu, Từ Y ta sẽ đi tìm Tần tiểu thư ngay bây giờ."

Hứa Lục Trà lạnh lùng nói: "Không được làm cho người của lão bắt từ kia phát hiện."

"Vâng."

.....

Ban đêm, Trương Mông sau khi tắm rửa, ngồi ở bên giường lau tóc dài. Nàng bỏ xuống khăn lau tóc, lòng bàn tay kỳ dị hoa văn vẫn tồn tại, Trương Mông xem lòng bàn tay hoa văn, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì.

Huỳnh từng nói với nàng, chỉ cần hoa văn tồn tại, hắn chính là thân của nàng, hắn sẽ vì nàng thực hiện hết thảy nguyện vọng. Chỉ là đang ở trong mộng, huỳnh có thể thực hiện nàng nguyện vọng, tỷ như, vì nàng mang đến trái cây để ăn, mang đến nước trong, sẽ giúp giúp trong núi lạc đường hải tử tìm được nhà. Mà ở cái này thực tế thế giới, hắn lại thực hiện không được nàng nguyện vọng. Bởi vì nàng ở trong lòng luôn cầu nguyện, muốn gặp được Dương Tinh, nhưng là Dương Tinh cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện.

Có lẽ, bọn họ không ở cùng một thế giới, hắn pháp lực không đến được thế giới này đi. Cũng có lẽ, Huỳnh chỉ là nàng ảo tưởng ra một vị thần, bọn họ gặp nhau, quen biết cũng chỉ là nàng mơ thấy mà thôi. Chỉ là, nếu Huỳnh thật sự là nàng ảo tưởng ra thần, vậy hoa văn trong tay nàng lại giải thích như thế nào?

Trương Mông mở ra bức họa vẽ môn ma, nam tử trong hình tóc trắng mắt đỏ, khuôn mặt tuyệt mỹ, cùng Huỳnh ngũ quan giống nhau như đúc, nếu là huỳnh trưởng thành, đại khái cũng là bộ dáng này.

Trương Mông mỗi lần xem bức họa môn ma, đều có một loại cổ quái phiền muộn cảm giác. Mặc kệ trước khi xem họa tâm tình nàng rất tốt, nhưng nhìn vào bức họa này, nàng tâm tình tổng có thể trở nên sa sút phiền muộn.

Đại khái là nam tử trong tranh lộ ra tuyệt vọng cùng từ khí đi.

Trương Mông thổi tắt ngọn đèn, nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

"Huỳnh?"

Trương Mông đi vào sơn động, xem đến trong sơn động đồ vật đều bày đặt thật chỉnh tề, lại không thấy được Huỳnh thân ảnh. Bình thường là chỉ cần nàng đập mạnh vào sơn động, Huỳnh liền sẽ nhào lên, hôm nay không có thấy hắn, Trương Mông có chút ít kinh ngạc.

"Huỳnh? Người ở đâu?" Trương Mông đi ra sơn động, đến phụ cận tìm một cái, vẫn như cũ không tìm được Huỳnh thân ảnh.

Nàng nghĩ đến trước đây có một lần, sau khi nàng tiếp đãi hai thợ săn nam tử, Huỳnh liền kỳ dị biến mất. Chẳng lẽ hắn liên tục không có trở về qua sao? Trương Mông có chút bận tâm. Mặc dù Huỳnh thần thông quảng đại, không đến phiên nàng lo lắng, nhưng nàng vẫn là sợ Huỳnh gặp phải chuyện gì khó giải quyết.

Trương Mông đi trở về sơn động, ở chỗ đó đợi đã lâu, Huỳnh liên tục chưa có trở về.

Trương Mông xem chừng chính mình sắp ở trong hiện thực tỉnh lại, liền chuẩn bị rời đi sơn động, chờ đợi trở lại thực tế. Chỉ là nàng mới vừa đi ra sơn động, liền gặp nhất bộ áo đen Huỳnh từ bên ngoài đi trở về.

Trương Mông Huỳnh tóc trắng y phục đen, tâm mạch nhảy dựng, một loại cổ quái tâm tình nhanh chóng chiếm cứ nàng thể xác và tinh thần.

Nàng nghĩ đến vừa mới bắt đầu mơ tới Huỳnh thời điểm, huỳnh cũng là một thân hắc y, trên người vòng đầy hắc khí, hắn tuyệt vọng nói với nàng, nàng phụ hắn, hắn nguyện rửa nàng đời đời kiếp kiếp nhân duyên không có, cô độc cả đời.

Mặc dù hiện tại Huỳnh hơi thở tinh khiết, trên người bao quanh nhu hòa bạch quang, nhưng là Trương Mông vẫn bị hù dọa lui về phía sau vài bước.

"Huỳnh, người trở về sao?"

Vốn là mặt không chút thay đổi Huỳnh nhìn thấy Trương Mông, tuyệt mỹ ngũ quan khê nhu hòa, thân hình nhanh chóng biến hóa, biến thành tuyết trắng thủ thân, bỏ nhào vào Trương Mông trước mặt, dùng đầu cọ Trương Mông chân, lực đạo rất nặng, thiếu chút nữa đem Trương Mông cọ ngã xuống đất.

Nhìn thấy Huỳnh biến thành thần thú, giống như ngày xưa kẻ cận nàng, Trương Mông tâm chậm rãi an tĩnh. Huỳnh ít nhất bây giờ còn không có hận nàng. Chỉ là, nàng không hiểu, nàng như thế nào sẽ phụ huỳnh? Nàng thời gian qua cùng người giao hảo, cho tới bây giờ không có làm việc ác, mà đối với huỳnh, nàng lại là coi hắn như đệ đệ của chính mình mà đối đãi, nàng không thể nào làm ra chuyện tổn thương Huỳnh.

Trương Mông ngồi xổm người xuống, xoa huỳnh mềm mại lông mềm như nhung lỗ tai, mỉm cười hỏi: "Huỳnh, người vừa mới đi đâu? Ta đã tìm người rất lâu."

Nàng mặc dù như cũ sẽ đối với Huỳnh mỉm cười, nhưng là nàng trong lòng vẫn là đối Huỳnh có kiêng kỵ. Mặc dù huỳnh pháp lực đối trong mộng có hiệu lực, ảnh hưởng không đến trong hiện thực nàng, nhưng nàng vẫn muốn có một giấc mơ an ổn, mà không phải bị Huỳnh cảm hận.

Chỉ là, nàng mỗi lần tiến vào trong mơ, đều sẽ bị truyền tống đến huỳnh bên cạnh, muốn trốn tránh hẳn là không thể nào, huống chi huỳnh cùng nàng ký thân khế, có thể thời khắc biết rõ nàng ở đâu bên trong, còn có thể cảm nhận được nàng tâm tình.

Hiện thời nàng có thể làm là, chính là xem nhẹ những chuyện đã mơ thấy lúc trước, thật tốt đãi huỳnh. Nàng thật thích huỳnh, nàng cũng không muốn cùng hắn trở thành cừu nhân.

Huỳnh đột nhiên nâng lên mặt thú, khàn giọng mở miệng nói: "Ngươi đang suy nghĩ gì?"

Trương Mông ngạc nhiên một chút, trả lời: "Cũng không có nghĩ cái gì, chính là có chút bận tâm ngươi. Ngươi vừa mới mặc kia thân hắc y là từ đâu đến? Ngươi vừa mới đi nơi nào?"

Vòng quanh ở Huỳnh trên người bạch quang đình trệ một cái, hắn không trả lời Trương Mông vấn đề, chỉ là dùng đầu cọ Trương Mông bắp chân. Qua rất lâu, hắn mới hỏi một đằng, trả lời một nẻo thấp giọng lẩm bẩm đạo: "Ta nghĩ đem ngươi giữ ở bên người."

Trương Mông chưa kịp suy tư Huỳnh kỳ quái lời nói, liền từ trong mộng cảnh biến mất.

Nàng ở trong hiện thực tỉnh lại. Trời đã tờ mờ sáng, nàng ngồi dậy, mặc quần áo mang giày. Một ngày mới lại bắt đầu.

.....

Mặt trời nắng gắt chiếu xuống mặt đất, mọi người đến đi vội vàng, hận không thể mau mau tìm được địa phương râm mát, lại uống một ngụm nước lạnh.

Quán trà làm ăn rất tốt, chỗ ngồi đều chật ních. Có chút ít hoạt động không đến chỗ ngồi mọi người dứt khoát đứng, tay mang theo ấm trà, uống trà hạ xuống nhiệt. Mặc dù quán trà phi thường nóng nhiệt, nhưng ở góc khuất nhất địa phương, lại không có người nào ở chỗ đó nghỉ chân, thậm chí không có người ở chỗ đó ồn ào, bởi vì chỗ đó ngồi một cái tướng mạo đẹp công tử, hắn mặc xanh nhạt quần áo, băng cơ ngọc cốt, con mắt như thu thủy, khí chất xuất trần, phảng phất tiên tử phủ xuống trần thế, mà công tử ngồi đối diện một cái dung mạo thanh tú nữ tử, đúng là Vân Thành vừa trúng cử cử nhân Trần Trùng.

Không người nào nguyện ý quấy rầy đôi tình lữ nổi danh này, tài nữ giai nhân loại chuyện này mặc dù có thể thường xuyên ở truyện cổ tích bên trong nhìn thấy, nhưng ở trong hiện thực chẳng hề thường gặp, mọi người đều ở yên lặng tập trung quan sát bọn họ tình huống.

Hứa Lục Trà nhíu lại lông mày nhìn lướt qua bốn phía nhìn lên mọi người, mỹ mẫu lộ vẻ không kiên nhẫn. Chỉ là lúc đang nhìn hướng Trần Trùng, hắn thu lại đôi mắt không kiên nhẫn, ngay trang ra thời gian qua dịu dàng nhu nhược vẻ mặt: "Trần tiểu thư, ngươi nếu có chuyện gì liền mau chóng nói đi."

Trần Trùng nghe được Hứa Lục Trà không mang theo tình cảm lời nói, vành mắt rất nhanh lại hồng: "Trà Nhi, ta chỉ là nhớ ngươi ....." "

Rất nhớ rất nhớ hắn, trong lúc nàng đi thi, nàng cơ hồ mỗi ngày đều sẽ nhớ hắn nhớ không ngủ được, lại không nghĩ rằng, đợi nàng lòng tràn đầy vui vẻ trở về chuẩn bị cưới hắn thời điểm, lại biết hắn có người yêu.

Hứa Lục Trà nghe được nàng lời nói, trên mặt vẻ mặt mặc dù còn tính nhu hòa, nhưng đôi mắt đã lãnh ba phần: "Trần tiểu thư, Lục Trà cùng ngươi lại không khả năng, nếu là ngươi về sau không có chuyện gì, liền không cần lại tìm đến Lục Trà, Lục Trà cũng không muốn làm cho người yêu hiểu lầm."

"Trà Nhi ....." Trần Trùng còn muốn nói điều gì, nhưng là Hứa Lục Trà đã đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Trà Nhi!" Trần Trùng gấp rút đứng người lên, ngăn trở Hứa Lục Trà đường đi, khẩn cầu, "Trà Nhi, ngươi cho ta cơ hội một lần được không? Ta sẽ thật tốt đãi ngươi."

Hứa Lục Trà nhíu mày, xem Trần Trùng nước mắt lưng tròng bộ dáng, hắn mỹ mẫu không thể che hết chán ghét, sắc mặt nhịn không được lạnh xuống: "Trần tiểu thư, thỉnh ngươi không cần lại quần quít lấy Lục Trà."

Trần Trùng chưa bao giờ gặp Hứa Lục Trà lãnh qua mặt, bất an đồng thời, cũng chịu không nổi: "Trà Nhi ....." "

.....

"Mông tỷ tỷ, bên trong này đông đúc, làm cái gì muốn tới nơi này uống trà?" Một thanh âm thiếu niên bởi vì đang ở tuổi trở mả mà thoáng khàn khàn vang lên.

Trương Mông quay đầu lại nhìn thoáng qua thiếu niên bắt đầu từ buổi sáng nàng tuần phổ đã liên tục đi theo nàng, bất đắc dĩ nói: "Bởi vì nơi này nước trà rẻ."

A Ước mặc áo xanh, đầu tóc cao cao ghim lên. Lộ ra phần điều ngọc trác ngũ quan, một đôi xinh đẹp mắt đào hoa chính kín đáo cười xem Trương Mông: "Mông tỷ tỷ nếu là không có tiền, ta có thể cho ngươi mượn, chỉ cần ngươi nhường ta ôm ngươi một cái."

Trương Mông vừa nghe hắn lời nói, nhanh chóng nhìn bốn phía, gấp không có người chú ý các nàng, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt trừng mắt A Ước: "Ngươi về sau ở bên ngoài có thể ngàn vạn đừng nói đùa như vậy được không, nếu để cho người khác nghe được, ngươi danh tiếng còn có

muốn hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 39

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



Quán trà chen chúc huyền ảo, A Ước bị người phía sau đưa đẩy, không tự chủ được đến gần Trương Mông vài bước, sau đó cả thân thể đều dán ở Trương Mông sau lưng.

Trương Mông giơ tay lên giúp A Ước cản trở liên tục hướng hấn chen đến người, có chút ít bất đắc dĩ mở miệng: "A Ước, ngươi vẫn là đi ra ngoài trước đi, ta mua nước trà sau liền đi tìm ngươi."

A Ước cho dù bị chen lấn dán sát vào Trương Mông, lại như cũ cười nhẹ nhàng, còn có nhàn hạ thoải mái câu Trương Mông đầu tóc chơi đùa: "Ta sợ ta rời đi, Mông tỷ tỷ ngươi liền bị nam nhân khác câu đi."

Hắn nói xong, còn vô tình hay cố ý liếc qua một cái hơi có chút góc hẻo lánh.

Trương Mông thói quen hấn không có kỹ lời nói, nghe vậy cũng không có gì khó xử, chính là sợ người khác nghe được hấn lời nói, làm hư danh tiếng hấn, nàng quay đầu lại cảnh cáo tính trừng A Ước một cái: "Ngươi còn như vậy nói chuyện, ta liền nhường Kim Nguyệt nói cho ca ngươi biết, nhường hấn hảo hảo nhắc nhở ngươi."

Nàng mua nước trà, lại mua một chút điểm tâm, liền kéo A Ước tay áo, đem hấn kéo ra quán trà. A Ước còn ở níu lấy nàng đầu tóc, Trương Mông trực tiếp đem đầu tóc túm trở về. Nàng đem nước trà đổ một nửa ở tùy thân mang túi nước bên trong, đem nó đưa cho A Ước, lại đem vừa mới mua điểm tâm kín đáo đưa cho hấn: "Cho ngươi, uống xong ăn xong liền về nhà đi, cùng ta một buổi sáng, ngươi cũng không thấy nóng, không chê mệt mỏi sao?"

A Ước mở ra chứa điểm tâm túi giấy, từ bên trong xuất ra một cái điểm tâm, nhét vào Trương Mông trong miệng: "Mông tỷ tỷ, ngươi cũng ăn."

Trương Mông đột nhiên bị nhét điểm tâm, hai má phình, cộng thêm nàng bị phơi nắng trong trắng lộ hồng màu da, chính khuôn mặt tựa như một trái táo, A Ước hơi ngần ra, không kìm lòng nổi lấy ngón tay chọc chọc nàng gò má.

"Trương Mông! Hấn là ai?" Một cái thanh âm lạnh lùng ở chỗ không xa vang lên.

A Ước vô tình liếc qua cái kia lục y nam tử, khoe môi nhếch lên ý tứ hàm xúc không rõ đáng tươi cười. Cuối cùng nhịn không được xuất hiện đến sao? Liên tục ở nơi hẻo lánh gắt gao nhìn chằm chằm hấn cùng Trương Mông, phỏng đoán cũng là ái mộ Trương Mông nam tử.

Trương Mông nghe được cái kia lạnh lùng có chút ít quen thuộc thanh âm, quay đầu nhìn lại, thấy người kia một bộ lục y, ngũ quan tinh xảo, môi hồng răng trắng, đúng là Hứa Lục Trà. Nàng tâm bỗng dưng nhảy dựng, có như vậy một khác nàng muốn xoay người rời đi. Hứa Lục Trà quá khó chơi.

Nàng chẳng hề nghĩ lại chộc hấn thương tâm, không nghĩ lại chộc hấn khóc.

"Hứa công tử." Trương Mông hướng hấn khẽ mỉm cười. Trong lòng âm thầm tính toán thoát thân lấy cớ.

Hứa Lục Trà đằng sau còn đi theo một cái dung mạo thanh tú nữ tử, trước mặt một khác còn vây quanh Hứa Lục Trà thao thao bất tuyệt đang nói gì đó, nhưng nghe đến Hứa Lục Trà lạnh giọng chất vấn cách đó không xa người thời điểm, nữ tử dừng lại câu chuyện, nâng lên một đôi dò rưng rưng con mắt, nhìn về phía Trương Mông.

Trương Mông tự nhiên cũng nhìn thấy nữ tử sau lưng Hứa Lục Trà, thấy nàng ngũ quan có chút ít quen thuộc, hơi chút vừa nghĩ, liền nhớ đến từng ở dưới trường đình lưu luyện chia tay cùng Hứa Lục Trà Trần Trùng, Trương Mông khẽ gật đầu với nàng, hơi mỉm cười nói: "Người liền là Trần tiểu thư đi, ngưỡng mộ đã lâu."

Trần Trùng cho dù lại trì hoãn, cũng biết nói trước mặt nữ tử mặc bộ khoải trang phục là Hứa Lục Trà ý trung nhân. Liền ở vừa mới nàng không ngừng khăn cầu Hứa Lục Trà cho nàng cơ hội thời điểm, Hứa Lục Trà đột nhiên gạt gao giương mắt nhìn một chỗ, đôi mắt phấp phồng, rất lâu không có lên tiếng, nàng thuận Hứa Lục Trà ánh mắt nhìn lại, liền nhìn thấy này nữ tử, chờ này nữ tử ra quán trà, Hứa Lục Trà cũng mau chóng đi theo ra quán trà.

Trần Trùng xem Trương Mông, thấy nàng tư thế oai hùng hiên ngang, ngũ quan ôn nhu, vừa cười ảm áp, cho dù nàng lại đối Trương Mông bất mãn, lại không thích Trương Mông, cũng chán ghét không dậy nổi Trương Mông, Trần Trùng nhủ lại mi nhìn nàng rất lâu, cuối cùng thờ dài một hơi, hướng về Trương Mông điểm gật đầu.

"Trương Mông, ta hỏi người, hấn là ai?" Hứa Lục Trà không để ý đến đi theo phía sau hấn Trần Trùng, gương mặt tuấn tú tái nhợt âm trầm, từng bước một tiến tới gần Trương Mông.

Trương Mông gặp thanh âm hấn đề nén, hai tay nắm chặt, tựa hồ ở ẩn nhẫn cái gì, nàng nghĩ đến trước nàng cự tuyệt hấn sau, hấn nổi điên công kích Lâm Hạo tình cảnh, nàng nhanh chóng không để lại dấu vết ngăn cản A Ước trước mặt, có chút ít đề phòng xem hấn: "Hứa công tử, hấn là ta …… "

"Ta là Trương Mông vị hôn phu a." A Ước phảng phất không nhìn thấy Hứa Lục Trà sát khí ánh mắt giống nhau, mỉm cười thò đầu ra xem Hứa Lục Trà, cắt đứt Trương Mông lời nói.

Trương Mông mặt tối sầm, lấy cùi chỏ thọt người phía sau, thấp giọng quát nói: "A Ước, chớ nói nhảm!"

Hứa Lục Trà tự nghe được A Ước lời nói, gương mặt tuấn tú tái nhợt, tay phải hấn mãnh nắm chặt quạt xếp, phẫn nộ nhon mơ hồ lộ ra mũi nhọn hàn quang.

A Ước liếc qua kia chiếc quạt xếp, mặt không đổi sắc, vẫn là mỉm cười xem Hứa Lục Trà: "Người liền là Hứa công tử đi? Nghe nói Trần tiểu thư hướng người cầu hôn, chúc mừng các người, vậy ta nên gọi người cử nhân phu lang? Đáng tiếc ta cũng thế chủ đại nhân không thể tham gia các người thành thân nghi thức đâu, dù sao chúng ta cũng không thân thiết."

Trương Mông gặp A Ước nói năng lỗ mãng, nói không ít lời cay độc, hấn không thể xoay người che hấn miệng, Hứa Lục Trà mắt lạnh nhìn A Ước, nắm chặt quạt xếp tay phải bởi vì quá mức dùng sức mà trắng bệch, hấn cười lạnh nói: "Đệ đệ chỉ là một nam oa chưa lớn mà thôi, như thế vội vã kêu người khác "Thế chủ đại nhân" có phải hay không rất không biết xấu hổ một điểm? Hay là người trời sinh thân thể bỉ ổi, tuổi còn nhỏ đã không chờ đợi được muốn tìm nữ nhân?"

A Ước dáng tươi cười khê cau, một đôi như nước mắt đào hoa lên xuống nhìn Hứa Lục Trà hai mắt: "Ta nghe nói Hứa phủ Tam công tử tài mạo song toàn, ôn tồn tao nhã, không nghĩ tới mở miệng như thế thô bỉ khó có thể lọt vào tai, nguyên lai hết thấy đối Hứa công tử khen ngợi đều là tin đồn mà thôi." Hấn kéo kéo Trương Mông tay áo, khuyên nhủ: "Mông tỷ tỷ, người về sau không nên cùng hấn người như vậy lui tới, ta sợ hấn làm bẩn người."

Hứa Lục Trà một đôi mắt đẹp như ngậm băng giống nhau, lạnh như băng, ác độc, hấn không thể dùng quạt xếp cắt vỡ người kia cỗ họng, hấn mỹ mầu khinh thường quét A Ước một cái, lạnh lùng nói: "Trương Mông, này vị đệ đệ cử chỉ lỗ mãng, không biết xấu hổ, người nếu là mắt bị mù cưới hấn, có thể muốn coi chừng hấn tìm đã nữ nhân."

Trương Mông thấy bọn họ nói chuyện đối chọi gay gắt, lúng túng khó có thể tự xử. Trần Trùng đi theo Hứa Lục Trà sau lưng, nghe Hứa Lục Trà cay nghiệt ngôn ngữ, khiếp sợ xem hấn, tựa hồ cho tới bây giờ không có nhận biết qua hấn giống nhau.

"Trà Nhi, người …… "

A Ước cùng Hứa Lục Trà vẫn còn đang đánh nhau bằng miệng, như thế nào cay nghiệt đã thương người liền nói ra. Trương Mông một câu nói cũng không nhúng vào, chứng kiến có người đi đường chú ý tới các nàng, cho dù bọn họ không thêm đề ý mặt mũi, Trương Mông còn là đề ý. Nàng kéo lấy A Ước tay áo, đem hấn kéo cách ra vài bước, thấp giọng trách mắng hấn: "Dừng nói chuyện, người còn có muốn hay không danh tiếng?"

A Ước thu hồi nhìn về phía Hứa Lục Trà ánh mắt, mắt đào hoa lãnh ý ở tiếp xúc đến Trương Mông ánh mắt sáng ngời thời điểm chậm rãi biến mất, sau đó dâng lên một tia ôn nhu: "Hảo, ta nghe Mông tỷ tỷ."

Trương Mông nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hứa Lục Trà, mỉm cười nói: "Hứa công tử, A Ước không hiểu chuyện, người không nên cùng hấn so đo. Ta xem người cùng Trần tiểu thư tựa hồ còn có lời muốn nói, vậy ta cùng A Ước trước hết cáo từ."

Hứa Lục Trà mỹ mầu phấp phồng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi anh đào đã bị hấn cắn ra máu tươi. Hấn bước lên một bước gạt gao bắt lấy Trương

Mông cánh tay, rung giọng nói: "Trương Mông người trước đừng đi, người nói cho ta biết, cái này nam tử liền là ý trung nhân của người sao? Bởi vì hán người mới cự tuyệt ta sao?"

Trương Mông cảm giác mình cánh tay sắp bị hán bẻ gãy: "Hứa công tử, người trước thả ta ra …… "

"Trương Mông." Hứa Lục Trà cúi đầu, tóc dài đen nhánh che kín hán vẻ mặt, chỉ là hán cả người run rẩy, hàm răng khảnh khách rung động, tựa hồ nhẫn nại sắp đến cực hạn, lúc một giọt nước mắt vừa rơi xuống trên tay phải, trên tay quạt xếp phần đuôi mảnh bắn ra mũi nhọn, dùng sức đẩy ra Trương Mông, vung quạt xếp liền hướng A Ước đâm tới.

Hán tâm tình mất khống chế!

Trương Mông quá sợ hãi, nhanh chóng xoay người dùng sống lưng bội đao đánh rơi trong tay hán quạt xếp, gắt gao bắt lấy hán tay không cho hán hoạt động, chỉ là Hứa Lục Trà tựa hồ quyết tâm muốn giết A Ước, liều mạng giãy giụa, Trương Mông không chế trụ được hán, dứt khoát hai tay siết sao ôm lấy hán mảnh mai eo.

Hứa Lục Trà toàn thân cứng đờ, đối Trương Mông khát vọng như mãnh liệt như sóng biển ùn ùn kéo tới đem hán tâm đề phòng phá hủy, bao phủ toàn thân hán mỗi một cái góc nhỏ.

Hán yêu nàng, hán không thể không có nàng, hán không thể để cho nàng cùng nam nhân khác thành thân!

Vì cái gì nàng không yêu hán, vì cái gì nàng coi hán là người có cùng được không cùng được, nàng tại sao phải cùng nam nhân khác thành thân!

Hán tựa hồ như là lên cơn điên, xoay người, cúi đầu xuống đối Trương Mông hung hăng hôn xuống.

"Hứa …… Hứa công tử …… " Trương Mông dùng sức đẩy Hứa Lục Trà, tránh không thoát hán, nàng môi bị hán gặm được rách da đỏ máu, miệng bên trong tràn ngập vị tanh của máu..

Trương Mông nghe được người vây xem từng đợt tiếng kinh hô, còn có Trần Trùng kinh ngạc thương tâm hô ngừng thanh, Trương Mông còn cảm nhận được A Ước đi đến bên cạnh bọn họ, liều mạng đẩy ra Hứa Lục Trà ôm nàng tay, nhưng lại không động chút nào.

"Hứa …… Lục Trà …… người buông ra …… ta!" Trương Mông dùng sức cắn môi của hán, đem hán môi cắn máu tươi đầm đìa, hán cũng không có chút nào buông lỏng hán tay.

Qua một hồi lâu, cách vách phố bộ khoái chạy đến, vài người đem Hứa Lục Trà kéo ra, Trương Mông mới thoát khỏi hán xiềng xích trói buộc.

Hứa Lục Trà mỹ mạo một mảnh tro tàn, tuyệt vọng về mặt tràn ngập hán gương mặt tuấn tú.

"Trương Mông, Trương Mông …… " nước mắt trong suốt từ hán gò má chảy xuống. Hán một tiếng lại một tiếng lẩm bẩm gọi Trương Mông tên.

Cho dù vừa rồi Trương Mông oán hán như vậy đối với nàng, hiện thời nhìn đến hán tuyệt vọng bộ dáng, nàng vẫn là khó chịu.

Vốn là Hứa Lục Trà đối với nàng như vậy, dựa theo phủ nha môn quy củ, tối thiểu muốn phán hán cái khinh bạc nữ tử tội, nhưng là Trương Mông thay Hứa Lục Trà nói chuyện, nhường bộ khoái không cần bắt hán, nàng tha thứ hán.

Từ Y rất nhanh liền tiếp thụ lấy bộ khoái mang cho hán tin tức, nhanh chóng chạy tới, hán đến thời điểm, nghe được mọi người cũng đang thảo luận Hứa Lục Trà sự tình, nói hán khinh bạc Trương bộ khoái, nói hán không có nam tử nên có xấu hổ tâm, quả thực có nhiều khó nghe liền nói nhiều khó nghe.

Từ Y sắc mặt trầm xuống, hán biết rõ kể từ lúc công tử bị Trương bộ khoái cự tuyệt sau, tâm tình trở nên cổ quái, nhưng hán tuyệt đối không nghĩ tới công tử thế nhưng sẽ làm ra khinh bạc Trương bộ khoái chuyện

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯỞNG



Trương Mông đem thuốc mỡ bôi vào chỗ rách da ở trên môi, cảm giác đau rát, nàng xem thấy trong gương môi, vừa đỏ vừa sưng, trong lòng không khỏi oán Hứa Lục Trà đến.

Chung Hoắc mặt đen lại, ngồi ở một bên, mắt lạnh nhìn nàng: "Trong lòng ngươi đoán chừng là đang thầm vui mừng đi. Ngươi lựa chọn không trách tội Hứa Lục Trà, trong lòng không phải là đối hắn có ý?"

Trương Mông bỏ xuống gương, quay đầu lại xem Chung Hoắc: "Ta không phải là đối hắn có ý, chính là nhìn hắn làm đến một bước như vậy, phá hủy danh tiếng, rất đáng thương."

Nữ tôn nam tử quan tâm nhất danh dự, việc này liên quan đến có thể gả cho một thế chủ tốt hay không, Hứa Lục Trà mọi việc đều thuận lợi cơ quan tính toán tường tận còn không phải là vì có thể gả cái hảo thế chủ, nhường hắn nửa đời sau trôi qua hảo?

Nàng vẫn cho là Hứa Lục Trà là một người tinh táo, có thể cân nhắc hơn thua. Chỉ là nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Hứa Lục Trà vì nàng mà làm ra chuyện hủy danh dự như vậy.

Chung Hoắc bắt đầu đi lại tức giận, nàng tăng tăng vỗ vỗ cái bàn: "Trương Mông! Ngươi lúc nào cũng mềm lòng, cùng người ái muội không rõ, ngươi như vậy là hại người ta có biết không?"

Bị Chung Hoắc đột nhiên đập bàn sợ hết hồn, Trương Mông ủy khuất nói: "Ta không cùng hắn ái muội không rõ." Dừng một chút, nàng có chút ít sa sút cúi đầu xuống, "Ta không nghĩ tới hắn như thế chấp nhất."

Rõ ràng nàng không có tiền không có quyền, lớn lên cũng không coi là khuynh quốc khuynh thành, nhiều lắm tính thanh tú, nàng không hiểu Hứa Lục Trà vừa ý nàng điểm nào.

"Ngươi nếu là không có muốn cùng hắn ái muội, vậy ngươi vì cái gì không dứt khoát cự tuyệt hắn một lần, ngươi nếu là lại đối hắn tuyệt tình không nổi, ngươi sớm muộn thua bởi trên người hắn." Chung Hoắc lạnh lùng nói.

Chung Hoắc đi rồi, Trương Mông tâm tình như cũ sa sút. Nàng chưa bao giờ bị nam tử thích qua, nàng cho rằng bị người thích là một chuyện làm cho người ta vui vẻ, không nghĩ tới Hứa Lục Trà thích sẽ làm nàng cảm thấy như thế khó xử.

Nàng tự nhiên không phải là chán ghét hắn, chỉ là nàng coi hắn như bằng hữu. Hơn nữa nàng vẫn luôn nhớ Dương Tình, cho nên nàng sẽ không thể nào tiếp nhận hắn. Nhưng là Hứa Lục Trà thương tâm khổ sở lời nói, trong lòng nàng lại không chịu nổi...

Trương Mông vô lực nằm ở trên giường, không yên lòng vuốt vuốt Chung Hoắc đưa cho nàng túi thơm.

Nàng nghĩ, nếu là Hứa Lục Trà không thích nàng liền tốt lắm.

"Công tử, ngươi không có sao chứ?"

Sau khi mang Hứa Lục Trà tiếp về Hứa phủ, Hứa Lục Trà vẫn luôn trầm mặc. Nếu như không phải là thấy Hứa Lục Trà mỹ mạo không ngừng tràn ra nước mắt, Từ Y cơ hồ muốn cho rằng Hứa Lục Trà biến thành tượng gỗ.

Hứa Lục Trà môi mỏng còn lưu lại vết máu, Từ Y cầm lấy sạch sẽ khăn tay đang muốn giúp hắn lau đi vết máu, liên tục như tượng gỗ Hứa Lục Trà đột nhiên hung hăng vuốt ve Từ Y trên tay khăn tay.

"Công tử, Từ Y chỉ là muốn giúp ngươi lau một chút vết máu ·····" Từ Y bị Hứa Lục Trà động tác sợ hết hồn, nhưng vẫn là nhẹ giọng giải thích hắn cử động, hắn hiện tại đối đãi Hứa Lục Trà đều là cẩn thận, chỉ sợ Hứa Lục Trà lại đột nhiên nổi giận.



Hứa Lục Trà trắng nõn ngón tay nhẹ nhàng phát qua hần bị thương môi, rất lâu hần mới lộ ra một cái có chút ít u ám tươi cười: "Từ Y, nàng có vị hôn phu, nàng muốn kết hôn người khác."

Từ Y an ủi hần nói: "Công tử, Từ Y hỏi qua cái khác bộ khoái, A Ước công tử cũng không phải là Trương bộ khoái vị hôn phu."

Hứa Lục Trà mắt khép hờ: "Ta biết rõ hần không phải là, nhưng ta chưa bao giờ gặp Trương Mông đối nam tử khác như thế sẵn sốc qua, tựa như là đối chính mình thân nhân giống nhau, nàng liên tục thích người nam nhân kia liền là nam tử kia đi, vì hần mà cự tuyệt ta ……." lời nói bỗng nhiên dừng lại, theo thói quen cắn xuống môi, môi nhanh chóng tràn ra máu tươi.

"Công tử!" Từ Y thấy hần như thế không yêu quý chính mình, gấp đến độ không được, nghĩ dùng khăn tay giúp hần cầm máu, nhưng lại sợ Hứa Lục Trà tức giận, chỉ được đứng ở lo lắng phát sốt.

Hứa Lục Trà nâng lên một đôi đỏ bừng mỹ mầu, nức nở nói: "Từ Y, nàng vì cái gì không thích ta, ta chẳng lẽ không đủ mỹ sao?"

Hần dung mạo ở Vân Thành là số một số hai tuần mỹ, ngay cả Trần Việt vẫn luôn xem thường hần cũng sẽ thừa nhận hần xinh đẹp, xưng hần xinh đẹp hội mê hoặc lòng người, vì cái gì Trương Mông liền không thể bị hần mê hoặc.

Mà A Ước chỉ là một mao đầu tiểu tử, lớn lên lại không bằng hần đẹp mắt, còn cử chỉ lỗ mãng, nhanh mồm nhanh miệng, làm cho người ta chán ghét, vì cái gì A Ước con tiện nhân kia có thể được Trương Mông niềm vui.

Đối mặt Hứa Lục Trà nghi vấn, Từ Y cũng không biết trả lời như thế nào. Chỉ là Hứa Lục Trà tựa hồ cũng không cần hần trả lời, cúi đầu trầm mặc rất lâu, cũng không lại nói nữa.

Về sau Trần Việt còn đặc biệt chạy đến nơi đây nhìn náo nhiệt, đối Hứa Lục Trà lời nói lạnh nhạt một phen, Hứa Lục Trà cũng không có phản kích hần, chỉ coi hần là không khí, hoàn toàn không có bình thường nhanh mồm nhanh miệng bộ dáng.

Trần Việt đặc biệt lại đây vũ nhục một phen Hứa Lục Trà, gặp Hứa Lục Trà không có giống bình thường giống nhau phản bác hần, trong lòng lại là đắc ý, cho rằng Hứa Lục Trà là chột dạ.

Lúc trở về, Trần Việt cay nghiệt về mặt tươi cười đắc ý, còn châm chọc mở miệng nói: "Hiện tại ngươi danh tiếng hư, cũng không có nữ nhân nào nguyện ý cưới ngươi, chờ ngươi đến tuổi, ta liền nhường Hứa Hồng đem ngươi đuổi ra Hứa phủ, đến lúc đó ngươi đi học ngươi đi tiện phụ thân bán mình điếm sống đi." Hần cười lạnh, "Ta thật là muốn nhìn đến tài mạo song toàn Hứa gia Tam công tử làm điếm tiện kỹ tử bán đứng thân thể tới lấy lòng nữ nhân ngày nào đó."

Từ Y nghe được lửa giận rào rào, hận không thể đem Trần Việt đuổi ra đi, nhưng Hứa Lục Trà lại hoàn toàn không có phản ứng, giống như hoàn toàn đắm chìm ở chính mình thế giới bên trong, phối hợp rơi lệ.

Hứa Lục Trà ở trong sân ngồi một ngày đêm, không ăn không uống, Từ Y tay nắm đèn bồi ở bên cạnh hần.

Từ Y cũng an ủi Hứa Lục Trà cả đêm, nhưng là Hứa Lục Trà đối hần lời hoàn toàn không có phản ứng, mãi cho đến sắc trời dần dần sáng ngời, liên tục đắm chìm ở chính mình thế giới Hứa Lục Trà cuối cùng động người, đứng lên.

"Công tử?" Đứng ở một bên ngủ gà ngủ gật Từ Y gấp rút cũng đi theo đứng lên, gặp Hứa Lục Trà đứng người lên đi đến chỗ sâu trong hành lang, hần bèn đi theo Hứa Lục Trà đằng sau, "Công tử, ngươi đi đâu vậy?"

Hứa Lục Trà tựa hồ cũng không có nghe được hần lời nói, phối hợp về phía trước đi. Từ Y liên tiếp kêu hần vài lần, hần đều không có phản ứng, cho đến khi Từ Y đi nhanh vài bước, cản ở trước mặt hần không cho hần đi, Hứa Lục Trà mới nâng lên một đôi phiếm hồng mỹ mầu nhìn về phía Từ Y.

"Từ Y, tránh ra." Hần thanh âm rất lạnh, phảng phất mang băng mỏng.

Từ Y lại không chịu tránh ra, quật cường mở miệng: "Ngươi trước nói cho Từ Y, ngươi muốn đi đâu? Ngươi hiện tại tình huống nhường ta khó có thể an tâm."

Hứa Lục Trà lại không trả lời hần, một tay đẩy ra Từ Y, tiếp tục hướng về trước.

"Công tử! Ngươi đứng lại! Ngươi nếu đã không chịu nói cho Từ Y, có phải hay không muốn đi tìm Trương bộ khoái?" Từ Y nhanh chóng theo kịp, "Ngươi không thể đi, hiện tại toàn bộ Vân Thành dân chúng đều đang nhìn ngươi, ngươi nếu là ra ngoài, Từ Y sợ ngươi sẽ có chuyện."

Hứa Lục Trà nghe được Trương Mông tên, bước chân hơi hơi dừng một chút, nhưng rất nhanh lại cất bước. Từ Y đi đến cạnh hần, không chịu thua mở miệng: "Công tử, ngươi không thể đi!"

"Từ Y, ngươi đừng can ta, ta muốn đi gặp nàng." Hứa Lục Trà nói ra này câu thời điểm, phiếm hồng con mắt lại muốn rơi nước mắt, chỉ bắt quá hần cường nhẫn xuống.

Không thể để cho nàng lại nhìn thấy hần như thế chật vật bộ dáng, hần Hứa Lục Trà chỉ có thể xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt nàng.

Hứa Lục Trà nắm chặt quạt xếp chuôi, đem phiến mũi nhọn nhắm ngay Từ Y, lạnh lùng nói: "Ngươi nếu là ngăn ta nữa, ta liền giết ngươi."



Từ Y ngẩn ra, trong suốt đôi mắt cũng có chút phiếm hồng, công tử đã không phải là trước kia công tử, trước kia làm bằng sắt giống nhau công tử, hiện tại đã bị Trương bộ khoái làm cho người không giống người quý không giống quý, phảng phất hần hơi chút không chú ý, công tử liền hội tuyệt vọng đi tự mình hại mình. Hần nhìn Hứa Lục Trà trong chốc lát, cuối cùng thở dài một hơi, nhường đường.

Hứa Lục Trà không để ý tới Từ Y nữa, cất bước đi về hướng phòng thay quần áo.

Đóng kín cửa phòng thay quần áo sau, Hứa Lục Trà cởi quần áo ra, nhấc chân đi vào trong suốt trong nước hồ. Tắm rửa sau đó, hần tìm một món chính mình thích nhất y phục, tỉ mỉ mặc, lại soi gương tỉ mỉ mặt phấn son, che kín hần tái nhợt môi cùng sắc mặt. Chỉ là hần trông mắt đỏ hoe sưng húp, như thể nào che dấu cũng che dấu không xong.

Hứa Lục Trà đem phấn son ném về trên bàn, ra cửa.

Từ Y liên tục ở ngoài cửa chờ hần, gặp Hứa Lục Trà đi ra, Từ Y vội đuổi theo Hứa Lục Trà: "Công tử, ta cùng người đi tìm Trương bộ khoái."

"Không muốn đi theo ta!" Hứa Lục Trà lạnh lùng nói.

Hứa Lục Trà đi ra Hứa phủ sau, liền có dân chúng đối hần chỉ chỉ trỏ trỏ, Hứa Lục Trà lại ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp Hướng phủ nha môn đi đến.

Hần sớm đối Trương Mông thời gian làm việc thập phần hiểu rõ, biết nàng khi nào thì buổi sáng tuần phủ, biết nàng khi nào thì buổi trưa tuần phủ. Hôm nay giờ đến phiên Trương Mông buổi trưa tuần phủ, bây giờ còn là sáng sớm, thời gian còn sớm, Trương Mông đại khái sẽ rảnh rồi, hần muốn đi phủ nha môn tìm Trương Mông.

Hứa Lục Trà đến phủ nha môn, đối giữ cửa lính gác cửa mở miệng: "Xin cho Trương Mông đi ra gặp ta." Ngưng trong chốc lát, hần lại nói, "Người chỉ cần nói cho nàng biết có người tìm nàng, còn lại không cần nói nhiều."

Hứa gia Tam công tử cường hôn phủ nha môn Trương bộ khoái một chuyện, ở trong một ngày, sớm ở Văn Thành nhanh chóng truyền đi. Cho dù hết sức ít đi ra ngoài phủ nha môn giữ cửa, cũng biết nói trước mặt người đứng là Hứa gia Tam công tử, nhân vật chính trong chuyện này.

Nàng trên mặt khinh bỉ nhìn Hứa Lục Trà một cái, sau đó có chút ít không khách khí mở miệng: "Người trước chờ, ta đi gọi Trương Mông." Nói xong, liền đi vào phủ nha môn.

Hứa Lục Trà quy củ đứng ở tại chỗ chờ, lưng eo rất thẳng, mắt nhìn thẳng. Đợi đã lâu, lính gác mới đi ra.

"Nàng không ở phủ nha môn, người trở về đi."

"Không thể nào! Nàng nhất định ở đây!" Hứa Lục Trà mãnh ngẩng lên con mắt, liên tục trầm tĩnh tâm tình đột nhiên trở nên kích động.

"Nói không ở liền không ở đây! Người nhanh lên rồi đi, chớ đứng ở chỗ này bên trong chương mắt." Lính gác cửa không kiên nhẫn mở miệng.

Hứa Lục Trà nắm chặt quạt xếp, xoát một cái, mũi nhọn từ đuôi quạt chỗ đó bắn ra, thẳng tắp chỉ hướng lính gác cửa cổ họng: "Cho ta vào đi, ta phải tìm được nàng, nàng khẳng định là ở phủ nha môn, nàng có phải hay không đang trốn ta?"

.....

"Trương Mông, người thật không đi gặp Hứa công tử?" Quét dọn đại thúc gặp Trương Mông nghe được tin tức sau, tay cầm chén đều rót xuống, một bộ không yên lòng bộ dáng, không khỏi lo lắng hỏi.

"Ta không đi gặp hần, dạng này đối hần không tốt."

Không thể lại cho hần hy vọng, không thể lại nhường hần giao tâm tư lãng phí ở nàng trên người.

Chẳng được bao lâu, bên ngoài liền truyền đến Hứa Lục Trà cầm đao uy hiếp lính gác cửa tin tức, chính đang dùng com bọn bộ khoái đều yên lặng bỏ xuống bát đĩa. Trương Mông lại là cả kinh đứng người lên, liền cái ghế đều bị đá đổ.

"Trương Mông, người không được đi gặp hần." Liên tục ở yên lặng xem Trương Mông phản ứng Chung Hoắc đột nhiên lạnh lùng mở miệng, "Người nên biết, người hiện tại gặp hần, liền hội cả đời cùng hần dây dưa không rõ."

"Nhưng là ....." Trương Mông có chút ít lo lắng, "Nhưng là hần cầm đao kèm hai bên lính gác cửa ..... đại nhân, ta biết rõ hần hiện tại rất không ổn, nhưng ta nghĩ ....."

"Trương Mông!" Chung Hoắc bỏ xuống bát đĩa, một đôi hẹp dài mắt xé lạnh lùng quét về phía Trương Mông, "Người nếu là muốn kết hôn hần, người hiện tại cũng có thể đi thấy hần!"

Trương Mông ngẩn ra, không biết rõ nói cái gì cho phải, rất lâu nàng mới chán nản mở miệng: "Vậy đại nhân nói cho ta biết, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Hứa Lục Trà tựa hồ nhất định muốn gặp nàng, mặc kệ nàng như thế nào cự tuyệt đều không có tác dụng. Rõ ràng hần có tốt hơn lựa chọn, vì cái gì hết lần này tới lần khác muốn ở nàng trên người treo cổ đầu.

Chung Hoặc gặp Trương Mông sa sút bộ dáng, nhất thời cũng có chút không đành lòng, mặc dù nàng cũng hận Trương Mông đối nam tử quá mức ôn nhu mà chọc xuống tình trái, nhưng nàng cũng không muốn Trương Mông sa sút khổ sở, huống chi Trương Mông cũng không thích Hứa Lục Trà, chỉ là Hứa Lục Trà một bên tình nguyện ái mộ nàng.

"Mà thôi, ta đi gặp Hứa Lục Trà, nhường hân rồi đi phủ nha môn." Chung Hoặc cuối cùng bất đắc dĩ nói.

Cũng không biết Chung Hoặc dùng biện pháp gì, rất nhanh liền trở lại nói: "Hứa công tử rồi đi, đại khái thời gian ngắn cũng sẽ không tìm Trương Mông."

Chúng bộ khoái đều vì Trương Mông thờ phào nhẹ nhõm, nhưng là Trương Mông trong lòng lại có chút bất an.

Chờ Chung Hoặc trở về, nàng đặc biệt đi hỏi Chung Hoặc, hỏi nàng nói với Hứa Lục Trà cái gì, Chung Hoặc chỉ là tùy ý nói ra: "Ta nói với hân, hân dạng này quần quít lấy người, không chỉ sẽ hư hân danh tiếng, cũng sẽ hư người danh tiếng. Hiện tại Vân Thành đều biết chuyện các người, hiện tại hân như lại cùng người gặp mặt, đối với song phương cũng không tốt, ta nhường hân đi về trước, chờ chuyện này qua, hân muốn gặp người, ta đều sẽ không ngăn cản."

"Sau đó thì sao?" Trương Mông vội hỏi.

"Hân nghe được sẽ hư người danh tiếng, liền bỏ xuống quạt xếp rồi đi, không có nữa sau đó." Chung Hoặc trả lời, "Ta chỉ là muốn thử xem hân để ý người nhiều không, không nghĩ tới hân xác thực đối với người ……." Chung Hoặc nói đến đây, ngừng lại.

Cho dù Chung Hoặc ngừng lại, Trương Mông cũng biết nói nàng muốn nói cái gì.

Trương Mông vô tình cảm ơn Chung Hoặc, liền rời đi.

Buổi trưa, Trương Mông ra ngoài tuần phố thời điểm, quả nhiên lại không có thấy Hứa Lục Trà. Chỉ là nàng không biết là, Hứa Lục Trà gương mặt tuấn tú che lụa trắng, một mực yên lặng ở sau lưng nàng. Bởi vì Hứa Lục Trà ngụy trang kỹ xảo rất tốt, liền thời gian qua cảnh giác Trương Mông cũng phát hiện không ra hân.

Trương Mông ngồi ở quán trà bên ngoài uống trà, đột nhiên hai mắt thẳng tắp nhìn về phía Hứa Lục Trà ẩn thân chỗ, cũng nhanh chóng đứng người lên, bước nhanh hướng Hứa Lục Trà đi đến.

Hứa Lục Trà tâm lộp bộp nhảy dựng, cho rằng Trương Mông phát hiện hân, trái tim ngăn ngại dừng lại, liền kịch liệt nhảy lên, hân quả thực tâm đập như trống.

Hân vốn định nghe Chung Hoặc lời nói, vài ngày trước không cần gặp Trương Mông. Trương Mông ở Vân Thành dân chúng trong nội tâm, hình tượng vẫn là hảo, nhưng bởi vì hân, hôm nay lúc ra cửa, hân có thể ngầm trộm nghe đến dân chúng cũng đang thảo luận Trương Mông, nói nàng nói không chừng là cái ngụy quân tử, đối nam tử như thế sẵn sốc, nói không chừng là ở ham nam tử thân thể, còn nói Hứa phủ Tam công tử nói không chừng chính là bị nàng lừa.

Hứa Lục Trà mặc dù luôn luôn là ích kỷ, chỉ vì chính mình suy nghĩ, nhưng nghe đến Trương Mông dạng này bị nhân chửi bới, trong lòng hân chẳng biết tại sao chính là không cam lòng, cho nên hân mới nghe Chung Hoặc lời nói, tình bình tĩnh trở lại, hân mới tìm Trương Mông.

Chỉ là hiện tại Trương Mông đi về phía hân, hân đột nhiên không nghĩ lại nhân nhượng Trương Mông. Trương Mông chính là của hân, hân tại sao phải vì mấy người mất mặt mà gây ngốc buông tha cho việc tìm Trương Mông.

Cho dù toàn bộ thế giới đều chửi bới bọn họ, chỉ cần bọn họ cùng một chỗ liền tốt lắm, không có gì đáng ngại.

Trương Mông, người hiện tại đi về phía ta, ta liền lại cũng sẽ không buông ra người.

Hứa Lục Trà đứng người lên, sẽ phải hướng Trương Mông đi đến, hân không nháy mắt nhìn chăm chăm Trương Mông, một đôi phiếm hồng trong mắt đẹp hiện lên đáng sợ chấp niệm, tựa hồ muốn Trương Mông nuốt sống vào bụng.

Nhưng là Trương Mông lại đi lướt qua hân, hướng một nam tử mặt quần áo màu nâu đi đến.

"Dương Tinh ……." Trương Mông xem cái kia thân ảnh quen thuộc, thanh âm đè nén mở miệng.

Nam tử thân thể cứng ngắc, cuối cùng vén lên màu đen kìa mũ sa, lộ ra thanh tú ngũ quan, nhẹ giọng nói: "A Mông."

Trương Mông nhanh chóng bị mãnh liệt mừng như điên bao phủ, liên tục đang ở trong mộng mới sẽ xuất hiện người kia cuối cùng thật sự rõ ràng xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng bước nhanh đi lên sát sao ôm lấy Dương Tinh, tựa như mới trước đây giống nhau ở trên núi lạc đường nàng bị Dương Tinh tìm được, liền gắt gao ôm lấy Dương Tinh không chịu buông tay.

"Dương Tinh …… người cuối cùng chịu gặp ta đến sao?" Trương Mông đầu tựa vào Dương Tinh bả vai, con mắt nóng lên.

Nhưng là Dương Tinh rất nhanh liền đẩy ra nàng, hân giờ tay lên sờ sờ Trương Mông đỉnh đầu, âm giọng nói: "A Mông, về sau người không cần lại gọi thẳng ta tên, này không hợp quy củ."

Trương Mông gật đầu liên tục: "Ta nghe ngươi, ta không gọi tên ngươi, chỉ cần ngươi không cần lại rời đi, ngươi nhường ta làm cái gì cũng có thể."

.....

Trương Mông cùng Dương Tinh rời đi ngõ hẻm sau, liên tục trầm mặc đứng ở một bên Hứa Lục Trà cuối cùng buông lỏng ra nắm chặt quyền, máu tươi từ hân lòng bàn tay rơi xuống, nhưng là hân không thấy đau, đem quạt xếp hung hăng hướng về trước ném đi.

Hân liên tục ở bên người nàng, nàng lại không có phát hiện hân.

Nguyên lai nàng yêu cũng không phải là A Ước con tiện nhân kia, mà là cái này trên mặt tràn đầy vết đao sẹo nam nhân xấu xí. Trên mặt nàng không muốn xa rời cũng ôn nhu là hân chưa bao giờ thấy qua, lại cấp một cái nam nhân xấu xí.

Hân Hứa Lục Trà tướng mạo đẹp như tiên lại không sánh bằng một cái nam nhân xấu xí.

Hứa Lục Trà mỹ mâu đỏ bừng, lại khóc không được, trong mắt chỉ có khắc cốt không cam lòng cùng điên cuồng.

Ngươi đã trong mắt không có ta tồn tại, vậy ta liền để cho ngươi vĩnh viễn lại không thể cùng cái kia xấu nam nhân ở cùng nhau.

Trương Mông cùng Dương Tinh ở Ánh Nguyệt Trà Lâu chỗ đó nói chuyện, Hứa Lục Trà núp ở phòng ngoài, cùng tiểu nhị thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu, rất nhanh, tiểu nhị liền vào đi phòng kế, đem Dương Tinh mang ra ngoài.

Hiện thời Ánh Nguyệt Trà Lâu lâu hai lại không có người nào khác, hơn nữa hôm nay cũng không thể nào có người đi lên nữa.

Hứa Lục Trà hệ khăn trên mặt lụa trắng, bụng hạ độc thức ăn đi vào.

Trương Mông, ngươi không phải là hết sức quan tâm người nam nhân kia sao?

Vậy ngươi liền cho ta xem, khi hân trở về nhìn đến chúng ta thân thể trần truồng nằm ở một chỗ thời điểm, nhìn hân sẽ phản ứng thế nào.?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 41

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



"Dương ....." nghe được thanh âm mở cửa, Trương Mông nhanh chóng mừng rỡ ngẩng đầu lên, nhìn đi vào không phải là Dương Tinh, mà là một nam tử mang lụa mỏng che mặt đang cầm khay lúc, dáng tươi cười khê nhạt, nàng hướng về nam tử gật đầu, "Công tử làm phiền."

Nàng cùng Dương Tinh rất lâu rồi không gặp, nàng lần này mang Dương Tinh đến Ánh Nguyệt Trà Lâu, điểm đều là Dương Tinh thích món ăn. Nàng còn đang đắm chìm trong vui sướng khi cùng Dương Tinh trùng phùng, nàng mặc dù cảm thấy này công tử có chút quen mắt, nhưng là không có nghĩ sâu, cũng không có chút nào lưu ý đến vì cái gì thức ăn sẽ do một cái công tử trẻ tuổi đưa đến, mà không phải tiểu nhị.

Nam tử trẻ tuổi động tác ưu nhã đem thức ăn từng món từng món bày ở trên bàn tròn, lại thay Trương Mông rót nước trà.

Trương Mông luôn miệng nói cảm ơn: "Đa tạ ngươi, ngươi đi ra ngoài trước đi, đợi lát nữa có gì cần, ta sẽ bảo ngươi."

Nhưng làm Trương Mông kinh ngạc là, nam tử trẻ tuổi cũng không có ra ngoài, mà là im lặng không nói ngồi ở nàng đối diện.

"Công tử?" Trương Mông kinh ngạc nhìn thoáng qua nam tử, nhưng nhìn đến nam tử kia tuyệt mỹ vô song đôi mắt, còn có mắt đuôi mắt nốt ruồi son, nàng tâm mãnh nhảy một cái, một cái đáng sợ suy đoán ở đáy lòng nàng hiện lên.

"Hứa ..... Hứa công tử?" Trương Mông dè dặt nói.

Nam tử ngón tay thon dài như ngọc đang cầm ấm trà dừng lại, hần thong dong đem ấm trà bỏ xuống, ngay trước mặt Trương Mông còi ra lụa trắng che mặt, lộ ra hần ngũ quan xinh xắn.

Trương Mông cho dù chuẩn bị tốt tâm lý, cũng bị dọa đến thiếu chút nữa đứng lên. Nàng đối Hứa Lục Trà thực sự có bóng ma trong lòng, vừa nhìn thấy hần, nàng đã cảm thấy môi đang rách ở mơ hồ phát đau nhức.

Hứa Lục Trà về mặt trong vẻ lạnh lùng, đối Trương Mông kinh ngạc cùng kiêng kỵ, hần lạnh như băng mỹ mạo chỉ hơi hơi phập phồng một cái, liền lại không gọn sóng.

"Như thế nào, nhìn thấy ta lại chán ghét như vậy sao?" Hứa Lục Trà lạnh lùng nói.

"Không, không phải là." Trương Mông miễn cưỡng lắc đầu, "Chỉ là người đột nhiên xuất hiện tại nơi này, ta hơi có chút kinh ngạc."

Hứa Lục Trà mắt khép hờ, thu lại tâm tình trong đôi mắt, hần cầm lên ấm trà cấp chính mình rót một chén trà, sau đó cầm lấy chén trà đưa lên môi đỏ mọng, hần cũng không có lập tức uống hết, mà là dùng dư quang nhìn lướt qua Trương Mông, gặp Trương Mông đứng ngồi không yên liền tiếp nhìn về phía cửa, tựa hồ muốn thoát li ra ngoài bộ dáng, hần mỹ mạo ngưng tụ, chợt lóe qua một tia kiên quyết, không chút do dự đem nước trà uống vào.

Hần đặt chén trà xuống, nhàn nhạt đối đứng ngồi không yên Trương Mông nói: "Trương Mông, người không uống trà sao?"

"A, đương nhiên uống." Trương Mông chính toàn thân không được tự nhiên, nghe hần như vậy hỏi thăm, liền cầm lấy chén trà, khẽ nhấp vài ngụm lấy che dấu chính mình lúng túng. Hứa Lục Trà ánh mắt vẫn luôn sáng rực nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt kia tựa như một con cự đối sói nhìn chăm chăm một khối thịt ngon. Trương Mông bị hần nhìn chăm chăm đứng ngồi không yên, không biết làm gì, lại nhìn không được uống mấy chén trà.

Một lát sau, Trương Mông nhìn không được mở miệng: "Hứa công tử, ta cùng ta dưỡng phụ rất lâu không thấy, có nhiều chuyện muốn nói, đợi lát nữa ta dưỡng phụ đại khái sẽ trở lại, Hứa công tử người có thể hay không trước rời đi?"

Hứa Lục Trà cười lạnh: "Dưỡng phụ sao? Người thật là bất hiểu, thế nhưng sẽ đối với dưỡng phụ có tâm tư không nên có."

Trương Mông mặt có chút ít không tốt: "Hứa công tử, người có ý gì?"

"Ta ý tứ người tự nhiên hiểu, người không phải là thích chính mình dưỡng phụ sao?"

Trương Mông mặt chìm xuống đến, mặc dù nàng xác thực đối Dương Tinh có cảm tình, nhưng nàng cũng biết nói lấy Dương Tinh tính tình, Dương Tinh là sẽ không tiếp nhận nàng, hơn nữa tình cảm của nàng đối với Dương Tinh là bị thế tục cười nhạo, cho dù nàng đã từng hy vọng qua cùng Dương Tinh có cái gì, nhưng cùng Dương Tinh tách ra đã hơn một năm, nàng đầu óc cũng chậm chậm tỉnh táo lại, đối Dương Tinh cái kia tâm tư cũng nhạt, nàng bây giờ càng muốn cùng Dương Tinh như thân nhân bằng hữu giống nhau chung đụng, hiện thời bị Hứa Lục Trà chọc phá tâm tư, nàng đã cảm thấy có chút ít không thoải mái, nàng cũng không hiểu chính mình vì cái gì không thoải mái.

Hứa Lục Trà gặp Trương Mông không nói chuyện, một bộ cam chịu thích Dương Tinh bộ dáng, lạnh như băng trong mắt đẹp đột nhiên nhấc lên sóng lớn.

Rõ ràng hần đã biết Trương Mông yêu người là cái kia nam nhân xấu xí, nhưng thấy nàng cam chịu, hần vẫn là ức chế không được chính mình tâm tình. Hần rũ xuống ở trên đầu gối hai tay sít sao nắm chặt quặt xếp, rất lâu mới nhìn xuống nồng đậm ghen tuông.

Hần gợn tay lên cầm ấm trà, lại giúp Trương Mông rót một chén trà, thân nhiên nói: "Thật đáng tiếc, người dưỡng phụ có chuyện ra ngoài, đại khái thời gian ngắn sẽ không trở về."

Trương Mông cầm chén trà tay dừng, nâng mắt nói: "Người lại làm thế nào biết hần thời gian ngắn sẽ không trở về? Là người nhường hần ra ngoài?" Nghĩ đến điểm này, nàng nhìn thấy Hứa Lục Trà ánh mắt cũng thay đổi được không tốt lên.

Trương Mông là biết rõ Hứa Lục Trà tính tình, lúc trước hần đối Tiểu Trù cùng Lâm Hạo chuyện, nàng cũng biết Hứa Lục Trà là một người tâm địa tàn nhẫn, không từ thủ đoạn nào, nàng mặc dù không có ở Hứa Lục Trà trước mặt lộ ra qua ánh mắt không tốt, chỉ là lần này dính đến Dương Tinh, nàng không nghĩ lại đối Hứa Lục Trà khoan dung, nàng nhanh chóng đứng người lên, thanh âm lạnh lùng nói với Hứa Lục Trà: "Hứa công tử, ta hy vọng người không cần làm bất cứ chuyện gì thương tổn đến Dương Tinh, nếu là người dám tổn thương hần, ta sẽ không bỏ qua cho người."

Hứa Lục Trà lạnh lùng nói: "Người nếu là lại đối hần có tâm tư khác, ta sẽ không chỉ thương tổn hần, thậm chí muốn giết hần."

"Hứa Lục Trà! Người dám?!" Trương Mông thanh âm ầm ầm tức giận.

Dương Tinh là kiếp này thượng nàng người trọng yếu nhất, nàng không sẽ cho phép hần đảm nhiệm gì sai lầm, nếu là Hứa Lục Trà đối hần làm cái gì, nàng nhất định sẽ không đối Hứa Lục Trà lưu tình.

Hứa Lục Trà cũng đứng người lên, một đôi mắt đẹp đỏ lên nhìn nàng: "Vậy ngươi liền xem một chút ta đến cùng có dám hay không."

"Ngươi!" Trương Mông tức giận vô cùng, đột nhiên đầu choáng váng, thiếu chút nữa té ngã trên đất, nàng nhanh chóng lấy hai tay chống trụ mép bàn, mới miễn cưỡng không chế được không ngã xuống.

Nàng chậm chậm ngồi xuống thân thể, nhìn về phía Hứa Lục Trà ánh mắt vừa tức giận lại bất đắc dĩ: "Hứa công tử, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể buông tha ta, ta sớm đã nói với ngươi, chúng ta không thể nào."

Hứa Lục Trà cắn răng nói: "Trương Mông, ta sẽ dây dưa ngươi cả đời, ngươi đừng tưởng né tránh ta."

Trương Mông bị hấn lời nói kích thích đến, tâm tình kích động, đầu óc chóng mặt càng thêm nghiêm trọng, thân thể cũng chậm chậm trở nên mềm mại vô lực, toàn thân nóng lên. Trương Mông thời gian qua con ngươi sáng ngời trở nên xuân ý tràn trề, trắng nõn mặt chậm rãi nhiễm lên đỏ ửng.

"Hứa Lục Trà! Ngươi cho ta hạ độc?" Trương Mông không thể tin nói, thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi.

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú cũng thay đổi được đỏ bừng, hô hấp dồn dập đứng lên, chỉ là hấn mỵ mâu như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng, hấn cười lạnh nói: "Ngươi đã như vậy để ý cái kia nam nhân xấu xí, vậy ta liền làm cho các ngươi không có khả năng cùng một chỗ."

"Ngươi …… hèn hạ!" Trong cơ thể sóng nhiệt từng đợt rồi lại từng đợt đánh thẳng vào Trương Mông lý trí, nàng toàn thân nóng rang, phía dưới đã tuôn ra d\*m thủy, một đôi mắt đẹp đã mất bình thường thanh minh, ngậm nhu hòa thủy quang, cho dù là tức giận trừng mắt Hứa Lục Trà, lộ ra đến cùng không phải là tức giận, mà là mê ly tình ý.

Hứa Lục Trà so với nàng cũng không khá hơn chút nào, mỵ mâu chứa thật sâu dục vọng, hô hấp dồn dập, giữa hai chân địa phương cứng rắn đỉnh quần lót, trường đau nhức khó nhin.

Cho dù Hấn từng ở thanh lâu lớn lên, nhìn quen vô số chuyện phong nguyệt, nhưng hấn nội tâm lại là cực kỳ bảo thủ, hấn thời gian qua đem trình tiết xem rất nặng. Trước kia câu dẫn nữ tử khác, hấn không bao giờ cho phép nữ tử động tay động chân với hấn, cho dù là dặt tay cũng không được. Bởi vì hấn tốt đẹp thân thể là dành cho tương lai thê chủ, hấn toàn bộ thể xác và tinh thần đều là để dành cho tương lai thê chủ.

Mà hiện thời vì Trương Mông, hấn bỏ xuống chính mình cơ bản nhất tôn nghiêm, như kỹ nữ giống nhau không thể chờ đợi được đem thân thể hiến tặng cho nàng, hấn không nghĩ tới thời gian qua mắt cao hơn đầu mình sẽ biến thành dễ tiện như thế.

Hấn ngón tay thon dài trắng nõn run rẩy cỡi bỏ chính mình tà áo, xanh nhạt quần áo chậm rãi từ hấn trên người chảy xuống, tuyết trắng áo lót nhẹ nhàng bao vây lấy hấn như ngọc thân thể, trước ngực phần hồng hai điểm ở dưới mỏng manh áo lót như ẩn như hiện.

"Hứa …… công tử, xin ngươi đừng tay được không." Trương Mông bởi vì cố nén mãnh liệt dục vọng, ý thức trở nên có chút ít mơ hồ, trong suốt mồ hôi từ thái dương chảy xuống, nàng nghĩ đứng dậy lúc này rồi đi, lại toàn thân mềm mại vô lực.

Hứa Lục Trà trên người nhàn nhạt mùi thơm ngát thỉnh thoảng đánh úp về phía nàng mũi, làm cho thân thể nàng nóng rang đến cực điểm, càng thêm không thể chịu được. Nàng nghiêng đầu không nhìn Hứa Lục Trà, môi do nhẫn nại đến cực điểm mà cắn ra máu tươi.

Hứa Lục Trà trên người áo lót chảy xuống, lộ ra da thịt trắng trong mềm mịn, eo nhỏ chân dài, hấn ở trần, hạ thân chỉ mặc quần lót, đi đến Trương Mông trước mặt, hấn cúi người xuống ôm lấy Trương Mông, thấp giọng nói: "Trương Mông, ta đem thân thể cho ngươi."

Trương Mông dùng sức đẩy ra Hứa Lục Trà, thân thể bởi vì được lực mà khê ngửa ra sau, nàng nhanh chóng vịn lấy cái bàn, không chế không để thân thể ngã xuống, vừa mới đẩy ra Hứa Lục Trà, tựa hồ đã dùng hết chính mình khí lực, hiện thời nàng liền đứng người lên đều không nổi.

"Hứa Lục Trà, ngươi không cần dính vào, mau đem giải dược giao ra đây."

Hứa Lục Trà bị Trương Mông đẩy ngã xuống đất, hấn hai tay chống đất, tóc dài đen nhánh rủ xuống đến che kín hấn vẻ mặt, giữa hai chân dục vọng cao ngất, đỉnh quần lót còn khê thấm ướt nhẹp.

"Không có giải dược." Hứa Lục Trà nói giọng khàn khàn.

Hấn chậm rãi bò dậy, ngay trước mặt Trương Mông, chậm rãi đem quần lót cỡi ra, thân thể trần truồng một lần nữa đi đến Trương Mông trước mặt, cúi người ôm lấy Trương Mông. Trương Mông dùng sức giãy giụa, lần này lại giãy giụa không được, Hứa Lục Trà gất gao ôm lấy nàng, đầu tựa vào Trương Mông cần cổ, Trương Mông có thể cảm nhận được nóng hổi nước mắt thấm ướt cổ nàng.

Trương Mông lý trí dần dần bị trong cơ thể mãnh liệt dục vọng bao phủ, không kìm lòng nổi đưa ra hai tay, ôm lại Hứa Lục Trà. Hứa Lục Trà toàn thân cứng đờ, hấn chậm rãi buông ra Trương Mông tay, muốn đứng người lên, nhưng là Trương Mông lại không cho hấn rời đi, một tay cầm Hứa Lục Trà nhu hòa cái cảm, hôn lên môi đỏ mọng của Hứa Lục Trà.

Nàng hôn vừa vội vừa nặng, một chút cũng không ôn nhu, Hứa Lục Trà ngờ ngác một chút, càng thêm nhiệt tình đáp lại nàng. Hấn khê mở môi đỏ mọng, nhậm Trương Mông lưỡi chui vào hấn trong miệng tùy ý cắn quết.

Trương Mông nóng lòng đem y phục trên người kéo ra, quần áo bộ khoái trắng xen lẫn hồng cỡi ra một nửa, nàng màu nhạt cái yếm cứ như vậy bại lộ trong không khí, tuyết trắng bộ ngực bự chen lẫn ra ngoài.

## Chương 42

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGUNG SƯƠNG



Hứa Lục Trà bị Trương Mông hôn ý loạn tình mê, cả người ôm chặt lấy Trương Mông, thon dài trắng muốt cái cổ khẽ ngửa ra sau, hạ thân sung to vô ý thức cọ Trương Mông.

Trương Mông đè hấn ngã xuống đất, giạng chân ở hấn khít khao trên bụng, bàn tay mang móng kén xoa nắn hấn.

Hứa Lục Trà kêu lên một tiếng đau đớn, thực cốt khoái cảm như điện xẹt từ xương sống nhanh chóng chạy toán loạn toàn thân, tuyết trắng thân hình căng thẳng, hấn kéo ra Trương Mông tay, nói giọng khàn khàn: "Trương Mông, ngươi hiện tại có biết ta là ai không? Ngươi cũng biết ngươi ở đối với người nào làm chuyện như vậy sao?"

"Ngươi là Hứa Lục Trà, ta đối Hứa Lục Trà làm chuyện như vậy." Trương Mông thấp giọng trả lời, cúi người hôn Hứa Lục Trà môi đỏ mọng.

Hứa Lục Trà mỹ mâu tràn ra nước mắt, lẩm bẩm nói: "Chỉ cần ngươi không đem ta nhận lầm làm người khác liền hảo." Hấn đưa ra tuyết trắng cánh tay ôm Trương Mông cái cổ, nhiệt tình hôn trả lại nàng.

Trương Mông, ta vì ngươi buông tha cho tự tôn, buông tha cho danh tiếng, buông tha cho quyền thế cùng tiền tài, đem chính mình hết thảy tất cả đều cho ngươi, ngươi ngàn vạn không cần phụ ta .....

Hứa Lục Trà nắm lên Trương Mông tay, đem nàng tay phủ lên dục vọng sung to của mình, tùy ý nàng xoa nắn chính mình, nâng lên tuyết trắng cánh tay nhẹ nhàng cời bỏ Trương Mông cái yếm cùng dây lưng .....

Làm Trương Mông ôn nhu tiến vô hấn thời điểm, đây đều là lần đầu tiên làm hai người khó chịu nhăn mày lại, Trương Mông đau hít sâu một hơi, muốn đứng dậy, Hứa Lục Trà vội ôm trụ nàng eo, không cho nàng rời đi.

Bị Trương Mông tiến vào cảm giác thích cực kỳ, phảng phất là bị Trương Mông ôn nhu yêu giống nhau, đáy lòng hạnh phúc càng lúc càng nồng đậm, tựa như uống rượu trộn với mật ong, say khướt, lại ngọt đến trong lòng.

Hấn thẹn thùng nâng cao eo, chờ đợi Trương Mông càng thêm ôn hòa dồn dập đối hấn. Rất nhanh Trương Mông ở được lực dưới ảnh hưởng, dần dần không cảm giác được đau đớn, bắt đầu động thân làm lên .....

.....

Sau khi mây mưa kịch liệt xong, Trương Mông trầm trầm đã ngủ.

Hứa Lục Trà còn ở Trương Mông trong cơ thể, chậm chạp không muốn rút ra ngoài. Hấn ôm Trương Mông mảnh mai eo, si ngốc xem Trương Mông đỏ ửng mặt, hấn ôn nhu đem môi đỏ mọng tới gần, nhẹ nhàng hôn Trương Mông gò má, khước miệng, sau đó lại nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi đang khẽ mở kia.

Nguyên lai cùng người mình yêu hoan hảo là chuyện hạnh phúc cùng vui sướng như thế, cái loại đó vì đối phương dâng ra hết thảy tâm tình, còn có bị đối

phương ôn nhu vuốt ve cảm giác, quả thực tốt đẹp nhường người cả đời khó quên.

Hắn không hối hận đem tấm thân xử nữ cho nàng, cho dù muôn đời muôn kiếp không trở lại được, hắn cũng không hối hận.

Hắn đưa ra trái rộng vết hôn tuyết trắng cánh tay, đem ném xuống đất y phục đắp lên hắn cùng Trương Mông trên người, che kín hắn cùng Trương Mông liền kề thân thể.

Đội lạt nửa Trương Mông sẽ phải tỉnh lại, nàng đại khái sẽ không dễ dàng buông tha hắn đi. Nghĩ đến Trương Mông có thể sẽ đổi hắn lời nói lạnh nhạt, mắng hắn không biết xấu hổ, mắng hắn dám dăng, dè tiện, Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú trắng nhợt, hắn lưu luyến si mê đầu tựa vào Trương Mông trên cổ.

Nếu đã nhất định phải đổi mặt những chuyện kia, hắn liền thừa dịp lúc này thật tốt hưởng thụ thời gian ở cùng Trương Mông, ít nhất tại lúc này, hắn có thể lừa gạt mình, hắn cùng Trương Mông là lẫn nhau thích.

Hứa Lục Trà nhắm mắt lại không bao lâu, ra ngoài rất lâu Dương Tinh liền trở về.

Dương Tinh mới vừa mở cửa, liền nhìn thấy trên đất nằm hai người nam nữ thân không mảnh vải, cho dù bọn họ được y phục che lại, nhưng lộ ra bên ngoài cánh tay trần đầy vết hôn, cùng trong không khí phát ra nhàn nhạt ái muội hương vị, rõ ràng nói lên bọn họ vừa mới làm cái gì

Dương Tinh một tiếng thét kinh hãi, vội vàng đem cửa phía sau đóng kín, che đi ánh mắt tiểu nhị đang ở sau lưng hắn.

Cửa bị猛然 đóng kín, tiểu nhị mũi thiếu chút nữa bị đụng lệch, nàng gõ cửa, mê hoặc hỏi: "Dương công tử, xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì, người trước rồi đi đi." Dương Tinh thanh âm thấp phần bình tĩnh, tiểu nhị cũng không có hoài nghi gì, liền xoay người rồi đi.

Hứa Lục Trà chống đỡ người đứng dậy, y phục từ hắn lồng ngực chảy xuống, lộ ra hắn trần đầy vết hôn da thịt. Hắn thông dong nhặt lên trên đất áo lót, chậm rãi mặc.

Dương Tinh quay lại không nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ta cần nên biết, người cùng A Mông xảy ra chuyện gì."

"Ta cùng nàng xảy ra chuyện gì, người không phải là rất rõ ràng sao?"

Hứa Lục Trà từ Trương Mông trong cơ thể rút ra, hắn khẽ thở hổn hển, đem trên hạ thân tinh dịch tinh tế lau sạch sẽ, chậm rãi mặc lên quần lót.

Trương Mông bị này động tĩnh, cũng chậm chậm thanh tỉnh lại, nàng mê mẩn hai tròng mắt dần dần trở nên thanh minh, cùng Hứa Lục Trà phát sinh những chuyện kia nhanh chóng tràn vào nàng đầu óc.

Trương Mông kinh hô một tiếng, trên mặt trắng nhợt, nắm chặt quần áo đang đắp trên người, nhanh chóng ngồi dậy. Nhưng là phía dưới hạ thân truyền đến cảm giác xé rách đau đớn, còn có đột nhiên tuôn ra nước, làm cho nàng toàn thân cứng đờ, chau mày, mãnh liệt tức giận nhanh chóng tràn ngập nàng đầu óc.

"Hứa Lục Trà!" Trương Mông giọng căm hận rống to.

Đang ở mặc áo ngoài Hứa Lục Trà quay đầu lại nhìn thoáng qua Trương Mông, vốn là vẻ đẹp nhu hòa con mắt ở tiếp xúc đến Trương Mông trần đầy hận ý đôi mắt lúc, mỹ mâu bỗng chốc âm trầm xuống, hắn lạnh lùng mở miệng: "Người tỉnh rồi sao? Chúng ta chuyện vẫn là để cho người dưỡng phụ bắt gặp."

Trương Mông đôi mắt đảo qua, quả nhiên thấy được đứng ở một bên dựa lưng về phía bọn họ Dương Tinh, Trương Mông phảng phất như bị sét đánh.

"Dương Tinh ..... ta ..... "

Dương Tinh nhàn nhạt mở miệng cắt đứt Trương Mông lời nói: "A Mông, người trước mặc quần áo đi, ta đi ra ngoài trước. Người cùng Hứa công tử mặc chỉnh tề sau, liền ra tới tìm ta, ta có việc cùng các người nói."

Dương Tinh nói xong, liền mở cửa đi ra ngoài, cũng không quên sẵn sóc giúp bọn họ đóng cửa lại.

Trương Mông kinh ngạc xem cửa bị đóng lại, đôi mắt khẽ phiếm hồng. Nàng kể từ khi xuyên đến thế giới nữ tôn này, có rất ít chuyện làm cho nàng đỏ mặt, cho dù là trước kia Dương Tinh vụng trộm rồi đi, nàng cũng không có khóc. Mà hiện thời bị Hứa Lục Trà như thế đối đãi, nàng ủy khuất đỏ mặt.

Có lẽ ở nữ tôn thế giới người người xem đến, nàng cùng Hứa Lục Trà chuyện, cho dù là Hứa Lục Trà không đúng, nhưng tất cả mọi người sẽ đau lòng Hứa Lục Trà mất đi tấm thân xử nữ, từ đây tái giá không đến hảo thê chủ, bị người phi nhổ, cũng sẽ âm thầm ghen tị nàng có diễm phúc. Nhưng là ở hiện đại sinh hoạt hơn hai mươi năm Trương Mông cho rằng Hứa Lục Trà dạng này đối với nàng, không thể nghĩ ngờ là cường bức.

Hứa Lục Trà cúi người xuống, đem nàng quần áo đưa cho nàng. Trương Mông hung hăng đẩy ra hắn tay, lạnh lùng nói: "Hứa Lục Trà, người thật làm cho ta chán ghét."

Hứa Lục Trà tuần tú mặt trắng bệch, trái tim tựa hồ bị cái gì hung hăng đụng phải một cái, đau hắn cơ hồ hô hấp không đến. Hắn cười lạnh nói: "Nếu đã cho rằng ta chán ghét, lại vì sao cười trên người ta, muốn ta một lần lại một lần?"

"Còn không phải bởi vì ngươi hèn hạ vô sỉ, cho ta hạ loại thuốc kia ……." Trương Mông nghiêng răng nghiêng lợi, "Đừng nhìn ta nữa, nhìn đến ngươi mặt, ta liền hận không thể đánh ngươi."

Trương Mông nhanh chóng mặc quần áo, Hứa Lục Trà liên tục mắt lạnh nhìn nàng, chỉ là hần phiếm hồng mỹ mầu càng không ngừng tràn ra nước mắt. Hần cũng không lau, tùy ý nước mắt thuận hần mặt nhỏ xuống.

Trương Mông thời gian qua tính tình mềm mại, đối đãi người ôn nhu, nhưng là dạng này tính cách nàng cũng có giới hạn của mình, Hứa Lục Trà đụng đến nàng giới hạn cuối cùng, xâm phạm nàng, nàng tự nhiên đối Hứa Lục Trà không có có sắc mặt tốt.

Nàng sau khi mặc quần áo vào, không thêm quan tâm đến Hứa Lục Trà, mở cửa muốn đi ra đi.

Hứa Lục Trà đột nhiên nổi cơn điên giống nhau, bỏ nhào vào phía sau nàng, vươn tay siết sao ôm nàng eo. Trương Mông dùng sức giãy giụa, cũng giãy giụa không thoát.

"Hứa Lục Trà! Ngươi thả ta ra!"

"Trương Mông, lần này là ta sai, ngươi đừng không để ý tới ta …… "

Trương Mông lạnh lùng nói: "Ngươi có thể hay không đừng lại từ thiên lạn đánh? Ngươi còn có muốn hay không tự tôn?"

Hứa Lục Trà dùng miệng môi cọ Trương Mông cái cổ, nóng hổi nước mắt thấm ướt Trương Mông cổ áo, hần nức nở nói: "Ta đem hết thảy đều cho ngươi, ta đã hoàn toàn không có tất cả, xin ngươi không cần vứt bỏ ta …… "

"Trương Mông, ta đã là người của ngươi, ngươi không được đối ta không chịu trách nhiệm …… "

Trương Mông hung hăng hất tay của hần ra, giọng căm hận nói: "Hứa Lục Trà, hết thảy đều là ngươi tự làm tự chịu, ta sẽ không đem ngươi bảo đảm quan phủ, nhưng ta cũng vậy sẽ không đối với ngươi chịu trách nhiệm. Giữa chúng ta tình nghĩa nhất đao lưỡng đoạn, từ đây chúng ta lại không quan hệ."

Trương Mông nói xong, nhấc chân đi ra ngoài.

Hứa Lục Trà sắc mặt xám trắng, mỹ mầu một mảnh tro tàn. Trái tim kịch liệt co rút đau đớn, mỗi một lần hô hấp khó khăn, trái tim đau đớn khiến hần không thở nổi. Hần từ từ nắm chặt hai tay, bén nhọn móng tay đâm rách hần non mềm lòng bàn tay, nồng đặc máu tươi từ khe hở chảy ra.

……

Gặp Trương Mông đi ra, chờ ở bên ngoài Dương Tinh nhíu chặt được lông mày khẽ buông lỏng, hần âm giọng hỏi: "A Mông, Hứa công tử đâu?"

Trương Mông mặt lạnh: "Hần ở bên trong."

"Nam tử nên thẹn thùng một chút, nếu đã hần không muốn đi ra, vậy chúng ta liền vô phòng nói chuyện đi." Dương Tinh giơ tay lên vuốt vuốt Trương Mông đỉnh đầu, kéo Trương Mông đi vào.

Hứa Lục Trà vẫn kinh ngạc đứng ở chỗ cũ, phảng phất sẽ không động tượng gỗ giống nhau, toàn thân phát ra tuyệt vọng hơi thở. Lúc Trương Mông bọn họ trở về, hần cũng không ngẩng con mắt xem qua bọn họ một cái.

Dương Tinh giơ tay lên vừa muốn chạm vào Hứa Lục Trà, Hứa Lục Trà đột nhiên hung hăng đẩy ra hần tay, Dương Tinh tuyết trắng mu bàn tay nhanh chóng hồng.

"Hứa Lục Trà!" Trương Mông tức giận kêu lên.

Hứa Lục Trà nâng lên trống rỗng mỹ mầu, nhìn Trương Mông một cái, hần môi đỏ mọng quý dị nhếch lên. Xoay người đi trở về ngồi ở bên bàn tròn, hần cầm lấy phóng ở trên bàn tròn quạt xếp, ngón tay thon dài đặt nhẹ cán quạt, bén nhọn mũi nhọn nhanh chóng từ phiến mũi nhọn bắn ra.

Trương Mông không có chú ý tới Hứa Lục Trà động tác, nâng Dương Tinh tay, đau lòng đối hần tay thối thối. Dương Tinh rút tay về, mỉm cười nói: "Ta không sao, A Mông."

"Nhưng là …… "

"Ta thật không có chuyện. Ngươi cũng không cần trách cứ Hứa công tử." Dương Tinh âm giọng nói, hần đem Trương Mông kéo đến Hứa Lục Trà bên cạnh, nhường Hứa Lục Trà cùng Trương Mông vai sóng vai.

"Các ngươi đã đã phát sinh quan hệ, không bằng các ngươi thành thân đi."

"Lạch cạch" một tiếng, phiến mũi nhọn đã bắn ra đuôi quạt rơi xuống, hần trong mắt đẹp từ khi biến mất, không thể tin ngẩng đầu nhìn về phía Dương Tinh.

Trương Mông cũng bị cả kinh không nhẹ, lấp bắp mở miệng: "Dương, Dương Tinh, ngươi nói cái gì? Muốn ta cùng hần thành thân?"



"Ân." Dương Tinh mỉm cười nói, "À Mông, Hứa công tử đã đem thứ trọng yếu nhất cho ngươi, ngươi cũng không thể không chịu trách nhiệm. Huống chi, Hứa công tử đối với ngươi yêu sâu đậm, hẳn cho dù đối toàn bộ thế giới đều không tốt, lại vĩnh viễn sẽ không tổn thương ngươi. Hứa công tử là người phụ quân, hẳn sẽ thay ta bảo vệ ngươi cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 43

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



"Trương Mông, các ngươi thành thân đi."

Dương Tinh thanh âm ôn hòa, nghe vậy Trương Mông vừa tức giận lại ủy khuất, nhưng nếu là Dương Tinh, nàng cũng sẽ không nổi giận.

Kể từ khi nghe được Dương Tinh lời nói, Hứa Lục Trà vẫn luôn khiếp sợ, một đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm Trương Mông, căng thẳng toàn thân cứng ngắc, tuyết trắng hai tay không ngừng nắm chặt lại buông ra, hẳn biết rõ Trương Mông sẽ không chịu cưới hắn, nhưng hắn vẫn là hy vọng.

"Ta sẽ không cưới hắn, cho dù là ngươi, cũng không có có quyền muốn ta cưới hắn." Trương Mông không có nhìn Hứa Lục Trà, nàng đè nén thanh âm nói với Dương Tinh xong, liền nắm chặt bội đao, xoay người rời đi.

Bây giờ, nàng thật hận Hứa Lục Trà, hận hắn đối với nàng làm chuyện như vậy. Nàng là một người bảo thủ, trải qua hai đời, nàng đều không cùng nam nhân nắm tay, càng không có yêu đương qua, nàng đối tình yêu là có nhiều mơ ước. Nhưng bởi vì Hứa Lục Trà ích kỷ, nàng thất thân, còn bị người mình thích bức bách cùng Hứa Lục Trà thành thân.

Dương Tinh ở sau lưng gọi lại nàng, Trương Mông lại không giống như trước đây lao về phía hắn, mà là bước nhanh hơn chạy khỏi nơi này. Vốn dĩ gặp lại Dương Tinh là một chuyện thật vui vẻ, mà lúc này, nàng hận không thể trốn đi, lại càng không muốn xuất hiện ở trước mặt Dương Tinh, cùng Hứa Lục Trà phát sinh quan hệ một khắc kia, nàng đã không có tư cách lại thích Dương Tinh.

Hứa Lục Trà vẫn trở mắt nhìn Trương Mông rời đi, cả người phảng phất bị một chậu nước lạnh đổ xuống, tay chân lạnh buốt, sắc mặt trắng bệch.

Dương Tinh nhìn Hứa Lục Trà tuyệt vọng bộ dáng, trấn an nói với hắn: "Hứa công tử, ngươi không cần khổ sở, ta cùng A Mông ở chung mười năm, đối với nàng hết sức hiểu rõ. A Mông đối với ngươi là khác biệt, chỉ là nàng vẫn luôn thấy không rõ chính mình tình cảm mà thôi."

Hứa Lục Trà thu hồi ánh mắt, xem Dương Tinh ánh mắt dị thường lạnh như băng, hắn nâng lên tuyết trắng tay, hung hăng tát xuống mặt Dương Tinh.

Nói cho cùng, Trương Mông cũng là bởi vì cái này nam nhân xấu xí mà cự tuyệt hắn. Nam nhân xấu xí này còn đặc biệt chạy đến trước mặt hắn giả mù sa mụ nói với hắn Trương Mông đối hắn khác biệt, đây là đang châm chọc hắn hay là tội nghiệp hắn? Bất kể là cái nào, hẳn Hứa Lục Trà đều không cần.

Nhưng là bàn tay còn chưa tắt xuống đã bị Dương Tinh từng tập võ bắt lấy cổ tay: "Hứa công tử! Ngươi tại sao làm vậy?"

Hứa Lục Trà dùng sức hất ra tay hắn, mũi chân đá quạt xé, ném lên trên, dùng tay bắt, hung hăng hướng về Dương Tinh đâm tới.

Nếu Trương Mông đã không cần hắn nữa, hắn không có gì cả, còn để ý cái gì? Hắn hiện tại liền giết cái này tự cho là đúng nam nhân xấu xí.

Hứa Lục Trà công kích vừa vội vừa ngoan, chỉ là Dương Tinh đều tránh né được, cuối cùng không thể nhịn được nữa, đem Hứa Lục Trà trên tay quạt xé đoạt đi.

"Hứa công tử! Ta đối với ngươi không có ác ý, ngươi không cần đối ta như vậy!" Dương Tinh lên tiếng nói.

Hứa Lục Trà lại đối hắn lời nói ngoảnh mặt làm ngơ, nắm lên chén trà trên bàn hung hăng hướng về Dương Tinh ném đi.

Dương Tinh triển khai quạt xé, đem chén trà đều đỡ, sau đó bước nhanh dựa vào gần Hứa Lục Trà, lấy ngón tay nhanh chóng ở trên người hắn điểm vài cái.

Hứa Lục Trà thân thể mềm nhũn, sẽ phải ngã nhào trên đất.

Dương Tinh nhanh chóng vịn Hứa Lục Trà thân thể, đem hắn nhẹ nhàng để xuống đất.

"Hứa công tử, ngươi bình tĩnh chút sao."

Hứa Lục Trà đỏ tươi mặt mũi chậm rãi khôi phục bình thường, nước mắt nhanh chóng ở hốc mắt ngưng tụ, từng giọt rớt xuống.

Dương Tinh từ Hứa Lục Trà trong tay áo lấy ra khăn tay, vì hắn lau nước mắt, mới hoàn thành nói: "Hứa công tử, ngươi là một người thông minh, nhưng khi ngươi gặp Trương Mông, lại luôn làm những việc ngốc tự mình hại mình vậy? Ngươi như vậy không thể nào được đến Trương Mông tâm, Trương Mông thời gian qua thích mềm không thích cứng."

Hứa Lục Trà ngẩng đầu lên, ngoan thành nói: "Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?"

Dương Tinh âm giọng nói: "Ta chỉ muốn nói, ngươi nếu là thật sự yêu Trương Mông, liền cố gắng làm cho mình trở nên ôn nhu, đừng như vậy đối đãi nàng."

"Nàng không cần ta ôn nhu! Nàng chỉ để ý ngươi!"

Hắn khi nào thì không ôn nhu đối nàng? Ở trước mặt nàng, hắn lúc nào cũng chú ý bảo trì hình tượng, chỉ là nàng lần lượt cự tuyệt hắn, không để cho hắn bất cứ cơ hội nào, hắn mới có thể tâm tình mất khống chế. Mà Trương Mông cự tuyệt hắn, còn không phải là bởi vì nam nhân tự cho là đúng này sao?

Hứa Lục Trà từng mất Dương Tinh, hận không thể hiện tại liền giết chết hắn.

Dương Tinh nghe được Hứa Lục Trà lời nói, hơi ngần ra, lập tức đôi mắt chợt lóe qua bất đắc dĩ: "Nếu là trước đây, ta còn có thể nói Trương Mông thích ta, chỉ là hiện tại ta lại cảm nhận được Trương Mông đối ta đã không còn loại tình cảm đó, nàng có lẽ đã nghĩ thông suốt, muốn coi ta như bằng hữu hoặc là dưỡng phụ."

"Trương Mông hết sức thương tiếc ngươi, cho dù ngươi làm ra rất nhiều chuyện xấu, nàng cũng không có cường chế đem ngươi bắt về phủ nha môn, nàng đối với ngươi là thật khác biệt."

Nhìn Hứa Lục Trà gắt gao từng mất hắn, Dương Tinh chỉ bất đắc dĩ cười cười: "Hứa công tử, nói thật ta cũng không phải là hết sức thích ngươi, thậm chí cảm thấy ngươi không xứng với Trương Mông, chỉ là Trương Mông để ý ngươi, mà ngươi lại là người thích hợp nhất với Trương Mông, ta mới nghĩ tới cho các ngươi thành thân..."

Thân thể của Trương Mông sẽ mang đến cho nàng tai họa sát thân, mà Hứa Lục Trà có tâm cơ, lại ngoan độc, quan trọng nhất hắn là một người si tình, vì Trương Mông, hắn có thể trả giá hết thảy. Như vậy liền đủ, chỉ có hắn mới có thể bảo vệ Trương Mông một đời.

Dương Tinh thu hồi trong nội tâm phiền muộn, đối Hứa Lục Trà nói: "Hứa công tử, ta sẽ giúp ngươi."

Chỉ cần Trương Mông bình an một đời, so với cái gì đều tốt.

...

Hứa Lục Trà trở lại Hứa phủ, Từ Y vội vội vàng vàng đuổi đi lên: "Công tử! Cả ngày hôm nay ngươi đi đâu vậy, Từ Y lo lắng ngươi muốn chết."

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú lạnh lùng, phảng phất không nhìn thấy Từ Y, đối Từ Y hờ hững hướng phía trước đi.

Từ Y nhanh chóng đi sau lưng Hứa Lục Trà, đôi mắt phiếm hồng, thao thao bất tuyệt mở miệng: "Lão gia vừa mới đến tìm qua ngươi, bảo là muốn đem ngươi trục xuất Hứa phủ, hắn còn nói cho dù là phu nhân cũng sẽ không quản ngươi."

"Công tử, người nói muốn như thế nào cho phải? Từ Y vừa mới đi tìm phu nhân, nàng xác thực đối với người hết sức thất vọng, Từ Y sợ nàng thật không quản người. Phu nhân là một người sĩ diện như thế..."

Gặp Hứa Lục Trà cả người đắm chìm ở bên trong thế giới của mình, như cũ đối hẩn hồ hững, Từ Y có chút ít phiền muộn: "Công tử!"

Hắn nhanh chóng chuyển tới Hứa Lục Trà trước mặt, ngăn đón Hứa Lục Trà, không cho hắn đi về phía trước.

"Người ngược lại nghe Từ Y nói đi! Người chẳng lẽ liên một chút cũng không lo lắng mình sẽ bị đuổi ra Hứa phủ sao?"

Hứa Lục Trà cuối cùng nâng lên mỹ mâu, lạnh lùng nói: "Có Tần Lung ở đây, hắn không dám đụng đến ta."

Từ Y ngẩn ra, nghĩ đến liên tục nịnh bợ công tử Tần Lung, cả người liền thoải mái.

Trần Việt hiện tại xác thực không dám đụng vào công tử, Trần Việt cũng chỉ là lại đây nói cho thỏa mãn mà thôi.

Nhìn công tử cuối cùng khôi phục một chút trước kia bình tĩnh, Từ Y trong lòng cao hứng, hắn gật đầu liên tục: "Từ Y thực ngu xuẩn, thế nhưng không nghĩ tới Tần tiểu thư! Công tử cho nàng ra nhiều mưu kế như thế, làm cho việc làm ăn của nàng trở nên càng ngày càng tốt, nàng tuyệt đối không thể nào không giúp công tử, liên tính công tử bị trục xuất Hứa phủ, công tử ở Tần tiểu thư chỗ đó được đến đất đai, tài sản, cũng nhường công tử qua hảo..."

Hứa Lục Trà không tiếp tục để ý Từ Y, liền đẩy ra Từ Y, chuẩn bị đi trở về phòng.

Chẳng qua là khi hắn giơ tay lên thời điểm, Từ Y nhìn đến hẩn khuỷu tay xanh xanh tím tím, tựa hồ bị ngược đãi qua giống nhau.

Hắn kinh hô một tiếng, nhanh chóng nắm tay Hứa Lục Trà lên, vén ống tay áo, quả nhiên thấy Hứa Lục Trà tuyết trắng cánh tay che kín bầm tím vết thương.

"Công tử, người làm sao vậy?"

Nhìn Hứa Lục Trà cổ tay không có thủ cung sa, hẩn lại là kinh hoàng: "Công tử, người thủ cung sa đâu?"

Hứa Lục Trà vốn là lạnh như băng gương mặt tuấn tú nhu hòa một cái, theo mà đến là tan nát cõi lòng tuyệt vọng, hẩn ách thanh âm nói ra: "Ta đem thân thể cho nàng."

Từ Y đôi mắt mở to, phảng phất như sét đánh: "Công... Công tử... Người như thế nào như vậy đấy?"

Không nói đến nam tử mất đi trinh tiết sẽ bị phi nhổ như thế nào, chẳng phải công tử liên tục xem trinh tiết như tính mạng mình, hẩn đem thân thể cho Trương bộ khoái, liền tương đương với đem tính mạng giao cho Trương bộ khoái. Nếu là Trương bộ khoái không cần công tử, công tử nhất định sẽ điên mất.

Nhưng bây giờ công tử tâm tình còn tính ổn định, Từ Y cũng không biết thái độ của Trương Bộ Khoái sẽ đối công tử như thế nào. Có lẽ nàng cũng không có cự tuyệt công tử... Nhưng nếu nàng không có cự tuyệt công tử, mà là tiếp nhận công tử, công tử hiện tại tâm tình lại không đúng..

Từ Y bởi vì Hứa Lục Trà mà khiếp sợ nói, lại không biết có người đang núp trong bóng tối nghe lén, khóe miệng tràn ra trào phúng mỉm cười.

Người kia len lén rời đi Hứa Lục Trà sân viện, thẳng đến Trần Việt sân viện.

"Cái gì? Hắn không còn trong sạch?" Trần Việt mạnh đứng người lên.

"Đúng vậy, lão gia. Hắn thủ cung sa đã không có."

Trần Việt trào phúng cười lạnh: "Quả nhiên hẩn cùng phụ thân hẩn giống nhau không biết xấu hổ." Hắn chậm chậm ngồi xuống, sung sướng mở miệng: "Nếu hẩn đã như vậy không thể chờ đợi được tìm đường chết, vậy ta cũng không thể không thành toàn hẩn."

Người kia nhìn thấy kiến Trần Việt âm ngoan ánh mắt, hiểu Trần Việt chủ ý, cúi đầu nói: "Ta sẽ để toàn bộ Vân Thành người đều biết chuyện hẩn không sạch sẽ..."

"Công tử... Trương bộ khoái nói như thế nào?" Từ Y nhìn chăm chăm Hứa Lục Trà tái nhợt mặt rất lâu, cuối cùng gian nan hỏi.

Nhưng Hứa Lục Trà lại không nghĩ nói nhiều, trực tiếp đẩy ra hẩn, đi vào phòng, khép cửa phòng lại.

"Công tử!" Từ Y đập cửa, nhưng người ở bên trong không có chút nào đáp lại.

Từ Y nhớ tới vừa mới Hứa Lục Trà tiêu tụy không chịu nổi, lại không tức giận, trong lòng rất khó chịu.

Hắn chậm rãi bỏ xuống tay, cúi thấp đầu xuống.

Công tử không nên như vậy, hẩn hẩn là bình tĩnh tỉnh táo, chói lọi, một cái nhăn mày một cái nụ cười liền khả năng hấp dẫn vô số người ánh mắt.

Hứa Lục Trà ở trong phòng một ngày, vẫn không có đi ra.

Trong lúc đó, Trần Trường đến tìm qua Hứa Lục Trà, nàng đứng ở ngoài cửa, càng không ngừng khẩn cầu Hứa Lục Trà đi ra gặp nàng.

Nàng nức nở nói: "Trà Nhi, ta không quan tâm ngươi danh tiếng hồng, ta cũng vậy không quan tâm trong lòng ngươi có người khác. Ta sẽ thật tốt đối với ngươi, ngươi gả cho ta được không?"

Từ Y ở một bên xem, gặp Trần Trường khóc không kèm chế được, trong lòng không đành lòng, khuyên nhủ: "Trần tiểu thư, ngươi vẫn là về trước đi, công tử lúc này sẽ không gặp ngươi."

Hứa Lục Trà là ở ngày thứ hai buổi trưa mới từ trong phòng đi ra.

Hai ngày không ăn không uống không ngủ hần liền đi đường đều lung lay sắp đổ, gương mặt tuấn tú lại trắng bệch như tờ giấy.

Từ Y thấy hần đi ra, nhanh chóng mang ra sớm đã chuẩn bị tốt thức ăn, khuyên hần ăn.

"Công tử, ngươi bây giờ đừng đi tìm Trương bộ khoái. Trước ăn gì một chút, bồi dưỡng đủ khí lực, mấy ngày nữa, Từ Y lại gọi Trương bộ khoái tới gặp ngươi được không?"

Nhưng là Hứa Lục Trà chỉ ăn hai muỗng, liền không để ý Từ Y ngăn trở, ra ngoài tìm Trương Mông.

Hần vừa mới che mặt ra khỏi cửa, liền nghe được Vân Thành dân chúng ở tán gẫu về hần.

"Nghe nói Hứa phủ Tam công tử cùng nữ nhân lạ mặt ngủ."

"Không nghĩ tới hần như thế dám dăng, bị ỏi, còn chưa xuất giá, liền cùng với nữ nhân lêu lổng..."

"Hứa Hồng sao không quản hần, nhưng hần ở bên ngoài làm chuyện mất mặt như vậy? Thật giống như kỹ tử..."

Hứa Lục Trà sắc mặt tái nhợt chết lặng, không để ý tới những người đó, Hường phủ nha môn đi đến.

Nhưng là Trương Mông vẫn luôn không chịu gặp Hứa Lục Trà, Hứa Lục Trà ngày ngày đứng bên ngoài phủ đệ nàng, xông vào phủ nha môn vô số lần, lại không có nhìn thấy Trương Mông một lần.

Dần dần, Vân Thành dân chúng đều biết rõ trước của nha môn có người điên, thỉnh thoảng đi chỗ đó vậy xem.

Một ngày, gió thổi rớt Hứa Lục Trà mạng che mặt, Hứa Lục Trà tái nhợt tinh xảo mặt lộ đi ra, đám người đều ồ lên.

Vân Thành dân chúng liền biết rõ cùng Hứa Lục Trà lêu lổng cái kia nữ nhân liền người bên trong phủ nha môn, liền tưởng đến trước đây không lâu Hứa Lục Trà cường hôn qua Trương Mông, mọi người đều đoán nữ nhân kia chính là Trương Mông.

Mọi người mặc kệ Hứa Lục Trà cùng Trương Mông trong lúc đó xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ thấy Hứa Lục Trà không biết xấu hổ, tùy tiện cùng nữ nhân dây dưa.

Trương Mông là nữ tử, mọi người không nói nàng cái gì, chỉ là Hứa Lục Trà danh tiếng xem như triệt để thối, hần trước phong cảnh như thế nào tốt, hiện tại liền chật vật như vậy.

Thậm chí có người còn nói Hứa Lục Trà thân thể, nói hần là kỹ tử hài tử, chỉ là bị Hứa phủ thu dưỡng.

Trong lúc nhất thời, Hứa Lục Trà bị vạn người phi nhổ. Trước kia phong quang vô hạn Hứa gia Tam công tử biến thành người người phi nhổ kỹ tử.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://vWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 44

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯỞNG



"Trương Mông, ngươi thật sự không đi gặp hắn sao?"

Bộ khoái mặt tròn bất an hỏi: "Mấy ngày nay hắn đã không ngủ không nghỉ đứng chờ ở bên ngoài, ta nhìn hắn hình như sắp chống đỡ không nổi."

Trương Mông đang cầm khăn lau chùi đao, nghe thấy những lời như vậy, nàng tay chỉ dừng một chút, cũng không nói gì, liền đem bội đao tra vào vỏ, sau đó lại đem khăn bản ném vào chậu nước, chậm rãi chà rửa.

Bộ khoái gặp Trương Mông không để ý tới mình, liền chuyển tới nàng trước mặt hỏi: "Trương Mông, hắn chờ ngươi ở đó đã mấy ngày, làm cho mấy người thích lo chuyện bao đồng mỗi ngày đều vây quanh nha môn, đuổi cũng không đi, đại nhân đã tức giận mấy ngày, nếu cứ tiếp tục như vậy, tiền lương của chúng ta đều bị đại nhân trừ hết, ngươi cứ xem như giúp chúng ta, ra ngoài gặp hắn một lần thôi được không?"

Trương Mông phơi khăn lên giá treo, nhàn nhạt mở miệng: "Hắn nếu không chịu đi, các ngươi liền nhốt hắn vào ngục. Dù sao hắn cũng làm ảnh hưởng đến công việc của nha môn, là có tội."

Bộ khoái trừng to mắt: "Trương Mông, ngươi khi nào thì trở nên vô tình như vậy?"

Trương Mông nhíu mày: "Đối với loại người như hắn thì cần gì phải có tình nghĩa?"

Nàng khoan dung hắn hết lần này đến lần khác, đôi lần là hắn càng được voi liền đòi tiên. Ở hắn bỏ thuốc nàng một khắc kia, giữa hai người họ đã không còn tình nghĩa gì nữa. Hắn làm chuyện vô liêm sỉ như thế, nàng không bắt hắn về phủ nha môn là nể mặt hắn lắm rồi, hắn còn mặt dày ngày ngày đến phủ nha môn chờ nàng, thật không biết lòng tự trọng bị hắn ném đi nơi nào. Đối với loại người bám riết không buông như hắn, nàng nếu là còn đối hắn có tình nghĩa, nàng chính là muốn bị ngược đi.

Bộ khoái còn muốn nói thêm điều gì, Trương Mông trực tiếp đẩy nàng bả vai: "Ngươi đi làm việc của ngươi đi, đừng có lại cùng ta nhắc tới hắn, nghĩ đến hắn ta liền mất hứng."

Bộ khoái còn muốn kiên trì: "Trương Mông, gặp hắn một lần thì có sao đâu? Hắn đã rất đáng thương, ngươi biết Văn Thành dân chúng nói hắn như thế nào sao …… "

"Tiền Lộ, thời gian ngươi bắt đầu tuần phổ bị trễ rồi kia, cẩn thận đại nhân trừ tiền lương của ngươi." Trương Mông ngắt lời nàng.

Bộ khoái nghĩ đến chuyện đi tuần phổ, liền lo lắng đứng lên, nàng nhanh chóng cột chặt bội đao, xoay người liền chạy, vừa chạy vừa quay đầu hướng Trương Mông khoát tay: "Trương Mông, buổi tối trở về ta lại nói cho ngươi chuyện của Hứa công tử."

Trương Mông vô lực thở ra một hơi, khép cửa phòng lại.

Kể từ khi Hứa Lục Trà đứng chờ nàng ở bên ngoài phủ nha môn, ngoại trừ Chung Hoắc, còn lại tất cả mọi người trong phủ đều khuyên nàng ra gặp hắn.

Ngay từ đầu các nàng là phiền chán Hứa Lục Trà cả ngày đều chặn ở trước cửa, làm cho người khác không có phương tiện làm việc, lại làm cho lối đi bị kẹt cứng, quan trọng nhất là bởi vì hắn, Chung Hoắc mỗi ngày đều giống như bị chọc điên, thỉnh thoảng phát giận. Nếu người nào không cẩn thận chọc tới Chung Hoắc, liền bị hành lên hành xuống.

Về sau, bọn họ đều đáng thương Hứa Lục Trà. Bởi vì Hứa Lục Trà không ngủ không nghỉ đứng đứng ở đó, thân thể trở nên rất yếu, thỉnh thoảng lại ngất đi, Từ Y mấy lần muốn mang hắn trở về, hắn liền cự tuyệt. Mấy ngày hôm trời đổ mưa, hắn đứng chờ ở trong mưa còn bị sốt, mọi người trong nha môn không đành lòng, đem hắn đang hôn mê khiêng vào phủ, tìm đại phu xem bệnh cho hắn.

Khi tỉnh lại, Hứa Lục Trà như phát điên tìm kiếm Trương Mông khắp sân, Trương Mông không muốn gặp hắn, tự nhiên sẽ không để cho hắn tìm được,

nàng liền trốn ở một nơi hẻo lánh, bình tĩnh nhìn hấn nổi điên.

Sauk hi cùng Hứa Lục Trà phát sinh quan hệ, đây là lần đầu tiên Trương Mông gặp lại hấn. Trương Mông không nghĩ tới chỉ trong mấy ngày, Hứa Lục Trà liền tiêu tụy thành như vậy.

Hấn quần áo vẫn sạch sẽ phiêu dật, đầu tóc vẫn mềm mại suôn dài, chỉ là cho dù hấn dùng phấn son che dấu như thế nào, hấn mắt mày đều hiện lên tái nhợt bệnh trạng. Một đôi mắt đẹp trước kia giờ đây đã đỏ lên như máu, phảng phất giống ma quỷ. Hấn trở nên gầy yếu đến nỗi một cơn gió thổi qua cũng sẽ ngã.

Trong đầu Trương Mông hiện lên bộ dáng hấn trước đây thanh lệ vô song, xuất trần như tiên nhân, khi đó Hứa Lục Trà tự tin giao hoạt, chói lọi, mọi cử động đều là phong tình. Trái ngược với hiện tại gầy yếu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, toàn thân phát ra bệnh khí hấn. Trương Mông tâm giống như bị cái gì gõ một cái.

Lúc trước không nhìn thấy hấn, nàng liền hận hấn muốn chết. Nhưng là nhìn thấy Hứa Lục Trà bộ dáng tiêu tụy như thế, tuy rằng hấn tự làm tự chịu, nhưng lòng nàng không hiểu sao lại cảm thấy đau

Nhìn Hứa Lục Trà như người điên kêu tên nàng, có như vậy một khác, nàng là muốn lao ra. Nhưng cuối cùng nàng vẫn khắc chế chính mình. Nàng an ủi chính mình, cũng không thể như thế đơn giản tha thứ hấn.

Một lúc sau, Hứa Lục Trà không chờ ở trong phủ nha môn bao lâu, liền ra ngoài. Trương Mông thờ phào nhẹ nhõm, nhưng bọn tỷ muội trong phủ nói với nàng, Hứa Lục Trà cũng không có trở về Hứa phủ, vẫn đứng ở bên ngoài, chờ Trương Mông ra ngoài gặp hấn.

Phủ nha môn mọi người đều cho rằng Trương Mông là người ôn hòa dễ gần, lại không nghĩ rằng nàng sẽ đối với nam tử ái mộ mình tuyệt tình đến như vậy, liền thay nhau trách mắng Trương Mông. Các nàng lại không biết là Trương Mông vì chuyện của Hứa Lục Trà, mấy ngày nay cũng ăn ngủ không ngon.

Trương Mông thực sự còn oán Hứa Lục Trà, nàng không phải là người của thế giới này, không thể thân nhiên tiếp nhận chuyện Hứa Lục Trà đã làm. Nàng cho rằng Hứa Lục Trà đã làm chuyện rất nghiêm trọng không thể tha thứ, nhưng một vài người bộ khoái có giao tình tốt với nàng biết chuyện, lại cho rằng Hứa Lục Trà cho dù có sai, nhưng hấn cũng là vì nàng mà trả giá cả đời, nếu là một người có trách nhiệm, nàng nên đối hấn chịu trách nhiệm, mà Trương Mông lại lựa chọn trốn tránh, hại cả đời nam tử nhà người ta, thì sẽ là một nữ nhân bạc tình.

Trương Mông nghe được các nàng đánh giá mình như vậy, trong lòng vừa kinh ngạc lại ủy khuất.

Vừa mới Tiên Lộ lại đây khuyên nàng ra ngoài gặp Hứa Lục Trà thời điểm, Trương Mông mặc dù biểu hiện bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng lại không bình tĩnh. Nàng cũng không biết mình nghĩ như thế nào. Ủy khuất, bất an, tức giận, không kiên nhẫn ..... tất cả tâm tình cuối cùng hóa thành một tảng đá lớn, đè ở ngực, ép tới nàng buồn bực không thở nổi.

Rõ ràng hết thấy đều là Hứa Lục Trà sai, vì sao các nàng sẽ vì Hứa Lục Trà nói chuyện, còn chỉ trích nàng là nữ nhân bạc tình. Vì cái gì nàng nghĩ chính mình không có sai, nhưng trong lòng lại có chút khó chịu.

Trương Mông nằm ở trên giường, vô lực đưa tay để ở trên trán. Vì tránh né Hứa Lục Trà, nàng đặc biệt hướng Chung Hoắc xin phép nghỉ mấy ngày. Nàng ở trong phủ nha môn, phảng phất thành người người đều ghét. Chung Hoắc vô cớ nổi giận, không muốn nhìn thấy nàng, nói nào có mặt nàng, Chung Hoắc tuyệt đối sẽ không xuất hiện. Ngẫu nhiên nhìn thấy Chung Hoắc, Chung Hoắc vẻ mặt đều là lạnh như băng tới cực điểm.

Mà những tỷ muội bộ khoái khác lại thay nhau đến trước mặt nàng giảng đạo lý, giống như Trương Mông nàng đã làm chuyện mà trời đất không dung tha như vậy.

Trương Mông đem thư từ chức giấu ở dưới gối rút ra, chậm rãi mở, bên trong chữ viết mặc dù chính tề xinh đẹp, nhưng nét chữ run rẩy, có thể thấy được lúc nàng viết bức thư này, tâm trạng

Sauk hi nàng gặp lại Dương Tinh, nàng đã có ý nghĩ muốn từ chức. Nàng nghĩ bởi Dương Tinh, tiếp tục sinh hoạt ở trên núi. Cuộc sống như vậy nàng rất thích. Nhưng nàng cũng biết chuyện như vậy là không có thực, Dương Tinh biết tâm tư của nàng sau, là sẽ không lại cùng nàng giống như trước đây ở chung. Hơn nữa Dương Tinh còn sẽ cho nàng tìm vị hôn phu.

Cho nên, ý muốn từ chức liền phai nhạt, huống chi nàng cũng không bỏ được bọn tỷ muội ở phủ, không bỏ được Vân Thành dân chúng.

Nhưng là mấy ngày này, bởi vì chuyện của Hứa Lục Trà, phủ nha môn bọn tỷ muội đều khuyên nàng đi gặp hấn, khuyên nàng đối Hứa Lục Trà chịu trách nhiệm. Mà nàng bản thân còn oán Hứa Lục Trà, nhưng lại không hiểu đau lòng hấn. Nhiều loại tâm tình hỗn hợp cùng một chỗ, làm cho lòng nàng khó chịu không thôi.

Nàng ở phủ nha môn một chút cũng không vui vẻ. Nàng thậm chí nghĩ từ chức, lúc này rồi đi.

Trương Mông đem thư từ chức thả lại dưới gối, ngồi dậy, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Nàng đột nhiên rất muốn lên núi một chuyến, muốn gặp Dương Tinh. Mới trước đây lúc nàng không vui, Dương Tinh luôn có biện pháp khiến nàng vui vẻ. Dương Tinh không phải là người vui vẻ hoạt bát, sẽ không kể chuyện cười, nhưng hấn sẽ cho nàng làm rất nhiều mới lạ thú vị đồ chơi, sẽ dạy nàng thiết lập bấy rập cơ quan.

Trương Mông ra ngoài từ cửa sau. Nàng mới vừa đi ra phủ nha môn, liền nghe được vài người thảo luận chuyện Hứa Lục Trà.

"Chưa thấy qua người vô liêm sỉ đến vậy, bám theo một nữ nhân không buông, làm mất mặt nam tử chúng ta, tại sao hứa phu nhân không cho người trời hấn mang về, nàng chẳng lẽ không biết mất mặt hay sao?"

Trương Mông không tự giác dừng lại bước chân, ngược mắt nhìn về phía mấy nam tử đang bàn tán về Hứa Lục Trà. Bọn họ đều là người đã có tuổi, lúc nói đến Hứa Lục Trà, trên mặt đều là khinh thường cùng châm chọc.

"Hứa phu nhân sao có thể không biết mất mặt, đoán chừng là nàng đã đem Hứa Lục Trà trục xuất khỏi phủ, Hứa Lục Trà vốn là con của kỹ tử, được Hứa phu thu dưỡng, lại làm ra chuyện mất mặt xấu hổ như vậy, Hứa phu nhân làm sao có thể còn nhận thức hắn đâu?"

"Chưa thành thân đã cùng nữ nhân lâu lóng, quả thực cùng thanh lâu kỹ tử giống nhau đề tiện …… "

Trương Mông nghe được bọn họ lời nói cay nghiệt, chẳng biết tại sao, một con tức giận mãnh liệt ập tới. Nàng không nghĩ tới, Hứa Lục Trà sẽ bị người ta nói thành như vậy. Nàng có thể tưởng tượng đến, Hứa Lục Trà đứng ở trước cửa nha môn, vô số người đối hắn chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hứa Lục Trà là một người kiêu ngạo như vậy ……

"Trương bộ khoái?" Một thanh âm kinh ngạc vang lên.

Trương Mông ngẩng đầu lên, liền chứng kiến cách đó không xa Lâm Hạo. Lâm Hạo thân hình cao lớn, một thân quần áo màu nâu, một đôi thâm thúy mắt to sít sao nhìn chăm chăm nàng, trong đó có đề nấn bi thương. Hắn nhanh chóng hướng Trương Mông đi tới.

Một vài nam tử đang nói xấu Hứa Lục Trà nhìn lại, liền nhón nhao đứng lên. Muốn vây quanh Trương Mông, Lâm Hạo cầm Trương Mông cổ tay, đem Trương Mông kéo đi.

Đến một nơi bí mật hẻo lánh, hắn buông ra Trương Mông tay, nói giọng khàn khàn: "Trương bộ khoái, người cùng Hứa công tử chuyện là thật sao? Các người đã phát sinh quan hệ rồi sao?"

Lâm Hạo đôi mắt khẽ phiếm hồng, gắt gao nhìn chăm chăm Trương Mông.

Trương Mông không nghĩ nói về chuyện này, cũng không trả lời Lâm Hạo, nàng thấp giọng nói: "Lâm Hạo, người không cần tin vào những người đó, Hứa công tử cũng không có như vậy …… không chịu nói …… "

Nàng nói xong, chính mình cũng sờ một chút, nàng không nghĩ tới chính mình sẽ vì Hứa Lục Trà nói chuyện. Mang phức tạp tâm tình im lặng, nàng tạm biệt Lâm Hạo, đi lên núi.

Lâm Hạo ở sau lưng gọi nàng, còn giống như nói gì đó, nhưng là Trương Mông tâm tư đều nghĩ đến lời chỉ trích của mọi người đối Hứa Lục Trà, cũng không có lưu ý Lâm Hạo nói gì đó.

Đến trên núi, Dương Tinh đang ở phòng bếp nấu mì, gặp Trương Mông đến cũng không kinh ngạc, mà là nhường Trương Mông đi rửa tay, nói rất nhanh có thể ăn.

Trương Mông ngồi ở trước bàn đá, Dương Tinh rất nhanh bung hai chén sợi mì đi ra.

Sợi mì vẫn khó ăn như trước, mùi hương kỳ quái, không ra sợi mì, còn kèm rau xanh đã ố vàng. Nhưng là Trương Mông vẫn là đem mì ăn sạch sẽ.

Dương Tinh sờ sờ nàng đầu, mỉm cười nói: "Chỉ có A Mông có thể ăn mì ta nấu thôi." Hắn thu dọn chén đĩa, liền muốn rời khỏi, Trương Mông gọi hắn lại.

"Dương Tinh, Hứa Lục Trà mấy ngày nay đều ở phủ cửa nha môn chờ ta, ta không nghĩ ở trong phủ nha môn, ta muốn rời đi chỗ đó …… "

Dương Tinh bưng bát đĩa đi trở về, đem chúng nó để ở trên bàn đá, chính mình liền ngồi ở đối diện Trương Mông, hắn ảm giọng hỏi: "Người không thể tha thứ cho hắn sao?"

Trương Mông ngần ra, chậm rãi gật đầu: "Ta nghĩ hắn đã làm sai, ta không đem hắn bắt đi ngồi tù, xem như đối hắn hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng là phủ nha môn bọn tỷ muội đều nói ta đối hắn quá tuyệt tình …… "

Dương Tinh trầm mặc một hồi, ngược mắt nhìn về phía Trương Mông, chân thành nói: "A Mông, mặc dù ta thực hy vọng người cùng Lục Trà thành thân…"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



# Chương 45

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



"A Mông, mặc dù ta thực hy vọng ngươi cùng Lục Trà thành thân, nhưng ta sẽ không cưỡng bách ngươi, chuyện của ngươi tự ngươi làm chủ".

Dương Tinh nhìn Trương Mông: "Chỉ là ta muốn nhắc ngươi một câu, ngươi nếu đã muốn sinh tồn ở thế giới này, sẽ phải tuân theo quy tắc của thế giới này. Thế giới này vốn là như thế, nữ tôn nam tử, có nhiều chuyện nam tử đều là ở vị trí yếu. Ngươi cho rằng Lục Trà đối với ngươi như vậy là hần sai, ngươi là vô tội. Nhưng theo quy tắc của thế giới này, ngươi được hần thân thể, ngươi liền phải đối hần chịu trách nhiệm, ngươi trốn tránh không được. Ngươi và ta ở trên núi mười mấy năm, rất ít tiếp xúc với bên ngoài, ngươi không biết rõ danh tiếng đối một nam tử là trọng yếu như thế nào…… "

Trương Mông cúi đầu rũ mắt xuống: "Nói cho cùng, ngươi hay là muốn ta cùng hần thành thân phải không?"

Nàng biết rõ nàng không thể lấy quan niệm thế giới hiện đại đến đối với chuyện đã phát sinh giữa nàng cùng Hứa Lục Trà. Tựa như Dương Tinh đã nói, nếu muốn ở cái thế giới này sinh tồn, sẽ phải tuân thủ thế giới này quy tắc. Bởi vì bọn họ không phải là ở hiện đại, mà là đang nữ tôn thế giới. Nhưng là nàng đã sống ở hiện đại hơn hai mươi năm, làm sao có thể như thế dễ dàng liền thay đổi quan niệm.

Nàng cho rằng nàng là đúng, có thể là người khác lại cho rằng nàng là một nữ nhân phụ bạc chỉ biết trốn tránh trách nhiệm.

"Dương Tinh, ta không muốn cùng hần thành thân." Nói ra này câu thời điểm, Trương Mông vành mắt phấp hồng.

Nàng không nghĩ tới nàng cùng hần sẽ đi đến bước đường này. Nàng không ghét Hứa Lục Trà, ngược lại ở ở phương diện khác nàng còn thật thương thức hần.

Ở cái thế giới này, nam tử vận mệnh không được bọn họ nắm giữ, bọn họ hôn nhân đại sự đều là nghe phụ thân, phụ thân muốn bọn họ gả ai, bọn họ sẽ phải gả ai, quyết không thể phản kháng. Vì vậy đã tạo thành rất nhiều bi kịch, có chút ít đáng thương nam tử gả cho một thể chủ có khuynh hướng bạo lực, hoặc là cả ngày ra ngoài lêu lổng vui chơi, bọn họ lại chỉ có thể bấm bụng bấm dạ, bởi vì thế tục không cho phép bọn họ phản kháng.

Mà Hứa Lục Trà tuy người có chút ít ích kỷ không từ thủ đoạn nào, nhưng hần xác thực là cùng phần lớn nam tử không giống nhau, hần có tinh thần phản kháng, hiểu được vì chính mình mưu cầu hạnh phúc. Chỉ là Trương Mông không nghĩ tới Hứa Lục Trà lại dùng thủ đoạn ở trên người nàng, hơn nữa còn là thủ đoạn khó coi như thế.

Dương Tinh nhìn thấy Trương Mông ủy khuất khổ sở bộ dáng, khẽ thở dài một hơi: "A Mông, có một số việc không phải ngươi nói không muốn có thể không đi làm. Ta không phải là cưỡng bách ngươi lấy Lục Trà, mà là muốn ngươi thấy rõ chuyện này, ngươi đã phá hủy hần cả đời, ngươi hiểu không?"

Nhìn Trương Mông sắc mặt trắng bệch, Dương Tinh có chút ít không đành lòng, nhưng hần vẫn nói ra: "A Mông, ta để cho ngươi lấy Lục Trà, cũng là vì muốn tốt cho ngươi. Đến đến về sau, ngươi liền sẽ biết Lục Trà là người phụ quân, không có người có thể lấy thay thế hần."

Quan trọng hơn là, A Mông ngươi đối Lục Trà là có tình. Ngươi không thấy được lúc ngươi nhìn hần, ánh mắt là cỡ nào nhu hòa, ta ở chung với ngươi mười mấy năm, sao có thể không hiểu biết ngươi? Ngươi cho rằng ngươi còn thích ta, ngươi cho rằng Lục Trà không sẽ coi trọng ngươi. Ngươi lúc nào cũng là tự nói với mình ngươi chỉ đem Lục Trà làm bằng hữu. Nhưng là ngươi hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ bằng hữu sao? Ngươi đối Lục Trà thương tiếc đã vượt qua mức bằng hữu. Ngươi chỉ là không thấy rõ tình cảm của chính mình mà thôi.

"A Mông, ngươi bản thân hảo hảo ngắm lại đi." Nói xong, Dương Tinh bùng lên bát đũa, liền rời đi.



Trương Mông ngồi ở trước bàn đá trầm mặc rất lâu, cho đến khi trời tối, Dương Tinh đến nhắc nhở nàng, làm cho nàng hồi phủ nha môn, nàng mới phục hồi tinh thần lại.

Trương Mông cáo biệt Dương Tinh, liền xuống núi. Nàng vốn định ở trên núi cùng Dương Tinh ở một thời gian ngắn, nhưng là Dương Tinh lại làm cho nàng hồi phủ nha môn, còn nói cái gì nàng đã lớn lên, cùng hắn ở cùng một chỗ cũng không thích hợp, nam nữ thụ thụ bất thân. Trương Mông mặc dù khó chịu vì Dương Tinh cố ý làm bất hòa, nhưng nàng cho tới bây giờ sẽ không để cho Dương Tinh khó làm.

Trở lại phủ nha môn phụ cận, Trương Mông nhìn thấy trước cửa phủ yên tĩnh, cơ hồ không có bóng người. Mà Hứa Lục Trà cũng không ở chỗ đó. Nàng hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh thở phào một cái. Hứa Lục Trà phải trở về đi. Dạng này cũng tốt, hắn buông tha cho nàng, bất kể là đối chính hắn, hay là đối với nàng đều là một chuyện tốt.

Chỉ là, Trương Mông vừa mới đến gần phủ nha môn, bộ khoái mặt tròn giữ cửa nhìn thấy nàng, có chút bối rối mở miệng: "Trương Mông! Người đi đâu vậy? Hứa công tử gặp chuyện không may!"

Trương Mông nghe được tin này sau, phảng phất đầu bị gõ ong một tiếng, trống rỗng, nàng gấp rút bước nhanh đi lên trước, cầm lấy bộ khoái ống tay áo, vội hỏi: "Hắn đã xảy ra chuyện gì?"

"Nôn ra máu, hôn mê... Hứa gia nhân đã đem hắn nâng về Hứa phủ, xem ra tình trạng rất nguy kịch."

"Không thể nào! Chỉ là ngắn ngủi vài ngày..." Nàng không thể tin được.

Rõ ràng mấy tháng trước Hứa Lục Trà còn sinh long hoạt hổ, còn giảo hoạt vì chính mình hôn sự mà dự định.

Như thế nào hiện tại hắn sẽ bệnh tình nguy kịch. Mấy ngày hôm trước nhìn đến hắn, hắn mặc dù tiêu tụy không chịu nổi, nhưng ít ra còn có sức xông loạn vào tìm nàng...

Hắn sẽ không thể nào nguy kịch đến như vậy...

Trương Mông không biết là, Hứa Lục Trà kể từ khi bị nàng cự tuyệt, chưa có một bữa ăn đàng hoàng, ngủ không đủ giấc, hành hạ thân thể đến không chịu nổi, hơn nữa mấy ngày không ngủ không nghỉ đứng ở cửa đợi nàng, bị vạn người chỉ chỉ trỏ trỏ, vì nàng không chịu gả hắn mà tuyệt vọng. Thân thể cùng tâm lý chịu đủ kích thích tuyệt vọng làm hắn cuối cùng ngã xuống.

"Trương Mông, người nếu lại không muốn gặp Hứa công tử, người chính là một nữ nhân phụ bạc, ta về sau cũng sẽ không để ý người."

Tiền Lộ gặp Trương Mông còn đang ngăn người, hận không thể đạp nàng đến Hứa phủ. Nàng dùng sức đẩy Trương Mông bả vai: "Người nhanh đi gặp Hứa công tử, đừng ngại ngốc."

Trương Mông bị đẩy lao đảo, thiếu chút nữa té ngã trên đất. Tiền Lộ hơi sững sờ, nàng không nghĩ tới Trương Mông sẽ dễ dàng bị nàng đẩy ngã như vậy. Nàng vội vàng kéo Trương Mông cánh tay: "Trương Mông, chúng ta nữ tử trong phủ đều là đầu đội trời chân đạp đất, dám chịu trách nhiệm, người đừng làm chúng ta mất mặt..."

Trương Mông đầu óc vẫn một mảnh hỗn loạn, hai chân lại không bị khống chế đi về phía Hứa phủ.

Trong đầu nàng càng không ngừng an ủi chính mình, này có thể là Hứa Lục Trà khổ nhục kế, Hứa Lục Trà là lừa nàng đi nhìn hắn.

Nhưng là đến Hứa phủ, nhìn đến Hứa Lục Trà suy yếu nằm trên giường, nàng tâm không khỏi bắt đầu đau, phảng phất bị vô số cây kim đâm vào trong lòng.

Nàng không hiểu vì cái gì Hứa Lục Trà sẽ biến thành như vậy. Hắn mặt bị lau đi son phấn, tái nhợt dọa người, môi màu tím xanh. Như thế nào xem, hắn đều là bộ dáng sắp nguy kịch.

Hắn như thế nào sẽ biến thành dạng này? Trương Mông càng là nghĩ đến Hứa Lục Trà trước kia xinh đẹp, trái ngược với hiện tại nằm ở trên giường suy yếu tiêu tụy Hứa Lục Trà, nàng tâm càng là khó chịu áy náy.

Từ Y ngồi ở bên cửa sổ, vừa rơi lệ, vừa mớm thuốc cho Hứa Lục Trà.

Trương Mông kinh ngạc đứng ở nơi đó, giọng nói khàn khàn: "Từ Y, công tử nhà người đã khỏe chưa?"

Từ Y động tác ngừng lại, quay đầu hung hăng trừng mắt nàng: "Hắn sắp chết, người hài lòng sao?"

Trương Mông sắc mặt tái nhợt, áp úng mở miệng: "Từ Y, hắn làm sao có thể chết, người đừng gạt ta..."

Nàng đến gần Hứa Lục Trà, vừa định đụng vào Hứa Lục Trà tay, lại bị Từ Y hung hăng đẩy ra.

Trương Mông tay lập tức hồng một mảnh, mu bàn tay đau rát, nhưng nàng vẫn cố chấp vươn tay, nắm thật chặt Hứa Lục Trà tay.

Từ Y dùng sức kéo tay nàng, lại như thế nào cũng cạy không ra, cuối cùng hắn vô lực buông ra Trương Mông tay, rơi lệ nói: "Công tử xem như hủy ở

trên người người."

Trương Mông nhìn Hứa Lục Trà tiểu tụy không chịu nổi bộ dáng, trong lòng khó chịu không thôi, nàng quay đầu thỉnh cầu nói: "Từ Y, người có thể hay không để cho ta cùng Hứa công tử ở chung một chút."

Từ Y nước mắt mờ mờ, hần do dự trong chốc lát, cuối cùng thở dài một hơi, bưng khay đi ra ngoài. Cho dù hần oán Trương Mông tổn thương công tử, hận không thể đuổi nàng ra Hứa phủ, nhưng là công tử luôn mong muốn nhìn thấy nàng. Nếu công tử thực có cái gì không ổn, cũng có lẽ chỉ có Trương Mông có thể cứu công tử.

Từ Y đi rồi, toàn bộ phòng ở cũng chỉ còn lại Trương Mông cùng Hứa Lục Trà hai người. Trong phòng yên tĩnh đáng sợ, phảng phất không khí đều muốn động lại.

Trương Mông nắm chặt lấy Hứa Lục Trà cổ tay, tay chậm rãi buông lỏng, nàng thu tay trở về, nhưng cảm xúc lạnh giá vẫn làm cho tim nàng đập nhanh.

Nàng vừa mới cầm Hứa Lục Trà tay, lại giống như cầm một đoạn xương trắng.

Hần suy yếu đến nông nổi như thế này...

"Ngốc tử..." Trương Mông lẩm bẩm thì thầm, "Vì một cái không đáng nữ nhân, làm cho chính mình thành ra như vậy, người có ngốc hay không..."

Ngực như đè nặng một tảng đá lớn, ngột ngạt làm cho nàng thở không nổi. Khó chịu tâm tình làm cho nàng đỏ mắt lên.

Nàng tay run run nhẹ khẽ vuốt Hứa Lục Trà thon gầy mặt.

"Hứa Lục Trà, hãy khỏe lại đi." Nàng rung giọng nói.

"Ta đối với người chịu trách nhiệm."

Nếu là Hứa Lục Trà bởi vì nàng mà chết đi, nàng sẽ cả đời lương tâm bất an.

Cho nên: "Ta sẽ cưới người, người mau khỏe đi."

Trương Mông kinh ngạc xem Hứa Lục Trà rất lâu, đợi đến Từ Y gõ cửa vào nói: "Trương bộ khoái, bây giờ sắc trời đã tối, Tiền bộ khoái đến tìm người..."

Trương Mông phục hồi tinh thần lại, buông ra Hứa Lục Trà tay, đứng người lên: "Từ Y, kia người hảo hảo chiếu cố Lục Trà, ta đi về trước, ngày mai lại đến nhìn hần."

Trương Mông đang muốn rời đi, liên tục hôn mê bất tỉnh Hứa Lục Trà ngón tay động động, mạnh mẽ bắt lấy Trương Mông tay.

Trương Mông thân thể ngẩn ra, quay đầu lại nhìn về phía Hứa Lục Trà. Hứa Lục Trà chẳng biết lúc nào tỉnh lại, một đôi đỏ rùng rục mỹ mâu kinh ngạc xem nàng.

"Đừng đi!" Hần giọng nói khàn khàn, trong mắt mang khẩn cầu.

Hần tay chậm rãi nắm chặt, khô gầy ngón tay bởi vì xuất lực mà trở nên trắng bệch.

"Người vừa mới nói muốn cưới ta là thật sao?"

Thanh âm run rẩy, yếu ớt và không xác định. Khi Trương Mông đạp mạnh tiến gian phòng hần liền tỉnh, phảng phất hần cùng nàng có tâm linh tương thông, có thể cảm nhận được nàng tồn tại.

Chỉ là hần vẫn không dám mở mắt ra, hần sợ sau khi mở mắt ra, Trương Mông chẳng hề ở đây, hết thấy đều là hần mờ mà thôi.

Nhưng là hiện tại, tay hần cầm lấy nàng tay, hần có thể cảm nhận được nàng tồn tại, này không phải là mộng. Nàng chịu gặp hần. Nàng còn nói muốn cưới hần.

Hứa Lục Trà mỹ mâu chậm rãi tràn ra nước mắt, giọng khàn khàn: "Người muốn cưới ta, là thật sao?"

Trương Mông nắm lại tay hần, thở dài một hơi: "Àn, thực, cho nên người phải nhanh khỏe lên. Biết rõ sao?"

Hứa Lục Trà tay mãnh dùng sức, đem Trương Mông kéo ngã ở trên người mình, đưa ra hai tay, gắt gao ôm lấy nàng.

Hần nức nở nói: "Người nói phải giữ lời, ta chờ người đến cưới ta."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 46

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



Trời đã tối, Tiền Lộ đợi ở bên ngoài Hứa phủ đã lâu, không thấy Trương Mông đi ra, đang buồn bực, liền nhìn thấy một nam tử mặc y phục màu tím đi ra.

"Tiền bộ khoái, Trương bộ khoái đêm nay không trở về phủ nha môn, người đi về trước đi." Từ Y nam tử nói.

Tiền Lộ ngăn ra, kinh ngạc nói: "Nàng không về ư?" Nàng do dự nói, "Là công tử nhà người không cho nàng trở về, hay là ……." Hứa Lục Trà đã xảy ra chuyện gì ……

Nàng không biết tình huống của Hứa Lục Trà như thế nào, Chung đại nhân cho người lại đây bắt Trương Mông trở về. Nàng lo lắng chuyện của Hứa Lục Trà, liền xung phong nhận việc đi tìm Trương Mông.

Nàng là bộ khoái giữ cửa nha môn, vẫn luôn nhìn hán chờ Trương Mông ở trước cửa, cũng tận mắt thấy thân thể của hán dần dần trở nên suy yếu, cuối cùng hấp hối. Nói thật, nàng không hy vọng Hứa Lục Trà vì chuyện này mà chết đi.

"Tình huống công tử nhà người như thế nào rồi?" Tiền Lộ do dự hết lần này đến lần khác, vẫn là đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

"Công tử đã tỉnh, đang cùng Trương bộ khoái nói chuyện. Hấn hy vọng Trương bộ khoái ở lại bồi hấn." Từ Y nói.

Lúc Từ Y nói lời này, sắc mặt có chút không được tự nhiên, hấn hướng Tiền Lộ hành lễ, liền xoay người lại.

Sau khi công tử tỉnh lại, vẫn luôn không chịu rời khỏi Trương bộ khoái. Từ Y chưa bao giờ thấy qua công tử ôn nhu bám người như thế, giống như kẹo mạch nha, dính ở Trương bộ khoái trên người kéo cũng kéo không xong.

Từ Y vẫn luôn đứng ở phía sau xem bộ dáng bám người của công tử, da mặt cũng nhịn không được thay công tử hồng, Tiền bộ khoái ở bên ngoài chờ Trương bộ khoái, Từ Y mở miệng nghĩ thúc giục Trương bộ khoái về phủ nha môn, nhưng là công tử thỉnh thoảng hướng hấn ném vài lần ánh mắt, uy hiếp hấn rút ra ngoài, đừng ở đây chướng mắt.

Từ Y cuối cùng không có thúc giục Trương bộ khoái hồi phủ nha môn, mà là ra ngoài nhường Tiền bộ khoái đi về trước.

Từ Y đi trở về sân nhỏ, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, không được tự nhiên dừng lại bước chân. Hấn ở bên cạnh bàn đá ngồi vào chỗ của mình, nhàm chán mở hộp cò, tự mình đánh cò với mình giải buồn.

Chỉ cần công tử vui vẻ là được rồi. Nói thật, trước khi Trương bộ khoái đến, công tử vẫn đang hấp hối, Trương bộ khoái vừa đến, công tử mặc dù vẫn là suy yếu, nhưng tinh thần lại tốt lên rất nhiều. Quả nhiên chỉ có Trương bộ khoái mới chữa được bệnh của công tử.

...

"Hứa công tử, người nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng tốt thân thể..."

Trương Mông giương mắt nhìn thoáng qua Hứa Lạc Trà, thấy hắn mệt đến mắt đều muốn khép lại nhưng vẫn cương chống mí mắt, nửa khép hờ, chăm chú nhìn nàng không buông, hắn lông mi nồng đậm thon dài, tựa như cánh bướm giống nhau khẽ rung động.

Trương Mông hơi có chút không được tự nhiên giãy giụa bị hắn nắm chặt tay.

"Khụ, bây giờ sắc trời cũng không còn sớm, ta cũng nên trở về phủ nha môn."

Kể từ khi Hứa Lạc Trà tỉnh lại, liền nắm nàng tay, như thế nào cũng không chịu buông ra, Trương Mông cảm thấy cổ tay đã bắt đầu tê dại.

Hứa Lạc Trà thấy nàng muốn tránh thoát hắn tay, liền tăng thêm lực đạo, đem Trương Mông tay siết thật chặt, hắn thanh âm có chút ít khàn khàn: "Đêm nay ở lại theo giúp ta..."

Nói xong lời này, hắn tái nhợt mặt nổi lên đỏ ửng. Hắn lời nói có chút ý không tự trọng, giống như là muốn cầu hoan với nàng vậy.

Mặc dù lúc hắn không không chế được tâm trạng, đã làm những chuyện càng thêm xấu hổ đối nàng, nhưng lúc hắn thanh tỉnh, hắn vẫn là cảm thấy ngượng ngùng.

"Nàng không ở bên người, ta sẽ sợ." Hứa Lạc Trà bổ sung.

Trương Mông muốn cự tuyệt, Hứa Lạc Trà lại giãy giụa đứng lên, thanh âm suy yếu nói: "nếu nàng muốn về phủ nha môn, ta liền đi theo nàng trở về."

Chỉ cần ở bên người nàng, hắn tâm mới có thể an ổn. Hắn mới tin lần này không phải là hắn đang nằm mơ, Trương Mông thực sự tiếp nhận hắn. Trương Mông thật sự muốn cưới hắn.

Hắn sợ Trương Mông một khi rời đi, hắn mộng đẹp liền tỉnh, chờ đợi hắn là vô tận tuyệt vọng...

"Hứa công tử... Người đừng đứng dậy." Trương Mông nhanh chóng đè lại bả vai hắn, nhường hắn nằm xuống, nàng bắt đầu nói: "Hứa công tử, hiện thời chúng ta còn không thành thân, ta ở lại đây tựa hồ có chút ít không ổn."

Hứa Lạc Trà vội la lên: "Có gì không ổn? Ta đã muốn là người của nàng. Nàng nếu để ý, chúng ta bây giờ liền thành hôn..." lời này nói được hơi nhanh làm hắn kịch liệt ho khan.

Trương Mông nghe được hắn lời nói, bắt đầu dĩ cùng lúng túng, nhưng thấy hắn ho khan, lúng túng tâm tình toàn bộ biến thành đối hắn lo lắng, nàng nhẹ vỗ hắn lưng, giúp hắn thuận khí.

Hứa Lạc Trà ho đến đôi mắt đẹp đầy nước mắt, hắn suy yếu thở phì phò: "Trương Mông, đừng rời khỏi ta. Ta không cho nàng rời đi."

Trương Mông vừa muốn nói chuyện, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Từ Y lo lắng thanh âm vang lên: "Công tử tại sao lại ho khan..."

Hứa Lạc Trà ho khan còn chưa ngừng, vẫn suy yếu thở không nổi, nhưng đối mặt người quấy rầy hắn cùng Trương Mông ngọt ngào... Hắn mắt đẹp nhu hòa nhìn hướng Từ Y thời điểm trong nháy mắt âm lạnh như băng, hàn băng ngưng tụ thành nhân đao phóng về phía Từ Y. Từ Y sắc mặt cứng đờ, nhanh chóng lui về phía sau đóng cửa lại.

Trương Mông không có chú ý tới Hứa Lạc Trà về mặt, nàng gặp Từ Y sắc mặt cứng ngắc lui ra ngoài, có chút ít nghi hoặc, lại không nghĩ nhiều, quay đầu lại khó xử nói với Hứa Lạc Trà: "Nhưng nếu ta ở lại đây, bị người khác biết, Hứa công tử danh tiếng..." Vừa nói xong, nàng đột nhiên ý thức được Hứa Lạc Trà danh tiếng sớm hồng, mà bây giờ nàng còn nói với hắn danh tiếng hai chữ này, không phải là đang châm chọc hắn sao?

Trương Mông bất an nhìn Hứa Lạc Trà mặt, Hứa Lạc Trà tinh xảo gương mặt tuấn tú tái nhợt như giấy, yếu ớt phảng phất giống bọt biển vừa đựng liền vỡ. Nhưng mắt hắn ôn nhu nhìn nàng, trong mắt là mãnh liệt nhu tình mật ý cùng gần như điên cuồng cố chấp, hắn đè nén giọng nói, thấp giọng nói: "Chỉ cần có nàng liền đủ, cái khác ta không quan tâm"

Cho dù là hắn theo đuổi vài chục năm quyền thế, tiền tài, danh tiếng, cũng không sánh bằng Trương Mông một phần vạn tình cảm. Chỉ cần Trương Mông ở bên cạnh hắn, hắn cái gì đều không cần. Hoặc là nói chỉ cần được Trương Mông một chút thương tiếc cùng quan tâm, hắn đều nguyện ý đem mình vùi xuống bùn đất.

Trương Mông cuối cùng đồng ý ở lại Hứa phủ bồi Hứa Lạc Trà. Đêm dần khuya, Hứa Lạc Trà nắm chặt Trương Mông tay, vẫn là không chịu đi ngủ.

Tình trạng sức khỏe của hắn quá kém, Trương Mông sợ thân thể hắn sẽ xảy ra vấn đề, liền mềm thanh dụ hắn đi ngủ: "Hứa công tử, ta sẽ luôn luôn bồi ở bên cạnh người, người phải nghỉ ngơi thật tốt, đừng cố gắng thức."

Biết rõ Hứa Lạc Trà để ý nàng, nàng lại bồi thêm một câu: "Người nếu không lại yêu quý thân thể của mình, vẫn không khỏe, hôn sự của ta và người sẽ kéo dài mãi không thành thân được."

Hứa Lạc Trà vừa tỉnh liền luôn nhắc đến ngày thích hợp để thành thân. Còn nhường Từ Y cầm hoàng lịch cho hắn xem. Về buổi tiệc thành thân, hắn lại suy nghĩ, muốn mời người nào, bàn tiệc cần làm bao nhiêu bàn, muốn dùng mấy người nâng kiệu hoa...

Trương Mông khi đó nghe được sợ hết hồn hết vía, nàng khi đó mới ý thức tới nàng muốn kết hôn là một phú gia công tử, nàng không quyền không thế, là một bộ khoai nghèo, sinh lễ tốt chút nàng đều không có, nàng căn bản không cưới nổi Hứa Lục Trà!

Nàng lắp bắp nói: "Ta không có sinh lễ. Ta rất nghèo, ta còn thiếu Chung đại nhân tiền..." Nàng chưa bao giờ cảm giác mình mất mặt như thế.

Hứa Lục Trà ôn nhu nói: "Ta không cần sinh lễ, nợ của nàng ta trả. Cưới ta, nàng sẽ không còn nghèo nữa, hôn sự nàng cũng không cần lo lắng, mọi chuyện giao cho ta là được rồi."

Trương Mông khi đó nghe được lời hắn nói, cũng nhịn không được vì hắn chưa xót. Nam tử ở nữ tôn quốc nào mà không muốn thể chủ cho mình sinh lễ long trọng một chút, cho mình một buổi lễ thành thân xa hoa một chút.

Nhưng hắn vì gả cho nàng, mọi chuyện đều chính mình tự xử lý. Trương Mông trong lòng có chút ít xúc động, nàng nhịn không được khẽ vuốt Hứa Lục Trà mặt, ôn nhu nói: "Gả cho ta người như vậy, người không thấy ủy khuất sao."

Hứa Lục Trà khi đó trả lời là đem gò má nhẹ nhàng cọ xát nàng tay, nhẹ giọng nói: "Cho nên nàng nhất định phải đối với ta thật tốt..."

Hứa Lục Trà thật để ý nàng, từ chuyện hắn nghiêm túc vì bọn họ kế hoạch tương lai, nàng liền có thể thấy được. Cho nên biện pháp tốt nhất để khuyên hắn nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng tốt thân thể là lấy chuyện thành thân ra uy hiếp hắn.

Trương Mông xem Hứa Lục Trà mỹ mâu nhu hòa, thanh âm cường ngạnh mở miệng nói: "Hứa công tử, người thân thể nếu là vẫn không tốt, vậy ta cũng không dám cùng người thành thân."

Hứa Lục Trà nghe được Trương Mông lời nói, bất an trừng to mắt, vội la lên: "Nàng nếu dám không cần ta, ta liền..."

"Ta đương nhiên cần người!" Trương Mông ngắt lời hắn, thanh âm có chút ít mềm nhũn, "Bất quá người thân thể kém như thế, làm sao cùng ta thành thân được đây?"

Hứa Lục Trà ngẩn ra, không biết nghĩ tới điều gì, gương mặt tuần tú khẽ đỏ hồng, hắn đôi mắt ôn nhu nhìn Trương Mông đôi mắt, bên trong tình ý tựa như vô số sợi tơ rậm rạp chằng chịt đem Trương Mông cuốn lấy. Một lát sau, hắn mới mở miệng: "Ta sẽ bồi dưỡng sức khỏe hảo, người không cần phải lo lắng."

Hứa Lục Trà cuối cùng chịu nhắm mắt ngủ, bất quá hắn không cho phép Trương Mông rời đi hắn một bước. Hắn cường điệu, hắn ngày mai tỉnh lại nhất định muốn gặp đến Trương Mông.

Trương Mông đáp ứng hắn. Hứa Lục Trà nhắm mắt lại, qua một hồi lâu, hắn đột nhiên kéo nàng tay, ở trên mu bàn tay nàng hôn một cái.

"Nàng nếu là mệt, liền lên giường cùng ta ngủ đi." Hứa Lục Trà vẫn nhắm hai mắt lại, không dám mở mắt ra xem Trương Mông, gương mặt nhỏ nhắn tình xảo đỏ bừng

Quá không thận trọng, hắn nghĩ.

Bất quá, chi cần là đối mặt nàng, hắn lúc nào cũng là sẽ nhịn không được vứt bỏ lễ nghĩa liêm sỉ, nhiệt tình đánh về phía nàng. Tựa như như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nghe được Trương Mông thấp giọng ừ một tiếng, Hứa Lục Trà trái tim hưng hăng đập mạnh một cái.

Ngày thứ hai, mặt trời cao lên cao, ánh mặt trời chói mắt xuyên thấu qua cửa sổ bắn vào, Hứa Lục Trà mới ung dung tỉnh lại.

Qua một đêm nghỉ ngơi, hắn tinh thần tốt lên rất nhiều. Có lẽ là bỏ xuống ưu sầu, tâm tình thoải mái, có lẽ là có Trương Mông bồi ở bên cạnh hắn, hắn cảm thấy hạnh phúc an tâm, giấc ngủ này là giấc ngủ tốt nhất trong mấy ngày qua, một đêm không mộng, cho đến khi hùng đông.

Tỉnh lại trước tiên, Hứa Lục Trà liền là nắm chặt Trương Mông tay, chỉ là hắn tay dùng lực nắm chặt, lại cảm không tới gì cả.

Hắn kinh hãi, cả người phảng phất bị một chậu nước lạnh dội từ đầu tới chân, tay chân lạnh buốt.

Hắn cảm thấy chính mình đầu óc ong một cái, đầu không không, thất thanh kêu tên Trương Mông. Hắn liền giẫy cũng không có mang, liền dạng này chân trần chạy ra gian phòng, phát điên giống nhau, tìm kiếm Trương Mông thân ảnh.

Cho đến khi nhìn thấy Trương Mông bụng nước xuất hiện ở trước mắt hắn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, toàn thân vô lực ngã xuống.

Hắn thân thể còn không có hảo, toàn thân vô lực, cơ hồ liền đường cũng đi không được. Nhưng là khi hắn phát hiện Trương Mông không thấy, hắn cũng không biết lấy khí lực ở đâu ra chống đỡ hắn chạy ra khỏi phòng khắp nơi tìm Trương Mông.

Trương Mông gặp Hứa Lục Trà quần áo không chỉnh tề chạy ra, còn té ngã trên đất, nhanh chóng thả chậu nước trong tay ra, bước nhanh đi lên trước, đỡ dậy Hứa Lục Trà.

"Hứa công tử! Người không sao chứ? Người bệnh còn chưa hết, chạy ra làm cái gì?"

Trương Mông lời còn chưa dứt, liền bị người trước mặt gắt gao ôm, hân thân thể còn ở bất an run rẩy.

"Trương Mông, đừng rời khỏi ta!" Hân thanh âm run rẩy.

Ta cho rằng chuyện phát sinh ngày hôm qua chỉ là ta mơ thấy, ta cho rằng ta lại trở về những ngày trước đây, ta sợ người không cần ta nữa. May mắn người còn ở đây...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 47

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



Khi Từ Y bụng thức ăn đi đến, hân lại nhìn thấy công tử nhà hân đang bám lấy Trương bộ khoái

Hứa Lục Trà nửa nằm ở trên giường, hai tay gắt gao nắm chặt tay áo Trương Mông. Trương Mông bụng nước đã dùng qua, muốn rời đi lại một bước cũng đi không được.

"Hứa công tử, ta chỉ là đi đổ nước thôi." Trương Mông bắt đầu đi.

Hứa Lục Trà quyến luyến nhìn Trương Mông, mỹ mâu khởi động trần ngập nhu tình tựa hồ muốn đem Trương Mông bao phủ.

Từ Y vội ho một tiếng, nghĩ nói cho bọn họ biết đã đến giờ dùng bữa. Chỉ là hân chưa mở miệng, Hứa Lục Trà đã hướng hân ném một ánh mắt sắc như đao, đem hân chà xát được toàn thân lạnh buốt.

Trương Mông không có chú ý tới Hứa Lục Trà vẻ mặt, nàng quay đầu lại mỉm cười hướng về Từ Y gật đầu: "Từ Y sớm."

Từ Y nhìn Hứa Lục Trà ánh mắt lạnh như băng cũng không kiên nhẫn, kiên trì nhanh chóng đem thức ăn để ở trên bàn tròn, lại bước nhanh đi lên trước cầm thau nước đã dùng qua.

"Từ Y đi đổ nước, Trương bộ khoái cùng công tử dùng bữa đi."

Nói xong, hân liền giống như chạy trốn mà ra khỏi phòng mà vẫn không quên phải đóng cửa phòng.

Trương Mông gấp Từ Y tay chân cứng ngắc đi ra ngoài, nghi ngờ thì thầm một tiếng: "Từ Y có chút kỳ lạ..." Nàng quay đầu hướng Hứa Lục Trà nói: "Hứa công tử, vậy ta bụng thức ăn lại đây cho người nhé."

Hứa Lục Trà ôn thuận gật gật đầu, buông lỏng ra nàng ồng tay áo.

Trương Mông bung thức ăn đặt lên bàn nhỏ bên cạnh giường, đem cháo đã nấu chín múc vào chén nhỏ, dùng muỗng khuấy vài lần.

Kỳ thật Trương Mông muốn để Hứa Lục Trà tự ăn, nàng luôn nghĩ chỉ cần không phải là người đang hấp hối hoặc tay chân không thể dùng được mới cần người khác đút cho ăn mà thôi. Nhưng nhìn Hứa Lục Trà đã há miệng ra, chờ nàng đút ăn. Trương Mông chỉ phải kiên trì dùng muỗng múc một ít cháo, đưa tới Hứa Lục Trà bên môi.

Cháo còn bốc hơi nóng hổi, Hứa Lục Trà mới vừa há mồm ngậm lấy muỗng, liền bị bỏng đến rơi nước mắt, nhưng là hắn vẫn chịu đựng đem cháo nuốt xuống.

"Thực xin lỗi a Hứa công tử, ta không có lưu ý đến..." Trương Mông nhanh chóng đem chén cháo bỏ xuống, rót một chén nước lạnh cho Hứa Lục Trà súc miệng.

Nàng chưa từng đút người khác ăn cháo, hơn nữa nhìn bộ dáng Hứa Lục Trà chờ đợi đút ăn, nàng vừa xấu hổ lại căng thẳng, nên đã quên cháo còn nóng cần được thổi cho nguội.

Hứa Lục Trà vội vàng lắc đầu: "Không quan hệ..." Chỉ cần là nàng đút, cho dù là cám, hắn cũng sẽ nuốt xuống.

Trương Mông lúc này không thể nói được để hắn tự mình ăn, chỉ nhìn xuống muốn nổi da gà, đem cháo thổi nguội, mới đem cháo đưa tới hắn bên miệng.

Hứa Lục Trà ăn từng miếng cháo nhỏ, tính tế nhai nuốt, trắng nõn hai má phình to, tựa như một con tuyết trắng mèo Ba Tư. Trương Mông nhìn một chút, đột nhiên cảm giác được hắn có chút ít dễ thương, lúng túng vừa nãy cũng chậm chậm biến mất, chỉ làm chính mình đang đút cho một con mèo nhỏ.

Hứa Lục Trà nâng mắt xem Trương Mông, thấy nàng mặt mày nhu hòa, hắn tâm cũng đi theo nhũn ra: "Trương Mông, nàng cũng đừng chỉ lo cho ta, nàng cũng ăn đi. Ta tự mình ăn là được."

Trên khay có hai cái chén nhỏ, một nồi cháo, vài cái đĩa thức ăn, xem bộ dáng là Từ Y vì bọn họ hai người chuẩn bị. Trương Mông nghe được Hứa Lục Trà lời nói, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đem chén nhỏ cùng muỗng đưa cho hắn: "Hứa công tử cẩn thận nóng."

Trương Mông múc một chén cháo cho mình, miệng nhỏ nếm thử một miếng, cảm thấy thơm mềm ngon miệng, thập phần mỹ vị. Nhìn không được khen: "Ăn ngon."

Hứa Lục Trà nhìn nàng không ngừng khen cháo ăn ngon, vô tình hay cố ý mở miệng: "Đây là ta dạy Từ Y nấu, ta hầm cháo so với hắn tốt hơn."

Từ Y hầm cháo cùng hắn trái ngược, tuyệt đối là lên không được mặt bàn.

Mới trước đây khi còn sống ở thanh lâu, hắn vì nịnh nọt người khác, kiếm miếng cơm ăn, giúp thanh lâu nữ đầu bếp làm bốn năm bàn thức ăn cùng điểm tâm. Món ngon gì mà hắn sẽ không biết làm? Nếu đã Trương Mông như thế yêu thích mỹ thực, hắn về sau ngày ngày liền làm cho nàng.

Trương Mông ăn xong một ít chén cháo liền ngừng tay, nàng nhìn nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời đã bay lên đến chính Ngọ, nếu là lại không quay về, Chung Hoạch nhất định sẽ bắt mất, vì vậy nàng liền hướng Hứa Lục Trà cáo biệt.

"Hứa công tử, hiện tại ta muốn hồi phủ nha môn. Ngày mai trở lại thăm ngươi, ngươi muốn nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng bệnh hảo."

Hứa Lục Trà ngẩng mạnh lên đầu, trong tay chén thiếu chút nữa đổ: "Nàng muốn đi sao?"

Trương Mông gạt đầu: "Ta ở đây đã quá lâu, ta phải đi về rồi."

Hứa Lục Trà lòng tràn đầy không thôi cùng ai oán, hận không thể dính vào Trương Mông trên người, nhưng Trương Mông thuận tiện dẫn hắn đi.

Hắn một khắc cũng không muốn rời khỏi nàng, nghe được nàng muốn về phủ nha môn, hắn liền giãy giụa xuống giường, muốn đi thu thập y phục, đi theo nàng hồi phủ nha môn.

"Hứa công tử! Ngươi xuống giường làm cái gì?" Trương Mông kinh ngạc, gấp rút đè lại hắn bả vai, "Ngươi bệnh còn chưa hết, liền không nên lộn xộn..."

Hứa Lục Trà toàn thân vô lực, đơn giản liền bị Trương Mông ấn về trên giường, hắn vì vừa mới vận động mà khẽ thở dốc, tròng lớn mỹ mâu ủy khuất xem Trương Mông: "Ta với ngươi hồi phủ nha môn đi."

Trương Mông ngăn ra, thấy Hứa Lục Trà bám người như thế, nàng cảm thấy bất ngờ.

"Hứa công tử, này không ổn đâu." Trương Mông có chút khó khăn.

"Có gì mà không ổn! Ta đã là người của nàng! Chúng ta sớm muộn gì cũng thành thân."

Hứa Lục Trà gặp Trương Mông không chịu dẫn hắn đi, ủy khuất rơi lệ, giãy giụa muốn đứng dậy, lại bị Trương Mông dùng sức ngăn lại không thể động dậy, gấp đến độ hắn tức ngực, kịch liệt ho khan.

Trương Mông nhanh chóng vỗ nhẹ hắn lưng, giúp hắn thuận khí, lại rót nước cho hắn uống. Rất lâu, Hứa Lục Trà mới thở nổi.

Hứa Lục Trà là một người cực đoan nhưng tính tình lại bám người, làm người khác cảm thấy thật bất đắc dĩ, nhưng lại không có biện pháp nào để gạt hẳn. Trương Mông hào thanh dụ dỗ hẳn nói: "Ta ngày mai liền tới thăm ngươi, ta sẽ không nuốt lời, người ở Hứa phủ dưỡng bệnh thật tốt. Chờ ta đến cưới ngươi."

Tựa hồ câu nói sau cùng lấy lòng Hứa Lục Trà, hẳn vốn là ủy khuất đến cực điểm mỹ mẫu trong nháy mắt mềm thành một bãi xuân thủy, lúc nhìn về phía Trương Mông, bên trong tràn đầy tình ý đều muốn tràn ra tới.

Mặc dù bọn họ đính hôn, hôn nữa cũng gần đến ngày thành thân, nhưng Hứa Lục Trà vẫn cảm thấy cùng Trương Mông không đủ thân cận, hẳn tổng cảm thấy Trương Mông cách hẳn hết sức xa xôi. Xa phảng phất Trương Mông chỉ cần bước ra cánh cửa phòng này, hẳn liền tìm không được nàng nữa.

Cho nên hẳn mới bám nàng bám chặt không buông. Nhưng là cho dù lại không bỏ được nàng, hẳn cũng không muốn mang danh gây rối, càng không muốn nương Trương Mông chán ghét hẳn.

Hứa Lục Trà do dự rất lâu, mới mềm giọng nói: "Vậy ngày mai nàng hãy sớm lại đây."

Nam tử hay là muốn thận trọng một chút, hiểu chuyện một chút mới có thể chiếm được nữ nhân thích. Hẳn muốn đem tất cả ấn tượng xấu của nàng đối hẳn xóa sạch.

Hứa Lục Trà mở ra gương nhỏ ở trên giường, từ bên trong lấy ra một túi thơm tinh xảo đưa cho Trương Mông: "Vật này là ta tự tay thủ, nàng phải giữ gìn nó cẩn thận."

Trương Mông tiếp nhận túi thơm, mỉm cười nói: "Rất đẹp."

Hứa Lục Trà trong lòng tràn đầy ngọt ngào, hẳn đưa tay ôm lấy Trương Mông eo, đầu tựa vào nàng trong lòng cọ xát.

Giờ khắc này, hẳn thật muốn đem mình hiến tặng cho Trương Mông.

Chỉ cần Trương Mông cũng muốn, hẳn lập tức cởi áo tháo thắt lưng, chủ động nằm ở trên giường.

Chỉ cần vì Trương Mông, nam tử ngược lòng thì tính cái gì?

Trương Mông sau khi rời đi, Từ Y từ bên ngoài đi vào, gặp Hứa Lục Trà nghiêng người nằm ở trên giường, ngoại trừ hẳn lông mi dài đậm khề run, cùng ngực đang đập phập phồng, hẳn giống như một pho tượng, linh hồn đã theo Trương Mông rời đi rồi.

Từ Y vội ho một tiếng: "Công tử, Từ Y đã dựa theo ý ngươi, cho người làm hi phục, thiệp mời cũng chuẩn bị không sai biệt lắm."

Hôn kỳ định ở mười ngày sau, cho dù Hứa Lục Trà kế hoạch lại chu đáo, Từ Y lại làm nhanh đến đâu, cũng cảm thấy thời gian quá gấp, rất nhiều thứ cần cho hôn lễ đều chuẩn bị không kịp, Từ Y cảm giác có chút ít vô lực.

Hôn nữa thanh danh của Hứa Lục Trà gần đây đã xấu đến cực điểm, Hứa Hồng cho là hẳn đã làm mất hết mặt mũi của Hứa gia, hẳn không thể cùng hẳn bỏ qua quan hệ mẫu tử, hiện thời đối hẳn mặc kệ. Tới hôm qua Từ Y theo nàng nói Hứa Lục Trà cùng Trương Mông hôn sự, nàng lại giận tím mặt, nói tuyệt đối sẽ không đồng ý cho bọn họ thành thân.

Từ Y khó xử nói: "Mặc dù Từ Y tận tâm chuẩn bị hôn lễ, nhưng là...lão gia và phu nhân bên kia, Từ Y không có cách nào thuyết phục bọn họ. Nếu như không có sự đồng ý của bọn họ, công tử cùng Trương bộ khoái chuyện sẽ không thể..."

Hứa Lục Trà chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đẹp nhu hòa khi nhìn Trương Mông hiện thời trở nên lạnh như băng, hẳn lạnh lùng nói: "Ta cùng Trương Mông hôn sự, không phải do bọn họ đồng ý hay không."

Hắn chống người dậy, nửa nằm, nhường Từ Y cầm giấy bút cho hẳn.

Nhanh chóng trên giấy viết xuống mấy chữ, Hứa Lục Trà đem mực thổi khô, gấp lại đưa cho Từ Y: "Từ Y, ngươi mang phong thư này giao cho Tần Lung. Đừng để cho lão bất tử kia nhìn thấy."

Từ Y tiếp nhận thư, gật đầu xác nhận, bước nhanh xoay người rời đi.

Hứa Lục Trà từ từ nằm xuống, khế ôm chặt chần, kia mềm mại cảm giác, tựa như là ôm Trương Mông giống nhau. Hẳn quyến luyến cọ xát chần mền, trong lòng mặc niệm: Trương Mông, ta sẽ dọn sạch hết thảy những chướng ngại ngăn cản chúng ta. Nàng cái gì cũng không cần nghĩ, hết thảy đã có ta.

...

Trương Mông trở lại phủ nha môn, liền chứng kiến vẻ mặt tiêu tụy Chung Hoạch ngồi bên cạnh bàn đá ở trong sân.

Trên bàn đá không có thư, không có công văn, nàng lại nhìn bàn đá ngăn người, phảng phất như bị mất hồn.

Mấy ngày nay Chung Hoạch không chịu gặp Trương Mông, Trương Mông mặc dù cảm thấy nghi hoặc cùng ủy khuất, nhưng nàng cũng không có oán Chung Hoạch. Bởi vì nàng biết rõ Chung Hoạch thời gian qua tính tình có chút kỳ lạ.



Chung Hoặc nâng mắt nhìn Trương Mông, hơi ngẩn ra, trong mắt tâm tình biến hóa mấy lượt, cuối cùng bình tĩnh xuống.

"Trương Mông." Nàng nói giọng khàn khàn, "Lại đây, ta có lời hỏi ngươi."

Chung Hoặc sắc mặt quá mức âm trầm, Trương Mông đi tới thời điểm, trong lòng căng thẳng: "Đại nhân, có chuyện gì không?"

Chung Hoặc ánh mắt trầm trầm xem Trương Mông: "Ngươi quyết định cùng hân cùng một chỗ sao?"

Nghĩ đến bộ dáng Hứa Lục Trà lúc bệnh tình nguy hiểm, Trương Mông tâm giống như bị đâm một cái. Nàng đối Chung Hoặc gật đầu: "Ta cùng hân dự định mười ngày sau thành thân."

Chung Hoặc sắc mặt tái nhợt vài phần, ngực nhanh chóng phập phồng vài cái, tựa hồ ở đè nén cái gì: "Vậy ngươi yêu hân sao?"

Trương Mông lại trầm mặc. Nàng biết rõ chính mình cũng không thương Hứa Lục Trà. Chỉ có thương tiếc, có cảm tình nhưng tuyệt đối không có yêu. Cùng hân thành thân, nàng cũng chỉ là không ghét mà thôi, cũng không có chút vui sướng nào.

Nàng cưới hân chỉ là vì chịu trách nhiệm mà thôi.

Chung Hoặc thấy nàng trầm mặc, tự nhiên biết rõ nàng ý tưởng. Nàng hiểu rõ Trương Mông, mềm lòng thiện lương, đối tình cảm do dự thiếu quyết đoán, hạ không được quyết tâm, quá mức quan tâm suy nghĩ của người khác, theo thói quen mà đem sai lầm hướng trên người mình đẩy. Cho nên dạng này nàng mới có thể bị Hứa Lục Trà ăn sạch sành sanh.

"Trương Mông.." Trái tim lại khó chịu lại đau, đầy ngập chua xót từ đáy lòng tràn ra, chảy khắp toàn thân, làm cho nàng tay chân lạnh buốt. Chung Hoặc xoay người đưa lưng về phía Trương Mông, đè nén nói: "Lễ thành thân của các ngươi, ta sẽ không đi."

"Trương Mông, ta chán ghét ngươi."

Đầy ngập chua xót hóa thành nước mắt ngưng tụ ở trong hốc mắt, Chung Hoặc lại miễn cưỡng đem nó ép trở về. Trương Mông cùng Hứa Lục Trà chuyện vãn đã đóng thuyền, không có cách nào quay đầu lại. Trương Mông đối Hứa Lục Trà thỏa hiệp là chuyện trong dự tính của nàng, Trương Mông như vậy mới làm cho nàng vẫn luôn ái mộ.

Nàng sớm phải biết, Trương Mông cùng nàng là không thể nào. Nhưng là trong lòng lại nhịn không được chờ đợi, một khi Trương Mông cùng người khác thành thân này một ngày đến, một năm qua lừa mình dối người cũng đến hồi kết thúc. Nàng không oán Trương Mông, cũng không oán Hứa Lục Trà, nàng chỉ hận chính mình vì sao không phải thân nam nhi.

Chung Hoặc từ trong ống tay áo móc ra vài chục tấm ngân phiếu, đem chúng nó nhẹ để ở trên bàn đá.

"Trương Mông, đây là tiền công mà ta đã trừ ngươi một năm qua, hiện thời ta đem chúng nó toàn bộ trả lại cho ngươi, ngươi lấy đi cưới hân đi."

Chuyện trừ Trương Mông tiền công là do nàng cố tình gây sự, nàng chỉ là muốn Trương Mông chú ý nàng nhiều một chút, đối với nàng lộ ra nhiều vẻ mặt không giống nhau, nàng chỉ là muốn ở Trương Mông trong lòng chiếm càng nhiều vị trí mà thôi.

Hiện thời nàng làm chuyện buồn cười như vậy cùng không có ý nghĩa gì.

Chung Hoặc bỏ xuống ngân phiếu, liền nhanh chóng rời đi. Một giọt nước mắt tích tắc rơi xuống trên mặt đất.

Trương Mông cầm lấy ngân lượng trên bàn đá, nhìn lướt qua một chút, thế nhưng có hơn mấy trăm lượng. Nàng tiền công căn bản không có nhiều như thế.

"Đại nhân..." Trương Mông kinh ngạc ngược mắt, nhưng là Chung Hoặc sớm đã đi xa.

...

Bởi vì Chung Hoặc trước đó cùng người trong phủ nha môn đã nói qua, phủ nha môn người cơ hồ đều biết rõ Trương Mông cùng Hứa Lục Trà sắp thành thân. Trương Mông sau khi trở lại, các nàng ào ào chạy qua đến đối Trương Mông chúc mừng, còn đưa rất nhiều lễ vật cấp Trương Mông cùng Hứa Lục Trà. Mặc dù lễ vật chẳng hề quý trọng, nhưng này là các nàng tâm ý, Trương Mông hết sức cảm tạ các nàng.

Trương Mông không biết ở thế giới nữ tôn hôn lễ phải chuẩn bị như thế nào, cũng không biết như thế nào chuẩn bị lễ hỏi, liền thỉnh phủ nha môn bọn tỷ muội hỗ trợ mua lễ hỏi.

Ngày thứ hai, Trương Mông liền thuê một chiếc xe ngựa, mang lễ hỏi do mọi người trong nha môn chuẩn bị một đêm, đến Hứa phủ cầu hôn.

Hứa Hồng vội vội vàng vàng chạy ra nghênh tiếp, nàng sắc mặt cũng không tốt, nhưng vẫn đối với Trương Mông cúi đầu khom lưng, xưng Hứa Lục Trà có thể tìm tới Trương Mông dạng này hảo thế chủ, là hân may mắn, còn liên tục nói Trương Mông cùng Hứa Lục Trà là ông trời tác hợp cho.

Hứa Hồng thái độ quá mức thân thiện, Trương Mông toàn thân không được tự nhiên, tổng cảm thấy có chút quái dị.

Nàng cùng Hứa Hồng đã từng quen biết, mặc dù Hứa Hồng tính tình còn tính chính trực, nhưng nàng là một người làm ăn, xem thường người nghèo là bình thường. Trương Mông đã chuẩn bị tốt bị nàng làm khó dễ. Nhưng là thấy nàng thân thiện đối đãi Trương Mông, Trương Mông cảm thấy thụ sủng nhược kinh đồng thời là không được tự nhiên.

Cùng Hứa Hồng hàn huyên vài câu sau, Trương Mông liền đi xem Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà sớm đã ở trong sân chờ nàng, vừa thấy nàng xuất hiện, lòng tràn đầy vui vẻ đứng người lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 48

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*



"Hứa Hồng! Nàng thật sự muốn để Lục Trà thành thân cùng bộ khoái đó sao? Cho dù Lục Trà hấn kém cỏi, nhưng dù sao hấn cũng là công tử của Hứa phủ, gả cho ai cũng không thể gả cho một bộ khoái nghèo hèn được!"

Trần Việt tức giận vỗ bàn: "Lục Trà hấn không hiểu chuyện, chẳng lẽ nàng cũng không hiểu? Một công tử phú quý gả cho một bộ khoái nghèo kiết xác, rồi dân chúng ở Vân Thành sẽ nhìn chúng ta như thế nào đây?"

Hứa Hồng nhũn chặt lông mày, trầm giọng nói: "Chàng nghĩ rằng ta nguyện ý đem Lục Trà gả cho Trương Mông hay sao? Còn không phải vì chàng khắp nơi gây họa, để Lục Trà bắt được điểm yếu. Nếu ta không đồng ý hôn sự, Lục Trà sẽ đem tất cả chuyện xấu của chàng phơi bày, đến thời điểm đó không chỉ chàng xong đời, ta cũng muốn bị liên lụy theo chàng!"

Trần Việt tức giận nói: "Ta đã làm chuyện gì hả? Nàng cũng đừng có đổ oan cho ta!"

Hứa Hồng đem xấp giấy dày trên bàn ném cho Trần Việt, lạnh lùng nói: "Chàng tự mình xem đi, mỗi một tội danh đều để cho chàng có thể ngồi mấy năm tù."

Trần Việt nhìn sơ qua tập giấy, toàn thân đều phát lạnh. Thời trẻ hấn ghen tị đường đệ xinh đẹp, muốn lưu manh phá đường đệ thân thể, nhượng đường đệ xấu hổ và giận dữ gần chết đã xuất gia; lúc kinh doanh hấn không từ thủ đoạn, hăm hại đối thủ cửa nát nhà tan; bởi vì hấn tính tình không tốt, hấn đã đánh tàn phế rất nhiều gã sai vặt trực xuất khỏi phủ, vút đến trên núi, mặc kệ sống chết...

Một chút chuyện này hấn làm rất bí ẩn, Hứa Lục Trà là như thế nào biết rõ?

Hứa Hồng xoa huyết Thái dương: "Lục Trà không có trực tiếp đem những chứng cứ này đưa quan phủ, mà là đem nó cho đám người Tàn Lung, nói rõ là uy hiếp chúng ta. Chúng ta không thể đối hấn như thế nào, còn muốn y theo hấn yêu cầu làm việc, một khi chúng ta không dựa theo hấn yêu cầu làm việc, Tàn Lung lập tức liền sẽ đem chứng cứ giao cho quan phủ."

Trần Việt cắn răng nói: "Nhìn nàng nuôi được tốt nhi tử chưa, cùng người bên ngoài khi dễ người trong nhà, hấn sẽ không sợ bị trời phạt sao? Nếu như không có Tàn Lung giúp hấn, hấn con mẹ nó cái gì đều không phải!"

Hứa Hồng lạnh lùng nói: "Chàng đừng quá khinh thường Lục Trà, Tần Lung cũng có rất nhiều điểm yếu ở trên tay hắn, nếu Tần Lung không giúp hắn, Tần Lung cũng không dễ chịu đâu."

Hứa Hồng biết rõ Hứa Lục Trà so với Cung Mê càng thêm xảo trá tàn nhẫn, hắn thủ đoạn cùng tâm cơ là ít có người có thể có thể so với. Hắn chính là một cái nam tử, liền có thể đơn giản kiểm chế toàn bộ người có danh dự uy tín trong Vân Thành, tuyệt đối không thể coi thường hắn.

Hứa Hồng mặc dù cùng hắn là thân sinh mẹ con, nhưng nàng đối hắn không có tình cảm gì, chỉ là thương tiếc hắn trước đây nhận hết hành hạ, mới mang hắn về Hứa phủ nuôi dưỡng. Bởi vì vừa nhìn thấy Hứa Lục Trà, nàng liền sẽ nghĩ đến Cung Mê, nàng lại là đối Hứa Lục Trà không có cảm tình gì. Có đôi khi Trần Việt cho hắn ngáng chân, chỉ cần không phải quá phận, nàng cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Thái độ của nàng làm cho quan hệ của nàng và lục trà càng thêm đông cứng. Nàng không có đem Hứa Lục Trà xem như con trai, Hứa Lục Trà tự nhiên sẽ không đem nàng xem như mẫu thân.

Nhưng là cho dù nàng đối hắn lãnh đạm, ít nhất nàng đã cho hắn cuộc sống giàu sang, hiện thời hắn vì Trương Mông, không để ý công ơn nuôi dưỡng, còn đối với Trần Việt của nàng ra tay, Hứa Hồng làm sao có thể không oán hận.

Nếu như có thể, nàng hận không thể hiện tại cùng với hắn đoạn tuyệt mẫu tử quan hệ, để nàng khỏi mệt thêm.

Trần Việt tuy bị Hứa Hồng lời nói hù dọa tay chân lạnh như băng, nhưng hắn nội tâm như cũ không cho rằng Hứa Lục Trà có bản lĩnh lớn như vậy, hắn cười lạnh nói: "Làm người sẽ có điểm yếu, hắn đã như vậy quan tâm bộ khoái nghèo kia, chúng ta liền ra tay trên người bộ khoái đó như thế nào?"

Hắn không thể chịu được nếu nhìn thấy Hứa Lục Trà hạnh phúc gả đi ra ngoài, Hứa Lục Trà chán ghét hắn nhiều năm như thế, hắn nhất định sẽ tạo phiền phức cho hôn sự của hắn.

Chỉ là Hứa Hồng nâng mắt trừng mắt liếc hắn một cái: "Chàng đừng làm loạn nữa, chàng nếu là hại Trương Mông, không chỉ Lục Trà nổi điên lên hại người, mà phía quan phủ bên kia cũng làm cho người sống không nổi."

Trần Việt cá giận nói: "Chuyện của ta không đến phiên nàng quản!" Huống chi, hắn lại không phải là không có đầu óc, như thế nào có thể sẽ tại đây đây máu chột hại Trương Mông.

Hứa Lục Trà không phải muốn đem chuyện xấu của hắn phơi bày ra sao? Vậy hắn cũng ăn miếng trả miếng, đem chuyện Hứa Lục Trà thông đồng nữ nhân mấy năm nay đều nói cho Trương Mông, xem Trương Mông còn cười hắn hay không.

...

Trần Việt rời đi Hứa Hồng thư phòng, giấu Hứa Hồng lên lên phân phó đầy tớ tìm cơ hội ở Trương Mông trước mặt lộ ra Hứa Lục Trà chuyện trước kia.

Cùng lúc đó, Hứa Lục Trà đang cùng Trương Mông thương lượng về hôn lễ.

Bọn họ mặt đối mặt ngồi ở bên cạnh bàn đá, trên bàn đá là thực đơn của vài tửu lâu ở Vân Thành.

Ở nữ tôn quốc, Tiệc rượu có thể làm ở nhà, cũng có thể làm ở bên ngoài. Nhưng Trương Mông ở trong phủ nha môn, chỗ đó quá mức trang nghiêm, thực sự không thích hợp làm tiệc rượu, liền tính ở chỗ đó bày, cũng có chút người sợ xui, không muốn đi. Cho nên Trương Mông cùng Hứa Lục Trà quyết định làm ở trong tửu lâu tại Vân thành.

Hứa Lục Trà không thể chờ đợi muốn ở trước mặt Trương Mông thể hiện mình ôn nhu sẵn sàng, đơn giản giới thiệu một chút đặc điểm của mấy nhà tửu lâu, dịu dàng nói: "Trương Mông nàng muốn đi tửu lâu nào, Lục Trà đều nghe nàng."

Trương Mông không hiểu rõ những tửu lâu này, chỉ cảm thấy chúng nó đều rất đắt. Nàng vốn định bày vài bàn ở bên ngoài một quán nhỏ, mời vài người bạn tốt tham gia là đủ, nhưng khi nàng đến đây, Hứa Lục Trà liền đem thực đơn của những tửu lâu đắt tiền bày ra trước mặt nàng, ngay cả câu cự tuyệt nàng cũng không nói nổi.

Trương Mông sắc mặt biến thành âm u, khó nhọc nói: "Lục Trà, ta nghèo quen rồi, cũng chưa từng đi những tửu lâu này, chàng để ta chọn, ta thật chọn không được."

Vì Trương Mông vẫn luôn gọi Hứa Lục Trà là "Hứa công tử", Hứa Lục Trà không hài lòng, cảm thấy thật xa lạ, liền thỉnh cầu Trương Mông gọi hắn là "Lục Trà", Trương Mông vừa mới bắt đầu gọi thời điểm mặc dù cảm thấy có chút quái dị, nhưng gọi lâu, cũng quen gọi như vậy.

Hứa Lục Trà hai tay chống cằm, ôn nhu xem Trương Mông: "Nàng không cần để ý quá nhiều, Nàng thích ăn món nào của tửu lâu nào, cứ việc chọn nó là được."

Trương Mông thích nhất là đồ ăn ngon, nàng thích loại gì, liền để nàng chọn. Hắn nhất định sẽ cho nàng một hôn lễ xa hoa long trọng nhất.

Trương Mông lật thực đơn, nhìn kỹ một chút đồ ăn, cho dù đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng khi nhìn vào vẫn bị giá cả của chúng dọa hết hồn. Nàng do dự rất lâu, cuối cùng vẫn còn cắn răng, nói ra bản thân khó xử: "Lục Trà, nói thật, ta hiện đang không có nhiều tiền như vậy..."

"Trương Mông, chuyện tiền bạc nàng không cần phải lo lắng." Hứa Lục Trà vội vàng nói.

Hắn đã là người của Trương Mông, của hắn hết thảy đều là của Trương Mông. Hứa Lục Trà đỏ mặt nói: "Của ta chính là của nàng, nàng không cần phải rõ ràng như vậy."

Nhưng là cho dù Hứa Lục Trà nói như vậy, Trương Mông vẫn còn có chút rầu rĩ không vui. Nàng cảm giác mình làm Hứa Lục Trà bị ủy khuất, nhưng nàng thật sự không thể cho hắn một hôn lễ long trọng được, nàng cảm thấy rất áy náy. Đem thực đơn khép lại, Trương Mông ngược mắt đối hắn nói: "Lục Trà, chàng chính mình chọn đi."

Hứa Lục Trà vốn định lấy lòng Trương Mông, nhưng Trương Mông lại rầu rĩ không vui, hắn lập tức nóng nảy, thấp thòm nói: "Trương Mông, nàng đều không thích sao? Không thích thì chúng ta có thể lại tìm nhà khác..."

Đúng lúc này lúc, Từ Y bung trái cây tới, Hứa Lục Trà vội tiếp qua đĩa trái cây, đẩy tới Trương Mông trước mặt. Chỉ cần Trương Mông ăn ngon, tâm tình sẽ tốt lên. Hứa Lục Trà bàn tay trắng nõn cầm lấy nhất viên bồ đào, nhét vào miệng Trương Mông.

Trương Mông khẽ kinh ngạc, há mồm đem bên miệng bồ đào ăn, ngọt ngào ê ẩm chất lỏng kích thích vị giác, Trương Mông môi khẽ câu dẫn ra: "Ăn ngon."

Chứng kiến Trương Mông mặt mày bắt đầu nhu hòa, Hứa Lục Trà thở phào một cái. Hắn đồng thời lại bị Trương Mông tươi cười hấp dẫn, mỹ mâu kinh ngạc xem Trương Mông, hận không thể chính mình hóa thành kia viên bồ đào, bị Trương Mông ôn nhu liếm láp gặm cắn.

Trương Mông lại ăn mấy viên bồ đào, chua ngọt chất lỏng tràn ra bên môi, nàng vô tình dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe môi, lại không biết Hứa Lục Trà vẫn nhìn chăm chú vào nàng bởi vì một động tác này mà đột nhiên ngừng lại hô hấp.

"Hứa công tử, ta trước đi tiểu tiện một chút, đợi lát nữa trở về lại thương lượng với chàng hôn sự." Bởi vì uống quá nhiều nước trà, Trương Mông có chút mắc tiểu, liền rời đi sân nhỏ, đi tiểu tiện.

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú còn có chút hồng, hắn nhường Từ Y cầm gương lại đây, sau đó soi gương bắt chước Trương Mông vừa mới động tác kia, nhưng là như thế nào bắt chước, đều bắt chước không ra Trương Mông mị hoặc cùng gợi cảm.

Vừa mới Trương Mông động tác quyến rũ, hắn thiếu chút nữa cầm giữ không được muốn bỏ nhào vào nàng trên người cầu hoan.

Có lẽ hắn phải học tập thật giỏi động tác kia, về sau dùng để câu dẫn Trương Mông, mặc dù nữ nhân đều thích thận trọng nam tử, nhưng nam tử ngẫu nhiên phóng túng một chút, nữ nhân sẽ càng ưa thích.

Hứa Lục Trà ở trong sân đợi đã lâu, cũng không gặp Trương Mông trở về, hắn có chút ít nóng nảy, hắn sợ Trương Mông không nói với hắn một tiếng, trở về phủ nha môn. Hắn hồi hận chính mình vừa mới không có xem chặt Trương Mông.

"Công tử, người đi đâu?" Gặp Hứa Lục Trà đột nhiên đứng người lên, hướng bên ngoài viện đi đến, Từ Y nhanh chóng mở miệng hỏi.

Hứa Lục Trà mặc dù thân thể hảo chút ít, tinh thần không tồi, nhưng hắn thân thể còn suy yếu, Từ Y lo lắng hắn, vội đuổi theo Hứa Lục Trà..

Hứa Lục Trà không để ý đến Từ Y, đi tìm Trương Mông. Chỉ là trên người hắn vẫn là không có khí lực gì, đi vài bước đường liền thở không nổi, sắc mặt lại bắt đầu trắng bệch.

Bất quá may mắn hắn rất nhanh liền tìm được Trương Mông. Trong lòng hắn cự thạch đột nhiên rơi, theo mà đến là vô tận vui sướng cùng nhu tình.

Trương Mông liền đứng tại phía trước cách đó không xa, không nhúc nhích, tựa hồ ở lắng nghe cái gì. Hứa Lục Trà đến gần nàng, mới vừa muốn nói chuyện, liền nghe được trong bụi hoa, hai gã sai vặt ở xi xào bàn tán cái gì.

Hứa Lục Trà cẩn thận vừa nghe, lại phát hiện hai gã sai vặt kia chính đang thảo luận chuyện hai năm qua hắn thông đồng nữ nhân

Quý thanh, Trương Phi nguyệt, Trần Trìng, Tiền Mộ, Tàn Lung..

Hứa Lục Trà sắc mặt trắng bệch, mạnh nhìn về phía Trương Mông, Trương Mông không có biểu cảm gì.

Từ Y cũng phát hiện trong bụi hoa hai gã sai vặt, gương mặt tuần tú hơi đen, lạnh lùng quát nói: "Ai ở bên trong! Mau đi ra cho ta! Là ai cho các người lá gan tùy ý nói xấu sau lưng chủ tử?"

Từ Y đi đến dạy dỗ kia hai gã sai vặt. Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú tái nhợt xem Trương Mông, thời gian qua nhanh mồm nhanh miệng hắn này lúc lại không nói nổi câu thanh minh.

Bởi vì bọn sai vặt nói là sự thật, mà hắn tuyệt sẽ không lừa gạt Trương Mông.

Trương Mông quay đầu lại cười cười với hắn: "Chúng ta trở về đi."

Hứa Lục Trà đi theo Trương Mông sau lưng, chỉ cảm thấy đầu óc chỗ trống, trước mắt từng đột biến thành màu đen, hắn thân thể tựa như đưa thân vào hầm băng giống nhau, toàn thân lạnh buốt.

Trương Mông biết rõ chuyện xấu của hắn, nàng biết rõ tính hắn vì lợi ích cá nhân liền lên kế hoạch tính toán kỹ lưỡng, nàng biết rõ hắn đã từng không biết xấu hổ thông đồng qua rất nhiều nữ nhân!

"Trương Mông!"

Hứa Lục Trà thanh âm phát run: "Trương Mông, nàng nghe ta giải thích! Ta mặc dù thông đồng qua các nàng, nhưng ta chỉ là vì lợi dụng các nàng. Ta đối với các nàng một chút ý tứ cũng không có. Ta càng không có làm cho các nàng chạm qua ta một đầu ngón tay... Ta sớm đã cùng các nàng cắt đứt quan hệ... Trương Mông, ta chỉ yêu một mình nàng..."

Bởi vì ở thanh lâu lớn lên, hắn đã chứng kiến rất nhiều mặt xấu của nữ nhân, cho nên hắn vẫn luôn chán ghét nữ nhân, trước khi gặp được Trương Mông, hắn mặc dù vì leo lên cao mà thông đồng qua rất nhiều nữ nhân, nhưng trong nội tâm của hắn vẫn rất ghét các nàng, cũng tuyệt không làm cho các nàng chạm vào hắn dù chỉ một chút.

Hắn này cuộc đời chỉ nhận định Trương Mông một người. Hắn nghĩ đem hết thấy những thứ tốt đẹp đều hiện ra ở trước mặt nàng... Hiện thời Trương Mông biết rõ hắn trước kia chuyện vô liêm sỉ, nếu là nàng vì thế mà chán ghét hắn, hoặc là nàng nghĩ từ hôn, không cần hắn nữa...

"Trương Mông..."

Hứa Lục Trà sợ đến sắc mặt xám trắng, nước mắt rớt xuống đất, cũng không dám tiến lên bắt lấy Trương Mông tay áo.

Trương Mông nghe phía sau Hứa Lục Trà thanh âm hoảng loạn giải thích, nàng bước chân dừng dừng: "Lục Trà, chuyện trước kia hãy để cho nó qua đi."

Nàng đã sớm biết Hứa Lục Trà tính tình, nghe được bọn sai vật nói chút chuyện này, nàng tuyệt không kinh ngạc, cũng không khó chịu.

Có lẽ là bởi vì nàng còn không có yêu Hứa Lục Trà đi.

Nàng quay đầu lại hướng về Hứa Lục Trà cười cười: "Chỉ là sau khi chúng ta thành thân, người không thể lại làm chuyện hoang đường như vậy nữa. Dạng này không tốt."

Hứa Lục Trà giật mình, Trương Mông không có không cần hắn! Trương Mông còn có thể cùng hắn thành thân! Hắn xem Trương Mông âm áp đáng tươi cười, vừa mới còn lãnh tới cực điểm trong lòng trong nháy mắt bị hâm nóng.

Hắn nức nở một đầu đâm vào Trương Mông cổ, hít sao ôm lấy Trương Mông.

"Trương Mông, ta chỉ là người của nàng."

Thật hy vọng hôm nay chính là ngày thành thân, mà bọn họ bây giờ đang ở trong tân phòng.

Nếu vậy hắn có thể không kiêng nể gì cả cởi sạch y phục, đem chính mình hoàn toàn hiến tặng cho nàng..

Mười ngày qua rất nhanh đi, Trương Mông cùng Hứa Lục Trà hôn kỳ đã đến.

Hứa Lục Trà trước ngày thành thân căng thẳng cả một đêm không ngủ, ngày thứ hai liền rời giường sớm. Hắn nghiêm túc chăm chỉ tắm rửa, đem toàn thân mình trên dưới cọ rửa sạch sẽ, lấy được thơm ngào ngạt.

Trong lúc dưỡng bệnh, vì thành thân về sau có thể đoạt được Trương Mông niềm vui cùng yêu thích, hắn còn nhường Tử Y cấp hắn tìm rất nhiều về xuân cung đồ.

Hiện thời thành thân ngày đã đến, hắn khổ sở nghiền xuân cung đồ, cũng nên đến lúc ứng dụng rồi.

Hắn hạ thân cột lên dây đỏ, trang điểm một phen. Hắn cũng không có đội khăn voan trùm đầu, mà là mạng mạng mỏng che mặt.

Sau khi mặc xong hỷ phục, hắn lại cẩn thận sửa sang lại tà áo, đai lưng. Xác định chính mình tướng mạo đẹp vô song, trong sạch thoát tục, hắn mới để cho đứng ở ngoài cửa Tử Y vào.

"Công tử, người còn không có bôi phấn son?" Tử Y bưng nước trong vào, gặp Hứa Lục Trà vẫn là trắng thuần khuôn mặt, kinh ngạc nói: "Kiệu hoa muốn tới, công tử chưa trang điểm sao, như vậy làm sao đây?"

Hứa Lục Trà khẽ câu môi: "Ta còn cần bôi phấn son sao?"

Hắn nhìn mình trong kính, băng cơ ngọc cốt, dáng người cao to, mặt mày như vẽ.

Hắn biết rõ chính mình trời sinh quyến rũ, cho dù là trắng thuần khuôn mặt cũng là tướng mạo đẹp vô song, khí chất trong sạch xuất trần. Thoa phấn son hắn mặc dù sẽ nhiều vài phần mỹ ý, nhưng đến cùng là thiếu vài phần tự nhiên.

Hắn biết rõ khuôn mặt trắng nõn không son phấn thích hợp nhất hắn.

## Chương 49

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

EDITOR: NGỪNG SƯƠNG



"Huỳnh, ngươi nhìn ta làm gì?" Trương Mông không được tự nhiên rũ mắt xuống, tránh cái nhìn chăm chú của Huỳnh.

Sau khi cùng Hứa Lục Trà phát sinh quan hệ, nàng ủy khuất lại oán hận, lúc nàng tiến vào trong mộng, suy nghĩ của Huỳnh cũng bị nàng ảnh hưởng, ánh sáng toàn thân hắn càng ngày càng ảm đạm.

Hắn hóa thành thân thú, mềm mại lỗ tai liên tục cọ Trương Mông bắp chân, cố gắng an ủi Trương Mông. Hắn không biết rõ Trương Mông vì sao sa sút khó chịu, bởi vì cho dù hắn hỏi, Trương Mông cũng sẽ không nói.

Về sau, hắn biến mất một đoạn thời gian, Trương Mông mỗi lần tiến vào mộng đều tìm không được hắn.

Hiện thời hắn trở về, ánh sáng ảm áp xung quanh người hắn đã biến mất hầu như không còn gì nữa. Hắn mặt trường bào màu đen đứng im nhìn Trương Mông chăm chú, Trương Mông thập phần không được tự nhiên.

Đã vài chục ngày nàng chưa gặp Huỳnh. Hắn bộ dáng từ thiếu niên đã lột xác thành thanh niên, khuôn mặt mập mạp trẻ con đã hoàn toàn rút đi, khuôn mặt hoàn mỹ hiện ra, đẹp đến khiến người khác phải thờ than.

Huỳnh đơ mặt, giọng khàn khàn: "Ngươi tâm trạng rất tốt. Chuyện gì vậy?"

Rõ ràng lúc trước nàng ủy khuất khổ sở, liền hắn tâm cũng sẽ đi theo ngọt ngào khó chịu.

Trương Mông nghe được hắn lời nói, hơi ngần ra: "Ta tâm tình tốt sao? Ta cảm thấy cũng như bình thường a."

Huỳnh vô thần hai mắt co lại, yên lặng rũ xuống con mắt, hắn ngồi ở một bên không nói thêm gì nữa.

Mặc dù huỳnh thời gian qua không thích nói chuyện, nhưng hắn vẫn hết sức dính người, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, đôi mắt đẹp của hắn sẽ không rời khỏi nàng. Nhưng là bây giờ hắn lại nhắm mắt ngồi một bên không để ý tới nàng. Trương Mông có chút ít nghi hoặc: "Huỳnh, ngươi sao vậy?"

Huỳnh không có phản ứng, Trương Mông liền đẩy vai hắn. Cảm giác được trên tay ẩm ướt dính dính, nàng giật mình, thu tay lại, nhìn thấy trên tay đầy vết máu.

"Huỳnh!" Trương Mông kinh hãi kêu ra tiếng, chuyển tới trước mặt Huỳnh, "Ngươi bị thương sao?"

Huỳnh nghiêng mặt tránh đi nàng ánh mắt, thần nhiên nói: "Không có bị thương."

Trương Mông tự nhiên không tin, nàng nắm lên hắn tay, vén lên hắn ống tay áo, nhìn đến hắn cánh tay bị vũ khí sắc bén chém máu thịt lẫn lộn, không có một nơi còn hoàn hảo.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt, Trương Mông vẫn cho đó là mùi thơm cơ thể của Huỳnh, lại không nghĩ rằng hương thơm đó lại là mùi

máu.

Huỳnh thu tay về, giọng nói khàn khàn: "Không có bị thương, đây là chứng nhân pháp." Nói xong, hắn thi triển pháp thuật, cánh tay bê bết máu đã liền lại da thịt như ngọc.

Hắn tự nhiên không sẽ nói cho Trương Mông, bởi vì hắn đối với người phạm động chân tình nên bị thiên đạo trừng phạt. Mỗi lần hắn bị Trương Mông tác động tâm tình, hắn sẽ bị thiên đạo cắt thịt, thành từng mảnh máu thịt mơ hồ, sau đó máu thịt mới sẽ sinh ra đến, lại bị đao cắt tiếp, vòng đi vòng lại.

Cho nên hắn mới mặc hắc y, cho dù hắn bị thương, nàng cũng sẽ không phát hiện.

Trương Mông sắc mặt có chút trắng bệch, nghi ngờ nói: "Thật không có bị thương? Ngươi tại sao phải thực thi chứng nhân pháp?"

Huỳnh lại không trả lời.

Hắn khép hờ mắt không nói được lời nào, lẳng lặng ngồi ở một bên, phảng phất giống tượng gỗ. Trương Mông nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn là lúc, hắn cũng là dạng này, chết lặng tuyệt vọng, đối cuộc sống không có bất kỳ khát vọng gì.

Trương Mông tâm tựa hồ bị cái gì đâm một cái, nàng vươn tay vuốt vuốt huỳnh đầu: "Huỳnh, ngươi đến cùng sao vậy?"

Huỳnh cúi đầu, rất lâu, nước mắt trong suốt tích tích từ hốc má chảy xuống, ướt nhẹp dưới chân hắn nhám thạch.

"Ngươi là muốn thành thân đi." Hắn thanh âm bởi vì khóc thút thít mà run rẩy.

Hắn vừa thấy được Trương Mông, liền nhìn thấy sợi tơ hồng trên tay Trương Mông, liên tục kéo dài đến một nơi rất xa.

Hắn thử qua đem sợi tơ cắt đứt, nhưng mặc kệ hắn như thế nào cố gắng, kia sợi tơ hồng đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Người kia là người được định sẵn cho nàng, bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản bọn họ nhân duyên... Cho dù là thần...

Trương Mông cũng sờ: "Làm sao ngươi biết ta thành thân?"

Huỳnh lại không trả lời nàng vấn đề, hỏi ngược lại nàng: "Ngươi yêu hắn sao?"

Trương Mông do dự một chút, không trả lời.

Huỳnh cùng nàng ký kết khế ước, có thể rõ ràng cảm giác Trương Mông tâm tình, hắn biết rõ Trương Mông đối người kia tình cảm. Không phải yêu, nhưng lại thương tiếc, có cảm tình., Trương Mông yêu người kia chỉ là vấn đề thời gian. Dù sao bọn họ là thiên định nhân duyên.

"Ngươi đi đi." Huỳnh nói.

Huỳnh trên người bạch quang triệt để âm đạm xuống, hắn nói giọng khàn khàn: "Không muốn tới tìm ta nữa, không để cho ta trông thấy ngươi nữa."

Trương Mông giật mình nói: "Huỳnh..."

Huỳnh dùng sức đẩy ra Trương Mông, hóa thân thành thú chạy ra ngoài.

Ta buông tha ngươi. Ta chỉ cho ngươi một cơ hội duy nhất để thoát khỏi ta. Nếu là ngươi trở về tìm ta, vậy ta cũng sẽ không lại thả ngươi đi, cho dù là muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Vô số con dao nhọn cắt xuống huỳnh máu thịt, huỳnh yên lặng thừa nhận, mỹ mâu kinh ngạc nhìn về phía hạ giới một chỗ, một giọt huyết lệ theo gò má chảy xuống...

...

Trương Mông tỉnh lại, vài cái vừa nói vừa cười bộ khoái đẩy cửa phòng ra, gặp Trương Mông còn nằm ở trên giường, bắt đầu thay Trương Mông sốt ruột: "Trương Mông ngươi như thế nào còn nằm đâu! Ngươi quên hôm nay là ngày ngươi thành thân sao?"

Trương Mông còn không có kịp phản ứng, vài gã bộ khoái liền níu lấy nàng rời khỏi giường, giúp nàng trang điểm ăn mặc.

Trương Mông tóc dài đen nhánh tán xuống, Tiền Lộ cầm lấy cây lược gỗ cho nàng chải đầu, thao thao bất tuyệt mở miệng.

"Ngươi còn nhớ rõ hôm qua chúng ta nói cho ngươi thành thân phải chú ý gì sao? Ngươi cũng đừng tỉnh dậy nên cái gì đều đã quên!"

Trương Mông bị các nàng lần qua lần lại, vốn vẫn đang nghĩ về Huỳnh chưa thoát ra được, nàng đã bị đau do tóc dài kéo mà tỉnh lại, luôn miệng nói: "Ngươi nhẹ một chút! Ta còn nhớ rõ các ngươi cùng ta nói những gì! Không có quên."

"Nói một chút coi."

Trương Mông bật thốt ra: "Thành thân đêm đó không thể để cho chú rể một mình trông phòng, chỉ là một câu nói mà thôi, các người cùng ta nói đi nói lại trên trăm lần!"

Tiền Lộ không có hảo ý mở miệng: "Chúng ta là vì muốn tốt cho người, người không biết đêm động phòng quan trọng đối với nam tử như thế nào đâu, người nếu là cùng Hứa công tử phân phòng ngủ, hẳn sẽ oán chết người, về sau thế phụ làm bất hòa, chỉ có mình người chịu thiệt."

Trương Mông gật đầu: "Ta có chừng mực." Dừng một chút, Trương Mông vẻ mặt có chút ít phức tạp hỏi, "Tiền Lộ, ta dường phụ có tới không? Hẳn còn cấp cho ta cùng Lục Trà chủ trì hôn lễ."

"Đương công tử sớm đến." Nói đến "Đương công tử" này còn có tên hồ, Tiền Lộ có chút ít không được tự nhiên. Án bối phận, nàng phải gọi hẳn một tiếng Dương thúc, nhưng là Dương Tinh tuổi thật sự vẫn còn rất trẻ, nàng gọi không được, huống chi chưa lập gia đình nam tử đều chỉ có thể gọi là công tử.

Trương Mông khẽ ừ một tiếng. Nàng cũng không biết mình hiện tại tâm tình là gì. Nguyên bản nàng cho rằng mình rất thích Dương Tinh, sẽ luôn chờ đợi Dương Tinh. Nhưng là bây giờ Dương Tinh đến vì nàng chủ trì hôn lễ, nàng cũng không thấy nhiều khó chịu, chỉ là có chút nhậm nhậm phiền muộn.

Có lẽ nàng không có trong tưởng tượng như vậy thích Dương Tinh, lại có lẽ nàng đối Dương Tinh tình thân nhiều hơn tình yêu.

Tiền Lộ gặp Trương Mông trầm mặc, nàng cũng có chút không được tự nhiên. Nàng biết rõ chuyện của Trương Mông và Dương Tinh. Vì điều tiết bầu không khí đang dần lạnh xuống, Tiền Lộ cố làm ra vẻ thoải mái mà mở miệng: "Trương Mông, A Ước cũng tới tham gia buổi lễ thành thân của người, đợi lát nữa người phải chú ý Hứa công tử cùng A Ước, đừng làm cho bọn họ đánh nhau."

Trương Mông nghe được Tiền Lộ lời nói, đôi mắt mãnh trợn to: "A Ước..." Nàng không dám mời A Ước lại đây, đầu tiên là hắn tuổi quá nhỏ, không thích hợp tham gia này loại hôn lễ. Tiếp theo, lấy A Ước tính tình, trong buổi lễ hẳn sẽ làm ra những chuyện không thể tưởng tượng được.

Tiền Lộ nhìn có chút hà hồ: "Người muốn coi kỹ Hứa công tử, ta sợ A Ước nói lời gì không tốt, hẳn sẽ lấy cây quạt chém người."

Lúc trước, chuyện Hứa Lục Trà cùng A Ước giảng co, phủ nha môn người đều biết rõ rõ ràng rành mạch.

Trương Mông trang điểm ăn mặc tốt, liền bị bộ khoái vây quanh đi ra cửa phòng. A Ước mặc áo xanh liền đứng ở cửa chờ nàng.

Thiếu niên đáng người mảnh mai cao to, mắt đào hoa ướt át sáng ngời, ngũ quan tinh xảo phần điều ngọc trác. Chứng kiến Trương Mông đi ra, hắn con mắt khẽ sáng lên một cái, lập tức lại âm ảm xuống.

Hắn mỉm cười hướng về Trương Mông sau lưng bộ khoái mở miệng: "Các vị bộ khoái tỷ tỷ, có thể để cho ta cùng Mông tỷ tỷ đơn độc nói vài lời sao? Các người yên tâm, ta sẽ không bắt cóc Mông tỷ tỷ."

Kể cả Tiền Lộ ở trong chúng bộ khoái đều bị A Ước nụ cười ngọt ngào mềm hóa, các nàng gật đầu liên tục: "Có thể có thể, các người tán gẫu vài câu đi, bất quá phải nhanh lên một chút. Chúng ta muốn đi từ lâu."

Từ lâu là Trương Mông chọn, Hứa Lục Trà cứng rắn muốn Trương Mông chọn một cái, Trương Mông thua trước sự đeo bám của hắn nên chỉ phải tùy tiện chọn một từ lâu tốt một chút.

Tiền Lộ các nàng đi rồi, A Ước nụ cười trên mặt biến mất không còn một mảnh. Sa sút vẻ mặt ở trên mặt hắn lộ rõ không sót gì.

"Mông tỷ tỷ, người thế nhưng chọn nam nhân độc ác kia."

Trương Mông vội ho một tiếng: "A Ước, người đừng nói Lục Trà như vậy."

Nàng biết rõ Hứa Lục Trà nhân phẩm phương diện xác thực chưa đủ tốt, nhưng là không đến nói độc ác đi.

A Ước sa sút rũ xuống con mắt: "Nếu là sớm biết rằng Mông tỷ tỷ thích cường gian chuyện như vậy, ta trước hết để cho người nhìn thân thể, lại để cho người chịu trách nhiệm tốt lắm. Chờ ta lớn lên một chút, ta có thể cùng Mông tỷ tỷ người giao hoan. Nhưng lại bị người nam nhân độc ác kia đoạt trước."

"Khụ." Trương Mông nghe lúng túng không thôi, "A Ước, người nói gì vậy hả, nếu để người ngoài nghe được, người danh tiếng còn có muốn hay không?"

A Ước nghe không vô Trương Mông lời nói, vẫn phối hợp mở miệng: "Mặc dù ta không có thực tế qua, nhưng ta xem rất nhiều sách, ta kỹ xảo rất tốt, ta cái gì cũng sẽ. Ta khẳng định có thể làm cho Mông tỷ tỷ thư sướng..."

Trầm mặc một hồi, hắn nâng mắt nghiêm túc nhìn Trương Mông: "Mông tỷ tỷ, người đừng tưởng rằng ta là tiểu hài tử tâm tính, nói cho người này chút ít chỉ là chọc người chơi. Ta là thực thích người."

Kim Nguyệt đã từng nghĩ tác hợp hẳn cùng Trương Mông, cũng đã nói với hắn rất nhiều về Trương Mông chuyện. Nhưng là trước đó, hắn đã nhận biết Trương Mông người này

Hắn từ nhỏ so với người khác hiểu chuyện sớm, lúc bạn cùng trang lứa với hắn còn đang khóc nhè làm nũng với phụ mẫu, hắn đã cùng cha mẹ đi trong tiệm kiểm toán, tính sổ sách. Những nam hài khác đều thích vòng tay sức đeo tay, mà hắn thì thích xem đủ loại sách tạp.



Hắn thích trong chuyện xưa anh hùng mỹ nhân. Theo ý hắn, anh hùng là võ công cao cường, tâm địa thiện lương, trừ bạo giúp yếu. Mà Trương Mông chính phù hợp trong cảm nhận của hắn anh hùng hình tượng.

Hắn đã từng bị lưu manh quấy rầy qua, thiếu chút nữa không có tính mạng, là Trương Mông cứu hắn, trong một khắc kia, Trương Mông trong mắt hắn là đẹp tới cực điểm.

Mặc dù Trương Mông đối hắn không có ấn tượng, nhưng hắn vẫn là đối với nàng nhất kiến chung tình. Hắn âm thầm thăm dò Trương Mông chỗ ở, ngẫu nhiên biết rõ Trương Mông là ca ca hắn vị hôn thê đồng liêu, trong lòng hắn mừng thầm không thôi.

Ở hắn vô tình hay cố ý nhắc nhở xuống, Kim Nguyệt đã muốn đem hắn cùng Trương Mông làm mai. Đây mới có chuyện phát sinh kế tiếp.

Nhưng là, hắn cùng Trương Mông đúng là vẫn có duyên vô phận, hiện thời Trương Mông thành thân, nhưng chú rể cũng không phải là hắn.

A Ước miễn cưỡng đối Trương Mông cười cười: "Mông tỷ tỷ, mặc kệ như thế nào, ta còn là chúc phúc ngươi. Trong mắt của ta, Hứa công tử mặc dù không xứng với ngươi, nhưng là hắn so với ta yêu ngươi. Ít nhất ta không có vì ngươi mà chịu toàn bộ Văn Thành mạng nhức..."

Trương Mông ngẩn người, mỉm cười nói: "Cảm ơn ngươi, A Ước."

A Ước tựa hồ thực chúc phúc nàng cùng Hứa Lục Trà, toàn bộ hôn lễ ư, A Ước liên tục hết sức an phận, lẳng lặng ngồi ở trong góc, từ từ ăn điểm tâm.

Tiền Lộ dự đoán Hứa Lục Trà cùng A Ước muốn đánh lên tình huống cũng không có xuất hiện, Trương Mông âm thầm thở phào một cái.

Nàng dắt Hứa Lục Trà tay đi về hướng Dương Tinh. Hứa Lục Trà tay liên tục cứng ngắc, trong lòng bàn tay ra rất nhiều mồ hôi, nhìn được hiện tại hắn rất khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 50

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.\**



Trương Mông không có bị mọi người chúc rượu, bọn tử muội đã bắt nàng đá trực tiếp vào phòng tân hôn.

"Trương Mông! Hãy hưởng thụ thật tốt đêm động phòng hoa chúc đi! Uống rượu cái gì cứ giao cho chúng ta!"

Trương Mông bị đá lão đảo vịn lấy cái bàn, xoay người vừa muốn nói chuyện thì cửa phòng đã bị đóng kín, rất nhanh liền truyền đến thanh âm khóa cửa.

Trương Mông mặt cứng đờ, nhào tới vỗ cửa: "Các ngươi trở về! Đem cửa mở khóa ra cho ta!"

Nhưng là thanh âm cười nói của các nàng càng ngày càng nhỏ, chắc rằng đã đi xa.

Hiện thời trong tân phòng chỉ có nàng cùng Hứa Lục Trà. Trương Mông cảm thấy da đầu có chút ít tê dại.

"Trương Mông." Hứa Lục Trà thanh âm nhu hòa vang lên.

Hắn một thân hồng y ngồi ở trên giường, trên đầu che kín màu đỏ mạng che mặt, mơ hồ có thể nhìn đến hắn loại bạch ngọc da thịt cùng ngũ quan xinh xắn.

Trương Mông đột nhiên có chút khẩn trương, từ từ đi về hướng hắn.

Hứa Lục Trà so với nàng càng khản trương, hai tay cứng ngắc để trên đầu gối nắm chặt lại, lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, cho đến khi mặt che mặt hẳn bị Trương Mông vạch lên, trái tim đang lơ lửng ở không trung đột nhiên ngừng nửa nhịp.

Trương Mông nhìn thấy dung mạo của Hứa Lục Trà, khẽ giật mình.

Hắn con mắt như thu thủy, đuôi mắt xếch lên lộ ra vài phần mỹ ý, môi anh đào đỏ tươi, hai má nhiễm lên nhàn nhạt đỏ ửng.

Trong ngày thường nhìn quen Hứa Lục Trà trong sạch thoát tục không ăn nhân gian khói lửa bộ dáng, hiện thời hẳn hai má ửng hồng, mắt mang mỹ ý nhường Trương Mông cảm thấy kinh ngạc.

Nếu là Hứa Lục Trà hình tượng lúc trước như phong lan trong u cốc, trong sạch thoát tục, có thể đứng xa mà nhìn chứ không thể khinh nhờn.

Hiện thời Hứa Lục Trà tựa như một đóa hoa hoàn toàn nở rộ hoa hồng, lẳng lẳng phát ra mùi thơm, dụ dỗ người đến hái.

Trương Mông lúng túng vội ho một tiếng: "Lục Trà."

Hứa Lục Trà nhẹ nhàng ừ một tiếng. Hắn đặc biệt cẩn dặn Tử Y nhờ người trong nha môn giúp Trương Mông ngăn cản rượu, nhường Trương Mông sớm một chút trở về.

Hiện thời Trương Mông liền ở trước mặt hắn, nhưng hắn vẫn căng thẳng tim đập nhanh như đánh trống, hắn không biết rõ trước kia hắn lấy ở đâu dũng khí cấp Trương Mông bỏ thuốc, nhường Trương Mông cùng hắn hành cá nước thần mật.

Trương Mông gặp Hứa Lục Trà không dám ngẩng đầu nhìn nàng, trong lòng căng thẳng đánh tan một chút.

"Lục Trà, người có đói bụng không, chúng ta ăn một chút gì đi."

Hứa Lục Trà khẽ vuốt cằm

Trên mặt bàn bày biện điểm tâm, nước trà. Này bên trong không có uống chén rượu giao bôi thói quen, cho nên không có chuẩn bị rượu, Trương Mông nghĩ uống một hớp rượu tăng thêm can đảm cũng không được.

Trương Mông cùng Hứa Lục Trà hai người im lặng không lên tiếng ăn điểm tâm trong chốc lát, hai người đều lấp đầy bụng.

Hứa Lục Trà dừng tay lại, ánh mắt sáng rực tràn ngập mong đợi nhìn Trương Mông, khi Trương Mông ngẩng đầu lên nhìn hắn thời điểm, hắn lại thẹn thùng dời đi ánh mắt.

Trương Mông yên lặng rũ xuống đầu, cho dù bụng đã no, nàng vẫn là kéo dài thời gian ăn điểm tâm.

Trước khi thành thân, lúc đối mặt Hứa Lục Trà, nàng không có bất kỳ cảm giác căng thẳng nào. Nhưng mấy ngày nay bột tử muội trong phủ nha môn liên tục nói với nàng những điều cần phải chú ý trong đêm động phòng hoa chúc.

Phải chủ động hôn môi nam tử, cho nam tử ôn nhu vuốt ve, ở trên giường phải dẫn dắt nam tử chủ động, nếu không mình sẽ chịu liên lụy.

Trương Mông nghe xong vừa xấu hổ lại căng thẳng. Hiện tại Hứa Lục Trà liền ở bên cạnh nàng, nếu như không phải là cửa bị khóa lại, nàng dự đoán mình hội nhìn không được tông cửa xông ra.

Hứa Lục Trà cấp Trương Mông châm nước trà, đem chén trà chuyển qua Trương Mông trước mặt.

Trương Mông tiếp nhận chén trà: "Cảm ơn." Nhẹ nhấp một ngụm trà nước, nước trà hơi nóng, kích thích lưỡi vị giác, Trương Mông nhũn mảy, đem chén trà bỏ xuống.

Hứa Lục Trà thẹn thùng nhìn Trương Mông một cái, hỏi: "Trương Mông, nàng tối hôm qua ngủ được không?"

Hắn căng thẳng vui sướng quá mức, ở trên giường lăn qua lộn lại cả đêm, cũng không có ngủ. Nhưng cho dù là cả đêm không ngủ, hiện thời đối mặt Trương Mông, hắn vẫn thập phần tinh thần.

Trương Mông ngược mắt nhìn hắn, mỉm cười trả lời hắn nói: "Ngủ rất tốt." Bị người trong phủ nha môn nhắc đến việc cần chú ý cả một ngày, nàng cơ hồ ngã đầu liền ngủ.

Hứa Lục Trà mỹ mầu như nước đình trệ, thấp giọng nói: "Vậy là tốt rồi."

Mặc dù Trương Mông ngủ rất tốt, hắn cũng rất vui vẻ. Nhưng là trong lòng vẫn có chút buồn bực.

Trương Mông không có giống hắn để ý nàng như vậy để ý hắn.

Hứa Lục Trà rũ xuống con mắt có chút ít ủy khuất nói: "Ta ngủ không tốt, cả đêm cũng không có ngủ. Một chết đi, muốn nghỉ ngơi."

Mặc kệ như thế nào, thật muốn Trương Mông thương tiếc hẳn một phen. Nếu đã hai người đều ăn không sai biệt lắm, hẳn hiện tại rất muốn cùng nàng thân mật, cho nên nàng nhanh chút cùng hắn lên giường nghỉ ngơi đi. Hắn ở phía dưới cột dây đồ siết hẳn có chút ít không thoải mái, hẳn muốn Trương Mông giúp hắn cởi bỏ.

Trương Mông tay cầm điểm tâm dừng lại, nàng nhớ tới phủ nha môn tỷ muội nói với nàng, nếu là chú rể nói một lời, ngàn vạn không cần lại quán quít lấy hắn hoan hảo, nữ nhân phải hiểu được thương hương tiếc ngọc.

Khê thờ phào nhẹ nhõm, nói thật, Trương Mông không có chuẩn bị tốt cùng hắn cái kia, tránh được bao lâu thì bao lâu.

Trương Mông mỉm cười nói: "Lục Trà nếu là một lời nói, trước lên giường nghỉ ngơi đi."

Hứa Lục Trà tâm "Đồng" nhảy một cái, như ngọc tuấn nhan thoáng chốc hồng thắm.

"Hảo." Hắn đáp ứng, cơ hồ không thể chờ đợi được đứng người lên bước nhanh đi tới giường.

Nhưng là đi đến cạnh giường, hắn lại thăm hân chính mình không đủ thận trọng, hắn phải muốn chậm rì rì đi đến bên giường mới đứng.

Hắn từ từ ngồi ở trên giường, sắc mặt đỏ bừng nâng lên tay cởi bỏ tà áo. Hồng y nhanh chóng cởi ra, toàn thân hắn gần như trần truồng, hơi mờ mịt che mặt bọc ở trên người hắn, trước ngực điểm đỏ như ẩn như hiện.

Trong suốt sa y căn bản vô pháp che kín hẳn giữa hai chân quang cảnh.

Hắn lông cũng không nhiều, chỗ đó trắng nõn ngon miệng.

Dây đồ ở chỗ đó cột cái nút thông lộng đẹp mắt, chỉ cần Trương Mông nhẹ nhàng nhất kéo, liền có thể cởi bỏ.

Hứa Lục Trà mới vừa đem hồng y cởi ra, đột nhiên ý thức được y phục hẳn là thể chủ hỗ trợ cởi ra. Hắn vội ngẩng đầu nhìn về phía Trương Mông, gặp Trương Mông không có nhìn về phía hắn, tối tăm thờ phào một cái nhanh chóng đem hi phục mặc vào.

Hắn bộ dáng bây giờ thật sự là quá không đủ thận trọng, quả thực là đâm dăng, Hứa Lục Trà âm thầm phi nhỏ chính mình.

"Trương Mông..." Hắn ngồi ở trên giường chờ trong chốc lát, gặp Trương Mông vẫn không đến, nhỏ giọng kêu một cái.

"Ân?" Trương Mông quay đầu lại, gặp Hứa Lục Trà còn chưa ngủ, liền ôn hòa đối hắn cười cười: "Lục Trà, chàng ngủ trước đi. Ta chưa buồn ngủ."

Hứa Lục Trà vừa nghe đến nàng lời nói, liền vội. Nàng không có ý định cùng hắn thân mật?

"Trương Mông, chúng ta không động phòng sao?" Hứa Lục Trà cơ hồ là lắp bắp nói ra câu này.

Lời vừa ra khỏi miệng, Hứa Lục Trà mặt như bị lửa thiêu giống nhau, nóng hổi nóng bỏng.

Trương Mông hơi ngần ra, mặt cũng có chút hồng, nàng vội ho một tiếng: "Hôm nào đi, người tối hôm qua một đêm không ngủ, hiện tại phải nghỉ ngơi thật tốt."

Hứa Lục Trà nghe được nàng lời nói, hận không thể ở trước mặt nàng nhảy vài vũ điệu, hơn nữa còn là thân thể trần truồng nhảy, chứng minh hắn phi thường tinh thần, căn bản không cần nghỉ ngơi, hơn nữa phi thường muốn nàng đè hắn ở trên giường, hôn hắn, vuốt ve hắn, còn có...

"Trương Mông, ta không mệt..." Cho dù trong lòng như thế nào sốt ruột, ở Trương Mông trước mặt, hẳn lúc nào cũng là muốn bảo trì thận trọng ôn nhu hình tượng.

Trương Mông đứng người lên, đi đến bên giường, cúi người, ở Hứa Lục Trà cái trán nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

"Lục Trà, không cần miễn cưỡng chính mình, mau ngủ đi."

Nhẹ nhàng ôn nhu hôn rơi trên trán Hứa Lục Trà, Hứa Lục Trà toàn thân cứng ngắc. Đây là lần đầu tiên Trương Mông thanh tĩnh lần chủ động hôn hắn. Hứa Lục Trà lòng mềm nhũn thành một vũng nước, liền liền thân thể cũng mềm rồi tinh rồi mù, cứ như vậy thuận theo thuận Trương Mông lực đạo, ngoan ngoan nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Chờ Trương Mông đi xa, hắn còn hồ đồ lơ mơ dùng tay sờ sờ cái trán.

Hiện thời ngày vẫn chưa hoàn toàn tối xuống, nếu là bình thường lúc này, Trương Mông sẽ ra ngoài luyện võ, hiện thời bị nhốt ở trong phòng này, không chuyện gì có thể làm, Trương Mông rất nhàm chán.

Nàng đem trên bàn điểm tâm cái mâm thu thập xong, lại đem màu đỏ cánh hoa quét làm một đôi. Chờ đem gian phòng thu thập xong, nàng do dự trong chốc lát, vẫn là bỏ đi áo ngoài, ở Hứa Lục Trà bên cạnh nằm xuống.

Hứa Lục Trà hô hấp đột nhiên tăng thêm, hắn liên tục không có chìm vào giấc ngủ, hiện thời Trương Mông liền nằm ở bên cạnh hắn, hắn toàn thân bắt đầu nóng lên.

"Trương Mông, thổi tắt ngọn nến đi." Hứa Lục Trà nghiêng đầu xem Trương Mông, một đôi như nước mỹ mâu nhọn nhọn mị ý.

"Hào." Trương Mông đứng dậy, đem ngọn nến thổi tắt. Gian phòng bỗng chốc tối xuống, cơ hồ đưa tay không thấy được năm ngón. Nhưng là Trương Mông đối chính mình gian phòng rất quen thuộc, rất nhanh liền thuận lợi đi đến bên giường, nằm xuống.

Bất quá, nàng mới vừa nằm xuống, thân thể không khỏi cứng đờ, nàng không cẩn thận đụng phải một mảnh lông lỏ ấm áp da thịt.

Hứa Lục Trà kêu lên một tiếng đau đớn, nhỏ giọng nói: "Trương Mông, ta cảm thấy được rất nóng, liền cởi quần áo."

"... A." Trương Mông đáp một tiếng.

"Quần cũng cởi." Hứa Lục Trà ngưng trong chốc lát, thấp phần thẹn thùng nói, thanh âm nhỏ đến cơ hồ không nghe được.

"..."

Trương Mông cảm giác mình bị đùa giỡn.

"Trương Mông, ta sau lưng có chút ít ngứa, ta với không tới, nàng giúp ta gãi gãi." Có lẽ là do tối có thể thêm can đảm, Hứa Lục Trà sắc tâm bỗng chốc mạnh lên.

"... Hào." Trương Mông do dự một chút, vẫn là đáp ứng.

Trương Mông mò giúp Hứa Lục Trà gãi gãi sau lưng, Hứa Lục Trà da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, xúc cảm vô cùng tốt, hân da thịt đường cong cũng thấp phần tươi đẹp lưu loát.

Hứa Lục Trà nhẹ nhàng thở hào hển, Trương Mông không hiểu nàng chỉ là giúp hân gãi ngứa, hân tại sao phải thở dốc.

Hứa Lục Trà xoay người đối mặt với nàng, nhỏ giọng nói: "Ta bấp dùi cũng ngứa..."

"..." Trương Mông muốn nói là bấp dùi ngứa người có thể chính mình gãi a, nhưng là Hứa Lục Trà đã bắt lấy nàng tay đặt ở hân bóng loáng bên dùi.

Trương Mông tay cứng đờ, vẫn là kiên trì cạo hân gãi gãi.

Hứa Lục Trà hô hấp dồn dập đứng lên, giọng nói khàn khàn: "Lên trên một chút, lên trên một chút.."

Trương Mông đưa tay dời lên một chút, Hứa Lục Trà còn không hài lòng: "Không phải là ở chỗ này, còn phải lại lên một chút.."

Gặp Trương Mông không có động tĩnh, hân trực tiếp đem Trương Mông tay thả tới hân bấp dùi.

Hân chỗ kia nóng rực cứng rắn bỗng chốc đâm chọc Trương Mông mu bàn tay. Hứa Lục Trà kêu lên một tiếng đau đớn, thầm nghĩ mặc kệ như thế nào nữ tử đều là nặng dục vọng, hân đã làm đến nồng nức như thế này, Trương Mông cho dù lại hại xấu hổ, nhất định sẽ chịu không được mê hoặc, hung hăng sùng ái hân...

Nhưng là ngoài dự liệu của hân, Trương Mông chỉ là giúp hân gãi gãi bấp dùi, liền đem tay thu về.

"Lục Trà, mau chút ít ngủ đi. Ta cũng mệt." Nàng nói xong, liền trở mình, đưa lưng về phía Hứa Lục Trà, hai mắt nhắm nghiền.

Hứa Lục Trà đầy ngập dục hòa cùng nhiệt tình phảng phất bị một chậu nước lạnh quay đầu gội xuống, dập tắt không còn một mảnh.

Hân ủy khuất nước mắt chảy ròng, trong lòng phảng phất đè ép một tảng đá lớn giống nhau, lại khó chịu lại đau. Hân giận dữ lật người, lại cũng không muốn để ý tới Trương Mông.

Hân đem trói ở phía dưới dây đỏ cởi bỏ, lại từ từ mặc lên quần, mong đợi rất lâu đêm động phòng hoa chúc, lại như thế xong việc, hân mấy ngày mấy đêm ngủ không ngon ăn không yên nghiền cứu chuyện giường chiếu giữa nam nữ có ý nghĩa gì? Trương Mông không cần hân nịnh nọt...

Trương Mông nghe được hân cúi đầu khóc sục sùi, rồi rầm không được. Nàng cho dù lại trì hoãn, cũng biết nói Hứa Lục Trà muốn cùng nàng động phòng. Mặc dù biết cái này, bản thân mình cũng không ghét, nhưng nàng chính là không qua nổi cửa ải của mình.

Nàng đối Hứa Lục Trà có cảm tình, mười ngày chung đụng trước hôn nhân, Hứa Lục Trà đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, dùng thật lòng đối nàng tốt, nàng khả năng cũng có một chút thích hân, nhưng tuyệt đối không có có yêu mến đến cùng hân động phòng trình độ.

Trương Mông do dự một chút, vẫn là xoay người, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy hân eo.

Hứa Lục Trà thân thể cứng đờ, không nói gì.

Trương Mông buộc chặt tay, ôm hân vào trong ngực mình, lại ở hân thon dài trên cổ hôn một cái.

"Ngủ đi, Lục Trà. Hôm nào lại bồi cho ngươi một đêm động phòng hoa chúc."

Đội nàng thật sự yêu hấn, nàng liền sẽ không cự tuyệt hấn thân cận nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*



Hứa Lục Trà sau khi tắm rửa, trần truồng thân thể đứng ở trước gương.

Ngươi trong kính tóc đen như mực, băng cơ ngọc cốt, khuôn mặt tinh xảo. Da thịt cân xứng tươi đẹp, chân dài eo thon cái mông săn chắc. Da thịt như sứ bóng loáng nhẵn nhụi.

Hắn chuyển thân thể, thương tâm cắn răng: Hắn thân thể quả thực tốt đẹp tới cực điểm, người kia lại không có muốn hấn.

Mặc quần áo tử tế, sửa sang xong y phục, xác định chính mình đủ chói lọi, hấn mới ra cửa phòng.

Trương Mông mặc dù có thời gian nghỉ để kết hôn nửa tháng, nhưng nàng theo thói quen sớm rời giường sớm, đến hậu viện luyện võ đi.

Hứa Lục Trà mới vừa tỉnh lại, gặp bên cạnh Trương Mông không gặp, hấn lòng nguội lạnh hơn phân nửa. May mắn Trương Mông hết sức mau trở về, gọi hấn rời giường ăn điểm tâm, hấn tâm mới ấm dần lại.

Chỉ cần Trương Mông ở bên cạnh hấn, chỉ muốn nhìn thấy Trương Mông dung nhan, nghe được nàng thanh âm, hấn liền thỏa mãn.

Hắn thời gian qua thích sạch sẽ, mỗi ngày tỉnh lại liền muốn tắm rửa, Trương Mông liền ở ngoài cửa chờ hấn.

Hắn tắm rửa sau ra khỏi cửa phòng, chứng kiến Trương Mông đoan đoan chính chính ngồi ở bàn đá bên cạnh chờ hấn, nàng ôn nhu khuôn mặt ở dưới nắng sớm càng thêm nhu hòa mê người, Hứa Lục Trà mềm lòng bởi vì Trương Mông không chịu cùng hấn thân mật mà sinh ra oán khí hơi chút hoà hoãn.

"Trương Mông." Hứa Lục Trà nhẹ giọng gọi nàng.

Trương Mông ngẩng đầu nhìn hấn, cười cười với hấn: "Lục Trà."

Trương Mông tươi cười có thể lây nhiễm người khác, nàng một đôi mắt cong cong, sáng ngời ướt át, hết sức là mê người.

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú nóng lên, hấn hướng về Trương Mông đi đến: "Đề cho nàng chờ lâu."

"Không có việc gì, trương đại nương cho chúng ta lưu lại thức ăn. Chúng ta trễ một chút rồi đi cũng không có việc gì."

Trương Mông vươn tay dắt Hứa Lục Trà tay, kéo hắn đi về phía trước.

"Àn." Hứa Lục Trà cúi đầu ứng thanh, rũ xuống con mắt xem hai người nắm tay, mỹ mâu nhu hòa như nước.

Hắn không để lại dấu vết đến gần Trương Mông, cùng Trương Mông vai dấn vai.

Hắn len lén quan sát Trương Mông, nàng ngũ quan ôn nhu, da thịt nhẵn nhụi, môi đỏ thắm sung mãn.

Người này thật sự là càng xem càng mê người, càng xem càng không dứt ra ánh mắt. Nếu như không phải là nam tử thận trọng tâm ở trời buộc hắn, hắn sớm bỏ nhào vào trên người nàng dính chặt nàng không buông tay.

"Lục Trà? Như thế nào?" Ngẫu nhiên nghiêng đầu, chứng kiến Hứa Lục Trà nhìn mình, Trương Mông nghi ngờ mở miệng hỏi.

Chống lại Trương Mông ánh mắt, Hứa Lục Trà tâm "Đồng" nhảy một cái, hắn gương mặt tuần tú ứng đỏ mở miệng: "Nàng trên tóc có lá cây."

"Thực sao?" Trương Mông vươn tay vừa muốn phui tóc, Hứa Lục Trà nhanh chóng cầm nàng tay.

"Nàng nhắm mắt lại, ta giúp nàng lấy."

Đội lạt nữa Trương Mông nhắm mắt lại, hắn có thể vụng trộm hôn nàng.

"... Không, không cần." Còn muốn nhắm mắt lại... Bị Hứa Lục Trà lời nói kích thích một thân da gà, Trương Mông trực tiếp cời bỏ dây cột tóc, xõa tóc ra, lại lấy ngón tay vuốt vuốt.

Nàng xõa tóc đen như mực, một tay từ tron bóng cái trán hướng sau đầu vuốt tóc, nhỏ vụn sợi tóc tán lạc tại cái trán. . .

Hứa Lục Trà kinh ngạc xem Trương Mông, tim không ngăn được bắt đầu đập mạnh. Nàng động tác mê người, hắn hận không thể hiện tại liền nhào vào trên người nàng cầu hoan.

"Còn có lá cây sao?" Trương Mông hỏi.

Không có thể hôn đến Trương Mông, Hứa Lục Trà trong lòng có chút buồn bực: "... Không có."

Trương Mông một bên cột lại tóc, một bên nói với Hứa Lục Trà: "Lục Trà, đội lạt nữa đến phòng ăn, có thể sẽ có đại thúc quần quít lấy người hỏi một việc, đến thời điểm người nếu là ứng phó không được, liền kêu ta."

Nàng còn nhớ lúc Kim Nguyệt mang A Triệt trở lại, A Triệt bị các đại thúc triển hai canh giờ, cũng không biết bọn họ tán gẫu cái gì, tóm lại A Triệt lúc đi ra, con mắt đều là đầm đầm.

Hứa Lục Trà gật đầu đáp một tiếng.

Đến phòng ăn, Hứa Lục Trà quả nhiên rất nhanh liền bị các đại thúc đội đã lâu lôi đi.

Trương Mông cùng còn dư lại vài gã bộ khoái hai mặt nhìn nhau. Ngồi ở Trương Mông bên cạnh Tiền Lộ vội ho một tiếng: "Trương Mông, các người tối hôm qua cũng mệt mỗi một đêm, hôm nay phải nghỉ ngơi thật tốt. Điểm tâm đã cho các người lưu lại, các người không cần đặc biệt chạy tới ăn điểm tâm."

Trương Mông con mắt ngăn không được liên tiếp nhìn về phía bị các đại thúc vây quanh Hứa Lục Trà, nghe được Tiền Lộ lời nói, nàng quay đầu lại mỉm cười nói: "Cùng các người cùng nhau ăn cơm rất tốt, hơn nữa ta cũng vậy muốn cho Lục Trà thói quen cuộc sống ở phủ nha môn."

Tiền Lộ đang muốn trêu chọc Trương Mông, đột nhiên Chung Hoắc một cái lãnh đạm thanh âm vang lên.

"Ta ăn xong."

Chung Hoắc bỏ xuống bát đũa, môi nàng tái nhợt, sắc mặt khó coi, một đôi hẹp dài con ngươi đen phức tạp nhìn Trương Mông một cái, thu hồi ánh mắt, lập tức đứng dậy rời đi.

Chung Hoắc lãnh đạm cử động liền nhường không khí hiện trường lạnh đi không ít, mọi người trầm mặc một hồi, đội nàng đi xa, Tiền Lộ mới nhỏ giọng nói với Trương Mông: "Mấy ngày nay đại nhân tính khí có chút kỳ quái."

Trương Mông cúi đầu dùng chiếc đũa gắp cơm, thấp giọng ừ một tiếng.

Chung Hoắc tính tình vẫn luôn là cổ quái, đối với người tốt thời điểm có thể để cho người cảm động không thôi, đối với người không tốt thời điểm có thể để cho người hận nghiêng răng nghiêng lợi. Trương Mông đã không rõ Chung Hoắc đến cco chán ghét nàng hay không.

Trương Mông vừa liếc nhìn bị chúng đại thúc vây quanh Hứa Lục Trà, có chút ít nhẹn không được muốn đi qua đem Hứa Lục Trà kéo về đến.

Kim Nguyệt cùng nàng oán hận qua, A Triệt cùng các đại thúc tán gẫu sau, về đến nhà ngày ngày phát giận, không cho phép Kim Nguyệt chạm vào hắn

một chút, còn xưng Kim Nguyệt không tôn trọng hẳn.

Trương Mông thực không nghĩ Hứa Lục Trà bước chân theo A Triệt, đối với nàng phát giận.

...

"Lục Trà, ta đã nói với ngươi, nữ nhân liền không có một cái tốt."

Mặc quần áo màu nâu đại thúc tức giận nói: "Cả ngày chỉ biết động dục, cho tới bây giờ không để ý tới chúng ta nam tử có nguyên ý hay không."

"Ta còn nhớ rõ ta thành thân lúc ấy, ta thề chủ không có lương tâm kia muốn ta một buổi tối, ngày thứ hai ta chân đều là nhuyển..." Mặc than về lòng mảy màu xanh quần áo đại thúc tức giận đạo.

"Các nàng căn bản không hiểu được tôn trọng chúng ta, chỉ lo chính mình, coi chúng ta như làm công cụ để tiết dục."

"Lục Trà, Trương Mông là phủ nha môn bên trong thế lực người tốt nhất, tối hôm qua khẳng định đem ngươi lần qua lần lại hết sức thăm đi."

Liên tục mỉm cười Hứa Lục Trà đáng tươi cười khê cứng lại, âm giọng nói: "... Nàng, còn tốt."

"Lục Trà, ngươi cũng không cần thay những thứ kia thôi nữ nhân nói chuyện, nàng bắt nạt ngươi, ngươi sẽ phải phản kháng."

"Lục Trà, ta nói cho ngươi biết, các nàng không tôn trọng chúng ta, chúng ta nhất định không thể cho các nàng sắc mặt tốt xem"

Hứa Lục Trà miễn cưỡng duy trì nụ cười: "Trương Mông nàng... Rất tốt."

Quần áo màu nâu đại thúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngươi hiện tại giúp nàng nói chuyện, về sau có ngươi khóc. Nữ nhân cho tới bây giờ cũng không biết thỏa mãn, nàng sẽ đem ngươi ép khổ!"

Đề tài bắt đầu chuyển hướng về phía nữ nhân một ngày muốn cùng phu lang hoan hảo nhiều lần, quần áo màu nâu đại thúc mắt ngậm lệ nóng: "Ta cùng nàng thành thân mười năm, nàng mỗi ngày đều muốn đè nặng ta muốn ta ba lượt."

Các đại thúc ào ào oán hận, nói nhà mình thề chủ không hiểu thương hương tiếc ngọc, không hiểu tôn trọng chính mình.

Hứa Lục Trà sắc mặt dần dần âm u, chẳng biết tại sao, hần đột nhiên muốn cạo độc dược trong cán quạt xuống, đem trước mắt này đoàn người đang khoe khoang toàn bộ độc chết.

"Lục Trà, tối hôm qua Trương Mông muốn ngươi mấy lần?" Quần áo màu nâu đại thúc đột nhiên mở miệng hỏi.

Sắc mặt dần dần âm u Lục Trà ngẩng đầu lên, thu lại u ám tâm tình, ôn hòa cười cười: "Trương Mông nàng... Ách, muốn ta mười lần..."

"Cầm thú!" Quần áo màu nâu đại thúc kinh hãi, con mắt nhìn về phía cách đó không xa chính đang dùng cơm Trương Mông, tức giận bất bình mở miệng: "Lục Trà, Trương Mông cái loại đó nữ nhân quá kinh khủng, ngươi nhất định phải học cự tuyệt a!"

Đề tài lại chuyển hướng như thế nào cự tuyệt nữ nhân cầu hoan, mặc than về lòng mảy màu xanh quần áo đại thúc nói: "Mỗi lần thề chủ muốn ta thời điểm, ta tuy không có cự tuyệt, nhưng ta sẽ rót nàng uống rượu, nàng uống say cũng sẽ không nghĩ chuyện kia."

"Ta sẽ nằm ở trên giường cũng không nhúc nhích, tùy ý nàng làm sao làm cũng không để ý, lâu, nàng liền không có hứng thú."

Hứa Lục Trà không yên lòng, mỹ mâu liên tiếp hướng Trương Mông phương hướng nhìn lại.

Hần cảm thấy lòng chua xót, nghĩ hần Hứa Lục Trà tướng mạo đẹp vô song, tư thái lại là nhất đẳng hảo. Tối hôm qua hần lột sạch quần áo nằm ở trên giường, Trương Mông cũng không có động tâm.

Cái khác nam tử đều ghét bỏ chính mình thề chủ như thế nào dục vọng lớn, mà Trương Mông căn bản liền dục vọng cũng không có.

...

Trương Mông đến tìm Hứa Lục Trà thời điểm, cảm giác chúng đại thúc đều dùng một loại hết sức cổ quái đơn giản mạng khiến trách ánh mắt nhìn nàng, Trương Mông bị bọn họ xem da đầu tê đại, nghi ngờ nói: "Như thế nào? Có chuyện gì không?"

Chúng đại thúc lắc đầu: "Cũng không có việc gì, Lục Trà là cái hảo phu lang, ngươi muốn hảo hảo đối hần."

"Ách, hảo."

"Muốn thương hương tiếc ngọc, nếu là hần chịu ủy khuất, chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Trương Mông gật đầu: "Hảo."

Chúng đại thúc sau khi rời đi, Hứa Lục Trà trầm mặc ít nói ngồi ở bàn đá bên cạnh, Trương Mông đến gần hắn, hắn cũng không ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái.

"Lục Trà, như thế nào?"

Trương Mông thực sợ Hứa Lục Trà cùng các đại thúc tán gẫu qua sau sẽ cùng nàng phát giận, tựa như A Triệt cùng Kim Nguyệt phát giận đồng dạng.

Bất quá Hứa Lục Trà cũng chỉ là sa sút trong chốc lát, rất nhanh liền ngẩng đầu lên khẽ đối với nàng cười cười: "Không có việc gì."

Trương Mông: "Hôm nay dẫn chàng đi trên núi xem một chút."

"Hào."

Hứa Lục Trà đứng người lên, đưa ra bàn tay trắng nõn, muốn cho Trương Mông dắt hắn tay, nhưng là Trương Mông không nhìn thấy hắn tay, xoay người dẫn đầu đi.

Cảm giác được Hứa Lục Trà không có theo tới, Trương Mông quay đầu lại nhìn hắn: "Lục Trà? Như thế nào không đi?"

Hứa Lục Trà ừy khuất yên lặng thu tay về, Trương Mông cái này không hiểu phong tình người.

Hắn đẹp như thế, tốt như thế, tại sao nàng không dính hắn một chút? Nàng như thế nào liền không học nữ nhân khác là như thế nào đối đãi phu lang?

Trương Mông gặp Hứa Lục Trà sa sút bộ dáng, có chút ít nghi hoặc, nàng mỉm cười nói với Hứa Lục Trà: "Lục Trà, mấy ngày trước đây nghe được chàng nói, chàng rất thích hoa lan, đúng lúc dưới sơn cốc có một biển hoa lan, rất đẹp mắt, ta muốn dẫn chàng đi xem một chút..."

Hứa Lục Trà hơi ngần ra, nâng lên mỹ mâu kinh ngạc xem Trương Mông: "Biển Hoa lan?"

"Ân, liền liền Dương Tinh cũng không biết cái chỗ kia đâu, ta chỉ dẫn chàng đi xem."

Trương Mông nghĩ kỹ hảo đối Hứa Lục Trà, nàng sẽ tận lực đi làm chuyện khiến hắn vui vẻ.

Hứa Lục Trà đối Trương Mông không dính hắn, không muốn cùng hắn thân mật bất mãn trong nháy mắt biến mất không còn một mảnh, xem Trương Mông mỹ mâu nóng rực sắp nhảy ra tia lửa.

Hắn Trương Mông quá hiểu phong tình, sẽ dẫn hắn đi xem biển hoa! So với các đại thúc trong miệng những thứ kia chỉ hiểu được hoan hảo xử nữ nhân hảo gấp một vạn lần!

Hứa Lục Trà hiện tại đặc biệt muốn cho nàng múa quạt, lấy biểu đạt chính mình mừng rỡ cùng với đối với nàng thật sâu yêu mến.

Hắn càng muốn đem tối hôm qua thu lại dây đỏ một lần nữa trôi ở phía dưới, mặc thêm vào kia kiện trong suốt sa y, ở Trương Mông trước mặt trêu chọc bấp dù...

Chứng kiến Hứa Lục Trà ánh mắt sáng rực nhìn mình, Trương Mông chẳng biết tại sao cảm giác được da đầu có chút ít tê dại, nàng vội ho một tiếng, xoay người lại dắt Hứa Lục Trà tay: "Kia chúng ta đi thôi."

Hứa Lục Trà bị Trương Mông dắt tay trong nháy mắt mềm một nửa, cả người hận không thể dính tại Trương Mông trên người, hắn gương mặt tuấn tú như ngọc nhiễm lên đẹp mắt đỏ ửng, phảng phất chân trời ánh nắng chiều.

Tâm tình quá mức ngọt ngào vô pháp tự đè nén, hắn không chế không nổi chính mình, cúi đầu xuống ở Trương Mông gò má hôn một cái.

Trương Mông ngần ra, đưa tay sờ sờ gò má, ngẩng đầu nhìn hướng Hứa Lục Trà, Hứa Lục Trà sớm thẹn thùng đem mặt dời đi chỗ khác, chỉ giữ lại đỏ bừng tuấn mỹ gò má đối Trương Mông.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52

Trương Mông mặt khế đỏ, nàng không có yêu đương qua, cũng không biết người yêu sau khi hôn mình thì mình phải đáp lại như thế nào.

Do dự trong chốc lát, nàng vẫn là lựa chọn bỏ qua nụ hôn kia của Hứa Lục Trà, xem như không có việc gì kéo Hứa Lục Trà hướng đi đến thành tây.

Hứa Lục Trà đi theo phía sau nàng, trong lòng ngọt ngào phảng phất ngấm mình ở trong mật.



Đi đến sơn cốc, lúc nhìn thấy một biển hoa lan rộng lớn đẹp như vậy, Hứa Lục Trà cực kỳ vui vẻ. Không phải vì nhìn thấy biển hoa mà vui vẻ, mà là có thể cùng người mình yêu cùng nhau xem biển hoa mà vui vẻ.

Biển hoa lan có đẹp, cũng so ra kém người bên cạnh. Hứa Lục Trà ánh mắt sáng rực nhìn bên cạnh Trương Mông, đột nhiên rất muốn hôn nàng, mặc dù hẳn mỗi thời mỗi khắc đều muốn hôn nàng, nhưng lần này cảm giác càng thêm mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi sắp vứt bỏ nam tử thật trọng tâm, đem nàng đây ngã ở trong biển hoa, đem nàng thân thể mỗi một nơi đều hôn một lần.

Trương Mông nghiêng đầu nhìn hẳn một cái, thấy hẳn gương mặt tuần tú đỏ bừng, tuyệt điểm vô song, một đôi như nước mỹ mâu sáng ngời như lửa, môi anh đào đỏ tươi hé mở.

Nàng hơi ngẩn ra, đột nhiên cảm giác được Hứa Lục Trà hết sức đẹp. Nàng do dự một chút, nâng lên chân hôn một cái trên sườn mặt của Hứa Lục Trà.

"Lục Trà, đi theo ta." Trương Mông nắm Hứa Lục Trà tay, kéo hẳn đến trong biển hoa, chỗ đó mới xây một căn nhà tranh, bên trong có bàn và dụng cụ uống trà.

Này biển hoa là Trương Mông mấy năm trước ngẫu nhiên phát hiện, nàng từng muốn mang Dương Tinh đến đây xem, nhưng Dương Tinh vì dung mạo mà không thích ra cửa, nàng liền không miễn cưỡng hẳn.

Nhà tranh là nàng mấy ngày nay xây, mặc dù thập phần đơn sơ, nhưng cũng có thể che chút ánh nắng mặt trời.

Nhà tranh phát ra nhàn nhạt mới mẻ mùi thơm của cỏ, Trương Mông nhường Hứa Lục Trà ngồi ở trên nệm cỏ, chính mình liền bắt đầu nấu nước pha trà.

Hứa Lục Trà kể từ lúc bị Trương Mông hôn sau, cả người đều chóng mặt: "... Trương Mông, nàng muốn xem múa quạt sao?"

Chẳng biết tại sao, hẳn liền nói ra câu này. Kích động vô pháp tự đề nén, hẳn không thể chờ đợi được muốn biểu hiện ra hẳn mỹ ở trước mặt Trương Mông.

"Múa quạt?" Trương Mông nhóm lửa bếp lò xong, đem ấm nước phóng ở phía trên, quay đầu lại nghi ngờ xem Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà mỹ mâu như sáng ngời, đối Trương Mông điểm gật đầu: "Cuộc đời này chỉ múa cho nàng xem."

Hắn đứng người lên, xanh nhạt sa y theo gió khẽ. Cởi bỏ dây cột tóc, tóc đen như mực từng cọng rơi xuống, theo gió về lên tươi đẹp đường cong.

Quạt xếp chậm rãi triển khai, từ từ đưa lên che kín dung nhan như ngọc, mỹ mâu như nước ngập tình ý nhìn Trương Mông: "Trương Mông, xem ta."

Hứa Lục Trà xoay người nhảy múa, dáng múa nhẹ nhàng, thân như bay yến, xanh nhạt tay áo theo gió tung bay.

Trương Mông tròn mắt há hốc mồm nhìn Hứa Lục Trà nhảy múa, nàng không nghĩ tới một nam nhân có thể nhảy đẹp và yêu mị như vậy, hẳn thân thể mềm như bông vải cũng cứng rắn như thép, hẳn nhu tình lơ đãng ngoài đầu nhìn, có thể làm người nhiệt huyết sôi trào.

Hứa Lục Trà mỹ mâu ẩn tình xem Trương Mông, thấy nàng nhìn không chớp mắt chính mình, càng thêm dễ thương khua chính mình thân thể, tựa hồ muốn chính mình tất cả nhiệt tình xuyên thấu qua vũ đạo tất cả đều biểu hiện ra ở trước mặt nàng.

Điệu múa đã kết thúc, Hứa Lục Trà trán thấm ra ra tinh tế mồ hôi, tinh xảo gò má khẽ phồng hồng.

Trương Mông nhanh chóng vỗ tay nhiệt liệt, đối hẳn điệu múa khen không dứt miệng: "Lục Trà, chàng thật lợi hại."

Nàng đặc biệt thích người biết nhảy múa, ở hiện đại thời điểm, nàng cũng học qua nhảy, bất quá nàng nghị lực không đủ, không có thể kiên trì xuống.

Hứa Lục Trà được đến Trương Mông tán thưởng, cao hứng hận không thể cởi quần áo ra, lại cho nàng đến một điệu gọi cảm nóng bỏng quyến rũ múa.

Hắn then thùng đi đến Trương Mông trước mặt, ôn nhu nói: "Nàng thích liền hảo."

Trương Mông kéo hẳn tay, nhường hẳn ngồi ở chính mình bên cạnh. Đem hẳn tóc dài rơi tán loạn ghim lên đến.

Hắn tóc man mát lạnh lạnh, đen nhánh sáng mềm, tron nhãn phảng phất giống sa tanh.

Trương Mông tay không tính khéo, chỉ là cấp Hứa Lục Trà cột một kiểu tóc đuôi ngựa đúng quy cách, thời gian qua thích âm nhu vẻ đẹp Hứa Lục Trà trong nháy mắt nhiều vài phần anh khí.

Hứa Lục Trà ôn nhu dùng đầu cọ xát Trương Mông tay, mềm giọng nói: "Nàng thật tốt."

Hắn cảm thấy cuộc đời này có thể cùng Trương Mông ở bên nhau, là hẳn đã tu luyện mấy đời may mắn.

Trên đời không có gì quan trọng hơn so với cùng Trương Mông ở bên nhau.

Ấm nước chín, phát ra cô lỗ tiếng vang. Hứa Lục Trà nhắc lên ấm nước, đem nước sôi chậm rãi đổ vào chén trà.

Trương Mông nhìn Hứa Lục Trà bộ dáng ôn hòa hiền lương, lại đối lập trước kia hẳn không từ thủ đoạn nào lòng dạ độc ác bộ dáng, có chút ít cảm khái: "Lục Trà, chàng thay đổi rất nhiều."

Hiện tại Lục Trà quả thực so với Dương Tình còn muốn ôn nhu sẵn sàng, so với Quý Minh còn muốn tri thủ đạt lễ.

Nhưng là nàng không biết, Hứa Lục Trà chỉ ở trước mặt nàng ôn nhu sẵn sàng, đối với nàng tri thủ đạt lễ. Đối với người bên ngoài, ai nếu là dám trêu hấn, hẳn liền giết chết ai.

"Lục Trà, chàng hôm đó tặng ta túi thơm, đây là ta cho đáp lễ cho chàng."

Trương Mông từ trong tay áo móc ra một khối vòng tròn dương chi bạch ngọc ngọc bội, đặt nó lên trên tay Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà: "Đây là?"

"Đây là ta từ nhỏ mang ở bên người ngọc bội, ta tặng nó cho chàng."

Hứa Lục Trà cảm thụ được tính chất của ngọc bội, gấp nó tính chất nhẫn nại, màu sắc trắng nõn, là khối khó được hảo ngọc, mặc dù hẳn có chút ít nghi hoặc Trương Mông là một nữ tử lớn lên từ nhỏ ở trên núi tại sao lại có dạng này ngọc tốt, nhưng hẳn nội tâm nhiều hơn là cảm động cùng vui sướng.

Đây là Trương Mông đưa cho hẳn đỉnh ước tín vật...

"Trương Mông..." Hứa Lục Trà vừa cảm động vừa vui vẻ, kích động mỹ mầu mờ mịt ẩm ướt.

Hắn dễ sát vào Trương Mông gò má, hôn Trương Mông một cái, cảm thấy vẫn không thể biểu đạt hẳn tình yêu, hẳn luống cuống tay chân từ trong tay áo móc ra một miếng gỗ nhỏ điêu khắc màu đen.

"Trương Mông, bên trong là ta tất cả tiền, ta đem nó cho nàng, nàng cầm lấy nó đến bất kỳ một ngân hàng tư nhân nào cũng có thể lấy tiền..."

Cảm thấy đưa tiền vẫn không thể biểu đạt hẳn tình yêu, hẳn hiện tại đặc biệt muốn cởi quần áo ra, nhảy mấy điệu nóng bỏng quyến rũ múa cho Trương Mông xem.

Trương Mông nhanh chóng đem miếng gỗ màu đen thả lại trên tay hẳn: "Không cần, ta không thể lấy tiền của chàng."

Trương Mông không có tiếp nhận hẳn tấm lòng, Hứa Lục Trà nóng nảy: "Nàng không thu xuống, ta liền..."

Liền cái gì đâu, hẳn vô luận như thế nào cũng không cách nào đối Trương Mông tức giận.

"Lục Trà, chàng không cần lúc nào cũng nịnh nọt ta." Trương Mông bắt đầu nói

Kể từ lúc nàng đáp ứng cùng Hứa Lục Trà ở bên nhau, Hứa Lục Trà lúc nào cũng nghĩ hết tất cả phương pháp đi nịnh nọt nàng. Hẳn sẽ xuống bếp cho nàng làm điểm tâm, sẽ cho nàng may quần áo, liền nàng ăn hạt dưa, hẳn cũng sẽ đích thân bóc vỏ cho nàng. Hứa Lục Trà là một công tử phú quý, thói quen ăn sung mặc sướng cuộc sống, hẳn đối với nàng làm chút chuyện như vậy, nàng mặc dù sẽ cảm động, nhưng càng nhiều là áy náy.

Hứa Lục Trà vội la lên: "Ta không phải là nịnh nọt nàng, ta là nghĩ đối với nàng tốt."

Vì nàng làm bất cứ chuyện gì, đều là hẳn cam tâm tình nguyện. Nếu như có thể nhường Trương Mông vui vẻ, hẳn hẳn không thể đem chính mình tâm đầu đầu ra, thả tới Trương Mông trước mặt.

Trương Mông cuối cùng vẫn không nhận lấy miếng gỗ điêu khắc màu đen, chứng kiến Hứa Lục Trà vẻ mặt thất lạc buồn bực không vui, nàng nhìn không được cười cười, đưa tay vuốt hẳn đầu: "Chàng thật giống một đứa bé."

Chẳng biết tại sao, Trương Mông cảm thấy Hứa Lục Trà cùng Huỳnh rất giống, mặc dù bọn họ tính cách hoàn toàn khác nhau. Nhưng Trương Mông chính là cảm thấy bọn họ rất giống.

Trà đã ngâm hảo, mờ mịt nhiệt khí từ từ bốc lên, xen lẫn hương trà.

Hứa Lục Trà đem rót đầy nước trà chén trà đưa tới Trương Mông trước mặt, Trương Mông mỉm cười nói cảm ơn.

Ngồi trong biển hoa, hoa lan mùi thơm ngát bao quanh bọn họ. Mấy con bướm bướm bay vào cô tranh phòng, ở trước mặt bọn họ nhẹ nhàng nhảy múa.

Hứa Lục Trà nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, trong nội tâm ngọt ngào tràn đầy sắp tràn ra tới.

Mặc dù Trương Mông không có tiếp nhận hẳn tấm lòng, hẳn hết sức thất vọng. Nhưng về phương diện khác đến xem, hẳn lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Bởi vì Trương Mông của hẳn hết sức ôn nhu, so với những nữ nhân chán ghét ngoài kia chỉ biết mưu tính chính mình phụ lang tiền tài không biết tốt lắm bao nhiêu vạn lần.

Hắn Trương Mông tuyệt đối là trên đời ôn nhu nhất tốt nhất nữ nhân!

Hắn nguyện ý đem chính mình hết thảy đều hiến tặng cho nàng.

Không nên được chính mình khát vọng, Hứa Lục Trà để sát vào Trương Mông, ở Trương Mông cổ nhẹ nhàng khẽ hôn.

Hắn thẹn thùng thấp giọng nói: "Trương Mông, nàng nghĩ xem điệu múa quyền rũ sao?"

Nếu như nàng muốn nhìn, hắn không nói hai lời liền cởi quần áo ra nhảy cho nàng xem. Mặc dù hiện tại hắn không có mang trong suốt sa y lại đây, không có thể nhảy ra muốn lộ còn dấu nhường người máu nóng sục sôi cảm giác. Nhưng nếu như hắn đem quần lót thoát, hiệu quả phải cùng mặc sa y mỏng nhảy không sai biệt lắm.

"Lục Trà, không cần, hiện tại mặt trời rất nóng. Chàng đừng nhảy nữa, lưu lại đây bên trong theo giúp ta." Trương Mông nói.

Thật vất vả nhô lên dừng khí ở Trương Mông cự tuyệt sau, trong nháy mắt biến mất không còn một mảnh. Hắn âm thầm phi nhỏ chính mình quá không thận trọng, hắn ôn nhu nói: "Vậy ta về sau lại nhảy cho nàng xem."

Trương Mông cho rằng điệu múa quyền rũ chỉ là một điệu múa mềm mại đáng yêu, mơ hồ có chút ít mong đợi: "Vậy chàng buổi tối nhảy cho ta xem."

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú như ngọc bỗng chốc hồng thắm, hắn thẹn thùng cúi đầu, tiếng nói nhẹ như muỗi kêu mở miệng: "Hào."

Trương Mông cũng không biết điệu múa quyền rũ so với múa thoát y còn muốn kích thích sắc tình điệu múa, gặp Hứa Lục Trà mặt đỏ, trong lòng có chút ít nghi hoặc.

Mà Hứa Lục Trà tâm tư sớm bay đến chỗ nào không biết. Hắn hiện tại không thể chờ đợi được đến buổi tối.

Đợi lát nữa sau khi hồi phủ nha môn, hắn đầu tiên phải đi tắm, đem toàn thân mình trên dưới rửa sạch sẽ, thơm ngào ngạt, đặc biệt là chỗ phía dưới.

Mạng che mặt, dây đỏ, lục lạc đều muốn chuẩn bị tốt.

Còn có, hắn nhất định phải đem sân của Trương Mông khóa lại, không cho phép người ngoài xông tới. Trong phòng khóa cũng muốn khóa lên.

Trương Mông nghiêng đầu xem Hứa Lục Trà, gặp sắc mặt hắn đỏ bừng, mỹ mâu như nước, diễm tuyệt vô song.

Tựa như một đóa hoa hồng nở rộ, kiều diễm ướt át, mê hoặc người.

Dạng này hắn... Hết sức mỹ.

Trương Mông tâm đột nhiên nhảy nhanh một cái, gấp rút dời đi ánh mắt, nâng chung trà lên, nhẹ nhẹ nhấp một ngụm nước trà.

"Lục Trà, vài ngày nay ta đều không cần tuần phủ, chàng nếu là muốn đi nơi nào, cứ việc nói cho ta biết, ta cùng chàng đi."

Hứa Lục Trà kéo về suy nghĩ, gương mặt tuần tú hồng hồng, ôn nhu trả lời: "Đi nơi nào cũng có thể, chỉ cần người ở bên người liền hảo."

Chỉ cần nàng ở bên người, cái gì đều không trọng yếu.

Trương Mông cùng Hứa Lục Trà trở lại phủ nha môn, liền chứng kiến Từ Y chờ ở nơi đó.

Từ Y thân là Hứa Lục Trà gã sai vặt, vốn nên thời khắc đi theo Hứa Lục Trà bên cạnh. Nhưng là Hứa Lục Trà lập gia đình, Hứa Lục Trà không muốn Từ Y ở bên cạnh hắn làm phiền hắn cùng Trương Mông, vì vậy hắn liền nhường Từ Y lưu lại ở Hứa phủ.

Hứa Lục Trà nhường Từ Y thời khắc để ý Tần Lung, nếu là có cái gì ngoài ý muốn, liền nhường Từ Y kịp thời nói cho hắn biết.

Hiện thời Từ Y vô cùng lo lắng tìm đến hắn, phỏng đoán Tần Lung đã xảy ra chuyện.

"Công tử!" Vừa thấy được Hứa Lục Trà, Từ Y nhanh chóng kêu ra tiếng, bước nhanh hướng Hứa Lục Trà đi tới.

☆, chương 53 hắn Trương Mông muốn vô tư vô lự

"Lục Trà, người cùng Từ Y nói chuyện đi, ta đi về trước." Trương Mông nói với Hứa Lục Trà.

"Tốt." Hứa Lục Trà ôn nhu nói.

Đưa mắt nhìn Trương Mông đi về, Hứa Lục Trà thu hồi ánh mắt, mới vừa rồi còn nhu tình tựa như nước mỹ mâu chậm rãi yên lặng xuống.

"Chuyện gì xảy ra? Từ Y."

Từ Y vội la lên: "Công tử, Tần tiểu thư phái người đưa cho Phu Nhân cái này." Từ trong tay áo móc ra một pho tượng Quan Âm điêu khắc bằng gỗ.

Hứa Lục Trà tiếp nhận tượng Quan Âm, bàn tay trắng nõn đặt nhẹ tại nơi nhô ra dưới tượng ẩn một cái, quả nhiên từ bên trong rơi ra một tờ giấy nhỏ.

Triển khai tờ giấy, Hứa Lục Trà mặt chậm rãi trở nên lạnh.

"Công tử, này phải làm như thế nào? Tàn tiểu thư nàng..."

Hứa Lục Trà đem tờ giấy vò nát ném vào trong ống tay áo, đem Mộc Quan Âm trả lại Tử Y: "Người cầm Mộc Quan Âm, có ai biết không?"

"Không có ai biết, phu nhân nhận lấy Mộc Quan Âm, nhưng không biết bên trong có gì, tùy ý bỏ vào kho hàng. Tử Y vụng trộm từ trong kho hàng lấy ra."

"Đặt nó trở về." Hứa Lục Trà lạnh lùng nói, "Hứa Hồng không biết rõ bên trong có gì, cái kia lão bất tử khẳng định hoài nghi Mộc Quan Âm bên trong có gì đó, nhất định sẽ phái người đến trong kho hàng tra xét một phen."

Tử Y cất kỹ Mộc Quan Âm, cúi đầu đáp: "Dạ Vâng."

"Còn như Tàn Lung bên kia..." Hứa Lục Trà nhíu nhíu mày, "Tử Y, người ngày mai làm cho nàng đến gặp ta."

Tử Y do dự: "Nhưng là công tử, Tử Y sợ Tàn tiểu thư nàng không đồng ý gặp."

Tàn Lung cùng Hứa Lục Trà về mặt sinh ý mặt hợp tác rất lâu, bởi vì Hứa Lục Trà vì nàng ra mưu hiến kế, nàng làm ăn mới có thể khỏi tử hồi sinh. Nhưng là hiện thời nàng làm ăn phát triển càng ngày càng tốt, liền không nghĩ nghe Hứa Lục Trà bài bố nữa, còn muốn liên thủ với Trần Việt đối phó Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà cười lạnh nói: "Không phải do nàng quyết định. Ta lại muốn nhìn một chút, không có ta Hứa Lục Trà, nàng có thể chống bao lâu."

Tàn Lung ngược lại khôn lên không ít, vì tránh đi hấn tai mắt, đem tờ giấy nhét trong Mộc Quan Âm hiến tặng cho Hứa Hồng, Hứa Hồng là người thành thật, sẽ không nhiều nghi cái gì, nhưng Trần Việt có một trái tim đa nghi, nhất định sẽ biết rõ ngày thường cùng Hứa gia nước giếng không phạm nước sông Tàn Lung đột nhiên cấp Hứa Hồng tặng lễ, nhất định có cái gì kỳ quái.

Nếu như không phải hấn đã từng đã dạy Tử Y cơ quan kỹ thuật, Tử Y cũng không biết bình thường Mộc Quan Âm bên trong thế nhưng sẽ có dấu tờ giấy đối phó hấn.

Bất quá Tàn Lung khôn khéo cũng chỉ là như thế mà thôi, muốn cùng hấn Hứa Lục Trà đấu, nàng còn chưa đủ bản lĩnh.

Hứa Lục Trà suy nghĩ một chút, từ trong ống tay áo móc ra một cái nho nhỏ túi gấm, chuyển nó cho Tử Y.

"Đem cái này giao cho Tàn Lung. Nàng nhìn thấy sau, tự nhiên sẽ tới gặp ta."

"Vâng, công tử."

Tử Y tiếp nhận túi gấm, mới vừa muốn rời đi, khéo mắt dư quang nhìn thấy Hứa Lục Trà bên hông ngọc bội, trong lòng chấn động.

"Công tử! Miếng ngọc bội này..."

Tử Y mãnh dừng lại bước chân, vội vàng xoay người lại, nắm lên Hứa Lục Trà bên hông ngọc bội: "Công tử, ngọc bội này là người từ đâu có?"

Trương Mông cho mình đỉnh ước tín vật bị nam nhân khác nắm chặt, Hứa Lục Trà không vui nhăn lại mày, gương cao quật xấp, hung hăng gõ Tử Y tay: "Tử Y, buông ra!"

Tử Y rút tay trở về, lo lắng nói: "Công tử, người trước nhường Tử Y xem một chút miếng ngọc bội này!"

Gặp Tử Y gấp đến độ mặt đều trắng, Hứa Lục Trà trong lòng mơ hồ có chút bất an. Hấn vội bỏ ngọc bội, thả tới Tử Y trước mặt: "Chỉ cho xem không cho sờ."

Tử Y lại không nghe hấn lời nói, tiếp nhận ngọc bội, đem ngọc bội sờ soạng một lần. Làm sờ đến trong ngọc bội có khắc chữ viết lúc, hấn phảng phất bị phỏng đến, thiếu chút nữa đem ngọc bội ném trên mặt đất.

"Tử Y!" Hứa Lục Trà đoạt lấy ngọc bội, sắc mặt không tốt dùng khăn tay tinh tế lau ngọc bội, phảng phất giống Tử Y làm bản hấn ngọc bội.

Tử Y chưa tỉnh hồn: "Công tử, người mau đem ngọc bội thu lại, nếu để cho người cô ý trông thấy, người sẽ không bảo toàn được tánh mạng."

Mười năm trước, Hứa Lục Trà còn không có bị tiếp hồi Hứa phủ, Tử Y còn ở Trần Việt bên cạnh hầu hạ Trần Việt.

Trần Việt là Tiểu công tử nhà quan, hấn biết quan trường rất nhiều chuyện. Khi đó, triều đình có người tạo phản, nữ hoàng giận dữ, đem tạo phản người toàn bộ ban cho cái chết.

Mà Minh Thân Vương là kẻ cầm đầu tạo phản, nàng biết rõ chính mình kế hoạch đã bại lộ, từng cố gắng mang một nhà lớn nhỏ chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn bị nữ hoàng phái người bắt trở về, cũng không lâu lắm, Minh Thân Vương cả nhà trên dưới hơn một trăm miệng ăn bị chém đầu.

Nghe nói Minh Thân Vương hậu nhân đào thoát triều đình đuổi bắt, từ đây tung tích không rõ, hiện ở triều đình còn đang tìm Minh Thân Vương hậu nhân, muốn đuổi sạch giết tuyệt,

Mà hiện thời Hứa Lục Trà cảm lấy Minh Thân Vương tín vật, Từ Y tự nhiên kinh hãi hồn phi phách tán.

Nghe Từ Y đứt quãng nói Minh Thân Vương chuyện, Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú chậm rãi chìm xuống đến.

Thon gầy tay nắm chặt ngọc bội, trầm mặc một hồi lâu, hần trầm giọng nói ra: "Từ Y, chuyện này ngươi không muốn nói cho bất luận kẻ nào."

Từ Y vội vàng gạt đầu: "Chỉ là, công tử ngươi từ nơi nào được đến ngọc bội..."

"Việc này ngươi không cần lo cho." Hứa Lục Trà lạnh lùng nói.

Từ Y đi rồi, Hứa Lục Trà rủ xuống con mắt, ánh mắt phức tạp xem trong tay ngọc bội.

Rất lâu, hần quỳn luyến nhẹ khẽ vuốt phủ kia nhần nhụi ngọc bội.

"Lục Trà? Chẳng sao lại đứng ở cửa không vào?"

Trương Mông gặp Hứa Lục Trà rất lâu không vào, đi ra xem hần, gặp một mình hần kinh ngạc đứng ở tại chỗ, không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Lục Trà, Từ Y trở về rồi sao?"

Hứa Lục Trà thu hồi trên mặt ủ dột, quay đầu lại hướng về Trương Mông mỉm cười: "Àn, hần đi về trước."

Hần đi đến Trương Mông bên cạnh, vươn tay dắt Trương Mông tay.

"Trương Mông, chúng ta trở về đi."

"Hảo." Trương Mông cười cười với hần.

Xem Trương Mông cười rộ lên cong cong đôi mắt, Hứa Lục Trà mỹ mầu nhu hòa như nước.

Mặc kệ nàng thân phận là gì, nàng đều là hần Hứa Lục Trà thê chủ, là hần quan tâm nhất người.

Cho nên, hần hy vọng Trương Mông có thể vĩnh viễn vô tư vô lự vui vẻ sống được.

Hết thấy chuyện nguy hiểm hần cũng sẽ thay nàng chịu trách nhiệm.

"Trương Mông, đêm nay ta sẽ nhày cho nàng xem điệu múa quỳn rữ." Hứa Lục Trà nhỏ giọng nói.

"Hảo." Trương Mông mỉm cười trả lời.

Gặp Hứa Lục Trà lỗ tai trắng nõn hồng hồng, Trương Mông nhin không được vuốt vuốt hần tóc.

Càng là hiểu biết Hứa Lục Trà, càng có thể phát hiện Hứa Lục Trà đáng yêu. Trước kia nàng cho rằng Hứa Lục Trà ích kỷ tàn nhẫn, hiện tại nàng phát hiện Hứa Lục Trà có thể so sánh bất luận kẻ nào đều nhu hòa mềm mại.

Sau buổi cơm tối, Hứa Lục Trà kéo Trương Mông chạy về đến sân nhỏ.

Trương Mông còn không có đứng vững gót chân, Hứa Lục Trà liền đem sân nhỏ cửa khóa lại.

"Lục Trà, Chẳng đây là?" Gặp Hứa Lục Trà căng thẳng hề hề bộ dáng, Trương Mông cũng đi theo khăn trương lên.

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú ửng đỏ, mím môi mỏng, không nói gì, kéo Trương Mông hướng gian phòng chạy tới.

Gian phòng cũng bị Hứa Lục Trà khóa lại, Trương Mông ngồi bên cạnh bàn, trong lòng mơ hồ bất an.

Hứa Lục Trà từ trong tủ quần áo ôm ra một cái tinh xảo tượng điêu khắc gỗ rương nhỏ, mặt đỏ hồng nói với Trương Mông: "Nàng ở chỗ này chờ ta, không được phép rời đi."

Nói xong, hần liền bước nhanh đi đến sau tấm bình phong.

Sau tấm bình phong có ao nước, Hứa Lục Trà thời gian qua thích sạch sẽ, hần lại không thích dùng thùng tắm rửa, cho nên hần trước khi gả tới đây, bỏ ra số tiền lớn muốn người đào ao nước, liền kê thác nước nhỏ phía sau phủ nha, đem nước suối dẫn tới Trương Mông gian phòng, tạo nhất cái ao.

Hứa Lục Trà hai ngày là ở trong ao tắm rửa.

"Lục Trà, chàng muốn tắm rửa sao?" Trương Mông nghi hoặc hỏi.

Bình phong kia bên cạnh truyền đến cú đầu đáp lại: "Ân."

Lúc này mặt trời còn không có xuống núi, ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa sổ khe hở nghiêng chiếu vào, đem Hứa Lục Trà thon dài thân ảnh chiếu ở trên bình phong.

Hứa Lục Trà quần áo nhanh chóng cởi ra, thân thể trần truồng đi vào trong ao.

Hắn da thịt trắng nõn nhẵn nhụi như ngọc, eo thon chân dài, bởi vì thường xuyên luyện múa, hắn da thịt thập phần tươi đẹp cân xứng.

Trên ao phủ kín cánh hoa đỏ như lửa, đem tuyết trắng thân thể nửa che nửa đậy.

Sau khi tắm rửa, hắn nhấc chân đi ra ao, lại không có lau khô thân thể, trực tiếp xuyên thẳng mạng che mặt trong suốt.

Mạng che mặt gặp thủy liền trở nên trong suốt, dán chặt vào da thịt hắn.

Hắn tóc đen như mực nửa ướt nửa khô, vài cọng tóc trên trán dán chặt lấy hắn tinh xảo như ngọc mặt.

Hắn tuyết trắng tay chân đều mang lên vòng bạc, vòng trên tay treo vài cái lục lạc nhỏ, hơi động một chút, liền rung động.

Hắn cầm lấy chuỗi dây đỏ lục lạc, đem nó nhẹ nhàng trôi ở phía dưới.

Hắn xem trong gương chính mình, mỹ mạo mê ly, môi đỏ mọng như lửa.

Chậm rãi mở rộng ra thân thể, ở trước mặt kính chuyển chuyển, lục lạc đình linh rung động.

Hiện thời Hứa Lục Trà hoàn toàn rút đi ngày thường trong sạch thoát tục bộ dáng, toàn thân phát ra trí mạng mê hoặc.

"Trương Mông." Hắn nói giọng khàn khàn, "Ta muốn nhảy điệu múa quyền rũ cho nàng xem."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53

"Lục Trà, người cùng Tử Y nói chuyện đi, ta đi về trước." Trương Mông nói với Hứa Lục Trà.

"Tốt." Hứa Lục Trà ôn nhu nói.

Đưa mắt nhìn Trương Mông đi về, Hứa Lục Trà thu hồi ánh mắt, mới vừa rồi còn nhu tình tựa như nước mỹ mâu chậm rãi yên lặng xuống.

"Chuyện gì xảy ra? Tử Y."

Tử Y vội la lên: "Công tử, Tàn tiểu thư phái người đưa cho Phu Nhân cái này." Tử Y trong tay áo móc ra một pho tượng Quan Âm điêu khắc bằng gỗ.

Hứa Lục Trà tiếp nhận tượng Quan Âm, bàn tay trắng nõn đặt nhẹ tại nơi nhô ra dưới tượng ẩn một cái, quả nhiên từ bên trong rơi ra một tờ giấy nhỏ.

Triển khai tờ giấy, Hứa Lục Trà mặt chậm rãi trở nên lạnh.

"Công tử, này phải làm như thế nào? Tàn tiểu thư nàng..."

Hứa Lục Trà đem tờ giấy vò nát ném vào trong ống tay áo, đem Mộc Quan Âm trả lại Tử Y: "Người cầm Mộc Quan Âm, có ai biết không?"

"Không có ai biết, phu nhân nhận lấy Mộc Quan Âm, nhưng không biết bên trong có gì, tùy ý bỏ vào kho hàng. Tử Y vụng trộm từ trong kho hàng lấy ra."

"Đặt nó trở về." Hứa Lục Trà lạnh lùng nói, "Hứa Hồng không biết rõ bên trong có gì, cái kia lão bất tử khẳng định hoài nghi Mộc Quan Âm bên trong có gì đó, nhất định sẽ phái người đến trong kho hàng tra xét một phen."

Từ Y cất kỹ Mộc Quan Âm, cúi đầu đáp: "Dạ Vâng."

"Còn như Tần Lung bên kia..." Hứa Lục Trà nhú nhú mày, "Từ Y, người ngày mai làm cho nàng đến gặp ta."

Từ Y do dự: "Nhưng là công tử, Từ Y sợ Tần tiểu thư nàng không đồng ý gặp."

Tần Lung cùng Hứa Lục Trà về mặt sinh ý mặt hợp tác rất lâu, bởi vì Hứa Lục Trà vì nàng ra mưu hiến kế, nàng làm ăn mới có thể khỏi tử hồi sinh. Nhưng là hiện thời nàng làm ăn phát triển càng ngày càng tốt, liền không nghĩ nghe Hứa Lục Trà bài bố nữa, còn muốn liên thủ với Trần Việt đối phó Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà cười lạnh nói: "Không phải do nàng quyết định. Ta lại muốn nhìn một chút, không có ta Hứa Lục Trà, nàng có thể chống bao lâu."

Tần Lung ngược lại khôn lên không ít, vì tránh đi hấn tai mắt, đem tờ giấy nhét trong Mộc Quan Âm hiến tặng cho Hứa Hồng, Hứa Hồng là người thành thật, sẽ không nhiều nghĩ cái gì, nhưng Trần Việt có một trái tim đa nghi, nhất định sẽ biết rõ ngày thường cùng Hứa gia nước giếng không phạm nước sông Tần Lung đột nhiên cấp Hứa Hồng tặng lễ, nhất định có cái gì kỳ quái.

Nếu như không phải hấn đã từng đã dạy Từ Y cơ quan kỹ thuật, Từ Y cũng không biết bình thường Mộc Quan Âm bên trong thể nhưng sẽ có dấu tờ giấy đối phó hấn.

Bất quá Tần Lung khôn khéo cũng chỉ là như thế mà thôi, muốn cùng hấn Hứa Lục Trà đấu, nàng còn chưa đủ bản lĩnh.

Hứa Lục Trà suy nghĩ một chút, từ trong ống tay áo móc ra một cái nhỏ nhỏ túi gấm, chuyển nó cho Từ Y.

"Đem cái này giao cho Tần Lung. Nàng nhìn thấy sau, tự nhiên sẽ tới gặp ta."

"Vâng, công tử."

Từ Y tiếp nhận túi gấm, mới vừa muốn rời đi, khóe mắt dư quang nhìn thấy Hứa Lục Trà bên hông ngọc bội, trong lòng chấn động.

"Công tử! Miếng ngọc bội này..."

Từ Y mãnh dừng lại bước chân, vội vàng xoay người lại, nắm lên Hứa Lục Trà bên hông ngọc bội: "Công tử, ngọc bội này là người từ đâu có?"

Trương Mông cho mình đỉnh ước tín vật bị nam nhân khác nắm chặt, Hứa Lục Trà không vui nhăn lại mày, giương cao quạt xếp, hung hăng gõ Từ Y tay: "Từ Y, buông ra!"

Từ Y rút tay trở về, lo lắng nói: "Công tử, người trước nhường Từ Y xem một chút miếng ngọc bội này!"

Gặp Từ Y gấp đến độ mặt đều trắng, Hứa Lục Trà trong lòng mơ hồ có chút bất an. Hấn coi bỏ ngọc bội, thả tới Từ Y trước mặt: "Chỉ cho xem không cho sờ."

Từ Y lại không nghe hấn lời nói, tiếp nhận ngọc bội, đem ngọc bội sờ soạng một lần. Làm sờ đến trong ngọc bội có khắc chữ viết lúc, hấn phảng phất bị phỏng đến, thiếu chút nữa đem ngọc bội ném trên mặt đất.

"Từ Y!" Hứa Lục Trà đoạt lấy ngọc bội, sắc mặt không tốt dùng khăn tay tinh tế lau ngọc bội, phảng phất giống Từ Y làm bẩn hấn ngọc bội.

Từ Y chưa tỉnh hồn: "Công tử, người mau đem ngọc bội thu lại, nếu để cho người cô ý trông thấy, người sẽ không bảo toàn được tánh mạng."

Mười năm trước, Hứa Lục Trà còn không có bị tiếp hồi Hứa phủ, Từ Y còn ở Trần Việt bên cạnh hầu hạ Trần Việt.

Trần Việt là Tiểu công tử nhà quan, hấn biết quan trường rất nhiều chuyện. Khi đó, triều đình có người tạo phản, nữ hoàng giận dữ, đem tạo phản người toàn bộ ban cho cái chết.

Mà Minh Thân Vương là kẻ cầm đầu tạo phản, nàng biết rõ chính mình kế hoạch đã bại lộ, từng cố gắng mang một nhà lớn nhỏ chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn bị nữ hoàng phái người bắt trở về, cũng không lâu lắm, Minh Thân Vương cả nhà trên dưới hơn một trăm miệng ăn bị chém đầu.

Nghe nói Minh Thân Vương hậu nhân đào thoát triều đình đuổi bắt, từ đây tung tích không rõ, hiện ở triều đình còn đang tìm Minh Thân Vương hậu nhân, muốn đuổi sạch giết tuyệt.

Mà hiện thời Hứa Lục Trà cầm lấy Minh Thân Vương tín vật, Từ Y tự nhiên kinh hãi hồn phi phách tán.

Nghe Từ Y đứt quãng nói Minh Thân Vương chuyện, Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú chậm rãi chìm xuống đến.

Thon gầy tay nắm chặt ngọc bội, trầm mặc một hồi lâu, hấn trầm giọng nói ra: "Từ Y, chuyện này người không muốn nói cho bất luận kẻ nào."

Từ Y vội vàng gật đầu: "Chỉ là, công tử người từ nơi nào được đến ngọc bội..."

"Việc này người không cần lo cho." Hứa Lục Trà lạnh lùng nói.

Từ Y đi rồi, Hứa Lục Trà rũ xuống con mắt, ánh mắt phức tạp xem trong tay ngọc bội.

Rất lâu, hấn quyến luyện nhẹ khẽ vuốt phủ kia nhẵn nhụi ngọc bội.

"Lục Trà? Chàng sao lại đứng ở cửa không vào?"

Trương Mông gặp Hứa Lục Trà rất lâu không vào, đi ra xem hấn, gặp một mình hấn kinh ngạc đứng ở tại chỗ, không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Lục Trà, Từ Y trở về rồi sao?"

Hứa Lục Trà thu hồi trên mặt ủ dột, quay đầu lại hướng về Trương Mông mỉm cười: "Ân, hấn đi về trước."

Hấn đi đến Trương Mông bên cạnh, vươn tay dắt Trương Mông tay.

"Trương Mông, chúng ta trở về đi."

"Hào." Trương Mông cười cười với hấn.

Xem Trương Mông cười rộ lên cong cong đôi mắt, Hứa Lục Trà mỹ mầu nhu hòa như nước.

Mặc kệ nàng thân phận là gì, nàng đều là hấn Hứa Lục Trà thê chủ, là hấn quan tâm nhất người.

Cho nên, hấn hy vọng Trương Mông có thể vĩnh viễn vô tư vô lự vui vẻ sống được.

Hết thấy chuyện nguy hiểm hấn cũng sẽ thay nàng chịu trách nhiệm.

"Trương Mông, đêm nay ta sẽ nhày cho nàng xem điệu múa quyến rũ." Hứa Lục Trà nhỏ giọng nói.

"Hào." Trương Mông mỉm cười trả lời.

Gặp Hứa Lục Trà lỡ tai trắng nõn hồng hồng, Trương Mông nhin không được vuốt vuốt hấn tóc.

Càng là hiểu biết Hứa Lục Trà, càng có thể phát hiện Hứa Lục Trà đáng yêu. Trước kia nàng cho rằng Hứa Lục Trà ích kỷ tàn nhẫn, hiện tại nàng phát hiện Hứa Lục Trà có thể so sánh bất luận kẻ nào đều nhu hòa mềm mại.

Sau buổi cơm tối, Hứa Lục Trà kéo Trương Mông chạy về đến sân nhỏ.

Trương Mông còn không có đứng vững gót chân, Hứa Lục Trà liền đem sân nhỏ cửa khóa lại.

"Lục Trà, Chàng đây là?" Gặp Hứa Lục Trà căng thẳng hề hề bộ dáng, Trương Mông cũng đi theo khăn trương lên.

Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú ửng đỏ, mím môi mông, không nói gì, kéo Trương Mông hướng gian phòng chạy tới.

Gian phòng cũng bị Hứa Lục Trà khóa lại, Trương Mông ngồi bên cạnh bàn, trong lòng mơ hồ bất an.

Hứa Lục Trà từ trong tủ quần áo ôm ra một cái tinh xảo tượng điêu khắc gỗ rương nhỏ, mặt đỏ hồng nói với Trương Mông: "Nàng ở chỗ này chờ ta, không được phép rời đi."

Nói xong, hấn liền bước nhanh đi đến sau tấm bình phong.

Sau tấm bình phong có ao nước, Hứa Lục Trà thời gian qua thích sạch sẽ, hấn lại không thích dùng thùng tắm rửa, cho nên hấn trước khi gả tới đây, bỏ ra số tiền lớn mướn người đào ao nước, liền kê thác nước nhỏ phía sau phủ nha, đem nước suối dẫn tới Trương Mông gian phòng, tạo nhất cái ao.

Hứa Lục Trà hai ngày là ở trong ao tắm rửa.

"Lục Trà, chàng muốn tắm rửa sao?" Trương Mông nghi hoặc hỏi.

Bình phong kia bên cạnh truyền đến cúi đầu đáp lại: "Ân."

Lúc này mặt trời còn không có xuống núi, ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa sổ khe hở nghiêng chiếu vào, đem Hứa Lục Trà thon dài thân ảnh chiếu ở trên bình phong.

Hứa Lục Trà quần áo nhanh chóng cởi ra, thân thể trần truồng đi vào trong ao.

Hấn da thịt trắng nõn nhẵn nhụi như ngọc, eo thon chân dài, bởi vì thường xuyên luyện múa, hấn da thịt thập phần tươi đẹp cân xứng.

Trên ao phủ kín cánh hoa đỏ như lửa, đem tuyết trắng thân thể nửa che nửa đây.



Sauk hi tắm rửa, hấn nhắc chân đi ra ao, lại không có lau khô thân thể, trực tiếp xuyên thẳng mạng che mặt trong suốt.

Mạng che mặt gặp thủy liền trở nên trong suốt, dán chặt vào da thịt hấn.

Hấn tóc đen như mực nửa ướt nửa khô, vài cọng tóc trên trán dán chặt lấy hấn tinh xảo như ngọc mặt.

Hấn tuyết trắng tay chân đều mang lên vòng bạc, vòng trên tay treo vài cái lục lạc nhỏ, hơi động một chút, liền rung động.

Hấn cầm lấy chuỗi dây đỏ lục lạc, đem nó nhẹ nhàng trôi ở phía dưới.

Hấn xem trong gương chính mình, mỹ mầu mê ly, môi đỏ mọng như lửa.

Chậm rãi mở rộng ra thân thể, ở trước mặt kính chuyển chuyển, lục lạc đình linh rung động.

Hiện thời Hứa Lục Trà hoàn toàn rút đi ngày thường trong sạch thoát tục bộ dáng, toàn thân phát ra trí mạng mê hoặc.

"Trương Mông." Hấn nói giọng khàn khàn, "Ta muốn nhảy điệu múa quyền rũ cho nàng xem."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 54

Trương Mông thị giác bị mãnh liệt đánh thẳng vào, nàng nhìn thấy Hứa Lục Trà cơ hồ không một mảnh nhỏ từ bên cạnh bình phong đi ra.

Hứa Lục Trà tóc dài nửa ướt, bởi vì ướt mà trong suốt sa y dính sát hấn như ngọc da thịt.

Trương Mông mặt bỗng chốc hồng, nhanh chóng dời đi ánh mắt: "Khụ, Lục Trà, chàng trước mặc quần áo vào."

Vốn là lúc đi ra xuất hiện ở Trương Mông trước mặt, Hứa Lục Trà xấu hổ hấn không thể đào kê đất chui vào. Vì Trương Mông, hấn quả thực đem nam tử thận trọng tâm đều vứt bỏ, hấn hôm nay cùng kỹ tử đồng dạng, không thể chờ đợi được dùng thân thể lấy lòng Trương Mông. Chỉ là không đợi hấn bắt đầu nhảy, Trương Mông liền xoay đầu đến bên kia, không nhìn hấn.

Trương Mông bộ dáng này, Hứa Lục Trà tâm nguội lạnh một cái, hấn đến gần Trương Mông, lục lạc đình linh rung động.

"Trương Mông, nhìn ta."

Hấn tốt đẹp thân thể, hấn quyền rũ động lòng người bộ dáng, chỉ cấp nàng xem

Theo Hứa Lục Trà đến gần, Trương Mông mặt càng thêm đỏ bừng, nàng vươn tay muốn đẩy ra Hứa Lục Trà, có thể là đụng phải Hứa Lục Trà ướt át nhẵn nhụi da thịt, nàng tay cứng đờ, gấp rút thu tay trở về, lắp bắp mở miệng: "Lục Trà, chàng, chàng mau mặc quần áo vào."

Hiện thời nàng biết rõ Hứa Lục Trà trong miệng điệu múa quyền rũ là dạng gì múa, nàng cũng hiểu vì cái gì Hứa Lục Trà nói cho nàng nhảy quyền rũ thời điểm, hấn sẽ đỏ mặt.

"Trương Mông..." Hứa Lục Trà quả thực ủy khuất tới cực điểm. Hấn vốn tưởng rằng Trương Mông sẽ vì hấn thân thể mà mê muội, hiện thời Trương Mông xem cũng không muốn liếc hấn một cái.

"Nói muốn nhìn ta nhảy đâu, mau nhìn ta."

Hấn đưa tuyết trắng tay ôn nhu xoa lên Trương Mông gò má, đem nàng đầu chuyển hướng mình.

Hứa Lục Trà gương mặt tuấn tú như ngọc hiện ra đẹp mắt đỏ ửng, mỹ mầu như sóng nước mênh mông. Đuôi mắt nốt ruồi nhỏ làm cho hấn nhìn lên mê hoặc tới cực điểm.

Trương Mông hơi ngần ra, nàng luôn biết rõ Hứa Lục Trà bộ dạng xinh xắn. Cho dù có chút ít thiên về âm nhu, nhưng phần âm nhu này có thể dễ cho hấn đẹp đến xuất trần, cũng có thể dễ ăn trở nên yêu mị.

Tại lúc này, nàng không nghĩ ra từ ngữ nào để diễn tả Hứa Lục Trà vẻ đẹp, nàng chỉ có thể nói khi đối mặt Hứa Lục Trà mỹ mầu như nước thời điểm, nàng tâm đột nhiên nhảy lỡ một nhịp.

"Trương Mông, xem thật kỹ ta." Hứa Lục Trà cúi đầu xuống để sát vào Trương Mông cái cổ, môi mọng nhẹ cọ Trương nhay cảm da thịt.

Sau đó lui lại cách Trương Mông vài bước, Hứa Lục Trà vươn ra trong suốt ống tay áo, khẽ hướng về nàng khẽ quỳ gối.

Lục lạc đỉnh đang kêu lên, Hứa Lục Trà thân thể thon dài trần truồng chậm rãi vận vẹo. Tuyết trắng cánh tay lúc mở rộng lúc khép lại hoặc chậm rãi mòn trón hần tuyết trắng lồng ngực, bụng, mảnh mai eo thon mềm mại vận vẹo, phía dưới lục lạc đỉnh linh rung động.

Trương Mông vẻ mặt hoàn toàn khiếp sợ hoảng hốt, rõ ràng muốn dời tầm mắt, nhưng nàng cũng không biết như thế nào, nghe Hứa Lục Trà nói, liền nghiêm túc nhìn hần vũ đạo.

Hứa Lục Trà ánh mắt quyến rũ như tơ, thon dài tuyết trắng ngón tay cong lên, mờ ra môi anh đào khẽ cắn. Một bàn tay thon dài khác bắt lấy Trương Mông tay, từ hần bằng phẳng bóng loáng lồng ngực bắt đầu trượt, trượt đến hần bụng thời điểm, Trương Mông phảng phất bị bùng tỉnh giống nhau, nhanh chóng thu tay trở về.

Hứa Lục Trà xoay người lui về phía sau Trương Mông vài bước, mạng che mặt ở không trung vạch ra tươi đẹp đường cong. Lục lạc đỉnh đang kêu lên, hần tay như có như không lần lượt xẹt qua thân thể hần mỗi cái địa phương, sa tanh bị hần vung lên một khe nhỏ kẽ hở, như ẩn như hiện thấy rõ hần giữa hai chân quang cảnh.

Vũ đạo chậm rãi bắt đầu kịch liệt, Hứa Lục Trà mảnh mai eo thon từ mềm mại vận vẹo chậm rãi biến thành nhanh chóng vận vẹo. Tóc đen như mực chậm rãi tán loạn phiêu dật.

Hần khẽ thờ hào hển, đem trên tay vòng bạc cởi bỏ, quăng ra phía sau rơi trên mặt đất.

Nhu hòa sa tanh bị hần ngang tàng bạo ngược kéo ra, lộ ra hần như ngọc lồng ngực.

Phấn hồng đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua hần tươi đẹp môi, ngón tay thon dài kéo lấy phía dưới sa tanh, tựa như mở ra lại không mở ra.

Nhảy xong, Hứa Lục Trà thờ hào hển, gương mặt tuần tú đỏ bừng, quay lưng lại không dám đối mặt Trương Mông.

Vốn là dựa theo hần kế hoạch, nhảy xong sau, phải đem sa mỏng toàn bộ thoát. Nhưng là hần không dám, bởi vì hần có phản ứng.

Trước kia luyện tập múa quyến rũ thời điểm, hần chưa từng có dạng này cảm giác. Nhưng là ở Trương Mông trước mặt nhảy, mới nhảy đến một nửa, chỗ kia của hần liền sung đứng lên, Trương Mông càng xem hần, hần lại càng cứng rắn. Cho nên hần chỉ phải vội vã kết thúc vũ đạo.

Hần quả thật là dám dâng tới cực điểm. Giờ khắc này, hần lại thập phần khát vọng Trương Mông áp đảo hần, hung hăng sủng ái hần.

Trước đó dù hần đã đem dây đỏ cột phía dưới hết sức lỏng lẻo, nhưng bây giờ nó lại đem hần siết chặt đến đau nhức. Hần vội vã đi đến bên cạnh bình phong, đem dây đỏ buông lỏng một chút. Bất quá hần không có cởi bỏ, hần muốn cho Trương Mông giúp hần cởi bỏ.

Hần nghĩ... Cùng Trương Mông động phòng...

Hứa Lục Trà mặc quần áo tử tế đi ra sau, Trương Mông chính rồi rằm ngồi ở trước bàn tròn, chau mày, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

"Trương Mông." Hứa Lục Trà kêu nàng một tiếng. Trương Mông nâng mắt nhìn hần thời điểm, bình phục trong chốc lát Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú bỗng chốc lại hồng cái tháu.

Hần đến gần Trương Mông, thân mật dùng môi hôn Trương Mông gò má.

"Thích ta múa sao?" Hần then thùng hỏi.

Nếu như Trương Mông thích, vậy hần ngày ngày nhảy cho nàng xem.

"Khụ." Trương Mông vội ho một tiếng. "Còn tốt."

Này lúc trời đã tối rồi, Trương Mông điểm ngọn đèn. Dưới ánh đèn Hứa Lục Trà gương mặt tuần tú nhu hòa tới cực điểm.

Hần chứng kiến Trương Mông mặt phỉm hồng, vẻ mặt lúng túng, toàn thân không được tự nhiên bộ dáng, trong lòng hần lại là hạnh phúc lại là thỏa mãn. Bởi vì thời gian qua ôn nhu lạnh nhạt Trương Mông thể nhưng cũng có lúc quần bách, hơn nữa còn là ở trước mặt hần.

Hần mặc dù kiêu ngạo, nhưng trải qua một việc, hần cũng biết Trương Mông không yêu hần, hoặc là nói Trương Mông đối với hần cảm tình xa không có hần đối với nàng cảm tình như vậy nồng bóng cô chấp.

Nhưng là chỉ cần Trương Mông không chán ghét hần, không bài xích hần, nguyện ý cùng hần cùng một chỗ, hần liền thỏa mãn. Huống chi giờ khắc này hần có thể cảm nhận được Trương Mông đối hần có một chút hảo cảm, việc này quả thực nhường hần hạnh phúc đến vô pháp tự đề nén.

Trên đời này không có chuyện hạnh phúc nào có thể so với cùng người mình yêu ở bên nhau trọn đời lại hạnh phúc hơn được nữa. Hần sống mười tám năm, thật sự cảm thấy hạnh phúc ngày là khi ở cùng Trương Mông mới ngắn ngủi mấy ngày.

Vì nàng rửa tay làm canh, vì nàng may quần áo làm hài. Cho nàng khiêu vũ, cùng nàng ngủ cùng một giường lớn, có thể ôm nàng... Mỗi một sự kiện đều

là hấn tha thiết ước mơ. Hiện thời giấc mơ trở thành sự thật, hấn lại vẫn có chút bất an. Hấn tổng cảm thấy Trương Mông cách hấn còn chưa đủ gần.

Có lẽ là trời tối, có thể làm người gan lớn lên. Ban ngày không dám ôm Trương Mông, không dám hôn Trương Mông Hứa Lục Trà ôm Trương Mông eo, nhẹ nhàng hôn lên Trương Mông môi.

"Trương Mông, chúng ta động phòng đi." Hấn nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 55

"Trương Mông, chúng ta động phòng đi."

Hứa Lục Trà hô hấp gấp trong gang tấc, môi thân mật cọ Trương Mông khoe miệng, ôn nhu thanh âm truyền đến.

Trương Mông nghiêng mặt qua, tránh đi hấn môi, muốn đẩy hấn ra, nhưng là tay nâng đến giữa không trung, lại do dự để xuống.

"Lục Trà, ta..." Cự tuyệt nói không nên lời, Trương Mông không biết nói cái gì cho phải.

Xem Hứa Lục Trà nhảy múa xong, nàng liền dự cảm Hứa Lục Trà sẽ đối với nàng đề ra cái yêu cầu. Nàng cũng biết nói giữa vợ chồng làm chút ít chuyện nam nữ là bình thường, nhưng là nàng vẫn có chút ít không thích ứng. Thật cũng không phải là chán ghét, chính là cảm thấy bọn họ tình cảm vẫn chưa tới một bước kia.

Hứa Lục Trà xem nàng do dự bộ dáng, đầy ngập nhiệt tình nguội lạnh một nửa. Hấn thật vất vả mới nổi lên dũng khí hương nàng cầu hoan, nàng lại do dự.

Rõ ràng hấn lại không phải là mãnh thú hay dòng nước lũ, hấn lớn lên xinh đẹp, bộ dạng hảo, nàng nếu như là nữ nhân, liền phải đẩy ngã hấn mới đúng.

Hấn càng nghĩ thì càng ủy khuất, mỹ mâu mơ hồ lóe lệ quang, nhưng là hấn vẫn là cố nén trở về.

"Trương Mông, hôm nay các đại thúc hỏi chuyện chăn gối của chúng ta, ta không biết rõ muốn trả lời như thế nào."

"Trương Mông, ngươi không thích ta sao?"

Hứa Lục Trà vẻ mặt có chút ít bị thương, Trương Mông không đành lòng, đưa tay vuốt vuốt hấn đỉnh đầu: "Lục Trà, ta là thích ngươi."

Nàng hôn một cái Hứa Lục Trà gò má, lúng túng nói: "Nếu như ngươi nghĩ hiện tại muốn, đồ không phải là không thể được..."

Cũng chẳng biết tại sao nói ra câu này, Trương Mông mặt phảng phất bị tương ớt bôi qua giống nhau, nhanh chóng đỏ lên.

Có lẽ nàng không đành lòng nhìn đến hấn thất vọng bộ dáng, không đành lòng cự tuyệt hấn đi.

Mặc dù hồi hận đã nói ra, nhưng nàng vẫn không có mở miệng phản bác.

Nếu bọn họ đã trở thành phu thê, loại chuyện như vậy là không cách nào tránh khỏi.

Hứa Lục Trà nghe được nàng lời nói, kích động vô pháp tự dè nén. Nhanh chóng cầm quần áo kéo ra, cởi bỏ đai lưng, sẽ phải đem quần cởi ra.

Ý thức được Trương Mông chính trợn mắt há hốc mồm mà xem hấn, hấn mặt bỗng chốc hồng thấu.

Hấn thận trọng đem quần kéo lên một chút, lại đem chày xuống đến bên hông quần áo kéo đi lên, khép vạt áo.

Trương Mông vội ho một tiếng: "Lục Trà, nếu không chúng ta vẫn là tắt đèn đi."

"Hào." Hứa Lục Trà thận trọng đáp một tiếng.

Tắt đèn sau, hắc ám bỗng chốc bao phủ căn phòng. Trương Mông không tự chủ được khấn trương lên.

Mặc dù bọn họ sớm đã có da thịt thân thiết, kia một lần vẫn là Trương Mông chủ động. Nhưng dù sao một lần kia là do bị ảnh hưởng của dược vật, nàng mất đi lý trí mới có thể chạm vào Hứa Lục Trà.

Hiện thời ở trạng thái thanh tỉnh, nàng căn bản không có dũng khí chủ động chạm vào Hứa Lục Trà.

Ngồi ở bên cạnh nàng Hứa Lục Trà hồ hấp nặng nề, hân lạnh buốt ngón tay thăm dò tính nhẹ nhàng đụng một chút Trương Mông tay.

"Trương Mông, ta cũng không phải là đối với người nào đều như vậy không thận trọng." Hân thanh âm thẹn thùng xen lẫn bất an.

"Ân." Trương Mông nhẹ nhàng lên tiếng.

"Trương Mông, toàn bộ thế giới ta yêu nhất nàng..." Hứa Lục Trà thẹn thùng thổ lộ.

"... Ta biết rõ."

Trong bóng đêm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy Hứa Lục Trà thân ảnh, Hứa Lục Trà từ từ để sát vào Trương Mông, lạnh buốt môi nhẹ nhàng đụng vào Trương Mông gò má, khóe môi.

Trương Mông toàn thân cứng ngắc, tùy ý Hứa Lục Trà hôn nàng, không biết như thế nào đáp lại.

Hứa Lục Trà nhẹ nhàng thở hào hển, thấp giọng lầm bầm: "... Trương Mông, thương ta..."

"hả?" Hứa Lục Trà thanh âm quá nhỏ quá mơ hồ, Trương Mông nghe không rõ sờ.

Hứa Lục Trà lại không muốn nói lại câu kia, vươn tay ôm Trương Mông cổ, ôn nhu liếm láp Trương Mông môi.

Không thể lại nhường Trương Mông nhìn đến hân không thận trọng bộ dáng. Lần này chủ động hiến thân sau, hân liền muốn đem công tử thế gia lễ nghi đều nhặt về đến. Hân muốn trở thành Trương Mông tốt nhất phụ lang, sẵn sàng ôn nhu, thận trọng dịu dàng. Nhường Trương Mông triệt để thay đổi đối hân ấn tượng xấu.

Hứa Lục Trà môi lạnh như băng dần dần dời xuống, hôn nhẹ Trương Mông cổ. Hai tay qua lại vuốt Trương Mông lưng.

"Bịch" một tiếng, cái ghế bị lật đổ trên mặt đất. Hứa Lục Trà đem Trương Mông áp chế trên mặt đất, hân quần áo nửa cởi, tách ra chân giạng chân ở Trương Mông ngang hông.

Phía dưới sung sít sao chống đỡ Trương Mông bụng, hân cúi người, nhẹ nhàng gặm cắn Trương Mông xương quai xanh.

Trương Mông thở hào hển, khó chịu vươn tay nghĩ muốn đẩy ra Hứa Lục Trà. Hứa Lục Trà bắt lấy nàng tay, thờ dốc nói: "Như thế nào?"

"Lục Trà..." Lời nói vừa mới bắt đầu, nàng liền nói không được. Nàng cắn bản không đành lòng cự tuyệt Hứa Lục Trà.

"Không có gì..." Trương Mông nói.

Nàng chậm rãi buông lỏng thân thể, cố gắng đem căng thẳng tâm tình loại bỏ.

Cái yếm dây lưng bị giải khai, Hứa Lục Trà môi ở Trương Mông ngực lưu luyến.

Ôn nhu liếm láp xúc cảm nhường Trương Mông toàn thân cứng ngắc, mặc dù Hứa Lục Trà kỹ thuật hôn không lưu loát, lại dị thường ôn nhu, nàng có thể cảm nhận được Hứa Lục Trà đối với nàng vô hạn nhu tình.

Chỉ là, nàng còn không được...

Hứa Lục Trà cởi bỏ Trương Mông đai lưng, muốn đem Trương Mông quần rút đi, Trương Mông không tự chủ được sít sao kéo lấy lưng quần, không cho hân cởi.

"Lục Trà, chúng ta vẫn là..." Cuối cùng vẫn còn nhịn không được nói ra cự tuyệt.

Nàng vẫn không thể cùng hân động phòng. Đây đối với nàng đến nói, quá nhanh. Nàng cùng hân xác định quan hệ mới hơn mười ngày.

Chỉ là cự tuyệt lời còn chưa dứt, Hứa Lục Trà liền buông ra nàng quần.

Thân thể trần truồng hân chậm rãi từ trên người nàng đứng lên, nhặt lên ném xuống đất y phục, chậm rãi mặc vào.

"... Lục Trà?"

Hứa Lục Trà thờ dốc còn chưa dẹp loạn, hân dựa lưng vào chân bàn, cong chân ngồi ở Trương Mông bên cạnh.

"Trương Mông, ta sẽ không cưỡng bách nàng"

Nói ra này câu sau, hân yên lặng lau đi khóe mắt lệ. Nói không ủy khuất là không thể nào, cùng nàng thân mật thời điểm, hân động tình, toàn thân nóng rang sắp nổ tung. Mà nàng lại toàn thân cứng ngắc, bài xích hân đụng vào, hận không thể đẩy ra hân.

"Lục Trà..." Trương Mông áy náy.

Hứa Lục Trà chịu đựng lệ ý đạo: "Nàng chính là đồ ngốc, bị mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, cũng không hiểu được muốn hấn."

"..."

"Trương Mông, cho dù nàng không muốn chạm vào ta, ta còn là rất yêu nàng."

Thực rất yêu rất yêu nàng. Cho nên trừ chuyện rời đi nàng, hấn vĩnh viễn sẽ không cưỡng bách nàng, càng không hi vọng nàng khó xử.

Trương Mông ngồi dậy, nắm lên hấn nhẹ tay khê hôn một cái.

"Lục Trà, cho ta một chút thời gian, để ta yêu chàng. Được không?"

Hứa Lục Trà đối với nàng cảm tình đến cỡ nào nóng bỏng, nàng là biết rõ. Chính là vì nàng biết rõ, cho nên nàng có thể hiểu rõ Hứa Lục Trà bất an. Nhưng ngay cả như vậy, nàng cũng không thể lập tức đáp lại hấn tình cảm.

Nàng nếu đã đáp ứng cùng hấn thành thân, chính là muốn cùng hấn qua cả đời.

Cả đời như thế dài, nàng có rất nhiều thời gian yêu hấn. Cho nên: "Chàng không cần bất an, ta vĩnh viễn sẽ không rời đi chàng."

Hứa Lục Trà nhẹ lau nước mắt nói: "Thật sao, vĩnh viễn cũng không được phép rời đi ta."

Hấn đề sát vào Trương Mông, ở Trương Mông trên sườn mặt lưu lại khê hôn.

Mặc dù hiện tại hấn rất muốn nằm ngửa nhường Trương Mông thượng hấn, mặc dù hấn giữa hai chân vật kia còn cứng rắn như sắt. Nhưng là hấn đang chuẩn bị chính mình dùng tay giải quyết.

Trương Mông liền ở bên người, hấn suy nghĩ một chút, vẫn là đi đến sau tấm bình phong, mặc dù hấn thủ dâm, nàng sớm gặp qua. Vẫn là nàng dạy hấn thủ dâm. Nhưng là hấn quyết ý ở Trương Mông trước mặt một lần nữa đáp nặn thận trọng hình tượng, liền không thể lại tại trước mặt nàng lộ ra dâm đảng bộ dáng.

Chỉ là Hứa Lục Trà đánh giá cao chính mình tự chủ. Khi hấn cầm vật kia triệt động thời điểm, cho dù hấn há mồm cắn lên ngón tay, vẫn là phát ra đề nén thờ dốc cùng thân ngâm thanh.

Đặc biệt là đến thời khắc mấu chốt, hấn nghĩ đến Trương Mông liền ở sau tấm bình phong, cơ hồ muốn kích động kêu lớn ra tiếng.

Trương Mông bị buộc nghe một hồi sống xuân cung nàng giả bộ nghe không được, nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Nguyên cho rằng nghe Hứa Lục Trà thờ dốc cùng thân ngâm. Nàng sẽ ngủ không yên. Nhưng là ra ngoài dự đoán, nàng rất nhanh nằm đã ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 56

Trời dần dần tối, từng đạo sấm sét trắng đánh xuống, trên đất một nam tử áo đen toàn thân đều là máu, khí đen nhân nhật bao quanh hấn.

"Huỳnh, ngươi biết sai rồi sao?" Một thanh âm uy nghiêm vang lên.

Nam tử trên đất gãy dựa bò dậy, nhưng lại bị một đạo bạch quang đánh nằm xuống, ngón tay thon dài gắt gao nắm chặt mặt đất, hấn đề nén nói: "Ta sai chỗ nào."

"Ngươi động phạm tâm, tự mình cùng người phạm ký kết khế ước, vì người phạm kia, ngươi tự mình dùng thần lực, loại bỏ vận xui trên người nàng, làm loạn can bằng của thiên đạo, ngươi vẫn không biết sai sao?!"

Huỳnh ngũ quan tuyệt mỹ lạnh lùng, mắt đẹp tràn đầy bi ai: "Nếu như nàng có thể sống tốt, ta hao hết tất cả thần lực, cũng sẽ không hối hận."

Phảng phất bị lời nói của hấn chọc giận, sấm sét đánh xuống càng thêm kinh khủng dày đặc, liên tiếp bổ vào trên người hấn. Huỳnh bị kia vô số mũi nhọn tạo thành bạch quang đánh hấp hối, cuộn tròn thân thể, không thể động dậy.

Dần dần, bạch quang dần dần yếu, từ không trung truyền đến thanh âm bắt đắc dĩ: "Huỳnh, ngươi không thích hợp làm thần."

Trong trái tim nơi mềm mại nhất của hắn, lại chỉ mở rộng cho một người. Giống như sự tồn tại của hắn là vì người kia. Hắn quá si mê chấp nhất với một chữ tình, sớm muộn sẽ vì đoạn tình cảm này mà sa đọa.

Không trung chậm rãi hiện ra một hình người mơ hồ, không rõ mặt không rõ thân hình, chỉ có thể mơ hồ thông qua hắn thanh âm phán đoán hắn vì là nam nhân. Hắn là thần thi hành chấp pháp do cấp trên phái tới để sát phạt Huỳnh.

"Huỳnh, ngươi đã như thế che chở nàng, vậy ngươi có biết, nàng này cuộc đời nhất định phải trải qua một tử kiếp, cho dù ngươi đem kiếp nạn của nàng chuyển đến trên người của mình, nàng như cũ khó thoát khỏi cái chết."

Huỳnh hô hấp tan rã đồng tử mạnh co rút lại, vờn quanh ở trên người hắn hắc khí đột nhiên tăng vọt: "Không, không thể nào …… "

"Huỳnh, tất cả kiếp nạn của nàng đều do ngươi tạo thành." Thanh âm mang uy áp đè ở trên người Huỳnh.

Huỳnh tuần nhan tuyết trắng, cổ họng vọt lên một cổ ngai ngái, máu tươi chậm rãi từ khóe miệng của hắn chảy xuống.

Mơ hồ hình người dần dần biến mất, huỳnh gian nan giờ cánh tay lên, muốn mở miệng gọi lại hắn, lại bởi vì thân thể quá mức suy yếu, liền hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm Trương Mông vừa mới tiến vào trong mộng, liền chứng kiến huỳnh cả người đầy máu nằm ở trước mặt mình. Nàng đã rất lâu chưa nhìn thấy huỳnh, hiện thời gặp được, lại nhìn thấy hắn đang hấp hối, nàng vừa vội vừa sợ, từ trong lồng ngực móc ra được cầm máu, lại không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

Phảng phất cảm ứng được Trương Mông ở bên người, huỳnh chậm rãi mở mắt.

Trong nháy mắt nhìn thấy Trương Mông, hắn hô hấp dừng lại một hồi lâu, không có kịp phản ứng, hắn đã biến thành hình thú, nhào vào người Trương Mông, lông thú mềm mại cọ Trương Mông cổ.

Trương Mông cùng hắn ở chung đã lâu, biết rõ huỳnh bình thường mặt lạnh không thích nói chuyện, nhìn không ra hắn tâm tình, nhưng lúc hắn cao hứng hoặc kích động, liền sẽ không khống chế biến thành thú thân, vây quanh nàng chuyển.

"Huỳnh …… ngươi thương." Bị huỳnh cọ ngứa, Trương Mông đẩy ra hắn, nhìn kỹ hắn, đã thấy hắn da lông trắng như tuyết, lông mềm như nhung giống như kẹo đường, không hề là bộ dạng cả người đầy máu như hồi nãy.

Đối mặt Trương Mông hỏi thăm, hắn phảng phất như không nghe thấy, bối rối từ trên xuống dưới quan sát Trương Mông, thấy nàng còn sống tốt, hắn mới mở miệng nói: "Ngươi không có việc gì." Cho dù hắn âm thanh nhàn nhạt, nhưng vẫn có thể nghe ra ý run rẩy.

"Ta đương nhiên không có việc gì, ngược lại ngươi, có phải hay không bị thương."

Huỳnh còn nghĩ phủ nhận, chỉ là dù hắn thi triển pháp thuật che kín rậm rạp chẳng chịt vết thương trên người mình, nhưng hắn bộ dáng yếu ớt cũng rất khó giấu diếm được Trương Mông. Sau khi kích động do nhìn thấy Trương Mông, hắn bốn chân tuyết trắng như nhung cơ hồ chống đỡ không nổi thân thể.

"Huỳnh, ngươi thương là chuyện gì xảy ra, ngươi có sao không. Không cần gạt ta" Trương Mông nghiêm túc hỏi.

Huỳnh cầm gối lên hai chân trước, hắc uơn ướt mắt không nháy mắt nhìn Trương Mông, lỗ tai đáng thương rũ xuống. Nếu là hình người hắn đại khái lại là mặt không chút thay đổi, nhưng là hắn hình thú dễ dàng lộ ra hắn tâm tình nhất.

"Ta không có bị thương, cũng không có chuyện gì." Hắn thanh âm khàn khàn ức chế không được ôn nhu.

Ở thời điểm hắn khó khăn chán nản nhất bị tất cả mọi người khi dễ bài xích, chỉ có Trương Mông nguyện ý thân cận hắn, lúc hắn đối toàn bộ thế giới đều tuyệt vọng, là Trương Mông đem hắn từ bên bờ sa ngã kéo trở lại.

Trương Mông ở trong lòng hắn là sự tồn tại không thay thế, Trương Mông so với tính mạng hắn còn trọng yếu. Cho nên trong lúc vô tình biết Trương Mông sẽ có một tử kiếp, hắn nguyện ý đem tử kiếp của nàng tới trên người hắn, để hắn thay mặt nàng đi tìm chết.

Nhưng khi hắn vì nàng chịu xong lóc thịt lóc xương hình phạt, lại bị sát thần báo cho biết, nàng như cũ khó thoát khỏi cái chết.

Nếu như nàng thật sự có một kiếp kia, hắn liền nhốt nàng ở bên người, thật tốt bảo vệ nàng, làm cho nàng bình an qua hết một đời này.

Trương Mông không có chú ý tới huỳnh càng ngày càng cố chấp ánh mắt, nàng chính cẩn thận kiểm tra huỳnh thân thể, nàng không tin huỳnh chuyện gì cũng không có, nàng rõ ràng nhìn thấy toàn thân hắn đều là máu.

Chỉ là không biết huỳnh nguy trạng quá tốt, vẫn là hắn vốn liền không có gì đáng ngại. Trương Mông kiểm tra rất lâu, cũng không có phát hiện hắn bị thương dấu vết.

"Ngươi thực không có việc gì?" Trương Mông không xác định hỏi.

"Ân." Hắn mềm mại lỗ tai cọ Trương Mông tay, thu hồi bén nhọn móng tay thành mềm mại đệm thịt không để lại dấu vết vỡ nhè nhẹ Trương Mông mu bàn tay.

Nhân nhật bạch quang từ hân chân trước tràn ra nhanh chóng chuyển sang Trương Mông trên tay, Trương Mông còn không có chú ý tới hành động này, hân liền thu hồi móng vuốt.

"Ờ lại bên cạnh ta." Hân thanh âm khàn khàn vang lên, nếu là không chú ý nghe, căn bản nghe không ra trong thanh âm của hân cất đầu cổ chấp cùng cuồng nhiệt.

Mặc dù trong lòng nghĩ nhốt nàng ở bên người là để bảo vệ nàng, nhưng trong nội tâm thực đang nghĩ ngợi là cái gì, chỉ có hân biết rõ.

Hân chỉ là muốn cùng nàng bên nhau trọn đời mà thôi. Cho dù chỉ có hân một bên tình nguyện, cho dù sẽ làm hân muôn đời muôn kiếp không trở lại được, hân cũng không muốn buông tha ý niệm này.

Hân sớm đã nói qua, hân chỉ cho nàng cơ hội chạy trốn một lần, nếu nàng trở về tìm hân, hân lại sẽ không thả nàng.

"Ta không phải vẫn ở bên cạnh ngươi sao?" Trương Mông nhin không được vuốt đầu hân.

Nàng mỗi lần tiến vào trong mộng, cũng sẽ rơi xuống ở bên cạnh hân, có thể nói nàng vẫn luôn ở bên cạnh hân. Giữa bọn họ có nói không rõ duyên phận, bởi vì Trương Mông thật thích huỳnh, cho nên nàng cũng không ghét loại duyên phận này.

"Ta muốn là mỗi thời mỗi khác." Huỳnh thú thân nhanh chóng hóa thành hình người, hân trần trường thân thể tựa như hoàn mỹ nhất chạm ngọc, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng này lúc khó được lộ ra vẻ mặt mềm mại đến cực điểm.

Đôi môi tái nhợt lại lạnh như băng ngưng ngừng hôn lên Trương Mông khoe môi...

"Trương Mông... Nàng mau tỉnh lại..."

Hứa Lục Trà nhẹ nhàng đẩy Trương Mông vai, nhưng Trương Mông không phản ứng chút nào. Đứng ở ngoài cửa Tần Lộ tò mò thăm dò vào nhìn coi: "Hứa công tử, Trương Mông như thế nào?"

Bình thường trời còn chưa sáng Trương Mông liền rời giường luyện võ, hiện thời mặt trời đều lên tới giữa không trung, phủ nha môn cơm trưa đều không sai biệt lắm làm tốt, nhưng Trương Mông vẫn còn không có tỉnh.

Hứa Lục Trà này lúc cũng lo lắng, hân mặc dù bởi vì Trương Mông còn đang ngủ mà hôn trộm Trương Mông nhiều lần, còn mừng thầm một hồi. Nhưng hiện tại xem ra, Trương Mông trạng thái rõ ràng không đúng. Cho dù là người thích ngủ, bị hân kêu rất lâu, cũng nên tỉnh, mà đối với Trương Mông là người có tính cảnh giác rất mạnh, nàng không thể nào không tỉnh được.

"Tần bộ khoái." Hứa Lục Trà nhanh chóng ngược mắt nhìn về phía cửa Tần Lộ, "Xin người tìm đại phu lại đây."

Tần Lộ vừa định nói không cần phiền toái đại phu, để cho nàng la hét gọi Trương Mông dậy, Trương Mông chắc chắn sẽ tỉnh. Chỉ là nàng còn chưa nói ra này lời này, Trương Mông liền đột nhiên mở mắt ra.

"Trương Mông!" Hứa Lục Trà xoa lên Trương Mông mặt, "Nàng tỉnh rồi sao?"

Trương Mông hai mắt vô thần nhìn chằm chằm màn trướng một hồi lâu, mới đưa mắt nhìn sang Hứa Lục Trà. Giống như mới vừa hoàn hồn, nàng đột nhiên ngồi dậy, nhưng thân thể lại mềm mại vô lực, giống như linh hồn bị cái gì giam cầm, không thể chi phối thân thể chính mình.

Hứa Lục Trà nhanh chóng vịn lấy thân thể Trương Mông đang lao đảo muốn ngã, lo lắng nói: "Nàng làm sao vậy?"

Trương Mông đầu óc bên trong còn đang nhớ lại trong mộng cùng huỳnh ở chung mấy ngày kia. Nàng ở trong mộng ở ba ngày, huỳnh nhốt nàng trong một tòa tháp cao dần đầy bụi, huỳnh nói với nàng, nàng có một tử kiếp, sẽ bị người mình thương nhất giết chết. Hân nói với nàng, hân sẽ không để cho nàng chết, hân sẽ bảo vệ nàng thật tốt. Hân thỉnh cầu nàng ở lại trong tháp, vĩnh viễn cũng không được đi ra ngoài.

Nàng không thể nào quên hắc khí bao quanh trên người Huỳnh, hân không giống thần, trái ngược với Ma thần.

Có lẽ tháp của Huỳnh có lỗ hổng, nàng chỉ ở bên trong ở ba ngày, liền tỉnh lại ở hiện thực. Vừa mới mở mắt nhìn thấy Hứa Lục Trà một khác kia, nàng nhìn thấy rõ ràng là huỳnh!

Cho đến khi Hứa Lục Trà mở miệng nói chuyện, huỳnh tuyệt mỹ ngũ quan đột nhiên tản đi, lộ ra Hứa Lục Trà thanh lệ xuất trần ngũ quan, Trương Mông mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lục Trà." Chẳng biết tại sao, nhìn thấy Hứa Lục Trà vì nàng lo lắng, Trương Mông trong lòng mềm mại, nhin không được vươn tay ôm eo Hứa Lục Trà.

Không có lưu ý đến Hứa Lục Trà đột nhiên cứng đờ thân thể cùng ngoài cửa Tần Lộ không có hảo ý kinh hô, Trương Mông đầu tựa vào Hứa Lục Trà trong lòng ngực, nhẹ giọng mở miệng: "Lục Trà, nếu như ta từ, chẳng sẽ như thế nào?"

Huỳnh nói nàng sẽ bị người mình thương nhất giết chết, trong đầu nàng chợt lóe qua người đầu tiên liền là Dương Tinh. Lập tức lại cảm thấy hoang đường, cho dù nàng tin tưởng mình tự sát, cũng sẽ không tin tưởng Dương Tinh sẽ giết nàng, chỉ sợ huỳnh nói với nàng kiếp chỉ là chuyện do hân bịa ra để nhốt nàng.

Hứa Lục Trà chính vì Trương Mông chủ động ôm hấn mà tay chân như nhũn ra, thoáng chốc nghe được nàng như thể sát phong cảnh lời nói, hấn mặt chìm xuống đến: "Nếu nàng chết, ta liền cùng nàng đi. Nàng đừng mơ tưởng để lại ta sống một mình trên đời."

Trương Mông chỉ là thuận miệng nói, liền nghe được Hứa Lục Trà lời nói quyết tuyệt như thế, nàng kinh hãi, đẩy ra hấn: "Lục Trà, chàng ngàn vạn không nên như vậy. Nếu là ta từ, chàng nhất định phải sống thật tốt ……" ý thức được chính mình lại cùng Hứa Lục Trà thảo luận chuyện không may mắn này, nàng nhin không được cười cười, "Đừng thảo luận đề tài này nữa, thật là xui xẻo."

Hứa Lục Trà còn muốn nói gì, gặp Trương Mông không muốn thảo luận đề tài này, hấn yên lặng nuốt lại vào bụng.

Ngoài cửa Tần Lộ vụng trộm nhìn hai người tú ân ái trong chốc lát, mới yếu ớt phát ra tiếng: "Đã đến giờ cơm trưa, các người chuẩn bị nhanh lên một chút, đi ăn cơm trưa đi." Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Ý thức được vừa mới có người ngoài ở đây, Trương Mông then thùng ho một tiếng, đứng dậy xuống giường.

Hứa Lục Trà sớm đã vì nàng chuẩn bị tốt nước trong cùng dụng cụ rửa mặt, Trương Mông rửa mặt xong sau, đang muốn ra cửa, Hứa Lục Trà giữ chặt nàng, xem bốn bề vắng lặng, liền đóng cửa phòng, hấn đem ngọc bội đang mang ở trên cổ từ trong vạt áo kéo ra đến, hỏi: "Trương Mông, khối ngọc bội này nàng có cho ai xem qua sao?"

Trương Mông thấy kia là nàng tặng cho hấn ngọc bội, lắc đầu: "Khối ngọc bội này chỉ có ta, Dương Tinh cùng chàng nhìn thấy, Dương Tinh không cho ta để người khác thấy ngọc bội này." Nàng cười cười, "Dương Tinh nói, ngọc bội này đại biểu cho nữ tử tâm, cả đời chỉ có thể đưa cho một nhân. Ta tặng nó cho chàng, chàng phải giữ nó thật tốt."

Hứa Lục Trà đang nghiêm túc hỏi chuyện khối ngọc bội này, nghe được Trương Mông nói, hấn tuấn nhan như ngọc liền hồng.

Ngọc bội này vốn là Trương Mông cho hấn, không cần Trương Mông nói, hấn tự nhiên trân ái mà đem nó giấu kỹ. Hiện thời nghe được ngọc bội ẩn tàng ý nghĩa, hấn quả thực vui vẻ vô pháp tự đè nén, bụng lầy Trương Mông mặt tăng tăng hôn một cái.

Hấn thật muốn bảo trì thận trọng hình tượng, chỉ là không biết sao, Trương Mông lúc nào cũng trêu chọc hấn, nhưng hấn cứ lằng lằng.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Hứa Lục Trà liền muốn ra cửa. Hấn để Từ Y giúp hấn hẹn Tần Lung. Tần Lung phản bội hấn, hấn tự nhiên muốn thật tốt cùng nàng nói chuyện.

Chỉ là trong nhà có một thê tử quá tốt, hấn lại muốn đi ra bên ngoài ứng phó một nữ nhân chán khác, nghĩ đến đây, hấn tâm tình liền không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57

Không biết ngày đó Hứa Lục Trà cùng Tần Lung nói gì, khi trở về Tần Lung liền bệnh nặng một hồi.

Sau khi gặp Tần Lung, Hứa Lục Trà cũng không có trực tiếp trở về phủ nha môn, mà là đi một chuyến lên núi, đi tìm Dương Tinh.

Dương Tinh đang lựa dược liệu, gặp Hứa Lục Trà tìm đến, hấn cũng không kinh ngạc, mỉm cười để hấn ngồi.

Hứa Lục Trà trong lòng rất ghét Dương Tinh, bởi vì Trương Mông đã từng thích qua hấn. Cho dù bọn họ hai người không có khả năng, Hứa Lục Trà cũng đối Dương Tinh không có hảo cảm nổi.

Nhưng mà mặt ngoài công phu vẫn phải làm, cho dù hấn có chán ghét Dương Tinh, hấn vẫn phải mỉm cười nhìn Dương tinh.

Dương Tinh châm nước trà cho hấn, âm giọng nói: "Người cùng A Mông như thế nào?"

"Chúng ta rất tốt, Trương Mông đối ta rất tốt." Hứa Lục Trà không có uống trà, cho dù hấn thanh âm nhàn nhạt, nhưng Dương Tinh vẫn có thể nghe ra hấn đang khoe khoang.

"Vậy thì tốt." Dương Tinh khẽ cười, "A Mông là đứa bé ngoan, người muốn hảo hảo đối với nàng."

Hứa Lục Trà phi thường chán ghét Dương Tinh bộ dạng như rất hiểu Trương Mông, điều đó khiến hấn hận không có sớm gặp được nàng, không có sớm có mặt trong cuộc sống của nàng.

Nhưng vì Trương Mông, Hứa Lục Trà sẽ không biểu lộ sự chán ghét ra ngoài, về mặt vẫn nhu hòa đáp lại: "Ta tự nhiên sẽ đối nàng tốt." Hơn nữa muốn so với Dương Tinh tốt gấp nghìn vạn lần. Nhưng Trương Mông triệt để đã quên Dương Tinh.



Người người đều nói phụ thân cùng con rể quan hệ khó khăn nhất điều hòa, Hứa Lục Trà rất lâu liền nghe nói qua rất nhiều ngang tàng bạo ngược phụ thân làm khó dễ con rể, khi đó, hẳn nghĩ nếu là hẳn nhạc phụ tương lai dám làm khó dễ hẳn, hẳn nhất định khiến hẳn không được sống khá giả.

Hiện thời gả cho Trương Mông, bởi vì đối nhạc phụ người này có trời sinh mâu thuẫn cùng với Dương Tinh ở Trương Mông trong nội tâm vị trí, hẳn mới kiên trì muốn cùng Trương Mông ở tại phủ nha môn, không muốn cùng Dương Tinh ở cùng một chỗ.

Chỉ là Dương Tinh quá mức ôn nhu thiện tâm thông tình đạt lý, hoàn toàn không giống những công công khác, cho dù là ích kỷ lòng dạ ác độc Hứa Lục Trà đối với hẳn cũng lạnh mặt không được.

Hứa Lục Trà từ trong lòng ngực móc ra một khối ngọc bội, đưa đến Dương Tinh trước mặt: "Người biết khối ngọc bội này lai lịch sao?"

Dương Tinh nhìn thoáng qua ngọc bội, trả lời: "Là A Mông cho người đi. Nay ngọc bội là A Mông từ nhỏ mang ở trên người."

Gặp Dương Tinh tránh nặng tìm nhẹ trả lời, Hứa Lục Trà nhàn nhạt nói: "Bởi vì là Trương Mông tặng cho ta, ta mang nó cho rất nhiều người xem, kể cả Trần Việt, Chung đại nhân, Tần Lung..." Tùy ý nói ra vài cái Vân Thành bên trong có danh tiếng người, hẳn không để lại dấu vết quan sát Dương Tinh thần sắc.

Nếu là Dương Tinh biết rõ ngọc bội lai lịch, biết rõ hẳn mang ngọc bội khắp nơi khoe khoang, Dương Tinh nhất định sẽ sợ hãi. Nếu là Dương Tinh cũng không biết ngọc bội lai lịch, vậy hẳn liền vĩnh viễn sẽ không nhường Dương Tinh biết rõ.

Dương Tinh nghe được Hứa Lục Trà lời nói, nhu hòa vẻ mặt bỗng chốc thay đổi. Mạnh đứng người lên: "Người để Trần Việt nhìn thấy ngọc bội?!"

Hứa Lục Trà trong lòng hơi trầm xuống, thầm nói Dương Tinh quả nhiên là biết rõ một chút nội tình, sắc mặt hẳn khẽ cau: "Đúng thì như thế nào, không đúng thì như thế nào?"

Thời gian qua ôn nhu Dương Tinh con mắt mang sát khí, nín lấy Hứa Lục Trà cổ áo: "Người khi nào thì cho hẳn xem?"

Hứa Lục Trà mặt không thay đổi tránh ra hẳn tay, trả lời: "Mấy ngày trước đây."

Dương Tinh sắc mặt trắng bệch, nắm lên chén trà trên bàn muốn ném về phía Hứa Lục Trà.

"Vô liêm sỉ!" Dương Tinh sợ hãi, gặp Hứa Lục Trà mặt không thay đổi xem hẳn, hẳn lại nổi trận lôi đình, hận không thể giết Hứa Lục Trà.

Hắn nhường Trương Mông cưới Hứa Lục Trà, liền nhìn trúng Hứa Lục Trà tài năng cùng Hứa Lục Trà đối Trương Mông si tình, cho dù tương lai sự việc đã bại lộ, Hứa Lục Trà cũng có thể che chở Trương Mông.

Nhưng Hứa Lục Trà dĩ nhiên là cái không biết nặng nhẹ tiểu tử, đem ngọc bội khắp nơi làm cho người ta xem, nhường Trương Mông sa vào khốn cảnh.

Nhưng là Dương Tinh hoảng loạn trong chốc lát, liền ý thức được nếu là Trần Việt biết rõ Trương Mông thân thế, không thể nào còn như thế bình tĩnh.

"Người đang thử dò xét ta?" Dương Tinh lạnh giọng nói với Hứa Lục Trà.

"Đúng." Hứa Lục Trà không có phủ nhận. Hắn đem ngọc bội thu về, thanh lệ dung nhan khẽ âm trầm, "Người vì cái gì sợ Trần Việt nhìn thấy ngọc bội?"

Dương Tinh thờ phào một cái, chỉ cần Trương Mông thân thế không làm cho Trần Việt biết rõ, Trương Mông liền an toàn. Hắn do dự trong chốc lát, tựa hồ ở giây phút, rất lâu hẳn mới ngước mắt: "Người nếu như đã biết rõ Trương Mông thân thế, vậy ta liền nói cho người biết một việc." Chuyện hẳn đã giấu ở trong lòng vài chục năm nay.

Mười một năm trước, Minh thân vương tạo phản, nữ hoàng giận dữ, hạ lệnh đem cả nhà trên dưới hơn một trăm người chém đầu thị chúng.

Dương Tinh làm một gã ám vệ, vụng trộm đi theo Trương Mông đằng sau bảo vệ Trương Mông, đem truy binh phía sau diệt trừ.

Nhưng khi Trương Mông chạy trốn tới Vân Thành thời điểm, hẳn bỏ lại Trương Mông. Khi đó, bởi vì đối phó truy binh hao phí rất nhiều thể lực, hẳn toàn thân là máu nằm vật xuống ở trước cửa Hứa phủ.

Là Trần Việt nhường đây cứu cứu hẳn. Có thể là vì Trần Việt tính tình âm trầm, Dương Tinh vì vậy mà thành Trần Việt nơi trú ẩn, nhận hết hành hạ. Hắn ở Trần Việt bên cạnh chờ đợi mấy ngày, rất nhanh hiểu rõ Trần Việt gia thế.

Trần Việt là con của quan lại triều đình, hẳn mẫu thân từng bị minh thân vương hãm hại qua, bởi vậy mẫu thân hẳn vẫn luôn oán hận Minh thân vương.

Minh thân vương roi dãi, người đuổi bắt minh thân vương hậu nhân tích cực nhất liền là mẫu thân của hẳn.

Trần Việt thời gian qua nghe lời mẫu thân, vận dụng rất nhiều nhân lực đi hỗ trợ tìm Trương Mông.

Trương Mông dưới ngực trái có một cái bớt đỏ đặc thù, mang theo ngọc bội có hoa văn của Minh thân vương. Chút chuyện này hẳn đều biết rõ.

Dương Tinh bị Trần Việt cứu mạng, hẳn tri ân đồ báo, không có đối Dương Tinh động thủ, cho đến khi bị Trần Việt đánh gãy chân hủy dung mạo ném

đến trên núi, hắn mới quyết định, về sau Trần Việt nếu là đối Trương Mông uy hiếp, hắn lại sẽ không đối Trần Việt mềm lòng.

Vô cùng may mắn là, hắn ở trên núi gặp được Trương Mông đang rơi xuống núi. Hắn dùng hết tâm tư đi chiếu cố Trương Mông thương thế. Trương Mông mất trí nhớ, không còn nhớ rằng là mình thân vương tiểu nữ nhi, không còn nhớ cả nhà của nàng mới thù diệt gia. Cho nên Dương Tinh liền không có ý định làm cho nàng nhớ lại thân thế.

Hắn hy vọng Trương Mông có thể bình an qua hết một đời này. Chỉ là, khi hắn quyết định cùng Trương Mông vĩnh viễn ẩn cư ở trên núi thời điểm, Trịnh Thư xuất hiện.

Trịnh Thư là mình thân vương đã từng diu dặt qua tài nữ, về sau mình thân vương rơi đài sau, nàng liền bị nữ hoàng cất chức quan.

Trịnh Thư liên tục nhớ mãi không quên việc tìm kiếm Trương Mông, chỉ là Dương Tinh không hiểu Trịnh Thư có mục đích gì.

Nhưng là Dương Tinh nhưng lại không thể không vì Trương Mông mà dự định. Trương Mông từng theo hắn thổ lộ tình ý, hắn cự tuyệt nàng. Không phải là không thích Trương Mông, mà là hắn không xứng với Trương Mông, lại không có năng lực bảo vệ Trương Mông.

"Ta đem nàng giao cho người, người nhất định phải thật tốt bảo vệ nàng. Nếu nàng có chuyện gì, ta nhất định sẽ giết người." Dương Tinh lạnh lùng nói.

Rút đi ôn nhu khuôn mặt Dương Tinh tựa như một thanh kiếm dính đầy vết máu, khắc nghiệt khinh người.

Hứa Lục Trà sau khi nghe xong Trương Mông thân thế, sợ run một hồi lâu. Dương Tinh băng lạnh kéo về hắn suy nghĩ, hắn nâng lên mỹ mâu, nhàn nhạt nói ra: "Này không cần người lo lắng, ta thế chủ tự nhiên do ta đến bảo vệ."

Sau khi Hứa Lục Trà trở lại phủ nha môn, Trương Mông đang giúp đại thúc trong phủ đồn củi.

"Trương Mông, thật ngại quá, người rõ ràng đang nghỉ phép, còn để cho người hỗ trợ làm việc." Đại thúc bưng một chén nước đưa cho Trương Mông, ngại ngùng mở miệng.

"Không có chuyện gì." Trương Mông bưng qua chén, cười nói. Nàng mặt bối vì vận động mà đỏ bừng, xem phi thường đáng yêu.

Hứa Lục Trà sâu trong đáy lòng mềm thành một vũng nước, bước nhanh đi về hướng Trương Mông. Trên đường gặp được Trịnh Thư, Hứa Lục Trà tiếng lòng đột nhiên khẩn trương, một đôi mắt đẹp đột nhiên nheo lại.

Trịnh Thư giống như là không thấy được nàng, ôm một đồng sở sách, mặt không thay đổi từ nàng đi qua

"Lục Trà." Nhìn thấy Hứa Lục Trà trở về, Trương Mông mỉm cười hướng hắn vẫy vẫy tay.

Hứa Lục Trà thu liễm trong mắt lạnh như băng, hỏi Trương Mông một cái mỉm cười. Bước nhanh hướng về Trương Mông đi đến.

Trương Mông cái trán thấm mồ hôi, Hứa Lục Trà liền từ trong tay áo móc ra một khối sạch sẽ khăn lụa lau mồ hôi cho Trương Mông.

Khăn mang theo quen thuộc mùi thơm ngát đánh tới, Trương Mông có chút ít không được tự nhiên né tránh.

Đại thúc nhìn thấy Hứa Lục Trà lại đây, nhanh chóng dời ánh mắt đi. Hiện thời trong sân chỉ có Trương Mông cùng Hứa Lục Trà hai người.

Xem Trương Mông đoan đoan chính chính ngồi ở bên cạnh bàn đá, Hứa Lục Trà giống như bị rút đi xương cốt, toàn thân mềm mại, nhịn không được hướng Trương Mông trên người dựa vào.

Trước đây khi chưa gặp được Trương Mông, hắn chán ghét nữ nhân. Hắn đã từng nghĩ tới, nếu là về sau cùng một nữ nhân thành thân, chỉ là ngẫm lại cùng các nàng có quan hệ xác thịt, hắn liền nhịn không được nghĩ tới.

Nhưng là đối mặt Trương Mông, hắn lại nhịn không được hóa thành một viên mè xừng thời thời khắc khắc dính vào Trương Mông bên cạnh.

Hắn cho tới bây giờ không biết rõ vẫn luôn lãnh tâm lãnh tình hắn sẽ có một ngày dính người như vậy.

"Trương Mông, này là điểm tâm của Ánh Nguyệt Trà Lâu. Chuyên môn mua mang về cho nàng."

Hứa Lục Trà mở ra hộp cơm, đem bên trong tinh xảo điểm tâm bưng ra. Hắn biết rõ Trương Mông thích ăn điểm tâm, đặc biệt là Ánh Nguyệt Trà Lâu điểm tâm.

Quả nhiên Trương Mông vừa thấy được điểm tâm, ánh mắt sáng lên, cao hứng cầm lấy điểm tâm bắt đầu ăn. "Cảm ơn chàng a, Lục Trà."

Hứa Lục Trà tay nâng cầm lên, xem nàng ăn. Kỳ thật hắn cảm thấy hắn tay nghề so với Ánh Nguyệt Trà Lâu còn tốt hơn một chút, hắn làm điểm tâm bất kể là về ngoài hay là hương vị đều là nhất tuyệt. Nhưng Trương Mông đã từng nói qua, hắn làm điểm tâm so ra kém Ánh Nguyệt Trà Lâu. Khi đó còn không có yêu Trương Mông, hắn khi hận không thể giết nàng, nhưng là hiện thời hắn lại cảm thấy sa sút.

Trương Mông ăn rất thom, Hứa Lục Trà nhịn không được hỏi: "Thực có ăn ngon như thế?"

"Ân." Trương Mông gật đầu. Nàng cầm lấy một khối bánh ngọt đưa tới Hứa Lục Trà bên môi, "Chàng nếm thử?"

Hứa Lục Trà liền nâng tay nhẹ cắn một cái. Cẩn thận thưởng thức như cũ cảm thấy vẫn là hần làm tương đối khá.

Trương Mông lại nói: "Ánh Nguyệt Trà Lâu cao sư phó là người rất tốt, tổng cảm thấy hần làm điểm tâm để người ăn thật ấm áp."

Trương Mông mới vừa xuống núi còn không có làm bộ khoái lúc, nàng là ở bến tàu chuyển hàng. Khi đó nàng tiền công thấp, lại một môi lại bản, liền liền đến gần Ánh Nguyệt Trà Lâu, cũng sẽ bị chỗ đó tiểu nhị đuổi đi.

Nhưng là cao sư phó lại không kỳ thị nàng, sẽ ngẫu nhiên cho nàng đưa một chút điểm tâm. Cũng là khi đó, nàng cảm thấy Ánh Nguyệt Trà Lâu điểm tâm là nàng nếm qua món ngon nhất.

Trương Mông đem điểm tâm còn không có động tới để đặt trang hảo, sau đó khép lại hộp com.

"Lục Trà, đợi lát nữa ta cho người đem những điểm tâm này đưa đi cho đại nhân, có thể chứ?"

"Hảo." Mặc dù Trương Mông đem hần mua điểm tâm đưa cho người khác, hần có chút ít mất hứng. Bất quá chỉ cần Trương Mông cao hứng liền hảo.

Lúc ăn com tối, Chung Hoặc cũng không có xuất hiện. Không có Chung Hoặc ở đây, chúng bộ khoái trong ngày thường không dám đùa giỡn tính tình trong nháy mắt đùa giỡn vô cùng khi thế.

Các nàng từng người đem mình cất kỹ rượu nâng đi ra, gào thét muốn rót rượu Trương Mông.

"Hảo người Trương Mông, bình thường âm thầm, thế nhưng so với chúng ta còn muốn sớm thành thân! Người có thể tốt lắm, nỷ nhân trong lòng, thắng qua thân tiền. Mà chúng ta đây đâu?"

"Nhất định phải đem người rót đi không nổi đường!"

Hứa Lục Trà ngồi ở Trương Mông bên cạnh, ở trước mặt các nàng ngụy trang nhu nhược dịu dàng vẻ mặt thiếu chút nữa bị các nàng tác phong phá nát. Hần nắm chặt quạt xếp, muốn chọc mọi người một đao.

Ai dám khi dễ Trương Mông, hần sẽ không làm cho các nàng sống khá giả.

Nhưng là Trương Mông liền ở bên người, hần tuyệt đối không thể lộ ra hung hãn bộ dáng, chỉ có thể nhịn, nhất trương thanh lệ xuất trần mặt banh chặt.

"Các người cưới không được phu, là các người vấn đề, đồ thừa không đến ta Trương Mông." Hứa Lục Trà nhạt thanh nói.

Nếu như không phải là Trương Mông ở đây, hần phỏng đoán sẽ nói chuyện khó nghe hơn.

Các nàng không lấy được phu là bởi vì các nàng lại nghèo lại xấu lại không có năng lực còn đại nữ tử chủ nghĩa. Đáng đời các nàng cả đời không lấy được phu.

Hứa Lục Trà bất mãn lời nói nhượng hiện trường nhiệt liệt bầu không khí hơi chút ngưng trọng, Trương Mông nhanh chóng kéo Hứa Lục Trà ống tay áo.

"Lục Trà, chàng nói gì vậy. Các nàng nhượng ta uống, ta uống liền là."

Hứa Lục Trà sắc mặt không tốt, lại không có nói cái gì nữa. Ở trước mặt người ngoài, làm một cái dịu dàng sẵn sàng phu lang, nhất định phải cho thê chủ đủ mặt mũi.

Bởi vì Hứa Lục Trà nhượng bộ, chúng bộ khoái liền mạng cho Trương Mông uống rượu. Rất lâu, Trương Mông liền say nằm sấp ở trên bàn.

Hứa Lục Trà đỡ Trương Mông trở về, một đôi mắt đẹp lạnh lùng quét mọi người một cái.

Hứa Lục Trà đỡ Trương Mông rời đi, Tần Lộ lòng vẫn còn sợ hãi.

"Tổng cảm thấy Hứa công tử là cái không dễ chọc. Vừa mới hần quay đầu lại xem chúng ta, ta thiếu chút nữa cho rằng hần muốn tới giết bọn mình."

Cái khác bộ khoái ào ào phụ họa: "Trương Mông xem như cưới con cạp đực, nhất định sẽ bị hần ăn sạch sành sanh."

Trịnh Thư không có tham dự uống rượu, càng không có liếc mắt nhìn say đồ Trương Mông, nàng phảng phất đối xung quanh đều không có hứng thú, chỉ yên tĩnh ăn com. Cho đến khi Hứa Lục Trà đỡ Trương Mông rời đi, nàng mới ngược mắt nhìn thoáng qua rồi đi hai người, hẹp dài hai trông mắt không hề bận tâm.

"Trương Mông, nàng khỏe không? Khó chịu hay không?"

Hứa Lục Trà đem Trương Mông phóng ở trên giường, vì nàng bỏ đi tất, lại đánh tới nước trong, dùng khăn lông ướt vì nàng lau trên trán mồ hôi.

Trương Mông say rượu sau yên tĩnh, không có giống những người khác giống nhau tùy tiện gây chuyện.

Nằm ở trên giường Trương Mông gò má đỏ bừng, miến cưỡng mở mắt, nhìn thoáng qua Hứa Lục Trà.

"Lục Trà, chàng không cần chiều cố ta. Ta nằm một cái liền hảo."

Hứa Lục Trà đau lòng nói: "Nàng như vậy ta như thế nào có thể yên tâm? Ta sớm bảo nàng không nên cùng các nàng uống rượu."

Hắn xuất ra bình thuốc, từ bên trong đổ ra vài viên giải rượu dược. "Trương Mông, nàng trước ăn cái này." Lo lắng Trương Mông sợ đắng, hắn lại cầm vài cái mứt hoa quả cho Trương Mông ăn.

Trương Mông uống thuốc sau, liền đã ngủ. Hứa Lục Trà ngồi ở bên giường, xoa bóp huyết Thái dương cho nàng, trợ giúp nàng giải rượu.

Nửa đêm, Trương Mông tỉnh lại. Nàng mê mang ngồi dậy muốn xuống giường. Hứa Lục Trà ngủ ở sau lưng nàng, nàng vừa có động tác, hắn liền tỉnh.

Hắn giữ chặt Trương Mông ống tay áo: "Trương Mông, nàng đi đâu vậy?"

"Đi uống rượu."

Hứa Lục Trà ngẩn ra, ngồi dậy, xuống giường đốt đèn.

Trương Mông ngồi ở trên giường, con mắt còn mơ mơ màng màng khắp nơi nhìn quét, tựa hồ đang tìm cái gì.

"Lục Trà, rượu đâu? Chàng đem rượu giấu nơi nào?"

Hứa Lục Trà hiện tại mới ý thức tới, Trương Mông bắt đầu nháo rượu điên cuồng.

Hắn vốn tưởng rằng Trương Mông có thể an phận ngủ thẳng đến sáng ngày mai, không nghĩ tới Trương Mông lại nửa đêm canh ba nháo lên rượu điên đến.

"Không có rượu." Hứa Lục Trà bắt đầu dĩ nhiên nói.

Trương Mông bất mãn, vỗ giường: "Lục Trà, ta muốn uống rượu!"

Hiện tại Trương Mông giống như đứa bé, Hứa Lục Trà cảm thấy nàng thật đáng yêu, nhìn không được hôn một chút nàng mặt.

Trương Mông giật mình, cũng bất chước hắn động tác, để sát vào hắn mặt, hôn hắn một ngụm.

Hứa Lục Trà mặt bỗng chốc hồng, lập tức có chút ít không biết làm gì đứng lên. Bất quá hắn rất nhanh lại hôn một chút Trương Mông bên kia mặt.

Trương Mông lập tức đi theo hắn động tác, lại hôn hắn bên kia mặt.

Hứa Lục Trà tâm kích liệt nhảy lên, hắn ôm Trương Mông cái cổ, nhẹ nhàng hôn lên Trương Mông môi.

Hai người nhẹ nhàng ôm hôn, Hứa Lục Trà đem Trương Mông áp chế ngã xuống giường, mỹ mầu thâm tình xem Trương Mông.

"Trương Mông, nàng có yêu ta hay không..."

Trương Mông không trả lời, Hứa Lục Trà có chút ít thất vọng. Bất quá hắn rất nhanh bỏ đi thất vọng, bởi vì Trương Mông ôm hắn cái cổ, hôn hắn môi.

Hứa Lục Trà rất nhiệt tình hôn trả lại nàng, mặc dù vô số lần từng nói với bản thân muốn thận trọng, nhưng là ở hắn kịp phản ứng, hắn sớm tự giác cảm quần áo rút đi.

"Trương Mông, chúng ta muốn động phòng sao?" Vẫn là không dám xác định, hắn ngượng ngùng hôn Trương Mông xương quai xanh.

"Động phòng?" Trương Mông hơi ngần ra.

Gặp Trương Mông tựa hồ thần chí rõ ràng một chút, Hứa Lục Trà tâm trầm xuống, chẳng lẽ Trương Mông lại muốn đẩy hắn ra?

"Tốt, động phòng."

Hứa Lục Trà ngẩn ra, có chút ít luống cuống: "Thực, thực sao?"

Trương Mông gật đầu.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, Hứa Lục Trà sắc tâm lùi lại. Hắn lấp bắp mở miệng: "Thực, thực sao? Ta có muốn hay không trước đi tắm? Ta cần nhảy múa trợ hứng sao?"

Trương Mông trực tiếp xoay người, đem Hứa Lục Trà áp chế dưới thân thể. Hứa Lục Trà toàn thân mềm thành một vũng nước, tuyết trắng bắp đùi thon

dài nhanh chóng ôm lấy Trương Mông eo.

Trương Mông hôn nhẹ Hứa Lục Trà khoe môi, con mắt. Mềm giọng mở miệng: "Lục Trà, cuộc đời này có thể gặp chàng, ta rất vui vẻ."

Hứa Lục Trà chính thấp thỏm, nghe được Trương Mông lời nói, hần mãi ngẩng lên con mắt, sít sao nhìn chăm chăm Trương Mông, dè dặt đạo: "Thực sao?"

"Thực."

Hần tâm phảng phất bị mật ong điên cuồng rót vào, ngọt ngào đến sắp tràn ra tới. Hứa Lục Trà mỹ mâu tràn ra trong suốt nước mắt: "Ta cũng vậy, gặp nàng yêu nàng già cho nàng là chuyện làm ta vui vẻ và hạnh phúc nhất."

Trương Mông khoe môi khẽ lộ ra vui vẻ: "Lục Trà, động phòng sau ta còn muốn uống rượu."

Ý thức được Trương Mông vẫn ở nháo rượu điên cuồng, Hứa Lục Trà cảm động rồi tỉnh rồi mù tâm khẽ sinh ra chút ít bất đắc dĩ.

Cũng chỉ có say say rượu Trương Mông mới có thể chạm vào hắn. Bất quá, này cũng đủ nhường hắn vui vẻ.

Hơn nữa, tục ngữ nói say rượu nói lời thật tình, Trương Mông nói với hắn ít lời nói êm tai đều là thật tâm, hắn đúng là có vị trí ở trong lòng Trương Mông, cũng không có trong tưởng tượng của hắn một bên tình nguyện.

Hứa Lục Trà ôm lấy Trương Mông cái cổ, ôn nhu nói: "Tốt lắm, nếu như nàng có thể làm ta khóc, ta liền để nàng uống rượu."

Trương Mông gật đầu: "Vậy chàng nhanh lên khóc."

...

Trương Mông không có có cái gì kinh nghiệm, khắp nơi không lưu loát, bất kể là vuốt ve, vẫn là hôn môi, đều là nhẹ nhàng, không có thêm chút sức lực.

Hứa Lục Trà bị trêu chọc phía dưới sung cao, lại không thể nào thư giải, hần quả thực sắp khóc.

"Trương Mông, nhanh lên." Hắn thở hào hển, hai chân quăn quít lấy Trương Mông eo, càng không ngừng dùng chỗ đó cọ Trương Mông.

Trương Mông y phục bị cọ hỗn loạn, nàng liền cảm quần áo rút đi. Vì phương tiện Trương Mông cởi y phục, Hứa Lục Trà buông ra Trương Mông, thân thể trần truồng nằm ở trên giường, chờ Trương Mông sung hạnh.

Trên người hắn da thịt nhẵn nhụi trắng mịn bóng loáng, tóc dài như mực tán lác tại trên giường.

Hắn như ngọc gương mặt tuấn tú nhiễm lên mê người đỏ ửng, một đôi mắt đẹp phảng phất ngậm nước, nhu tình vạn chủng xem Trương Mông.

Làm Trương Mông một lần nữa đè ở trên người hắn thời điểm, Hứa Lục Trà cả người cơ hồ đều muốn hòa tan. Nếu như không phải là phía dưới sung cao, hần quả thực muốn hóa thành mề xúng dính vào Trương Mông trên người.

Trương Mông còn ở chậm rì rì, không bắt được trọng điểm. Hứa Lục Trà lại vừa cứng vừa sung, hạ thân càng không ngừng cọ Trương Mông.

"Trương Mông, nhanh lên thượng ta. Nhanh lên." Hắn thở hần hển, gắt gao ôm Trương Mông eo.

Hần quả thực cũng bị Trương Mông trêu chọc khóc. Hắn khó chịu không được, có thể Trương Mông còn thành thoi thông thả.

Trương Mông lấy ngón tay lau đi Hứa Lục Trà khoe mắt nước mắt, kinh ngạc nói: "Lục Trà, chàng khóc?"

Còn không phải là bị Trương Mông làm cho? Hứa Lục Trà cắn răng, tăng tăng hôn Trương Mông môi.

Nhưng là Trương Mông khẽ đẩy hắn ra: "Ta làm chàng khóc, ta muốn uống rượu."

Hứa Lục Trà thật sự là ủy khuất không cách nào nữa ủy khuất, lại nhường Trương Mông này chỉ con vịt đã đun sôi bay, hần về sau dứt khoát chủ động.

Hắn ôm chặt Trương Mông, lật người, đem Trương Mông áp chế dưới thân thể, động thân, đi vào.

Thận trọng việc này hắn xem như triệt để vứt bỏ. Nhà ai nam tử sẽ không thể chờ đợi được đè ở thể chủ trên người cường bức?

Hắn đến cùng là quá phóng đảng. Hết lần này tới lần khác Trương Mông lại là không muốn chủ động. Hắn lại không chủ động, về sau liền cơ bản phụ thê hoan ái đều thể nghiệm không đến.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58

Trương Mông hút một hơi, muốn đẩy ra Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà ôm chặt nàng eo, không cho nàng lộn xộn.

Kìa tốt đẹp cảm giác nhường hẳn quả thực muốn điên mất, hẳn thanh lệ dung nhan đồ ửng trái rộng, như nước mỹ mâu tràn đầy dục hóa.

"Trương Mông, nàng có ghét ta phóng đảng như vậy không..." Hắn lẩm bẩm thì thầm, cúi người xuống hôn miệng, cầm Trương Mông.

Hứa Lục Trà chột xông vào, nhường Trương Mông tỉnh rượu hơn phân nửa. Nàng căn bản không biết chính mình như thế nào liền bị ma quỷ ám ảnh cùng Hứa Lục Trà động phòng.

"Lục Trà..." Trương Mông che chính mình mặt, lại là ảo não, lại là e lệ.

Hứa Lục Trà lấy ra nàng tay, nói giọng khàn khàn: "Trương Mông, nàng nhìn ta."

Trương Mông nghe hắn lời nói nhìn về phía hắn, Hứa Lục Trà sắc mặt đỏ bừng, vẻ mặt nhu hòa đến cực hạn: "Trương Mông, ta là nàng phu lang. Nàng không cần phải sợ ta."

"Giữa vợ chồng làm loại chuyện này là bình thường, chẳng lẽ Trương Mông không thích ta sao?"

"Lục Trà, ta là thích chàng." Trương Mông đáp lại nói.

Nàng thích Hứa Lục Trà, nàng nguyện ý cùng hắn sống cả đời. Nhưng là nàng còn không có chuẩn bị tốt cùng hắn sinh hoạt vợ chồng.

Hứa Lục Trà động tác mặc dù không lưu loát, nhưng là ôn nhu. Chậm rãi ở Hứa Lục Trà kéo theo, Trương Mông cảm nhận được một chút vui thích, cũng không kim lòng nổi đốn ý nói đùa.

Hứa Lục Trà mừng rỡ, nhiệt tình hôn nàng vành tai, gáy. "Trương Mông, nàng không cần ghét bỏ ta phóng túng, ta tất cả phóng đảng cùng dám dăng chỉ là bởi vì nàng. Bởi vì quá mức yêu nàng, cho nên mới nghĩ thời thời khắc khắc kề cận nàng, muốn cùng nàng thân mật."

Đem lời nói trong lòng nói ra, Hứa Lục Trà càng thêm không kiêng kị. Phảng phất muốn đem chính mình tất cả nhiệt tình đều dâng hiến cho Trương Mông.

Cơ thể giao triền va chạm, giường kịch liệt lay động. Hứa Lục Trà thở hào hển, thân ngâm, hẳn trong suốt mồ hôi thấm ướt hẳn đen dài mái tóc, non mềm đầu lưỡi liếm láp Trương Mông cổ.

Hắn như nước mỹ mâu tràn đầy mỹ ý, liền dạng này ôn nhu xem Trương Mông, càng không ngừng thì thầm: "Trương Mông, ta thề chứ... Ta yêu nhất nàng..."

Trương Mông hai tay xen kẽ hắn mềm mại tóc dài, thở hào hển: "Lục Trà, ta cũng vậy..." Yêu chàng...

Nàng nửa sau lời nói cuối cùng không có nói ra.

Có lẽ nàng thực không ý thức yêu hắn, có lẽ nàng so với mình trong tưởng tượng còn muốn thích Hứa Lục Trà.

Vẫn cho rằng chính mình không đủ thích hắn, cho là mình không có chuẩn bị tốt cùng hắn động phòng, kỳ thật nàng chỉ là sợ hãi mà thôi.

Nàng sợ Hứa Lục Trà đối với nàng yêu chỉ là tâm huyết dâng trào, nàng sợ làm nàng thật sự đối hắn động tình, hẳn lại cảm thấy nàng không có trong tưởng tượng của hắn như vậy hào, sau đó vứt bỏ nàng. Tựa như lúc trước Dương Tinh vứt bỏ nàng đồng dạng.

"Hứa Lục Trà, cậu chàng vĩnh viễn cũng không cần rời khỏi ta."

Trương Mông duỗi tay ôm chặt Hứa Lục Trà, lẩm bẩm nói.

Loại cảm giác bị vứt bỏ đó, nàng không nghĩ thể nghiệm lần nữa. Cho nên, nàng nếu là đem tâm giao cho hắn, liền không lại cho phép hắn rời đi.

"Trương Mông, ta vĩnh viễn sẽ không rời đi nàng." Hứa Lục Trà hôn nàng bên cạnh gáy, thấp giọng trả lời.

Khi một khắc kia tiến đến, Hứa Lục Trà vội vàng rút ra, bắn ở bên ngoài.

Hắn không muốn hài tử đến phân tán sự chú ý của Trương Mông đối hắn, hắn chỉ nghĩ vĩnh viễn độc chiếm Trương Mông.

Hắn nằm lại trên giường, hai tay ôm Trương Mông, ôn nhu hôn Trương Mông tron bóng lưng trần cùng thon dài cổ.

Trương Mông ở ngà ngà say dưới ảnh hưởng, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Nhưng Hứa Lục Trà lại không hề buồn ngủ.

Quá mức hạnh phúc cùng kích động, làm hắn muốn lay tỉnh Trương Mông, lại đến mấy lần vui vẻ đầm đìa sinh hoạt vợ chồng. Nhưng là hắn không bỏ được lay tỉnh nàng.

Hứa Lục Trà vì Trương Mông thanh lý hảo thân thể, cho nàng đắp chăn, liền ngồi ở bên giường, lẳng lẳng xem nàng ngủ mặt.

Hắn có thể cảm giác được Trương Mông chính đang từ từ tiếp nhận hắn. Nguyên lai Trương Mông cũng để ý hắn, cũng sợ hắn rời đi.

Hắn cúi người ôn nhu hôn Trương Mông mỗi một cái.

Hắn vĩnh viễn sẽ không rời đi nàng. Toàn bộ thế giới người trọng yếu nhất chính là nàng, hắn sao có khả năng rời đi nàng?

Hắn chỉ sợ nàng ghét bỏ hắn quá mức dính người quá mức đáng ghét, bởi vì thụ không nổi mà rời đi hắn.

Nghĩ đến điểm này, Hứa Lục Trà buồn cười vuốt ve Trương Mông mặt. Y theo Trương Mông tính cách, cho dù nàng lại chịu hắn không được, cũng vĩnh viễn sẽ không rời đi hắn, dù sao nàng lúc nào cũng như thế ôn nhu đối đãi người khác.

Như thế ôn nhu tốt đẹp nàng lại chọc phải hắn như thế một cái vì tư lợi người, coi như là nàng xúi quẩy. Hắn quán lên nàng, liền sẽ không lại buông tay, cho dù là lên trời hay xuống hoàng tuyền, hắn cũng muốn vĩnh viễn lưu ở bên người nàng.

Hứa Lục Trà toàn thân đều là mồ hôi, phía dưới lại là một mảnh lầy lội. Nhưng là thích sạch sẽ hắn lại không bỏ được rửa đi những dơ bẩn kia, bởi vì trên mặt dính Trương Mông hương vị.

Hắn quần áo không chỉnh tề ngồi ở bên giường, cầm Trương Mông tay, một đêm chưa ngủ.

Làm gà trống bắt đầu gáy gọi, hắn lẳng lẳng buông ra Trương Mông tay, cầm một thân sạch sẽ y phục, liền đến sau tắm bình phong tắm rửa.

Ở Trương Mông trước mặt, hắn tổng muốn duy trì sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái hình tượng.

Làm Trương Mông sau khi tỉnh lại, hắn liền đem sớm đã chuẩn bị tốt nước trong cùng rửa tóc dụng cụ rửa mặt đến trước mặt nàng.

"Ách... Lục Trà..."

Nhìn thấy Hứa Lục Trà, Trương Mông có chút ít lúng túng, nàng tiếp nhận Hứa Lục Trà đưa tới ướt khăn, thấp giọng nói ra: "Lục Trà, chàng không cần hầu hạ ta như vậy."

Nàng lại không phải là cái gì thiên kim đại tiểu thư, không cần phải ngày ngày để người chuẩn bị tốt dụng cụ rửa mặt, hơn nữa ngay cả khăn đều vắt khô cho nàng.

Hứa Lục Trà ôn nhu nói: "Trương Mông, ta chỉ là nghĩ đối với nàng tốt."

Hứa Lục Trà kể từ cùng nàng xác định quan hệ sau, lúc nào cũng là như thế trực tiếp nói chút ít lời tâm tình, Trương Mông có lúc nghe thực có chút ít thụ không được.

Trương Mông rửa mặt xong, Hứa Lục Trà đem chậu nước bưng đi. Nàng xem thấy Hứa Lục Trà mảnh mai eo thon, lại nghĩ tới tối hôm qua chính mình gác đùi ở phía trên, lập tức mặt đỏ một mảnh.

Dùng tay che mặt, lại vỗ vỗ đầu, đem tối hôm qua xấu hổ chuyện ném sau ót, nàng liền xuống giường mặc quần áo mang giày.

Bởi vì say rượu, nàng đầu có một chút trướng đau, bắt quá còn có thể chịu được.

Hứa Lục Trà ở ngoài cửa chờ nàng, thấy nàng đi ra, hắn liền chủ động dắt nàng tay.

"Trương Mông, tối hôm qua ta hết sức hạnh phúc. Hạnh phúc đến nỗi một đêm không ngủ."

Trương Mông da mặt ửng đỏ, vội ho một tiếng: "Lục Trà..." Nàng không biết nói cái gì cho phải đành buồn bực đi đường.

Hứa Lục Trà cũng thẹn thùng, hắn mặc dù muốn chủ động, nhưng dù sao cũng là nam tử, hôm qua hắn cầu hoan mãnh liệt như thế, hắn thực sợ Trương Mông sẽ ghét bỏ hắn.

Nhưng may mắn là Trương Mông không có ghét bỏ hắn, còn để hắn nhìn thấy Trương Mông thẹn thùng. Hứa Lục Trà tâm giống như bị bị lông vũ trêu chọc, thật ngứa.

Nhìn rất lâu, hắn vẫn là nhìn không được cúi đầu hôn trán Trương Mông một cái.

Sắp đến một buổi trưa, Trương Mông cùng Hứa Lục Trà đang đánh cờ, đột nhiên Tần Lộ chạy tới: "Hứa công tử, Từ Y công tử tìm người."

Hứa Lục Trà cau mày, mảy râu lộ ra bị quấy rầy cùng không kiên nhẫn. Bất quá hấn trên mặt lại không hiện, thần sắc nhu hòa nói với Trương Mông: "Trương Mông, ta trước đi ra ngoài một chút."

"Hào." Trương Mông mỉm cười gật đầu.

Hứa Lục Trà đi rồi, Trương Mông chán đến chết loay hoay đánh cờ. Nói thật, qua mấy ngày nghỉ kết hôn, nàng nhàm chán sắp mốc meo, nếu không phải là có Hứa Lục Trà bồi nàng, nàng sớm liền hướng Chung Hoắc muốn đi ra ngoài tuần phố.

"Từ Y, như thế nào?"

Hứa Lục Trà lưng dựa vào cây cột, mảy râu có chút không vui xem Từ Y.

Hắn cùng Trương Mông đang vui vẻ, lại bị Từ Y đến cắt đứt, hấn thật hận không thể đem Từ Y đánh hôn mê ném về Hứa phủ đi.

Từ Y có chút ít lo sợ bất an: "Công tử, hôm nay Từ Y thấy có người đến tìm lão gia, nói là nhìn thấy mình thân vương hậu nhân."

Hứa Lục Trà mãnh ngẩng lên đầu: "Cái gì? Chuyện gì xảy ra?"

"Công tử hôm đó mang ngọc bội, sợ là bị người nhìn thấy. Người kia nói cho lão gia, nói người trên người có ngọc bội, nói người là mình thân vương hậu nhân."

Hứa Lục Trà mặt trắng vài phân, Trần Việt biết rõ hấn không thể nào là mình thân vương hậu nhân, nhưng Trần Việt sẽ dự đoán ra Trương Mông là mình thân vương hậu.

"Công tử... Đây như thế nào cho phải..."

Hứa Lục Trà cũng là hoảng loạn trong chốc lát, cường bách chính mình trấn định lại, hấn nhanh chóng xoay người hồi phủ nha môn.

"Từ Y, người trước ở chỗ này chờ ta." Bỏ lại câu này, hấn rất nhanh biến mất ở Từ Y trước mặt.

Từ Y chờ trong chốc lát, liền nhìn thấy Hứa Lục Trà ôm một cái hộp đi ra. Hấn đem cái hộp đưa cho Từ Y, nhanh chóng nói: "Người cầm lấy nó về Hứa phủ, nếu là cái kia lão bất tử có động tĩnh gì, người liền đem này cái hộp giao cho hấn."

"Công tử, đây là cái gì..."

"Đây vật là chứng cứ hấn mấy năm nay làm chuyện ác lưu lại, người nói với hấn, ta còn có thật nhiều chứng cứ nhường hấn sống không được khá giả, nếu là hấn dám hành động thiếu suy nghĩ, đừng trách ta không nể mặt."

Cái kia lão bất tử nếu là dám đối với Trương Mông như thế nào, hấn nhất định muốn hấn chết không từ tế.

Từ Y gật đầu xác nhận, nhanh chóng xoay người lại.

Hứa Lục Trà ở tại chỗ chần chờ trong chốc lát, lão bất tử Trần Việt thời gian qua nhìn hấn không vừa mắt, muốn hấn chết cực khổ.

Hiện thời hấn như thế vội vàng hấp tấp nhường Từ Y mang cái hộp đi uy hiếp Trần Việt, bên ngoài là hấn chiếm thượng phong, trên thực tế bại lộ hấn duy nhất thể đánh bạc.

Sớm muộn Trần Việt sẽ biết, hấn cũng chỉ có thể uy hiếp hấn mà thôi. Trần Việt gia thế hùng hậu, thế lực rất lớn, Hứa Lục Trà điểm này chứng cứ trừ có thể bôi đen hấn danh tiếng, căn bản muốn không được tính mạng hấn.

Trần Việt bây giờ còn đang muốn một chút này danh tiếng, nếu là về sau hấn bị bức ép nóng nảy, khả năng cái gì chuyện đều làm được.

Hứa Lục Trà không sợ Trần Việt sẽ đối với hấn như thế nào, hấn chỉ sợ Trần Việt sẽ gây bất lợi cho Trương Mông.

Hứa Lục Trà trở lại phủ nha môn hậu viện, nhìn thấy Trương Mông chính nhàm chán chơi đùa quân cờ, hấn đột nhiên chua xót.

Nếu như ngày đó không phải là hấn mang ngọc bội đi khắp nơi, liền sẽ không để cho người nhìn thấy. Mà Trương Mông cũng sẽ không sa vào nguy hiểm.

"Lục Trà, như thế nào?"

Gặp Hứa Lục Trà kinh ngạc nhìn mình, Trương Mông nghi ngờ mở miệng.

Nghe được Trương Mông thanh âm, Hứa Lục Trà thu liễm tâm sự, khẽ cười với nàng nói: "Ta không sao."



Hắn đến gần Trương Mông, vươn tay ôm lấy nàng. Lưu luyện si mê ngửi lấy mùi trên người Trương Mông khí, hắn nhu hòa cái cảm cọ xát Trương Mông cổ.

"Trương Mông, vài ngày này ta có thể hay không không cùng nàng. Trên phương diện làm ăn ra chút chuyện, ta muốn đi xử lý."

Hắn muốn ở Trần Việt ra tay đối phó Trương Mông trước, tìm được bảo vệ Trương Mông tối đại thẻ đánh bạc.

Trương Mông không biết rõ hắn tâm sự, cho rằng thật sự là trên phương diện làm ăn xảy ra chuyện, liền an ủi Hứa Lục Trà: "Không có việc gì, chuyện làm ăn không thể nào thuận buồm xuôi gió, ta tin tưởng Lục Trà sẽ xử lý tốt."

Hứa Lục Trà vẫn là trầm mặc không nói, Trương Mông liền vươn tay hồi ôm hắn, đưa tay vuốt vuốt hắn đầu tóc: "Lục Trà nghĩ muốn đi làm cái gì thì làm cái đó, không cần theo giúp ta."

Hứa Lục Trà đột nhiên con mắt nóng lên, hắn Trương Mông muốn vĩnh viễn vui vẻ bình an, hết thảy chuyện dư bản đều từ hắn đến làm tốt lắm.

Hắn hôn một cái Trương Mông cổ, mềm giọng nói: "Chờ xử lý tốt chuyện làm ăn, ta liền ngày ngày cùng nàng."

"Hào." Trương Mông cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 59

Mấy ngày kế tiếp, Hứa Lục Trà quả thật là bận rộn. Cả ngày đi sớm về trễ, Trương Mông cơ hồ rất ít có thể cùng hắn cùng một chỗ ăn cơm.

Hứa Lục Trà dính nàng thời điểm, nàng không có có cảm giác gì, nhưng Hứa Lục Trà không dính nàng, nàng đột nhiên cảm giác được trong lòng vắng vẻ.

Kim Nguyệt mang A Triệt đến xem nàng, thấy chỉ có Trương Mông một người, liền hỏi: "Hứa công tử đâu?"

"Hắn bận việc làm ăn." Trương Mông thành thật trả lời.

A Triệt hiện thân đến một bên pha trà, Kim Nguyệt để sát vào Trương Mông, thấp giọng hỏi: "Người cho ta nói thật, người như thế nào cùng Hứa công tử đi cùng một chỗ?"

Kim Nguyệt lúc còn là bộ khoái, nàng cùng Trương Mông gặp Hứa Lục Trà cùng nữ tử khác hẹn hò rất nhiều lần. Hơn nữa mỗi một nữ tử cùng Hứa Lục Trà hẹn hò đều là Vân Thành bên trong số một số hai nhân vật. Khi đó, Trương Mông còn cùng nàng nói, dựa theo Hứa Lục Trà tính tình bất chấp vì tư lợi, Hứa Lục Trà nhất định sẽ lựa chọn một trong các nữ tử đối hắn tốt nhất.

Nhưng là chờ Kim Nguyệt từ chức về nhà thành thân còn chưa tới nửa năm, nàng lại nghe đến Trương Mông cùng Hứa Lục Trà thành thân tin tức. Kim Nguyệt nghe được cái này tin tức thời điểm, thiếu chút nữa đem chén đang cầm trên tay đánh ngã.

Kim Nguyệt còn nghe nói là bởi vì Hứa Lục Trà đối Trương Mông quán quýt, thậm chí vì chờ Trương Mông đi ra gặp hắn, hắn ở phủ cửa nhà môn đứng mấy ngày mấy đêm, thiếu chút nữa không còn mạng. Trương Mông mới thương tiếc hắn, đáp ứng cưới hắn.

Nghe đến mấy tin tức này, Kim Nguyệt quả thực bị khiếp sợ đến. Nàng đã từng còn cùng Trương Mông đánh cuộc, đánh cuộc Hứa Lục Trà tương lai phải gả cho người khẳng định là nhân vật rất giỏi.

Mà xem Trương Mông bộ dáng, Kim Nguyệt cảm thấy nàng rất muốn bắt lấy Trương Mông bả vai lay động, chất vấn nàng có phải hay không cho Hứa Lục Trà hạ mê hồn dược.

"Trương Mông, người nói một chút, Hứa công tử đến cùng vừa ý người cái gì." Kim Nguyệt không cam lòng hỏi.

Nàng cho rằng có thể lấy Hứa Lục Trà đóa liên hoa hiếm độc này sẽ là cớ nào không dậy nổi, lại không nghĩ rằng nàng đã từng sớm chiều chung đụng bạn tốt, hơn nữa cái này bạn tốt còn bị nàng châm chọc vô số lần không lấy được phu. Cái loại đó té nhị nghẹn khuất cảm giác quả thực không cách nào hình dung.

"Ta cũng không biết hắn vừa ý ta cái gì." Trương Mông không yên lòng.

Kim Nguyệt không dám tin Hứa Lục Trà sẽ yêu Trương Mông, Trương Mông lại làm sao dám tin tưởng? Nàng bây giờ còn cảm thấy có chút ít không chân thực.

Hứa Lục Trà không chỉ một lần cùng nàng thổ lộ, nói với nàng hẳn rất yêu nàng. Nàng cũng ở trong lòng tự nói với mình, nàng tin tưởng hẳn. Vốn cho rằng không cô phụ Hứa Lục Trà, nàng sẽ cố gắng đổi Hứa Lục Trà hảo.

Nhưng là cho dù nàng như thế nào cố gắng tiếp nhận Hứa Lục Trà, nàng vẫn như cũ không thể tiếp nhận cùng Hứa Lục Trà thân mật. Khi đó, nàng còn cho là mình không đủ thích hẳn.

Nhưng là, sự thật cũng không phải như thế. Nàng thích hẳn. Không biết từ lúc nào bắt đầu, nàng liền thích Hứa Lục Trà.

Nhưng là nàng cũng không dám đem tâm giao ra đi, nàng sợ hãi Hứa Lục Trà đối với nàng yêu chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Nàng ở phòng bị Hứa Lục Trà, nàng cường bách chính mình đứng ở một góc độ tỉnh táo đi xem xét nàng cùng Hứa Lục Trà vấn đề. Như vậy, cho dù về sau Hứa Lục Trà không yêu nàng, rồi đi nàng, nàng cũng sẽ không đau lòng.

Nhưng là bây giờ, nàng giống như đã rơi vào. Nàng giống như lại không thể giống như trước như vậy tỉnh táo.

Chỉ là mấy ngày không nghe được Hứa Lục Trà nói với nàng ôn nhu lời nói, không có thể cảm nhận được Hứa Lục Trà ôm nàng nhiệt độ, nàng lại cảm thấy trong lòng phảng phất thiếu một khối, trống rỗng, rất khó chịu.

Kim Nguyệt và A Triệt cùng Trương Mông tán gẫu trong chốc lát, liền muốn rời khỏi. Trước khi đi, Kim Nguyệt từ trong xe ngựa xuất ra một cái tinh xảo hộp gỗ, đưa cho Trương Mông: "Đây là ta cùng A Triệt tặng cho ngươi cùng Hứa công tử quà tân hôn. Mặc dù tổng cảm thấy ngươi cùng Hứa công tử không quá xứng, cảm thấy người cùng chúng ta A Ước lại xứng một chút... Nhưng vẫn là chúc các ngươi hạnh phúc!"

"Ân, cảm ơn các ngươi." Trương Mông tiếp nhận cái hộp, mỉm cười nói cảm tạ.

Kim Nguyệt cùng A Triệt sau khi rời đi, Trương Mông đáng tuổi cười nhạt xuống.

Hy vọng Hứa Lục Trà có thể mau chút ít xử lý tốt chuyện làm ăn, đến lúc đó nàng sẽ cùng hẳn mở ra Kim Nguyệt tặng bọn họ lễ vật.

"Trương bộ khoái."

Thanh âm nhu hòa ở phía sau vang lên, Trương Mông quay đầu nhìn thấy một thân áo trắng Quý Minh, nàng mỉm cười gật đầu: "Quý công tử."

Quý Minh khề khề gật đầu với nàng: "Trương bộ khoái, Quý Minh có chút ít vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi, ngươi hiện tại có rảnh không?"

Trương Mông cười nói: "Quý công tử có vấn đề gì cứ việc hỏi. Ta gần nhất nhàn sắp mốc meo."

Quý Minh kể từ đến đến phủ nha môn, liền nhận thầu phủ nha môn bên trong tất cả xanh hoá công trình. Hẳn từng nói với Trương Mông, hẳn phi thường thích loại chút ít hoa cỏ, nhưng là lúc ở Vân Thành, người trong nhà không cho phép hẳn chạm vào những vật này, cho rằng trồng hoa cắt cỏ là chuyện dễ tiện mà người hoa tượng mới có thể làm. Cho nên ở phủ nha môn, hẳn xem như đem mình tất cả yêu thích đều thể nghiệm một lần.

Bởi vì Trương Mông đã từng tu chỉnh qua phủ nha môn hoa cỏ, có chút ít kinh nghiệm. Quý Minh ngẫu nhiên gặp được không hiểu vấn đề, sẽ tới hỏi Trương Mông một chút.

"Quý Minh rất dụng tâm nuôi chúng nó, nhưng là chúng nó lại héo." Quý Minh ôm hai chậu hoa lan thả tới Trương Mông trước mặt, gương mặt tuấn tú tràn đầy đau lòng.

Trương Mông dùng nhánh cây mở ra hoa đất, gạt bùn đất ướt át đậm sệt, sít sao đè nặng hoa căn, nàng bắt đầu nói: "Quý công tử, đất ở trong hoa này quá sệt, hoa lan căn bản không có biện pháp thở. Ngươi xem một chút này bên trong, rễ đều biến thành đen."

Trương Mông giúp Quý Minh đổi hoa lan thổ nhưỡng, quay đầu lại nói với Quý Minh: "Hoa lan thích thông khí, ngươi có thể thỉnh thoảng cho nó xới đất."

Quý Minh gật đầu, vội vàng dùng bút ghi xuống Trương Mông lời nói.

Quý Minh từ nhỏ sống ở gia đình quyền quý, cơ bản quan sát nét mặt bản lĩnh vẫn có, hẳn gặp Trương Mông rầu rĩ không vui bộ dáng, liền biết Hứa Lục Trà mấy ngày này đi sớm về trễ duyên cớ.

"Trương bộ khoái..." Hẳn chính muốn an ủi Trương Mông, Trương Mông sắc mặt chợt tái nhợt, thân thể lung lay sắp đổ.

"Trương bộ khoái!" Quý Minh cả kinh, nghĩ muốn tiến lên vịn lấy nàng.

Nhưng là Trương Mông rất nhanh liền khôi phục bình thường, nàng sắc mặt đỏ thắm, hô hấp đều đặn. Phảng phất Quý Minh vừa mới chứng kiến chỉ là hấn ảo giác.

"Trương bộ khoái, ngươi không có sao chứ?"

Trương Mông nhìn thấy Quý Minh giật mình, có chút ít buồn bực: "Ta không sao a. Quý công tử vì sao hỏi như vậy?"

Nàng hình như vừa đến thắp bên trong cửa Huỳnh, còn nhìn thấy huỳnh, chỉ là trong nháy mắt, Huỳnh liền biến mất. Nàng còn ở thế giới thực. Hẳn là ảo

giác đi.

Nàng mỉm cười hướng về Quý Minh gật đầu: "Quý công tử, nếu là không có chuyện gì, vậy ta đi về trước."

"Trương bộ khoái..." Quý Minh gấp rút gọi nàng, chỉ là đợi nàng ngược mắt nhìn về phía hấn lúc, Quý Minh lại không biết nói cái gì cho phải. "Cũng không có gì, chỉ là nghĩ đa tạ ngươi." Hấn cuối cùng chỉ nói này câu.

"Không cần cảm ơn." Trương Mông trả lời.

Trương Mông trở lại chính mình sân nhỏ, nhìn thấy Hứa Lục Trà đang ngồi ở bàn đá bên cạnh, loay hoay hộp com.

"Lục Trà." Trương Mông nhanh chóng kêu ra tiếng. Gặp Hứa Lục Trà dịu dàng đôi mắt đẹp nhìn về phía nàng lúc, nàng buồn bực một ngày tâm tình tan thành mây khói.

"Lục Trà, chàng tại sao trở về? Việc làm ăn xử lý tốt sao?"

Trương Mông còn chưa bắt đầu đến gần Hứa Lục Trà, Hứa Lục Trà liền đứng người lên hướng nàng nhào tới.

Hấn hai tay ôm thật chặt Trương Mông, môi mòng hôn Trương Mông bên gáy nhiều lần, mới bỏ được được buông ra Trương Mông.

"Còn không có xử lý tốt, ta chỉ là nhớ nàng. Trương Mông, rất nhớ nàng."

Cùng những thứ kia chán ghét nữ nhân bàn thể đánh bạc vài ngày, hấn quả thực sắp ói ra, còn muốn đối với các nàng bảo trì mỉm cười, hấn đều nhanh hận không thể mở ra quạt xếp, cho các nàng mỗi người một đao.

Hứa Lục Trà kéo Trương Mông tay, lôi nàng đến bên cạnh bàn đá, ấn nàng bả vai, làm cho nàng ngồi xuống.

"Ánh Nguyệt Trà Lâu điểm tâm, đặc biệt cho nàng mang về đến."

"Cảm ơn chàng a, Lục Trà." Hứa Lục Trà không ở bên người nàng này vài ngày, làm cho nàng triệt để thấy rõ chính mình tâm, này lúc đối mặt Hứa Lục Trà, Trương Mông trong mắt nhiều vài phân nhu tình.

Nàng để sát vào Hứa Lục Trà, nhẹ khê hôn hôn hấn đỏ tươi môi.

"Lục Trà, ta cũng nhớ chàng."

Nàng đột nhiên không nghĩ cường bách chính mình bảo vệ chính mình tâm nữa. Nàng nghĩ tin tưởng Hứa Lục Trà, tin tưởng hấn sẽ không vứt bỏ nàng.

Nàng muốn thật sự tiếp nhận hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 60

"Trương Mông, Hứa công tử lại đi ra ngoài?"

Xem Trương Mông không yên lòng bộ dáng, Tần Lộ hỏi.

"Ân, hấn mấy ngày này bề bộn nhiều việc." Trương Mông dùng khăn tay lau chùi lấy bội đao, đem đao chậm rãi tra đao vào vỏ đao.

"Hứa công tử cũng thật sự là, các ngươi đang tân hôn, hấn lại không nhiều đi theo ngươi, cả ngày ra ngoài bận rộn làm ăn."

Trương Mông khẽ cười cười: "Này không phải là không có biện pháp sao. Ta cũng không thể nhường hấn đem công việc để qua một bên, chuyên môn đi theo ta a." Sửa sang xong trên người bộ khoái trang phục, cột chắc bao cổ tay, nàng quay đầu lại nói với Tần Lộ: "Đi thôi, ra ngoài tuần phố."

Tần Lộ đuổi kịp Trương Mông bước chân, tận tình khuyên bảo khuyên như: "Ngươi cũng đừng quá nuông chiều hấn. Nam nhân không đợi ở nhà, cả ngày ra ngoài như bộ dáng gì, cũng không sợ người khác chê cười."

Nghe được Tần Lộ dạng này oán hận, Trương Mông chợt nhớ tới Hứa Lục Trà đã nói qua, phù nha môn bộ khoái trừ Trương Mông, những người khác đều là đại nữ tử chủ nghĩa, đáng đời cả đời không lấy được phu. Trương Mông nhin không được cười ra tiếng.

"Ngươi cười cái gì? Này có cái gì tốt cười?" Tần Lộ đầm đấm Trương Mông vai.

"Tần Lộ, người đừng... với nam nhân như thế hà khác, bọn họ cũng có thể so với nữ nhân xuất sắc hơn, chúng ta không thể đem những quy củ cứng nhắc kia áp chế bọn họ."

Đến trên đường, Trương Mông nhường Tần Lộ đi tuần tây phố, nàng chính mình liền ở đông phố tuần tra. Bởi vì Trương Mông thành thân, xin nghỉ kết hôn nửa tháng, nửa tháng không ra tuần phố, cùng nàng quen biết đại thúc đại thẩm vừa thấy được nàng, liền vây quanh nàng, hỏi nàng tân hôn chuyện, còn cho nàng nhét rất nhiều có thể trợ giúp sinh hài tử dược liệu.

Trương Mông muốn cự tuyệt bọn họ này nọ, có thể bọn họ nhét đồ đến nàng trong lòng, liền lập tức giải tán.

Trương Mông chỉ được lúng túng tạ ơn bọn họ, ôm tràn đầy túi to dược liệu, đi vào quán trà.

"Trương bộ khoái, thật lâu không thấy người." Quán trà ông chủ mỉm cười tiến lên chào đón.

"Ông chủ, ta có thể để thứ này ở chỗ của người một chút không? Ta còn muốn đi tuần phố."

"Đương nhiên có thể." Ông chủ nhìn thấy dược liệu trong lòng Trương Mông, ánh mắt kia tràn đầy ý tứ trêu chọc, từ trên xuống dưới quan sát Trương Mông.

Trương Mông bị xem da đầu tê dại, tạ ơn ông chủ quán trà, liền bước nhanh rời đi.

Trên đường hối hả, quán nhỏ ông chủ tiếng rao hàng bên tai không dứt. Trương Mông thuận đông phố đi trong chốc lát.

Trên đường rất hòa hợp, cũng không có cái gì trộm cướp chuyện phát sinh. Chung Hoạch đem Văn Thành thống trị rất tốt.

Chợt thấy Lâm Hạo sập, đồ trang sức đeo tay trên kệ bày biện rất nhiều chế tác tinh tế đồ trang sức đeo tay. Trương Mông bị ngân chất vòng tay hấp dẫn, không tự giác dừng bước.

Lâm Hạo chính cẩn thận điều chỉnh vòng tay, ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Trương Mông đang xem hắn, hắn mặt đen nghiêm, thả vòng tay trên tay xuống sẽ muốn đẩy xe đồ trang sức đi

"Lâm Hạo!" Trương Mông nhanh chóng gọi hắn, bước nhanh đi về phía hắn.

Nhìn thấy Lâm Hạo đồ trang sức đeo tay, nàng đột nhiên rất muốn mua cho Hứa Lục Trà một cái vòng bạc. Nàng chú ý tới Hứa Lục Trà hết sức thích ở trên cổ tay mang chuông nhỏ keng vòng bạc.

Lâm Hạo dừng bước, lại không chịu quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái: "Người kêu ta làm cái gì." Hắn thanh âm hết sức xa cách.

Lâm Hạo như thế lãnh đạm nói với nàng, Trương Mông có chút ít kinh ngạc, nàng hòa hoãn giọng, ảm giọng nói: "Ta nghĩ mua đồ trang sức đeo tay."

"Không bán." Lâm Hạo cho dù lại che dấu, cũng che dấu hắn không được run rẩy thanh âm.

Hắn thâm thúy mắt to khê phiếm hồng, hốc mắt mơ hồ có lệ quang. Trương Mông mua hắn đồ trang sức đeo tay còn không phải là vì đưa cho Hứa Lục Trà?

Nắm chặt tay vịn xe, hắn bàn tay gân xanh lộ rõ, rất lâu, hắn mới vô lực buông ra.

Lúc này, Trương Mông đã đi đến hắn trước mặt, nghi ngờ hỏi: "Lâm Hạo, người như thế nào?"

"Không có gì." Lâm Hạo cúi đầu trả lời.

Dạng này ghen tị quá buồn cười. Hắn không có Hứa Lục Trà mỹ, không có Hứa Lục Trà có tiền, cũng không có Hứa Lục Trà chủ động, càng không làm được như Hứa Lục Trà như vậy vì Trương Mông mà vứt bỏ hết thảy quyết tuyệt... Trương Mông lựa chọn Hứa Lục Trà là đương nhiên.

Hắn cố nén bị thương nước mắt, đè nén chính mình run rẩy thanh âm, nhạt thanh hỏi: "Người muốn mua vòng đeo tay gì?"

Xem Lâm Hạo cổ quái bộ dáng, Trương Mông mặc dù nghi hoặc, nhưng là không có thời gian nghĩ nhiều, nàng bây giờ là tuần phố thời gian, trong lúc này làm chuyện cá nhân vốn cũng không đúng, nàng chỉ có thể tốc chiến tốc thắng cầm hai cái vòng bạc đồ trang sức đeo tay trên giá: "Ta muốn này hai cái, bao nhiêu tiền?"

"Không cần tiền."

"Ân?" Trương Mông ngăn ra, bỏ tiền túi động tác dừng một chút.

Lâm Hạo cúi đầu nói: "Ta tặng cho các người... Tân hôn lễ vật."

Cho dù cùng Trương Mông lại không khả năng, hắn cũng không muốn ở Trương Mông trong nội tâm lưu lại không tốt hình tượng.

"Cái này có chút ít..." Trương Mông có chút ít không biết như thế nào cho phải, nàng không thể nhận dân chúng này nợ, nhưng này lại là Lâm Hạo đưa cho nàng tân hôn lễ vật, nàng liên tục đem Lâm Hạo làm bằng hữu, giữa bạn bè lẫn nhau tặng lễ là bình thường, nếu như cự tuyệt, nàng lại...

Lâm Hạo hiểu rõ Trương Mông, biết rõ nàng chính khó xử, liền nhân dịp nói ra: "Người nếu là bản khoản, chờ ta thành thân hôm đó, người lại cho ta tặng quà." Nói ra này câu thời điểm, hẳn thiếu chút nữa nhịn không được rơi lệ.

Hắn cúi đầu xuống không lại xem Trương Mông, cầm lấy đồ trang sức đeo tay, làm bộ chuyên tâm điều khắc.

"Cảm ơn người a, Lâm Hạo." Trương Mông có chút ít cảm động, nàng không do dự nữa, lấy vòng tay thu vào trong tay áo. "Chờ người thành thân hôm đó, ta cùng Lục Trà nhất định cho người một phần hảo lễ vật."

"Ân."

Trương Mông sau khi rời đi, Lâm Hạo liên tục cúi đầu điều khắc đồ trang sức đeo tay, chỉ có hắn run lên nhẹ tay có thể cho thấy hắn nội tâm không bình tĩnh.

Trương Mông tuần phố xong, liền ngồi ở quán trà bên ngoài uống trà.

Chẳng biết tại sao, nàng bỗng chốc liền đặt mình trong ở một cái tháp cao, tóc trắng hắc y huỳnh đứng ở trước mặt nàng, vươn tay gặt gao ôm lấy nàng.

"Rốt cuộc tìm được người." Hắn thanh âm khàn khàn run rẩy.

"Huỳnh!" Trương Mông kinh ngạc, "Ta tại sao lại ở chỗ này." Rõ ràng hiện tại cũng không phải là buổi tối, nàng cũng không có nằm mơ.

Nàng vừa mới còn ở tuần phố đâu.

Huỳnh toàn thân lan tràn mãnh liệt hắc khí, thanh âm mang khẩn cầu: "Ta hao phí tất cả thần lực tìm được người, người đừng rời khỏi tốt sao?"

"Trương Mông, ta không muốn người chết, ta ở Diêm vương sở ghi chép sinh tử nhìn thấy người tên. Người đại nạn sắp đến."

Trương Mông tim đập mạnh, sắc mặt tái nhợt vài phân, nàng dùng sức đẩy ra huỳnh: "Người tại sao lại nói lời này, người lại gạt ta có phải hay không? Vì để cho ta ở lại bên cạnh người?"

Trước bị huỳnh khóa ở trong tháp ba ngày, nàng cho dù tính cách lại mềm mại, trong lòng cũng sẽ có oán khí. Huống chi nàng căn bản không muốn tin tưởng huỳnh lời nói.

Nói cái gì nàng sẽ bị người yêu nhất giết chết. Cái này không có khả năng, Dương Tinh sẽ không thể nào giết nàng.

Đột nhiên đầu óc bên trong chợt lóe qua Hứa Lục Trà thanh lệ dung mạo, nàng người yêu nhất là... Hứa Lục Trà.

Trong lòng có cái thanh âm nói với nàng, người nàng yêu là Hứa Lục Trà...

Cho dù nàng yêu Hứa Lục Trà, nàng cũng không tin Hứa Lục Trà sẽ giết nàng. Hứa Lục Trà sẽ không thể nào giết nàng.

"Huỳnh! Ta vẫn luôn xem người như đệ đệ ruột thịt mà đối đãi, người như vậy gạt ta, ta sẽ tức giận." Trương Mông thanh âm lạnh xuống.

Huỳnh dung mạo tuyệt mỹ như thường ngày giống nhau không hề dao động, nhưng là hắn kia trong suốt mỹ mâu chậm rãi chảy ra nước mắt.

"Người cứ như vậy để ý hắn? Cho dù hắn sẽ giết người, người cũng không muốn tin tưởng ta?"

Thời gian qua trầm mặc ít nói huỳnh lần đầu tiên nói với nàng câu dài như vậy: "Ta vì sao phải lừa người, cho dù là cưỡng bách giữ ở bên người, ta cũng vậy sẽ không bịa ra dạng này lời nói dối."

Hắn lần trước đem Trương Mông nhốt ở trong tháp ba ngày, bị trên trời khoét thần cốt, hắn thần lực sẽ dần dần biến mất, đây có thể là lần cuối cùng hắn đem Trương Mông cưỡng giữ ở bên người. Vì bảo vệ nàng, hắn đã sa đoạ. Trên người hắn ma huyết sẽ từ từ ăn mòn hắn thiện tâm, hắn sẽ triệt để sa vào thành một cái ác ma, sau đó bị thiên đạo hủy diệt.

Hắn chỉ nghĩ tại hắn mất đi lý trí trước, đem người hắn quan tâm nhất bảo vệ tốt.

Hắn cho tới bây giờ sẽ không mang loại chuyện này ra lừa nàng.

"Huỳnh, thả ta trở về." Trương Mông mặt lạnh.

Huỳnh biến ảo thành thú thân, dùng hắn mềm mại lỗ tai cọ Trương Mông bắp chân. Hắn biết rõ Trương Mông thích hắn thú thân bộ dáng, cũng dễ dàng nhất vì hắn làm nũng mà mềm lòng.

"Trương Mông, thỉnh cầu người không phải rời khỏi." Nước mắt trong suốt từ hắn ướt ướt con mắt chảy xuống.

Nhưng là này một lần, Trương Mông lại không có mềm lòng, nàng cho dù lại trì hoãn, cũng biết nói huỳnh thích nàng. Nàng cho rằng huỳnh vì đem nàng giữ ở bên người, còn đối với nàng nói đối.

Tháp cao che kín lá bùa, chỉ cần bóc ra một trương phù giấy, nàng liền có thể trở về. Chỉ là phù trên giấy bố kết giới, nàng căn bản không thể đụng vào đến lá bùa.

Gặp Trương Mông tìm kiếm lấy biện pháp rồi đi tháp cao, huỳnh thú mất dần dần nhiễm lên tuyệt vọng, tuyết trắng thú thể chậm rãi nổi lên hắc khí.

Ma huyết ở trong cơ thể hấn tán loạn, hấn thú mất chậm rãi thay đổi thành màu đỏ tươi.

Hấn không bị khống chế biến ra xích sắt, khóa lại Trương Mông tứ chi, đem Trương Mông cột vào trên cây cột ở tháp cao.

"Huỳnh!" Trương Mông phản nộ kêu lên.

...

"Trương bộ khoái." Quán trà ông chủ đẩy Trương Mông bả vai.

Gặp nằm sấp ở trên bàn Trương Mông không phản ứng chút nào, nàng tâm lộ bộp một cái, mở ra Trương Mông mặt, gặp Trương Mông mặt trắng như tờ giấy, hô hấp rối loạn.

"Trương bộ khoái!" Quán trà ông chủ kinh hô một tiếng, nhanh chóng quay đầu lại nhường tiểu nhị đi tìm đại phu.

Vài người ba chân bốn cẳng mà đem Trương Mông nâng hồi phủ nha môn, phủ nha môn bên trong người lo lắng vây đi lên.

"Trương Mông như thế nào?"

"Như thế nào lại đột nhiên té xỉu đâu?!"

Đại phu bắt mạch cho Trương Mông, về mặt kỳ dị: "Trương bộ khoái cũng không có cái gì đáng ngại. Nàng chỉ là ngủ."

Quán trà ông chủ lo lắng lắc đầu: "Chỉ là ngủ sao? Nhưng là ta kêu nàng rất lâu, nàng cũng không có tỉnh."

"Hơn nữa ngơoi xem nàng sắc mặt như thế khó coi, như thế nào cũng không giống ngủ mà thôi."

Đại phu do dự một chút, lại nghiêm túc chẩn mạch, rất lâu, nàng xác định nói ra: "Trương bộ khoái xác thực là ngủ. Ta đoán nàng khả năng làm con ác mộng."

Chung Hoắc nghe được Trương Mông té xỉu tin tức, vội vã chạy đến, nghe được đại phu những lời này, cục gạch trong lòng rơi xuống.

Mọi người ào ào tản đi, Chung Hoắc lại lưu ở nàng gian phòng, đứng trước giường, xem Trương Mông ngủ bộ mặt, thật lâu trầm mặc không nói.

Kể từ lúc Trương Mông thành thân tới nay, Chung Hoắc liên liên tục trốn tránh nàng. Chung Hoắc hy vọng quên nàng, cả ngày cường bách chính mình không cần nghĩ nàng.

Chung Hoắc mỗi ngày phê duyệt rất nhiều công văn, cho dù không có công văn phê duyệt, nàng cũng sẽ tìm mấy năm trước án kiện đi ra tỉnh tế xem. Vui đầu tại công tác quả thật có thể làm cho nàng không nhớ Trương Mông, nhưng mấy ngày cố gắng lại ở Trương Mông để nhân đưa một hộp điểm tâm lại đây trong nháy mắt sụp đổ.

Nàng thích Ánh Nguyệt Trà Lâu điểm tâm chỉ là bởi vì Trương Mông cũng thích mà thôi.

Nàng quên không được Trương Mông, lưu ở Trương Mông bên cạnh, sẽ chỉ làm nàng thống khổ. Cho nên mấy ngày hôm trước, nàng liền phái người hướng nữ hoàng thỉnh phong thư, thỉnh cầu triệu hồi Vân thành.

Có lẽ mấy ngày nữa, nàng liền phải ly khai Vân Thành. Về sau lại cũng sẽ không gặp lại Trương Mông. Nàng lần đầu tiên yêu người, lại có thể là một lần cuối cùng yêu người.

Chung Hoắc cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ở Trương Mông trên trán hôn một cái.

"Kiếp sau hy vọng còn có thể cùng ngơoi gặp nhau, đến thời điểm, ta nhất định sẽ đầu thai làm thân nam nhi, cho ngơoi đi đến cưới ta." Không thể nghe thấy than nhẹ.

Chung Hoắc đứng thẳng người, đầu cũng không quay lại đi ra ngoài. Ánh chiều tà chiếu vào Chung Hoắc trên người, gió mát nhẹ nhàng phát khởi nàng mềm mại tóc dài

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 61

Trương Mông ở trong tháp chờ đợi bảy ngày, Huỳnh liên tục làm bạn ở bên người nàng, dùng hết hết thấy biện pháp trên chọc nàng cười.

Nhưng là Trương Mông lại ngày ngày mặt lạnh, nhắm mắt lại không nhìn hắn.

Nàng vẫn đối với Huỳnh rất tốt, coi hắn như chính mình thân đệ đến đời đời, lại không nghĩ rằng Huỳnh sẽ không để ý nàng ý nguyện, nhốt nàng ở trong tháp cao.

Càng làm cho nàng vô pháp tiếp nhận là, Huỳnh sẽ đem nàng thân thể định trụ, làm cho nàng vô pháp nhúc nhích, sau đó hôn môi nàng.

Hiện tại Huỳnh hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn không có bộ dáng của thần, quả thực tựa như một

Dạng này hắn làm Trương Mông nhớ tới mới gặp gỡ hắn thời điểm, hắn một thân hắc y, toàn thân phát ra mãnh liệt hắc khí, tuyệt vọng nguyên rửa nàng vĩnh viễn yêu mà không được.

Huỳnh môi mông đã chuyển biến thành màu tím, kia song tuyệt mỹ hồng con mắt chăm chú nhìn Trương Mông: "Ngươi vì cái gì không vui. Ngươi vì cái gì không đối ta cười."

Trương Mông nghiêng mặt qua không để ý tới hắn, Huỳnh cười lạnh nói: "Ngươi còn đang suy nghĩ hắn đi. Ngươi cứ như vậy yêu hắn?"

Gặp Trương Mông không có phản ứng, hắn đột nhiên nảy sinh ác độc hung hăng hôn Trương Mông môi: "Ta như thế yêu ngươi, vậy ngươi vì cái gì không yêu ta?!"

"Huỳnh!" Trương Mông liều mạng tránh đi hắn môi, đôi mắt tràn đầy tức giận, "Tại sao phải yêu ngươi! Ngươi không sánh bằng hắn nghìn lần vạn lần!"

Huỳnh đồng tử co rút lại, mãnh liệt ma khí từ trên người hắn phun trào, mềm mại tóc trắng ở giữa không trung cuồng loạn bay múa.

Trương Mông bị ma khí làm mờ mắt không ra, không ngừng mờ miệng: "Huỳnh, ngươi mau thả ta trở về, cho dù là chết ở trên tay hắn, ta cũng vậy không muốn bị ngươi nhốt ở đây."

"Ngươi nhốt ta người, cũng vĩnh viễn nhốt không được ta tâm. Huỳnh, ngươi đừng làm cho ta hận ngươi."

Huỳnh trên người ma khí chậm rãi lan tràn cả tòa tháp, hắn thon dài thân thể nhanh chóng biến dị thành một mảnh thú khổng lồ, tuyệt vọng gào thét.

Bởi vì Trương Mông có Huỳnh hạ kết giới, ngăn cản Huỳnh trên người bộc phát đại bộ phận ma lực, nếu không nàng sớm bị Huỳnh trên người ma khí ăn mòn mà chết.

Một giọt huyết lệ từ trên mắt Huỳnh chảy xuống, hắn hét dài một tiếng, nhảy đứng người dậy, chọc thủng tháp cao, biến mất.

Tháp cao có phá động, Trương Mông rất nhanh từ thực tế thế giới bên trong tỉnh lại.

Nàng mảnh gối dậy, nhìn khắp bốn phía, thấy nàng đang ở chính mình trong phòng, tay chân xích sắt cũng biến mất.

Nàng cuối cùng rời đi chỗ đó. Đây vốn là chuyện làm người ta cao hứng, nhưng là nàng trái tim chợt có chút ít thấy đau. Chẳng biết tại sao, Huỳnh thả nàng rời đi, nàng cảm thấy Huỳnh sẽ xảy ra chuyện.

Lúc này trời đã đen, trong phòng thấp sáng ngọn đèn. Nàng xuống giường đi đến bàn đọc sách bên cạnh, nàng cầm lấy một cuốn họa chậm rãi triển khai.

Huỳnh tuyệt mỹ ngũ quan theo cuộn tranh triển khai mà chậm rãi xuất hiện.

Nàng tay mảnh nắm chặt, đem giấy vẽ vãn về thành đoàn, ném xuống đất.

Cửa phòng đột nhiên từ bên ngoài mở ra, Hứa Lục Trà từ bên ngoài đi vào.

Gặp Trương Mông tỉnh, hắn thả ra trong tay chậu nước, bước nhanh đi lên trước ôm lấy Trương Mông.

"hôm nay sao nàng ngủ như thế lâu? Ta hết sức lo lắng cho nàng"

Quen thuộc mùi thơm ngát trên người Hứa Lục Trà bao quanh Trương Mông, Trương Mông khăn trương thân thể bỗng chốc buông lỏng, vươn tay ôm chặt hắn eo.

"Lục Trà. Ta rất nhớ chàng." Nàng mũi có chút ít mũi, nàng cho rằng lại không thể nhìn thấy hắn.

Trương Mông đột nhiên thổ lộ làm Hứa Lục Trà hết sức ngạc nhiên mừng rỡ, hân hân môi Trương Mông sau gáy, nhiệt tình thổ lộ: "Ta cũng rất rất nhớ nàng."

Nếu như không phải là muốn cùng người ra mặt chuẩn bị quan hệ, hẳn mới sẽ không cả ngày ra ngoài cùng những nữ nhân ngu xuẩn kia tranh. Hắn liền nhìn nhiều các nàng một cái, đều chán ghét không được.

"Lục Trà." Trương Mông khẽ buông ra Hứa Lục Trà eo, nàng không muốn xa rời hôn một chút Hứa Lục Trà khoe môi, mềm giọng nói: "Chàng mấy ngày này không muốn đi ra ngoài, ở nhà theo giúp ta tốt không?"

Cho dù nàng không muốn tin tưởng Huỳnh lời nói, không muốn tin tưởng Hứa Lục Trà sẽ giết nàng, nhưng nàng lại có dự cảm, nàng khả năng thực sẽ mất đi tính mạng.

Ở trong tháp kia bảy ngày, nàng cùng Huỳnh ngày ngày tương đối, nàng có thể cảm nhận được Huỳnh sinh mạng đang ở xói mòn. Nàng cùng Huỳnh ký kết thân khế, Huỳnh nếu như chết, nàng cũng sống không được nữa.

Nàng không phải là thánh nhân, nàng cũng sợ chết. Nàng không bỏ được nàng bằng hữu, không bỏ được Dương Tinh, luyện tiếu nhất liền là Hứa Lục Trà.

Trương Mông thỉnh cầu làm Hứa Lục Trà động tâm, hắn đặc biệt thích dính vào Trương Mông bên cạnh, mấy ngày này không có thể bởi Trương Mông, hẳn quả thực cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Nhưng là hắn còn không có tìm được biện pháp kiềm chế Trần Việt. Hắn không thể vì thỏa mãn chính mình ham muốn cá nhân, mà nhượng Trương Mông sa vào nguy hiểm.

Nhất thời có chút khó khăn, hân hân Trương Mông môi: "Trương Mông, nàng đợi thêm nữa ta vài ngày được không? Ta bận thêm vài ngày liền tốt lắm, đến lúc đó ngày ngày cùng nàng."

Đến thời điểm đó hẳn muốn ngày ngày múa cho Trương Mông xem, ngày ngày cùng nàng thân mật, ngày ngày cho nàng làm điểm tâm.

Trương Mông buồn bực không vui rú xuống con mắt.

Nàng bây giờ còn không xác định chính mình có phải là thật hay không có nguy hiểm tính mạng, nếu như chỉ là vì mình chút lo lắng, mà cưỡng bách Hứa Lục Trà trở về bởi nàng, này xác thực không nên.

"Àn, Lục Trà, nghe chàng."

Hứa Lục Trà cảm nhận được Trương Mông tâm tình không đúng, hắn nâng Trương Mông mặt, nghiêm túc xem nàng: "Trương Mông, nàng sao vậy?"

Trương Mông miễn cưỡng cười cười: "Không có gì, khả năng ngủ quá lâu, có chút ít choáng váng đầu."

Hứa Lục Trà sau khi nghe xong, nhanh chóng kéo Trương Mông đi đến bên giường, nhượng Trương Mông ngồi ở trên giường, mà hắn đứng ở Trương Mông bên cạnh, nâng lên ngón tay thon dài xoa Trương Mông huyệt Thái dương.

Hứa Lục Trà lực đạo không nặng không nhẹ, đặt tại trên huyệt đạo, hết sức thoải mái. Trương Mông tâm tình tốt lắm điểm: "Cảm ơn người a, Lục Trà."

Hứa Lục Trà thanh lệ dung nhan nhu hòa mê người, mỹ mâu ôn nhu xem Trương Mông: "Này mấy ngày, ta cảm thấy được hết sức hạnh phúc. Mặc dù đã nói với nàng vô số lần, nhưng mà ta còn là nghĩ nói với nàng, này cuộc đời có thể gả cho nàng là ta may mắn nhất."

Hắn biết rõ chính mình ích kỷ tàn nhẫn, ngay cả Hứa Hồng dường dục hắn vài chục năm, hắn cũng có thể không hề có kỳ lợi dụng nàng. Ở bên ngoài hắn mặc dù đối với ai cũng là một bộ nhu nhược dịu dàng cả người lẫn vật vô hại bộ dáng, nhưng khi có người hiểu hắn rồi sẽ biết, hắn lòng có bao nhiêu ngoan.

Như thế tàn nhẫn ích kỷ hắn sẽ như vậy liều lĩnh yêu một người, ngay cả hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Có thể hẳn chính là yêu nàng, phẳng phát thiêu thân lao đầu vào lửa giống nhau điên cuồng. Hắn nghĩ, đời trước hẳn khẳng định cũng là khắc sâu yêu Trương Mông, cho nên trời sinh tính lương bạc hắn có thể đối tất cả người tàn nhẫn, lại sẽ đối với Trương Mông cống hiến chính mình tất cả ôn nhu.

Hứa Lục Trà nóng bỏng thổ lộ nhượng Trương Mông tâm khó chịu một cái, hắn giúp Trương Mông mát xa trong chốc lát, Trương Mông đột nhiên cảm hân ngón tay, ngửa đầu xem hắn: "Lục Trà, chàng có thể hay không đáp ứng ta một việc."

"Việc gì?" Hứa Lục Trà ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng nàng mắt.

Trương Mông vuốt ve hắn thanh lệ tuyệt luân mặt, giọng nói phức tạp mở miệng: "Nếu như ta chết, chàng nhất định phải sống thật tốt. Nhất định phải vui vẻ sống sót."

Hứa Lục Trà sắc mặt trầm xuống: "Trương Mông, ta sớm đã nói với nàng, nếu như nàng chết, ta nhất định sẽ không một mình sống ở trên đời này."

Huống chi, ai dám gây bất lợi cho Trương Mông, hắn nhất định sẽ làm cho hắn chết không từ tế. Hắn sẽ hảo hảo mà bảo vệ tốt Trương Mông, nhượng Trương Mông sống lâu trăm tuổi.



"Trương Mông, nàng vì cái gì nói như vậy?"

Chẳng lẽ Trương Mông biết rõ chuyện Minh thân vương? Nàng biết rõ nàng là minh thân vương hậu nhân?

Trương Mông bị Hứa Lục Trà quyết tuyệt lời nói tức đến, như thế nào sẽ để ý tới hấn vấn đề: "Hứa Lục Trà, chàng ngốc sao? Vì theo đuổi một người, ngay cả tính mệnh cũng có thể không cần sao?"

Trương Mông phản ứng có chút ít quá mức kịch liệt, Hứa Lục Trà hơi ngần ra.

"Lục Trà, đáp ứng ta. Nhất định phải sống thật tốt." Nàng duỗi tay ôm Hứa Lục Trà, đầu tựa vào Hứa Lục Trà cổ.

"Lục Trà, này cuộc đời có thể lấy được chàng cũng là chuyện may mắn nhất với ta"

Vành mắt có chút ít đỏ lên, Trương Mông cố nén lệ ý. Rõ ràng là có chuyện không yên lòng, nàng lại như thế để ý, nàng sợ nàng sau khi chết, lại cũng không còn thấy Hứa Lục Trà.

"Trương Mông..." Trương Mông liên tiếp thổ lộ, mặc dù nhường Hứa Lục Trà cảm động rồi tỉnh rồi ngủ, nhưng hấn vẫn là duy trì về thanh tỉnh.

Trương Mông tâm tình không đúng lắm.

Hấn đang muốn hỏi kỹ, Trương Mông buông hấn ra, nâng hấn mặt, hôn hấn môi.

Trương Mông rất ít chủ động hôn hấn môi, vẫn luôn là hấn da mặt dày đòi hôn, hoặc là thừa dịp Trương Mông ngủ thời điểm, len lén hôn nàng.

Nhưng là bây giờ nàng đang ở hôn hấn, hấn tâm đột nhiên bắt đầu đập mạnh, trái tim như muốn từ trong lồng ngực nhảy ra. Quá mức mừng rỡ cùng kích động, trong đầu hấn cảm thấy Trương Mông đêm nay có chút kỳ quái, nghi hoặc trong nháy mắt biến mất không còn một mảnh.

Toàn thân như nhũn ra quả thực muốn hòa tan, hấn ôm Trương Mông eo, đem Trương Mông kéo xuống, nhường Trương Mông đè nặng hấn.

Không ý thức, hấn lại đem chính mình y phục cởi đi, mở ra thon dài tuyết trắng chân, đem Trương Mông eo kẹp chặt.

Sưng cứng hạ thân càng không ngừng cọ Trương Mông bụng, muốn Trương Mông tiếp thu hấn muốn bị thượng tín hiệu.

May mắn hấn trước tiên trở về liền là tắm rửa, hấn hiện tại toàn thân thom ngào ngát.

Trương Mông đè lại hấn không ngừng chà xát vào lưng tung eo: "Chàng đừng cọ, ta khó chịu."

Vốn đang ưu thương tâm tình bị Hứa Lục Trà như thế nhất cọ, cái gì đều biến mất sạch sẽ.

Hứa Lục Trà thân thể cứng đờ, có chút ít ủy khuất yên tĩnh trong chốc lát.

Hấn thê chủ chẳng lẽ không có dục vọng sao? Hấn như thế mỹ, tư thái lại hảo...

Trương Mông không biết rõ Hứa Lục Trà ủy khuất, nàng khẽ hôn hấn môi, liền từ trên người hấn xuống.

Hứa Lục Trà gặp Trương Mông giống như không muốn cùng hấn sinh hoạt vợ chồng, lại nhanh chóng đem nàng kéo xuống, hai chân cuốn lấy nàng eo, không cho nàng rời đi.

"Khụ, Lục Trà, trên đất lạnh, chúng ta đi trên giường."

Bị Hứa Lục Trà triển không thể động đậy, Trương Mông chỉ phải bắt đắc dĩ mở miệng.

Hứa Lục Trà giật mình, mỹ mâu sáng ngời, nhanh chóng buông ra hai chân Trương Mông.

Hấn giữa hai chân này nọ cứ như vậy ở Trương Mông dưới mí mắt mất thăng bằng nâng cao, còn gõ gõ, hấn mặc dù sắc tâm còn ở đây, nhưng nam tử e lệ nhường hấn đỏ mặt, nghiêng mặt qua không dám nhìn Trương Mông, áp ứng mở miệng: "Đều tại nàng trêu chọc ta."

Hấn thanh lệ dung nhan hiện ra mê người đỏ ửng, tóc dài như mực tán trên mặt đất. da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn hiện ra nhàn nhạt bóng loáng. Hấn một tay chống đỡ, ngồi dậy, tán loạn mái tóc rơi trên hấn tuyết trắng đầu vai.

Trương Mông cũng đặc biệt thẹn thùng, xinh đẹp tuyệt trần mặt sớm đã hồng một mảnh. Nàng kéo Hứa Lục Trà tay, đem hấn từ trên mặt đất kéo lên.

Hứa Lục Trà tuyết trắng hai tay ôm lấy Trương Mông eo, lạnh buốt môi mòng hôn Trương Mông môi.

Hấn nghĩ, đêm nay hấn đại khái lại muốn hạnh phúc không ngủ được

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 62

Sau Khi hoan ái xong, hai người đều không thể chìm vào giấc ngủ.

Hứa Lục Trà từ phía sau ôm Trương Mông eo, cảm nhận mịn cò Trương Mông cổ.

"Trương Mông, chờ mọi chuyện xong hết, chúng ta liền đi du sơn ngoạn thủy đi, chỉ có chúng ta hai người."

"Hảo."

Hứa Lục Trà hôn Trương Mông gáy: "Chờ chúng ta chơi đủ, chúng ta sẽ muốn đứa bé. Nếu như là nữ nhi, liền để nàng dạy, dạy thành giống như nàng vậy. Nếu như là nam nhi, liền để cho ta tới dạy, để hắn ăn không người khác thiệt thòi."

Trương Mông mở mắt ra, nhu hòa nói: "Hảo, đều nghe chàng."

Hứa Lục Trà khẽ ôm chặt nàng, quyến luyến cò nàng cổ: "Về sau có hài tử, nàng nhất định không thể khinh thường ta. Trong lòng nàng nhất định phải yêu ta nhất."

Nếu không, hắn thà rằng bị gắn danh hiệu "Không thể sinh con", cũng không muốn hài tử.

Nếu như bởi vì hắn "Không thể sinh con", Dương Tinh muốn ép Trương Mông nạp phu thi, hắn sẽ làm Dương Tinh hối hận khi sống trên đời này.

Hắn chính là một người như vậy. Vừa ích kỷ lại ghen, độc chiếm lại mạnh.

Trương Mông quay người đối mặt với Hứa Lục Trà, duỗi tay ôm hắn eo: "Lục Trà, ta đều đáp ứng chàng."

Hai người ôm chặt rất lâu. Trương Mông lòng có lo lắng, lo cho vận mệnh của mình mà vô pháp chìm vào giấc ngủ. Mà Hứa Lục Trà là vì Trương Mông tiếp nhận hắn, quá mức hạnh phúc kích động, cao hứng vô pháp chìm vào giấc ngủ.

Khi trời có chút sáng lên, Hứa Lục Trà liền muốn đứng lên tắm rửa.

Hắn lưu luyến không rời ôm Trương Mông hôn rất lâu, mới ngồi dậy, tùy ý khoác kiện áo ngoài, đến sau tấm bình phong tắm rửa.

Trương Mông cũng đứng lên, mặc áo ngoài, thấp sáng ngọn đèn, ngồi ở trước bàn chờ Hứa Lục Trà.

Rất nhanh Hứa Lục Trà mặc chỉnh tề, từ sau tấm bình phong đi ra. Hắn cho tới nay yêu nhất mặc sa y xanh nhạt, có thể hiện ra khí chất thanh lãnh xuất trần của hắn, cũng tôn lên làn da trắng như tuyết cùng băng cơ ngọc cốt.

Trương Mông đứng người lên, đi lên trước ôm hắn eo, đem mặt ở hắn cổ cò xát: "Lục Trà, hôm nay sớm đi trở về tốt không?"

Hứa Lục Trà hồi ôm nàng eo, mềm giọng nói: "Hảo, nàng chờ ta."

Hứa Lục Trà sau khi rời đi, Trương Mông đóng cửa phòng, như thường ngày giống nhau rửa mặt mặc quần áo. Nàng sửa sang xong trên người quần áo bộ khoái, mang tốt bội đao, vừa muốn ra cửa, nhìn thấy ở góc của đoàn giấy hôm qua nàng đã vò nát.

Nàng có chút dừng lại, ngồi xổm người xuống nhặt lên giấy vế.

Do dự trong chốc lát, nàng vẫn là đem giấy vế san bằng áp chế thẳng. Huỳnh tuyệt mỹ ngũ quan lộ ra tuyệt vọng hơi thở, một đôi hồng con mắt âm đạm không ánh sáng.

Chỉ là liếc mắt nhìn này pho tượng, Trương Mông tâm liền khó chịu lên.

Nàng hiện tại cũng không biết chính mình đối Huỳnh là dạng gì tình cảm. Rõ ràng Huỳnh giam cầm qua nàng, thậm chí bởi vì Huỳnh, nàng có thể sẽ chết, nhưng nàng chính là hận hắn không được.

Nàng nghĩ đến trước kia khi Huỳnh vẫn là người, hắn từ khi ra đời tới nay, liền không có được bất luận kẻ nào yêu mến, thậm chí bị người trong thôn bài xích hành hạ, cho dù như vậy, hắn cũng không có oán hận qua những thôn dân kia.

Về sau bị các thôn dân xem như yêu ma mà thù sống, hắn cuối cùng cũng không có trừng phạt những thôn dân đó.

Bởi vì hắn tâm tính thiện lương, được trên trời phong làm thần. Nhưng như vậy thiện lương ôn hòa hắn cuối cùng lại dọa thần, ngay cả tính mệnh cũng

không giữ được.

Có lẽ hết thủy đầu là vì nàng.

Nàng nghĩ đến những ngày cùng Huỳnh ở chung, Huỳnh đối với nàng ngàn y trăm thuận, vì nàng thực hiện tất cả nguyện vọng, mặc dù ngày thật bình tĩnh, nhưng xác thực thật vui vẻ. Huỳnh cuối cùng biến thành bộ dáng như vậy, nàng không thể nào không khó chịu.

Đem cuộn tranh họa cuộn lại, thả về trên bàn học.

Nàng lòng bàn tay khế ước hoa văn đã trở nên âm đạm mất màu, khả năng Huỳnh đã hết sức suy yếu.

"Trương Mông, người thu thập xong chưa? Điềm tâm xong rồi."

Tần Lộ thanh âm ở ngoài cửa vang lên. Trương Mông kéo về suy nghĩ, trả lời: "Đợi chút, ta hiện tại liền đi ra."

Mở cửa, Tần Lộ đang tựa trên lan can, nhìn thấy Trương Mông, nàng cười cười: "Người thật giỏi, từ chiều hôm qua liên tục ngủ đến bây giờ?"

"Cũng không có, ta chiều qua đã tỉnh." Trương Mông lúng túng mở miệng.

Tần Lộ đăm đăm Trương Mông vai: "Đi thôi, ăn điểm tâm đi, đợi lát nữa đi tuần phố."

Kim Nguyệt sau khi rời đi, cùng Trương Mông quan hệ tốt nhất liền là Tần Lộ, Trương Mông có đôi khi gặp được một chút chuyện khó có thể giải quyết, sẽ cùng Tần Lộ nói một chút.

"Tần Lộ." Trương Mông đuổi kịp nàng bước chân, hỏi: "Người có không có nghe đã nói qua môn ma?"

Tần Lộ nghiêng đầu xem nàng: "Người là nói Huỳnh?"

Nghe được Tần Lộ nói ra Huỳnh tên, Trương Mông tâm nhảy lên, khẽ gật đầu với nàng: "Đúng vậy."

"Này sao có thể chưa từng nghe qua? Từ nhỏ đến lớn liền nghe truyền thuyết của hán lớn lên." Tần Lộ ánh mắt có chút ít sùng kính, "Hán hết sức thiện lương, cũng hết sức mỹ. Bất quá nghe nói kết cục không tốt lắm."

Trương Mông trong lòng chấn động, đè nén xuống run rẩy thanh âm: "Kết cục... Không tốt lắm?"

"Àn, nghe nói hán yêu một người nữ tử, sau đó dọa thần, tan thành mây khói."

Trương Mông trắng mặt: "Không thể nào đâu. Nếu hán đã dọa thần, tan thành mây khói. Các người vì cái gì còn muốn cung phụng hán."

Tần Lộ buồn cười nhìn Trương Mông một cái: "Này chỉ là truyền thuyết mà thôi, hán là thần, tự nhiên không thể nào yêu con người, càng không khả năng tan thành mây khói."

Gặp Trương Mông sắc mặt tái nhợt, trầm mặc không nói, Tần Lộ vỗ vỗ nàng đầu: "Người sao thế, người sẽ không thật tin truyền thuyết này đi?"

Trương Mông đột nhiên ngừng đầu hỏi: "Nữ tử kia đâu? Nàng như thế nào?"

"Giống như là vì Huỳnh tự tử vì tình." Tần Lộ suy nghĩ một chút nói.

Trương Mông trong lòng rối loạn, suy nghĩ hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Dừng bước, lại di chuyển không được.

Nàng xem thấy trên lòng bàn tay âm đạm hoa văn, không biết như thế nào, nước mắt liền chảy xuống.

Nàng vốn cũng không phải là người hay khóc, ở dĩ thế sống vài chục năm, nàng cũng chỉ khóc hai lần, một lần là Hứa Lục Trà cho nàng bỏ thuốc, cùng nàng phát sinh quan hệ, một lần khác liền là một lần này.

Tần Lộ nói chỉ là truyền thuyết, nàng lại cảm thấy là thật. Huỳnh sẽ tan thành mây khói.

"Trương Mông! Người khóc cái gì! Chỉ là truyền thuyết mà thôi, người mất mặt hay không?" Chứng kiến Trương Mông nước mắt rơi, Tần Lộ kinh ngạc không thôi.

Tần Lộ luống cuống tay chân dùng tay áo giúp nàng lau nước mắt: "Người đừng khóc, ta trước kia sao không gặp người như vậy đa sầu đa cảm?"

Tần Lộ cho rằng Trương Mông vì truyền thuyết bi tình này mà khóc, lại không biết Trương Mông vì Huỳnh sẽ tan thành mây khói mà khóc, vì chính mình vận mệnh mà khóc.

Cho dù Huỳnh làm chuyện không tốt với Trương Mông, cũng không thay đổi được hán là thật tâm đối nàng tốt. Huỳnh chết, Trương Mông sẽ thương tâm khổ sở. Nếu là nàng cùng Huỳnh cùng chết đi, nàng không bỏ được thế giới này.

Nàng bằng hữu, nàng thân nhân, nàng trượng phu, nàng đều không bỏ được.

"Tần Lộ, ngươi có thể hay không đi giúp ta hướng đại nhân xin nghỉ vài ngày." Trương Mông bắt lấy Tần Lộ tay, lo lắng nói.

"Trương Mông, xin nghỉ làm cái gì?" Tần Lộ có chút ít kinh ngạc xem Trương Mông.

"Ta có chuyện rất trọng yếu, kính nhờ ngươi."

Nói xong câu đó, Trương Mông buông ra Tần Lộ tay, mở ra bước chân Hướng phủ nha môn cửa chính chạy ra ngoài.

Nếu như nàng thực muốn cùng Huỳnh chết đi, nàng nghĩ thừa dịp còn lại vài ngày, hảo hảo mà cùng Hứa Lục Trà, Dương Tinh bọn họ cùng một chỗ.

Ba người bọn họ chưa từng có cùng một chỗ ném qua một bữa cơm, không có tán gẫu qua một ngày.

Còn có Hứa Lục Trà, nàng trượng phu. Nàng còn không có cùng hắn ở chung đủ, nàng còn có thật nhiều chuyện không có cùng hắn làm qua.

"Trương bộ khoái?" Ánh Nguyệt Trà Lâu ông chủ kinh ngạc xem chột xông vào trà lâu Trương Mông.

"Ông chủ, Lục Trà có ở ngoài này không?" Trương Mông chạy đến quầy hàng, lo lắng hỏi.

"Không có. Hứa công tử vài ngày này cũng không có tới nơi này."

Trương Mông sau khi nghe xong, xoay người chạy ra ngoài.

Vân Thành nói danh trà lâu, Trương Mông điều hỏi một lần, lại không có thể tìm tới Hứa Lục Trà.

Lần lượt nghe được trà Lâu lão bản lắc đầu nói với nàng: "Hứa công tử không tại đây bên trong." Trương Mông tâm dần dần luống cuống.

Càng là để ý Hứa Lục Trà, nàng tâm càng không thể bình tĩnh. Cho đến khi ở trên đường ngẫu nhiên nghe được mọi người thảo luận Hứa Lục Trà.

"Trương bộ khoái thật đáng thương, cưới hắn như thể một cái đằm đằm phu."

"Cả ngày cùng nữ nhân khác nhau ra vào từ lâu, cũng không biết bọn họ đang làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng nữa."

Một người mặc quần áo màu nâu đại thúc lắc đầu: "Nói không chừng là ghét bỏ Trương bộ khoái không thể thỏa mãn hắn, đi ra lêu lổng... Trương bộ khoái!" Thanh âm sợ hãi, đại thúc nhanh chóng đứng người lên, "Trương bộ khoái, người như thế nào..."

Trương Mông khuôn mặt lạnh như băng, vẫn đối với dân chúng hết sức ôn nhu nàng lần đầu tiên ở trước mặt bọn họ lãnh mặt.

"Các ngươi còn dám loạn nói huyền thuyên vũ nhục người khác danh tiếng, đừng trách ta đem các ngươi bắt hồi phủ nha môn."

Chúng người nhất thời cảm thanh, không dám nói nữa lời.

Trương Mông tâm đột nhiên bắt đầu xoắn đau, đau sắc mặt nàng tuyết trắng, nàng che trái tim, nàng nhìn thấy trong lòng bàn tay nàng hoa văn lúc sáng lúc tối, giống như là ở trong gió dập chồn ngọn lửa, thời khắc có đập tắt nguy hiểm.

Nàng không dám trễ nãi thời gian, bước nhanh hướng bọn họ đã nói từ lâu chạy tới.

"Lục Trà, ta có thể giúp ngươi kiện cáo Trần Việt, bất quá ngươi cần phải cho ta chút chỗ tốt mới được." Nữ tử mặc hoa phục, eo tròn chân mập sắc mị mị nhìn Hứa Lục Trà.

Hứa Lục Trà trắng thuần ngón tay mảnh nắm chặt quạt xếp, rũ mắt, thu lại trong mắt chán ghét, thanh lệ dung nhan nhu nhược dịu dàng: "Mặc tiểu thư, chỉ cần ngươi nguyện ý giúp Lục Trà, Lục Trà tự nhiên sẽ cho ngươi nên được tiền tài."

"Không không không, Lục Trà, ta không cần tiền tài." Mặc tiểu thư bàn tay mập mạp chậm rãi vươn hướng Hứa Lục Trà vai, "Lục Trà, tâm ý của ta đối với ngươi, ngươi còn không hiểu? Ngươi chỉ cần theo giúp ta một đêm..."

Tay mập đụng phải Hứa Lục Trà trước một giây, Hứa Lục Trà trong tay quạt xếp mảnh bắn ra mũi nhọn, hàn quang chột lóe, Mặc tiểu thư ngón tay đứt một khúc.

"A a a!" Mặc tiểu thư che tay kêu thảm thiết, ở đây vài tên hoa phục nữ tử mảnh đứng người lên: "Hứa Lục Trà! Ngươi làm bộ trung trinh làm gì, bất quá là một nam nhân dâm đàng mà thôi!"

"Ngươi dám đối Mặc tiểu thư ra tay, chúng ta nhất định đem ngươi bắt bảm báo Chung đại nhân đi!"

Hứa Lục Trà khuôn mặt lạnh như băng, từ từ đứng người lên: "Ta xem ai dám kiện ta."

Đích xác đối này đoàn chán ghét oắt con vô dụng không thể nhịn được nữa, Hứa Lục Trà cạo xuống quạt xếp độc bột, hướng các nàng vung đi.

Chúng nữ lập tức toàn thân ngứa ngáy phát đau nhức, lại không thể động đậy, khó chịu a a kêu to.

"Hứa Lục Trà! Mau đem giải dược giao ra đây! Nếu không chúng ta nhất định khiến Chung đại nhân trị ngươi tội chết!"

Hứa Lục Trà lạnh như băng mỹ mầu không chút nào che giấu đối với các nàng chán ghét, hất vuốt vuốt trước ngực mái tóc, thanh âm mềm mại tàn nhẫn: "Các ngươi nghĩ rằng ta cùng các ngươi bọn phế vật này mấy ngày nay cùng bàn chuyện của Trần Việt là vì cái gì? Các ngươi thực cho là ta là ở thỉnh cầu các ngươi kiện cáo Trần Việt sao?"

Hắn Hứa Lục Trà cần gì cầu người? mấy ngày nay nhẫn nại tính tình cùng các nàng tranh luận, bất quá là vì tìm được chế ước các nàng tay cầm mà thôi.

Vốn còn muốn cho các nàng sắc mặt tốt, bất quá đồ đáng ghét Mạc tiểu thư kia lại dám lấy bàn tay bẩn thỉu của nàng chạm vào hắn, cũng không trách hắn xé rách mặt.

Từ xanh nhạt ổng tay áo móc ra năm sáu cái hắc biển gỗ, ném tới trên người các nàng: "Các ngươi ngược lại nhìn một chút, này có thể là các ngươi gia chủ lệnh bài?"

Chúng nữ thấy rõ chữ ở phía trên, mặt trắng như tờ giấy, xem Hứa Lục Trà thanh lệ tuyệt luân dung mạo, như nhìn thấy ma quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 63

Trương Mông dừng lại bước chân, ôm ngực, cong eo, miệng to thở hổn hển.

Trước mắt từng đột biến thành màu đen, Trương Mông ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua cách đó không xa từ lâu. Nàng nhìn thấy từ lâu lâu hai cửa sổ Hứa Lục Trà quần áo xanh nhạt.

"Lục Trà..."

Mừng rỡ vừa muốn nhắc chân đi đến, lại phát hiện hoàn cảnh chung quanh toàn bộ thay đổi.

Trời u ám, mây đen gió gào thét, bên vách núi, một con khổng lồ màu đen mãnh thú toàn thân là máu, thấp giọng rên rỉ.

"Huỳnh?" Trương Mông bước chân dừng lại.

Mãnh thú mở ra màu đỏ tươi thú mắt, trong nháy mắt nhìn thấy Trương Mông đó, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

"Trương Mông, đừng tới đây." Huỳnh thanh âm khàn khàn run rẩy.

Trên người hắn quần quanh mãnh liệt ma khí, màu đỏ tươi thú mắt lúc sáng lúc tối, trên người hắn hai cỗ lực lượng đang chém giết lẫn nhau, một thân một ma.

Hai loại lực lượng chém giết làm cho thân thể hắn thủng trăm ngàn lỗ, vết thương chồng chất.

Có lẽ hắn sắp không được.

Hắn hóa thành hình người, biến ra mấy tờ văn khế đỏ tươi. Văn khế lóe nhu hòa kim quang, cùng Trương Mông lòng bàn tay hoa văn cảm ứng lẫn nhau.

"Trương Mông, thừa dịp thần chí ta đã thanh tỉnh, hiện tại liền cùng ngươi giải trừ khế ước, sau khi khế ước được giải, ngươi liền chạy đi. Nhất định không được quay đầu nhìn ta. Ngươi nhớ kỹ sao?"

Nước mắt bằng máu từ hắn tuyệt mỹ gò má rơi xuống, đến trong không khí, hóa thành một tia đen nhánh ma khí.

Trương Mông tâm liền đau: "Huỳnh, ngươi sắp chết phải không?"

Bởi vì sắp chết, cho nên muốn cùng nàng giải trừ khế ước, không nghĩ liên lụy nàng, đúng không...

Huỳnh màu đỏ tươi mắt đẹp kinh ngạc nhìn Trương Mông, tựa hồ muốn Trương Mông dung mạo vĩnh viễn ký ở trong đầu.

"Trương Mông, ta sẽ không chết." Một lần cuối cùng lừa nàng, cũng chỉ là không muốn làm cho nàng áy náy khổ sở. Liền giống như trước đây, hắn bị trời phạt toàn thân đều là vết thương, liền len lén đem vết thương trên người che giấu.

"Trương Mông, người nhất định phải nhớ kỹ, thời điểm chạy đi, ngàn vạn không muốn quay đầu nhìn ta."

Ngày thường trầm mặc ít nói hần liên tục nói lại lời này, bởi vì Trương Mông là người hần quan tâm nhất, cho dù là ở thời khắc cuối cùng của sinh mạng, hần cũng muốn dùng hết năng lực đi bảo vệ nàng.

Khế ước đột nhiên bay lên trời, nhanh chóng hướng Trương Mông bay đi, đem Trương Mông vây quanh. Kim quang nhàn nhạt từ khế ước hiện ra, chậm rãi bay về phía Trương Mông lòng bàn tay.

Mà huỳnh thân thể chậm rãi hóa thành điểm sáng, chậm rãi tan biến.

"Trương Mông, hiện tại bỏ chạy đi, không muốn quay đầu nhìn ta." Hần thanh âm khàn khàn trở nên mờ ảo.

Trương Mông mắt đục đỏ ngầu, kinh ngạc nhìn huỳnh thân thể bắt đầu biến dị, tâm đột nhiên kịch liệt đau đớn.

"Huỳnh!" Nàng đột nhiên chạy ra vãn khế giam cầm, liều mạng về phía huỳnh chạy tới.

Huỳnh đồng tử co rút lại: "Không nên tới!" Hần thân thể khẽ nghiêng về phía sau, muốn né tránh nàng.

Nhưng là hần đã mất đi tất cả thần lực, đầu còn có thể tránh thoát Trương Mông. Hần mảnh mai thân thể bỗng chốc bị Trương Mông ôm chặt, đã hóa thành điểm sáng một phần thân thể bởi vì Trương Mông ôm chặt lại tụ hợp trở về. Đồng thời hần thân thể mãnh liệt bộc phát ra nồng đặc ma khí.

Huỳnh khoe môi đen tím tràn ra máu đen, hồng mắt lúc sáng lúc tối.

"Trương Mông..." Hần vươn tay sát sao ôm lấy Trương Mông, "Người cuối cùng không có rời đi ta..."

Bất kể là thời điểm bị thôn dân thù chết, nàng trở về tìm hần, vẫn là ở thời điểm hần sắp tan thành mây khói, nàng cũng trở về tìm hần. Trên thế giới chỉ cần có nàng bận tâm hần, này liền đủ

Nước mắt máu từ hần khoe mắt chảy xuống, hóa thành ma khí, tiêu tán ở không trung.

Nhưng là, một lần này hần lại tuyệt đối không hy vọng nàng trở về tìm hần.

Hần quan tâm nhất người không thể bởi hần cùng chết...

Màu đỏ tươi đôi mắt chậm rãi âm đạm xuống, cuối cùng biến thành một mảnh tĩnh mịch.

"Huỳnh, có biện pháp nào có thể cứu người, người nói cho ta biết." Trương Mông thanh âm run rẩy.

Gặp huỳnh không có phản ứng, nàng lo lắng lắc lắc huỳnh: "Người mau nói cho ta biết, có biện pháp nào có thể cứu người."

Nhưng là huỳnh lại không trả lời nàng. Trên người hần ma huyết đã hoàn toàn ảnh hưởng đến hần lý trí, phần tâm lương thiện đã bị thôn tính toàn bộ.

Chịu ảnh hưởng của ma lực, hần âm đạm mắt đỏ đột nhiên một lần nữa trở nên sáng ngời, nhưng mà lại sáng ngời một cách quỷ dị.

Hần duỗi tay ra, ở không trung trôi nổi vãn khế toàn bộ bay lại hần trong tay.

"Trương Mông, ta như thế yêu người, người thế nhưng sẽ cùng một người nam tử khác tốt. Người phụ ta." Quỷ dị âm thanh từ trong miệng hần truyền ra.

Trương Mông trong lòng giật mình, mãnh đẩy ra huỳnh, bước nhanh lui về phía sau vài bước.

"Huỳnh" chậm rãi xé rách đỏ tươi vãn khế, giờ tay lên, giấy vỡ theo gió bay múa.

Hần hồng con mắt chảy xuống nước mắt, đen tím môi khẽ mờ, nhẹ giọng lầm bầm: "Người phụ ta, ta sẽ không bỏ qua cho người ..... "

Môi mỏng câu dẫn ra một độ cong quỷ dị: "Ta nguyện rửa người vĩnh viễn, yêu mà không được."

Trương Mông trong lòng loạn nháy, nghiêm nghị hô: "Người đến cùng là ai?!"

"Trương bộ khoái? Người như thế nào?" Một cái âm thanh đột nhiên ở Trương Mông bên tai vang lên.

Trương Mông mãnh mở mắt, phát hiện nàng đã trở lại thực tế thế giới. Trong giấc mộng kia bầu trời đen tối, còn có toàn thân phát ra ma khí Huỳnh, tất cả đều biến mất.

"Trương bộ khoái, người vừa mới ở trên đường đột nhiên té xỉu." Ngồi ở bên cạnh nàng là một cái mặc áo xanh trẻ tuổi nữ tử, nàng trên mặt ân cần xem Trương Mông, "Người hiện tại cảm thấy khỏe không?"

Trương Mông sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nhìn mình lòng bàn tay, rất lâu chưa có lấy lại tinh thần.

Trên lòng bàn tay hoa văn biến mất.

"Trương bộ khoái?" Gặp Trương Mông kinh ngạc ngơ ngác bộ dáng, Thanh y nữ từ giờ tay lên ở Trương Mông trước mắt quơ quơ.

Trương Mông lấy lại tinh thần, đè nén hoảng loạn trong lòng, nhìn về phía Thanh y nữ từ: "Tứ quân, Lục Trà còn ở trong tù lâu sao?"

Phó Tứ Quân là trong tù lâu nhất công, Trương Mông té xỉu sau, người đi đường nâng nắn đến tù lâu, mà Phó Tứ Quân chịu trách nhiệm xem nắn. Trương Mông sau khi tỉnh lại, nhìn đến bản thân chính ở trong tù lâu, cuống quýt hỏi Phó Tứ Quân tình huống của Hứa Lục Trà.

"Hứa công tử hiện tại ở nhà gian lâu hai, hắn đã phân phó chúng ta, mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì, cũng không cho phép chúng ta quấy rầy hắn. Cho nên chúng ta cũng chưa nói cho hắn biết chuyện người té xỉu." Phó Tứ Quân âm giọng nói.

Trương Mông kinh ngạc xem hướng lâu hai bậc thang: "Hắn nói mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì, cũng không cho phép quấy rầy hắn sao?"

Hắn là ở cùng người khác thương lượng chuyện rất trọng yếu sao? Là Chuyện làm ăn rất trọng yếu sao?

Trương Mông ánh mắt âm trầm xuống.

"Trương bộ khoái, người nếu là muốn gặp Hứa công tử, chúng ta có thể giúp người thông báo một tiếng. Ta nghĩ Hứa công tử nhất định sẽ rất thích ý gặp người." Gặp Trương Mông thất lạc bộ dáng, Phó Tứ Quân có chút ít không đành lòng.

Lúc trước chuyện Hứa Lục Trà theo đuổi Trương Mông ở toàn bộ Vân Thành truyền sôi sục, ai cũng biết Hứa Lục Trà đem Trương Mông xem cực nặng. Mặc dù hắn có đã phân phó không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy hắn, có thể Trương Mông hắn là ngoại lệ.

"Không cần." Trương Mông lắc đầu, "Hắn đang làm chuyện rất trọng yếu, không cần quấy rầy hắn."

Nàng rũ xuống con mắt xem nàng lòng bàn tay, khế ước hoa văn đã biến mất. Khả năng huynh đã cùng nàng giải khế ước.

Trương Mông đi ra tù lâu, cũng không có hồi phủ nha môn, mà là đến trên núi tìm Dương Tình.

Trên đường đi lên núi, nàng tâm liên tục lo sợ bất an, đầu óc bên trong nghĩ tới sau khi nàng hôn mê, cùng huynh phát sinh hết thảy.

Huynh nói với nàng muốn cùng nàng giải trừ khế ước, làm cho nàng rời đi hắn, không muốn quay đầu nhìn hắn.

Nàng lại nghĩ tới nàng trở lại thực tế thế giới trước, huynh nói câu nói kia.

Người phụ ta, ta nguyện rửa người vĩnh viễn, yêu mà không được...

Không, hắn không phải là huynh. Hắn cho nàng cảm giác là như thế xa lạ. Có lẽ huynh đang cùng ma khí chiến đấu thời điểm thất bại, bị ma khí triệt để khống chế lý trí.

Nàng không biết rõ huynh về sau tình huống sẽ như thế nào, nàng cũng không biết khế ước giải trừ sau, nàng còn sẽ theo hắn cùng chết hay không.

Tần Lộ nói, huynh hôn phi phách tán thời điểm, nữ tử con người kia cũng tự tử vì tình. Nhưng nàng nói này chỉ là truyền thuyết.

Trương Mông không biết mình vận mệnh có hay không cùng nữ tử kia đồng dạng.

"A Mông?" Dương Tình nhìn thấy Trương Mông đột nhiên xuất hiện ở trong sân, có chút ít kinh ngạc.

Hắn thả trong tay thảo dược, đi đến Trương Mông trước mặt: "Làm sao người tới?"

Trương Mông con mắt nóng lên, bước nhanh đi lên trước ôm chặt lấy Dương Tình.

Dương Tình thân thể cứng đờ, rất nhanh nhu hòa xuống, vươn tay ôm lại nàng: "Người như thế nào?"

"Dương Tình, ta rất bất an." Nàng nghẹn ngào. Vốn còn muốn ở Dương Tình trước mặt biểu hiện vui vẻ một chút, nhưng khi nhìn đến Dương Tình, trong nội tâm của nàng sợ hãi cùng ủy khuất bỗng chốc bùng lên.

Tựa như mới trước đây, nàng bị rấn cản, sẽ sợ ôm lấy Dương Tình, không chịu buông tay, càng không ngừng tỏ lộ hết nàng sợ hãi. Tựa hồ chỉ cần Dương Tình ôn nhu an ủi nàng, nàng cái gì cũng sẽ không sợ.

Dương Tình vuốt Trương Mông đầu tóc tay dừng lại: "A Mông, người ở bất an cái gì?"

Trương Mông thanh âm run rẩy: "Dương Tình, ta sợ chết. Ta không muốn chết."

Dương Tình bắt lấy Trương Mông bả vai, kéo nàng cách chính mình ôm ấp, rũ xuống con mắt nghiêm túc xem nàng: "Người vì cái gì nói lời này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chẳng lẽ là A Mông biết rõ nàng thân thể?

Trương Mông sắc môi đã biến thành màu xám trắng, trái tim lại bắt đầu chậm rãi xoắn đau. Hiển nhiên trên tay nàng hoa văn cho dù biến mất, nàng cũng trốn không thoát con đường chết.

Có lẽ nàng cùng huyênh khê ước không có thật sự giải trừ.

"Dương Tình, ta khả năng sắp chết." Thanh âm run rẩy nói ra này câu, nàng thân thể mềm nhũn, ngất xỉu.

Dương Tình sắc mặt đại biến: "A Mông!"

Vỗ nhẹ nàng mặt, nàng lại không phản ứng chút nào. Dương Tình sắc mặt xám trắng một mảnh.

Tay run run xoa lên Trương Mông mạch đập, lại đưa ngón tay thả tới nàng dưới mũi cảm thụ nàng hô hấp, chờ xác định nàng chỉ là ngủ, Dương Tình thấp thỏm cuối cùng để xuống.

Hắn đỡ mê man Trương Mông trở lại nàng trước kia gian phòng, đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường, lại vì nàng đắp lên chăn mỏng.

Dương Tình ngồi ở Trương Mông bên cạnh, lẳng lặng nhìn nàng ngủ mất trong chốc lát, thấy nàng nhũn chặt mày, không khỏi đưa ra tuyết trắng ngón tay, vì nàng vuốt lên giữa lông mày nếp gấp.

"Ta chết, ngươi có thể có một chút thương tâm ····· "

Tóc trắng mắt đỏ nam tử suy yếu nằm trên mặt đất, trên người chậm rãi bốc lên màu đen sương mù, hắn màu đỏ đôi mắt trào phúng xem người kia: "Ngươi chỉ sợ sẽ vui về đi, dù sao ngươi có thể cùng hắn cùng một chỗ."

Trương Mông kinh ngạc đứng ở tại chỗ, chẳng biết tại sao chính mình lại tới đến trong giấc mộng. Nàng xem thấy thân thể chậm rãi hóa thành khói đen "Huỳnh", đột nhiên trong lúc đó cảm thấy không thờ nổi, trái tim theo "Huỳnh" biến mất mà kịch liệt co rút đau đớn.

"Huỳnh" đen tím môi trào phúng khẽ câu dẫn ra: "Trương Mông, Huỳnh cái kia vì ngươi mà có thể trả giá hết thấy đã chết, ngươi đã nhường ta thống khổ chết đi, ta cũng không thể khiến ngươi cùng hắn cùng một chỗ. Cho nên, ngươi cũng cùng ta chết đi thôi..."

Trên tay hắn khói đen mãnh hướng về Trương Mông trái tim đánh tới.

Trương Mông tránh né không kịp, bị khói đen đánh thẳng trung trái tim, một cổ máu đen từ trong miệng nàng tràn ra.

"Huỳnh" rũ xuống con mắt: "Chúng ta cùng chết đi thôi... Ta chỉ trông mong kiếp sau, lại cũng không muốn gặp ngươi, lại cũng không muốn yêu ngươi. Nếu là ta lại yêu ngươi, ta nhất định sẽ tự tay lần nữa giết ngươi."

Trương Mông thân thể mềm mại đổ xuống đi, hóa thành khói đen "Huỳnh" ở không trung xuyên qua trong chốc lát, mãnh phóng tới Trương Mông, đem Trương Mông thân thể vây quanh.

Dương Tình mới vừa vì Trương Mông vuốt lên giữa lông mày nếp gấp, vì nàng dịch hảo chăn mền, vừa muốn đứng dậy, đột nhiên chứng kiến Trương Mông khoe miệng tràn ra một cổ máu đen.

"A Mông!" Dương Tình kinh hãi, duỗi tay thả tới Trương Mông dưới mũi. Trương Mông đã hơi thở hoàn toàn không có.

Hứa Lục Trà trong nội tâm đột nhiên đau đớn kịch liệt, chén trà từ trong tay hắn chảy xuống, cảnh cách tan nát dưới đất.

Bị Hứa Lục Trà cưỡng bách viết giấy khế ước chúng nữ nghe được chén trà nghiền nát thanh, cho rằng Hứa Lục Trà đợi không kiên nhẫn mà ngã chén trà, nhanh chóng tốc độ viết chữ.

Nhưng mà các nàng lại không nhìn thấy Hứa Lục Trà đột nhiên trở nên sắc mặt trắng bệch.

"Trương Mông!" Hứa Lục Trà mãnh đẩy ra nhả gian cửa, chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 64

"Hứa công tử." Gặp Hứa Lục Trà sắc mặt xám trắng, hoảng loạn xuống lầu, nhạc công Phó Tử Quân gấp rút đứng người lên, "Như thế nào?"

Hứa Lục Trà hô hấp không yên, trong lòng cuồng loạn, căn bản không có nhìn thấy Phó Tử Quân, liền hắn tùy thân mang theo quạt xếp rơi xuống trên



mặt đất cũng không có phát giác, vội vàng về phía túp lều bên ngoài chạy tới.

"Hứa công tử! Ngươi cây quạt!" Phó Từ Quân nhặt lên quạt xếp, muốn gọi lại hắn, nhưng là thân ảnh hắn đã biến mất.

Trái tim không hiểu kịch liệt đau đớn, phảng phất bị đao khoét đi một khối. Hứa Lục Trà che trái tim, chỗ đó như cũ tươi sống nhảy lên, hắn lại cảm thấy hắn ba hồn bảy vía sắp bay ra, làm hắn thân thể lạnh như băng.

Trong lòng có cái thanh âm liên tục nói với hắn: Trương Mông chết. Lại cũng sẽ không trở về.

Không, không thể nào. Trương Mông sẽ sống thật tốt. Buổi sáng thời điểm, nàng còn mỉm cười ôm chầm hắn, nhường hắn hôm nay sớm đi trở về.

"Hứa công tử! Ngươi tại sao trở về?" Tần Lộ gặp Hứa Lục Trà chạy trở về, có chút ít kinh ngạc.

"Trương Mông đâu?!"

"Nàng ra ngoài, chẳng lẽ không phải đi tìm ngươi sao?" Tần Lộ nghi hoặc, "Nàng còn nhường ta giúp nàng hướng đại nhân xin nghỉ đến."

Trương Mông thời gian qua coi trọng công tác, cho tới bây giờ không dễ dàng xin nghỉ. Cho dù bọn họ thành thân có nửa tháng thời gian nghỉ kết hôn, nàng cũng vẫn muốn trở về công tác.

Nàng này vài ngày liên tục đang hỏi hắn vấn đề kỳ quái, nếu như nàng chết, hắn sẽ như thế nào?

Trong lòng cái thanh âm kia vẫn còn tiếp tục: Trương Mông chết, lại cũng sẽ không trở về.

Hứa Lục Trà tay chân lạnh buốt, mãnh xoay người, hướng về thành tây trên núi chạy tới.

Nàng từng nói với hắn, nàng này cuộc đời trọng yếu nhất liền là hắn cùng Dương Tinh, nàng hy vọng ba người bọn họ có thể cùng nhau ăn thật ngon một bữa cơm..

Nàng đã nói qua, chờ hắn có rảnh, nàng cùng hai người bọn họ cùng nhau đến trên núi xem Dương Tinh.

"Trương Mông!" Hứa Lục Trà đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng, Trương Mông lẳng lặng nằm ở trên giường, trên người đã đắp lên vài trắng. Dương Tinh quỳ ở bên giường, khóc không thành tiếng.

"Trương Mông.." Hung hăng đẩy ra Dương Tinh, hắn bỏ nhào vào Trương Mông trên người, Trương Mông thân thể đã lạnh buốt cứng ngắt.

"Trương Mông.. Ta trở về. Sáng sớm hôm nay ngươi nhường ta sớm đi trở về... Ta trở về."

Hứa Lục Trà tay run rẩy vươn hướng Trương Mông mặt, lại bởi vì tay run rẩy lợi hại, như thế nào cũng không có dũng khí xoa lên nàng mặt.

"Lục Trà, A Mông nàng.." Dương Tinh nước nở nói.

"Trương Mông nàng thật tốt! Nàng không chết!" Hứa Lục Trà mặt mày đỏ bừng hướng về Dương Tinh bệnh tâm thần hô to, đem Dương Tinh đuổi ra gian phòng.

Nàng làm sao có thể chết?

Hứa Lục Trà ôm đã thi thể lạnh lẽo, đồng dạng xám trắng nàng môi.

Hắn đã tìm được chế ước Trần Việt phương pháp. Hắn có thể thật tốt bảo vệ nàng. Từ nay về sau, hắn có thể ngày ngày làm bạn nàng. Cho nàng nhảy múa, cho nàng làm điểm tâm, cùng nàng thân mật, cùng nàng đi du sơn ngoạn thủy, cùng nàng sinh con dưỡng cái... Đây chút chuyện, hắn cũng có thể bởi nàng cùng nhau làm.

Buổi sáng thời điểm, nàng còn nói với hắn, nhường hắn sớm đi trở về.

Hiện thời hắn đã trở về.

Cho nên, cầu xin nàng hãy mở mắt ra, nhìn ta đi. Ta đã trở về.

Hứa Lục Trà dán sát mặt ở Trương Mông trên mặt, cọ xát: "Trương Mông, nhanh lên tỉnh lại được không?"

...

"Các ngươi nghe nói không? Trương bộ khoái chết."

"Nghe nói nàng phu lang Hứa Lục Trà ôm nàng thi thể ba ngày không chịu buông tay, không cho Trương bộ khoái hạ táng."

Vài dân chúng mặt lộ vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc, Trương bộ khoái một người tốt như vậy, tại sao còn trẻ liền mất sớm."

Một đại thúc quần áo nâu nói ra: "Ta vừa mới đi qua phủ nha môn, nghe được những bộ khoái kia nói, Hứa công tử tự sát."

...

Lục Trà, nếu như ta chết, chàng sẽ như thế nào?

Nếu nàng tử, ta liền cùng nàng đi, nàng đừng mơ tưởng nhường để mình ta một mình ở lại trên đời này...

...

Sau Trương Mông hạ táng đêm hôm trước, Hứa Lục Trà uống thuốc độc tự sát, lưu lại di thư một phong, nhường nhân đem hẩn cùng Trương Mông chôn cất cùng một chỗ.

Sống cùng giường, chết cùng mộ, cho dù lên trời hay xuống hoàng tuyền, hẩn cũng muốn vĩnh viễn cùng nàng cùng một chỗ.

...

Thế kỷ 21.

"Trương Mông! Ngươi bản kế hoạch làm xong chưa! Giờ làm việc thế nhưng ngươi ngủ a!"

Trương Mông mãnh mở mắt ra, nhìn thấy phòng làm việc chủ nhiệm đang cầm lấy văn kiện, tăng tăng gõ nàng cái bàn.

"A, làm xong!" Trương Mông vội vàng cuống quýt từ trong ngăn kéo xuất ra bản kế hoạch đưa cho chủ nhiệm.

"Thật sự là, làm cái gì đều lè mà lè mè." Chủ nhiệm tiếp nhận bản kế hoạch, hùng hùng hổ hổ tránh ra.

Trương Mông xoa huyết Thái dương, nàng hình như mơ một giấc mơ rất dài, lại cái gì cũng không nhớ ra được.

Nàng hình như quên chuyện gì rất quan trọng.

Năm giờ chiều, đến giờ tan việc, Trương Mông thu thập xong đồ, đang muốn rời khỏi. Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, là mụ mụ điện thoại.

"A Mông, ngày đó người nam nhân kia như thế nào? Còn tốt không?"

Trương Mông cầm di động, vừa đi đường vừa nói chuyện: "Không được a, mụ, hình như hẩn chướng mắt ta."

Nàng độc thân hai mươi bảy năm, lại chưa từng yêu đương. Tựa hồ nàng trời sinh cùng khác phái cách biệt.

Mụ mụ hết sức thất vọng: "Hẩn như thế nào liền chướng mắt người? Nhà ta A Mông như thế ưu tú."

Trương Mông bắt đầu đi: "Chuyện này cũng không có cách nào, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng."

Sau khi cúp điện thoại, Trương Mông đưa điện thoại di động thả lại trong túi xách, đang muốn đi lên xe công cộng, khóe mắt dư quang nhìn thấy một nam nhân tóc trắng khuôn mặt tinh xảo dị thường, đang nhìn nàng không chớp mắt.

Đột lúc nàng quay đầu nhìn hẩn, tóc trắng nam nhân lại kỳ dị biến mất.

Trương Mông trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác cổ quái quen thuộc, phảng phất nàng nhận biết cái kia tóc trắng nam nhân, nhưng là cẩn thận ngăn lại, nàng lại không biết hẩn.

Trương Mông không lại nghĩ nhiều, đi lên xe công cộng, thả hai cái tiền xu vào chỗ thu tiền, liền đi tới đằng sau xe công cộng ngồi xuống.

Ngoài cửa sổ cảnh sắc không ngừng lui về phía sau, Trương Mông kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, suy nghĩ hỗn loạn.

Nàng đi tới thành thị này đã ba năm, từ tốt nghiệp đại học liền ôm trong lòng giấc mơ đi tới nơi này, vốn cho là mình có thể ở bên trong này xông một phen thiên hạ, nhưng nàng lại như tất cả mọi người giống nhau, ở ngày ngày buồn tẻ trong công việc chậm rãi tiêu phí rốt cuộc cùng ý chí chiến đấu.

Mỗi ngày chết lặng bình bình đạm đạm đi làm tan tầm, ngẫu nhiên đi xem mắt. Dạng này cuộc sống, nàng cảm thấy chán ghét.

Tối hôm qua suốt đêm làm kế hoạch cho kịp, nàng đã thập phần mệt mỏi. Cho nên, nàng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ lười lười, rất nhanh rũ xuống con mắt đã ngủ.

Ở đến trạm trước, nàng tỉnh lại. Cầm túi xách, xuống xe.

Nàng một người thuê phòng hợp với hoàn cảnh. Mỗi ngày tan sở, nàng phải đi qua hơn mười ngõ hẻm. Đây con hẻm nhỏ mặc dù người không nhiều,

nhưng là không tính hẻo lánh, nàng mỗi lần trở lại, tổng có thể gặp vài cái lớn tuổi lão phu nhân ở cửa hóng gió.

Nhưng mà ngày này, trong hẻm nhỏ người ta tất cả đều đóng cửa lại, ngõ nhỏ im ắng, có chút ít âm trầm làm người ta sợ hãi.

Trương Mông ôm túi xách, bước nhanh đi về phía trước.

Đột nhiên một cái tóc trắng nam nhân chẳng biết lúc nào xuất hiện ở cách nàng không xa địa phương.

Nàng tâm nhảy một cái. Sống một mình nữ hài sợ nhất theo dõi cuồng, nàng ở trạm xe buýt thấy hắc một lần, hiện thời lại tại đây bên trong thấy hắc một lần, nàng không thể không phòng bị.

Nhưng là tóc trắng nam nhân rất nhanh lại biến mất, phảng phất Trương Mông nhìn thấy người kia chỉ là nàng ảo giác.

...

"Thỉnh cầu người để ta đi gặp nàng."

Tóc trắng tuyệt mỹ nam tử quỳ trên mặt đất, khẩn cầu.

Bốn phía thần quang lan tỏa, một thượng thần đang ngồi phía trên tóc trắng nam tử.

Thượng thần không vui không buồn đôi mắt rũ xuống xem tóc trắng nam tử: "Ta phạt người năm trăm năm đao hình phạt, nhưng người ở đây đi qua năm trăm năm bên trong ngày ngày thừa nhận lóc từng miếng thịt, người có thể biết sai?"

Tóc trắng nam tử cúi đầu: "Huỳnh biết sai."

"Huỳnh, người và thần không thể yêu nhau. Người lại khăng khăng muốn cùng nàng cùng một chỗ, cam nguyện bị khoét đi thần cốt. Ở người hồn phi phách tán một khắc kia, nữ tử đó quay đầu lại tìm người, làm cho nguyên thần của người được tụ lại, cho nên sau khi người chết vẫn có thể chuyển thế, thành Hứa phủ Tam công tử Hứa Lục Trà, cùng nàng lại tái tục tiền duyên."

"Nhưng là, người còn nhớ không, ở người bị ma khí khống chế, thời khắc mất đi lý trí, người từng nguyện rửa nàng, đòi đòi kiếp kiếp, yêu mà không được. Vì vậy, nàng một đời bởi vì người câu này mà cô độc sống quãng đời còn lại, cùng người đòi sau Hứa Lục Trà duyên phận cũng không thể chết già."

Huỳnh đôi mắt đẹp chảy ra trong suốt nước mắt: "Huỳnh biết sai. Nàng không có phụ ta, là ta phụ bạc nàng."

Thượng thần: "Huỳnh, đã là người gieo xuống nhân, liền từ người nhận đến quả. Ta sẽ làm cho cuộc đời của nàng quay lại, người muốn đem nàng bày thế nhân duyên bù lại, làm cho nàng nhân sinh có thể có được nên có hạnh phúc, chờ người đền bù tổn thất hết ngày nào đó, ta liền để cho người thấy nàng ngày nào đó."

Huỳnh nức nở nói: "Vâng."

Người Hắc yêu chân thành cả đời này, muốn đem hết toàn lực làm cho nàng vui vẻ, lại bị hắc liên lụy như thế.

Cho dù hắc làm cái gì đều đền bù tổn thất không đủ cho nàng, cũng không cách nào tiêu tan hắc đối với nàng áy náy. Hắc chỉ có thể đòi đòi kiếp kiếp bồi ở bên người nàng, bảo vệ nàng, vì nàng cầu phúc, làm cho nàng hạnh phúc.

Xem đôi thứ bảy nàng hạnh phúc sống thọ và chết tại nhà, liên tục lấy linh thể hình thái yên lặng bồi ở bên người nàng huỳnh cuối cùng thật sự có được thực thể, cuối cùng có thể đứng vào nàng

Thượng thần xuất hiện ở huỳnh trước mặt, thần quang lan tỏa tại huỳnh cùng Trương Mông trên người.

"Huỳnh, ta hiện tại liền để cho người cùng nàng tái tục tiền duyên." ...

Hứa Lục Trà mãnh mở mắt ra, toàn thân lại là mồ hôi lạnh.

Hắn đang nằm ở trên giường, là hắn cùng Trương Mông giường, trên giường màn trướng vẫn là màu xanh nhạt.

"Trương Mông!" Hắn hoảng loạn ngồi dậy, liền giấy cũng không có mang, liền chân trần chạy ra khỏi phòng.

"Lục Trà? Chàng tỉnh?" Trương Mông bụng một chậu nước trong, xem hắn hoảng loạn chạy ra khỏi phòng, nhanh chóng gọi lại hắn.

Hứa Lục Trà quay đầu lại nhìn thấy Trương Mông, trong lòng không hề kinh hoảng cùng bị thống trong nháy mắt hòa hoãn. Mỹ mâu tràn ngập nước mắt kinh ngạc xem Trương Mông, động cũng không dám động, chỉ sợ Trương Mông sẽ biến mất.

Trương Mông bỏ xuống chậu nước, đi đến trước mặt hắn, vì hắn lau đi nước mắt: "Lục Trà, sao chàng lại khóc?"

Trương Mông tay là có nhiệt độ, Trương Mông nàng không có chết.

Đưa ra hai tay găt gạo đem Trương Mông ôm vào trong ngực, từng tiếng lầm bầm: "Trương Mông, Trương Mông, nàng còn ở đây. May mắn nàng còn ở đây..."

"Như thế nào? Lục Trà? Từ từ lâu sau khi trở lại, chàng liền liên tục không thích hợp."

Nàng nương Tần Lộ giúp nàng hướng đại nhân xin nghỉ vài ngày, vốn là muốn cùng Hứa Lục Trà còn có Dương Tinh cùng nhau ăn thật ngon bữa cơm. Nàng đi từ lâu tìm Hứa Lục Trà, lại bị Phó Từ Quân báo cho Hứa Lục Trà đang bận việc, không thể quấy rầy hắn. Vì vậy nàng chỉ lấy được trên núi tìm Dương Tinh. Nàng cùng Dương Tinh nói trong chốc lát lời nói, liền hồi phủ nha môn. Không nghĩ tới hồi phủ nha môn sau, nàng phát hiện Hứa Lục Trà cũng trở về, còn nằm ở giường, gọi như thế nào cũng không tỉnh, trong miệng còn liên tục hô tên nàng, tựa hồ là làm con ác mộng.

"Lục Trà, chàng khỏe không? Là gặp ác mộng sao?"

Hứa Lục Trà toàn thân còn đang phát run, hân sự hãi cùng bị thống còn không có bình phục: "Trương Mông, ta mơ thấy nàng... chết."

Mộng này quá mức chân thật, giống như đã từng xảy ra. Loại cảm giác mất hết niềm tin bây giờ còn đang ảnh hưởng hắn, làm hắn tâm vẫn đang kịch liệt đau nhức.

Đúng, sáng sớm hôm nay, Trương Mông để hắn sớm đi trở về, cho nên hắn dùng dao nhỏ chứa độc còn dùng lệnh bài đến bức hiếp đám oắt con vô dụng kia ký hiệp ước. Có vài cái hiệp ước kia, hắn có thể áp chế đến Trần Việt, hắn có thể bảo vệ tốt Trương Mông. Cho nên hắn rất vui về trở lại phủ nha môn, muốn tìm Trương Mông. Nhưng là Trương Mông ra ngoài, hắn liền ở trên giường đợi nàng, không ý thức ngủ. Sau đó liền làm con ác mộng.

Này chỉ là con ác mộng mà thôi, Trương Mông còn hảo hảo sống sót. Hắn yêu nhất Trương Mông còn hảo hảo đứng trước mặt của hắn.

"Mơ thấy ta chết? Lục Trà, chàng sao lại mơ giấc mơ như thế, thực không may mắn." Trương Mông buồn cười ngẩng lên tay vuốt vuốt hắn đầu, "Tốt lắm, ta không phải là không có việc gì sao. Thả lỏng đi." "

"Ân." Hứa Lục Trà chậm rãi buông lỏng thân thể, cúi đầu xuống, môi nhẹ cọ Trương Mông khoe môi: "Ta trên phương diện làm ăn sự đều xử lý tốt, những ngày tiếp theo, ta muốn ngày ngày cùng ngươi."

"Hảo."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 65

"Lục Trà, chàng như thế nào?"

Trương Mông mới vừa tuần hết phố trở về, liền nhìn thấy Hứa Lục Trà thờ phỉ phỉ nằm ở trên giường, càng không ngừng xé một tấm vải.

Tấm vải kia là mấy ngày hôm trước Kim Nguyệt cùng A Triệt đưa lại đây, là loại gấm vóc tương đối trân quý, quý giống như bạc trắng.

Nhìn thấy tấm vải bị xé tan tành, Trương Mông tâm đau một cái, vội lên trước bắt lấy tay hắn: "Lục Trà, chàng xé nó làm gì?."

Hứa Lục Trà mỹ mâu ủy khuất nhìn Trương Mông một cái, xoay người không để ý tới nàng.

Hắn hết sức ủy khuất, làm sao có thể không ủy khuất.

Hôm nay A Triệt lại tới cùng Hứa Lục Trà khoe khoang, cố ý làm bộ mặt như ăn mướp đắng, liên tục nói với Hứa Lục Trà Kim Nguyệt đánh hắn nhiều như thế nào, mỗi ngày buổi tối đều muốn hắn không xuống giường được... Hắn hết sức phiền, rất muốn Hứa Lục Trà giúp hắn nghĩ biện pháp, nhưng Kim Nguyệt không lại như thế đánh hắn...

Hừ! Khoe khoang cái gì! Thực hận không thể gấp quạt lại gỗ choáng hắn!

Hứa Lục Trà âm u nghĩ, A Triệt trong lòng khẳng định nhộn nhạo, còn làm bộ làm tịch thuần khiết.

Cái kia Kim Nguyệt khẳng định cũng là đồ háo sắc suốt ngày chỉ nghĩ tới chuyện phong nguyệt mà thôi.

Bọn họ này nọ, hắn Hứa Lục Trà còn không lạ gì đâu!

Nhà hắn Trương Mông mới là tốt nhất, không trọng muốn, giữ mình trong sạch, chân thành thiện lương, nhiệt tình yêu thương công tác... Tuyệt đối là trên thế giới tốt nhất nữ nhân!

Nếu như Trương Mông có thể lại dính hẳn nhiều một chút liền tốt hơn...

Trương Mông cả ngày vùi vào làm việc, đã rất lâu không cùng hẳn thân mật. Liền lẽ vật cũng không có mua cho hẳn. Cũng không có ôm hẳn, cũng không có thân hẳn, cũng không có lại nói với hẳn qua "Thích người" dạng này lời nói...

Hiện thời bị Kim Nguyệt cùng A Triệt đòi cầu nam nữ kia không biết xấu hổ tú ân ái trước mặt hẳn, trong lòng hẳn hết sức ủy khuất hết sức ghen ghét hết sức ghen tị.

Nói đến, hẳn cùng Trương Mông đã lâu chưa có tú qua ân ái.

Chuyện chăn gối gần đây nhất đã qua một tháng, một tháng này tới nay, Trương Mông căn bản là không chạm vào hẳn.

Cho dù hẳn nhảy múa, câu dẫn, hoặc là cố ý lột sạch quần áo liều mạng cợt Trương Mông, Trương Mông cũng không có ý đó.

Kỳ thật hẳn thân thể hết sức mỹ, cũng phi thường gợi cảm, eo nhỏ mông kiêu chân lại dài, giữa hai chân bảo bối lại không nhỏ, lớn lên còn thật đáng yêu, màu sắc lại là tươi mới.

Hắn lại biết rất nhiều kỹ xảo, lại biết nhảy múa câu dẫn người khác tâm thần nhộn nhạo.

Nhưng là Trương Mông hết lần này tới lần khác liền không chạm vào hẳn, nói hào ngày ngày đều muốn thân thiết, một đêm mười lần, nàng căn bản không có làm được!

Hắn làm sao có thể không ủy khuất!

"Lục Trà, chàng sao vậy?"

Gặp Hứa Lục Trà quay lưng lại không để ý tới nàng, Trương Mông đẩy hẳn vai.

Hứa Lục Trà phát khai năng tay, kỳ quái mở miệng: "Tôi nay nàng lại muốn đi tuần phố?"

Mỗi ngày buổi tối cũng chờ đến hẳn sắp ngủ thời điểm, nàng mới trở về. Công tác có như thế bận rộn không? Hẳn xem Tần Lộ các nàng ngược lại rất rảnh rỗi, liền là nhà hẳn gốc Trương Mông, cả ngày liều chết liều sống làm việc, cũng không biết vì cái gì.

Vì tiền? Tiền hẳn có thể còn nhiều mà, vì Văn Thành trị an? Gần nhất Văn Thành có thể bình tĩnh không thể lại bình tĩnh.

Nói đến, nàng có phải hay không chán ghét hẳn, không muốn nhìn hẳn?

Hứa Lục Trà không nhịn được muốn roi lệ, nước mắt ở hốc mắt lớn vồn, nói đến, vợ chồng mới cưới nhà người ta không phải đều dính lấy nhau như keo như sơn sao? Hẳn chẳng lẽ không có mị lực như vậy, ở hôn kỳ mới cưới liền để Trương Mông chán ghét?

Hắn muốn điều tra xem bên cạnh Trương Mông có hồ ly tinh không biết điều câu dẫn không, nếu là bị hẳn phát hiện, hẳn nhất định làm cho hồ ly tinh kia không được sống yên thân.

Hắn siêu cấp siêu cấp yêu Trương Mông, nếu nàng dám vì hồ ly tinh kia nói chuyện, hẳn sẽ vứt bỏ nam tử thận trọng, cả ngày cường bách Trương Mông thượng hẳn, đem Trương Mông ép khô, xem Trương Mông còn dám hay không ra ngoài tìm hồ ly tinh.

"Lục Trà, đêm nay ta không ra tuần phố."

Hứa Lục Trà đang ác độc nghĩ muốn hung hăng bảo chế hồ ly tinh nghe được Trương Mông lời nói, vẻ mặt ngẩn ra, mãnh xoay người, sít sao nhìn chăm chăm Trương Mông: "Nàng không đi tuần phố?" Hẳn thanh âm bởi vì kích động mà phát run.

"Àn." Trương Mông mỉm cười vuốt Hứa Lục Trà thanh lệ tuyệt luân mặt, "Đêm nay ta muốn ở cùng chàng."

"Trương Mông!" Hứa Lục Trà vừa kích động vừa mừng như điên, nhanh chóng từ trên giường đứng dậy, bỗng chốc nhảy đến Trương Mông trên người, gắt gao ôm lấy nàng.

Hắn mặc dù hình thể có chút ít mảnh mai, nhưng đến cùng so với Trương Mông cao nửa cái đầu, thể trọng cũng không nhỏ, bỗng chốc bỏ nhào vào Trương Mông trên người, thiếu chút nữa không có đem Trương Mông bỏ nhào ngã xuống đất.

Hứa Lục Trà hai tay ôm lấy nàng cổ, chân thon dài vòng tại Trương Mông ngang hông, cúi đầu xuống kích động hôn Trương Mông đỉnh đầu.

Trương Mông mặc dù khí lực lớn, cũng chịu không được hẳn như vậy, nhanh chóng đẩy hẳn eo: "Mau xuống đây, chàng rất nặng."

Trương Mông đối Hứa Lục Trà thật sự là không còn gì để nói, quả thực giống đứa bé, động một chút là nhào về phía nàng.

Hứa Lục Trà nhảy xuống, cúi đầu xuống nhiệt tình hôn Trương Mông, sau đó lại mút vào Trương Mông gáy, đợi đến hẳn hai tay kéo ra Trương Mông tà áo, dán sát môi ở trên ngực trái Trương Mông thời điểm, Trương Mông có chút ít không thể nhịn được nữa đẩy ra hẳn đầu.

"Lục Trà, bây giờ còn là ban ngày đâu."

Hứa Lục Trà bị nàng đẩy ra cũng không tức giận, quyến luyến bắt lấy nàng tay, dùng mặt cọ xát.

"Trương Mông, ta thật vui vẻ. Nàng đêm nay có thể lưu lại theo giúp ta." Nhất thời kích động liền thiếu chút nữa không chế không nổi chính mình sắc tâm, muốn đem Trương Mông cấp đào.

Hứa Lục Trà vui vẻ, Trương Mông có thể cảm thụ được. Nàng vẻ mặt nhu hòa: "Lục Trà, không chỉ là đêm nay, về sau mỗi một buổi tối, ta cũng sẽ bồi chàng."

Hứa Lục Trà gò má cọ Trương Mông tay động tác dừng một chút, mỹ mâu kinh ngạc nhìn về phía Trương Mông.

"Lục Trà, bộ khoái mới dưới trướng của ta đã có thể một mình đảm đương một phía. Ta đã không cần lại mang các nàng. Ta đã hướng Trương đại nhân thỉnh nghỉ dài hạn. Chàng không phải là vẫn luôn nói muốn cùng ta đi du sơn ngoạn thủy sao? Chúng ta cùng đi chứ."

"Thực sao?" Tin tức quá mức tốt đẹp nhường Hứa Lục Trà cả người đều ngơ ngẩn, hẳn không thể tin được, ngay cả thanh âm cũng là cẩn thận.

"Đương nhiên là thực." Trương Mông mỉm cười vuốt vuốt hấn mái tóc.

Hứa Lục Trà vui mừng đến phát khóc, quá mức cao hứng thế cho nên lời gì cũng nói không ra, ôm lấy Trương Mông càng không ngừng hôn môi.

Nguyên lai một tháng này nàng liễu mạng công tác đến như thế là vì bàn giao cho bộ khoái mới, sau đó xin nghỉ dài hạn cùng hấn đi du sơn ngoạn thủy.

Nguyên lai nàng cũng không có chán ghét hấn!

Trương Mông của hấn quả nhiên là... Nữ nhân tốt nhất trên thế giới

Hứa Lục Trà vừa cười lại khóc, mỹ mâu rơi lệ. Ôm Trương Mông hôn rất lâu, cũng không cách nào bình phục hấn tâm tình kích động.

Hấn hiện tại đặc biệt nghĩ đến Trương Mông, đem Trương Mông ăn hết sạch sẽ. Như thế tốt đẹp Trương Mông liền ở trước mặt của hấn, không đem nàng ăn hết sạch sẽ, hấn Hứa Lục Trà sao xứng toàn thành dân chúng ở Vân thành ban tặng hấn danh xưng "hồ lão công"

Không thể chờ đợi được buông ra Trương Mông, chạy vào trong viện đem sân nhỏ cấp khóa lại, lại chạy trở về phòng, đem cửa phòng khóa.

Xác định không có ai lại có thể quấy rầy đến hấn cùng Trương Mông, hấn liền kéo Trương Mông đi đến bên cạnh bình phong.

"Trương Mông, chúng ta cùng nhau tắm uyên ương đi, cùng nhau sinh hoạt vợ chồng, lần này ta nhất định muốn mười lần."

Ý thức được Hứa Lục Trà muốn làm gì, Trương Mông mặt bỗng chốc hồng.

"Không, Lục Trà, bây giờ còn là ban ngày..."

"Ban ngày ta cũng muốn, ai bảo nàng trêu chọc ta." Hứa Lục Trà tùy hứng mà đem Trương Mông đẩy vào trong hồ, sau đó hấn cũng đi theo nhảy vào.

Hai người quần áo ướt đầm, Hứa Lục Trà không thể chờ đợi được cởi quần áo ra, tuyết trắng như ngọc hai tay ôm chặt lấy Trương Mông, thon dài hai chân quấn quít lấy nàng eo.

"Trương Mông, yêu nhất nàng..."

"Trương Mông, ta sẽ hết sức ôn nhu..."

"Trương Mông, lần này nàng có thể hay không ở phía trên? Vẫn luôn là ta chủ động, ta cũng sẽ thẹn thùng..."

Chuyện hạnh phúc nhất trên đời, chính là có thể cùng người mình thương ở bên nhau, bạch đầu giai lão.

Mà hấn đã thành người hạnh phúc nhất, cho nên, hấn đem hết toàn lực cũng muốn để Trương Mông trở thành người hạnh phúc nhất.

Hấn thề thốt, Trương Mông, hấn muốn vĩnh viễn bồi ở nàng bên cạnh, vì nàng cống hiến chính mình tất cả ôn nhu.

"Trương Mông, ta yêu nhất nàng."

(hết)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 66: Phiên ngoại

Phòng đối diện Trương Mông mới chuyển đến một thiếu niên cực kỳ xinh đẹp khoảng 18,19 tuổi.

Sở dĩ không dùng từ tuấn mỹ hình dung hắn, bởi vì vẻ đẹp của hắn là loại trung tính, giả trang thành nữ nhân có thể thành tuyệt sắc mỹ nữ, nếu là hắn lại đàn ông một chút, chắc chắn sẽ là một nam nhân cực kỳ anh tuấn.

Hắn có một làn da trắng như tuyết, ngũ quan xinh xắn, mái tóc hơi dài cùng với thân thể cao to. Đuôi mắt của hắn có một nốt ruồi nhỏ làm tăng thêm vài phần mỹ hoặc.

Hắn là một họa sĩ.

Mà Trương Mông sở dĩ biết rõ hắn là một họa sĩ, bởi vì ngày đầu tiên hắn chuyển đến, Trương Mông có giúp hắn dời qua này nọ, giúp hắn dời qua mấy cái bản vẽ rất lớn cùng với vài rương thuốc màu.

Thiếu niên là một người rất lễ phép, trên mặt thường mang mỉm cười nhu hòa. Trương Mông đối hắn rất có cảm tình. Mặc dù thiếu niên tên rất kỳ quái, gọi Hứa Lục Trà.

Nhưng cùng hắn quen biết lâu, Trương Mông phát hiện Hứa Lục Trà cũng không như hắn mặt ngoài biểu hiện như vậy tốt.

Đầu tiên, Hứa Lục Trà có bệnh thích sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa đặc biệt nhỏ nhen.

Trong tiểu khu hải tử rất bướng bỉnh, sẽ cả ngày ở trong hoa viên của tiểu khu đào bùn đất chơi, lại thích vò đất thành nắm chơi người. Bình thường người trong tiểu khu bị bọn nhỏ nện vào, sẽ trách cứ vài câu, nhưng là sẽ không quá so đo.

Nhưng mà ở một ngày nào đó, Hứa Lục Trà quần áo thể thao trắng tinh bị bọn nhỏ bùn đất nện vào. Hắn mặt ngoài mặc dù như cũ ôn hòa, nhưng sau khi trở về, hắn đã tắm suốt ba giờ.

Còn như Trương Mông vì cái gì biết rõ hắn tắm ba giờ, bởi vì nàng cho Hứa Lục Trà mượn toilet. Hứa Lục Trà đã từng nói với nàng trong nhà hắn toilet ông nước hư, đầy đất nước, hắn gọi điện thoại cho chủ thuê nhà vài ngày, nhưng chủ thuê chưa cho người đến sửa.

Sự tình vẫn chưa xong, ngày thứ hai hắn len lén không biết từ chỗ nào thuê đến một cái hũng hải tử ( bị Trương Mông ngẫu nhiên phát hiện), dùng bùn đất đem hải tử trong tiểu khu đập thành tượng đất. Bọn nhỏ khóc hô sẽ không chơi bùn nữa, hũng hải tử mới bằng lòng dừng tay.

Tiếp theo, Hứa Lục Trà đặc biệt chán ghét nữ tính chạm vào hắn, hơn nữa đặc biệt nhỏ nhen.

Có một ngày, Trương Mông nữ đồng nghiệp tìm đến nàng thương lượng chuyện đi công tác, đang nói chuyện hang say, đột nhiên cửa lớn bị gõ vang. Trương Mông đi mở cửa, Hứa Lục Trà xinh đẹp đứng ở ngoài cửa, co quắp cùng nàng nói, muốn mượn toilet.

Trương Mông rất hào phóng cho hắn đi vào, bởi vì hắn dung mạo dị thường xuất chúng, hảo sắc nữ đồng nghiệp vừa nhìn thấy hắn, liền xông lên nắm lấy tay, hỏi hắn tên gọi là gì, có phải hay không người mẫu.

Hứa Lục Trà sắc mặt khi đó liền chìm xuống đến, cầm lấy thước Trương Mông đặt trên bàn, hung hăng gõ nữ đồng nghiệp, nữ đồng nghiệp tay lập tức liền sưng.

Không đợi nữ đồng nghiệp ủy khuất mở miệng trách cứ hắn, hắn lại vô cùng lo lắng đi rửa tay.

Trương Mông chỉ phải an ủi nữ đồng nghiệp: "Thật ngại quá, hắn có bệnh thích sạch sẽ."

Sự tình vẫn chưa xong, bởi vì chuyện này, Hứa Lục Trà ở Trương Mông bên tai nhắc tới ba ngày nữ đồng nghiệp kia là tên sắc ma không hiểu tôn trọng người tùy ý khinh bạc nam tử, còn dùng thuốc màu đem Trương Mông treo ở nhà nữ đồng nghiệp ảnh chụp nói xấu thành người quái dị.

Còn có, Hứa Lục Trà đặc biệt thích ác ý đối đãi người khác, hơn nữa lòng dạ đặc biệt hẹp hòi.

Trương Mông có một bạn nam ngồi cùng bàn ở cao trung. Trương Mông đã từng thăm mếu qua hắn, trong nhà có cất giữ hắn ảnh chụp. Hứa Lục Trà lại đây mượn toilet thời điểm, ngẫu nhiên nhìn đến hắn ảnh chụp, liền vô tình hay cố ý hướng Trương Mông hỏi thăm tin tức nam ngồi cùng bàn, nghe được Trương Mông nói hắn ta là nàng mối tình đầu, Hứa Lục Trà sắc mặt lập tức chìm xuống đến.

"Trương Mông, hắn tuyệt đối không phải là nam nhân tốt."

Vì chứng minh hắn là đúng, hắn cũng không biết từ chỗ nào sưu tầm một đồng lớn tài liệu về nam ngồi cùng bàn đặt tới trước mặt Trương Mông.

"Hắn thế nhưng kết hôn hai lần, quả thực không biết xấu hổ! Hắn còn là người bắt cá hai tay!"

Chính mình mới tình đầu bị người khác nói như thế, Trương Mông mặt chìm xuống đến: "Hắn còn có rất nhiều ưu điểm! Hắn sẽ chơi bóng rổ, hắn có cơ bụng sáu múi."

Hứa Lục Trà vành mắt trong nháy mắt hồng, bởi vì hắn không có cơ bụng sáu múi. Hắn thân hình cao to tươi đẹp, chính là không có cơ bụng! Hơn nữa như thế nào luyện cũng luyện không đi ra!

Vì Trương Mông câu này đã thương người, hắn một tuần lễ không để ý tới Trương Mông.

Trương Mông đầu tiên nhìn thấy Hứa Lục Trà thời điểm, hắn đối đãi người có lễ, lại thường đeo mỉm cười, cho rằng hắn là một người ôn hòa chừng chạc. Không nghĩ tới lâu ngày, Hứa Lục Trà ở trước mặt nàng biểu hiện lại ngày thơ và lòng dạ hẹp hòi, còn cả ngày thích dính vào bên người nàng, còn hận không thể dời đi qua cùng nàng ở.

Trương Mông vì thế có chút ít tức ngực, nàng cảm thấy nàng cùng Hứa Lục Trà cùng một chỗ cảm giác tựa như nuôi một đứa con trai lớn tuổi.

Chỉ là, mặc dù Hứa Lục Trà quả thật có rất nhiều khuyết điểm, nhưng ưu điểm cũng rất nhiều. Hắn vẽ tranh đặc biệt tốt, đạt được rất nhiều thưởng, được người khen là họa sĩ thiên tài.

Còn có chính là, hắn đặc biệt giỏi về cùng các loại người liên hệ, có thể cùng bất luận kẻ nào kết giao bạn bè, hắn nhân duyên phi thường tốt.

Chỉ là Trương Mông không hiểu, ở trước mặt nàng, Hứa Lục Trà như thế nào cứ vậy ngày thơ dính người. Hắn muốn đi sân chơi, liền nhất định phải kéo nàng bởi vì hắn đi. Hắn muốn xem điện ảnh, lại muốn kéo nàng đi. Không chỉ như vậy, hắn thích hoa lan, liền đặt một xe hoa lan trở về, bởi vì dính nàng, hắn đem hoa lan đều đặt tới trong nhà nàng, nàng quả thực ngày cả địa phương bước đi cũng không có.

Bởi vì Hứa Lục Trà thích kẻ cận Trương Mông, Trương Mông có thật nhiều chuyện đều không có phương tiện làm. Tỷ như đi xem mắt.

Trương Mông tuổi không nhỏ, người trong nhà cả ngày thúc giục nàng kết hôn, nhưng là nàng đi xem mắt rất nhiều lần, cũng không thể gặp được hài lòng đối tượng. Mặc dù đối với việc xem mắt rất phiền chán, nhưng vì không cho cha mẹ lo lắng, nàng vẫn là nghe cha mẹ lời nói, đi gặp các loại không biết nam nhân.

Xem mắt ngày đó, nàng ăn mặc đẹp một chút, mang lên túi xách, vừa muốn ra cửa, Hứa Lục Trà liền chạy qua đến gõ cửa. Hắn nói hắn làm điểm tâm, cho Trương Mông nếm thử. Đúng, Hứa Lục Trà còn có cái ưu điểm, chính là tài nấu nướng đặc biệt hảo. Hắn rất thích làm điểm tâm cho Trương Mông ăn.

Trương Mông xem trong tay hắn đĩa sứ trắng, cười nói: "Cảm ơn người a, Lục Trà. Bất quá ta hiện tại muốn ra cửa xem mắt, thời gian có chút gấp, điểm tâm có thể hay không trước thả chỗ của người."

Hứa Lục Trà nhu hòa vẻ mặt bỗng chốc cứng đờ, mỹ mâu trừng mắt Trương Mông: "Người thế nhưng đi gấp đã nam nhân?!"

"..." Đã nam nhân?

Hứa Lục Trà thừa dịp Trương Mông lơ đãng thời điểm, dùng sức đem Trương Mông đẩy mạnh vào phòng ở, còn đem cửa cấp khóa trái.

Hứa Lục Trà ngày thường mang vui vẻ gương mặt tuần tú lúc này lại âm trầm dọa người, một đôi mắt đẹp tràn ngập ủy khuất cùng tức giận: "Trương Mông! Người nữ nhân phụ lòng này! Có ta còn chưa đủ! Lại dám đi ra bên ngoài tìm đã nam nhân?! Hắn có ta mỹ sao? Có ta gọi cảm sao? Có ta có tiền sao?"

"Cái kia đã nam nhân là ai?! Tên gọi là gì?!" Lại dám đáp ứng cùng hắn Trương Mông thân cận, nhìn hắn không chính chết hắn!

Hứa Lục Trà liền tiếp ép hỏi làm Trương Mông có chút ít ngờ ngạc: "Đợi chút, Lục Trà, người là lấy thân phận gì hỏi ta vấn đề này Bằng hữu? Hàng xóm?"

"Đương nhiên là lấy nam nhân người thân phận!" Hứa Lục Trà quả thực ủy khuất sắp khóc. Hắn liều mạng đuổi theo nàng, lại là cho nàng làm điểm tâm, lại là cho nàng tặng hoa, lại mời nàng đi xem phim, đi sân chơi. Nàng vẫn luôn không có cự tuyệt hắn, hắn cho rằng nàng đã tiếp nhận hắn. Không nghĩ tới nàng thế nhưng còn muốn đi xem mắt!

"Đợi chút! Người là ta nam nhân khi nào?" Trương Mông khiếp sợ, nàng coi hắn là con trai đâu!

Hứa Lục Trà mỹ mâu bỗng chốc tràn đầy nước mắt: "Đáng giận! nữ nhân đáng giận! Người dám không thừa nhận?! Ta nộ hôn đầu tiên đều để cho người cướp đi! Người không nghĩ chịu trách nhiệm với ta đúng không?!"

"Cái gì, nộ hôn đầu tiên? Cái gì thời điểm?!" Trương Mông quả thực muốn khóc. Nàng biết rõ Hứa Lục Trà chán ghét khác phái chạm vào hắn, cho nên nàng chưa từng có chạm qua hắn một đầu ngón tay.

"Lúc người ngủ!! Ta vụng trộm hôn!" Hứa Lục Trà lau nước mắt hô.

"..." Trương Mông tròn mắt há hốc mồm

Hứa Lục Trà còn ở thương tâm gạt lệ: "Không chỉ như vậy, ta còn để cho người sờ soạng ta jì. Không! Ta toàn thân cao thấp đều để cho người sờ



khấp."

Trương Mông duy trì liên tục ngậy ra như phồng, không dám tin nhìn mình tay. Nàng cảm thấy nàng tay bị dâm loạn.

"Trương Mông là cái phụ lòng nữ!" Hứa Lục Trà khóc hô lên này câu, gạt lệ mở cửa chạy ra ngoài.

Đi xem mắt lần đó bởi vậy bị ngâm nước, bị Hứa Lục Trà như thế quấy rối, Trương Mông đích xác không tâm tình đi. Mà mỗi ngày buổi tối cũng sẽ chạy qua đến cùng Trương Mông xem ti vì Hứa Lục Trà đêm nay lại chưa có tới, hân giận dữ.

Mà Hứa Lục Trà không ở trong nhà cùng nàng cùng nhau châm chọc tiết mục giải trí, Trương Mông đột nhiên cảm giác được rất không tự nhiên, tổng cảm thấy phòng ở trống rỗng, không có nhân khí. Có lẽ, nàng cũng không có đơn thuần đem Hứa Lục Trà làm con trai xem.

Hứa Lục Trà buổi sáng đưa tới điểm tâm còn ở đây, Trương Mông đem điểm tâm lấy ra, rửa sạch sẽ cái đĩa, chuẩn bị cho Hứa Lục Trà đưa đi. Nàng thấy chung có chút bận tâm Hứa Lục Trà.

Nàng gõ Hứa Lục Trà cửa nhà, lại không người mở cửa. Nàng nghĩ đến Hứa Lục Trà cứng rắn kín đáo đưa cho nàng cửa nhà chìa khóa, do dự một chút, nàng vẫn là móc ra cái chìa khóa mở cửa.

Mở cửa một khắc kia, Trương Mông ngờ ngẩn. Toàn bộ phòng ở rậm rạp chằng chịt dán đầy nàng bức họa, nàng ngủ bộ dáng, nàng nấu cơm bộ dáng, nàng viết chữ khê nhân mày bộ dáng, còn có nàng vận động bộ dáng... Cái gì cần có đều có.

Hứa Lục Trà ôm một cái có dán nàng ảnh chân dung ôm gối, nằm nghiêng trên mặt đất ngủ, chỉ là hân trắng nõn trên mặt còn có nước mắt.

Trương Mông tâm đột nhiên có chút ít đau, ngồi xổm người xuống, vươn tay muốn mò hân đầu tóc, nàng khước mắt dư quang đột nhiên xem đến trên cửa sổ treo một vật.

Nàng mãnh nghiêng đầu, đó là nàng biến mất đã lâu quần lót!

Đứng người lên nhanh chóng hướng bệ cửa sổ đi đến, nàng nhìn thấy nàng quần lót, nịt vú, miệng chén, phát vòng...

"Hứa Lục Trà!" Trương Mông hét lớn một tiếng, dùng sức đập Hứa Lục Trà bấp đùi một cước.

Hứa Lục Trà bùng tỉnh, nhìn thấy Trương Mông thế nhưng đến hân trong nhà, mà hân vụng trộm cất giữ bảo bối quên giấu đi!

"Hứa Lục Trà, ngươi nói một chút! Ta đồ vật tại sao sẽ ở bên trong này?" Trương Mông chỉ này bệ cửa sổ này nọ hỏi.

Hứa Lục Trà đỏ bừng cả khuôn mặt, ấp úng.

Trương Mông chợt thấy hân dưới mông có khối quen thuộc vải vóc, vội ngồi xổm xuống kéo ra ngoài.

Này cũng là nàng biến mất đã lâu quần lót, trên mặt còn dính khả nghi chất lỏng màu trắng sữa.

Hứa Lục Trà nhanh chóng đoạt trở về, gương mặt tuần tú đỏ bừng, mỹ mâu dường như ngâm nước: "Trương Mông, ngươi có thể hay không tặng chúng nó cho ta?" Bởi vì quá mức chột dạ cùng thẹn thùng, hân thanh âm sợ hãi, tràn ngập thấp thòm.

Trương Mông tăng tăng vỗ hân đầu một cái: "Không tặng!"

Hứa Lục Trà che đầu, ủy khuất nói: "Phụ lòng nữ! Đoạt ta nộ hôn đầu tiên, sờ soạng ta thân thể. Lại không muốn đổi ta chịu trách nhiệm, liền ta này nọ đều muốn cướp về đi."

Trương Mông đẩy hân đầu: "Trộm cảm ta này nọ còn có sửa lại?"

"Là ta này nọ, ngươi cũng là của ta." Hứa Lục Trà đột nhiên nhào tới ôm lấy nàng chết không buông tay.

"Hứa Lục Trà, ngươi buông ra ta!"

"Không buông!" Hứa Lục Trà quát cường kêu lên, "Ngươi muốn đổi ta chịu trách nhiệm!"

Trương Mông giãy dụa không thoát, có thể dùng chân đạp hân.

Hứa Lục Trà đau đến hít không khí, lại vẫn là không chịu buông tay: "Trương Mông, ta không cho ngươi đi gặp nam nhân khác, ta chưa đủ tốt sao? Ta tuyệt đối so với bọn họ còn muốn yêu ngươi nghìn lần vạn lần."

Trương Mông giãy giụa tay nhất đốn: "Ngươi yêu ta?"

"Yêu! Siêu cấp yêu! Ta mỗi ngày đều nghĩ tới ngươi thương ta, mỗi ngày đều nằm mơ thấy ngươi gả cho ta."

Trương Mông tâm chẳng biết tại sao đột nhiên trở nên mềm mại chút ít, ma xui quỷ khiến vươn tay hồi ôm hân.

"Vậy người khi nào thì bắt đầu thích ta?" Nàng kéo căng mặt nhìn không được nhu hòa chút ít.

Hứa Lục Trà dùng đầu cọ sát nàng cổ: "Lần đầu tiên nhìn đến người thời điểm. Cảm thấy người đáng tươi cười siêu cấp mê người, giống như đã gặp nhau ở nơi nào."

Hắn từ khi sinh ra, trong lòng liền có cái thanh âm nói cho hắn biết, có người ở nơi nào đó hẻo lánh trong thế giới này chờ hắn. Người kia rất trọng yếu, vô cùng trọng yếu. Trọng yếu đến nỗi nguyên nhân hắn sinh ra là vì nàng.

Cho nên hắn càng không ngừng du lịch vòng quanh thế giới, làm quen rất nhiều bằng hữu, chính là vì tìm người kia.

Khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Trương Mông thời điểm, đáy lòng có cái thanh âm nói cho hắn biết: Chính là nàng.

Đúng vậy, chính là nàng. Hắn từ nhỏ tính cách cũng rất độc lập, không thích cùng người có quá mức thân cận tiếp xúc, nhưng mà hắn lại đặc biệt thích dính nàng. Hắn không thích khác phái đụng vào hắn, nhưng hắn vẫn đặc biệt khát vọng nàng đụng vào, thậm chí sẽ thừa dịp nàng ngủ thời điểm vụng trộm hôn nàng. Hắn đặc biệt thích xem nàng cười bộ dáng, cho nên hắn sẽ liều mạng nịnh nọt nàng.

Nàng thích đi sân chơi, hắn liền quần quít lấy nàng muốn cùng nàng cùng đi. Nàng thích xem phim, hắn liền bỏ ra rất nhiều tiền mua hai tấm vé cuối cùng, muốn nàng cùng hắn một chỗ đi xem. Cô gái đều thích hoa, hắn liền đặt một phòng hoa tặng cho nàng.

Bởi vì quá mức thẹn thùng mà không dám mở miệng khẩn cầu nàng cùng hắn lui tới, nhưng là hắn cho rằng nàng sẽ hiểu hắn tâm ý.

Nhưng là trên thực tế, bởi vì Trương Mông tính cách tri kỷ, Trương Mông cũng không thể hiểu hắn tâm ý.

Hắn len lén thăm mền nàng, sờ tầm nàng đồ vật, cảm nàng này nợ thủ dâm, quả thực giống như biến thái, nhưng là trong lòng hắn lại vụng trộm hạnh phúc.

Hứa Lục Trà buông ra Trương Mông, cúi đầu thẹn thùng xem nàng, nổi lên dũng khí nói: "Trương Mông, người có thể hay không cùng ta quen nhau?"

Hắn căng thẳng xem Trương Mông, rất sợ Trương Mông không đáp ứng hắn. Nếu là Trương Mông không đáp ứng hắn, hắn ngày ngày đến nhà nàng khóc cho nàng xem.

Trương Mông ngược mắt nhìn hắn một cái, lại không nói gì.

Hứa Lục Trà sốt ruột, hắn đột nhiên từ trong ngăn kéo xuất ra vài tấm thẻ vàng, nhét vào Trương Mông trong tay: "Ta tất cả gửi ngân hàng đều giao cho người. Ta người cũng giao cho người, người không được phép không cần!"

Trương Mông nhìn không được cười: "Ta suy nghĩ một chút."

Có lẽ nàng không hài lòng xem mắt những nam nhân kia, nguyên nhân rất lớn là Hứa Lục Trà đi. Có lẽ nàng cũng không ý thức được đã thích cái này ngây thơ dính người thiếu niên.

Chỉ là nàng cũng không thể đơn giản đáp ứng hắn. Hắn trộm nàng đồ riêng tư nhiều, như thế nàng cũng không thể tha thứ hắn mau như thế.

Nàng đẩy ra Hứa Lục Trà: "Ta trở về xem ti vi đi, người có đi hay không?"

Hứa Lục Trà gấp rút mừng rỡ ôm lấy nàng thắt lưng: "Ta muốn đi!"

Hắn nhất định sẽ cố gắng để Trương Mông tiếp nhận hắn!

Hắn... Yêu nhất Trương Mông.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ Là Đóa Liên Hoa Hiếm Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.